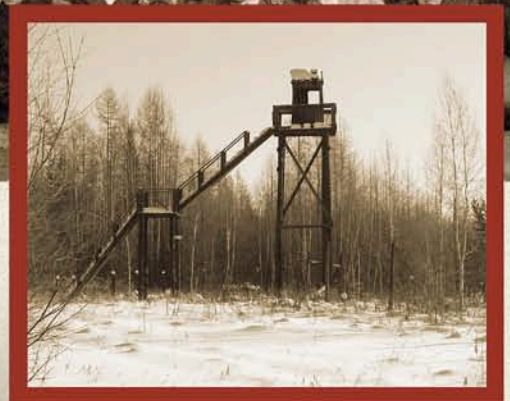

Biserica trebuie să rămână Biserică

DECENII IREVERSIBILE

din istoria mișcării evanghelice și a celei baptiste

Anii 1917-1937

BISERICA TREBUIE SĂ RĂMÂNĂ BISERICĂ

DECENII IREVERSIBILE
din istoria mișcării evanghelice și a celei baptiste
Anii 1917-1937

Material documentar privind istoria bisericii CEB din Rusia
Alcătuit în anul 2008 de Secția istorico-analitică a CIB CEB

„Noi suntem succesorii slujitorilor bisericii din anii 1920-'30, ai orientării lor duhovnicești, cu excepția păcatelor dumnealor. Trebuie să continuăm linia celor ce I-au fost credincioși lui Dumnezeu și să spunem, fără a ne rușina, că nu noi am muncit în acea perioadă, ci ei au muncit, iar noi am intrat în munca lor. În general, mergem și acum cu Domnul nostru, Isus Hristos, și dorim să-I rămânem credincioși în toate!“

Gh. K. Kriucikov

Premisa apariției acestei lucrări a fost pocăința slujitorilor la congresul ordinar din anul 2001 al frățietății noastre multinaționale, de aproape 70 mii de membri, congres la care s-au întrunit 670 de reprezentanți ai bisericilor.

Abaterea Uniunii Creștinilor Evanghelici Baptiști (VSEHB) de la adevărul evanghelic (uniune formată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial) își are rădăcinile în activitatea uniunilor antebelice ale CEB. Lucrarea dată e menită a ne ajuta să conștientizăm adâncimea și caracterul nefast al acestor rădăcini seculare, ca întreaga frățietate, slujindu-I Domnului, să consolideze și în continuare, cu ajutorul lui Dumnezeu, principiile independenței de lume.

Pocăința generală este un eveniment epocal. Chiar în vremurile biblice acesta era un fenomen rar. Anume cu recunoașterea necesității de a ne pocăi pentru abaterea de la adevărul evanghelic a și început mișcarea de trezire a bisericii CEB în anul 1961 și, în acest scop, Grupul de inițiativă le-a propus lucrătorilor Consiliului Unional să convoace congresul frățietății. O astfel de rugăciune a răsunat la adunarea slujitorilor abia peste 40 de ani, deși în mod unilateral, fără participarea VSEHB. Domnul ne-a trimis ani plini de suferințe pentru a curăța biserica de veleitățile păcătoase din trecut și pentru a consolida principiile biblice ale slujirii, căci ele îi garantează forța de neînving.

Pentru a ne alătura din toată inima (și nu doar formal) la această binecuvântată lucrare de curățare, e necesar să înțelegem profund în ce constă caracterul păcătos al poziției fraților conducători ai fostelor uniuni și pericolul unei asemenea poziții, să smulgem cu hotărâre această rădăcină amară din practica slujirii, păstrând totodată respectul față de slujitorii premergători și față de tot ce s-a făcut bine în lucrarea de zidire duhovnicească a bisericii.

Materialul propus devine și mai clar, și mai eficace în contextul pocăinței generale, de importanță istorică, a slujitorilor frățietății noastre. Sperăm că el le va aduce binecuvântare tuturor slujitorilor lui Hristos, care doresc să cunoască adevărul istoric și care prețuiesc moștenirea spirituală a frățietății trezite.

2019 **Biserica trebuie să rămână Biserică**

Traducere din limba rusă.

Tiparul executat din donațiile credincioșilor.

A nu se vinde.

CUPRINS

RECENZII	7
INTRODUCERE.....	9
TREI PERIOADE DE PERSECUȚII.....	11
Prima perioadă de persecuții (1860-1917)	11
A doua perioadă de persecuții (1928-1960)	13
A treia perioadă de persecuții (1961-1989).....	14
NECREDINCIOȘIA NE SORTEȘTE LA ÎNFRÂNGERE	15
TACTICA DESTRĂMĂRII BISERICII	17
NU UITAREA PĂCATELOR, CI POCĂINȚA	21
PARTEA I ANII 1917-1927 — ISPITELE LIBERTĂȚII.....	23
1.1. Începutul impetuos.....	25
1.2. Încadrarea în activitatea politică	27
1.3. Încadrarea în activitatea patriotică.....	29
1.4.1. Amestecul în chestiunea militară	36
1.4.2. Epistola Consiliului Unional al Creștinilor Evanghelici către toate comunitățile	38
1.4.3. Congresul creștinilor evanghelici din Rusia	39
1.4.4. Congresul baptiștilor din Rusia	42
1.4.5. Anul 1926 — sfârșitul „deceniului de aur“.....	45
1.5. Încadrarea în comunele agrare și în sfera învățământului	50
1.6.1. Apelul la colaborare cu statul	54
1.6.2. „În Locașul cel sfânt au intrat neamurile...“	58
1.7.1. Prinși în mreajă	61
1.7.2. Ancheta penală a lui Kolesnikov V. I. și a lui Bondarenko I. I.	63
1.8. Predica lui Gh. K. Kriucikov, 1991, or. Nahabino	67
1.9. Principiile luptei după rânduielei.....	72
1.10. „Nu mă dau în lături de la moarte“.....	79
PARTEA a II-a ANII 1928-1937 — UN DECENIU DE SUFERINȚE.....	83
1. VALUL ENTUZIASMULUI ATEIST.....	83
1.1. A dezrădăcina Numele lui Dumnezeu din conștiința populației	84
1.2. Ordinul nr. 00447 al NKVD din URSS	86
1.3. Metodele de interogare.....	87
1.4. „Voi bate Păstorul, și oile turmei vor fi risipite“	90
1.5. Mâna binecuvântării	94
2. FOCARE DE ÎMPOTRIVIRE	95
2.1.1. Ivan Veniaminovici Karghel (1849-1937)	96
2.1.2. Scrisoarea lui I. V. Karghel către I. I. Jidkov. Anul 1931	99
2.2.1. Uniunea Baptistă de Nord (1921-1927)	102
2.2.2. Ivan Nikitovici Șilov (1886-1937)	105
2.2.3. Chemarea la sfințire. I. N. Șilov (1936)	107
2.3.1. Mișcarea creștinilor „krasnovorotți“ (1923-1939).....	109
2.3.2. Hotărâri cu influență decisivă asupra sorții	109
2.3.3. F. S. Saveliev — întemnițat al lagărelor de pe insulele Solovki	110
2.3.4. Anul 1927 — primul val de represiuni	113
2.3.5. Anul 1929 — al doilea val de represiuni.....	114
2.3.6. „Biserici de casă“	115
2.3.7. Toamna anului 1937 — al treilea val de represiuni	118
2.3.8. Lista martirilor pentru Numele lui Hristos, împușcați în 1937 pe poligonul Butovo	122
2.3.9. Anul 1939. Ultimul proces al unui lot de creștini „krasnovorotți“	124
2.3.10. Varennikova Zinaida Ivanovna (1904-1941)	126
2.3.11. Ultimul întemnițat al comunității de la Krasnâe vorota	128
2.3.12. Moștenirea credincioșiei	130
3. SUCCESIUNEA DUHOVNICEASCĂ.....	131
3.1.1. Restabilirea principiilor pierdute	133
3.1.2. Binecuvântat pentru suferințe.....	135
3.1.3. Jertfa celor neprihăniți nu este zadarnică.....	136
3.2.1. Nikolai Gheorghievici Baturin (1927-1988)	138
3.2.2. Depoziții ale anchetatorilor.....	139
3.2.3. O soartă fericită	140
3.2.4. În audiență la A. I. Mikoian	141

3.2.5.	Un om al rugăciunii.....	143
3.2.6.	„Golgota — temelia încrederii noastre“.....	143
3.3.	„Doamne! Pune în fruntea turmei păstori adevărați...“.....	145
PARTEA a III-a	RĂDĂCINILE AMARE ALE TRECUTULUI	146
1.1.	Apostazia moștenită prin succesiune	147
1.2.	„Dați-mi voie să raporteze...“	148
1.3.	Notă-raport către CC al PCUS cu privire la schimbările din biserica CEB (1926-1946)	149
1.4.	Telegrama VSEHB-ului adresată lui I. V. Stalin cu ocazia celei de a 31-a aniversări a Revoluției din Octombrie.....	150
1.5.	Circulara prezidiului VSEHB în legătură cu decesul lui I. V. Stalin	150
1.6.	Excomunicarea credincioșilor din bisericile CEB pentru concepțiile evanghelice, 1952	151
1.7.	Circulară către prezbiterii din regiunea Ternopol, 1955	152
1.8.	Cursurile biblice fără frecvență ale VSEHB în anii '70-'80.....	153
1.9.	Referința împuternicitului în reg. Donețk dată candidaților la cursurile biblice ale VSEHB..	155
1.10.	Lămuririle CB CEB cu privire la unitatea credincioșilor și la tratativele cu VSEHB	156
	„PENTRU CE NI S-AU ÎNTÂMPLAT TOATE ACESTE LUCRURI?“	159
2.1.	Libertatea înșelătoare.....	159
2.2.	„Părinții noștri... au păcătuit...“	161
2.3.1.	„VOI SĂDI“ ȘI „VOI SMULGE“ — zice Domnul!	163
2.3.2.	Necredința și necredincioșia față de Dumnezeu sunt cauzele tăierii și despărțirii de rădăcină	166
2.3.3.	Toleranța față de păcat este un pas spre pericolul de a fi smuls	166
2.3.4.	Misiunea robilor Domnului: a smulge și a sădi	167
2.3.5.	„Smulgerea celor sădite își are vremea ei“	168
PARTEA a IV-a	NU TOȚI IAU AMINTE LA LECȚIILE ISTORIEI.....	170
1.1.	Poziția socială a Bisericilor protestante din Rusia.....	170
1.2.	Linia spre secularizare	171
1.3.	Încadrarea în activitatea politică și ecumenică.....	175
1.3.1.	Trei trepte ale ecumenismului	175
1.3.2.	Ședința Consiliului consultativ al conducătorilor bisericilor protestante din Rusia, 14.02.2008....	175
1.3.3.	Al șaptelea Dejun național cu rugăciune, 13 martie 2007	176
1.3.4.	UCEB din Rusia l-a felicitat pe D. A. Medvedev cu biruința la alegeri	176
1.3.5.	Al VIII-lea Dejun național cu rugăciune a fost dedicat temei familiei. 18 martie 2008	177
1.3.6.	Baptiștii împreună cu ortodocșii („Noi suntem baptiști ortodocși“), 20.12.2006	178
1.3.7.	Depunerea coroanelor la Mormântul Ostașului Necunoscut, 8 mai 2007	178
1.3.8.	Biserica și misiunea ei în Rusia: calea spre o viziune înnoită	179
1.3.9.	Festivalul internațional teatral-creștin „Mistere“, 18-24.02.2008	179
1.3.10.	KVN (TVC) pentru tineretul baptist, 10 martie 2008	179
1.3.11.	„Clubului pastorilor din reg. Moscova“. 15 aprilie 2008.....	180
1.3.12.	Președintele UCEB din Rusia despre colaborarea prezbiterilor cu FSB	180
1.4.	Politizarea uniunilor CEB din Ucraina.....	181
1.5.	Președintele Consiliului Bisericilor Gh. K. Kriucikov despre secularizarea bisericii.....	182
1.6.	Să rămânem a fi Mireasă a lui Hristos	182
PARTEA a V-a	PRINCIPIILE BISERICII ADEVĂRATE	184
1.1.	Menirea bisericii	184
1.2.	Ce nu este menire a bisericii.....	186
1.3.	Binefacere sau activitate socială?.....	187
1.4.	Biserica și învățământul.....	188
1.5.	Concurenții vestirii Evangheliei	188
1.6.	Separarea bisericii	191
1.7.	Poziția Consiliului Bisericilor în ce privește problema separării bisericii	192
1.8.	Taina bisericii	195
1.9.	Influența bisericii	196
1.10.	„Să ieșim afară din tabără la El...“	198
1.11.	Independența este moștenirea noastră	201
1.12.	Lozinca „într-un stat liber — o biserică liberă“ nu este un ideal evanghelic	203
PARTEA a VI-a	SUPLIMENT.....	207
	SIGLE ȘI ABREVIERI	428
	LISTA CRONOLOGICĂ A PRINCIPALELOR EVENIMENTE ISTORICE	430

RECENZII

PLETT I. P., membru al Consiliului Internațional al Bisericilor CEB

Tema relațiilor biserică-stat e foarte importantă. Pentru a avea o gândire corectă în această problemă trebuie să însușim lecțiile istoriei și să luăm aminte la învățămintele ei.

În lucrarea dată sunt dezvăluite foarte expresiv greșelile conducerilor precedente — a Uniunii Evanghelice și a celei Baptiste. Și ar fi o mare nechibzuință să nu tragem concluziile corespunzătoare. În ceea ce privește problema relațiilor biserică-stat, istoria uniunilor evanghelice din Rusia reprezintă un exemplu deplorabil, de necredincioșie față de Domnul. Ni se umple inima de durere că fostele uniuni n-au slujit spre slava nepieritoare a Domnului.

Istoria și viața Bisericii lui Hristos constă nu numai din relațiile ei cu statul și de aceea ne mângâie gândul că în celelalte sfere ale vieții precum: lucrarea misionară, educarea spirituală a membrilor bisericii și consolidarea învățaturii adevărate biserica se străduia să-i rămână credincioasă Domnului și foarte mulți urmași ai Evangheliei au îndurat suferințe.

Istoria ne predă lecții foarte importante:

- biserica nu trebuie să fie preocupată de probleme politice, ele trebuie să-i fie absolut străine, nici nu trebuie să cadă sub influența politicii, mai ales când ajunge să trăiască în condiții favorabile;
- problemele sociale țin de competența statului; biserica nu trebuie să se amestece în această sferă;
- biserica și statul au meniri diferite, activitatea lor nu se poate contopi nicăieri. Orice compromis cu statul va deveni dăunător pentru biserică, fiindcă el nu va putea niciodată să însușească esența menirii bisericii pe pământ și, prin urmare, nu va fi în stare să contribuie la atingerea scopului ei.

GHERMANIUK S. Gr., membru al Consiliului Internațional al Bisericilor CEB

Sunt nespuse de bucurios de apariția acestei cărți. Autorii ei au muncit cu multă perseverență, au depus eforturi enorme: fărămă cu fărămă au fost adunate din arhive documente veridice privind istoria frățietății noastre. Acest material trebuie să fie accesibil nu numai slujitorilor, ci și tuturor copiilor lui Dumnezeu, ca să conștientizăm la ce duce calea compromisului. Luând cunoștință de culegerea documentară „Decenii ireversibile”, plângeam cu durere pentru abaterea slujitorilor din conducerea uniunilor. Ei știau că cei temători de Dumnezeu nu se vor supune hotărârilor congreselor, nu le vor împlini și totuși au adoptat hotărârile nefaste pentru a face pe placul celor din exterior și au ademenit poporul lui Dumnezeu pe calea păcatului, ceea ce a dus frățietatea la un mare dezastru — la distrugerea ei.

Citind acest material, tânăra generație și slujitorii frățietății trebuie să tragă un învățământ important: mai bine să merg eu însumi la închisoare, la moarte, decât, prin necredincioșia și trădarea mea, să-i sortesc a fi jertfe pe alții.

PUȘKOV E. N., membru al Consiliului Internațional, responsabil de Secția de evanghelizare a UIB CEB

Culegerea de articole istorice „Biserica trebuie să rămână Biserică. Decenii ireversibile” îl îndeamnă pe orice creștin gânditor să privească într-un mod nou la felurite curente din creștinătatea evanghelică.

La conferințele teologice din ultimul timp se conturează tendința spre unirea tuturor uniunilor baptiste. Se iau ca bază cuvintele din rugăciunea Marelui nostru Preot Isus Hristos: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17: 21). O astfel de unitate e posibilă numai în cazul separării depline a bisericii de lume. Orice biserică amestecată cu lumea devine Babilon. Biserica trebuie să fie separată de stat și să se supună numai lui Hristos.

Unul dintre activiștii religioși formali, adresându-se unui creștin călăuzit de Duhul Sfânt, a vrut să-l bucure cu concluzia la care ajunsese: „Acum lumea devine creștină!” Însă răspunsul profund chibzuit al interlocutorului a fost: „Iar creștinismul, cu regret, devine laic”.

Unii lideri religioși contemporani ne propun să uităm trecutul, afirmând că noi nu purtăm răspundere pentru greșelile părinților. Însă e inadmisibil să dăm uitării istoria bisericii. Istoria ne-a predat de nenumărate ori lecția amară că biserica trebuie să evite dependența de lume, dependență ce o duce la ruinare. A neglija învățămintele istoriei e ca și cum ai tăia un pom de la rădăcină. Și atunci el se va usca neapărat.

Documentele de arhivă din această culegere și comentariile la ele vor ajuta inimile sincere să pornească pe calea îngustă, care duce, prin Golgota, în ceruri.

KRIUCIKOV Iu. K. Participant la începutul trezirii bisericii CEB în anul 1961

Prezenta culegere e destinată pentru un creștin gânditor. Ea ne relatează istoria bisericii CEB fără denaturări și exagerări. Când iei cunoștință de aceste materiale, îți apare în față tabloul viu al vieții bisericii CEB din Rusia.

lată istoria contemporană a Bisericii lui Hristos pe pământ!

lată puterea vie a duhului simplilor copii ai lui Dumnezeu credincioși Lui!

lată lecțiile vie ale lui Dumnezeu pentru creștinii adevărați din întreaga lume!

lată cum este „Hristos în voi” (Col. 1: 27), Hristos cel viu!

Când Mireasa lui Hristos era amenințată iar și iar de norul negru al bisericii false a anticristului, atunci Biserica vie a Domnului Isus, în pofida dușmanilor externi și interni, s-a ridicat ca un zid în apărarea hotarelor lui Dumnezeu, călcate în picioare de vrăjmași! Și acel colos, acea monstruoasă sperietoare mondială cu picioare de lut, spre mirarea tuturor, s-a prăbușit ridicând nori de praf ce răs-pândeau în jur rușine și duhoare.

Deja aici, pe pământ se conturează clar principiul cauză-efect: necredințioșia, abaterea de la adevăr, cu atât mai mult trădarea și colaboraționismul, sunt urmate de pedeapsa Domnului. Vrei să ai binecuvântare de la Dumnezeu — slujește-I sincer, cu credințioșie și ascultare. Atunci „doar vei privi cu ochii, și vei vedea răsplătirea celor răi” (Ps. 91: 8).

„Pe când fugeau ei... Domnul a făcut să cadă din cer peste ei niște pietre mari... cei ce au murit de pietrele grindinei au fost mai mulți decât cei uciși cu sabia de copiii lui Israel” (Ios. 10: 11). „Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea îi vor birui” (Apoc. 17: 14).

Citesc aceste materiale, bazate pe fapte reale, și mă gândesc: cum aș fi procedat eu în acea luptă duhovnicească? Toți cei care, „nu pentru slavă și onoare”, l-au rămas credincioși lui Isus au intrat în slava Lui, slavă veșnică, ca eroi ai credinței, după cum zice Domnul: „Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu” (Apoc. 21: 7).

Citind această carte, creștinii adevărați vor întreba neapărat „de drumul Sionului, își vor întoarce privirile spre el, și vor zice: «Veniți să ne alipim de Domnul, printr-un legământ veșnic care să nu fie uitat niciodată!»” (Ier. 50: 5).

Slujitorii Comunității regionale Siberia:

Istoria bisericii CEB din anii 1920-'30 ai secolului trecut ne previne pe toți: cât de periculos e a lărgi funcțiile Bisericii ca organism spiritual, ca Trup al lui Hristos! Această culegere ne ajută pe toți creștinii de astăzi

— să vedem mai clar granița dintre împuternicirile și obligațiile celui mântuit ca membru al bisericii, pe de o parte, și, pe de alta, împuternicirile și obligațiile lui ca cetățean al statului;

— să înțelegem mai lucid scopul perfid al privilegiilor propuse de lume atât bisericii în general, cât și membrilor ei aparte;

— să conștientizăm că punctele de contact dintre biserică și stat sunt o sferă a pericolului sporit.

Materialul publicat vine să avertizeze tânăra generație de slujitori să nu se lase ademniți de căile periculoase ale secularizării bisericii.

Introducere

Istoria de 140 de ani a bisericii CEB din Rusia este excepțională. Te oprești uimit în fața acestei panorame istorice: biserica creștinilor renăscuți, doborâtă, se pare, în perioada „marii terori” (anii 1937-1938), peste câteva decenii, în anul 1961, se ridică deodată și învie sub ochii prigonitorilor precum Samson când își recăpătase puterea. Și nu numai că învie, ci și, ducând o luptă biruitoare, ajunge a fi liberă și independentă de lume. Acest fenomen e o minune istorică! Care e secretul acestei puteri de neînving?

Ne provoacă o adâncă durere raționamentele greșite ale unor credincioși, iar uneori și ale unor slujitori: „Istoria nu ne prea folosește... Destul să tot privim înapoi, trebuie să ne concentrăm asupra zidirii”.

Neemia — ziditor priceput și temător de Dumnezeu, — ardea de dorința de a zidi Ierusalimul dărâmat. Dar cu ce a început reconstrucția cetății? „Am ieșit noaptea... uitându-mă cu băgare de seamă la zidurile dărâmate ale Ierusalimului și la porțile lui arse de foc” (Neem. 2: 13). Cu ce scop a făcut-o? Ne putem imagina doar parțial ce durere chinuitoare îl copleșea pipăind, la lumina lunii, grămezile de pietre carbonizate ale Sionului. Multe lacrimi a vărsat, probabil, pe aceste ruine... Slujitorul lui Dumnezeu cerceta cu multă minuțiozitate cetatea dărâmată, a examinat chiar și crăpăturile unde nu mai putea trece vita de sub el (vers. 14). Neemia cunoștea cauza tragediei lui Israel. El știa că sub aceste ruine sunt înmormântate păcatele scârboase și nelegiuirile comise de părinți, anume ele erau cauza dezastrului (Is. 5: 24-26). Și de aceea zidirea Ierusalimului a început nu cu critică și ocări la adresa împăraților Babilonului, care ruinaseră cetatea, ci cu pocăință și cu întoarcerea la izvorul prim — la Sfânta Scriptură (Neem. cap. 8). Neemia știa cu ce să înceapă restabilirea și cum să zidească.

Cercetarea atentă și aprofundată a căilor pline de durere ale bisericii, analiza minuțioasă a vieții, a faptelor și cuvintelor eroilor credinței ne ajută să obținem cunoașterea, atât de necesară în zilele noastre, a principiilor biblice de zidire spirituală a bisericii. Anume această sarcină a devenit scopul colectivului de autori ai Secției istorico-analitice: a elucida istoria problemei relațiilor biserică-stat și a conștientiza, în lumina Sfintei Scripturi, această problemă de importanță vitală pentru bunăstarea duhovnicească; a releva principiile biblice nestrămutate, care îi asigură bisericii puterea de a fi biruitoare în orice condiții.

Materialul pe care vi-l propunem nu e un manual de istorie cu expunerea consecutivă a evenimentelor din uniunea evanghelică și din cea baptistă de la începutul secolului al XX-lea (slujirea lor de evanghelizare multilaterală și de mare amploare, organizarea cursurilor biblice, înființarea bisericilor, activitatea editorială). Nu veți găsi în această carte nici biografiile detaliate ale slujitorilor uniunilor precedente. Este o lucrare cu limite stricte, determinate de tema ei — „Biserica trebuie să rămână Biserică”, precum și de perioada cronologică concretă — anii 1917-1937.

De ce anume această perioadă necesită atenția noastră deosebită? De-a lungul istoriei sale de 140 de ani biserica evanghelică din Rusia a fost persecutată, cel puțin, 110 ani. Totuși cel mai grav prejudiciu spiritual i-a fost provocat anume în anii libertății relative din așa-numitul „deceniu de aur”. Prin ce s-au dovedit a fi periculoase acele vremuri prospere? Și e important oare acest subiect pentru biserica contemporană în condiții de viață tihnită, netulburată? Dar oare nu în liniștea raiului a avut loc căderea în păcat? Propunem atenției cititorilor materialul istoric privind relațiile frățietății CEB cu statul în primele trei decenii ale secolului trecut, material documentat din surse autentice și sigure. Această culegere este rodul căutărilor și cercetărilor de ani de zile.

Materialul propus e alcătuit astfel, încât principalele evenimente istorice sunt comentate de întemeietorul și conducătorul de mulți ani al frățietății UIB CEB, **Ghennadi Konstantinovici KRIUCIKOV**. Dumnealui n-a fost un observator de la o parte, ci a fost cel pe care Dumnezeu l-a întrebuintat pentru trezirea binecuvântată a bisericii CEB din zilele noastre. De-a lungul celor 50 de ani de slujire, trecând prin focul atacurilor diavolului, dumnealui l-a rămas credincios lui Hristos, s-a ridicat în apărarea adevărului, chemându-i și pe alții pe calea dreaptă. Explicările frecvente ale dumnealui, bazate pe Cuvântul lui Dumnezeu, privind calea frățietății stau, pe bună dreptate, la baza acestui material, întrucât ele elucidează principiile duhovnicești, datorită cărora Biserica s-a ridicat din ruine și a devenit posibilă minunea istorică: renașterea duhovnicească a Bisericii în epicentrul groazniciei stihii de luptă împotriva credinței în Dumnezeu. Fără îndoială, aceasta este o lucrare a harului trimis de Dumnezeu ca răspuns la pocăința și sacrificiul poporului Său.

Metoda cercetării și analizei acestor materiale istorice are la bază importantul principiu biblic: „Nu este datoria voastră să judecați pe cei dinăuntru? Cât despre cei de afară, îi judecă Dumnezeu” (1 Cor. 5: 12-13). Conform acestui principiu, în viața noastră creștină noi nu-i judecăm pe cârmuitori, nu criticăm legile lumii exterioare și nu considerăm tactica represiunilor drept cauză principală a nenorocirilor care s-au abătut asupra bisericii din secolul al XX-lea. Principiul evanghelic menționat ne permite să facem o cercetare corectă a istoriei și să conștientizăm că răspunzători de trăinicia și calitatea zidirii spirituale a bisericii sunt slujitorii, „cei dinăuntru”: „...Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra... lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia” (1 Cor. 3: 10, 13).

Principiul duhovnicesc, pe care ni l-a lăsat Domnul ca poruncă: a-i judeca nu pe cei din afară, ci pe cei dinăuntru, — este o moștenire spirituală a frățietății noastre. În perioada luptei bisericii pentru independența de lume și a persecuțiilor timp de 30 de ani împotriva bisericii (persecuții care erau o consecință a acestei lupte), Ghennadi Konstantinovici le explica credincioșilor:

Biserica lui Hristos nu are nevoie nici de schimbarea împrejurărilor exterioare, nici de o nouă învățătură, ci are necesitatea de a se curăța și a porni pe calea împlinirii poruncilor lui Hristos (1 Ioan 2: 3-5; 2 Ioan 1: 9).

(„Hotărârea Comitetului organizatoric privind activitatea antibisericească a VSEHB”, 22 aprilie 1962)

În chestiunile orânduirii bisericii, noi nu avem nicio legătură cu cei din afară. Apostolul Pavel zice: „Într-adevăr, ce am eu să judec pe cei din afară? Nu este datoria voastră să judecați pe cei dinăuntru? Cât despre cei din afară, îi judecă Dumnezeu” (1 Cor. 5: 12, 13). Așadar, datoria noastră sfântă e să ne curățăm noi înșine și să dăm afară răul din mijlocul nostru, iar judecarea celor din exterior trebuie să l-o lăsăm Dumnezeului celui Atotputernic. El știe când și cum s-o facă.

(„Dare de seamă privind munca Comitetului organizatoric al bisericii CEB din URSS”, 22 septembrie, 1962)

Noi nu ne pronunțăm împotriva puterii de stat — ea nu ține de competența noastră nici după Scriptură, nici în baza legii. Ba și prigoanele nu dăunează viitorului adevăratei biserici.

(„Memoriul Comitetului organizatoric către N. S. Hrușciiov și guvern”, 13 august 1963)

În zilele lui Hristos, când poporul preaiubit al lui Dumnezeu trăia în condițiile nemaipomenite ale cotropirii romane, Isus, venind la Ierusalim, nu l-a învinuit pe cezar de neglijență față de lucrurile sfinte, față de templu, ci i-a învinuit pe slujitorii templului și pe preoții cei mai de seamă. Împărații nu au ajutor de sus, iar slujitorii au, poporul lui Dumnezeu are. Hristos n-a spus: „Cezar v-a înrobit și a dărâmat templul...” Nu. El a zis: „«Casa Mea se va chema o casă de rugăciune.» Dar VOI ați făcut din ea o peșteră de tâlhari” (Mat. 21: 13). Voi, pe care Dumnezeu v-a pus să vegheați asupra poporului Său! Voi, păstori! Voi, cărturari și farisei! Voi, cunoscători ai legii! Voi ați făcut din templul sfânt o peșteră de tâlhari!

(Gh. K. Kriucikov, „Marea trezire a secolului XX”, 2011, p. 204)

Cauza nenorocirilor, a neorânduielilor și înfrângerilor, pe care le-am suferit din partea lumii acesteia, trebuie căutată întotdeauna înăuntrul bisericii, și nu în afara ei. Anume de aceea în prima petiție a Grupului de inițiativă către Guvern au răsunat fără echivoc, clar și răspicat cuvintele: criza bisericii „e provocată de abaterea unui șir de slujitori ai ei de la învățătura evanghelică pură”. Vina era a noastră! Numai necredincioșia noastră ne-a despărțit de Dumnezeu! Supunându-ne lumii în chestiunile duhovnicești, am rămas fără Capul Bisericii — Isus Hristos! Aceasta a fost pierderea noastră principală și pericolul de moarte pentru viața spirituală, pentru mântuirea noastră. Nu lumea era vinovată, nu prigoanele, ci noi, slujitorii lui Dumnezeu, cărora ni s-a dat porunca să stăm de veghe cu fermitate, păzind casa Domnului în orice împrejurări. Iată de ce cuvântul muștrării a răsunat anume către frați. Anume alor noștri li s-a atras atenția asupra păcatului apostaziei, căci ei erau principalii vinovați de neorânduielele și frământările din biserică.

De câte ori au încercat unii să impună frățietății noastre o altă cale, abătându-ne privirea asupra celor din afară! Chipurile, autoritățile „rele”, prin presiunea și persecuțiile aplicate credincioșilor, sunt cauza tuturor relelor și deci trebuie să luptăm anume cu ele, și nu cu slujitorii apostazați. Aceasta, fraților, e o greșeală foarte gravă, e un vicleșug, e o tentativă de a ne sustrage de la împlinirea neabătută a poruncilor lui Hristos! Judecarea celor din afară trebuie să l-o lăsăm Dumnezeului

celui Atotputernic, care rânduiește și înlătură pe cine vrea, datoria noastră sfântă e să-i judecăm pe ai noștri.

Și pentru noi nu autoritățile sunt antihristul, nu Kremlinul ne este dușman, după cum ne povățuiesc autorii renumiți. Da, noi trebuie să călcăm peste toată puterea vrăjmașului (Luc. 10: 19), trebuie să ne împotrivim diavolului, numai că în biserică, și nu dincolo de hotarele ei! Dacă el a pătruns înăuntru și întinează locul sfânt, dacă lucrează prin slujitorii apostatați, atunci ne este lăsată porunca să ducem o luptă fără compromis cu el. Dar să ne luptăm în afara bisericii, pe teritoriul lui, precum și să colaborăm cu lumea e un lucru păcătos, antievangelic, sortit insuccesului și duce la pieire. Slavă Domnului, frățietatea noastră n-a mers niciodată pe o asemenea cale. Noi am luptat împotriva păcatului din biserică, n-am îngăduit lumii să stăpânească în biserică, vegheam la altarele Domnului, dar niciodată(!) nu ne-am atins de cârmuirea cezarului dincolo de hotarele bisericii! Și Dumnezeu a fost cu noi pe această cale sfântă! (Gh. K. Kriucikov)

TREI PERIOADE DE PERSECUȚII

În studiul de față, pe baza documentelor de arhivă, se analizează cauzele crizei spirituale din biserică CEB în anii 1920-'30 ai secolului trecut. Din Cuvântul lui Dumnezeu știm că puterile locuinței morților nu vor birui Biserica lui Isus Hristos (Mat. 16: 18). Însă în anii '30 biserică, organizată structural în Uniunea Creștinilor Evanghelicilor din Rusia și Uniunea Baptistă din Rusia, a fost surpată. Uniunile, care, către anul 1928, numărau circa 600 000 de membri, au fost lichidate, credincioșii — risipiți. Prigonitorii se bucurau deja că iată-iată vor obține biruința deplină. De ce?

Această întrebare ne face să ne întoarcem la izvoarele înființării bisericii CEB din Rusia și să analizăm atent calea ei adesea plină de spini. După cum s-a amintit deja, de-a lungul istoriei sale de 140 de ani frățietatea CEB din Rusia țaristă și ulterior din Uniunea Sovietică a îndurat persecuții circa 110 ani. Aceste prigoane pot fi împărțite în trei perioade de bază și fiecare perioadă ne-a lăsat moștenirea sa.

Prima perioadă de persecuții (anii 1860-1917)

Frățietatea creștinilor renăscuți a luat ființă în condiții de represiuni neconținute și, însoțită de ele timp de aproape 50 de ani, s-a consolidat structural, și-a înmulțit rândurile. Cei dintâi martori ai credinței vii în Domnul Isus Hristos — Fiodor Onișcenko, V. G. Pavlov, I. G. Reaboșapka, precum și mulți oameni ai suferinței din Ghirusi (o închisoare naturală din ținuturile transcaucaziene) — au îndurat maltratări, arestări, surghiunuri, confiscarea averii.

K. P. Pobedonostev
(1827-1907)

În 1891 în Rusia Țaristă a fost adoptată „Rezoluția consfătuirii clerului ortodox” prezidată de ober-procurorul Sinodului, POBEDONOSTEV Konstantin Petrovici*: „Creșterea rapidă a acestor secte (baptiste etc.) e un mare pericol pentru stat. Pentru toți sectanții trebuie emisă interdicția de a-și părăsi localitatea. Pașapoartele sectanților trebuie să aibă un semn distinctiv, ca să nu poată fi angajați la niciun serviciu și să nu li se ofere viză de domiciliu PÂNĂ CE VIAȚA ÎN RUSIA VA DEVENI INSUPORTABILĂ PENTRU EI. TREBUIE SĂ LI SE IA CU FORȚA COPIII pentru a fi educați în credința ortodoxă” (or. Moscova, august 1891).

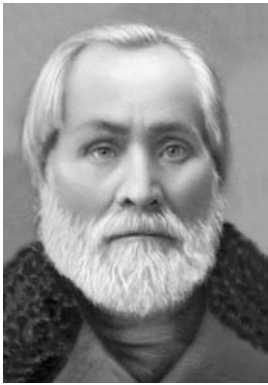
După această consfătuire din 1891, în Codul Penal al Rusiei au fost introduse următoarele articole:

Articolul 189: Propagarea și scrierea cărților religioase cu scopul de a-i atrage pe alții se pedepsește: întâia oară — cu privare de unele drepturi personale și întemnițare de la 8 până la 16 luni; a doua oară — cu închiderea în cetate de la 32 până la 48 de luni; a treia oară — cu surghiun.

Articolul 196: Răspândirea învățăturilor eretice sau sectare ori complicitate la aceste fapte se pedepsește cu deportare în Siberia, în ținuturile transcaucaziene sau în alte locuri îndepărtate ale țării.

În baza acestor restricții predicării Evangheliei erau închiși în cetăți, erau băgați în lanțuri și deportați împreună cu familiile în Siberia, în Ghirusi. Însă aceste suferințe n-au făcut decât să li se călească credința

* POBEDONOSTEV Konstantin Petrovici — om de stat, unul dintre inițiatorii politicii contrareformelor, ober-procuror al Sinodului din 1880 până în 1905. A jucat un rol important în determinarea politicii guvernamentale în sfera învățământului, în problema națională etc. Prigonitor cumplit al eterodocșilor.

M. T. Ratușnâi
(1830-1915)

V. G. Pavlov
(1854-1924)

M. M. Korf
(1843-1936)

V. A. Pașkov
(1832-1902)

și astfel, către anul 1917, trezirea începută de Duhul Sfânt în Imperiul Rus a înmulțit rândurile frățietății până la 100 000.

În acea perioadă biserica era o cetate de necucerit. Mărturisesc convingător în favoarea acestei afirmații rapoartele prigonitorilor, caracterizându-i pe creștinii evanghelici baptiști din acea vreme ca având

[...] o structură adaptată la retragerea periodică în ilegalitate, o componență cristalizată pe baza unei reale convingeri ferme, o coeziune considerabilă și tendință spre unitate, multiple trășături de viață atrăgătoare după aspectul exterior și, în fine, o vitalitate neobișnuită, care suportă cu succes presiunea energetică dublă: activitatea „misionară” a bisericii oficiale și persecuțiile din partea guvernului. [...]

*Analiza informațiilor istorice ale apariției, existenței și dezvoltării bisericii CEB [...] ne duce la convingerea că lupta cu influența ei extrem de dăunătoare numai prin metode de constrângere administrative și, cu atât mai puțin, activitatea misionară a bisericii ortodoxe mai „temperate”, nu dau, nici nu vor da, probabil, rezultate pozitive. Din contra, **baptismul crește și cucerește noi poziții aproape că direct proporțional cu gradul de presiune.***

(ASR ISP, fond 17, inv. 125, dos. 506, f. 17-22)

Această mărturie (frumoasă și plăcută pentru auzul creștinilor sinceri) despre biserică din raportul secret al vicepreședintelui Consiliului Afacerilor Religioase către CC al Partidului Comunist (al bolșevicilor) din Rusia, făcută în anul 1947, e o dovadă a conștientizării prigonitorilor că prin persecuții și presiune brutală biserica vie nu poate fi învinsă. Ea, după cum recunosc ei, „crește aproape direct proporțional cu gradul de presiune”. Credințioșia față de Dumnezeu a creștinilor renăscuți i-a decis pe neprieteni să recunoască acest adevăr evident.

Ghiriusi. O așezare muntoasă, izolată de civilizație, din ținutul Transcaucazian, locul exilului creștinilor la sfârșitul veacului al XIX-lea

A doua perioadă de persecuții (anii 1928-1960)

Anii de persecuții din aceste decenii nu i-au adus frățietății nici zidire, nici consolidare, ci zdrobirea uniunilor, răpirea proprietății bisericești, micșorarea numărului de credincioși și înrobirea spirituală a bisericii pentru multe decenii ulterioare spre „triumful celor răi” și spre „extirparea celor neprihăniți”, după cum a caracterizat această vreme tulbure slujitorul credincios al lui Dumnezeu I. N. Șilov.

Conform datelor statistice, către anul 1928 frățietatea CEB de pe teritoriul URSS număra aproximativ 600 000 de membri, dintre ei circa 200 000 erau din Uniunea Baptistă.

Creștinii evanghelici și baptiști aveau:

până în anul 1917 — 4521 localuri de rugăciune;

în anul 1928 — circa 8000 de comunități.

Astfel, către anul 1926 frățietatea CEB avea o structură bine determinată și slujitorii visau la o „mare trezire”. Însă, în locul trezirii, peste numai 10 ani activitatea uniunilor a fost paralizată: cursurile biblice au fost desființate, a fost interzisă activitatea editorială, casele de rugăciune au fost transformate în cluburi, cămine, magazine de cereale, depozite (din mii de comunități ale CEB, care funcționau legal, au rămas, către începutul războiului din 1941, mai puțin de 10 în toată țara), șiruri lungi de întemnițați și-au îndreptat pașii spre locurile îndepărtate ale Nordului și Siberiei.

După creșterea vertiginoasă, din anii '20, a numărului credincioșilor, prin țară s-a rostogolit valul zdrobitor, de proporții uriașe, al prigoanelor: din uniunile antebelice n-a rămas piatră pe piatră, iar Consiliul Unional al Creștinilor Evanghelici și Baptiști (*conducerea uniunii oficiale a CEB în URSS, în continuare VSEHB — Nota trad.*), organizat în timpul războiului în cabinetele serviciilor secrete, a devenit o unealtă îndemânată în mâinile celor din exterior pentru înrobirea spirituală și nimicirea definitivă a comunităților CEB cu mâinile slujitorilor. În anul 1947 VSEHB număra 2669 comunități oficiale, adică aproximativ 30% din cele existente în 1928 și 60% din cele de până în 1917. Totodată trebuie să luăm în considerație că Uniunea postbelică era constituită din trei curente contopite: baptiștii, creștinii evanghelici și creștinii de credință evanghelică (penticostalii). Însă, chiar dată fiind această contopire, numărul total al comunităților CEB împreună cu cele neînregistrate s-a micșorat, în comparație cu anul 1928, mai mult decât de două ori.

În raportul secret, amintit anterior, al vicepreședintelui Consiliului Afacerilor Religioase către CC (anul 1947) există o mărturisire uimitoare: «*baptismul ... se **dezrădăcinează** comparativ **ușor** cu condiția influenței asupra lui prin o muncă bine organizată de iluminare culturală și politică de masă*». Este vorba de anii '20-'30 ai secolului trecut, ani triști pentru frățietatea CEB, când au fost surpate ambele uniuni. Bizuindu-se pe succesul său, ateismul își vedea acum sarcina de „a reduce la minimum” și în anii ulterioari viața bisericii „cu mâinile centrului de conducere”:

Pornind de la această premisă, Consiliul Afacerilor Religioase vedea și vede drept sarcină a sa: făcând uz de mijloacele specifice ale baptismului însuși, cu mâinile centrului de conducere al acestuia, să reducă la minimum particularitățile extravagante, indicate mai sus, ale bisericii și, după posibilități, s-o niveleze cu alte culte. Consiliul ține cont de posibilitatea teoretică de apariție, pe acest temei, a unei sciziuni noi, care să tindă a păstra „curăția” baptismului tradițional, dar consideră că această sciziune presupusă poate fi ignorată, având în vedere că ea nu poate lua naștere în timpul apropiat, iar dacă va apărea totuși, va fi extrem de mică.

Ca rezultat al activității centrului religios baptist VSEHB pe principiile indicate mai sus, trăsăturile caracteristice ale bisericii CEB în prezent sunt următoarele:

1. Au fost dezrădăcinate complet așa-numitele tendințe „antimilitariste” care dominau mai înaintea, adică refuzul de a face serviciul militar cu arma în mână. Drept ilustrare a acestei situații e participarea practic generală a baptiștilor supuși serviciului militar la Războiul pentru Apărarea Patriei și activitatea patriotică desfășurată pe larg în comunități, care nu încetează nici până în prezent. [...]

3. Se reduc la minimum și toate particularitățile extravagante ale comunităților evanghelice. [...]

4. Această linie, care schimbă și care a schimbat deja în mod radical exteriorul precedent al secției, este realizată consecvent și exact de VSEHB prin „prezbiterii superiori” din republici și regiuni (analogici mitropoliților și episcopilor din biserica ortodoxă), prin organul de presă al VSEHB — revista „Братский вестник” („Vestitorul frățesc”) — și cu ajutorul circularilor VSEHB-ului, adresate comunităților locale... (ASR ISP, fond 17, inv. 125, dos. 506, f. 17-22. v. infra, Partea III, p. 149)

În document se face bilanțul activității de 20 de ani a serviciilor securității privind destrămarea frățietății CEB (1926-1946). Sunt scoase în evidență schimbările radicale ale principiilor orânduirii bisericești, pe care, începând din anii '20, au reușit să le facă în biserică „cu mâinile centrului de conducere”.

Așadar, **anul 1926 a pus începutul „schimbărilor radicale”** în istoria bisericii CEB, schimbări care au continuat până în anul 1961.

A treia perioadă de persecuții (anii 1961-1989)

Biserica trezită și renăscută, ocrotită de Domnul, a străbătut cu biruință această cale de 30 de ani de prigoane. Calea renașterii i-a adus frățietății creșterea rândurilor, restabilirea principiului separării bisericii de stat, pierdut de predecesori, restabilirea supremației lui Hristos în biserică. Inimile urmașilor sinceri ai lui Hristos au răspuns cu bucurie la apelul la sfințirea generală, lucru care a contribuit la restabilirea principiilor adevăratei zidiri duhovnicești a bisericii. În condiții de persecuții îndelungate frățietatea a căpătat din nou independența de lume și a trecut pe deplin sub stăpânirea Capului Bisericii — Hristos.

Ateismul a apreciat trezirea frățietății drept amenințare a pozițiilor sale în biserică și și-a concentrat toate eforturile spre a o înăbuși. Însă exodul din robia duhovnicească în libertatea lui Hristos a fost început de Domnul, de aceea „oștirea lui faraon cu care și călăreți”, care au pornit să-i urmărească pe cei răscumparați, n-au putut opri mersul biruitor al bisericii vii. Domnul era în fruntea poporului Său și i-a risipit pe prigonitori, supraputerea ateistă s-a destrămat, iar frățietatea trezită continuă și astăzi să mărturisească lumii că Biserica e o Împărăție care nu este din lumea aceasta, fiindcă e de proveniență Dumnezeiască.

Astfel, **din 1961 a început a doua etapă a schimbărilor radicale** în viața bisericii CEB din secolul al XX-lea.

În anul 1965 președintele Consiliului Afacerilor Religioase scria în „nota-raport” secretă, adresată șefului statului, A. I. Mikoian:

Rascolnicii nu au apărut întâmplător. E un fenomen legic în mișcarea sectară. Conducerea birocratică, statutul VSEHB, persecuțiile — toți acești factori, ca niște catalizatori, accelerează procesul și stimulează sciziunea.

*Ce reprezintă biserica baptistă? Să vedem care e componența ei. Copii în ea nu sunt, tineri nu sunt, bărbați sunt puțini, ba și aceia — înaintați în vârstă. Sunt doar femei și îndeosebi — văduve. Ea este, aș zice, ca un trib ce degenerază. Ei nu au puteri, s-au epuizat. Totul e în descreștere, slăbește și piere. [...] Dar pretutindeni se găsesc fanatici. **S-au găsit și aici oameni care nu vor ca biserica să moară.** Ei vor să salveze mișcarea sectară. Vor să-și întinerească componența, contează pe tineret. Sarcina lor primordială e a propaga religia, a pleca prin alte comunități, a înrola noi adepți. Îi împiedică viața sovietică. Însuși modul de viață sovietic îi împinge spre ateism, iar ei se tem de legăturile cu lumea. De aici vine nerecunoașterea autorităților, apelurile de a nu se supune legilor, refuzul de a se legaliza. (ASFR, fond 6991, inv. 4, dos. 169)*

[...] Comitetul organizatoric îi cheamă pe credincioși să refuze înregistrarea asociațiilor religioase la organele puterii. „Mântuirea noastră — zic ei — nu depinde de înregistrare. Numai comunitățile neînregistrate realizează realmente principiul separării bisericii de stat și nu acceptă legăturile cu autoritățile lumești. Trebuie smulsă veriga legăturii nelegiuite a statului cu biserica”.

Organele de stat, bineînțeles, nu pot recunoaște, ca fiind legală, activitatea baptiștilor-rascolnici, care au un astfel de program.

*Vorbind la general, noi nu suntem contra schismelor în organizațiile religioase. E o chestiune ce le privește. Dar vorba e: care sunt motivele schismei și, totodată, ce scopuri se pun? **Inițiatorii schismei din secta CEB, după cum ne demonstrează faptele lor, își pun scopuri cu care nu putem fi de acord nicidecum.** Din punct de vedere politic, persoanele care sunt acum în fruntea Comitetului organizatoric al rascolnicilor nu ne inspiră încredere și de aceea nu pot deține posturi de conducere în organizațiile religioase până când nu-și vor schimba modul de gândire și nu vor renunța la activitatea ilegală. [...]*

Organele locale și Consiliul Afacerilor Religioase de pe lângă Consiliul Miniștrilor al URSS, conform directivelor CC al PCUS, iau măsuri de curmare a activității ilegale a organizațiilor baptiste. Creșterea numărului de baptiști-rascolnici a încetat... Totuși activitatea Comitetului organizatoric continuă... Consiliul i-a avertizat că vor fi trași la răspundere în caz de își vor prelungi activitatea ilegală. Însă Comitetul organizatoric ignoră avertizarea noastră.

După cum se știe, persecuțiile împotriva religiei, represuniile credincioșilor n-au dus niciodată la scăderea religiozității în mijlocul populației, dimpotrivă, au avut un efect contrar. Această legitate e adevărată mai ales cu privire la sectanți, care își pot adapta activitatea la orice condiții. Ei s-au deprins să acționeze astfel încă pe vremea țaristă, în condiții de persecuții drastice din partea bisericii ortodoxe ruse și a guvernului țarist. E de menționat și faptul că predicatorii sectanți își pregătesc din timp membrii pentru activitate în condiții de persecuții.

„De acum înainte biserica trebuie să fie organizată după alte principii — zic ei. — Aceste principii noi sunt destinate să facă viața bisericii invulnerabilă pentru orice prigoane și pentru închiderea caselor de rugăciune. Noua organizare a bisericii nu va permite persecuțiilor să-i pricinuiască nicio daună acesteia, dimpotrivă, ele vor întări puterea duhului ei. În condiții de prigoane nu vor fi nici lăcașuri bisericești, nici case de rugăciune. În asemenea împrejurări biserica va trăi în felul următor: unde se vor aduna doi sau trei credincioși, acolo va fi biserică. Ei trebuie să aleagă din mijlocul lor o persoană în rolul de păstor, pe care ceilalți trebuie să-l asculte. Și o astfel de biserică va fi plăcută lui Dumnezeu de o mie de ori mai mult decât ceea care are lăcașuri și case de rugăciune. «În adevăr, ce fală este să suferiți cu răbdare să fiți palmuiți, când ați făcut rău? Dar dacă suferiți cu răbdare, când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu.» Fiți plini de bărbăție în timpul prigoanelor ce ne așteaptă“.

Toate acestea ne fac să chibzuim asupra metodelor de luptă contra învățăturilor sectanților. Fără îndoială, e mai ușor a produce o lovitură împotriva localurilor bisericești și purtătorilor ideilor religioase decât a învinge aceste idei. Puterea e în mâinile noastre, în mâinile noastre e aparatul de constrângere și s-ar putea, probabil, într-un timp relativ scurt, să închidem toate bisericile și casele de rugăciune, numai că credințele religioase ale oamenilor nu se vor stinge din această cauză. (27 martie 1965) (ASFR, fond 7523, inv. 109, dos. 417, f. 79-142)

NECREDINCIOȘIA NE SORTEȘTE LA ÎNFRÂNGERE

„Persecuțiile nu pricinuiesc nicio daună viitorului bisericii adevărate“ — e o afirmație de netăgăduit. Cunoaștem acest adevăr din Sfânta Scriptură: „Scoală-te, crivățule! Vino, vântule de miazăzi! Suflați peste grădina mea, ca să picure mirosurile din ea! — Să intre iubitul meu în grădina lui, și să mănânce din roadele ei alese!“ (Cânt. 4: 16). Vânturile nordice ale prigoanelor îi aduc întotdeauna bisericii adevărate aromele sacrificiului, mireasma iubirii, propășirea vieții duhovnicești, creșterea numărului de creștini sinceri și fideli Domnului — și toate acestea „sunt direct proporționale cu gradul de presiune“.

Însă persecuțiile contribuie la creșterea duhovnicească a bisericii doar în cazul când ea e într-o stare spirituală cuvenită. Biserica apostolică, umplută de putere de sus, răspândea mireasma lui Hristos în orice loc. Când peste biserica de la Ierusalim s-au abătut mari prigoane, credincioșii, risipindu-se, „mergeau din loc în loc, și propovăduiau Cuvântul“ (Fapt. 8: 1-4), „Biserica... în toată Iudeea... cu ajutorul Duhului Sfânt, se înmulțea“ (Fapt. 9: 31). Prigoanele mari contribuiau la o mare evanghelizare și la creșterea bisericii.

Lanțurile apostolului Pavel „au lucrat la înaintarea Evangheliei“: „Și cei mai mulți din frați, îmbărbătați de lanțurile mele, au și mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu“ (Filip. 1: 14). Biserica umplută de Duhul Sfânt a fost o biserică misionară în orice împrejurări.

Când biserica este curată și e umplută de Duhul Sfânt, atunci a prigoni adevărul înseamnă a-l întări, a-i strâmtora pe credincioși înseamnă a-i înmulți. Orice armă făurită împotriva ei va fi fără putere... În mijlocul amenințărilor și prigoanelor Biserica lui Dumnezeu n-a încetat niciodată să mărturisească despre Hristos. Ca în perioada apostolică, ea striga întotdeauna în rugă către Domnul: „Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala“ (Fapt. 4: 29)!

Nu apostolii cereau izbăvire aflându-se în lanțuri pentru Cuvântul lui Dumnezeu, ci cei care țineau arma în mână și aveau cheile temniței îi întrebau pe întemnițați: „Ce trebuie să facem ca să fim mântuiți?“ Iată puterea sabiei duhovnicești cu două tăișuri, cu care erau înarmați apostolii.

(„Foaia frățescă“, 1971, nr. 5-6)

Acest adevăr a fost confirmat de-a lungul întregii vieți a frățietății CEB. L-a recunoscut chiar și lumea, dispusă dușmănos față de Hristos. Începând din timpul monarhiei și până la persecuțiile din anii '60-'80 ai secolului al XX-lea, neprietenii mărturiseau despre creșterea rândurilor bisericii în timpul prigoanelor.

În anul 1923 a fost răspândită o „Scrisoare circulară a CC al PC(b)R «Cu privire la atitudinea față de organizațiile religioase»“ (Un fragment mai amplu din această Scrisoare circulară e inserat în «Supliment»):

CC decide: [...]

pct. 6) a le explica membrilor de partid că succesul nostru în lucrarea de destrămare a bisericii și dezrădăcinare a prejudecăților religioase depinde nu de persecuțiile împotriva credincioșilor (ele nu vor face decât să întărească prejudecățile religioase). [...]

Secretarul CC — I. Stalin 16 august 1923

(ASRN, fond 1, inv. 2, dos. 245, f. 265) v. infra, „Supliment“, p. 402

Dați atenție semnăturii de pe această scrisoare circulară, adoptată pe când Lenin era încă în viață. După această dispoziție, în ziarul „Известия” („Știri”) al Biroului siberian al CC PC(b)R a urmat imediat explicația:

„Datorită prigoanelor, numărul sectanților a început să crească rapid și, ascunzându-se de felurite persecuții, ei au pus temelia unei organizații clandestine durabile și consecvente precum secta baptiștilor. [...] În pofida persecuțiilor din partea guvernului, secta baptiștilor a devenit o organizație trainică în toată Rusia și își lărgeste neîncetat activitatea.

*Vom fi nevoiți să opunem puterii organizate, consecvente și dârze a sectanților puterile noastre încercate, întrucât [...] măsurile represive aici nu numai că nu vor avea efect, ci vor fi chiar dăunătoare. [...] Toată lupta cu sectarismul trebuie dusă în mod planificat, intensiv (altfel dușmanul ne-o va lua înainte), cu un mod de tratare deosebit de prudent acolo unde partea majoritară a comunității o constituie sectanții în vârstă, care se simt, într-o oarecare măsură, «revoluționari», oameni care au suferit pentru dreptate și al căror trecut e legat de toată istoria întunecată a sectarismului din timpul oprimării țariste. Numai cu o astfel de tactică și cu asemenea tratări se poate obține succes în lupta cu propagarea sectarismului. **Represiunile nu vor ajuta**“.*

(«Известия» [„Știri“], Biroul Siberian al CC PC(b)R, nr. 63, 1923, septembrie) v. „Supliment“, p. 402

De ce totuși persecuțiile din anii '30-'50 i-au adus bisericii nu aroma vieții duhovnicești, ci mirosul greu al morții și nimicirea a două uniuni numeroase? Oare în anii '30 ateismul avea o mai mare ură împotriva credincioșilor CEB, mai multă experiență în ce privește represiunile decât în anii '60? Încercându-și asupra credincioșilor frățietății noastre trezite toată forța presiunii, prigonitorii, în cel de al 50-lea an de existență a supraputerii ateiste, au fost nevoiți să-și recunoască neputința: „Puterea e în mâinile noastre, în mâinile noastre e aparatul de constrângere și s-ar putea, probabil, într-un timp comparativ scurt să închidem toate bisericile și casele de rugăciune, numai că credințele religioase ale oamenilor nu se vor stinge din această cauză“.

Din ce cauză neprietenii lui Hristos au reușit să învingă frățietatea CEB la începutul veacului al XX-lea?

Ghedeon, al cincilea judecător în Israel, cugeta: de ce Numele Domnului a ajuns de ocară și care sunt cauzele cotropirii Israelului? În anii grei de subjugare, pe când, ascunzându-se de madianiți, bătea grâu în teasc, i s-a arătat îngerul Domnului și i-a zis: „Domnul este cu tine, viteazule!» Ghedeon i-a zis: «Rogu-te, domnul meu, dacă Domnul este cu noi, pentru ce ni s-au întâmplat toate aceste lucruri? Și unde sunt toate minunile acelea pe care ni le istorisesc părinții noștri când spun: „Nu ne-a scos oare Domnul din Egipt?” Acum Domnul ne părăsește, și ne dă în mâinile lui Madian!»” (Jud. 6: 12-13).

Analizând viața poporului său, Ghedeon își dădea seama că biruințele minunate îl însoțesc pe Israel numai atunci când Dumnezeu este în mijlocul lui și când El este Căpetenia lui. La fel și Iosua îi îmbărbăta pe bătrânii lui Israel: „Domnul a izgonit dinaintea voastră neamuri mari și puternice; și nimeni până în ziua aceasta, n-a putut să vă stea împotriva. Unul singur dintre voi urmărea o mie din ei, căci Domnul, Dumnezeuul vostru, lupta pentru voi, cum v-a spus” (Ios. 23: 9-10).

Poporul lui Dumnezeu trebuie să posedă o putere mai mare decât toți fiii răsăritului! De ce atunci madianiții „tăbărau în fața lui, nimiceau roadele țării până spre Gaza; și nu lăseau în Israel nici merinde, nici oi, nici boi, nici măgari... Israel a ajuns foarte nenorocit...” (Jud. 6: 3-6)? De ce dușmanul a biruit? Care e cauza mării sărăcii spirituale și materiale a poporului ales în țara făgăduinței, în țara unde curgea lapte și miere?! Căutând răspuns la aceste întrebări, Ghedeon a ajuns la concluzia dreaptă: „Acum Domnul ne părăsește, și ne dă în mâinile lui Madian!” (vers. 13). De ce? Deoarece „copiii lui Israel au făcut ce nu plăcea Domnului» (Jud. 6: 1). Când poporul lui Dumnezeu, abătându-se de la adevăr, se pleacă sub jugul străin împreună cu cei nelegiuți, Dumnezeu îl părăsește. „Iar acolo unde nu este Dumnezeu, se sfârșește totul. Nici Templu nu e, dacă nu este Dumnezeu în el! Nici sufletul omenesc n-are nicio valoare fără Dumnezeu!” („Foaia frățească“, 1996, nr. 4)

Domnului I-a plăcut întristarea inimii lui Ghedeon pentru destinul poporului său și durerea lui pentru slava lui Dumnezeu călcată în picioare: „Domnul S-a uitat la el, și a zis: «Du-te cu puterea aceasta pe care o ai, și izbăvește pe Israel din mâna lui Madian; oare nu te trimit Eu?»” (vers. 14).

Încă pe la mijlocul anilor '50 ai veacului trecut Ghennadi Konstantinovici Kriucikov s-a umplut de râvnă pentru slava lui Dumnezeu, batjocorită și umilită, și, asemenea lui Ghedeon, se ruga și îl întreba pe Domnul care sunt cauzele stării dezastruoase a frățietății, lucru despre care spunea ulterior:

„De ce, în decursul întregii noastre istorii, din momentul cotiturii istorice de la începutul secolului trecut, biserica a suferit de multe ori fiasco? Noi am căutat motivul care duce la un sfârșit atât de trist și l-am văzut în faptul că slujitorii uniunilor precedente ale CEB s-au abătut de la căile Domnului și au dus tot poporul lui Dumnezeu la starea de împotrivire Duhului Sfânt...”

Care porunci ale lui Dumnezeu au fost încălcate? Unde s-a dat dovadă de necredincioșie față de El? Am adunat fărâmbă cu fărâmbă faptele istorice, l-am căutat pe fiecare dintre cei ce mai rămăseseră în viață păstrând adevărul lui Dumnezeu, ca să aflăm istoria veridică. Eram datori s-o facem, deoarece s-a spus: „Să luăm seama la umbletele noastre, să le cercetăm, și să ne întoarcem la Domnul“ (Plân. 3: 40). Au trecut decenii până ce am găsit adevărul. Și, spre adâncă noastră durere, am descoperit că încă în anii '20-'40 la temelie casei lui Dumnezeu, a frățietății evanghelico-baptiste, a fost pusă dinamică de mare putere cu scopul de a surpa principiile și tăria Bisericii lui Hristos, ca să se facă spărturi în zidul casei lui Dumnezeu. Domnul căuta „un om care să înalțe un zid, și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru țară...“ (Ezec. 22: 30).

În ce constă esența acestui adevăr, pe care l-am căutat decenii? Care abateri de la adevăr din anii '20-'30 au devenit acea „dinamică de mare putere“? Cine a pus-o? Poartă răspundere pentru aceasta slujitorii?

„Voi aminti ceea ce am spus în repetate rânduri: e o greșeală a crede că toate nenorocirile poporului lui Dumnezeu au început cu publicarea „Regulamentului“ și a „Directivelor“ în 1960. Slujitorii superiori au căzut în dependență de organele de stat nu din anii '60, ci de la începutul secolului!

Deja în anul 1905, la Petersburg, frații [...] au înființat primul partid politic. [...] Ultimele două Congrese Unionale ale creștinilor evanghelici — al IX-lea și al X-lea din anii 1923 și 1926 — și-au desfășurat lucrările după programul aprobat din timp de organele centrale ale puterii. [...]

Abaterea de acum un secol a slujitorilor celor două uniuni ale noastre este o pată întunecoasă pe hainele bisericii renăscute a CEB. Prin o simplă amintire a istoriei nu vei șterge aceste pagini negre. Numai Domnul poate să le spele cu sângele Său. [...] Istoria noastră e împovărată greu de trădarea și de colaborarea conducătorilor uniunii evanghelico-baptiste cu cei din exterior: Dumnezeu ne poruncește să ne eliberăm de acest păcat.“ (Din darea de seamă a lui Gh. K. Kriucikov la congres, Tula, 2001)

În culegerea de față veți lua cunoștință de documente care dovedesc veridicitatea acestor afirmații ale lui Ghennadi Konstantinovici, făcute la congresul frățietății.

TACTICA DESTRĂMĂRII BISERICII

La începutul anilor '20 ai secolului trecut puterea ateistă a adoptat hotărârea de a **dobori frățietatea CEB prin metoda tactică de dezmembrare a ei dinăuntru:**

„A pune capăt sistemului de represiuni administrative locale, a nu împiedica înregistrarea comunităților sectante, dându-le posibilitate să se legalizeze, ca să fie în câmpul nostru vizual. Centrul atenției în munca organizațiilor de partid și a organelor GPU trebuie să fie **destrămarea lor din interior**, scindarea în grupuri separate și înăsprirea luptei în interiorul sectei“. (Circulara nr. 673/s a Biroului Siberian al CC PC(b) cu privire la noua tactică de luptă contra sectarismului din 16 iulie 1923) ASRN, fond. II-1, inv. 2, dos. 245, f. 188) v. „Supliment“, p. 265

„Lupta cu sectele și cu creșterea influenței lor... a ajuns la un grad de represiune atât de mare, încât, drept consecință, vedem trecerea sectanților în ilegalitate. [...] În felul acesta, **în jurul sectanților se creează o aureolă de martiriu ca fiind prizonieri de Puterea Sovietică**. [...] Lupta noastră împotriva sectelor trebuie să fie îndreptată spre **destrămarea lor din interior și spre scindarea în grupuri separate**, ceea ce se poate realiza, desigur, numai dispunând de o rețea de informatori bine organizată“. (Directiva nr. 476/s din 28 iunie 1923 a Reprezentantului Plenipotențiar al OGPU în Siberia către șefii secțiilor guberniale ale GPU)

(ASRN, fond. II-1, inv. 2, dos. 372, f. 24) v. infra, „Supliment“, p. 265

Credincioșia față de Dumnezeu, manifestată în trecut de către creștinii persecutați, îi reținea pe atei de la aplicarea tacticii de represiuni, pentru că frățietatea CEB avea o experiență de 50 de ani de activitate în ilegalitate. Persecuțiile sunt un mediu obișnuit pentru creștini. Da, „represiunile nu vor ajuta“. Iată de ce a fost adoptată hotărârea de a se recurge la tactica destrămării bisericii din interior.

Despre rezultatele nefaste pentru biserică ale acestei munci se poate judeca, într-o oarecare măsură, citind procesele-verbale ale Comisiei antireligioase de pe lângă CC al PC(b)R cu mențiunea „Strict secret. A se păstra în taină“:

26 iunie 1923:

a) A-l însărcina pe N. POPOV să utilizeze în presă toate materialele care îi compromit pe sectanți din punctul de vedere al tendințelor antimilitariste.

b) A însărcina GPU să intensifice munca de destrămarea a sectelor.

22 noiembrie 1924:

S-A AUDIAT: Despre sectanți.

S-A DECIS: [...]

c) A însărcina OGPU să lucreze în mijlocul sectanților în direcția dezmembrării lor după indiciul de clasă. [...]

f) A însărcina OGPU să ia măsuri de desființare și neîngăduire a cercurilor religioase de sectă pentru tineret.

g) A recunoaște că activitatea predicatorilor religioși, inclusiv a celor ce aparțin sectelor, poate fi desfășurată fără permisiune doar în limitele parohiei lor. Iar pentru ținerea predicilor, a discursurilor tematice speciale etc. în afara limitelor parohiei lor predicatorii trebuie să aibă o autorizație corespunzătoare [...]

(v. infra, „Supliment“, p. 260)

Să dăm atenție cel puțin unui punct din programul de destrămarea a bisericii: „A însărcina OGPU să lucreze în mijlocul sectanților în direcția dezmembrării lor după indiciul de clasă” (22.11.1924).

Cei din exterior au introdus în mediul frățietății CEB principiul admiterii limitate în rândurile membrilor bisericii: a-i boteza pe muncitori și țărani se admite, iar dacă candidatul de membru al bisericii a fost în trecut negustor sau aristocrat — nu se admite, fiindcă în asemenea caz bisericii i se va anula actul de înregistrare. Zidirea bisericii după „indiciul de clasă” nimicea esența ei duhovnicească — de a fi Trupul lui Hristos, în care „nu mai este nici ludeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus” (Gal. 3: 28).

În petiția celei de a treia comunități baptiste de la Moscova către Comitetul Executiv Central din RSFSR (CECR), în legătură cu confiscarea localului de rugăciune, citim:

„Lipsa elementelor burgheze în componența comunității e o dovadă convingătoare că în biserică nu se adună persoane care să se țină de religie și să o susțină dintr-o pungă doldora cu scopul de a forma o opoziție legală față de Puterea sovietică” (8.11.1928). (v. infra, „Supliment“, p. 317)

În anul 1931 Ivan Veniaminovici Karghel îi scria lui Iak. Iak. Jidkov:

„Am să vă explic din ce cauză nu îndrăznesc să semnez chestionarul pe care mi l-ați propus... El e îmbibat de duhul vremii. El vrea să descopere cine ai fost tu, dragul meu, până la renașterea spirituală, ba încă cine au fost părinții tăi. Dacă tatăl tău sau tu însuși ați fost cumva negustori, atunci starea ta de membru a pierdut orice preț, ca și cum n-ai aparține acum Domnului; și vai de tine, fiule, dacă tatăl tău a fost ofițer în armatele anterioare; însă fericite de tine, dacă se va afla că tatăl tău a fost în Armata Roșie. Dar o grozăvie și mai mare e dacă părinții tăi sau tu însuși ați fost moșieri. E un păcat pentru care nu există iertare.

O, vai de tine, membru al unei astfel de comunități evanghelice.

Vă întreb înaintea lui Dumnezeu: aceasta e Biserica despre ai cărei membri Capul ei zice: chiar dacă cineva a făcut în trecut păcate și fapte urâte, «nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor» (Evr. 8: 12)?” (v. infra, Partea II, pp. 99-101)

În anii '20 comunitățile CEB creșteau rapid, dar nu numai din contul vestirii Evangheliei. „Creșterea” comunităților era, într-o mare măsură, artificială, adesea noii „frați” erau departe de etalonul sfințeniei.

„Biserica este supusă marelui pericol «de a deveni mireană», de a deveni o biserică laică, e expusă pericolului de a se amesteca cu lumea”, — au declarat creștinii evanghelici.

(Revista «Христианин» [„Creștinul“], 1927, nr. 8, p. 31)

„După cel de al VIII-lea congres... toate bisericile s-au umplut de tineri care nu erau creștini, ba nici nu aveau de gând să fie. Voiau doar să evite serviciul militar. După ei au venit și tinerele” — scria I. V. Karghel în anul 1931.

„Ateii fixau cazurile de laicizare a comunităților pentru a sublinia eficacitatea activității lor și pentru a explica anume prin ea ruina ulterioară a comunităților religioase, căci asupra

organizării unor astfel de comunități muncea febril Comisia antireligioasă. Pe deasupra, în anii '20 a avut loc o înnoire a componenței comunităților CEB, unde credincioșii generației mai în vârstă, care rezistaseră în condițiile aspre de persecuții din perioada țaristă, alcătuiau deja o parte neînsemnată și nu puteau crea atmosfera generală în comunități. În schimb, creștea partea adeptilor «creștinismului comod», a așa-zisilor «economisti», care frecventau rar adunările, citeau formal Sfânta Scriptură, fără vreun sentiment de pietate, și nu manifestau râvnă misionară. «De jos» venea un torent puternic, care ștergea granițele stricte ale credinței și organizării CEB și o împingea spre apropierea de grijile pur pământești“.

(L. M. Mitrohin, „Бaptисты в советском обществе“ [„Baptiștii în societatea sovietică“], p. 10)

În anii 1923-'24 a început racolarea slujitorilor pentru a se forma o „rețea de informatori influentă“. Biserica creștea numeric, dar în sânul ei, prin recrutarea la colaborare cu statul, pe neobservate, dar impetuos, ca niște celule de cancer, creștea destrămarea lăuntrică.

Faptul dominației celor din afară în problemele duhovnicești a fost recunoscut de I. S. Prohanov în nota-raport către Comitetul Executiv Central al URSS din decembrie 1927, când au început pretutindeni represiunile, amendările credincioșilor pentru activitatea misionară:

„Ultimele două Congrese Unionale ale creștinilor evanghelici — al IX-lea și al X-lea din anii 1923 și 1926 — și-au desfășurat lucrările după programul aprobat din timp de organele centrale. Deși creștinii evanghelici sunt, după convingerile lor, cetățeni pe deplin loiali față de Puterea Sovietică și totodată străini de orice politică, au fost nevoiți totuși, din anumite motive, să pună în dezbatere la Congresele Unionale atitudinea lor față de Statul Sovietic și de serviciul militar, cu toate că această chestiune are și caracter politic. Și de aceea, pentru a o traduce în viața comunităților locale, sunt nevoiți să vorbească despre aceste lucruri și să adopte hotărâri la congresele locale.

Tot așa stau lucrurile și cu problemele economice. Ele au fost introduse în ordinea de zi și puse în dezbatere la Congresele unionale, atât la cel de-al IX-lea, cât și la cel de-al X-lea, din motive absolut clare. [...] Și, bineînțeles, odată ce ele au fost puse în dezbatere la Congresele unionale, creștinii evanghelici trebuie să aibă posibilitate să vorbească asupra acestor lucruri și la congresele și la adunările lor locale și să adopte hotărâri corespunzătoare“.

(ASFR, fond 5263, inv. 2, dos. 5, f. 92-104) v. infra, „Supliment“, pp. 330-333

Congresele „și-au desfășurat lucrările după programul aprobat din timp de organele centrale“?! Deci cine conducea realmente biserica? Cum privea această stare a lucrurilor Domnul — Capul ei?!

La începutul anilor '20 biserica liberă a CEB era o cetate de necucerit pentru lume și era asemeni unui vultur ce planează în înălțimile inaccesibile. Dar, cu regret, spre sfârșitul anilor '20 uniunile evanghelice au devenit „vulturi în colivii“, fiind captate în mreaja colaborării. Biserica și-a pierdut independența, a devenit o cetate fără ziduri, o vie pustiită și fără gard, o cetate asediată (Is. 1: 8). S-au abătut represiunile, iar biserica s-a dovedit a fi lipsită de apărare. Cu răbdare și în mod metodic, a fost atins scopul pus: de a o destrăma din interior, —

în primul rând, prin ademenirea credincioșilor cu privilegii legislative, ca biserica să fie atrasă în soluționarea problemelor civile, politice, economice și sociale;

în al doilea rând, prin infiltrarea în frățietate a unei „rețele de informatori solid organizate“ și prin racolarea slujitorilor, care s-au lăsat înfășurați în mreaja GPU—NKVD—KGB;

în al treilea rând, prin adaptarea slujitorilor bisericii la teologia protestantismului apusean, care avea o experiență păcătoasă de 300 de ani de colaborare cu statul în problemele sociale și politice.

Din anul 1905 aceste rădăcini amare ale orânduirii neevanghelice, împrumutate de la protestantismul apusean, au început a fi înrădăcinate pe câmpul mișcării evanghelice din Rusia, lucru care a și contribuit la nimicirea frățietății.

„Biserica, în aceste condiții, a început să se dedea la necredincioșie. Era distrusă dinăuntru... De aceea a îngădui Domnul în țara noastră — în acest suprastat foarte puternic, care ocupă a șasea parte din uscat, — să se realizeze experimentul nebun de creare a unui stat ateist. Astfel societatea a ajuns în declin, iar biserica s-a depravat spiritual.

În timpul acela persecuțiile ajunseseră la apogeu. Poporul lui Dumnezeu s-a dovedit a fi nepregătit și răzlețit. De nu S-ar fi îndurat Domnul de noi, de n-ar fi bătut El la ușa inimilor noastre până să-I deschidem, repet, mulți creștini tineri n-ar fi fost astăzi aici.

Însă, în dragostea Sa nemărginită, Dumnezeu i-a auzit pe cei ce se rugau și gemeau cu inimile zdrobite din cauza lepădării de adevăr. El S-a apropiat de biserica noastră moartă, care se abătuse, a plâns lângă mormântul nostru precum plânsese cândva lângă mormântul lui Lazăr și zisese: «Dezlegați-l și lăsați-l să meargă!» Domnul ne-a înviat și ne-a dat viață. Și acum slujitorii noștri, care și-au trăit în temnițe aproape toată viața conștientă, neavând un alt stagi, decât cel al întemnițării, pot să binecuvânteze cu bucurie tânăra moștenire pentru a-L urma pe Domnul fără a face compromisuri cu lumea.

E foarte important să ținem minte: dacă poporul lui Dumnezeu nu și-ar fi plâns necredințioșia față de El, dacă nu s-ar fi pocăit pentru trădarea sa, dacă n-am fi pornit pe calea dreptății, atunci Domnul nu S-ar fi întors la noi, nu ne-ar fi umplut cu puterea de sus și noi n-am fi putut face nimic în țara noastră, ce lupta împotriva credinței în Dumnezeu.

Dumnezeu rămâne neschimbat și în istoria omenirii, și în istoria universală. El «este același ieri și azi și în veci!» (Evr. 13: 8). Dar în anumite perioade istorice, când biserica, iar uneori și țări întregi se abat de la Dumnezeu, El își ascunde fața și Se îndepărtează chiar și de poporul Său. Totodată El ne amintește permanent că «mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să v-asculte!» (Is. 59: 1-2). După cum am mai spus, nelegiuirea noastră L-a izgonit pe Dumnezeu și noi am rămas fără El, lăsați la bunul plac al prigonitorilor. Când în biserică nu este Dumnezeu, lumea ateistă ajunge la nebunie și distruge nu numai templele, ci chiar și sufletul omenesc.“ (Gh. K. Kriucikov, „Marea trezire a secolului XX“, 2011, pp. 198-199)

„Astăzi ne amintim ce nenorocire se abătuse peste frățietatea noastră în trecutul nu prea îndepărtat. A fost cea mai îngrozitoare nenorocire. Din cauza nelegiuirilor, în care căzuse poporul Său, Domnul l-a părăsit... Lucrul cel mai groaznic nu e că eram strămtorați, ci că Domnul ne părăsise. El nu putea să rămână în inimile trădătorilor, a celor care l-au fost necredincioși. [...]

Cu mai mult de o sută de ani în urmă Domnul a aprins făclia Sa în țara noastră. Dar noi știm ce schimbări înfiorătoare au avut loc în anii '20. Atunci biserica, în persoana conducătorilor ei duhovnicești, se abătuse de la adevăr și Domnul a părăsit centrele conduse de ei. A venit o pustiire peste tot pământul. [...] Nu casele de rugăciune ni s-au luat când s-au început prigonirile, nici Bibliile, nici Evangheliile. Pe Dumnezeu ni l-au luat! Cândva Dumnezeu i-a spus poporului Israel din cauza păcatelor lui: «...Numai o clipă dacă M-aș sui în mijlocul tău, te-aș prăpădi». Numai Moise plângea și Îl ruga stăruitor pe Dumnezeu să rămână cu poporul. Restul jucau. «Poporul a șezut de a mâncat și a băut; apoi s-a sculat să joace» (Exod. 32: 6). Așa a fost și la noi: doar unele suflete tindeau spre Domnul, gemeau în singurătate, neștiind ce să întreprindă, cum să se împotrivescă răului pe planul întregii frățietăți, pe planul întregii biserici. Restul poporului: unii — păcătuiau, alții — trăiau în nepăsare. [...]

Când a început trezirea, trebuia să vedem cauza principală a nenorocirii ce se abătuse peste poporul lui Dumnezeu. De ce au fost închise comunitățile? De ce eram atât de fără putere ca să rezistăm presiunii din exterior? Și Domnul ne-a descoperit că suferim înfrângere pentru că nu este cu noi Cel ce zidește, Cel care păzește. Nu este Dumnezeu cu atotputernicia Sa! Pentru a-L îndupleca să Se întoarcă la noi trebuia să ne recunoaștem aceste păcate și să pornim pe calea pocăinței. [...]

Și Domnul, care este credincios făgăduințelor Sale, a venit, S-a întors! Ne-a dat puteri să acceptăm nu numai închisorile, ci și moartea! Ne-a făcut capabili să apărăm rândurile poporului lui Dumnezeu în cele mai grele timpuri. Cinci cărmuitori s-au schimbat în acest răstimp și toți strămtorau poporul lui Dumnezeu, însă Domnul, prin îndurarea Sa, ne-a ocrotit. [...]

Când Domnul este cu noi, va fi asigurată biruința și asupra legiunilor întunericului. În orice chip ar veni vrăjmașul sufletelor omenești împotriva noastră cu război, el nu va prezenta niciun pericol pentru cei răscumpărați!“ („Vestitorul adevărului“, 1992, nr. 1)

Din aceste documente ale frățietății și din datele de arhivă, prezentate în această culegere, putem trage următoarea învățătură: **necredințioșia sortește biserica la înfrângere în timpul persecuțiilor.**

Prigoanele din anii '30-'50 s-au abătut peste uniunile noastre în vremea sumbră când activitatea lor a ieșit din limitele sferei spirituale. Iată de ce represuniile, în loc de înmulțire, au adus surpare, în loc de viață — moarte, în loc de trezire — înfrângere, în loc de independență — înrobire, după cum este scris: „A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile, și au izbit în casa aceea: ea s-a prăbușit, și prăbușirea i-a fost mare“ (Mat. 7: 27). În anii aceia au suferit mulți creștini neprihăniți și temători de Dumnezeu, însă adevărat este cuvântul: „Și când se surpă temelile, ce ar putea să mai facă cel neprihănit?“ (Ps. 11: 3).

Murind în închisori, în singurătate, cei neprihăniți li rămâneau credincioși lui Dumnezeu și se rugau pe marginea mormântului pentru trezirea bisericii, se rugau ca ea „să se elibereze de influența din exterior”, ca în ea să se găsească păstori credincioși care să-și dea viața pentru oi. Ei se rugau având credință că biserica se va curăța, prin pocăință, de păcatul moștenit. Dumnezeu a auzit rugăciunile și gemetele mucenicilor din anii '30 și le-a pus în „potire de aur, pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților” (Apoc. 5: 8). Datorită mijloacilor sfinților și a celor credincioși până la moarte, Domnul a binevoit să trezească biserica.

La începutul anilor '60 ai secolului trecut către slujitorii care se abătuseră de la adevăr a răsunat chemarea la pocăință și la sfințire generală, iar în spărtura bisericii au stat copiii, ajunși maturi deja, ai întemnițaților anilor '30, ceea ce e foarte îmbucurător pentru creștinii sinceri.

Filele tragice din viața poporului lui Dumnezeu ne conving cât de nefastă e pentru biserică calea compromisurilor. Greșesc amarnic cei care încearcă să ne convingă că, făcând concesii în problemele duhovnicești la cererea autorităților, vom păstra biserica. Și greșeala aceasta e fatală. Cu necredincioșie fățișă față de Dumnezeu și cu prețul compromisurilor e cu neputință a zidi lucrarea lui Dumnezeu.

În schimbul garanției că uniunile vor putea exista legal, puterea ateistă a obținut ca slujitorii să adopte la congrese hotărâri plăcute ei, iar apoi s-a izbăvit cu perfidie de slujitori împușcându-i și a lichidat uniunile. Numai Dumnezeu cunoaște mormintele comune, în care zac osemintele multora dintre ei.

Astăzi istoricii încearcă să justifice calea celor din VSEHB, căutând să convingă lumea creștină că acei slujitori, cu prețul concesiilor, au păstrat biserica. E o interpretare evident păcătoasă a istoriei. Numai apariția bisericii trezite, în anii când deasupra întregului popor al lui Dumnezeu a fost ridicată sabia, a prelungit termenele existenței VSEHB-ului și a silit ateismul să-și abandoneze pentru totdeauna programul „de a-l arăta la televizor pe ultimul credincios din țară”.

NU UITAREA PĂCATELOR, CI POCĂINȚA

Auzim uneori vocile unor cercetători superficiali: „De ce să amintim aceste lucruri?” Cineva a observat pe bună dreptate: „Trebuie să cunoaștem istoria nu pentru că ea a trecut, ci pentru că ne-a lăsat urmări de neșters”.

„[...] N-am atinge aceste probleme... dacă legătura ilegală dintre stat și biserică... ar fi o chestiune a trecutului, care ne-ar fi lăsat doar amintiri îngrozitoare. Însă această legătură a fost trecută cu grijă în normele relațiilor actuale și... e păzită ca o moștenire prețioasă...”

(Extras din memoriul Comitetului organizatoric, 13.08.1963)

Majoritatea slujitorilor din conducerea UBR (Uniunii Baptiste din Rusia) și UCER (Uniunii Creștine Evanghelice din Rusia) au murit în închisori în anii '30. Și dacă odată cu moartea lor ar fi dispărut și modul lor de isprăvnicie (de orânduire duhovnicească în biserică), atunci am putea spune: „Domnul să-i judece!” Însă acest mod de orânduire a bisericii e viu până astăzi. Hotărârile adoptate la congresele din anii '20 în problemele civile au intrat în viața bisericii CEB din secolul al XX-lea și sunt în vigoare până în prezent:

„În istoria mișcării evanghelice din Rusia au fost atât biruințe, cât și eșecuri, au fost multe posibilități pierdute. Mișcarea evanghelică a putut deveni o puternică mișcare socială, culturală, și chiar social-politică în Rusia. Însă prigoanele și procesele interne i-au dus pe creștinii evanghelici la izolare de societate și abia acum încep să se izbăvească de «complexul marginalității* sociale». [...]”

(M. V. Cerenkov, vicepreședintele asociației „Духовное возрождение” [„Renașterea spirituală“], conferința UCEBR „140 de ani ai baptilismului din Rusia“)

„Puterea sovietică l-a împiedicat pe Prohanov să realizeze marile planuri, — regretă activiștii creștini contemporani, — iar istoria ne dă astăzi încă o șansă de a continua mărețele lui planuri și proiecte”.

Amintim istoria căderii uniunilor din anii '20 nu pentru „a arunca pietre” în slujitorii din acei ani, care au muncit mult pentru Domnul. Nicidecum! Trebuie să cunoaștem și să studiem cauzele căderii personalităților biblice (Samson, Saul, Balaam, David etc.), precum și ale căderii slujitorilor din uniunile anterioare, ca să nu ne împiedicăm și să cădem în același loc unde au căzut ei. Studiind paginile trecutului, să ne grăbim a veghea în această vreme perfidă, ca, în condițiile noilor ispite ale libertății, să nu alunecăm din nou în prăpastia inadmisibilului, a ceea ce ne este interzis de Dumnezeu.

* Marginal — care se află la marginea societății, subapreciat, neluat în seamă.

Ghennadi Konstantinovici acorda o deosebită atenție istoriei bisericii. În anul 1995, din inițiativa dumnealui, pe lângă Consiliul Bisericilor a fost creată o comisie istorico-arhivistică, care, în anul 2006, a fost reorganizată în Secția istorico-analitică a CIB CEB. Înființarea ei a fost precedată de mulți ani de muncă cu materialele istoriei bisericii CEB sub conducerea lui Gh. K. Kriucikov. Dumnealui îi povățuia pe frați:

„Avem trei motive pentru a ne cunoaște istoria. Primul: trebuie să ținem minte tot drumul pe care ne-a călăuzit Domnul, ca să nu uităm nici una din binefacerile lui Dumnezeu. David zice: «Binecuvântează, suflete, pe Domnul, și nu uita nici una din binefacerile Lui!» (Ps. 103: 2). Trebuie să ținem minte cu tărie și să povestim cu toată responsabilitatea neamului de oameni care va veni de câte ori Domnul a fost pentru noi mântuire și îndurare! Dumnezeu a poruncit ca vestea despre Hristos să nu înceteze din neam în neam (Ps. 78: 3-8). Trebuie să le povestim copiilor copiii noștri în Numele cărui Miel a ieșit poporul lui Dumnezeu din robie; cu al Cui sânge au fost stropiți stâlpii ușilor, ca Nimicitorul să-i cruțe pe cei ce aveau credință; ce izbăvire a trimis Dumnezeu poporului Său. Istorisește aceste lucruri! Nu ascunde de copii și de nepoți prin a Cui sânge ne putem elibera de păcat — iată cât de departe trebuie să se extindă amintirea noastră despre Dumnezeul cel atotputernic!

Al doilea motiv este porunca Domnului dată prin Moise: «Adu-ți aminte, și nu uita cum ai atâțat mânia Domnului...» (Deut. 9: 7), ca sufletul nostru să rămână în smerenie, în duhul pocăinței. Amintirea despre umblarea noastră trebuie să trezească în noi duh de pocăință. Chiar pornind pe calea curățării, suntem în stare să ne abatem de la calea dreaptă a lui Dumnezeu. Am atâțat mânia Domnului și de aceea de multe ori am putut fi expuși acestei mâni, dar de fiecare dată mâna Domnului ne scotea, ne mântuia, ne ajuta, ne ridică când ne pocăiam și ne îmbrăca în neprihănirea lui Hristos. Să ținem minte lucrul acesta!

Al treilea motiv e să ne cunoaștem datoriile, pentru care trebuie să ne pocăim; să cunoaștem cotiturile drumului nostru, pe care le putem corecta astăzi: «Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te...»; trebuie să ne amintim de calea străbătută, ca să luăm seama la umbletele noastre și să le cercetăm (Plân. 3: 40). Dacă în umblarea de mai înainte au fost abateri de la poruncile Domnului, nesupunere, necredință, nepăsare — trebuie să ne îndreptăm umbletul. Dar cum să ni-l îndreptăm dacă nu ne vom aduce aminte și nu ne vom cerceta?!

Trebuie să ne amintim și astăzi de pașii greșiți, păcătoși ai generațiilor precedente. Dumnezeu n-a pus această sarcină pe umerii tuturor. Dar slujitorii Domnului trebuie să țină minte căile pe care a mers frățietatea în anii trecuți; să le cerceteze, să osândească tot ce e nedemn, tot ce e păcătos și să îndrepte neapărat totul prin pocăință, ca generația de azi să nu râvnească a merge pe o cale greșită.

Dacă s-ar putea să fie uitate căile străbătute, «să se acopere cu dragoste greșelile» (cum se obișnuiește a spune astăzi), atunci ar trebui să zicem: «Da, au fost documente ca „Noul regulament al VSEHB-ului,” și „Directivele către prezbiterii superiori ai VSEHB-ului”, care nimiceau viața în biserică; da, aceste documente au ieșit din rândurile bisericilor, la alcătuirea lor au luat parte slujitorii conducători ai centrului, însă toate acestea au fost în trecut...» Dar nu, nu spre uitarea păcatelor ne cheamă Domnul. Tot ce e păcătos, vicios trebuie să fie osândit și de generația de astăzi. La toate nivelurile trebuie să fie cercetată umblarea: și cea personală, și a bisericii, și a frățietății“.

(Gh. K. Kriucikov, „Numai Hristos“, 2004, pp. 192-193)

Trebuie nu numai să cunoaștem trecutul. Avem nevoie și de analiza proceselor duhovnicești care au loc în lumea creștină în prezent. Biserica trebuie să-și cunoască locul în lumea contemporană. Ghennadi Konstantinovici vedea în perspectivă acest scop:

„Să dea Domnul să căpătăm, cu ajutorul Lui, o înțelegere dreaptă a realității... Căci, pășind în epoca grea a secolului al XXI-lea, nu avem dreptul să comitem următoarea greșală istorică însușind ca lege supremă și incontestabilă a vieții noastre părerea greșită cu privire la locul bisericii în această lume, părere ce se propagă în mod stăruitor și se altoiește insistent. E important ca slujitorii frățietății, care poartă răspundere pentru starea duhovnicească a rândurilor noastre, să vadă că aceasta e sarcina lor în perspectivă.“

Scopul principal al muncii efectuate este a contribui la succesiunea duhovnicească, adică a promova din generație în generație tezaurul spiritual moștenit și a contribui la înțelegerea veridică a realității înconjurătoare, ținând cont de lecțiile istoriei! Domnul să ne binecuvânteze.

Mihail Ivanovici HOREV

Responsabil al Secției istorico-analitice a UIBCEB

PARTEA I

ANII 1917-1927 — ISPITELE LIBERTĂȚII

„Ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui.” 1 Cor. 4: 2

În anul 2007 frățietatea evanghelică-baptistă și-a sărbătorit aniversarea a 140-a. Totuși trebuie să spunem că acest an este marcant și prin alte două date istorice jubiliare (cu regret, triste), care au lăsat o urmă de neșters în istoria bisericilor evanghelice din Rusia:

anul 1917 — cu 90 de ani în urmă Revoluția din octombrie a instituit în țara noastră orânduirea ateistă, care lupta împotriva credinței în Dumnezeu;

anul 1937 — au trecut 70 de ani de la împușcarea în masă a „baptiștilor antimilitariști”: timp de 16 luni „ai marii terori” biserica CEB a avut mai mulți martiri decât de-a lungul întregii sale istorii de 140 de ani.

Evenimentele acestor două decenii de neuitat — anii 1917-1926 și 1927-1937 — sunt strâns legate între ele.

Primul deceniu al bisericii CEB din timpul puterii Sovietice poate fi apreciat diferit, totuși mulți cercetători sunt de părerea că acesta a fost un „deceniu de aur”, când bisericile creșteau numeric destul de repede. La mijlocul anilor '20 Uniunea Evanghelică a Creștinilor număra 400 mii de membri, iar Uniunea Baptistă — 200 mii (ASFR, fond 393, inv. 43a, dos. 18, f. 3). Luând cuvântul, în iulie 1928, la Congresul mondial al baptiștilor de la Toronto, P. V. Ivanov-Klâșnikov constata cu o bucurie neascunsă:

„Timp de șase decenii de existență frățietatea noastră din Rusia a atins rezultate remarcabile, cu care nu se pot compara realizările niciunui curent. Putem afirma cu îndrăzneală că deja către anul 1905 — anul primului Congres mondial — dintre toate așa-numitele curente sectante din Rusia baptiștii constituiau curentul cel mai mare după numărul adepților, cel mai strict în apărarea curăției învățaturii sale, cel mai rezistent în prigoanele crude din epoca țaristă și cel mai viu și mai înflăcărat după duhul lui misionar. Așa suntem noi și acum!”

(Textul integral al acestei cuvântări v. infra, „Supliment”, pp. 294-296)

Într-adevăr, succesul mișcării evanghelice depășea orice așteptări și conducătorii frățietății gândeau că succesul va crește continuu.

„În tendințele spirituale ale poporului — spunea în aceeași cuvântare Ivanov-Klâșnikov — se observă semne ale unei mari treziri în viitor și o ureche fină aude deja «vuietul de pași în vârful duzilor»... Avem un vast câmp deschis pentru evanghelizare...”

În anul 1926 Președintele Uniunii Baptiste, Odiņov Nikolai Vasilevici (1864-1939), a declarat:

„Eu aștept o mare trezire religioasă în poporul meu, o mișcare largă și adâncă, care să facă mari transformări în țara noastră vastă. Eu aud cum Domnul Se apropie de noi venind din ceruri în plinătatea slăvii Sale” (revista „Бaptист” [„Baptistul”, 1927, nr. 1).

Însă următorii zece ani cu prigoanele lor au redus în mod drastic viața spirituală a frățietății. În loc de propășire și înmulțire, a sosit paralizia întregii lucrări unionale (cea editorială, cursurile biblice etc.), iar apoi chiar și închiderea pretutindeni a comunităților, suferințele excesive ale poporului lui Dumnezeu. În anul 1935 și-au încetat existența ambele uniuni — și cea evanghelică, și cea baptistă. Ce s-a întâmplat? De ce, în loc de binecuvântări și bucurie, a sosit plânsul și ruina; în loc de „o mare trezire viitoare” — frica, risipirea și înrobirea moștenirii lui Dumnezeu, gemetele poporului Său sub jugul interzicerilor și restricțiilor?!

1.1. Începutul impetuos

Explozia revoluționară, care a început la Petrograd la 23 februarie 1917, s-a încheiat cu biruința Revoluției din februarie. Bilanțul ei a schimbat în mod cardinal fața Rusiei: la 2 martie 1917 la ora 15⁰⁰ țarul Nikolai al II-lea a abdicat de la tronul statului Rus, și-a declinat puterea supremă. A sosit sfârșitul domniei de 300 de ani a dinastiei Romanov.

În aceeași zi, la 2 martie 1917, Guvernul provizoriu, asumându-și conducerea statului, a promulgat o Declarație care proclama libertatea cuvântului, a presei, a asocierii, a întrunirilor, anularea tuturor restricțiilor din motive naționale, religioase și din motivul apartenenței unei anumite pătri sociale. Noua putere a mai declarat și o amnistie totală și imediată pentru toți întemnițații politici și religioși. Poporul sărbătorea biruința așteptând că în curând vor avea loc schimbări și se va instaura democrația. Schimbările au sosit, însă erau de o altă natură: deja peste jumătate de an, în toamna anului 1917, în Rusia a avut loc o altă revoluție — cea din octombrie.

Dacă am cunoaște adevărata istorie și realitatea spirituală a acelor vremuri, am înțelege ce puteri diabolice de o extremă intensitate au fost acționate pentru a transforma Rusia într-un experiment înfi-orător de construire a unei societăți ateiste, cu intenția de a dezrădăcina din conștiința poporului orice idee de dragoste față de Dumnezeu și de aproapele.

„Satana și-a ales Rusia ca să și-o facă drept câmp al său — primul stat din lume cu ideologie ateistă, ce lupta împotriva credinței în Dumnezeu — și semăna în sufletele popoarelor din Rusia semințele păcatului, ale vrăjmășiei cu Dumnezeu, ale nebuniei ateiste. Însă Dumnezeu a binevoit să-Și aleagă Rusia și s-o facă un câmp pentru o mare trezire duhovnicească a bisericii, ca să-Și arate puterea Sa celor răscumparați, care locuiau acolo unde este scaunul de domnie al satanei...“
(Gh. K. Kriucikov)

Ce atitudine au avut slujitorii uniunilor evanghelice față de evenimentele politice furtunoase din Rusia anului 1917? Articolul de fond al revistei baptiste „Слово Истины“ („Cuvântul Adevărului“), apărută după evenimentele din februarie 1917, începea cu următoarele cuvinte:

„Nu, acesta nu e vis! Marea Rusie a scuturat realmente de pe sine povara predominării de veacuri a autocrației. S-a prăbușit zidul asupririi sufletului și duhului, au căzut lanțurile puterilor rele ale întunericului. Îndelungate și chinuitoare au fost suferințele celor mai buni fii ai Rusiei, luptători pentru libertatea conștiinței, pentru dreptul echității, încălcat până acum...“

(Revista „Слово Истины“, nr. 1, p. 2)

Congresul al IV-lea panrus al CE din 17-25 mai 1917, or. Petrograd

Conducătorii uniunilor evanghelice au declarat că susțin Guvernul provizoriu expediindu-i telegrame de salut. La **23 aprilie 1917** la congresul Uniunii Baptiste din Rusia slujitorii au hotărât unanim „să expedieze o telegramă de salut Guvernului provizoriu“:

*„Domnului Președinte al Sovietului Miniștrilor.
Congresul Bapțiștilor din Rusia, întrunit la Vladikavkaz, a adoptat: a saluta cordial Guvernul Provizoriu, rugându-L pe Domnul să binecuvânteze toată munca Dumneavoastră de consolidare a libertății și echității între popoarele Rusiei.
Președintele congresului — Gavriil Mazaev“.*

Apoi Dei Ivanovici Mazaev a dat citire la congres textului telegramei sale, trimise în zilele revoluției Președintelui Dumei de Stat:

*„Salutând cu bucurie căderea guvernului anterior, nefast pentru Rusia, și realizarea înnoirii scumpei patrii, înalț cu nădejde rugăciuni pentru consolidarea, sub conducerea Dumneavoastră, a începuturilor deplinei libertăți a poporului rus, atât de îndelung asuprit; Vă rog să-i eliberați pe frații mei surghiuniți și să deschideți casele de rugăciune închise.
Președintele Uniunii bapțiștilor ruși, cetățeanul D. Mazaev“.*
(Congresul liber al Bapțiștilor ruși din întreaga Rusie, convocat în or. Vladikavkaz la 20-27 aprilie 1917)

La 30 martie 1917 Președintele Alianței Mondiale Baptiste (AMB), Robert Stuart MacArthur, a trimis o telegramă Președintelui Dumei de Stat, profesorului P. Miliukov, cu ocazia revoluției:

*„Scumpe profesor Miliukov!
Toți americanii sunt plini de uimire și se bucură de revoluția din Rusia. Nu avem cuvinte să ne exprimăm bucuria care ne umple inimile. [...] Puțini îndrăzneau să admită chiar gândul că revoluția relativ pașnică va veni atât de curând. [...] Noi credem că bapțiștii vor avea libertate și că în Rusia biserica și statul vor fi instituții absolut separate. Acum nimic nu mai este imposibil a crede cu privire la Rusia. E foarte posibil că «dinastia kaizerilor» («kaizer» — «cezar») va pleca din Germania după cum dinastia Romanov a plecat din Rusia. A sosit ziua democrației! Ne bucurăm cu o bucurie negrăită! Când vor pleca ambii — Kaizerul și țarul —, se va instaura pacea în Europa și în întreaga lume. Vom fi bucuroși să vedem Rusia ajungând la Constantinopol și la mare [...]. Avem deplina siguranță că Dumnezeu va nimici ce e mai rău din ce e rău pentru a obține un mai mare rezultat. Cu respect și deplină speranță pentru viitorul republicii Ruse“.*
(ASFR, fond 579, a. 1917, inv. 1, dos. 4973, f. 4-6) v. infra, „Supliment“, p. 250

Notă: Miliukov Pavel Nikolaevici (1859-1943), unul din fondatorii partidului constituțional-democrat (al cadeților), președintele CC al acestui partid, redactor al ziarului „Речь“ („Graiul“). În anul 1917 — ministru al afacerilor externe al Guvernului Provizoriu.

Căderea monarhiei și revoluția din februarie au fost salutate cu aplauze de Alianța Mondială Baptistă și de conducătorii uniunilor evanghelice din Rusia. Bapțiștii Alianței Mondiale credeau că a sosit „veacul de aur“ al democrației. În mediul protestanților domnea triumful și învierea.

La Guvernul Provizoriu au început a veni torente de petiții ale conducătorilor comunităților cu privire la deschiderea caselor de rugăciune, la anularea cenzurii, la încetarea urmărilor judiciare ale credincioșilor protestanți, la eliberarea întemnițaților și deportaților pentru credință. Aproximativ 800 de frați s-au întors din surghiun și închisori deja în martie și și-au reluat munca duhovnicească.

E de menționat momentul pozitiv din această perioadă a istoriei frățietății: în timpul acestor schimbări rapide a evenimentelor atât creștinii evanghelici, cât și bapțiștii, vesteau pretutindeni Cuvântul lui Dumnezeu:

„Creștinii întorși de curând din temnițe, având încă pe mâini cicatrice de cătușe, s-au dat imediat activității duhovnicești. Pretutindeni se înființau diverse misiuni, adunări și cercuri duhovnicești pentru tineri, ostași, femei. Adesea, chiar sub cerul liber, se organizau mitinguri religioase grandioase, procesiuni de stradă cu fanfare și orchestre. Pentru a organiza asemenea acțiuni nu se cerea nici măcar a se expedia vreun aviz la organele puterii. În sălile enorme ale școlii Tênișev de la Petrograd, în auditoriul Muzeului Politehnic de la Moscova răsunau aproape zilnic predici și imnuri duhovnicești“.

(V. Popov)

„În diverse sectoare ale or. Petersburg atât bapțiștii, cât și creștinii evanghelici organizau adunări de masă în piețe, pe străzi, în sălile și auditoriile enorme ale Universității, ale instituțiilor, în cantine și chemau oamenii la pocăință. Slujitorii evangheliști de la Petersburg, având certificatul bisericilor evanghelicobaptiste, călătoreau, predicând Evanghelia, prin satele și cătunele din împrejurime. Predica Evangheliei harului avea succes“.

(„Istoria CEB din Rusia“, 2007, p. 94)

„Misiunea în cort“ («Палаточная миссия») înainte de plecarea în Ucraina

După o perioadă îndelungată de persecuții a sosit o scurtă perioadă de libertate a predicării Evangheliei. Pentru această libertate se rugaseră creștinii prizoniți și iată că au ajuns să se bucure de sosirea ei. Dar când au venit „anii marilor schimbări“, libertatea s-a transformat într-o încercare grea a trăinicieii credinței și a fermității în a respecta cu strictețe principiile evanghelice. E de menționat că în acele vremuri complicate în ambele uniuni, paralel cu procesul de zidire — predicarea pretutindeni a Evangheliei, disputele ce se încununau de succes, organizarea cursurilor biblice, activitatea editorială, înființarea noilor biserici și grupuri etc. —, se observau de asemenea și tendințe de altă natură, periculoasă: încadrarea în activitatea politică și patriotică, adoptarea unor hotărâri în problemele civile și economice la congresele frățietății, colaborarea cu statul în sfera socială și agrară, introducerea noțiunii de „origine socială“ în frățietate (primirea în rândurile membrilor după criteriul de clasă) etc.

Ce influență exercitau toate aceste orientări străine asupra vieții frățietății CEB în general? Care au fost consecințele lor pentru tot poporul lui Dumnezeu? Ce învățăminte ne dau astăzi? În continuare vom cerceta aceste procese din sfera relațiilor biserică-stat, pentru a găsi răspuns la întrebările enumerate.

1.2. Încadrarea în activitatea politică

În acea vreme tulbure a anului 1917 în locurile publice răsunau nu numai predici duhovnicești. Slujitorii bisericilor evanghelice înaintau revendicări de program cu caracter spiritual-social și „cerințe politice”.

I. S. Prohanov
(1869-1935)
întemeietorul mișcării
creștin-democrate
din Rusia

La 17 martie 1917 I. S. Prohanov a întemeiat la Petrograd partidul democrat-creștin „Воскресение” („Învierea”), a cărui lozincă erau cuvintele: „Putere și dreptate, dar mai presus de toate — dragoste”. Președinte al partidului a devenit organizatorul lui, I. S. PROHANOV. În CC al partidului au intrat: I. I. Jidkov, A. V. Karev și alți activiști renumiți ai Uniunii Creștine Evanghelice din Rusia. Programul începea cu revendicarea instituirii unei republici democratice, întrucât **„este un mod de guvernare desăvârșit pentru stat și corespunde cel mai bine învățăturii lui Hristos”**. Cerințele lui Prohanov vizau sfera socială. În program se amintea instituirea zilei de muncă de opt ore, asigurarea cetățenilor cu pensii de stat binemeritate, constituirea subiectelor teritoriale sub formă de „Statele Unite ale Republicii” („Утренняя Звезда” [„Luceafărul de dimineață”, 1917, nr. 1).

La congresul din mai 1917 al creștinilor evanghelici I. S. Prohanov le-a făcut cunoscut delegaților planul de întemeiere a partidului democrat-creștin „Воскресение”. Programul acestui partid era orientat spre a contribui la instituirea începuturilor democratice în viața socială și bisericească, începuturi care derivă, după părerea lor, din idealurile Evangheliei. Delegații au avut o atitudine neunivocă față de partid și de programul lui și, după dezbateri aprinse, au adoptat hotărârea:

„Congresul consideră că nu e de dorit ca bisericile să fie implicate în politică, însă, pe de altă parte, congresul salută înființarea partidului ca o inițiativă particulară a unor membri ai uniunii, care și-au pus drept scop orânduirea vieții de stat prin toate mijloacele posibile, în conformitate cu marile idealuri. Aderarea la partid e o chestiune personală a fiecăruia”.

„Prohanov participă la alegerile în Duma de Stat. El a anunțat, din partea grupului creștinilor democrați, programul politic și numele a patru candidați. Grupul creștinilor democrați cu candidatul lor, Prohanov, au întrunit mai multe voturi decât social-democrații (menșevicii) și candidatul lor Plehanov. Nici unul, nici celălalt n-a fost ales, dar scopul lui Prohanov de a se manifesta în mod public a fost atins. El se încadră în politică în interesele lucrării evanghelice”.

(„Istoria CEB din Rusia”, 2007, p. 94)

Analiza, inspirată de Duhul Sfânt, a lui Gh. K. Kriucikov:

„Uniunile noastre au mers foarte adesea mână în mână cu politica. În special, în ajunul Revoluției din Octombrie, I. S. Prohanov a înființat partidul democrat creștin „Воскресение”. Din comitetul central al acestui partid făcea parte A. V. Karev și alții. Ulterior Karev a ocupat postul de Secretar general al VSEHB și a luptat împotriva frățietății noastre până în ultimele zile ale vieții. Ei au întemeiat, fără a se rușina, partide; s-au băgat în politică amestecând ce e curat cu ce e necurat (2 Cor. 6: 14) — iată de unde-și trage rădăcinile apostazia. Iar după revoluția din octombrie li s-a spus: «Ați putut să vă fondați partidele voastre, dar pe al nostru nu puteți să-l susțineți? Dacă atunci ați procedat legal, deci și acum e legal a face politică și a colabora cu noi în această direcție...» Iată cum s-au încurcat liderii noștri și astfel colaborarea cu KGB a pătruns în toată istoria vieții bisericii CEB. [...]”

(18.08.1991, reg. Moscova, Nahabino)

La 14 august 1917 I. S. Prohanov a ținut un discurs la Consfătuirea de Stat organizată de Guvernul provizoriu. A ținut acest discurs politic nu numai ca politician, ca „reprezentant al noii Rusii democratice și religioase”, ci și ca conducător al frățietății.

„Sunt reprezentant al organizației comunităților religioase populare, asociate în Uniunea Creștinilor Evanghelici din Rusia” — astfel și-a început discursul Prohanov. El a spus:

„Ca răspuns la întrebarea principală, pusă în fața Consfătuirii de Stat: «Ce trebuie să facem pentru a salva patria și libertatea?», voi face următoarea declarație în numele Uniunii Creștinilor Evanghelicici din Rusia:

[...] Pentru a duce țara integră și neseparată până la Adunarea Constituantă și pentru a consolida pe vecie în Rusia suveranitatea poporului e nevoie de o autoritate puternică și dură. [...]

e nevoie să se ia măsuri politice și social-economice hotărâte.

Uniunea Creștinilor Evanghelicici din Rusia consideră că factorul principal, fără de care sistemul de măsuri indicat nu va avea succes, este factorul psihologic al credinței în resursele materiale și spirituale ale țării și în marea menire providențială a Rusiei, credință, de care trebuie să fie pătrunsă Consfătuirea de Stat [...].

Pentru salvarea Rusiei în sensul cel mai larg și pentru asigurarea prosperității ei viitoare, pe lângă toate reformele politice și social-economice, e nevoie și de o amplă luminare intelectuală și morală a poporului [...].

Când va fi realizat acest program, Rusia se va transforma în o casă zidită pe stâncă, pe care n-o vor clătina nici vânturi, nici furtuni, oricât de mari ar fi ele, în o casă în care nu vor mai fi nici robi, nici oropsiți, ci numai cetățeni liberi și fericiți.

[...] Rusia, care, în momentele critice ale istoriei sale, a promovat oameni ca [...] Petru cel Mare, Gherten, ca marii activiști revoluționari contemporani, pe care îi vedem în parte aici, această Rusie are un izvor ascuns de mari puteri spirituale și ele trebuie să ne servească drept temelie pentru credința noastră. [...]“ („Утренняя Звезда“, 1917, nr. 12)

(Discursul complet al lui I. S. Prohanov v. infra, „Supliment“, pp. 243-244)

lată ce așteptau slujitorii care stăteau la cârma frățietății. Ei credeau că după reformele democratice „Rusia se va transforma în o casă zidită pe stâncă“, pentru care „e nevoie de o conducere puternică și dură“. Și ea a venit, dar puțin mai târziu, transformând Rusia într-un experiment ateist, atrăgând în locuința morților a șasea parte a planetei.

În toamna anului 1917 a avut loc Revoluția din octombrie și a început tratat să se formeze statul ateist. Dar normele legislative stabilite în primii ani post-revoluționari păreau destul de democratice: Decretul Consiliului Comisarilor Poporului (CCP) din 23 ianuarie 1918 „Despre separarea bisericii de stat“ a proclamat pentru prima dată libertatea conștiinței. După el prima Constituție sovietică, adoptată la 10 iulie 1918, în articolul 13, cu privire la libertatea conștiinței, a consolidat libertatea „propagandei religioase și antireligioase“. În 1917 tovarășul de idei al lui V. I. Lenin — L. Ghinzburg — scria:

«...Separarea bisericii de stat impune o stare a lucrurilor când biserica nu numai că e lipsită complet de caracterul dominant, statal și statul nu-i recunoaște niciun drept social, niciun privilegiu în comparație cu alte credințe, ci și când statul refuză, în genere, să acorde măcar cât de cât vreun ajutor financiar sau orice alt ajutor riturilor religioase și slujitorilor ei, recunoscând legale toate religiile, întocmai cum și lipsa oricărei religii: conștiința nu trebuie forțată, ea trebuie să fie liberă! [...]

S-a sfârșit perioada întunericului beznă [...]. S-au rupt lanțurile seculare, au fost aruncate fiarele grele ce încătușau sufletele, deasupra țării înnoite flutură cu mândrie drapelul libertății. [...]

(„Свобода совести и религиозные гонения“ [„Libertatea conștiinței și persecuțiile religioase“], M., 1917, pp. 2, 42).
v. infra, „Supliment“, pp. 389-390

O mare parte din credincioși au fost ademiniți de aceste lozinci și proclamații de libertate, egalitate și fraternitate: „Țara Sovietică Socialistă [...] apropiindu-se de idealul evanghelic, are drept scop egalitatea și fraternitatea generală, eliberarea lumii de asuprire și nedreptăți“ — scriau, în anul 1926, bapțiștii din Extremul Orient (I. Vins, K. Fonderat, G. Șipkov — or. Habarovsk).
v. infra, „Supliment“, pp. 296-297

1.3. Încadrarea în activitatea patriotică

Istoria bisericească a uniunilor oficiale ne-a lăsat o moștenire tristă a încadrării în activitatea patriotică, activitate ce nu-i era specifică Bisericii lui Hristos din Rusia, care trăise în condiții de persecuții până în anul 1905. La congrese și adunări creștine se înălțau rugăciuni „pentru succesul revoluției”, pentru „continuatorul demn” al lui Lenin — I. V. Stalin.

Spiritul misionar al bisericii prigonite a fost substituit pe neobservate cu activitatea patriotică, fapt care a dus la destrămarea bisericii. Trecerea bisericii pe poziții patriotice avea scopul depărtat și încă neobservat pe atunci de „a fi recunoscută de societate”, de a căpăta importanță socială! Autoritățile calificau activitatea patriotică drept dovadă a loialității politice a bisericii.

De când a fost introdusă activitatea patriotică în slujirea frățietății CEB? „Plămădeala patriotică” a fost adusă pe pământul Rusiei după participarea delegației baptiștilor ruși la Congresul mondial al baptiștilor din 1905 la Londra, unde, în numele familiei de multe milioane de baptiști, s-a făcut o rugăciune pentru familia regală a Angliei. Și deja la congresul panrus al creștinilor evanghelici din septembrie 1909 s-a înălțat o rugăciune patriotică pentru „Majestatea Sa Împăratul”. În numele delegaților a fost trimisă o adresă de salut „Majestății Sale Împăratul”, în care se spunea: „Noi, reprezentanții bisericilor creștinilor evanghelici baptiști, urmând poruncile lui Hristos și ale apostolilor, înălțăm rugăciuni fierbinți pentru prosperitatea domniei Majestății Voastre spre binele întregului popor rus. [...] Cu respect și devotament în a Vă servi — participanții la Congresul I panrus: președinte — I. S. Prohanov” (și încă 21 de semnături).

Evenimentele descrise au avut loc până la revoluția din Rusia. Dar în locul țarului a venit o nouă putere și, consolidându-se, serviciile speciale le-au înaintat credincioșilor pretenții întemeiate: „Ați fost patrioți pe timpul țarului, deși el vă prigonea, iar acum nu vreți să cinștiți noua Putere Sovietică, care v-a garantat libertatea?!” De atunci conducătorii uniunilor scriau la fiecare congres scrisori de mulțumire și făceau rugăciuni patriotice.

La 23 ianuarie 1924 Consiliul Uniunii Baptiste din Rusia a expediat la CC al PC(b)R următoarea scrisoare:

<p>С О В Е Т Всероссийского Союза БАПТИСТОВ</p> <p>23. января № 184.</p> <p>ца ми глубо со см угнет за сл нна р</p>	<p>В Центральны Комитет Российской Коммуни-</p> <p><i>La Comitetul Central al Partidului Comunist (al bolșevicilor) din Rusia</i></p> <p><i>Colegiul Uniunii Baptiste din Rusia, în numele a milioane de muncitori, care fac parte din uniune, își exprimă adâncă durere având conștiința pierderii grele, suportată din cauza decesul lui Vladimir Ilici, pe care sectanții ruși, oprimați de țari și popi, îl venerază ca mare luptător pentru realizări slăvite, printre care ne este scumpă îndeosebi libertatea religioasă.</i></p> <p>ПРЕДСЕДАТЕЛЬ. /П.В.Павлов./</p> <p>ЧЛЕН КОЛЛЕГИИ. /В.В.Скалдин./</p> <p>СЕКРЕТАРЬ. /Б.И.Горник./</p>
---	--

(ASR ISP, fond 16, inv. 1, dos. 250, f. 9)

La 27 ianuarie 1924 în comunitățile Uniunii CE adunările au fost neobișnuite:

„Astăzi cinstitim memoria lui V. I. Lenin, el va fi înhumat și pământul va ascunde pe veci corpul neînsuflețit al dumnealui. Și noi, Creștinii Evanghelici, nu trebuie să rămânem pasivi față de evenimentul dat [...] propunem azi să ținem UN MOMENT DE RECULEGERE în memoria dumnealui, precum și să înălțăm o rugăciune către Domnul pentru tot poporul rus și pentru guvernul rânduit de Domnul, ca Cel Preaînalt să binecuvânteze scumpa noastră patrie și să rânduiască, în locul tov-lui LENIN, o persoană demnă, care să poată conduce cu înțelepciune marele popor rus...”
(ASR ISP, fond nr. 16, inv. nr. 1, dos. nr. 250, f. 44) Documentul în întregime v. infra, „Supliment“, p. 255

În anul 1953 a decedat I. V. Stalin și situația politică e însoțită iarăși de rugăciunile bisericii:

„...Președintele VSEHB, Jidkov I. I., a rostit o predică scurtă și a înălțat o rugăciune. După rugăciune toți cei prezenți la adunare s-au ridicat și au cinstit memoria Marelui conducător al poporului Sovietic, I. V. STALIN, cu un moment de reculegere. [...] După cuvântarea lui Karev A. V. toți au îngenunchat. Orlov M. A. și Jidkov I. I. s-au rugat ca Domnul să mângâie poporul sovietic și în această durere; să binecuvânteze Noul Guvern. [...] S-a cântat în comun imnul «Грустные тягостные минуты...» («Clipe triste de durere»). La încheiere prezbiterul superior Orlov M. A. a înălțat o rugăciune pentru țară și pentru Guvernul Sovietic. Podiumul și amvonul erau decorate cu catifea neagră...”
(31 martie, 1953 ASFR, fond 6991, inv. 3, dos. 760, f. 273-279) v. infra, „Supliment“, p. 256

În „nota-raport“ a fost descris detaliat serviciul divin funebru: ce draperie a fost, ce discursuri au ținut slujitorii, ce texte din Biblie s-au citit, ce cântări au fost interpretate.

Schimbarea puterii politice era însoțită de rugăciunile bisericii! Toate aceste realități ne duc la ipoteza dureroasă: slujitorii bisericii au crezut profund că noua putere, care s-a instaurat în locul țarului și a monarhiei, va aduce echitatea socială, le va permite credincioșilor să trăiască confortabil o viață de reală valoare și să se realizeze în multiple sfere. Lozincile despre libertatea conștiinței, promisiunile ispititoare i-au indus în eroare atât de mult, încât slujitorii s-au încrezut nu atât în Hristos, cât în puterea sovietică de curând instaurată. Însă asemenea lucruri Îl întristează pe Domnul — unicul care poartă de grijă Bisericii, unicul care o hrănește, o îngrijește cu drag (Efes. 5: 29) — și urmările n-au zăbovit să vină, căci „Duhul, pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi, ne vrea cu gelozie pentru Sine“ (Iac. 4: 5).

După război, în comunitățile înregistrate toate sărbătorile de stat erau însoțite de rugăciunile bisericii, în temeiul „recomandațiilor duhovnicești“ ale slujitorilor conducători ai VSEHB:

Празднование национальных свя-
щих, состоит из двух частей. В
тому порядке, который пред-
слушать доклады
щественных про-
и т. д. В-о-то
который говорит
шения, моления,
ствующих, дабы
ком благочестия
шему Богу» (1
Богом эти свои мо-
происходить в эти дни
водителю собран-
Богом слова сво-
для слушателей
указанию.

Pentru noi, credincioșii, serbarea sărbătorilor de stat constă din două părți. În pri-
mul rând, trebuie să respectăm ordinea stabilită în țară pentru toți cetățenii ei — să
ascultăm discursuri cu privire la evenimentele ce se serbează și să participăm la mani-
festațiile publice ale sărbătorii — demonstrații, adunări etc. În al doilea rând, trebuie
să urmăm învățătura apostolului Pavel, care ne spune: „Vă îndemn dar, înainte de toate,
să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii... pentru toți cei ce
sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată
evlavia și cu toată cinstea. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu,
Mântuitorul nostru“ (1 Tim. 2: 1-3). Acasă fiecare poate face aceste rugăciuni înaintea
lui Dumnezeu, iar la serviciul divin, dacă va avea loc în aceste zile, e binevenit să facă
o astfel de rugăciune conducătorul adunării — prezbiterul bisericii, care să chibzuiască
din timp înaintea lui Dumnezeu cuvintele rugăciunii sale publice, ca ea să-i zidească
sufletește pe ascultătorii ce se roagă și să corespundă exact indicațiilor apostolului.

(«Братский вестник», № 2, 1946, с. 15) „Братский вестник“, 1946, nr. 2, p. 15)

În anul 1917 președintele Alianței Mondiale Baptiste scria:

„Toți americanii... se roagă ca Dumnezeu să salveze Rusia de pericolul unui război intern“.

Însă în locul revoluției din februarie a venit Revoluția din octombrie, iar apoi sângerosul Război civil.

Baptiștii din America se rugau ca în Rusia „să vină ziua democrației“ — cu aceste speranțe trăia frăție-
tatea baptistă mondială. Își puneau speranța în transformările democratice și creștinii din Rusia, de aceea
„salutau cu bucurie căderea guvernului vechi, dezastruos pentru Rusia“ (D. Mazaev). Ei credeau că odată

cu democrația „se va instaura pacea în Europa și în întreaga lume”. Însă odată cu venirea democrației secolul al XX-lea a devenit un veac teribil pentru Europa și pentru multe țări: veacul stăpânirii ateiste cu toate consecințele ei dezastruoase.

În perioada marilor încercări și a prigoanelor violente slujitorii bisericilor legalizate erau invitați la recepții oficiale cu ocazia sărbătorilor de stat, conducătorii bisericilor țineau întruniri patriotice și ecumenice, la care înălțau rugăciuni către Dumnezeu, însă El nu asculta aceste rugăciuni!

În istoria bisericilor oficiale ale CEB la adunările creștine răsunau rugăciuni pentru împărați, care s-au amestecat în treburile bisericii și au călcat-o în picioare, au vărsat sânge nevinovat. Iar pe întemnițării pentru Numele lui Hristos aceste biserici i-au renegat, pentru slujitorii credincioși care erau persecutați nu s-au rugat și, cu binecuvântările lor, cu servilismul lor față de prigonitori, slujitorii lor purtau toporul în urma călăilor, mărind suferințele Trupului lui Hristos. Se pot ruga oare pentru împărați cei care s-au împreunat, în trădare, cu prigonitorii lui Hristos și fac lucrarea pe care evident că nu Dumnezeu le-a insuflat-o? Dumnezeu nu va auzi niciodată rugăciunea lor pentru țară! La nici o recepție oficială! Să se adune acolo patriarhi, conducători ai uniunilor evanghelice, rabini — Dumnezeu tot nu va auzi o astfel de rugăciune! („Vestitorul adevărului”, 2007, nr. 4-5, p. 22)

Încadrarea bisericii în politică e acea „rugină rea” care nu se ia de pe „cazanul” Alianței Mondiale Baptiste și al Uniunii CEB din Rusia (Ezec. 24: 6), deși urmările acestei implicări sunt atât de amare. Un pas greșit, făcut în anul 1905, când, în numele Congresului mondial al baptiștilor, a fost trimisă o scrisoare de mulțumire cărmuitorului, iar delegația noastră n-a avut curajul să se desolidarizeze de această acțiune, — și iată deja mai bine de o sută de ani în urma frățietății evanghelice baptiste din Rusia se târăște această trenă de fapte păcătoase, care au devenit o moștenire tristă pentru generațiile ulterioare.

Ghennadi Konstantinovici, ca un ziditor credincios și înțelept, îi povățuia pe frați:

În anul 1917 conducătorii bisericii căutau un prilej pentru a se înfăptui revoluția! Așteptau cu nerăbdare realizarea noii politici. A fost proclamată lozincă: „Noi vom institui democrația!” („Demos” înseamnă „popor”, „kratos” — putere, suveranitate. Adică: puterea poporului.) Și așteptau că va veni o libertate care mai că va instaura Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Iar când au început împușcările din anul 1937, autoritățile le spuneau conducătorilor bisericii: „Voi doar iubiți revoluția. V-ați bucurat când a venit ea. Acum iată a sosit democrația...” În mediul bisericii și-a găsit loc dorința de a trăi sub protecția statului. Frățietatea nu mai era călăuzită de Duhul Sfânt, a rămas fără El pentru decenii — iată care e cea mai mare catastrofă!

Ni se cutremură inima când analizăm cât de sângeroasă ne este istoria, când vedem că slujitorii bisericii au adus laude tuturor revoluțiilor, iar apoi, ca printre altele, și pe Hitler, și pe Stalin i-au felicitat și s-au supus tuturor, și de la toți au reușit să capete ordine. Numai pe Unul nu s-au temut să-L întristeze, pe Capul Bisericii — Isus Hristos.

Baptiștii din America scriau în anul 1917: „Toți americanii sunt plini de uimire și se bucură de revoluția din Rusia”. Acel veac groaznic a nimicit atâtea lucruri sfinte, a grămădit milioane de cadavre, iar americanii se bucură. „Când vor pleca ambii — Kaizerul și țarul —, se va instaura pacea în Europa și în întreaga lume... Avem deplina siguranță că Dumnezeu va nimici ce e mai rău din ce e rău pentru a obține un mai mare rezultat”. Reiese că Dumnezeu face totul pentru marea revoluție și aceasta ne provoacă o mare bucurie. Când examinăm aceste lucruri peste o sută de ani, ne devine clar că asemenea visuri pot avea numai oamenii care au pierdut călăuzirea Duhului.

În toți anii existenței frățietății noastre nu ne-am apropiat niciodată de tronul împăratului, nu i-am trimis niciodată telegrame de salut. Începutul acestui fenomen negativ a fost pus pentru frățietate la Congresul mondial al baptiștilor, care a avut loc la Londra în anul 1905. Atunci, în rândurile acestui congres, la care erau prezenți și delegați din Rusia, a apărut ideea de a trimite regelui Angliei o scrisoare de felicitare, o adresă de salut pentru a-i remarca meritul că le-a oferit posibilitatea de a ține congresul. Prin colaborarea sa cu puterea laică, congresul mondial al baptiștilor a fost un exemplu negativ, fapt care a influențat asupra destinului întregii frățietăți mondiale a baptiștilor, inclusiv a celei din Rusia.

În același an 1905 s-a avântat peste meleagurile Rusiei primul val al tendințelor revoluționare ateiste. Și deja peste trei zile după manifestul țarului cu privire la toleranța religioasă a fost înființat partidul creștin. [...] Cum am dorit noi în lume! Am dorit să gustăm din tarta autorității în societate, a influenței! „Voi vreți acestea, — au zis deținătorii puterii — atunci dați-ne o parte din ceea ce aparține bisericii”. Și slujitorii au fost nevoiți să dea lucrurile sfinte. Acestea sunt planurile satanei și el acționează prin slujitorii nevegheți.

Acum totul lucrează spre a politiza biserica. Nouă însă nu ne este îngădui să ne amestecăm cu

lumea. Astăzi lumea cu politica ei intră în biserică. Și adesea sub lozincile: „Trebuie să ne supunem statului, fiindcă împăratul este rânduit de Dumnezeu“. Dar nu peste biserică este el rânduit! Aici nu e sfera lui. Biserica e o altă împărăție. Ea are altă constituție.

Evangelhiștii renumiți îi cheamă pe credincioși să devină prim-miniștri, prezenți. Iar Scriptura zice: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume“ (1 Ioan 2: 15). Satana a venit la Hristos cu această ispită în pustiul și I-a propus „toată stăpânirea și slava“ împărățiilor lumii (Luc. 4: 6-7). S-ar părea că sosise momentul potrivit ca Hristos să fie cărmuitorul împărăției mondiale, să folosească autoritatea politică pentru evanghelizare, însă această idee e satanică. Mântuirea lui Dumnezeu e o mântuire din dragoste, și nu forțată.

A politiza biserica e un păcat grav, cu urmări nefaste.

În rândurile noastre unora nu le ajungea credința, cădeau în ispită acceptând gândurile: „Numai bapțiștii nu sunt la putere! Și când vor veni ei acolo, atunci vom și deveni o Împărăție a lui Dumnezeu“. Ce rătăcire! Politica nu e sfera noastră. Nu e treaba bisericii să-i binecuvânteze pe miniștrii de forță, aceasta este funcția statului. Dumnezeu a despărțit aceste două instituții: cea de stat și orânduirea bisericii. El a stabilit Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, al cărei Cap este Hristos!

Mulți creștini trăiesc așa, de parcă Hristos ar fi prea puțin pentru ei, prea sărac. Și visează: „De s-ar ridica vreun cărmuitor puternic! De s-ar instaura o adevărată democrație!...“ Judecând astfel, depreciem atotputernicia lui Dumnezeu. Noi trebuie să procedăm în conformitate cu adevărul, să-l apărăm și atunci Domnul va îndepărta chiar dezastrele. Așa ne-a făgăduit El: „Poate că vor asculta, și se vor întoarce fiecare de la calea lui cea rea; atunci Mă voi căi de răul, pe care mă gândisem să li-l fac...“ (Ier. 26: 3). Iată ce fel de mijlocitori putem deveni pentru Rusia!

(„Vestitorul adevărului“, 2007, nr. 4-5, pp. 16-22)

Mulțumiri fie lui Dumnezeu, frățietatea noastră s-a curățat de această moștenire păcătoasă și a restabilit principiul independenței bisericii. Ca cetățeni, recunoaștem și ne supunem, în chestiunile civile, oricărei stăpâniri care supraveghează situația în țară, dar ca biserică, trebuie să fim neutri față de orice schimbări politice din societate și nu se cade să însoțim cu rugăciuni și cu „scrisori de mulțumire“ procesele politice din lume.

E o mare deosebire dintre rugăciunea pentru împărat ca politician și rugăciunea pentru el ca om, care are nevoie de mântuire. În cel dintâi caz biserica încetează a fi apolitică și se scufundă în torentul pasiunilor lumești, iar rugăciunea ei se transformă într-o jertfă întinată (Hag. 2: 12-13). În al doilea caz biserica își păstrează neutralitatea și mijlocește pentru sufletele oamenilor, inclusiv pentru deținătorii puterii, — și aceasta e menirea ei.

„Dacă ne aflăm sub drapelele politicii, atunci nu mai suntem sub steagul lui Hristos și suntem sortiți înfrângerii. La alegeri biserica nu trebuie să se amestece dându-și votul pentru politică: dacă chemăm de la amvonul bisericii să se voteze pentru un candidat sau altul, atunci L-am pierdut pe Hristos. Și, ca biserică, am pierdut independența.“

(Gh. K. Kriucikov, or. Dedovsk, 5 iulie, 2003)

„Fără îndoială, toate rugăciunile și serviciile divine din biserici dedicate stingerii din viață a lui Lenin și a lui Stalin, precum și aniversărilor evenimentelor politice sunt o scârbă înaintea Domnului (Prov. 28, 9) și pângăresc slujba în biserică. Nu se poate să ne rugăm pentru susținerea vreunui partid sau vreunui politician — aceste acțiuni sunt un amestec în politică. Însă când slujitorii, în timpul perturbărilor politice, se roagă lui Dumnezeu mărturisindu-I ceea ce îi frământă — e un lucru normal. E admisibil a ne ruga ca Domnul să soluționeze orice chestiune cum găsește El de cuviință, spre binele poporului Său.“

(I. P. Plett)

Făcând „rugăciuni... pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii“ (1 Tim. 2: 1-2), e important pentru ce anume ne rugăm. Într-adevăr, fără a fi călăuziți de Duhul Sfânt, „nu știm cum trebuie să ne rugăm“ (Rom. 8: 26).

Punctul central al rugăciunii „pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii“ trebuie să fie grija pentru vestirea Evangheliei: „ca să putem duce... o viață pașnică și liniștită“, „ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului“ (1 Tim. 2: 2, 4). Biserica primară împreună cu apostolii „și-au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu, și au zis: «Stăpâne, Doamne... Împărații pământului s-au răsculat, și domnitorii s-au unit împotriva Domnului și împotriva Unsului Său... Isus... Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadale lui Israel»“ (Fapt. 4: 24-27). În rugăciune ei nu-i linguseau pe împărați. În centrul rugii colective era grija pentru răspândirea Evangheliei în împrejurările de strămătorare: „Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala“ (Fapt. 4: 29). Numele Irod și Pilat din Pont au fost rostite doar în contextul acestei griji și de aceea glasul bisericii a fost auzit în ceruri și ei „toți s-au umplut de Duhul Sfânt, și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală“ (vers. 31).

Apărarea lui Dumnezeu și binecuvântările Lui vor fi peste țară, peste orice oraș și sat dacă deținătorii puterii vor avea o atitudine respectuoasă față de sfinți. Dacă cel puțin îi vor considera pe credincioși drept poporul lui Dumnezeu. De ce credincioșii sunt ca o pavăză pentru țară? Fiindcă Dumnezeu îi ascultă pe cei neprihăniți când ei se roagă pentru autorități și conducători, pentru împărați și cârmuitori, pentru toată societatea (1 Tim. 2: 1-2). Atunci Dumnezeu reține războaiele, trimite prosperitate și poporului, și țării. Domnul ne-a trimis să vestim mântuirea și ne-a poruncit: „În orice cetate sau sat veți intra... La intrarea voastră în casă, urați-i de bine“ (Mat. 10: 11-12).

Domnul ne-a dat dreptul să fim prelați pentru popor. Ne-a dat binecuvântări de mari proporții pentru întreaga țară! Avem dreptul să cerem și să căpătăm de la Dumnezeu cele cerute, ca să ducem o viață pașnică și liniștită. Cu ce scop? „...Ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului“ (1 Tim. 2: 4). Iată pentru ce trebuie să facem rugăciuni. Cuvântul Domnului precizează că rugăciunile noastre nu trebuie să fie formale: „Vreau dar ca bărbații să se roage în orice loc, și să ridice spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli“ (1 Tim. 2: 8). Nu mâinile pătate de sânge frățesc ale „știrliților“ sau ale trădătorilor bisericești. Dumnezeu nu ascultă rugăciunile unor astfel de oameni. Și vai de țara și de orașul pentru care se roagă oameni ce i-au predat la moarte pe sfinți. Rugăciunile lor nu vor aduce țării nicio binecuvântare. Iar dacă în țară sunt oameni neprihăniți, sunt mijlocitori — slavă Domnului! Ei cer pace, bunăstare pentru popor și, prin ei, Dumnezeu face minuni.*

Un cârmuitor înțelept își dă seama că nu se poate să se atingă de Dumnezeu și de sfinții Lui! Îmbinarea de atitudini binevoitoare față de sfinți aduce binecuvântare țării și pace poporului. Iar dacă cârmuitorii procedează în mod nelegiuit cu poporul Domnului, atunci îi așteaptă nenorocirea. Este scris: „A căzut, a căzut, Babilonul... pentru că acolo a fost găsit sângele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost înjunghiați pe pământ“ (Apoc. 18: 2, 24).

(Gh. K. Kriucikov, extras din darea de seamă la congresul din 2005, or. Tula)

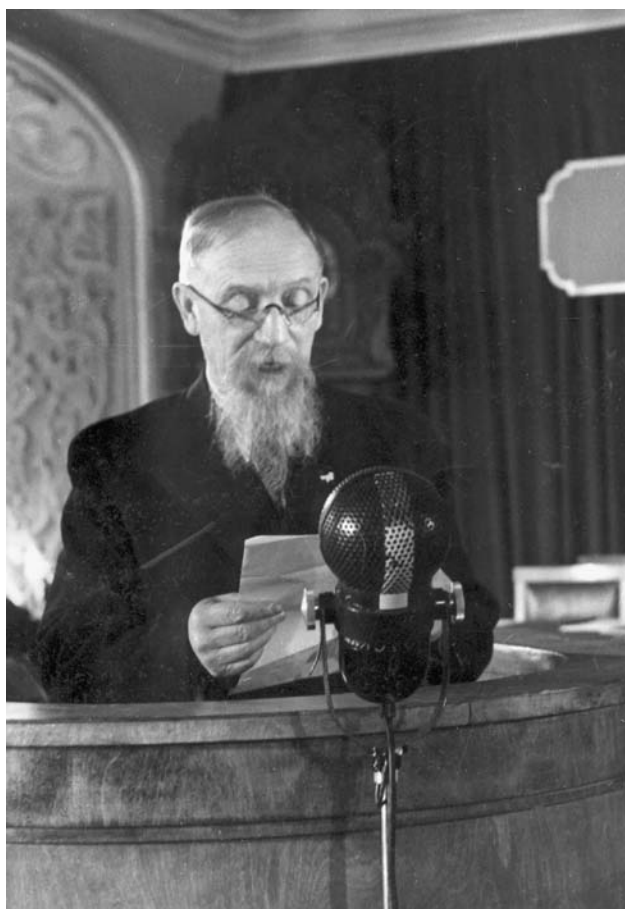
La 23-27 iulie 1923 la cel de-al III-lea Congres mondial baptist, care a avut loc la Stockholm, au fost prezenți 16 delegați bapțiști din URSS. „La Stockholm ei au promovat consecvent o linie nouă, insistând ca, alături de alte drapele, să fie arborat și drapelul nostru roșu în localul în care își desfășura lucrările congresul“ — scria P. Smidovici, membru al Comisiei antireligioase de pe lângă CC al PC(b)R.

* Aluzie la cuvintele lui Iu. K. Sipko (președintele Uniunii CEB legalizate din Rusia în anii 2002-2010), care ca și cum îi încuraja pe credincioși să fie „știrliți“, după numele eroului unui film sovietic — Știrliț, care era spion la câteva servicii secrete concomitent.

Al III-lea congres mondial al bapțiștilor, or. Stockholm, 23-27 iulie 1923

**Conferința conducătorilor tuturor bisericilor și a asociațiilor religioase din URSS
(or. Zagorsk, 9-12 mai, 1952)**

9-12 mai 1952, or. Zagorsk. Conferința conducătorilor tuturor bisericilor și a asociațiilor religioase din URSS, consacrată apărării păcii. Dau citire mesajului pacificator participanții la conferință:
I. I. Jidkov — președintele VSEHB (sus, la stânga), A. V. Karev — secretar general al VSEHB (sus, la dreapta).

„Ni se cutremură inima când analizăm cât de sângeroasă ne este istoria, când vedem că slujitorii bisericii au adus laude tuturor revoluțiilor iar apoi, ca printre altele, și pe Hitler, și pe Stalin i-au felicitat și s-au supus tuturor, și de la toți au reușit să capete ordine. Numai pe Unul nu s-au temut să-L întristeze, pe Capul Bisericii — Isus Hristos.“

(Gh. K. Kriucikov)

v. „Supliment“, pp. 210-217

Kremlin. Moscova. Prin hotărârea guvernului URSS este distins cu ordinul „Prietenia popoarelor“ Aleksei Mihailovici Bâcikov — secretar general al VSEHB (al doilea din stânga).

Decorația i-a fost înmănată în perioada când slujitorii Consiliului Bisericii erau condamnați la termene repetate fără a fi puși în libertate.

1.4.1. Amestecul în chestiunea militară

În condițiile războiului civil conducerea statului sovietic, tinzând să se sprijine pe „activitatea socială a sectanților”, a făcut un pas fără precedent:

La 4 ianuarie 1919 a fost semnat Decretul „Despre scutirea de serviciul militar” a persoanelor care consideră că, din motive de conștiință, nu pot servi în rândurile armatei făcând uz de armă.

Slujitorii Consiliului Unional al Creștinilor Evanghelici au hotărât că Decretul e o bază temeinică pentru a refuza serviciul în Armata Roșie. Au „argumentat” biblic această poziție greșită și au scris un apel către toți creștinii evanghelici cu privire la imposibilitatea de a participa la război.

În anul 1920 Creștinii evanghelici și bapțiștii au adoptat, la Consfătuirea unită, următoarea rezoluție: „Datoria noastră sfântă e a renunța deschis la serviciul militar în toate formele lui”, refuzând nu numai să purtăm arma, ci și producerea ei și studierea artei militare în genere. Hotărârea Consfătuirii unite a intrat în rezoluția celui de-al VIII-lea congres al UCER din anul 1921.

Dar în curând ambele uniuni — atât cea evanghelică, cât și cea baptistă —, sub presiunea serviciilor speciale, au adoptat, la congresele lor (din anii 1923 și 1926), hotărâri diametral opuse: au recunoscut serviciul militar în Armata Roșie conform dispozițiilor generale. Aceste congrese au fost ultimele în istoria interbelică a celor două uniuni.

Referitor la hotărârea Consfătuirii unite a frățietății CEB și la rezoluțiile congreselor I. V. Karghel scria:

„Anume la congresul al optulea Uniunea a ieșit pe poziție politică, la el a desfășurat o adevărată politică, deoarece acționa cu liber consimțământ. [...] Întrucât eu nu făceam parte din Uniune în timpul celui de-al VIII-lea congres, n-am fost la el, dar anume acolo s-a adoptat hotărârea de a nu executa serviciul militar obligatoriu. Și ce durere îmi umplea inima văzând, ca să zic așa, acești îmbătați, rătăciți! Și atât o Uniune, cât și cealaltă au adoptat aceeași hotărâre...

Însă autoritățile au apucat foarte hotărât acești „tauri” de coarne (altfel nici nu era de așteptat) și, la ultimele două congrese, le-a arătat ce înseamnă politica lor. Și dacă încă nu v-a spus nimeni, atunci vă spun eu că TOT PĂCATUL, tot răul, din a cărui cauză pătimiște și suferă zece ani lucrarea Evangheliei, este că, CONTRAR VOII LUI DUMNEZEU, la congresul al VIII-lea Uniunea s-a băgat până peste urechi în politică. Această «rugină rea» nu se dezlipește de pe nenorocitul cazan (Ezec. 24: 6-12). Și, cu toate că Dumnezeu, prin îndurarea Sa, a poruncit celor din exterior a-i bate peste mâini pe cei ce au pus la cale această lucrare, nimeni nu-și vine în fire, ci au hotărât: dacă n-am reușit într-o direcție, vom face politică în direcție opusă”. (v. Partea a II-a, pp. 99-101)

La 15 septembrie 1922 Prohanov a dat publicității apelul „O voce din Răsărit”, adresat „către toate bisericile și cultele creștine din Rusia și de pe tot globul pământesc”. În apel scria:

„Ultimii șapte ani sunt marcați prin mari războaie în istoria omenirii, prin lupte interne, molime, foamete, cutremure de pământ și perturbări nemaiauzite în toate sferele vieții.

Au luptat monstruos de sângeros între ele nu triburi barbare, ci popoare civilizate, care se numeau creștine. Mai mult decât atât, în acest masacru fără precedent au fost implicate toate bisericile și cultele creștine, care încuviințează războiul sau care consideră admisibilă participarea la el a persoanelor ce profesază creștinismul. Aceste biserici, în persoana preoțimii, au binecuvântat vărsarea de sânge și fratricidul.

Clerul ortodox a binecuvântat armata rusească, clerul anglican — armata britanică, clerul luteran — pe cea germană, clerul catolic — armata franceză etc.

E destul să punem întrebarea: «Există oare ceva comun între această practică de omucidere a popoarelor creștine și învățătura lui Hristos — învățătura a iubirii, a păcii și bunăvoinței?», și vom înțelege imediat contradicția stringentă dintre numele creștinesc al acestor popoare și esența lor reală.

Dacă ar veni Hristos, care ne-a învățat să-i iubim pe vrăjmași și să ne rugăm pentru ei, ce le-ar spune? Cuvântul Lui ar fi destul de aspru: «Nu vă cunosc».

Dezastrele vremii din urmă constituie nu numai falimentul culturii europene, ci, în primul rând, falimentul creștinismului cu spirit practic și al așa-numitelor biserici creștine...”

Apelul se sfârșea cu chemarea la o reformă mondială. El a fost semnat de: I. S. Prohanov, G. Matveev, V. Bâkov, A. Karev, V. Dubrovski, P. Kapalâghin. (v. „Supliment”, pp. 320-322)

Congresul comun al creștinilor evanghelici și al baptiștilor, or. Moscova, 27/V—6/VI/1920

Congresul al VIII-lea panrus al creștinilor evanghelici, or. Petrograd, 1-10 decembrie 1921

În martie 1923 Prohanov a prezentat un cuvânt de salut în numele Uniunii Evanghelice la congresul Uniunii Ortodoxe a Bisericii Apostolice Vechi și și-a încheiat salutul cu citirea apelului „O voce din Răsărit”.

La 5 aprilie 1923 Prohanov a fost arestat la Moscova de reprezentantul GPU Tucikov E. A. pentru apelul antimilitarist. Ca rezultat al presiunii exercitate asupra lui, el și cu alți trei slujitori au semnat declarația de loialitate (chemarea la serviciul în Armata Roșie conform dispozițiilor generale), contrară, prin conținutul ei, apelului amintit „O voce din Răsărit”. Noua „Epistolă a Consiliului Suprem al Creștinilor Evanghelici” a fost publicată în ziarul „Известия” (nr. 180 din 12.08.1923) înainte de a fi adoptată formal la congres. În ea era scris: „Îi chemăm pe toți frații noștri să muncească sincer și fără obiecții în toate instituțiile Sovietice — militare și civile — ale Republicii, precum și să-și facă serviciul în Armata Roșie și să nu-l refuze, supunându-se disciplinei și tuturor dispozițiilor Puterii sovietice”.

1.4.2. EPISTOLA CONSILIULUI SUPREM AL CREȘTINILOR EVANGHELICI către toate comunitățile și către toți frații creștini evanghelici care locuiesc în URSS

Scumpi frați!

De data aceasta vă scriem cu privire la apelul „O voce din Răsărit”, întocmit de consiliul suprem al UCER în septembrie anul trecut (1922), adresat tuturor creștinilor din lume, în care se cerea ca frații noștri să traducă în viață cu perseverență învățătura lui Hristos privind abținerea membrilor bisericii de la participarea la războaie. Întrucât au apărut, pe acest temei, confuzii printre membri noștri: „e aplicabil oare acest principiu în Rusia, unde guvernul (singurul din lume) luptă realmente pentru interesele maselor muncitoare?”, consiliul suprem al creștinilor evanghelici consideră drept o datorie a sa să explice că acest apel se referea exclusiv la credincioșii care locuiesc după hotarele Rusiei Sovietice și, inconștient, apără până în prezent interesele clasei capitaliste.

În ce privește Puterea Sovietică, atitudinea noastră față de ea trebuie să se întemeieze, în primul rând, pe indicația directă a Cuvântului lui Dumnezeu, care ne poruncește să ne supunem puterii existente nu de frica pedepsei, ci din îndemnul cugetului (Rom. 13: 1-5), iar în al doilea rând, pe înțelegerea că Puterea Sovietică, creând o orânduire deosebită, e într-o situație exclusivă printre statele lumii și își are greutățile ei deosebite și de aceea trebuie să luăm o atitudine de apărare a ei, să dăm dovadă de sânguință în împlinirea obligațiilor noastre în toate ramurile activității statului și să ne depunem toate eforturile, să aplicăm toate cunoștințele pentru consolidarea și susținerea Puterii Sovietice, care, prin metode lumești, tinde să realizeze idealurile lăsate de Hristos bisericii Sale spre împlinire.

Ni s-a adus la cunoștință că au fost cazuri când unii frați din Rusia au propagat refuzul de a face serviciul militar, de a plăti impozitele etc. Prin prezenta, consiliul suprem al creștinilor evanghelici condamnă categoric astfel de acțiuni și declară că pe asemenea persoane nu le va considera membri ai uniunii.

Noi credem că Guvernul Sovietic, care a proclamat ferm principiul renunțării la războaie și care cheamă toate popoarele la dezarmare și la pace, are o mare menire. Sprijinindu-se pe masele proletariatului muncitoresc, el este chemat să realizeze ceea ce spre ce năzuiește omenirea suferindă și anume: instaurarea unei orânduirii în care războaiele vor deveni, în fine, inutile și imposibile. Activitatea Puterii Sovietice, orientată spre eliberarea muncitorilor de sub jugul exploatării, spre ajutorarea celor săraci etc., corespunde spiritului creștinilor evanghelici, căci Învățătorul nostru Hristos, fiind El Însuși sărac, S-a îngrijit de cei trudiți și împovărați și ne-a poruncit și nouă să facem la fel. Atitudinea sinceră și dreaptă a creștinilor evanghelici față de puterea muncitorească-țărănească, implică cea mai negativă atitudine față de puterile vrăjmașe Republicii Sovietice.

Uniunea Creștinilor Evanghelici din Rusia, care numără circa două milioane de membri și adepți, vede în Puterea Sovietică cea mai vie exprimare a voinței poporului, iar sistemul de conducere, îi merge la inimă poporului rus. Majoritatea emigranților noștri capitaliști și monarhiști nu s-au putut împăca până în prezent cu această stare de lucruri și luptă cu Puterea Sovietică pentru stăpânirea și capitalul lor, pe care nu și-l vor mai întoarce nicicând. În timpul vechiului regim creștinii evanghelici luptau pentru libertatea conștiinței prin mijloacele indicate de Hristos, ceea ce realizează Puterea Sovietică prin metode lumești.

Îi chemăm pe toți frații noștri să muncească sincer și fără obiecții în toate instituțiile Sovietice — militare și civile — ale Republicii, precum și să-și facă serviciul militar în Armata Roșie și să nu-l refuze; să se supună disciplinei și tuturor dispozițiilor Puterii sovietice și astfel să contribuie la consolidarea ei în mijlocul tuturor pericolelor care pot veni de la toate puterile ostile din jur, oricum s-ar numi ele. Nu e nevoie să-i convingem îndelung pe frații noștri de necesitatea de a se supune Puterii Sovietice

cu cel mai mare devotament, căci ne învață s-o facem chiar Cuvântul lui Dumnezeu (Rom. 13: 1-5).

Supunerea sinceră față de Puterea Sovietică e necesară cu atât mai mult că ea, pe baza Decretului despre separarea bisericii de stat, garantează independența spirituală pentru comunitățile noastre și libertatea de conștiință.

Noi avem o permisiune principială pentru convocarea congresului ordinar panrus și pentru editarea revistei social-religioase „Утренняя звезда“ etc.

La congres se vor pune în dezbatere problemele abordate în această epistolă și, pe deasupra, vor fi elaborate și adoptate hotărâri care să contribuie la răspândirea învățaturii evanghelice în condițiile statalității sovietice.

Prezbiterele comunității UCER din or. Moscova F. Saveliev

Împuternicitul CUCE A. Andreev

Tov. președintelui CUCE V. Pelevin

Președintele CUCE I. Prohanov

(„Известия“, nr. 180, 12.08.'23)

În iunie 1923 Prohanov a fost pus în libertate. Apelul publicat în ziarul central al țării a provocat numeroase proteste în biserici.

La 23-27 iulie 1923, în fruntea delegației din 16 membri, Prohanov a plecat la congresul mondial al baptilștilor la Stockholm, la care delegații din Rusia „au trasat, în mod consecvent, o linie nouă...” — scria P. Smidovici în raportul către CC.

1.4.3. Congresul creștinilor evanghelici din Rusia

La 1-10 octombrie 1923 congresul al IX-lea, convocat la Petrograd, și-a desfășurat lucrările în prezența reprezentantului GPU Tucikov, care instruisese cazul lui Prohanov la închisoarea Butârka. Prin majoritatea voturilor congresul a adoptat rezoluția privind aderarea la epistola lui Prohanov, lucru care a dus la schismă în frățietate și la ieșirea unor comunități din componența uniunii.

Iată cronică tristă a amestecului UCER în problema militară.

Evenimentele descrise au fost oglindite, la 15 mai 1924, în memoriul unei comunități a creștinilor evanghelici, adresat CC al PC(b)R:

„GPU se răfuieste cu religia sub steagul luptei cu contrarevoluția și de aceea, formal bineînțeles, ca și cum nici vorbă nu poate fi de persecuții pentru credință din partea lui. Însă un șir de cazuri dovedesc contrariul, ba însăși activitatea GPU dovedește că el [...] tinde să se infiltreze în rândurile credincioșilor fie în mod nemijlocit prin intermediul agenturii, fie exercitând influență asupra unor reprezentanți ai curentelor religioase. Atât într-un caz, cât și în celălalt se urmărește scopul de a introduce scindare în rândurile credincioșilor, a-i dezbină în pe cât se poate mai multe grupări, ca astfel să le slăbească puterile. Și, într-o oarecare măsură, scopul dat a fost atins. [...] Dintre cazurile de care dispunem, le vom menționa pe cele mai grăitoare, din cele mai mari curente sectante.

În aprilie 1923 președintele Uniunii Creștinilor Evanghelici din Rusia, I. S. Prohanov, a fost chemat de la Petrograd la Moscova de reprezentantul GPU tov. Tucikov și a fost arestat. Motivul arestării a fost apariția apelului „O voce din Răsărit“, adresat de Uniune creștinilor din întreaga lume, în care era lansată chemarea de a trăi o viață curată și de a nu participa deloc la acțiunile fratricide. Deși acest apel a fost consimțit de autoritățile Petrogradului, GPU a considerat o astfel de activitate drept contrarevoluționară și l-a băgat pe I. S. Prohanov la închisoare, unde el s-a aflat timp de trei luni. În această perioadă GPU a exercitat o mare presiune asupra conștiinței lui I. S. Prohanov. Cu sănătatea șubredă, foarte bolnav, fiind supus presiunii, el a semnat o nouă epistolă, care, de fapt, e o renegare a celui dintâi apel și e absolut contrară concepției Creștinilor Evanghelici. Dorind să-l susțină pe președinte, precum și să contribuie la eliberarea lui cât mai rapidă, epistola a fost semnat de încă trei membri ai Consiliului Unional: V. Pelevin, A. Andreev și F. Saveliev. Imediat după semnarea epistolei, Prohanov a fost pus în libertate și a luat parte la Congresul Mondial de la Stockholm. Noua epistolă a provocat o mare tulburare printre Creștinii Evanghelici și, fără îndoială, n-ar fi fost adoptată la următorul, al IX-lea, Congres Panrus dacă GPU nu și-ar fi dat toată silința să comită o nouă violență, însă acum deja asupra întregului Congres.

Încă înainte de deschiderea Congresului la Petrograd a sosit reprezentantul GPU tov. Tucikov

și a început să exercite presiune asupra participanților la plenară. Prin agenții secreți toate hotărârile plenarei erau transmise tovarășului Tucikov, lucru după care dumnealui chema la sine persoanele a căror comportare nu-l satisfăcea. Din cauza unei asemenea tactici, la plenară s-a creat o atmosferă insuportabilă și mulți membri ai Consiliului, care erau împotriva epistolei semnate, din teamă de consecințe, tăceau. Rezoluția adoptată de plenară a fost adusă la cunoștința lui Tucikov și, întrucât ea nu conținea ideea alăturării absolute la epistola lui Prohanov, soarta ei s-a decis în mod nefavorabil. Tov. Tucikov a cerut o nouă hotărâre, de aprobare a epistolei. Sub presiunea exercitată, plenara, după o mare luptă internă, a pregătit o nouă rezoluție de alăturare la epistolă, care a și fost propusă la Congresul al IX-lea.

Atmosfera de la plenară s-a transmis și la Congres, deoarece tov. Tucikov a început să exercite presiune asupra delegaților la Congres. În ziua deschiderii, el i-a chemat în mod demonstrativ chiar de la ședință pe președinte, I. S. Prohanov, și pe încă câteva persoane, dorind, probabil, să genereze de la bun început o atmosferă corespunzătoare în rândurile delegaților. În ziua când s-a pus în dezbatere problema epistolei, tov. Tucikov a apărut personal, dorind să comită și aici o nouă violență. Această zi a Congresului a decurs într-o atmosferă foarte încordată; drept rezultat, a fost adoptată, prin majoritatea de voturi, rezoluția de alăturare la epistolă, fapt care se explică doar ca fiind o consecință a presiunii din partea autorităților...”

(ASR ISP, fond 89, inv. 4, dos. 165, f. 18-25) v. infra, „Supliment“, pp. 344-349

Astfel își desfășurau lucrările congresele uniunilor interbelice. Hotărârile lor au avut drept consecințe: arestări, scindări ale comunităților și lichidarea uniunilor, iar consecința principală a fost dependența de lume pentru multe decenii ulterioare. De ce a biruit dușmanul? Să luăm cunoștință de un document din arhiva CC al PCUS:

SECRETARIATUL CC AL PCR

Ivan Stepanovici PROHANOV, reprezentantul Consiliului Suprem al bisericii Evanghelice Populare Libere, a fost arestat la 5 aprilie a.c. la Moscova din ordinul Secției Operative-secrete a Direcției Politice de Stat, în legătură cu intensificarea agitației din partea evangheliștilor în ce privește refuzul de a servi în Armata Roșie.

În special Prohanov a semnat apelul „O voce din Răsărit“ către toate bisericile și cultele creștine din Rusia și de pe tot globul pământesc. În acest apel, printre altele, e scris: „Născută în condițiile prigoanelor și persecuțiilor din timpul regimului țarist și călinită în furtunile revoluției fără precedent, biserica evanghelică populară liberă din Rusia n-a participat la lupta sângeroasă din ultimul timp. Membrii ei și-au declarat cu abnegație nedorința de a lua parte în mod direct sau indirect la acțiunile militare. Mulți au suferit pentru aceasta și nu puțini și-au dat viața rămânând devotați poruncilor Învățătorului lor“.

Cele spuse, în primul rând, nu corespund realității, iar în al doilea rând, servesc drept un apel, o chemare către toate bisericile creștine din Rusia să refuze a participa la orice „luptă sângeroasă“.

Arestarea lui PROHANOV a dus la tratative îndelungate cu mulți evangheliști influenți. Drept rezultat, a avut loc o schimbare radicală în mediul lor. Consiliul Suprem al Evangheliștilor în frunte cu PROHANOV a semnat și a publicat o scrisoare în care, printre altele, este scris:

„Îi chemăm pe toți frații noștri să muncească sincer și fără obiecții în toate instituțiile Sovietice — militare și civile — ale Republicii, precum și să-și facă serviciul militar în Armata Roșie și să nu-l refuze; să se supună tuturor dispozițiilor Puterii sovietice și astfel să contribuie la consolidarea ei în mijlocul tuturor pericolelor care pot veni de la toate puterile ostile ce o înconjoară, oricum s-ar numi ele. Nu e nevoie să-i convingem îndelung pe frații noștri de necesitatea de a se supune Puterii Sovietice cu cel mai mare devotament, căci ne învață s-o facem chiar Cuvântul lui Dumnezeu (Rom. 13: 1-5)“.

Ca rezultat, PROHANOV a fost pus în libertate (în luna iunie). PROHANOV a plecat la congresul mondial al evanghelicilor baptiști de la Stockholm (23-27 iulie) în fruntea unei delegații din 16 persoane. Aici ei au trasat, în mod consecvent, o linie nouă, insistând să fie arborat în sala Congresului printre alte drapele și drapelul nostru roșu. La Congresul evangheliștilor, care a avut loc a doua oară la Piter [Petrograd — Nota trad.], această linie a fost aprobată de marea majoritate. (25.10.1923)

(ASR ISP, fond 17, inv. 84, dos. 570, f. 5-6) v. infra, „Supliment“, p. 323

Conducătorii bisericii, spunând în numele ei: „Noi suntem oameni credincioși și luăm hotărârea să nu luptăm în Armata Roșie”, s-au amestecat în o sferă în care bisericii nu-i este îngăduit să se amestece. Ei au atentat la o sferă străină, de aceea autoritățile i-au silit apoi să ia o poziție diametral opusă. O hotărâre greșită, într-un anumit sens fatală, pentru frățietatea CEB, a dus la adoptarea altei hotărâri, nu mai puțin tragice.

Anul 1923 a devenit crucial în istoria bisericii CEB din URSS.

Despre rezultatele nimicitoare ale acestei munci și despre proporțiile ei putem judeca, într-o oarecare măsură, citind procesele-verbale ale Comisiei antireligioase (CAR) de pe lângă CC al PC(b)R cu mențiunea: „Strict secret”. Această comisie, înființată în anul 1922, elabora planuri de lichidare a bisericii. Ea își desfășura activitatea în regim strict secret. Cei din exterior au profitat de „schimbarea radicală a viziunii” lui I. S. Prohanov și, la ședința Comisiei antireligioase, au hotărât:

Proces-verbal nr. 24, din 12 iunie 1923:

S-a hotărât: pct. 3 A aproba propunerea GPU privind folosirea lui Prohanov spre destrămare (corectat: spre schimbarea concepției sectanților cu privire la Armata Roșie).

(ASR ISP, fond 17, inv. 112, dos. 565-a, f. 10)

Proces-verbal nr. 30, din 17 iulie 1923:

S-a audiat: pct. 1 Examinarea apelurilor sectei de rit vechi și a evangheliștilor.

S-a hotărât: pct. 1 a) A aproba și a adopta apelurile.

b) A se da publicității apelul evangheliștilor după încheierea Congresului de la Stockholm.

c) A-l însărcina pe tov. Tucikov să le indice în mod delicat delegaților să atragă atenția congresului asupra acțiunilor guvernelor capitaliste, care amenință să dezlănțuie un război mondial... Să-i atenționeze de asemenea că menținerea și consolidarea Armatei Roșii e necesară, pentru că ea apără interesele oamenilor muncii...

(f. 19-20)

După cum vedem, cei din exterior nu numai că au luat în mâini conducerea congreselor CEB din URSS, ci și exercitau influență asupra rezoluțiilor adoptate la Congresul mondial baptist!

În anul 1923 lui **A. L. Andreev** i s-a permis să-l viziteze pe I. S. Prohanov în timpul aflării acestuia la închisoarea Butârka. Iată cum a fost comentată ulterior această întrevvedere: „...Lui A. L. Andreev i s-a permis să-l viziteze; el i-a comunicat că ceilalți lideri au ajuns la concluzia că trebuie să recunoască guvernul sovietic și să accepte serviciul militar obligatoriu. Prohanov a capitulat și, împreună cu alți trei lideri, a semnat declarația de loialitate, care a fost publicată în ziarul «Известия» («Долгий путь Российского пацифизма» [„Calea îndelungată a pacifismului din Rusia“], M. 1997, p. 274).

În felul acesta devine clar ce puteri nevăzute, prin intermediul „informatorilor cu autoritate” din mediul conducătorilor uniunii, influențau pe ascuns asupra celorlalți și se răsfrângeau în mod dăunător asupra deciziilor cu influență hotărâtoare pentru destinul frățietății.

Tucikov E. A., șeful subsecției a VI-a a Secției Secrete a OGPU, scria în raportul său:

„La Leningrad a avut loc Congresul panrus al creștinilor evanghelicici (Notă: congresul al IX-lea al UCER din 1923), la care au fost circa 300 de reprezentanți ai bisericilor [...] Sub presiunea atitudinii negative a delegaților față de epistolă, PROHANOV și alți evangheliști care o semnaseră aveau intenția s-o retracteze și să spună că a fost comisă o greșeală etc. Însă, datorită prezenței agentului nostru la congres, am reușit să-l convingem pe PROHANOV că prin această faptă își va submina autoritatea. După o îndelungă ezitare PROHANOV a hotărât să promoveze definitiv acest punct de vedere și congresul a adoptat, prin majoritatea de voturi, o rezoluție în acest spirit.

O parte din delegați, nesatisfăcuți de hotărârea congresului [...] au inițiat o campanie contra lui Prohanov și contra rezoluției adoptate la congres privind problema militară. [...] Adepții lui PROHANOV, la rândul lor, au început să-i preseze și, în fine, s-a ajuns până acolo că ei au început să ne ceară să lichidăm acest grup, motivând că el este ostil față de Puterea Sovietică nu numai în ce privește problema militară, ci și în sfera politică, întrucât este format din elemente burgheze. Conform acestei declarații și la cererea lor, a fost arestat și deportat unul dintre liderii acestui grup — SAVELIEV, anume acel SAVELIEV care semnase epistola împreună cu Prohanov, iar apoi și-a schimbat poziția...” 27 februarie 1924

(ASR ISP, fond 17, inv. 87, dos. 176, f. 146-149) v. infra, „Supliment“, pp. 269-270

Așadar, slujitorul F. S. Saveliev a fost închis într-un lagăr de concentrare pe 3 ani la cererea „celui mai apropiat ajutor al lui Prohanov” — A. L. Andreev. Numai Dumnezeu știe câți frați au fost arestați în acei ani la fel ca F. S. Saveliev! Iată realitatea „deceniului de aur”. Drept a spus cineva: „în deceniul de aur au fost mulți iubitori de arginți”.

A. L. Andreev, în anii '30, era prezbiter al bisericii de la Moscova, dar represiunile l-au ocolit. În anul 1944 Consiliul Afacerilor Religioase l-a trimis la Kiev în calitate de împuternicit al VSEHB în Ucraina cu mult înainte de înființarea oficială a VSEHB. Drept dovadă servește următorul document:

Locțiitorului președintelui Consiliului Comisarilor Poporului din RSSU, tov-lui L. R. Kornieț, or. Kiev

De la Moscova se stabilește la Kiev, în calitate de împuternicit al „Consiliului Unional al Creștinilor Evanghelici și Baptiști” în RSS Ucraineană, membrul Consiliului Andreev Aleksei Leonidovici, care Vi se va adresa cu o serie de probleme legate de activitatea dumnealui. Consiliul Afacerilor Religioase de pe lângă Consiliul Comisarilor Poporului al URSS Vă roagă să-i acordați ajutorul necesar cetățeanului Andreev în limita împuternicirii dumnealui. În special, Vă rugăm să contribuiți ca să i se ofere spațiu locativ (care să servească totodată și de cancelarie), să fie aprovizionat cu cartele de alimente, să i se instaleze telefon, să fie aprovizionat cu combustibil etc.

Președintele Consiliului Afacerilor Religioase — Poleanski I. V.

Nr. 14, 29 iulie 1944

(ASFR, fond 6991, inv. 3, dos. 7, f. 7)

Conform datelor Consiliului Afacerilor Religioase, pe teritoriul Ucrainei avusese loc „o creștere neobișnuită a mișcării baptiste în timpul ocupației germane, în prezent sunt 164 de comunități active ale baptiștilor, care numără în total 13 000 de membri”. În anii aceia acolo erau concentrați 70% de credincioși CEB. A. L. Andreev avea sarcina „să identifice toate comunitățile existente la momentul actual... Comunitățile care refuză să se înregistreze, după avertizare, trebuie să fie dizolvate...”

În anul 1963 A. L. Andreev călătorea prin multe regiuni ale Ucrainei și îi excomunica din biserici „pe cei căzuți sub influența Comitetului organizatoric”. În anii '40-'60 toți prezbiterii superiori ai VSEHB erau „lucrători duhovnicești” asemenea lui Andreev. Ce legătură strânsă e între anii '20 și anii '60! „Directivele” și „Regulamentul din 1960” sunt vlăstare apărute din rădăcinile anilor '20. Nu întâmplător și nu pe neașteptate au apărut aceste persoane în conducerea VSEHB, care a expediat prin comunitățile frățietății aceste documente.

1.4.4. Congresul baptiștilor din Rusia

Nu și-a menținut poziția de independență nici Uniunea Baptistă din Rusia, care n-a căpătat permisiune de a convoca congresul până ce slujitorii conducători n-au asigurat autoritățile că la congres vor adopta o hotărâre în favoarea serviciului militar. La congres nu era nici pe departe o atmosferă de unanimitate, totuși, în cele din urmă, în rezoluția congresului baptiștilor s-a declarat că războiul este „un mare rău” și a fost salutată „politica de pace a statului sovietic care chemase popoarele lumii la dezarmare generală”, iar apoi i s-a oferit fiecărui credincios dreptul de a decide personal, potrivit cu propria conștiință, asupra chestiunii serviciului militar. Acest compromis prudent a devenit posibil numai după ce agenții OGPU, care se aflau tot timpul în sala congresului, au arestat 21 de delegați. Printre cei arestați era și I. N. Șilov, președintele Uniunii Baptiste de Nord.

În memoriul comunității creștinilor evanghelici din 15 mai 1924 s-a păstrat relatarea martorilor oculari despre cum a decurs acest congres al Uniunii Baptiste din Rusia:

„Cu Congresul Uniunii Baptiste s-a întâmplat la fel ca și cu cel al Uniunii Evanghelice. GPU, în persoana tov-lui Tucikov, a exercitat și aici presiune asupra delegaților. Chiar în timpul congresului un șir de delegați au fost chemați la GPU, unde unii erau arestați, alții erau lăsați să plece și, bineînțeles, ca rezultat, congresul și-a desfășurat lucrările într-o atmosferă dificilă și hotărârea lui n-a fost luată în duhul libertății. Pe deasupra, la congres asistau și câțiva reprezentanți ai GPU. În timpul congresului și după încheierea lui au fost arestați 21 de delegați. Unii dintre ei au fost puși în libertate, iar o parte, și anume: Glagolev, Prințev, Homeak, Șilov, Levendanto, Timoșenko au fost deportați. Totodată s-a dat dispoziție să fie deportați în locurile unde suferiseră pentru credință sectanții în timpul regimului țarist, și anume: ținutul Narâm și insulele Solovki. Cu alte cuvinte, Puterea Sovietică, în persoana GPU, s-a întors la vechea tactică a prigoanelor din timpul țarist”.

(ASR ISP, fond 89, inv. 4, dos. 165, f. 18-25) v. infra, „Supliment“, pp. 344-349

Conducerea Uniunii Baptiste din Siberia. N. V. Odintov (rândul doi, în centru)

Membrii Consiliului Uniunii Creștinilor Evanghelici, 1927.
În centru I. S. Prohanov și I. V. Karghel

Comisia antireligioasă a adoptat un șir de hotărâri de a aplica tactica de presiune asupra conducătorilor UBR, precum și asupra delegaților congresului al XXV-lea al UB: (v. „Supliment“, pp. 259-262)

Proces-verbal nr. 38, din 13 noiembrie 1923:

S-a audiat: pct. 8. *Despre bapțiști.*

S-a decis: a) *A recunoaște oportunitatea ca bisericile locale ale bapțiștilor să înceapă o campanie împotriva Colegiului Bapțiștilor din Rusia învinuindu-l de comportament antisovietic și antimilitarist și de nedorința de a convoca congresul bapțiștilor din Rusia.*

(ASR ISP, fond 17, inv. 112, dos. 565a, f. 37-39)

Proces-verbal nr. 41, din 5 decembrie 1923:

S-a audiat: pct. 2. *Despre congresul bapțiștilor.*

S-a decis: a) *A lua notă de informația tovarășului Tucikov.*

b) *A-l însărcina pe Tucikov, în caz de adoptare la congres a unei hotărâri în sens negativ cu privire la chestiunea militară, să dezbină congresul în două părți și să se străduiască să-i unească pe militariștii detașați cu evangheliștii.*

c) *Să nu se obiecteze împotriva arestării unor delegați, inclusiv Șilov și Tihoncenko, pentru acțiunile lor antisovietice la congres.* (inv. 112, dos. 565a, f. 46-47)

Proces-verbal nr. 41a, din 12 decembrie 1923:

S-a audiat: pct. 2. *Informația despre congresul bapțiștilor din Rusia.*

S-a decis: b) *A însărcina GPU să continue linia de dezbinare a bapțiștilor, întrebându-i, în acest scop, congresul bapțiștilor din Caucaz, care urmează să aibă loc în curând.*

c) *A-i izola din mijlocul bapțiștilor pe toți foștii ofițeri în armata țaristă, care au intrat în rândurile bapțiștilor după revoluție.*

S-a audiat: pct. 4. *Despre evangheliști.*

S-a decis: *A însărcina GPU să ia măsuri de neutralizare a influenței acelei părți a evangheliștilor care s-au abătut și care nu recunosc serviciul militar obligatoriu.* (inv. 112, dos. 565a, f. 48)

Proces-verbal nr. 44, din 13 februarie 1924:

S-a audiat: pct. 4. *Despre congresul bapțiștilor din Caucaz.*

S-a decis: a) *Să se continue munca de organizare a congresului, să se țină congresul și să se aleagă la el o comisie organizatorică pentru pregătirea convocării, la Moscova, a Congresului bapțiștilor din Rusia.*

b) *A însărcina OGPU să ceară banii necesari pentru cheltuielile în vederea congreselor, precum și în genere pentru cheltuielile comisiei antireligioase în sumă de zece mii de cervoneți*.*

(inv. 112, dos. 565a, f. 52-53)

Proces-verbal nr. 45, din 26 februarie 1924:

S-a audiat: pct. 13. *Despre congresul bapțiștilor din Caucaz.*

S-a decis: pct. 13. *A amâna congresul cu două luni și a stabili definitiv, în acest răstimp, linia de conduită a Colegiului Bapțiștilor din Rusia în ce privește serviciul în Armata Roșie și abia apoi să se dea curs congresului din Caucaz.* (inv. 112, dos. 565a, f. 54-56)

Proces-verbal nr. 79, din 11 decembrie 1926:

S-a audiat: pct. 3. *Despre grupurile și comunitățile nou-formate ale sectanților.*

S-a decis: a) *A considera imposibilă autorizarea [...] tuturor grupurilor și comunităților care nu recunosc impozitele, serviciul militar obligatoriu. [...]*

b) *A se considera necesar ca, în procesul înregistrării grupurilor ori comunităților de curând înființate, ce țin de sectele vechi ori de altele noi, să se ceară să fie expusă în statut ori ca o hotărâre a comunității atitudinea față de prestațiile către stat, în special, față de serviciul militar obligatoriu.* (inv. 113, dos. 353, f. 23-24)

Proces-verbal nr. 93, din 12 noiembrie 1927:

S-a audiat: pct. 11. *Despre lichidarea a trei comunități evanghelice de la Moscova, care servesc drept focare de răspândire a propagandei antisovietice (antimilitariste).*

S-a decis: pct. 11. *Considerând existența acestor comunități extrem de periculoasă, a însărcina OGPU să le lichideze.* (inv. 113, dos. 353, f. 48-49)

* Cervoneț — bancnotă rusească de 10 ruble (cu circulație între anii 1922-1947).

Această cronică e o mărturie vie că, din anul 1923, problemele de orânduire și zidire duhovnicească a bisericii se rezolvau în cabinetele serviciilor speciale. Următoarea perioadă de trei ani (1923-1926) se caracterizează prin silirea slujitorilor bisericii să adopte hotărâri dictate de cei din exterior. Congresul al X-lea al Uniunii Creștinilor Evanghelicilor din Rusia a aprobat rezoluția privind problema militară. La congresul al XXVI-lea al baptiștilor din același an opiniile s-au împărțit aproape egal. P. V. Ivanov-Klâșnikov îi convingea pe delegați să se întoarcă „sub steagurile baptiste de mai înainte” în problema militară, le promitea că numai cu aceste condiții uniunii i se va permite să țină regulat congresele. Au obținut o hotărâre de compromis, însă acesta a fost ultimul congres, permis de autorități, din istoria Uniunii Baptiste din Rusia.

1.4.5. Anul 1926 — sfârșitul „deceniului de aur”

Obținând biruință la congresele unionale, cei ce luptau cu biserica au cerut ca și congresele regionale și ținutale să le urmeze exemplul și să recunoască hotărârea privind chestiunea militară drept hotărâre obligatorie pentru toți membrii comunităților. N-au putut frânge numai Uniunea de Nord a Baptiștilor. În 1927 congresul acestei uniuni a adoptat hotărârea de a nu se amesteca în problema militară, oferindu-i fiecăruia posibilitatea de a lua o decizie personală după cum îi dictează conștiința. Bineînțeles, un creștin adevărat, călăuzindu-se de învățătura Evangheliei, va lua o hotărâre plăcută Domnului. Din această cauză, în 1927, președintele uniunii, I. N. Șilov, și toți membrii Conducerii acestei Uniuni au fost arestați și deportați în lagărele de concentrare de pe insulele Solovki. Toate celelalte consfătuiri ținutale ale slujitorilor au soluționat această problemă după placul deținătorilor puterii. De exemplu, în rezoluția congresului baptiștilor din Extremul Orient se menționa:

Opinia baptiștilor din Extremul Orient asupra revoluției socialiste și a Puterii sovietice:

Ca ucenici ai lui Hristos, silindu-ne să fim credincioși preceptelor Lui, noi putem simpatiza numai puterea ce îi apără pe cei asupriți și idealurile lor. Acesta este temeiul datoriei civile față de patrie, datorie care ne obligă, în conformitate cu Sfânta Scriptură, să ne îndeplinim toate prestațiile către stat, inclusiv serviciul numai în Armata Roșie conform dispozițiilor generale, și îl condamnăm pe oricine se înrolează în armatele ce luptă împotriva țării noastre Sovietice, în folosul capitalismului.

Consiliul Uniunii Baptiste din Extremul Orient: I. Vins, K. Fonderat, G. Șipkov
or. Habarovsk, 1926. (v. infra, „Supliment“, pp. 296-297)

Multe comunități locale n-au recunoscut hotărârea congresului. Autoritățile însă au recunoscut-o și au cerut de la fiecare comunitate să-și schimbe Statutul:

„Secret. Circulară.

pct. 6. A se înregistra în continuare numai Statutele acelor grupuri și comunități ale sectanților [...] în care va fi indicată atitudinea pozitivă față de îndeplinirea tuturor prestațiilor către stat și, în special, a serviciului militar obligatoriu. Obligația dată nu e neapărat să fie inclusă în statutul grupului sau al comunității, dar, în asemenea caz, organizațiile sectante trebuie să prezinte la organul de resort o decizie specială privind această chestiune“.

Președintele Comitetului Executiv Central din Rusia — M. Kalinin

22.08.27, nr. 260/s, ASFR, fond 5446, dos. 457, f. 32 (v. infra, „Supliment“, p. 405)

1) Comenduirea vă aduce la cunoștință că, odată cu primirea acestei circulare, la înregistrarea comunităților tuturor sectelor va trebui să cereți de la ele procesul-verbal care să conțină hotărârea privind recunoașterea necondiționată a serviciului în Armata Roșie conform dispozițiilor generale.

Fără un astfel de proces-verbal, comunitățile să nu fie înregistrate.

2) Dacă majoritatea comunității nu recunoaște indiscutabil serviciul militar și minoritatea se va despărți din acest motiv, să se declare reînregistrarea întregii comunități și să se ceară recunoașterea atât de la majoritate, cât și de la minoritate.

Cerința să fie motivată prin faptul că comunitatea fusese înregistrată în întregime și separarea de ea a unei părți (dată fiind scindarea) cere reînregistrarea.

Despre toate cazurile care vă vor fi cunoscute și cu care noi nu suntem la curent, rugăm să comunicați la Comenduire.

3) În cazul tentativelor unor asemenea comunități și grupuri de a nu îndeplini cerințele de mai sus și de a-și continua activitatea fiind neînregistrate, conducătorii să fie trași la răspundere.

(Circulara OGPU, nr. 2139, 1926) v. „Supliment“, p. 404

Comunitățile care n-au recunoscut hotărârile congresului au fost lipsite de autorizație și declarate „organizații contrarevoluționare”, iar în comunitățile autorizate cei care nu erau de acord cu hotărârea congresului erau excomunicați din biserică. Listele celor excluși erau transmise la organele NKVD, unde erau înregistrați ca „sectanți antimilitariști” și erau filați. În anii '30 au fost dați în judecată. Astfel, hotărârile congreselor privind chestiunea militară au servit drept premise pentru persecuțiile penale ale celor credincioși lui Dumnezeu. Iată unele exemple:

În dosarul de cercetare penală al lui Tugov Pavel Ivanovici, evanghelist al comunității baptiste din Leningrad (Nr. de arh. П-97256), găsim mărturiile prezbiterului comunității din Leningrad, I. M. Kozlov, de la 28 august 1937:

„În noiembrie 1936 Tugov a fost exclus de «dvađatkă»* din rândurile membrilor comunității pentru că nu se supunea cerințelor «dvađatkă», nu e de acord să facă serviciul militar și să susțină Uniunea Sovietică. Din același motiv au fost excomunicați: [T. S.] Sviridenok și Omelicev I. N. După părerea mea, Tugov s-a aflat sub influența fostului prezbiter Șilov, în trecut — condamnat în repetate rânduri, care promova politica adunărilor închise ale baptiștilor și răspânda tendințe defetiste. Tugov avea legături strânse cu Skripko (care avea și el o atitudine defetistă față de Puterea Sovietică), se întâlnea cu el, cu Omelicev și cu Sviridenok în locuința sa”.

ТЗ 1936г. Найдено мной Тугов
 Двадцаткой исключен
 из числа воинов как
 не выполнявший требо-
 ваний Двадцатки. За
 не согласие нести военную
 службу и поддержание
 Советской Страны за что
 был нами исключен — Силу
 Гетов и Омеличев И.Н.
 По моему мнению Тугов
 находился под влиянием
 неограниченно осужденного
 Б. Красвильера Шилова кор-
 рый проводил политику
 закрытых собраний бапти-
 стов

Acești frați n-au putut cădea de acord cu hotărârea congresului al XXVI-lea al baptiștilor privind problema militară, lucru pentru care au fost excomunicați din biserică, iar în septembrie 1937 — arestați.

Tugov P. I. (1891-1937)

Tugov Pavel Ivanovici (a.n. 1891), „evanghelist al sectei baptiste”; **Omelicev** Ivan Nemlotovici (a.n. 1892), predicator; **Sviridenok** Trifan Stepanovici (a.n. 1887), predicator, însoțitor de vagon, „ii recruta pe muncitorii de la căile ferate în sec-ta evanghelică”; **Skripko** Gheorghii Stepanovici (a.n. 1873), predicator — toți au fost condamnați la pedeapsa capitală prin hotărârea troicii UNKVD din reg. Leningrad din 03.09.1937, „pentru refuzul de a servi în Armata Roșie Muncitorească-tărăneasă din cauza convingerilor religioase”.

А К Т Сов.секретно.

Приговор Тройки УНКВД ЛО по протоколу № 27 от 3 сент. 1937 г. в отношении осужденного к ВМН от 3 сент. ТУГОВА, Павла, Ивановича приведен в исполнение 6 сентября . . . 1937 г., в чем и составлен настоящий акт.

„ 6 сент. 1937 г.

Командант УНКВД по Ленинградской области
 Старший лейтенант Гос. Безопасности
 [Signature]

Actul privind împușcarea lui Tugov P. I.

Sentința a fost executată la 6 septembrie 1937. În anul 1959 au fost reabilitați post-mortem. Sunt mii de istorii similare.

* „Dvađatkă“ — de la „двадцать“ („douăzeci“). Numărul minim al membrilor bisericii necesar pentru reînnoșterea comunității de către stat era 20, iar odată cu creșterea bisericii, „dvađatkă“ erau frații de încredere care purtau toată răspunderea pentru viața comunității.

Decretul „Despre scutirea de serviciul militar” a fost anulat abia la 1 septembrie 1939 prin legea „Despre serviciul militar obligatoriu”, totuși existența acestui decret n-a fost o piedică pentru împușcarea în masă a „bapțiștilor antimilitariști” în anul 1937. Date fiind aceste împrejurări, pretutindeni au fost omorâți zeci de mii de creștini tineri.

Вопрос. Признаете ли вы себя ответственными за себя за защиту Советского Союза от оружия в руках. и в необходимых случаях до убийства и погрома врага.

Ответ. Признаю ответственность во всех видах частей РККА. но участвовать в физическом убийстве людей по своим убеждениям не могу.

Затем беру на себя ответственность.

Зинovieв

Вопросы.

Вопросы М. М. Зинovieв по делу

Extras din procesul-verbal al anchetei lui Zinoviev Aleksei Mihailovici (a.n. 1903), predicator al bisericii creștinilor evanghelicici de la Krasnâe vorota (or. Moscova), tată a doi copii (10 și 8 ani). E învinuit că „a fost membru al grupului contrarevoluționar de sectanți-antimilitariști, a refuzat să apere URSS cu arma în mână, avea legături strânse cu sectanții activi, întorși din surghiun, le acorda susținere ideologică predicatorilor ilegali, aprovizionându-i cu conspecte ale predicatorilor sectante antisovietice.

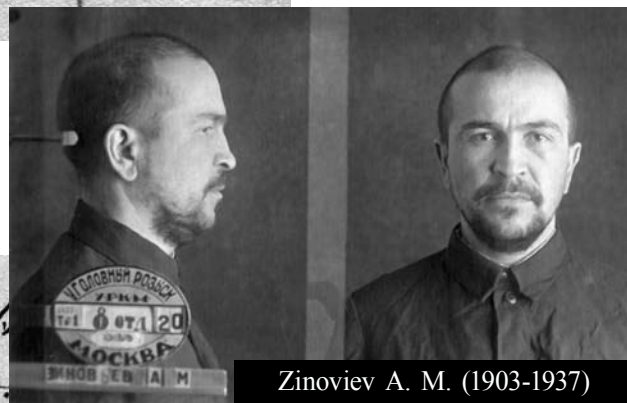
ВЫПИСКА ИЗ ПРОТОКОЛА
 заседания тройки при Управлении НКВД СССР по МО от „19” XI 1937 г.

СЛУШАЛИ:	ПОСТАНОВИЛИ:
48. дело № 2306 по обв. ЗИНОВЬЕВА Алексея Михайловича, 1903 г.р. ур.с. Новоселки В. Маресельского р. Горьк. края. Активный. Судим ОГПУ по ст. 58. Обвиняется в к/р деятельности. и а/с агитации.	ЗИНОВЬЕВА Алексея Михайловича, — РАССТРЕЛЯТЬ.

Секретарь тройки

La 19 noiembrie 1937, conform hotărârii troicii* Direcției NKVD din regiunea Moscova, a fost condamnat la pedeapsă capitală — împușcare. Sentința a fost executată la 21 noiembrie 1937 pe poligonul Butovo din Moscova. În 1956 a fost reabilitat post-mortem „din cauza lipsei elementelor constitutive ale infracțiunii în faptă”.

Documente din dosarul penal de arhivă Nr. 22355, Moscova, 1937. În acest dosar, împreună cu A. M. Zinoviev, au fost împușcați încă 7 membri ai bisericii de la Krasnâe vorota pentru apartenență la comunitatea „evangheliștilor-antimilitariști”.

Zinoviev A. M. (1903-1937)

ВЫПИСКА ИЗ АКТА
 постановления тройки НКВД по МО от „19” XI 1937 г.

Зинovieв Алексей Михайлович

ВЫПОЛНЕНИЕ „19” XI 1937 г. в „ ” часам

ПОДПИСИ:

* Troika — organ extrajudiciar din acea perioadă, care, timp de câteva minute, pronunța sentința, până și împușcarea.

Datorită deschiderii accesului la arhive, a devenit cunoscută lista enormă a creștinilor martirizați, împușcați pentru unicul motiv că se străduiau să trăiască după Evanghelie, fără a se abate de la adevăr. Unul dintre ei este predicatorul comunității creștinilor evanghelici de la Krasnâe vorota — Ivan Alekseevici Mașkov, a.n. 1877, originar din reg. Iaroslavl, domiciliu în or. Moscova pe adresa: stradela M. Novopeskovski, nr. 6, ap. 44. A fost arestat la 22 octombrie 1937.

A fost acuzat că „este predicator al sectei ilegale antimilitariste, făcea agitație antisovietică” și își oferea apartamentul de la Moscova pentru servicii divine ilegale. În dosarul lui penal s-a păstrat procesul-verbal al anchetei, în care el a mărturisit despre convingerile sale:

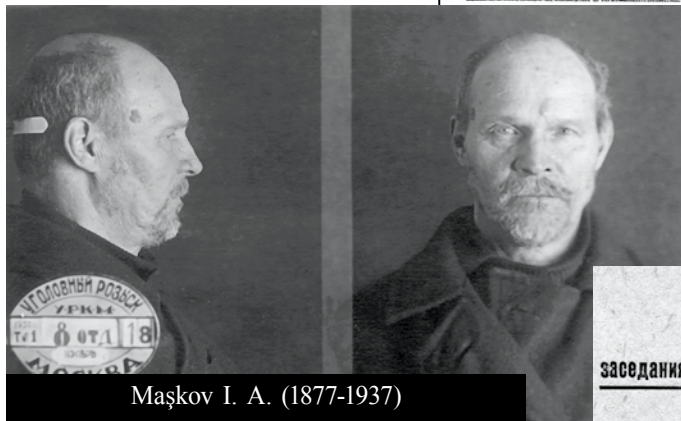
Extras din „Ancheta arestantului”:

profesia — bucătar, soția — casnică, avere nu are, starea socială — muncitor. Conform hotărârii troicii Direcției NKVD din reg. Moscova din 17.11.1937, e condamnat la împușcare. Sentința a fost executată pe poligonul Butovo la 19.11.1937.

A fost omorât pentru credincioșie față de Domnul la vârsta de 60 de ani, apoi reabilitat post-mortem.

La dreapta e inserat un extras din procesul-verbal al anchetei din 26 octombrie 1937, dosarul penal din arhivă nr. У-19184.

Показания обвиняемого (определен) Машиков
 , 26 Октября 1937 г.
 Вопросы. Укажите ваши политические убеждения.
 Declarațiile inculpatului Машиков
 26 octombrie 1937
 Întrebare: Expuneți convingerile dumneavoastră politice și atitudinea față de Puterea sovietică. каж
 Răspuns: Față de Puterea sovietică eu am numai o atitudine de supunere, dar mă conduc de legile властно
 Întrebare: Dumneavoastră recunoașteți că e necesar și obligatoriu a apăra Puterea sovietică cu arma în mână? в руках?
 Răspuns: Nu. Potrivit convingerilor mele, eu nu pot ucide никогда с
 Întrebare: Dacă vi s-ar ordona să-i împușcați pe acești dușmani ai poporului, ați executa acest ordin? исполнить
 Răspuns: Nu. Eu personal nu i-aș ucide. и это
 Semnătura: Иван Алексеевич
 Подпись И. Машиков

Mașkov I. A. (1877-1937)

ВЫПИСКА ИЗ АКТА
 Постановление тройки УНКВД по МО от "17" XI 1937 г.
 фамилия: Машикова
 Ивана Алексеевича
 приговорено к расстрелу "19" XI 1937 г.
 Подпись: Афан

Ф. 896
ВЫПИСКА ИЗ ПРОТОКОЛА
 заседания тройки при Управлении НКВД СССР по МО от "17" XI 1937 г.
 СЛУШАЛИ: ПОСТАНОВИЛИ:
 55. дело № 3392 по сбв. МАШКОВА Ивана Алексеевича, 1877 г.р. ур. Ярославск. обл. Углическ. р. д. Чильчики, без опред. занятий, б. торговец, Обвин. в том, что являлся противоповедником нелегальных антивоенников, просветителю.
 МАШКОВА Ивана Алексеевича, — РАССТРЕЛИТЬ.
 Секретарь: Иван

Pentru cei din exterior a fost suficient mai puțin de un deceniu ca să lichideze centrele duhovnicești, să-i aresteze pe slujitorii neconcilianți, să anuleze înregistrarea comunităților care nu erau de acord cu rezoluțiile congreselor, să le lichideze și să schimbe legislația cultelor. În anul 1937 au fost arestați și cei care nu s-au opus, ba, în unele cazuri, chiar i-au ajutat pe ateii la nimicirea bisericii.

E de menționat că din anul 1968 în cadrul VSEHB au fost înființate cursuri biblice fără frecvență și doritorii de a se înscrie la ele trebuia să completeze un chestionar în care să-și indice, în mod obligatoriu, atitudinea pozitivă față de hotărârile congreselor din anul 1926, hotărâri moștenite apoi de VSEHB și de succesorii lui actuali — uniunile oficiale ale CEB din CSI. (v. partea a III-a, pp. 162-163)

La consfătuirea unională a Consiliului Bisericilor de la Rostov pe Don (1 iulie 1989) Gh. K. Kriucikov le explica slujitorilor situația din acei ani:

În perioada interbelică uniunile (cea a creștinilor evanghelici și cea a bapțiștilor) au pășit pe calea păcatului. Pe atunci se ridica adesea problema militară, care era boala de câteva decenii a ambelor uniuni. În ce constă esența acestei nenorociri, a acestei rătăcirii? Când a apărut Decretul „Despre scutirea de serviciul militar obligatoriu din motive de conștiință“ (ianuarie 1919), frații noștri au hotărât că el e un temei suficient pentru a aborda această chestiune la congresul religios și, formulând-o ca o necesitate biblică, au adoptat hotărârea de a renunța la serviciul militar. Acesta a fost un act politic. Nu e treaba noastră, orientându-ne după legile lumii externe, să dezbaterem, la congresele noastre, probleme politice. Deși însăși ideea pare minunată: „Să nu luăm arma!“ Aici a fost comis un păcat. Iar apoi l-au „corectat“ comițând un păcat și mai mare. Când credincioșii din bisericile locale au întâmpinat cu încântare această hotărâre, autoritățile au spus: „Cine v-a dat dreptul să luați hotărâri asupra problemelor civile la congresele voastre? Doar legile le scriem noi, și nu voi! Aceasta e o chestiune civilă...“ În anul 1923 a fost arestat Prohanov, fapt după care a avut loc o întorsătură diametral opusă.

Răpind o dată ceea ce aparține cezarului, ei trebuia nu numai să întoarcă ceea ce e a cezarului, ci și să mai adauge a cincea parte (Lev. 6: 2-7): să-și piardă chiar independența. Peste doi-trei ani, la congresul creștinilor evanghelici, iar apoi și la cel al uniunii baptiste au fost nevoiți să pună în dezbatere problema de a lua arma și a lupta „conform dispozițiilor generale“.

Astfel biserica lui Dumnezeu a ajuns în impas. Aceste hotărâri ale congreselor au pus începutul abaterilor, apoi a apărut în curând Legislația cultelor (anul 1929). Aceste lecții ale istoriei necesită a fi însușite, ca să ținem minte în care sfere biserica nu trebuie să se amestece. Nu trebuia să facă primul păcat și atunci n-ar fi ajuns la al doilea. Noi nu avem dreptul să luăm hotărâri în aceste chestiuni la congresele duhovnicești. A pune în discuție aceste probleme la congresele religioase e o greșeală și are consecințe periculoase.

Când este vorba de jurământ, atunci pentru militari legea își pierde valabilitatea, căci «ordinul comandantului e lege pentru subalterni». Astăzi un ordin nehibzuit îl poate face pe militar să arunce o bombă și să nimicească un oraș întreg. Ne gândim oare, când dăm o asemenea făgăduință cu bună știință, că, depunând jurământul, trebuie să îndeplinim apoi tot ce am jurat? Noi însă nu chemăm nici la una, nici la cealaltă, ci lăsăm conștiința fiecărui om să hotărască liber chestiunile civile și spunem: „procedați după cum vă îndeamnă duhul“ — Gal. 5: 16, 25.

De la începutul mișcării noastre nu ne-am amestecat niciodată în politica statului și n-am atentat la drepturile cetățenilor. Biserica ce stă pe temelia evanghelică e de neînvinc, în munca și în lupta ei nu există niciun pericol pentru societate sau pentru stat. (1 iulie 1989)

1.5. Încadrarea în comunele agrare și în sfera învățământului

După războiul civil, în anul 1921, în țară a fost luată o nouă orientare a politicii economice (NEP — Новая экономическая политика, noua politică economică) și lumea le-a întins mâna de prietenie credincioșilor. În special, în circulara „**Către sectanți și către adepții curentului religios de rit vechi, care locuiesc în Rusia și peste hotare**” (din 05.10.1921) credincioșii erau chemați să se stabilească pe pământurile libere și să înființeze cooperative agricole:

Noi știm că sectanții și adepții curentului religios de rit vechi din Rusia [...] au o experiență seculară de viață în comune. Potrivit învățăturii lor, ei tind mereu spre o viață de obște, comunistă. De obicei, iau drept bază a năzuinței lor cuvintele din „Faptele apostolilor”: „Niciunul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște”. Mulți sectanți au tradus strict în viață aceste precepte și au trăit în comunități, în comune. În toate vremurile toate guvernele, toate puterile și toate legile din întreaga lume au fost întotdeauna împotriva unei astfel de vieți. Din această cauză în toate țările, inclusiv în Rusia, sectanții erau arși pe ruguri, omorâți, torturați, nimiciți în închisori, autoritățile sfâșiau comunitățile lor, îi deportau la diferite margini ale pământului și îi persecutau în fel și chip, iar ei rămâneau neclintii în convingerile lor și, murind, le porunceau fraților după credință să continue această luptă, această viață de obște. [...] Sectanții își găseau toată mângâierea în aceste comune, în ele își puneau toată nădejdea la un viitor mai bun. Și acum a sosit timpul când toți sectanții, de orice confesiune ar fi, chiar și cei mai tainici, care, până acum, se temeau să se descopere [...] absolut toți pot ieși din clandestinitate și pot ști cu siguranță că nimeni niciodată nu va fi persecutat pentru învățătura sa.

[...] O parte din creștinii evanghelici și din bapțiști declară deschis că ei... doresc să se consacre pe deplin cauzei de organizare a comunelor, a cooperativelor de producție, a gospodăriilor colective și să se stabilească în sovhozuri pe baza unor contracte speciale... depunându-și eforturile la dezvoltarea tuturor ramurilor agriculturii.

Examinând cu multă băgare de seamă aceste grupări ale poporului și ascultând de glasul conștiinței acestor mase populare, Comisariatul Poporului pentru Agricultură consideră că timpul de față e cel mai potrivit pentru a chema la o muncă agricolă creatoare aceste mase populare [...] organizate deja în comunități, ai căror membri, cunoscându-se bine unii pe alții, sunt uniți de o năzuință comună și asociați în curente religioase. [...] Având o atitudine de încredere față de sectanți și dându-le posibilitatea să-și realizeze visurile de demult de a se îndeletnici cu prelucrarea pământului asociindu-se în comunități mari din toate colțurile lumii, Comisariatul Poporului pentru Agricultură speră că comunitățile sectanților își vor îndeplini datoria față de patrie și, la încrederea acordată, vor răspunde cu o muncă exemplară, cu organizarea unor gospodării-model. Pentru prima dată de când există Rusia, sectanților de toate curentele, care mai nu demult erau prigonii... li se oferă posibilitatea unei reuniuni largi pe tărâmul muncii în toate ramurile agriculturii...

(ASFR, fond 1235, inv. 58, dos. 50, f. 235-236) v. infra, „Supliment“, pp. 399-400

Aceasta a fost o nouă ispită, o nouă momeală pentru biserică.

În anii '20, nimerind în condiții istorice noi, unii slujitori din conducere au hotărât să facă din biserică o putere influentă în societate și să demonstreze că comunismul poate exista doar pe baza ideilor evanghelice.

„Bucuros de schimbările sociale și de elanul de muncă, evanghelic, al creștinilor, I. S. Prohanov a elaborat o bază teologică pentru mișcarea cooperatistă”. Se străduia să unească credința evanghelică cu visurile la „un socialism creștin”:

„Evanghelia trebuie să influențeze asupra vieții practice a omului. În acest sens sunt deosebit de importante două trăsături. În primul rând, perfecționa toate ramurile industriei prin inovații... În al doilea rând, Evanghelia trebuie să aibă influență și asupra agriculturii. Eforturile țaranului creștin trebuie să fie îndreptate spre a cultiva cele mai bune produse agricole, spre a îmbunătăți rasele de vite. Merele evanghelice, grâul evanghelic, păsările evanghelice trebuie să fie cele mai bune în comparație cu celelalte”.

(Extras din „Principiile evanghelice ale vieții în Rusia“)

La 14 februarie 1922 Consiliul Suprem al Uniunii Creștinilor Evanghelici a expediat un memoriu către Prezidiul CECR, în care cereau permisiunea de a înființa la Petrograd o Cooperăție panrusă cu denumirea „Согласие” („Acordul”). (ASFR, fond 1235, inv. 58, dos. 34, f. 37).

Și în octombrie 1922 conducerea Uniunii Baptiste a adoptat hotărârea de a înființa cooperativele sale. „În Caucaz funcționa o școală agricolă specială, unde erau trimiși absolvenții cursurilor biblice pentru a studia ramurile agriculturii, iar la editura uniunii s-a organizat o secție specializată în cooperăția agricolă și de producție”.

La 29 martie 1921 a avut loc „Congresul I panrus al asociațiilor agricole și de producție ale sectanților”. La el au fost formulate cerințe nu numai în problemele religioase, ci și în cele civile, economice și politice, precum și cu privire la școlile de cultură generală. Delegații congresului au adoptat „Apelul Congresului I panrus al asociațiilor agricole și de producție ale sectanților către popoarele din toată lumea” și, considerându-se o putere socială, în „Memoriul către tovarășul V. I. Lenin”, scriau:

„Congresul își exprimă protestul împotriva împușcărilor și se pronunță pentru anularea imediată a pedepsei capitale. [...] Congresul, apărând interesele multor milioane de sectanți din Rusia, roagă să se înceteze imediat arestările, persecuțiile și orice alte constrângeri ale sectanților. [...] În legătură cu organizarea școlilor în mediul sectanților, Congresul constată necesitatea unei libertăți de conștiință depline, de aceea consideră că e inadmisibil amestecul puterii de stat și introducerea politicii în sfera de educare și instruire a copiilor sectanților. (Adoptat în unanimitate.)

Consiliul congresului speră că Guvernul Sovietic, în persoana Dumneavoastră, se va arăta înțelegător față de vocea Congresului, ca vocea a multor milioane de sectanți muncitori din Rusia și va satisface toate doleanțele noastre exprimate în hotărârile congresului”.

(ASFR, fond 130, inv. 5, dos. 92 f. 180) (v. infra, „Supliment”, pp. 396-398)

Acest congres le-a trezit o adâncă nemulțumire deținătorilor puterii și, reacționând negativ, Consiliul Comisarilor Poporului a emis un aviz corespunzător cu privire la „hotărârile și rezoluțiile” adoptate la el:

„A se recunoaște că nu există motive întemeiate pentru a schimba regimul existent de educație, conform căruia, în ceea ce privește instruirea copiilor sectanților în sfera religiei, este respectată libertatea părinților de a-și instrui copiii în conformitate cu propriile lor convingeri. În ce privește instruirea generală, ea este organizată și condusă exclusiv de stat. [...] Congresul, probabil, a fost plănuț de organizatorii lui ca o demonstrație politică antisovietică. [...] Nu există niciun temei — nici de ordin politic general, nici de ordin economic — de a le atribui drepturi sau privilegii deosebite organizațiilor religioase, după cum se recomandă asociațiile sectante, în detrimentul întregii noastre politici”.

(ASFR, fond 130, inv. 5, dos. 92)

v. infra, „Supliment”, p. 398

La 19 iulie 1925 Uniunea Baptistă din Extremul Orient a adoptat rezoluția de a avea „așezăminte de cultură generală și instituții specializate de învățământ mediu și superior” creștine și s-a adresat către Puterea sovietică cu următorul demers:

„Creștinul trebuie să fie îmbrăcat nu numai în toată armura adevărurilor evanghelice, ci și în toată armura științei. De aceea bapțiștii, în afară de instituții biblice, academii teologice și școli misionare, mai construiesc și întrețin așezăminte de cultură generală și specializate de învățământ mediu și superior. În timpul țarismului noi, bapțiștii ruși, nu am avut nicio posibilitate de a realiza în Rusia asemenea proiecte; acum însă sperăm că în marea Uniune a RSS, scumpă inimii noastre, nu vom rămâne în urmă în acest sens de frații după credință din Vest. Suntem siguri că Puterea Sovietică nu ne va împiedica să atingem, la momentul oportun, scopul glorios de instruire spiritual-intelectuală a frăției noastre, căci și noi, bapțiștii, în timpul intervenției, am avut jertfe, eliberând ținutul nostru de invazia și asupraea complicilor capitalismului...” (semnăturile — Iak. Vins, G. Șipkov, K. Fonderat)

v. infra, „Supliment”, pp. 296-297

În anii '20 ai secolului trecut, când a sosit libertatea pentru predicarea Evangheliei, a venit și satana cu șiretenia lui în uneltirea rătăcirii și le-a propus slujitorilor să devină „social activi”, să se facă cunoscuți societății prin „activitatea cooperatistă constructivă”, „să se asocieze în comune agricole”. Pentru a avea succes în înșelarea sa, el s-a înarmat cu Sfânta Scriptură și le-a îndreptat atenția creștinilor spre comunele creștinismului primar, i-a convins să le urmeze exemplul în această direcție ca orientare principală în viață, ca să distragă biserica de la menirea ei de bază — predicarea Evangheliei. Spre atingerea scopurilor indicate de lume, biserica a depus eforturi considerabile și a cheltuit resurse financiare enorme.

Către anul 1924 în mediul frățietății evanghelic-baptiste erau mai mult de 25 de comune a câte 50 de familii în fiecare, dar toate au avut o scurtă durată de activitate și după trei-patru ani de existență se desființau. Interesele agricole și cele bisericesti nu coincideau!

„Dacă am dispune de o istorie veridică, atunci am ști că cei care au adus ateismul în țara noastră erau conduși de puterile satanice și, pentru a ademini poporul, pentru ca ideile ateiste să fie mai atrăgătoare, au dorit să adauge la ateism comunele de muncă colectivă ale primilor creștini, când toți ar avea totul în comun. Era veacul nebuliei ateiste, după cum ne spune Scriptura: «Nebunul zice în inima lui: "Nu este Dumnezeu!"» (Ps. 14: 1). Și noi am trăit în această nebulie...

De ce creștinismul reprezintă astăzi un tablou deplorabil? Toate bisericile istorice au o mulțime de proptele de activitate parabisericească, care atrag sufletele în sfera publică, socială, politică, dar pentru Duhul Sfânt nu este loc în aceste biserici.

În vreme de libertate creștinii vor să facă ceva grandios. Însă Dumnezeu n-a însărcinat biserica să înființeze instituții parabisericești: să organizeze școli, institute, universități. Misiunea bisericii se realizează atunci, când Dumnezeu îi trimite pe ucenicii Săi acolo, unde vrea El să Se ducă. Hristos a venit ca să mântuiască lumea, care merge spre pierzare, și acum ne trimite pe noi pentru acest scop: pentru zidirea Trupului Său, pentru lucrarea evlaviei, pentru predicarea Evangheliei. Toate celelalte sunt o deșertăciune parabisericească și veleități păcătoase. Un slujitor consacrat lui Dumnezeu are o slujire de cel mai înalt grad de responsabilitate: a-i aduce la mântuire pe cei ce merg la pierzanie și a zidi Biserica lui Hristos — iată unica lucrare pentru care face să ne consacram viața.

Pentru a-i ispiti pe slujitori, diavolul are mize mari, asupra slujitorilor acționează duhuri înșelătoare foarte puternice. Ei au mai multe ispite decât credincioșii de rând, de aceea trebuie să ne rugăm pentru slujitori. Cu cât e mai deștept omul, cu atât e mai mare pericolul pe care îl prezintă el pentru biserică dacă vine cu o erezie. Denaturarea Cuvântului lui Dumnezeu a început în Eden. «Grija» satanei s-a manifestat îndată ce omul a primit primele porunci, el i-a insuflat îndoiala: «Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?». Diavolul n-a venit în grădina Edenului negându-L pe Dumnezeu, el i-a propus omului calea neascultării: «Veți fi ca Dumnezeu». Și care a fost rezultatul? «Vei muri negreșit». Diavolul a venit în pustiu la Domnul cu aceeași ispită: cu denaturarea Scripturii.

Slujitorii diavolului iau uneori chip de slujitori ai lui Hristos și, denaturând adevărul, provoacă o daună colosală sufletelor. Un credincios de rând își va pierde sufletul propriu, iar slujitorul poate să ducă la pierzare mii de suflete. Noi aducem la mântuire câte un suflet, dar, fiind slujitori necredincioși, risipim cu miile, lăsăm să fie răpite de diavolul uniuni întregi. Și pe toate acestea le face vrăjmașul ascunzându-se după numele slujitorilor falși, al învățătorilor falși, ca «să fure, să junghie și să prăpădească».

(Gh. K. Kriucikov la aniversarea a 35-a a frățietății, or. Tula, 1996)

„Când a apărut libertatea... unii slujitori de-ai noștri au zis: «Ce vreme bună a sosit! Acum vom crea o „asociație a invalizilor“». Îi întreb: «Și cine va fi în frunte?» — «Eu voi fi! Noi am hotărât să ne adunăm acum cu acest scop!» — «Dar tu ai fost rânduit slujitor pentru „asociația invalizilor“?» — «Oare e ceva rău aici?» — «Nu, draguțule, nu e rău, tu însă ești consacrat a fi preot al lui Dumnezeu. Nu vei avea nici o clipă pentru alte chestiuni dacă ești consacrat pe deplin Domnului. Iar dacă vei începe să te îndeletnicești cu comerțul, atunci vei trăi într-o permanentă luptă pentru profit. Dacă vrei să pornești pe o asemenea cale, sfârșește-o cu menirea sau chemarea ta. Spune-I-o deschis lui Dumnezeu și oamenilor». Astfel am respins încă o năpastă».

(Gh. K. Kriucikov, „Vestitorul adevărului“, 2007, nr. 4-5, p. 42)

În anul 1926 Ivan Stepanovici Prohanov a propus să se construiască în Siberia orașul „Evanghelsk”. E. A. Tucikov i-a aprobat intenția, numai că a insistat a-l numi „orașul Soarelui”. În 1927 proiectul a fost aprobat de Plenara CUCE și bapțiștii din America și-au exprimat acordul de a-l finanța (ulterior, în anul 1928, Ivan Stepanovici a plecat în America și nu s-a mai întors în Rusia).

La 25 aprilie 1928 Comisia antireligioasă adoptase o hotărâre specială „de a elibera o autorizație de căutare a unui teren pentru construirea unui oraș religios”:

<i>Strict secret</i> <i>A se păstra conspirativ</i>	
PROCES-VERBAL NR. 98, DIN 25 APRILIE 1928	
S-A AUDIAT:	S-A DECIS:
<p>pct. 3 Cu privire la evangheliștii koloskovți. (tov. TUCIKOV)</p> <p>pct. 4. Cu privire la expediția evanghelistului PROHANOV cu scopul de a căuta teren pentru construirea orașului „Soarelui”. (tov. Tucikov)</p>	<p>pct. 3b. Dat fiind că propaganda antimilitaristă a creștinilor koloskovți nu încetează, precum nici purtarea sfidătoare a lui Koloskov, care nu dorește să țină seama de legile țării și de dispozițiile guvernului, să se dea ordin Direcției Politice de Stat Unificate să ia măsuri de lichidare a comunității lui Koloskov, iar pe el să-l expulzeze din Moscova.</p> <p>pct. 4. A ruga Comisariatul Poporului pentru Agricultură să facă un raport la următoarea ședință a Comisiei cu privire la eliberarea autorizării de căutare a unui teren pentru construirea unui oraș religios.</p>
(ASR ISP, fond 17, inv. 113, dos. 871, f. 10-11)	

E un document de menționat. El ne mărturisește, în primul rând, că permisiunea de a construi orașul Soarelui a fost adoptată în timpul când începuseră deja persecuțiile de mari proporții: fusese dată dispoziția de a lichida „comunitatea lui Koloskov” (a creștinilor evanghelicici din or. Moscova), bisericii i se confiscase localul de rugăciune, fuseseră arestați conducătorii ei, iar în anul 1938 și conducătorii, și mulți membri ai comunității au fost împușcați.

În al doilea rând, ne apare întrebarea: de ce, concomitent cu aceste represii, lumea, extrem de vrăjmașă față de Dumnezeu și față de biserică, le permite cu bunăvoință credincioșilor să construiască un oraș al lor, stimulându-i să desfășoare o activitate socială de mari proporții? La una și aceeași ședință, de unii și aceiași oameni se iau două decizii diametral opuse: persecuțiile pentru credință și stimularea credincioșilor.

Hristos a spus: „Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume” (Ioan 17: 14). Predica adevărată e prigonită oricând. Dar există împrejurări când lumea, care urăște Cuvântul adevărului, îi îngăduie cu plăcere pe creștini, ba mai mult decât atât, creează pentru ei privilegii legiferate. Cum se explică toate acestea? În căutarea răspunsului la aceste întrebări au fost făcute studiile inserate în următorul compartiment.

1.6.1. Apelul la colaborare cu statul

În anul 1926, frații conducători ai uniunii baptiste au declarat deschis, la congresul al XXVI-lea, că biserica trebuie nu numai să se supună statului, ci și să colaboreze cu el:

...Trebuie să răspundem și la întrebarea: care e atitudinea noastră față de stat în general și, în special, față de îndeplinirea obligațiilor cetățenești?

În cazul dat Cuvântul lui Dumnezeu ne este unica călăuză, el ne servește drept sursă pentru concepțiile și convingerile noastre. Capitolul 13 al Epistolei către Romani ne dă un răspuns sigur și exhaustiv la întrebarea pusă: „Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu“. Sursa primară a unei asemenea concepții a apostolului Pavel este Domnul nostru Isus Hristos, care a determinat această atitudine în expresia concisă, dar destul de semnificativă: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu“. [...] „Adu-le aminte să fie supuși stăpânitorilor și dregătorilor...“ — îi scrie apostolul Pavel lui Tit (3: 1).

DAR NOI NU NE PUTEM LIMITA NUMAI LA SUPUNERE. CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU NE CHEAMĂ ȘI LA COLABORARE CU AUTORITĂȚILE în realizarea sarcinilor înalte și dificile ale Statului în ceea ce privește asigurarea unei munci libere și pașnice și consolidarea principiilor de bază ale societății și ale culturii. [...] „Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea“ (1 Tim. 2: 1-2). Apostolul Pavel îi cheamă pe credincioși să-i susțină în rugăciuni pe deținătorii puterii. Prin urmare, iată punctul nostru de vedere: noi recunoaștem statul, ne supunem autorităților. NOI SUSȚINEM STATUL ȘI COLABORĂM CU EL, DEȘI STATUL ESTE, ÎN ESENȚĂ, UN SISTEM ORGANIZAT DE CONSTRÂNGERE. [...]

Noi recunoaștem guvernul, îl susținem și COLABORĂM CU EL ÎN SCOPUL REALIZĂRII SARCINILOR STATULUI.

(Extras din raportul „Cu privire la atitudinea față de stat“ prezentat la congres de P. V. Ivanov-Klășnikov
v. infra, „Supliment“, pp. 286-291

Apelul care a răsunat la congres și hotărârile ulterioare au marcat începutul schimbărilor radicale în istoria bisericii CEB. La congresul din anul 1926 slujitorii cu autoritate ai Uniunii Baptiste din Rusia au făcut o încercare de a argumenta din punct de vedere biblic colaborarea bisericii cu statul „în ceea ce privește asigurarea unei munci libere și pașnice și de consolidare a bazelor societății și culturii“. **Acest pas fusese precedat de un șir de pași greșiți, care îi sileau acum să apere cu Biblia în mână calea aleasă.** Însă bunăstarea unei cetăți, prosperitatea ei se obține prin pocăința locuitorilor ei înaintea lui Dumnezeu în urma predicii prorocului (Cartea prorocului Iona) și prin umblarea sfântă a neprihăniților (Gen. 18: 26). Iar în lucrarea de predicare a Evangheliei nici împăratul, nici statul, ca instituție, nu pot să colaboreze cu biserica. Numai urmașii lui Hristos umpluți de puterea Duhului Sfânt pot să ducă cuvântul mântuirii. Dar când vine vorba de colaborarea bisericii cu statul se are în vedere altceva: biserica e atrasă la colaborare în procesele politice, în sfera socială, în chestiunea militară, în politica electorală, ca să capete influență socială (Mat. 4: 9). Cu regret, anume la o astfel de colaborare au chemat slujitorii la congresul amintit. Și nu numai că au lansat acest apel, ci au mai și făcut o încercare de a argumenta „biblic“ această colaborare.

În anul 1929, la trei ani după congresul al XXVI-lea al Uniunii Baptiste, Legea cultelor a consfințit dreptul puterii ateiste de a indica bisericii cum trebuie să se închine lui Dumnezeu. Conform acestei legi, au fost închise mii de case de rugăciune, zeci de mii de creștini credincioși au fost arestați și uciși.

Apelul menționat răsunase nu pentru prima dată în lumea baptistă, el era o continuare a practicii vieții răspândite de Alianța Mondială Baptistă (întemeiată în anul 1905, actualmente în activitatea ei sunt încadrați 36 mil. de bapțiști din 156 alianțe).

În 1927 revista „Бapтист“ a publicat referatul secretarului AMB, doctor în științe teologice, J. H. Rushbrooke, „Despre atitudinea bisericii față de stat“, ale cărui concepții, fără îndoială, contribuieră la abordarea problemei colaborării bisericii cu statul la congresul din 1926 al Uniunii Baptiste din Rusia. În referat se menționa:

„Atitudinea generală a bapțiștilor față de puterea constituțională și de guvernul țării lor se manifestă prin ascultarea respectuoasă și colaborarea cu ele.

Baptistul... este de partea puterii și va ajuta statul (orice orânduire politică ar avea acesta) să-și îndeplinească funcțiile înalte, cu care l-a însărcinat Dumnezeu.

Noi suntem pentru supunere și colaborare și dorim să facem totul ca să susținem scopurile legice ale guvernului...

Când bapțiștii din vremurile anterioare și-au elaborat mărturisirea de credință, ei au recunoscut legitatea folosirii armei...

Din spiritul ascultării respectuoase, spirit general pentru bapțiști, rezultă o colaborare rodnică acolo, unde există relații sănătoase între biserică și stat, cu alte cuvinte, unde creștinul se bucură de libertatea unei asemenea colaborări pentru a ajunge la bunăstare generală”.

(Revista „Бaptист”, 1927, nr. 1)

În anii '20 slujitorii noștri se orientau după pozițiile baptismului mondial când adoptau, la congrese, hotărâri în folosul celor din exterior. Doctrina antievangelică a „colaborării bisericii cu statul” a fost împrumutată din experiența greșită a protestantismului apusean.

Această experiență a fost preluată și la consfătuirea din octombrie 1944 (la ea a fost înființat oficial centrul duhovnicesc VSEHB — Consiliul Unional al Creștinilor Evanghelic și Bapțiști). Cei prezenți la consfătuire au luat în dezbatere scrisoarea doctorului W. O. Lewis, secretar general al AMB:

„...Bapțiștii din SUA susțin cu entuziasm forțele armate. Circa un milion de bapțiști americani își fac serviciul militar în armată, la marină, în aviație. Multe biserici de-ale noastre au arborat în localurile lor drapelul cu stele albastre după numărul membrilor care își fac serviciul militar. Dacă ne vine înștiințarea că vreun membru al bisericii a fost omorât, steaua albastră e înlocuită cu una de aur. În multe biserici drapelurile sunt acoperite complet de stele de aur...”

În spiritul acestei scrisori consfătuirea VSEHB a adoptat o rezoluție, prin care îi chema pe creștini „să lupte cu arma în mână pentru Patria iubită... jertfindu-și viața, să făurească, împreună cu întreaga țară, o biruință deplină asupra fascismului”. În mod consecvent, pe pământul nostru s-au transplatat „rădăcinile amare” ale politizării bisericii și ale contopirii ei cu statul. Timp de un secol AMB a contribuit la introducerea principiilor păcătoase ale zidirii bisericii, înrădăcinând în conștiința poporului lui Dumnezeu o învățătură denaturată cu privire la menirea bisericii și la locul ei în societate. De-a lungul întregii istorii ulterioare a frățietății CEB această învățătură s-a înrădăcinat și s-a transformat într-o tradiție păcătoasă a tuturor uniunilor oficiale ale CEB din CSI.

Concepția că „Biblia ne cheamă la colaborare cu autoritățile” a devenit piatra unghiulară în zidirea bisericii CEB din anii '40-'60. De câte ori împuțerniciții Consiliului Afacerilor Religioase au auzit în cabinetele lor din gura slujitorilor VSEHB: „Dați-mi voie să vă informez...”! În arhivele de stat s-au păstrat mii de stenograme ale discuțiilor împuțerniciților cu prezbiterii superiori despre viața internă a bisericii, care trebuie ținută în taină de cei din afară. Cum se uita Domnul când duminica slujitorul, înainte de cina Domnului, predica despre Iuda, iar luna mergea să-i informeze pe prigonitori despre cei pocăiți de curând, le duceau lista celor ce voiau să fie botezați?

Prezbiterii superiori nu erau aleși de biserică, ci numiți de Prezidiul VSEHB cu consimțământul împuțernicitului Consiliului Afacerilor Religioase, precum și cu permisiunea KGB-ului (în documentele de serviciu ale Consiliului AR această instituție era numită, în limbaj conspirativ, „vecini”).

Tot personalul de prezbiterii superiori (48 de persoane, iar uneori 52) era ales așa, încât să fie pe placul „vecinilor”, al serviciilor secrete. În cabinetele „vecinilor” se scurgeau informațiile din toate comunitățile autorizate și ele erau conduse, prin niște fire nevăzute, anume din aceste cabinete.

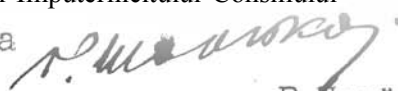

Conferința ecumenică de la Zagorsk, 9-12 mai 1952.
La stânga sub portret — I. I. Jidkov,
președinte al VSEHB

справа х культур іністрів СРСР ВАЖЕНИЙ Д И Міністрів ької РСР 3 ЯНВАРЯ 1958 р.	Совет по делам религиозных культов при Совете Министров СССР УПОЛНОМОЧЕННЫЙ С О В Е Т А при Совете Министров Украинской ССР	Секретно Secret Председателю Совета по делам религиозных культов при Совете Министров СССР тов. Пузину А. А. tov-lui Puzin A. A.
---	---	--

Ваше указание я выполнил и обязал тов. Мangușев
 возвратить ст. пресвитеру Одновременно стар
 свитер ехб по Украине ко от обязанностей ст.
 ласти и вместо него пр ром Шаповалова, ныне Р
 пом. ст. пресвитера. Ша лей баптистов в Днепро
 зание в ИТЛ, а после пресвитером общества ех
 С нашей стороны и со назначении его ст. пресвитером по Житомирской области.

Am îndeplinit dispoziția dumneavoastră și l-am obligat pe tov. Mangușev să-i întoarcă prezbiterului superior al ceb ștampilele.
 Totodată vă aduc la cunoștință că prezbiterul superior în Ucraina, Andreev, intenționează să-l elibereze pe Grișcenko de atribuțiile prezbiterului superior în regiunea Jitormir și, în locul lui, roagă să fie înregistrat ca prezbiter superior Șapovalov, care, actualmente, este locțiitor al prezbiterului superior în reg. Jitormir. Șapovalov este unul din conducătorii baptiștilor din regiunea Dnepropetrovsk, și-a executat termenul de pedeapsă în LMC, iar după eliberare a lucrat un timp prezbiter al comunității ceb din or. Șepetovka, reg. Hmelnițki. Nici noi, nici vecinii nu avem obiecții privind numirea lui ca prezbiter superior în regiunea Jitormir.

Locțiitorul Împuternicitului Consiliului
 Зам. Уполномоченного Совета R. Șvaiko
 Р. Швайко

ASFR, fond 6991, inv. 3, dos. 1052, f. 2.

În anul 1963, la congresul VSEHB, D. D. Șapovalov, invocând „moștenirea părinților”, a spus:

„În ceea ce privește așa-numitul Comitet organizatoric, aș vrea să atrag atenția congresului asupra unei învinuiri aduse de cel dintâi slujitorilor VSEHB. Suntem învinuiți de abatere de la principiile baptiste, de legătura și colaborarea cu organele puterii. Am stenograma congresului al XXVI-lea al baptiștilor, care a avut loc tot în acest local, și vreau să citesc unele fragmente din raportul fratelui Ivanov-Klâșnikov: „NU NE PUTEAM LIMITA DOAR CU SUPUNEREA (față de stat). CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU NE CHEAMĂ ȘI LA COLABORARE CU AUTORITĂȚILE...”

Iată, scumpi frați și surori, ce poziție aveau frații noștri baptiști față de Puterea Sovietică. Învinuirile aduse VSEHB-ului cu privire la colaborarea cu statul, ca opinii antibaptiste, ce contrazic Cuvântul lui Dumnezeu, sunt neîntemeiate. Eu susțin activitatea VSEHB. Când am făcut cunoștință cu slujitorii din conducere, am ajuns la concluzia că acești frați sunt chibzuiți, cu experiență, deștepți și temători de Dumnezeu. Eu i-am îndrăgăsit copilărește, mi-am pus încrederea în ei, le-am dat mâna de părtășie în lucrarea Domnului. Și n-am dat greș... lucrarea lui Dumnezeu e în mâini de încredere și Îl rog pe Domnul să-i binecuvânteze”. (Moscova, 15-17 octombrie, 1963)

(ASFR, fond 6991, inv. 4, dos. 140, f. 129-132, v. infra, p. 147)

În anii '60 a răsunat chemarea la curățarea generală a bisericii, însă slujitorii VSEHB, ținându-se de rădăcinile „succesiunii duhovnicești”, de principiile baptiștilor, au respins-o. În zilele noastre nu mai sunt nici împuterniciți, nici legislația cultelor, însă în uniunile oficiale ale CEB păcatul colaborării cu statul s-a înrădăcinat și este ocrotit ca „o moștenire de la părinți”.

Așadar, nenorocirile spirituale pentru biserica CEB s-au început nu odată cu întemeierea VSEHB în anul 1944, nu odată cu promulgarea legii cultelor din 1929, ci cu mult mai înainte!

Anul 1926 e un an de hotar. E anul ultimului congres al Uniunii Baptiste din Rusia. Frățietatea puternică a CEB, deschizându-le celor din exterior accesul în locul sfânt (Plân. 1: 10), și-a pierdut puterea, ca și Samson odinioară. După acest congres, asistând apoi la congresul mondial al baptiștilor, care și-a desfășurat lucrările la Toronto, baptiștii ruși au declarat cu încântare înaintea frățietății mondiale: „Noi așteptăm o mare trezire în Rusia și o ureche sensibilă aude deja «vuiet de pași în vărfurile duzilor»”. Dar în loc de o mare trezire a sosit o mare înfrângere și devastare. Viața frățietății a ajuns ferecată în lanțurile limitărilor legiferate, care au fost în vigoare 60 de ani!

După hotărârile adoptate în anul 1926 la congres, creștinii temători de Dumnezeu trebuia să aleagă: ori să recunoască hotărârea congresului al XXVI-lea, ori să fie excomunicați din biserică. Comunităților care n-o acceptau li se anula înregistrarea. Cei care procedau după cum le dicta conștiința erau șterși din listele comunităților, iar apoi anchetatorii NKVD, la interogatorii, îi sileau să facă depoziii cu privire la „tendențele antimilitariste” în biserică; prin metodele „interogatoriilor de conveier”, îi impuneau să se recunoască vinovați de apartenența la „organizația contrarevoluționară fascistă a baptiștilor antimilitariști” și, în fine, erau condamnați la împușcare.

După război prigonitorii îi convingeau să colaboreze cu ei pe prezbiteri, pe membrii activi ai bisericii, invocând aceeași hotărâre: „Doar frații voștri n-au putut să greșescă la congres chemându-vă să colaborați cu statul!” În anii '50-'60 creștinii temători de Dumnezeu din comunitățile VSEHB erau excomunicați pretutindeni fiindcă nu se supuneau hotărârii congresului al XXVI-lea, drept mărturie ne servesc documentele de arhivă (vezi „Supliment”, p. 293). Cei din exterior sărbătoreau biruința.

„Lucrul cel mai groaznic nu e că eram strâmtorați, ci că Domnul ne părăsise. El nu putea să rămână în inima trădătorilor. Când am văzut că în toată țara biserica este înrobite, că slujitorii oficiali nu l-au rămas credincioși lui Dumnezeu și colaborează cu prigonitorii, am început să căutăm răspuns în Cuvântul lui Dumnezeu la întrebarea chinuitoare: ce să facem în situația creată? Și am găsit răspuns în genunchi înaintea Lui... trebuie să ne schimbăm atitudinea față de Dumnezeu”.

(Gh. K. Kriucikov, „Numai Hristos”, 2004, pp. 72, 62)

Mulțumiri fie lui Dumnezeu că, în anul 1961, trezindu-se, biserica a osândit păcatul colaborării cu lumea, i-a excomunicat pe slujitorii vinovați de abaterea de la adevăr, s-a curățat de hotărârile antievangelice ale congresului al XXVI-lea, și-a înnoit puterile și a recăpătat libertatea și independența pierdută! Prin lucrarea de curățare s-au zdruncinat stâlpii pe care se întemeia practica neevangelică a slujirii, iar împreună cu ei s-au spulberat și planurile ateilor de surpare a bisericii și a credinței în Dumnezeu în genere. „Rascolnicii vor să prelungească termenele istorice de existență a bisericii în URSS” — scria președintele Consiliului Afacerilor Religioase, A. Puzin, în anul 1963. Slavă Domnului nostru, care, după condamnarea păcatului, S-a întors în tabăra poporului Său, a devenit iarăși Căpetenia lui, iar cu El „termenele istorice” de existență a Bisericii lui Hristos pe pământ se vor prelungi „până la sfârșitul veacurilor”!

Anii 1961-1989, în ciuda represiunilor crude, au devenit o perioadă de restabilire a pozițiilor sfinte ale bisericii (poziții pierdute în anii 1917-1937), o perioadă „de jertfire conștientă și benevolă” a pietrelor vii, care erau clădite de mâna Ziditorului în noua zidire exact după poruncile Evangheliei când Dumnezeu, cu brațul Său puternic, a ajutat biserica să calce cu pas biruitor „peste toată puterea vrăjmașului” (Luc. 10: 19).

La o conferință a vestitorilor Ghennadi Konstantinovici spunea:

„Uniunile și bisericile istorice au căzut din cauza prieteniei lor cu lumea. Reforma bisericii din secolul al XVI-lea s-a oprit la jumătate de cale, deoarece slujitorii bisericii, reformatorii, s-au bizuit pe puterea politică, luptau pentru a avea influență asupra regilor, sperând să facă transformări spirituale în biserică cu ajutorul lor și sub protecția lor. Mișcarea mondială baptistă a căpătat libertate pentru activitatea religioasă ca rezultat al unei serii de abateri consecutive. Uniunile noastre interbelice au făcut compromis cu lumea în problema militară și au căpătat libertate — o astfel de «libertate», în care o mai mare înrobire nici că există. Declarația Uniunii Baptiste din Extremul Orient din anul 1926 conține chemarea la dezertare din toate armatele, pentru a lupta numai în Armata Roșie. A lansat un asemenea apel și Prohanov în anul 1923 (Ziarul «Известия», nr. 180 din 12.08.1923). Apoi cei din exterior le dădeau indicații slujitorilor să convoace congrese în toate regiunile, la care să adopte aceleași hotărâri cu privire la problema militară, iar cei care nu vor fi de acord cu apelurile lor «să fie

*excluși din biserică și ea să nu aibă deloc părtașie cu ei» (Stenograma congresului al IX-lea al creștinilor evanghelici din regiunea Oriol, ed. Oriol, 1925, p. 14). *Frățietatea CEB s-a scindat încă atunci, bisericile s-au dezmembrat în grupuri mai mici. Iar apoi a sosit anul 1937 și atunci adevărații copii ai lui Dumnezeu, excomunicați din biserici din cauza problemei militare, au fost condamnați la împușcare. Tot Nordul și Siberia sunt acoperite cu osemintele neprihăniților, ba și în jurul Moscovei sunt o mulțime de gropi comune!**

Astfel se țineau congresele uniunilor noastre precedente, la care frățietatea a fost frântă definitiv și după ale căror hotărâri au urmat mii de împușcări și arestări pe termene îndelungate ale fraților și surorilor noastre. Să ne ferească Dumnezeu de un astfel de «privilegiu»: ca anume de la slujitori, de la frații mai mari să vină pricina de păcățuire, documente de trădare, chemări la apostazie, iar apoi cei care vor să trăiască cu evlavie să sufere în temnițe și în lagăre. Astfel de fapte au fost din belșug în anii 1920-'30. Mai bine slujitorii înșiși să meargă în foc decât să arunce în focul încercărilor poporul lui Dumnezeu. Mai bine să murim noi înșine decât să fim vinovați de moartea celor sfinți.

Istoricii scriu că în anul 70 d.H. Tit a cotropit Ierusalimul. Din punct de vedere spiritual, această afirmație este greșită. Tit a ruinat Ierusalimul fiindcă Hristos a spus despre el: «Iată că vi se lasă casa pustie» (Mat. 23: 38), «nu va rămâne aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată» (Mat. 24: 2; Marc. 13: 2). Vrăjmașul este puternic numai atunci când noi rămânem în păcat, pentru că atunci Dumnezeu ne părăsește. Dacă sarea nu și-ar pierde puterea, ea n-ar fi aruncată spre a fi călcată în picioare de atești. Când slujitorii se învoiesc să colaboreze cu împăratul în chestiunile bisericesti, Dumnezeu îi părăsește pe astfel de credincioși și lumea calcă în picioare sarea ce și-a pierdut puterea... (Gh. K. Kriucikov, or. Dedovsk, 5 iulie 2003)

„Mâna Domnului va ajunge la orice împărat, dacă el se ridică împotriva sfinților fără temei. Dar când cei care se numesc copii ai lui Dumnezeu se învoiesc să colaboreze cu împăratul în chestiunile bisericesti, Domnul îi părăsește, pentru ca cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu să calce în picioare această sare care și-a pierdut puterea de a săra. Pe cel care merge pe calea sfântă Domnul îl va mântui, îl va scoate din prăpastie, îl va păzi în temnițe și îl va elibera de lanțuri, va feri țara de nenorocire, îl va pedepsi pe cine trebuie — mâna Lui este tare. Dacă însă noi rămânem în fărâdelege, Dumnezeu va înceta să lucreze în noi și prin noi.” („Vestitorul adevărului“, 2007, nr. 4-5, p. 17)

1.6.2. „În Locașul cel sfânt, au intrat neamurile...”

Prorocul Ieremia plângea cândva înaintea lui Dumnezeu: „...În Locașul lui cel sfânt, au intrat neamurile cărora Tu le poruncisei să nu intre în adunarea Ta!” (Plân. 1: 10). Ce le-a dat dreptul celor din exterior să intre „în locașul cel sfânt” al bisericii CEB și să introducă acolo ordinea lor?

La congresul creștinilor evanghelici pe ordinea de zi „se pun în discuție «chestiuni civile», care nu intră în competența unui asemenea congres” — a conchis Secția administrativă, de al cărei resort era problema congreselor bisericesti (mai 1921). Era deja vocea unei măgărițe, care oprea nebunia lui Balaam (2 Pet. 2: 16).

Mersul „congresului asociațiilor agricole ale sectanților din anul 1921 i-a trezit o adâncă nemulțumire lui V. I. Lenin”. De aceea, la 14 septembrie 1922, la ședința Biroului politic al CC, a fost adoptată **Decizia:**

„[...] pct. 11c: Pentru a lua cunoștință de caracterul mișcării de sectă și de diferitele curente dinăuntru ei, să se creeze o comisie specială [...].

pct. 11d: A obliga GPU și comisia sus-numită să desemneze câțiva tovarăși responsabili, care ar putea să asiste permanent la congresul baptiștilor și să prezinte la Biroul politic un raport cu privire la curentele care au apărut la el.” (Procesul-verbal al Biroului politic al CC nr. 26 din 14.09.1922)

(ASR ISP, fond 17, inv. 163, dos. 295, f. 20)

v. „Supliment“, p. 259

Din acest moment (dați atenție, anul 1922!) urmărim istoria bisericii ce și-a pierdut independența: la toate congresele uniunilor evanghelice asistau observatori de la GPU, ordinea de zi a congreselor bisericesti se punea de acord cu ei și activitatea uniunilor, lucrarea de orânduire și zidire duhovnicească a bisericii se afla sub controlul ateilor militanți.

Îndată ce slujitorii bisericilor evanghelice au început să formuleze la congrese cerințe către puterea existentă în numele „poporului de multe milioane”, conștientizându-se o putere socială enormă, de care

lumea trebuie să țină cont, autoritățile le-au arătat cine deține puterea. Așa a fost întotdeauna: împăratul Irod i-a primit cu o amabilitate diplomatică pe magii din Răsărit, dar îndată ce a aflat de la ei despre nașterea unui Împărat, a trimis la Betleem oștiri, pentru că această chestiune i-a atins interesele. Așa e natura oricărei puteri politice — ea nu îngăduie concurenți. Știind lucrul acesta, biserica trebuie să se comporte în limitele modestiei evanghelice și să se conducă de principiile independenței în relațiile cu cei din exterior.

Implicându-se în colaborarea cu statul în sfera socială, în domeniul cultural, politic, în cel al învățământului, biserica trebuie să țină minte că acesta e teritoriul cezarului, acolo el deține puterea. Satana i-a spus lui Hristos: stăpânirea tuturor împărățiilor și slava lor mi-a fost dată mie, și eu o dau cui vreau (Luc. 4: 6). În toate veacurile șarpele cel vechi îi dă bisericii dreptul să împărățească împreună cu el în această lume numai cu prețul închinării înaintea lui (Mat. 4: 9).

La începutul anilor '20 lumea atee le-a întins credincioșilor CEB mâna de prietenie introducând în programul partidului punctul: „a contribui la formarea comunelor sectanților”. Iar apoi în fața tuturor bisericilor a fost pusă alternativa: sau vor colabora cu secția secretă a GPU în chestiunile bisericești, sau va urma lichidarea centrelor duhovnicești și a comunităților ca organizații contrarevoluționare.

Până în anul 1929 a mai existat o libertate relativă, se organizau cursuri biblice, se editau revistele: „Баттист”, „Христианин” („Creștinul”), însă lucrării lui Dumnezeu i s-a provocat o daună ireparabilă. Din anul 1929 a început epoca represiunilor, care, după multe decenii, s-a sfârșit abia în 1988 cu punerea în libertate a ultimului întemnițat, N. E. Boiko din orașul Odesa (13.XII.1988). Către mijlocul anilor '30 rămăseseră mai puțin de zece comunități în toată țara.

Cronica evenimentelor din anii 1917-1937 e foarte tristă. Experiența duhovnicească, căpătată de frați timp de 50 de ani de persecuții în Rusia țaristă, a fost pierdută timp de un singur „deceniu de aur”! „Aluatul lui Irod”, introdus în biserică, a lipsit-o de independență și furtuna groaznică a persecuțiilor din anii '30 a aruncat iarăși frățietatea în „perioada unui întuneric beznă, a mrejelor seculare și a cătușelor grele...” Triumful slujitorilor cu privire la revoluție s-a risipit, a sosit vremea mormintelor comune, a poligoanelor de execuție a sentințelor de împușcare.

Așadar, către anul 1926, în doar 10 ani de conducere ateistă, în condițiile unei libertăți relative, frățietatea a pierdut uimitor de repede pozițiile sfinte ale separării bisericii de lume. Din ce cauză? Cine sau ce a exercitat o influență negativă asupra slujitorilor încercați în prigoane ca ei să-și schimbe în mod radical poziția cu privire la problemele civile?

Analizând procesele-verbale ale congreselor uniunilor, numeroase documente ale secției NKVD de a cărei competență țineau problemele bisericești, mii de procese-verbale ale anchetelor din dosarele penale din anii 1930-1955, precum și conștientizând realitatea istorică a căii frățietății noastre, moștenirea lăsată de frații credincioși, — am ajuns la convingerea că, în anii '20, schimbarea radicală a principiilor isprăvniciei bisericii a fost provocată de patru factori principali.

1. Influența protestantismului apusean. Pentru biserica originală din Rusia perioada dintre anii 1905 și 1926 a devenit o vreme de abatere treptată de la fundamentalismul biblic și de adaptare la modelul relațiilor biserică-stat al protestantismului apusean, care, timp de 300 de ani ai istoriei sale, acumulasă multe tradiții neevangelice, bazate pe învățături contradictorii, care au amestecat viața spirituală cu activitatea socială și politică, cu armata și colaborarea cu statul (se știe, de exemplu, că cei mai buni generali din armata lui Cromwell au fost bapțiști). Teologia „războiului drept” fusese formulată pentru a justifica participarea creștinilor la cruciade. Învățătura denaturată se altoia prin seminariile teologice, prin congresele mondiale ale bapțiștilor, la care au participat delegați din Rusia (anii 1905, 1923, 1928). În perioada renașterii spirituale și a creșterii bisericii din Rusia (1860-1905) luptătorii lui Dumnezeu tindeau să afle voia Lui nemijlocit din Scriptură și primeau răspunsuri exacte la orice întrebări anume din acest izvor curat. Dar, începând cu anul 1905, ca rezultat al imitării modelului apusean al relațiilor biserică-stat, în frățietate se infiltrau inovații periculoase, care justificau implicarea bisericii în activitatea politică, patriotică și socială, în colaborarea cu statul etc. Acesta a fost primul pas spre înfrângere.

2. Tendința spre privilegiile legalizării. În primii ani de cărmuire ateștii și-au pus scopul: a-i legaliza pe sectanți, a „nu-i împiedica să se înregistreze, ca să fie scoși din ilegalitate” (anul 1923). „Înregistrarea asociațiilor religioase la organele puterii e necesară, în multe privințe, mai mult pentru organele de stat decât pentru credincioși. Organele de stat vor putea să influențeze asupra caracterului activității acestor secte dacă le vor avea sub control” — scriau prigonitorii în rapoartele lor. Ei îi orientau pe credincioșii CEB spre

crearea comunelor agricole, spre soluționarea problemelor economice și sociale, lucru care a dus la folosirea mijloacelor și eforturilor bisericii pentru proiecte incompatibile cu menirea ei și a redus activitatea misionară.

Pentru a-i ademeni pe credincioși cu privilegiile legalizării, a fost elaborat decretul despre scutirea de serviciul militar din motive religioase. Și acest decret a devenit o mreață. Comunitățile CEB se înmulțeau repede în acei ani, dar nu numai din contul vestirii Evangheliei. În biserică au început să vină tineri, care doreau să obțină certificat pentru comisariatul militar privind scutirea de serviciul militar. După tineri au venit tinerele și comunitățile, fiind inundate de multe persoane care nu aveau nașterea din nou, și-au pierdut puterea și au ajuns la o sărăcire spirituală.

3. Influența serviciilor speciale. Din anul 1923 VCeK-GPU-NKVD a ales tactica „dezmembrării bisericii” pe calea racolării „unei rețele de informatori influente”. Din cauza nevegherii, mulți au fost prinși în această mreață. Conducătorii uniunii au fost înconjurați de informatori influenți, de la care primeau impulsuri puternice spre a adopta la congrese hotărâri greșite în problemele civile.

4. Dorințele păcătoase. Este scris: „...Cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre” (Iac. 4: 3). Dorința de a câștiga importanță socială, de a se face cunoscuți societății, de a deveni slujitori ai mega-bisericilor, de a căpăta influență politică, de a vorbi „în numele uniunilor de multe milioane” — toate acestea constituie astăzi ispite mari pentru mulți slujitori capabili și talentați. Stăpâniți de dorințele proprii, ei îi atrag pe credincioși de partea lor, și nu după Hristos. Îi ademinesc pe căi strâmbe, lunecoase, care duc la o mare prăbușire (Mat. 7: 27). Acestea sunt «căpetenii oarbe laodiceene... bogați în slava lor, în autoritate socială și în influență” („Numai Hristos”, p. 96).

Acum frățietatea CEB trăiește în condiții de libertate deja de 20 de ani, fiind supusă aceluiași ispite. A obține biruința e mai ușor decât a o menține. Să păstrăm deci moștenirea părinților, ținând minte lecțiile istoriei.

După prigoane, când vine perioada libertății, biserica și lumea merg adesea una în întâmpinarea celeilalte. De ce? Pentru că biserica e obosită de persecuții și defăimări, iar lumea, văzând că nu e în stare să dăuneze bisericii devotate lui Dumnezeu pe calea represiviunilor, face unele concesii, pe care credincioșii le iau drept o stabilitate promițătoare a situației din lume. Anume aici se comite greșeala fatală. [...] Înțelegerea reciprocă dintre biserică și lume se obține numai pe căile necredincioșiei față de Domnul, când copiii lui Dumnezeu renunță de bunăvoie la adevărul Lui... Să dea Domnul să nu râvnim nicicând la nici una din promisiunile și privilegiile lumii, ci să rămânem fie și defăimați de acest neam de oameni, dar curați și fără pată ca Mireasă a lui Hristos (Efes. 5: 27; 2 Pet. 3: 14).

(„Foaia frățască”, 1990, nr. 5; Gh. K. Kriucikov, „Numai Hristos”, 2004, pp. 50, 51)

Hristos le-a spus fraților Săi: „Pe voi lumea nu vă poate urî; pe Mine Mă urăște, pentru că mărturisesc despre ea că lucrările ei sunt rele” (Ioan 7: 7). De ce pe Hristos lumea Îl ura, iar pe frații Lui, pe discipoli, la începutul uceniciei lor, nu-i ura? Pentru că în timpul acela ei încă nu primiseră misiunea vestirii și a mustrării lumii în ce privește păcatul. Dar când I-a venit timpul plecării de pe pământ, Hristos a spus în rugăciunea Sa de mare preot: „Le-am dat cuvântul Tău; și lumea i-a urât...” (Ioan 17: 14). Hristos le-a transmis misiunea Sa, i-a trimis în lume, după cum L-a trimis cândva pe El în lume Tatăl ceresc. I-a trimis să continue lucrarea începută de El și, când ei au fost umpluți de puterea Duhului Sfânt, când au devenit oameni care nu sunt din lumea aceasta, lumea a început să-i prigonească. Astăzi lumea ne urăște și pe noi. Pentru ea noi suntem niște „extraterestri”! Noi nu-i îngăduim să ne lingusească. Lumea nu poate să ne ademenească cu nimic. Căci stăm atât de ferm pe pozițiile noastre înguste, încât e cu totul inutil să ne zdruncine!

Apostolul Pavel se laudă cu crucea Domnului Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de el și el față de lume (Gal. 6: 14). Cu alte cuvinte, apostolul ne mărturisește că lumea a devenit moartă pentru el. El nu găsește nimic ce ar putea să-și ia din lume. La fel și lumea, apropiindu-se de apostolul Pavel, vede că în acest luptător al lui Dumnezeu nu este nimic ce ar putea lua! Apostolul a devenit părtaș al harului lui Dumnezeu, al Duhului Sfânt, s-a umplut cu puterea de sus și Îl propovăduia pe Hristos cel răstignit. Și această propovăduire biruitoare a Evangheliei a ajuns până în Europa, iar apoi și până la noi. Și noi, vestind oamenilor moartea Domnului nostru, le vestim eliberarea de păcate și viața veșnică! Adevărații vestitori ai Evangheliei sunt cei care, prin puterea lui Dumnezeu, sunt răstigniți ei înșiși împreună cu Hristos, răstigniți față de lume și lumea — față de ei! Nu este nimic comun între lume și un adevărat vestitor al lui Hristos! În schimb, acești vestitori au ajuns la o legătură foarte strânsă cu Dumnezeu, cu harul Lui, cu Duhul Sfânt. Astfel de credincioși vor avea putere să continue misiunea lui Hristos așa cum vrea El!

(G. K. Kriucikov, „Numai Hristos”, 2004, p. 134)

1.7.1. Prinși în mreajă

*Asupritorul a întins mâna la tot ce avea el mai scump... în
Locașul lui cel sfânt, au intrat neamurile cărora Tu le poruncisei
să nu intre în adunarea Ta!*
Plân. 1: 10

În anii '20 a fost înființată o instituție de informatori secreți din rândurile membrilor bisericii și ale slujitorilor. Ateștii au început să conducă congresele bisericești și au obținut controlul asupra vieții spirituale atât a Uniunii evanghelice, cât și a celei baptiste, fapt care a dus biserica la ruinare duhovnicească.

Instituția secretă VCeK (Comisia Extraordinară de luptă împotriva contrarevoluției, a sabotajului și a speculației), care controla activitatea slujitorilor bisericii, a fost întemeiată încă în anul 1921. În deceniile ulterioare ea a crescut și s-a lărgit. În anul 1946, printr-un ordin al Biroului politic al partidului, a fost creată secția secretă „O” — „Оперативная работа” (munca operativă cu slujitorii cultului din toate confesiunile). În anii '60, pentru controlul asupra bisericii, a fost înființată Direcția a cincea a KGB din URSS. În anii '90 această direcție n-a fost lichidată, ci i s-a schimbat denumirea, a devenit secția „Z” — „Защита Конституции” („Apărarea Constituției”). Această direcție își continuă activitatea în sfera bisericii până în prezent, dar deocamdată în regim de notare a datelor.

În anul 1922, în fruntea campaniei antireligioase, au fost organizate trei structuri pentru controlul vieții spirituale a uniunilor:

- 1) Comisia antireligioasă de pe lângă CC al PC(b)R;
- 2) Secția secretă de pe lângă OGPU;
- 3) ziarul „Безбожник” („Ateul”, anii 1922-1941); în aprilie 1925 pe baza lui a fost creată o societate antireligioasă cu denumirea „Societatea ateilor”, condusă permanent de E. M. Iaroslavski.

Sarcina principală a Secției secrete a GPU era lupta împotriva activității sectanților: „în primul rând, ca sectanții să accepte serviciul militar în Armata Roșie, iar în al doilea rând, pentru a stagna creșterea lor numerică și a introduce în rândurile lor demoralizare”. Deja din anul 1923 serviciile speciale au început să-i atragă pe slujitori la colaborare secretă. Din acest timp s-a așternut o cărare de la altarele Domnului spre cabinetele celor din exterior, pe care mergeau să facă denunțuri slujitorii bisericii CEB în toți anii ulteriori.

NOTĂ-RAPORT PRIVIND DEVIZUL SECȚIEI SECRETE A OGPU

Cu contribuția rețelei informative au fost obținute următoarele rezultate:

pct. 10) A fost mărit de trei ori numărul de informatori speciali în secte comparativ cu anul 1923. [...] S-a produs dezbinare între adepții și oponenții serviciului militar în următoarele secte: a Evangheliștilor, a Baptiștilor, a Molocanilor, a Adventiștilor etc. [...]

pct. 11) S-au convocat 10 congrese panruse și regionale. Toate congresele au recunoscut serviciul militar [...]

pct. 14) În afară de aceasta, am izbutit să obținem conducerea în secret atât a clerului ortodox, cât și a sectanților“.

(1924, E. Tucikov, șeful subsecției a VI-a a SS a GPU)

(ASR ISP, fond 76, inv. 3, dos. 306, f. 152-159)

v. infra, „Supliment“, p. 268

Când sceptrul stăpânirii lui Hristos în biserică este transmis celor din afară și ei o conduc în secret, atunci Hristos încetează a fi Capul ei.

În anul 1923, pentru a exercita presiune asupra Colegiului Uniunii Baptiste cu scopul de a determina conducerea să accepte compromisul, a fost suspendată editarea revistei „Cuvântul Adevărului“:

Personal

Din punctul de vedere al conținutului nu există teme pentru a nu permite editarea revistei „Cuvântul Adevărului“, dar trebuie suspendată editarea ei sub pretexte formale, întrucât cu baptiștii acum se duc tratative. În legătură cu ele, trebuie să așteptăm unele cedări din partea lor sau vreo schismă în mediul lor, și apoi să soluționăm problema revistei. — K. Popov, 20.12.1923

(ASR ISP, fond 17, inv. 84, dos. 605, f. 91)

v. infra, „Supliment“ pp. 280-282

Ca rezultat al presiunii exercitate, la 1 februarie 1924, Colegiul Uniunii Baptiste din Rusia a publicat „Epistola către toată frățietatea baptistă din URSS“, după care editarea revistei a fost reluată.

(ASR ISP, fond 9550, inv. 15, dos. 121, f. 1).

În anul 1930 membri ai Conducerii Uniunii Baptiste au devenit persoane din exterior: I. I. Bondarenko, V. I. Kolesnikov, infiltrați încă în timpul vieții conducătorilor precedenți. Președintele Uniunii Baptiste din Ucraina, A. P. KOSTIUKOV, și președintele Uniunii Baptiste din Siberia, A. ANANIIN, precum și alți slujitori credincioși erau deja arestați.

În anul 1933, după arestarea lui N. V. Odintov, a lui M. D. Timoșenko și a lui P. Ia. Dațko, în conducerea Uniunii Baptiste au rămas: Kolesnikov Vasili Ivanovici (a.n. 1901) — președinte și Bondarenko Ivan Ivanovici (a.n. 1903) — secretar. Kolesnikov V. I., din anul 1927, își semna informațiile de agent cu pseudonimul „Sovieticul”. Bondarenko I. I., evanghelist al comunității baptiste de la Samara, un predicator elocvent, poet, favoritul tineretului creștin, — din anul 1925, își semna denunțurile de agent cu pseudonimul „Bobrov”. În revista „Бaptист” poeziile și articolele lui erau semnate cu pseudonimul „Filadelfianul”.

În calitate de conducători ai Uniunii Baptiste, ei călătoreau prin țară făcând revizie în uniunile ținutale, iar apoi scriau rapoarte detaliate către cei din exterior. Cu însărcinări secrete ale OGPU, ei au fost la Donbas, Samara, Siberia, „predicau” Cuvântul lui Dumnezeu și totodată constatau cine are legături cu străinătatea, întocmeau rapoarte către NKVD cu privire la tendințele antimilitariste. Pe baza acelor rapoartelor, prin țară s-au abătut ulterior valuri de arestări în loturi la Donbas, Samara, în Siberia, în centrul Rusiei. Însă în 1935 ambii au fost arestați și condamnați pentru încălcarea obligațiilor semnate de ei la serviciile speciale, și anume: **„ca agenți secreți ai SPS a GUGB în mediul baptiștilor, s-au deconspirat unul față de altul, s-au descifrat”**.

În anul 1935, după arestarea lui Kolesnikov și Bondarenko, Uniunea Baptistă și Conducerea ei și-au încetat existența. Iată așa, pe calea „permutării cadrelor”, a devenit posibilă biruința definitivă asupra uniunii. Majoritatea credincioșilor n-au observat substituirea conducerii.

„În literatura oficială privind istoria CEB prima jumătate a anilor '20 e numită, de obicei, «deceniu de aur», o vreme când bisericile de orientare protestantă nu erau supuse persecuțiilor, nu existau conflicte serioase cu autoritățile și biserica creștea numeric în mod rapid. La analiza materialelor din arhive, s-a dovedit a fi adevărată numai cea din urmă afirmație. Îndată după revoluție a început munca cu protestanții... Fără rușine și în mod cinic, recurgând la șantaj, denunțuri, ba încercând a-i îmbuna, ba palpând sentimentul fricii, slăbiciunile și emoțiile, atotputernicii «cavaleri cu pumnalul sub mantie» se amestecau în toate sferile vieții sectelor și, de obicei, își atingeau scopurile. Exercițând o presiune calculată asupra lui I. S. Prohanov... ei au făcut, de exemplu, să fie adoptată, la congresul creștinilor evanghelicilor din 1923, iar apoi și la cel al baptiștilor din 1926, hotărârea privind atitudinea loială față de puterea sovietică și recunoașterea serviciului militar în Armata Roșie. [...]*

Nu vom afla niciodată, probabil, toate amănunțele. Dar și ceea ce este cunoscut, creează o imagine fantasmagorică: pe scenă — lideri religioși grandilocvenți tâlcuiesc și într-un fel și în altul adevărurile veșnice ale Scripturii, ridicând mâinile spre cer, iar de la ei pornesc niște fire abia sesizabile, care se unesc în pumnul zeului pământesc. Și extrem de puțini actori se hotărăsc să rupă aceste fire... Când luăm cunoștință de activitatea fixată a asociațiilor protestante, va trebui să ținem cont întotdeauna de aceste puteri nevăzute, de impulsurile tainice, dar foarte puternice, care ieșeau de la «organele competente» și aveau o mare influență asupra vieții bisericii...”

(L. Mitrohin, „Бaptизм. История и современность“ [„Baptismul. Istorie și contemporaneitate“], Sankt-Petersburg, 1997)

1.7.2. Materiale din dosarul de urmărire penală nr. 1245 (Arhiva centrală a FSB) al președintelui Uniunii Baptiste — Kolesnikov Vasili Ivanovici și al secretarului Uniunii Baptiste — Bondarenko Ivan Ivanovici

Ancheta lui Kolesnikov V. I. de la 14 martie 1935 (arestat la 05.03.1935):

„...În toamna anului trecut Bondarenko I. I. mi-a povestit că este agent secret al NKVD. În discuțiile de mai târziu din decembrie-martie el mi-a povestit amănunțit despre activitatea sa în calitate de colaborator secret [...] că el colaborează deja de zece ani, la început cu pseudonimul «BOBROV», iar din 1931 — cu supranumele «LIIN». Mi-a spus în repetate rânduri despre întâlnirile de serviciu cu lucrătorii NKVD... și mi-a comunicat în mod detaliat conținutul acestor convorbiri, al însărcinărilor primite și al lucrului efectuat. Mi-a povestit despre munca pe care a îndeplinit-o în Siberia de Vest și, în ultimul timp, mi-a arătat sintezele de agent transmise de el la SPS a NKVD...”

* „Рыцари плаща и кинжала“ — „cavaleri cu pumnalul ascuns sub mantie“. Expresia figurată își are originea în perioada evului mediu. Pe timpul inchiziției aceștia erau executorii ordinelor papei de lichidare a oponenților lui.

La 16 martie 1935 Bondarenko I. I., chiar la prima anchetă, a confirmat declarațiile lui Kolesnikov V. I.:

Întrebare: I-ați povestit lui Kolesnikov că sunteți informator secret al NKVD?

Răspuns: Da, i-am povestit.

Întrebare: I-ați spus că colaborați cu pseudonimul „Iliin“, iar mai înainte — „Bobrov“?

Răspuns: Da, i-am spus.

Întrebare: I-ați arătat lui Kolesnikov rapoartele de agent înainte de a le transmite la NKVD?

Răspuns: I-am citit o singură dată un fragment din comunicatul meu, în care scriam despre discuțiile cu privire la el într-o comunitate baptistă...

Întrebare: I-ați arătat comunicatele privind activitatea lui și le-ați întocmit cu știrea lui?

Răspuns: Da, i-am arătat.

Întrebare: L-ați ajutat să-și întocmească cererea către NKVD după arestarea soției lui?

Răspuns: Da.

Întrebare: Ați contribuit la redactarea lor?

Răspuns: Da.

Întrebare: I-ați povestit despre însărcinările pe care le-ați primit de la NKVD?

Răspuns: Da.

Întrebare: I-ați spus că organele v-au prelucrat?

Răspuns: Da.

Întrebare: I-ați spus că vă simțiți apăsător de rolul de informator secret și intenționați să părăsiți această activitate?

Răspuns: Nu i-am spus.

Din ancheta lui Bondarenko I. I. 25 martie 1935.

Întrebare: Ce v-a spus Kolesnikov despre legăturile lui cu OGPU-NKVD?

Răspuns: În octombrie 1934 Kolesnikov, într-o convorbire cu mine, mi-a povestit că este informator secret al NKVD, iar mai înainte — al OGPU. Într-un șir de discuții din ianuarie-februarie 1935 mi-a povestit că colaborează cu pseudonimul „FEȘLER“, iar mai înainte — „SOVIETICUL“.

Mi-a povestit amănunțit despre activitatea sa și despre însărcinările pe care le îndeplinea. În special, Kolesnikov mi-a povestit despre călătoria sa în Donbas, îndeplinind o însărcinare a OGPU, și cum a descoperit o organizație... baptistă contrarevoluționară, și despre dosarul centrului baptist Odințov-Ferber, despre călătoria sa în Samara, despre dosarul baptiștilor care aveau legături cu ambasada germană, despre însărcinările privind legăturile cu străinătatea în scopul traducerii adreselor pentru primirea valutei străine. Kolesnikov mi-a mărturisit amănunțit despre întâlnirile pe care le avea cu lucrătorii NKVD în ultimul timp și despre însărcinările primite de la ei. În prezența mea, Kolesnikov a scris odată, în apartamentul său, o sinteză în acțiunea Radânski—Ciupanin, prezentată de el apoi la NKVD“.

La confruntarea lui Bondarenko și Kolesnikov în noaptea de la 25 spre 26 martie 1935 ei s-au recunoscut vinovați de încălcarea obligațiilor semnate, și anume: de „...deconspirare ca colaboratori secreți în mediul baptiștilor și de acordul comun de a nu ne trăda unul pe altul... În esență, relațiile noastre s-au transformat în complot, când noi, susținându-ne unul pe altul, încercăm să dictăm NKVD-ului condițiile noastre“.

Ambii arestați, unul — președinte al Uniunii Baptiste, altul — secretar al aceleiași uniuni, au lucrat mulți ani agenți ai NKVD. Chiar și lista scurtă a „organizațiilor baptiste“ din toată Uniunea, „descoperite“ de ei și numite în timpul anchetelor, ne mărturisesc despre proporțiile activității lor de trădători.

În scrisoarea sa către organul de anchetă penală Kolesnikov scria cu privire la învinuirile de agitație antisovietică:

„[...] Toată viața, precum și activitatea mea au fost îndreptate spre demascarea și descoperirea elementelor antisovietice. Vă sunt cunoscute multe cazuri, când eu demascam fără cruțare și descopeream diferite atacuri contrarevoluționare ale dușmanilor puterii sovietice... Mulți martori, care mă cunosc bine și de multă vreme, vor confirma și ei sentimentul meu sovietic pe deplin devotat și respectul față de socialismul în construcție din țara noastră“.

Kolesnikov V. I., anul 1935

Sus: Membrii comitetului executiv al Uniunii Baptiste din URSS:
I. I. Bondarenko, V. I. Kolesnikov, M. D. Timoșenko,
N. V. Odințov, P. I. Dațko — Moscova, anul 1931.
Jos: extras din „rechizitoriu”, 5 aprilie 1935

APROB: *УТВЕРЖДАЮ:*

ȘEFUL SPS a GUGB: (G. Molceanov)

ОБЪ **CONCLUZIE DE ACUZARE**

În dosarul nr. 1245

SUNT ACUZAȚI: 1) KOLESNIKOV Vasili Ivanovici, 2) BONDARENKO Ivan Ivanovici, conform articolelor 58/10 și 121.

În rezultatul anchetei s-a stabilit că colaboratorii secreți ai SPS a GUGB în problema baptiștilor KOLESNIKOV V. I. și BONDARENKO I. I., deconspirându-se unul în fața altuia, s-au înțeles să provoace NKVD în scopuri avide. [...]

La confruntarea cu BONDARENKO, KOLESNIKOV a declarat:

„În februarie 1935, nu țin minte data, BONDARENKO I. I., în discuția cu mine, se revolta că i s-a luat revolverul și totodată a declarat: «Păcat că mi-au luat revolverul, căci în vreun moment greu l-aș fi împușcat pe vreunul dintre ei, iar apoi și pe mine». Era vorba de lucrătorii NKVD.”

În baza celor expuse,

1) KOLESNIKOV Vasili Ivanovici, a.n. 1901, originar din ținutul Saratov, președinte al Uniunii Baptiste, fără antecedente penale, fără de partid, cetățean al URSS;

2) BONDARENKO Ivan Ivanovici, a.n. 1903, originar din or. Samara, fost secretar la Uniunii Baptiste, fără partid, fără antecedente penale, cetățean al URSS

sunt învinuiți că, fiind colaboratori secreți ai NKVD, s-au deconspirat unul față de altul, au încercat, în scopuri avide, să provoace NKVD și expuneau opinii teroriste.

Ținând cont de faptul că acuizarea adusă este dovedită,

CONSIDER

că dosarul penal nr. 1254, în care sunt acuzați KOLESNIKOV Vasili Ivanovici și BONDARENKO Ivan Ivanovici conform articolelor 58/10 și 121, trebuie să fie prezentat spre a fi examinat de Consfătuirea specială de pe lângă Comisarul Poporului al Afacerilor Interne din URSS.

Împuternicitul Secției a III-a a SPS a GUGB (Martânov)

APROB: Loct. șefului secției a III-a: (Timofeev)

La 5 aprilie 1935 „concluzia de acuzare” în baza art. 58-10 și 121 a fost confirmată.

„Ancheta judiciară a stabilit că foștii colaboratori secreți ai SPS a GUGB în mediul baptiștilor s-au deconspirat unul în fața celuilalt, au încercat, în scopuri avide, să provoace NKVD-ul...”

La 7 aprilie 1935 Consfătuirea specială de pe lângă NKVD a dat sentința:

„Kolesnikov și Bondarenko, pentru activitate contrarevoluționară și provocatoare — să fie închiși în lagăre de muncă corecțională pe un termen de CINCI ani”.

În aceeași zi comandantul izolatorului Butârka a primit indicația: „...a-i trimite pe cei condamnați la st. Medveja Gora pentru deținere pe insule sub o supraveghere specială”.

La 29 mai 1935 Kolesnikov a sosit în BelBaltLag (Lagărul de muncă corecțională Belomorsko-Baltiiski, unde deținuții construiau canalul Marea Albă — Marea Baltică). Din toate camerele de tranzit el transmitea permanent bilețele cu rugămintea de a fi chemat la anchetator: de exemplu, la 15 mai — „am să vă comunic informații importante despre persoanele care au legătură cu o organizație ilegală”; la 28 mai și la 4 iunie — „am o comunicare urgentă și importantă”. În dosarul de anchetă penală a apărut denunțul lui amplu, scris din izolatorul Nr. 2 de anchetă penală de la Medveja Gora din 7 iunie 1935:

„...Nu am niciun fel de pretenții și interese personale, mă conduc numai de dorința de a acorda ajutor la apărarea securității statului. Lucrând în calitate de colaborator secret timp de șapte ani, nu am ascuns niciodată nimic. În notele mele și în tot lucrul meu am fost cinstit și sincer. Nu am ascuns niciodată uneltirile dușmanilor puterii sovietice și am fost totdeauna un om sovietic, așa rămân și așa voi fi oriunde, în orice condiții m-aș afla.

...Aflându-mă vreo două luni în camera de tranzit nr. 3 din izolatorul Butârka, am avut posibilitatea de a face cunoștință îndeaproape cu un șir de persoane cu tendințe

contrarevoluționare foarte pronunțate nu numai în trecut și în prezent, ci principalul e că ei au planuri ample de activitate contrarevoluționară în viitor. Câștigându-le încrederea, am aflat unele detalii ale acestor planuri, pe care consider că e datoria mea de cetățean să vi le comunic.“

În continuare Kolesnikov povestește amănunțit în ce mod el, „un om profund credincios“, după cum se considera, a reușit să câștige încrederea unui tânăr de 16 ani, condamnat deja la cinci ani de detenție în lagăre, și să afle de la el numele tuturor prietenilor săi, care rămăseseră în libertate. În denunțul său el a mai numit 14 persoane, cu care făcuse cunoștință în camerele de tranzit și care se încrezuseră în el, și a scris „afirmațiile lor antisovietice“. Aceste declarații au fost dactilografiate în trei exemplare și primul a fost trimis la Moscova.

La 9 octombrie 1937, conform sentinței Troicii UNKVD din reg. Leningrad, Kolesnikov V. I. și Bondarenko I. I. au fost condamnați la împușcare. Sentința a fost executată la 3 noiembrie 1937. Faptele lor îi urmează.

Limitele materialului nostru nu ne permit a insera o mulțime de alte exemple de destrămare a bisericii, care au devenit cunoscute datorită arhivelor deschise. Nu e ușor a restabili aceste file sumbre ale istoriei, însă procesul acesta e necesar, pentru a separa adevărul de falsificări, pentru a ne elibera de miturile introduse în conștiința credincioșilor de istoricii falși, pentru a conștientiza metodele perfide de demoralizare a bisericii și a veghea în vremea noastră înșelătoare de libertate.

„Amestecul celor din exterior în treburile bisericii ne obligă să veghem permanent, să fim vigilenți. Suntem nevoiți să ne aflăm în ilegalitate, fiindcă în trecut potrivnicii lucrării lui Hristos reușeau adesea să substituie centrele duhovnicești într-un timp foarte scurt. Istoria frățietății evanghelic-baptiste ne-a lăsat o amintire tristă, care ne previne să nu mai comitem greșeli. În anul 1929, când a fost emisă hotărârea Comitetului Executiv Central din URSS și a Consiliului Comisarilor Poporului, era, desigur, o vreme grea și noi nu condamnăm pe nimeni. Dar când frații noștri din Uniunea Baptistă și din cea Evanghelică au început să fie aruncați în închisori, autoritățile îi înlocuiau, încă în prezența lor, cu oameni nevrednici. Sub presiunea celor din afară în conducere au fost introduse câteva persoane. Prin intermediul lor se urmărea evident scopul de a distruge întreaga lucrare a lui Dumnezeu. Noi considerăm că, neinformând poporul lui Dumnezeu despre aceste circumstanțe, frații sinceri, care se aflau pe atunci la conducere, n-au procedat în totul drept. Desigur, ei au suferit, și-au pecetluit credințioșia cu moartea în închisori, ba și timpurile erau într-adevăr extrem de grele, dar credem că era mai bine totuși să fi fost anunțată biserica. În urma rugăciunilor înălțate în comun, puterea lui Dumnezeu ar fi biruit neapărat! Era important să se dea un semnal, care să anunțe că în centru au fost introduși oameni străini, dar lucrul acesta nu s-a făcut. Iar când frații devotați Domnului erau în închisori, oamenii periculoși, veniți în locul lor, au destrămat, către anul 1936, Uniunea Baptistă, au substituit conducerea Uniunii Evanghelice și au avut ei înșiși un sfârșit tragic.

Acum avem acest regretabil precedent. El ne demonstrează cu ce rapiditate și ușurință se obține biruința asupra bisericii substituindu-se centrul ei duhovnicesc. A fost destul o singură noapte ca centrul să-și înceteze existența. Căci în biserică se vor găsi întotdeauna frați capabili și cu autoritate, care se bucură de încrederea și stima bisericii, dar înăuntrul lor sunt foarte concilianți față de cei din afară. Asemenea frați vor fi numiți în posturi de conducere, iar cei cu adevărat devotați Domnului vor fi înlăturați. Și, odată ajunși la conducere, acești frați concesivi vor căuta, desigur, să facă pe placul celor care i-au numit, și nu pe placul lui Dumnezeu. Iată de ce adesea suntem nevoiți să trăim în clandestinitate, căci prea lesne sunt obținute biruințele în surparea centrelor. Trebuie să fim conștienți de lucrul acesta fără a ne teme să ținem piept atacurilor și să ne închidem pe noi înșine într-o astfel de închisoare care ne-ar îngădui totuși să muncim.“

(Gh. K. Kriucikov, „Marea trezire a secolului XX“, 2011, p. 267)

Rețeaua activității de agentură era împletită atât de strâns în interiorul bisericii, încât, fără puterea lui Dumnezeu, era cu neputință a te smulge din ea în mod organizat, se putea face doar în mod individual. Dar după „marea nenorocire și ocară“ (Neem. 1: 3) a sosit vremea unei mari treziri: în anul 1961 slujitorii lui Hristos, bazându-se pe Cuvântul lui Dumnezeu, au început „să zidească zidul“ — o îngrădire de cei din afară —, au început să restabilească principiile separării bisericii de lume și astfel au căpătat independența în mod organizat, ca frățietate, în care au intrat numeroase comunități și grupuri. „Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărarului; lațul s-a rupt, și noi am scăpat. Ajutorul nostru este în Numele Domnului...“ (Ps. 123: 7-8).

Prin slujirea de curățare, Dumnezeu a rupt mrejele păcătoase și biserica a căpătat din nou dreptul de a adopta hotărâri de sine stătător în toate problemele de importanță vitală; bazându-se pe Cuvântul lui

Dumnezeu, a început iarăși să aleagă slujitori plăcuți Duhului Sfânt. În timpul celor 30 de ani ulteriori, ani de grele persecuții, biserica a apărut și a menținut această libertate. Ea s-a eliberat definitiv de influența din exterior în ce privește rezolvarea problemelor pur bisericești atât la nivel de comunitate, cât și la nivel de congres al întregii frățietăți. Clădirea duhovnicească a bisericii CEB a început să fie restabilită după Cuvântul lui Dumnezeu, sub călăuzirea Duhului Sfânt.

În epistola aniversară a CIB CEB (a. 2006) se menționa:

„Generației noastre i-a revenit un sort foarte greu și de mare răspundere: restabilirea principiului separării bisericii de lume, principiu care de veacuri a fost uitat și, vrând-nevrând, încălcat, denaturat. [...] Cei care se numeau biserică, prin liberalismul lor confuz, prin sărăcia lor spirituală, prin necunoașterea adevărurilor Dumnezeiești, s-au îndepărtat mult de calea pe care ne-a poruncit Hristos să mergem. [...] Toți copiii adevărați ai lui Dumnezeu [...] au dat dovadă de o responsabilitate sobornicească în apărarea lucrării lui Hristos și a Bisericii Lui. Și Domnul a păstrat independentă frățietatea.“
(„Foaia frățescă“, 2006, nr. 4-5; „Vestitorul adevărului“, 2006, nr. 4-5)

1.8. Predica lui Gh. K. Kriucikov la conferința prilejuită de aniversarea a 30-a a frățietății UB CEB, 18.08.1991, or. Nahabino (fragmentar)

Avem trei motive pentru a ne cunoaște istoria. Primul: trebuie să ținem minte minunile Domnului și ceea ce s-a făcut pentru mântuirea noastră pe Golgota. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: „Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul tău...“ (Deut. 8: 2). David zice: „Binecuvântează, suflete, pe Domnul, și nu uita nici una din binefacerile Lui!“ (Ps. 103: 2). Trebuie să ținem minte binefacerile lui Dumnezeu, care au început încă la Golgota și se extind și asupra noastră.

Al doilea motiv de a cunoaște istoria este: „Adu-ți aminte, și nu uita cum ai ațâțat mânia Domnului...“ (Deut. 9: 7), ca sufletul nostru să rămână în smerenie, în duhul pocăinței.

Al treilea motiv e să ne cunoaștem datoriile pentru care trebuie să ne pocăim; să cunoaștem cotiturile, abaterile care au fost în drumul nostru și pe care le putem corecta astăzi, pentru ca Domnul să binevoiască și mai mult față de noi și să ne umple inima de Duh Sfânt. Frățietatea noastră are mari datorii și noi nu trebuie să ne dezicem de ele. Avem ce corecta pe scara întregii mișcări evanghelico-baptiste.

S-a evanghelizat mult din anul 1917 până în 1927. Când a sosit libertatea, bisericile CEB s-au înmulțit rapid și, ca rezultat, s-au pângărit foarte repede rândurile poporului lui Dumnezeu, iar slujitorii nu i-au rămas credincioși Domnului, au pornit pe calea abaterilor de tot felul. Trebuie să ținem minte aceste lucruri ca să nu cădem în noi ispite similare.

Voi citi un document important, publicat în ziarul leningrădean „Час пик“ („Ora de vârf“) — raportul lui E. A. Tucikov, lucrător al NKVD, în a cărui competență intra ținerea sub control a activității conducătorilor bisericilor de orientare protestantă. Acest document e o dovadă a stării în care se aflau uniunile anterioare ale frățietății noastre și a ceea ce s-a întâmplat cu ele când au pornit pe calea colaborării cu cei din exterior. Fiecare congres era condus de cei din exterior, la fiecare congres asistau lucrători ai NKVD și își impuneau voința lor bisericii. Astăzi până și lumea vorbește despre problemele și devierile din structurile sale, iar VSEHB trece sub tăcere această temă, de parcă nici nu i-ar privi. Slujitorii bisericii nu-și amintesc abaterile, nu se pocăiesc. Dar știm că biserica a mers mână în mână cu serviciile speciale și realiza, la congrese, la conferințe, în programele și apelurile ei, ceea ce le cereau ateii. Iată de ce Domnul, încă atunci, Și-a întors fața de la poporul Său. Tucikov scria în articolul său:

„Există multă înșelăciune corupătoare în viața noastră, dar se pare că nu e o mai mare înșelare decât cea pe care s-a întemeiat relațiile Statului Sovietic cu protestantismul“. (Adică, se vorbea una, iar în realitate avea loc alta.)

„Ce se producea totuși în mișcarea evanghelică? Creștinii evanghelici baptiști contemporani și-au imaginat că istoria baptismului nu are niciun cusur și orice încercare de a vor-

bi despre relațiile complicate și extrem de contradictorii ale liderilor creștinilor evanghelicți bapțiști cu OGPU li se pare a fi un sacrilegiu. Pentru a avea o idee clară despre particularitățile muncii OGPU împotriva protestanților și despre relațiile lor, despre socotelile reciproce, trebuie să înțelegem în special cinismul formelor în care se manifestau toate acestea.“

Cinism înseamnă o nerușinare deosebită a acestor forme, în care se manifestau relațiile dintre biserică și stat. Iată fața noastră în persoana conducătorilor frățietății. Și ea a devenit generală apoi pentru toate bisericile înregistrate, pentru prezbiteri, dirijori, diaconi și pentru toți ceilalți.

„La ședința Comisiei Antireligioase (procesul-verbal nr. 24 din 12 iunie 1923) E. A. Tucikov a propus să se aprobe un șir de măsuri orientate spre scindarea sectei evanghelice. Astăzi cititorul poate să ia cunoștință personal de documentul strict secret din arhivă, care revarsă lumină asupra caracterului acestei uzanțe.

Documentul «Raportul lui E. A. Tucikov asupra muncii efectuate în anul 1923 în ceea ce privește dezmembrarea sectei evanghelice» e primul în istoria persecuțiilor. (Îl reproducem în întregime.)

«Cea mai considerabilă creștere numerică a sectanților din Rusia a început de pe vremea revoluției. A contribuit la o astfel de dezvoltare, în primul rând, faptul că sectanților li s-a oferit dreptul de a fi scutiți de serviciul militar din motive de conștiință. Anume cu aceasta a și trebuit să începem lucrul în ce privește problema sectanților.

Pregătirea de Congresul panrus al Uniunii evanghelice și desfășurarea acestui congres.

Începând temeinic această lucrare și punându-ne drept sarcină a-i sili pe sectanți să recunoască serviciul militar obligatoriu în Armata Sovietică, precum și a lipsi organizațiile lor de unitate și, în felul acesta, a opri creșterea numerică a sectelor, alegând, pentru acest scop, cel mai convenabil și prielnic moment de a-l racola pe conducătorul numeroasei secte a creștinilor evanghelicți, I. S. Prohanov, pentru că a răspândit apelul antimilitarist "O voce din Răsărit"»[...]

Iată de ce trebuie să cunoaștem istoria. Avem păcat pe conștiință și suntem responsabili pentru cei care nu s-au pocăit. Păcatul nu se iartă ca urmare a trecerii anilor, ci se spală cu sângele lui Hristos. Dacă cineva împărtășește opiniile lui Prohanov, trebuie să se pocăiască astăzi în mod public. Prohanov a scris atunci că nu vom lua arma în mână. Acesta a fost un act politic, el și-a asumat sarcina de a soluționa probleme care intră în competența Sovietului Suprem al URSS, aceasta e sfera legislatorilor. Slujitorii nu aveau dreptul să pună în dezbatere aceste probleme la congresul creștin. În condiții de libertate suntem tentați a face ceva grandios — și ei au declarat: „Nu vom lua arma“. După ce se orientau? Apăruse un decret că există serviciu alternativ. Dar se poate oare, pe temeiul acestor decrete și documente temporare, să ne schimbăm atitudinea față de Cuvântul veșnic, pe care Domnul l-a rostit o dată pentru totdeauna? Această faptă n-a fost lucrarea Duhului Sfânt. Iar după ea au urmat și ceilalți pași.

„[...] noi am reușit, în procesul acestei racolări (Notă: Prohanov fusese arestat), să-l convingem să recunoască serviciul militar obligatoriu pentru evangheliști“.

Iată la ce duce această mreajă dezastruoasă: odată ce ați zis „A“, veți fi siliți să ziceți și „B“, pentru că ați intrat în politică.

Dacă cineva dintre frații noștri va pleca peste hotare și va vorbi, în mod eroic, în fața altor împărați, președinți, congrese, că la noi sunt prigoane, el va face un păcat ireparabil și va trebui să părăsească slujirea. Oare se cuvine ca noi, creștinii, să cerem ajutor de la împărați? Oare la ei trebuie să mergem? Îndată ce ne-am pus încrederea în puterea politică, ne-am făcut vinovați față de poporul care ne înconjoară, căruia vrem să-i vestim Evanghelia. Nădejdea noastră e numai în Dumnezeu, numai în El ne este puterea! Nu se poate să ne ducem la statele dușmane și să ne plângem de neputințele noastre, ațâțându-i astfel împotriva noastră pe cei cărora vrem să le vestim adevărul.

Statul își are sistemele sale politice, își are prietenii și dușmanii săi. Politica nu e o știință, politica e „o artă a posibilului“. Astăzi statul le acordă favoruri unora luându-i sub ocrotirea sa, iar mâine, când se vor abate nenorocirile, își va schimba pozițiile. Acolo onoare nu există și nici nu poate să existe, fiindcă intrigile, omorurile, înșelările diplomatice — toate acestea sunt adevăruri banale ale politicii. Noi suntem creștini, Dumnezeu a creat o Împărăție nouă, o Împărăție care nu este din lumea aceasta, ca să fim izolați de toate cele lumești și să ajungem la neprihănire.

Serviciile speciale au reușit să-l convingă pe Prohanov să recunoască serviciul militar obligatoriu pentru evangheliști. Când intrăm în politică și atingem interesele cezarului, el e în drept să se amestece în viața noastră și să-și extindă amestecul asupra slujirii noastre, asupra vestirii Evangheliei, asupra sfințeniei bisericilor — peste tot își va întinde mâna, pentru că noi ne-am băgat în treburile lui. Legea Vechiului Testament glăsuiește: dacă va lua cineva ceea ce nu-i aparține, să dea înapoi lucrul luat și să mai adauge a cincea parte din prețul lui, pentru că a luat un lucru străin (Lev. 6: 4-5). Nu trebuie să luăm nici câtuși de puțin din ceea ce e a ce-

zarului: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!“ (Mat. 22: 21).

Noi vrem să realizăm o slujire vastă, ca lumea să ne ia în considerație, ca să ne ajute împărații sau alte organizații internaționale. O, cât de mult Îl întristăm pe Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos considerând jertfa Lui, puterea Lui insuficiente pentru a ne susține! Până acum tot mai suntem gata să luăm vreo acțiune, vreo stea de cinema renumită, ca să mărturisească cum s-a pocăit și să dea sfat cum trebuie să vii la Hristos; ori să rugăm vreun cosmonaut să demonstreze că Hristos există, că El este atotputernic și atunci poate că lumea ne va da crezare.

Trebuie să ajungem la un contact personal cu Dumnezeu, ca El să locuiască în noi, trebuie să ne punem încrederea numai în ajutorul Lui — atunci Domnul Își va săvârși minunile Sale prin predica unor oameni neînsemnați și neputincioși. „Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari“ (1 Cor. 1: 27-28). Îndată ce Domnul intră în sufletul nostru, noi devenim atotputernici. Vom putea suporta și moartea cu bucurie! Iar în fața ei tremură toți împărații. Iată ce putere de a îndura suferințe le dă Domnul celor ce Îl iubesc!

Iar dacă am luat măcar o dată ceea ce îi aparține cezarului, atunci am pierdut dreptul la independență, atunci suntem înrobiți de lumea externă, de serviciile speciale și ei au dreptul să afle de ce am atins autoritatea statului, de ce am lezat autoritatea partidului, a împăratului. Nu trebuie să întindem mâna spre lucrurile cezarului. Citesc mai departe:

„În procesul acestei racolări am reușit să-l convingem să recunoască serviciul militar obligatoriu pentru evangheliști. Cu acest scop, Prohanov a și scris, împreună cu cinci evangheliști cu vază, o epistolă în acest spirit“ (cu apelul de a lua arma în mână — Gh. K.).

În anul 1923 I. S. Prohanov a scris „Epistola Uniunii Creștinilor Evanghelicici din Rusia către toate comunitățile creștinilor evanghelicici care locuiesc în URSS“, publicată în ziarul „Известия“ (Nr. 180, 12.08.23), cu chemarea către credincioși de a face serviciul militar în Armata Roșie. Au declarat: „cel care nu e de acord să apere preafericita Patrie cu arma în mână va fi excomunicat sau nu va fi recunoscut de frate“. Și au încetat a-i considera de frați pe cei care nu erau de acord cu apelurile nelegiuite. Vă dați seama încotro mergea biserica?!

„Pentru consolidarea și traducerea în viață a opiniilor expuse în epistolă, curând după publicarea ei a fost convocat, la Leningrad, Congresul panrus al creștinilor evanghelicici, la care au participat circa 300 de reprezentanți din biserici. La acest congres s-a constatat că, prin epistola sa, Prohanov a produs dezbinare în mediul sectanților, lucru de care el se temuse mult la scrierea ei. Sub presiunea atitudinii negative a delegațiilor veniți, Prohanov și alți evangheliști care o semnaseră aveau intenția s-o retracteze și să spună că a fost comisă o greșală etc. Însă, datorită prezenței agentului nostru la congres, am reușit să-l convingem pe PROHANOV că, prin această faptă, își va submina orice autoritate. După o îndelungă ezitare Prohanov a hotărât să promoveze definitiv acest punct de vedere și congresul a adoptat, prin majoritatea de voturi, o rezoluție în acest spirit.“

O mișcare evanghelică vastă, predici bune, școală biblică — și după toate acestea, ca să nu-și piardă autoritatea, iarăși comit lucruri neîngăduite. La congres e adoptată linia: să lupte toți fără excepție.

În niciun caz nu se poate, la nivel de congres, să prescriem astfel de instrucțiuni obligatorii pentru vreo persoană. Informatorul securității de stat, și nu Duhul Sfânt, l-a convins pe Prohanov să ia o hotărâre definitivă. Și când conducătorul privește astfel lucrurile, atunci și congresul, prin marea majoritate, adoptă hotărârea păcătoasă.

„O parte nu parte nu prea mare din delegați, nesatisfăcuți și înrăiți din cauza acestei hotărâri a congresului, au declarat îndată protest și au hotărât să nu i se supună. Întorcându-se în comunități, au inițiat o campanie contra lui Prohanov și contra rezoluției adoptate la congres privind problema militară și, formând un grup de sine stătător, au început să expedieze prin toate comunitățile epistola lor, indicând spre fapta anticreștină a congresului și a companiei lui Prohanov. Adepții lui Prohanov, la rândul lor, au început să-i preseze și, în fine, s-a ajuns până acolo că aceștia, în persoana lui ANDREEV, ajutorul cel mai apropiat al lui PROHANOV, au început să ne ceară să lichidăm acest grup, motivând că este ostil față de Puterea Sovietică nu numai în ce privește problema militară, ci și în sfera politică, întrucât este format din elemente burgheze. Conform acestei declarații și la cererea lor a fost arestat și deportat unul din liderii acestui grup, Saveliev.“

Vă dați seama ce se întâmplă?! A avut loc o dezbinare și, ca să-și mențină autoritatea, slujitorii cer să fie lichidați adversarii, să fie arestați.

Comunitatea de la Moscova care se aduna la stația de metrou Krasnâe vorota (numiți și creștini krasnovorotți) nu împărtășea opiniile Uniunii Creștinilor Evanghelicici în problema militară și a ieșit din uniunea lui Prohanov. Această biserică, separată de Uniune, a ținut piept multor atacuri: de îndată ce își alegeau sfatul bisericii, membrii lui erau arestați; când și-au procurat bănci, armoniu și alte lucruri necesare bisericii, au venit oameni din biserică ce stătea pe pozițiile lui Prohanov și au luat aceste bănci, potirele pentru cina Domnului, fața de masă, literatura, instrumentele muzicale și le-au dus în casa comunității protejate de autorități.

Și au făcut așa în repetate rânduri. În cel de al cincilea sfat al bisericii a fost ales membru și tatăl meu. Ca rezultat, în anul 1931, a fost condamnat la cinci ani. Astfel luase ființă mișcarea creștinilor krasnovorotți.

„Secta baptistă, care nu se deosebește cu nimic de cea dintâi în ce privește mărturisirea de credință, a reușit să atragă de partea sa câteva comunități provinciale. Lucrul acesta i-a înrăit la extrem pe evangheliști (adeptii lui Prohanov) și au început să mă roage să influențez asupra baptiștilor ca să recunoască și ei serviciul militar obligatoriu. Neavând posibilitate să acționăm de sus, ca în secta evanghelistă, am început această campanie de la păturile de jos, adică de la comunitățile baptiste din provincii, pregătindu-i, cu ajutorul informatorilor, de congresul panrus al Uniunii Baptiste.“

Vedeți ce fac ei: ba ating interesele cezarului, ba îi dau tot ceea ce e duhovnicesc, până la cel din urmă ban.

„Congresul baptiștilor și-a început lucrările în noiembrie 1923, au sosit mai bine de 200 de delegați. Dispoziția celor adunați era atât de încordată, încât din o singură frază a vreunui delegat care apăra punctul de vedere al congresului evangheliștilor se trăgea concluzia că el e agent secret al GPU. La formarea acestei dispoziții în rândurile delegaților a contribuit mult colegiul baptiștilor în persoana lui Pavlov, Timoșenko și alții, intenționând să adopte, cu orice preț, la congres o hotărâre contrară celei adoptate de evangheliști în problema militară și astfel să-i atragă pe majoritatea evangheliștilor de partea lor, precum și să-și demonstreze stoicismul în problema dată în fața tuturor sectanților. Într-un asemenea spirit a decurs tot congresul. La finele congresului, o parte de delegați (informatorii noștri) au început să insiste mai cu îndrăzneală asupra luării unei hotărâri pozitive în această direcție. Pe ei au început să-i susțină toți delegații baptiști nemți. Văzând că se poate produce o dezbinare la congres, colegiul a căutat soluții de compromis și congresul a adoptat, în acest spirit, o rezoluție care nu i-a satisfăcut nici pe cei de dreapta, nici pe cei de stânga, nici, mai ales, pe cei de mijloc, care, plecând în provincii, au început o campanie de organizare a unui Colegiu panrus paralel.

Aflând lucrul acesta, Pavlov și cei din colegiu, ținând seama de toate urmările comportării confuze a baptiștilor, au hotărât să se întâlnească cu mine și să se sfătuiască cum să iasă mai bine din această situație. (Auziți, cu cine au dorit să se sfătuiască conducătorii uniunii? — Cu OGPU!) Le-am recomandat să corecteze greșeala congresului prin o epistolă specială semnată de întreg Consiliul, expunând în ea punctul de vedere clar și bine determinat cu privire la serviciul militar al baptiștilor, ceea ce ei au și făcut. Au redactat un apel în spiritul lui Prohanov și l-au expedit tuturor membrilor consiliului pentru a fi semnat.“

Mai cade o uniune. Acolo unde slujitorii colaborează mereu cu cei din exterior, nu putea și nici nu poate fi vreo influență a Duhului Sfânt. Actualul VSEHB se conduce de aceleași principii neavând puteri să respire de sine stătător măcar o zi. Ei L-au respins pe Domnul. Cât sânge frățesc a fost vărsat! Toți cei care nu s-au supus hotărârilor congreselor au fost excomunicați, au mers în închisori, uniunile au fost zdrobite. Iată la ce duce necredințioșia. Două uniuni, sub presiunea activității serviciilor speciale, au părăsit ascultarea de Domnul și s-au încadrat în treburile nebisericești.

„Așadar, evangheliștii și baptiștii au recunoscut serviciul militar obligatoriu în Rusia Sovietică pentru toți membrii lor și, în consecință, s-a produs o schismă în mediul lor. Acest fenomen va servi, evident, în primul rând, la încetarea creșterii numerice a sectanților și îi va determina la demoralizare. Toate celelalte secte și anume: molocanii, adventiștii etc. ne interesau mult mai puțin decât primele două, căci ele sunt puțin numeroase și nu au o asemenea disciplină ca cele dintâi. Fără îndoială, le va veni și rândul lor, căci am început să lucrăm intensiv cu sectanții abia de la mijlocul anului 1923.“

La sfârșitul articolului autorul trage concluzia:

„Nu vom comenta acest document, să mediteze cititorul de sine stătător. Dar ni se pare că caracterul lui nu se potrivește nicidecum cu afirmațiile ideologilor baptismului contemporan (A. A. Rudenko) cum că perioada din 1917 până în 1927 se consideră deceniul de aur al mișcării evanghelicobaptiste. Au fost în acel deceniu de aur foarte mulți iubitori de arginți.“

Iubitorii de arginți erau cei care slujeau pentru bani, care toată viața își îndeplineau datoria de trădători în poporul lui Dumnezeu.

Biserica și păstorii ei nu pot să știe mai puțin decât președinții de țări, decât împărații. Când Domnul le dă har slujitorilor Săi, El le dă și înțelepciune de sus, și putere, ca ei să rămână fermi și să apere adevărul. Domnul zice: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta“ (Ioan 18: 36). Și întrucât această Împărăție este a Lui, ea are și o constituție a sa și un Împărat al său — Împărat al împăraților și Domn al domnilor, cum și este Dumnezeu nostru. Ea are și un statut exact. Dacă politica este o artă, atunci Cuvântul lui Dum-

nezeu e o știință. Trebuie să păstrăm biserica în sfințenie în conformitate cu știința exactă a lui Dumnezeu.

De ce slujitorii uniunilor precedente nu au rămas credincioși? Pentru a-și menține autoritatea, ei au acceptat renegarea adevărului, preferând lucruri care nu-I sunt plăcute lui Dumnezeu: gloria, banii, evitarea suferințelor.

Domnul a rânduit și apostoli, și evangheliști, și pe toți ceilalți pentru zidirea trupului lui Hristos, le-a dăruit slujitorilor Săi Duhul Sfânt, i-a trimis har bisericii, ca ea să aibă viață, să se întărească în adevăr. I-a dat făgăduințe: „Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere; și pe orice limbă care se va ridica la judecată împotriva ta, o vei osândi...” (Is. 54: 17); „Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi” (Ioan 15: 20). Frații noștri au mers în închisori rămânând credincioși până la sfârșit. Am avut secrete numai de lume (deși eram ascultați în secret), nu însă și unul de altul. Suntem un astfel de element în societate, care, fiind călăuzit de Duhul Sfânt, nicidecum nu vrea să provoace daune nici societății, nici împăraților.

Dar când atentăm la ceea ce e a cezarului, atunci trebuie să plătim. Cum plătim? Cu ce plătește biserica? Niciun conducător nu vrea să fie general fără armată. Ni se pare că avem ce da: noi conducem poporul lui Dumnezeu, avem posibilități! Dar oricât ne-am îngrijora pentru autoritatea noastră, pentru trupul nostru, care poate fi aruncat în închisori, torturat, totuși trebuie să-I rămânem credincioși Domnului. El a zis: „Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi... Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții” (Apoc. 2: 10). Și dacă toți păstorii ar fi credincioși, cât de puternică ar fi biserica! Dar când ea, în persoana liderilor ei, este necredincioasă Domnului și cade în ispită, atunci atrage după sine în pierzare sute, mii și milioane de suflete. Cât de important e ca biserica să aibă slujitori sinceri! Să aducem această cerere înaintea Domnului. Să nu ne autoiertăm. Și, când se manifestă semne de fărâdelege, să nu le trecem cu vederea, ci să le descoperim cu pocăință înaintea lui Dumnezeu.

Dacă pe vremea aceea din Consiliul Uniunii creștinilor evanghelicilor, precum și din cel al Uniunii baptiste ar fi fost excluse unele persoane, cum am făcut noi în Consiliul Bisericilor, situația putea fi salvată. Însă unii compătineau rătăcirea lui Prohanov, alții s-au lăsat convinși de argumentele informatorilor secreți, își iertau reciproc necredincioșia și biserica a avut de suportat mari pierderi, rămânând fără milioane de oameni care ar fi venit la credință în cei 70 de ani de dominație ateistă. Chiar și dintre cei mântuiți jumătate au fost supuși persecuțiilor, represiunilor, au fost omorâți, iar unii L-au renegat pe Dumnezeu. Iată consecințele colaborării cu lumea: sângele poporului lui Dumnezeu, suferințe, milioane de suflete nemântuite... Să ne ferească Dumnezeu de această cale.

Domnul trebuie să fie sfetnicul nostru zi de zi. Nu știm ce pas să facem mâine, dar când merge stâlpul de nor, când pornește stâlpul de foc, atunci să pornim și noi. Dacă ne va spune să ne oprim — ne vom opri, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii și fiind gata de închisori. Ne va zice să mergem și să predicăm — vom merge, numai să-I rămânem credincioși Domnului până la sfârșit! Frumusețea sublimă, profunzimea cunoașterii adevărului începe atunci când Domnul ne conduce spre culmea suferințelor și a încercărilor, iar noi Îi rămânem credincioși până la sfârșit. Atunci se deschide cerul cu belșugul de binecuvântări, ni se deschide posibilitatea unei cunoașteri mai profunde și lucrarea lui Dumnezeu se zidește.

Iar când suntem loviți de lepra păcatului, să ne temem să predicăm, căci îi vom aduce pe oameni nu în o casă de rugăciune, ci în o casă de leproși. Nu-i veți putea învăța, fiindcă nu aveți în voi puterea Duhului Sfânt. Numai după curățarea de lepra păcatului, după pocăință, sfințire, când Domnul va binevoi să vă umple cu Duhul Sfânt, numai atunci începeți să munciți. Atunci veți aduce sufletele la mântuire și biserica se va înmulți. Căci nu noi, ci Domnul, prin Duhul Sfânt, îi adaugă pe cei mântuiți la biserică.

Fraților, sunteți în o situație extrem de privilegiată. Timp de 30 de ani ați auzit atâta adevăr, ați citit atâtea documente! Aș vrea să mă rog împreună cu dumneavoastră și să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru tot ce ne-a dăruit El în aceste zile, cu nădejdea că vom mai avea nu o dată asemenea întruniri de părăsire:

„Domnul și Dumnezeul nostru! Tu ne urmărești de la înălțimea tronului Tău și inima Ta se bucură, pentru că noi am acceptat voia Ta spre a o împlini. 30 de ani ne-ai condus pe această cale minunată și noi am gustat cât de bun ești, cât de credincios ești făgăduințelor Tale! Tot ce ai făgăduit, ai făcut. Ba ai făcut nespus mai mult decât am cerut sau am gândit. Tu ești Dumnezeul nostru minunat! Noi putem avea și astăzi datorii enorme, veleități greșite, tendințe rele, putem obosi. Pe toate le aducem la picioarele Tale cu speranța că ne vei da iarăși puteri, descoperiri și vei călăuzi nu numai suflete aparte, ci și întreaga noastră frățietate.

Doamne, noi nu ne declinăm răspunderea că în anii 1917-'27 frățietatea a căzut din harul Tău, s-a abătut de la adevăr și acum o mare parte urmează această abatere. Nu ne declinăm răspunderea, ci, venim la Tine cu pocăință pentru lucrarea Ta în general și cerem îndurare de la Tine și pentru cei ce s-au abătut. Însă cerem nu pentru cei răi, care își continuă cu persistență aceeași cale a păcatului, ci pentru cei care caută izbăvirea cu toată inima. Dăruiește-le trezire prin sfințire! Iar pe noi ajută-ne, Doamne, să contribuim prin orice metode și în orice fel la această trezire și întărește lucrarea Ta aici, pe pământ, ca nu numai noi să așteptăm apropiata venire a Ta, ci și mulți alții să audă vestea mântuirii și să fie adăugați la biserică... Amin.”

1.9. Principiile luptei după rânduiești

„Cine luptă la jocuri, nu este încununat, dacă nu s-a luptat după rânduiești”.

2 Tim. 2: 5

Sunt cinci sfere care nu intră în competența bisericii. Nici la congresele sale, nici la adunările membrilor biserica nu are dreptul să ia vreo hotărâre asupra următoarelor chestiuni:

- cea militară,
- politica de stat,
- sistemul electoral,
- problemele sociale,
- învățământul și ocrotirea sănătății.

Fiecare, numai ca cetățean, poate lua de sine stătător o atitudine față de aceste chestiuni.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că frățietatea noastră trezită, începând din anul 1961, la nici o consfătuire sau congres duhovnicesc, n-a luat nici o hotărâre asupra problemelor sus-menționate, precum și asupra serviciului militar (a lua sau nu arma în mână, a depune jurământul sau nu, a beneficia de posibilitatea serviciului alternativ ori a face serviciul conform dispozițiilor generale).

Timp de 45 de ani de existență a frățietății noastre n-a fost nici o întrunire a tineretului, la care slu-

jitorii ar fi pus problema: să meargă tinerii creștini în armată sau nu? Bisericele se rugau întotdeauna pentru cei care plecau să-și facă serviciul militar și îi povățuiau: „Păstrați sub mantaua soldătească curăția inimii creștine”.

Slujitorii frățietății noastre n-au atentat niciodată la ceea ce e a cezarului, dar nici ceea ce e a lui Dumnezeu n-au cedat. În această privință nu putem fi învinuiți. Nu avem nici un fapt, nici o chemare, nici un articol în revistă, nici o cuvântare înaintea tineretului pe această temă. Frățietatea noastră nu s-a pătat cu nimic!

În ce privește chestiunea militară mai există un document important. Am avut prilejul să iau cunoștință de dosarul lui Piotr Ivanovici Hrapov (tatăl lui Nikolai Petrovici Hrapov), conform căruia „Troika“ UNKVD a URSS din regiunea Moscova, la 19 august 1937, l-a condamnat pe el și pe încă cinci frați la împușcare, iar pe patru surori după credință la 10 ani de lagăre. În timpul acela Hrapov P. I. era prezbiter în biserica de la Kolomna (oraș la 100 km de Moscova).

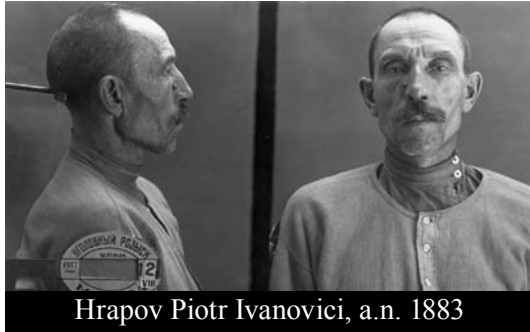

Comunitatea de la Kolomna a CEB. Anul 1929

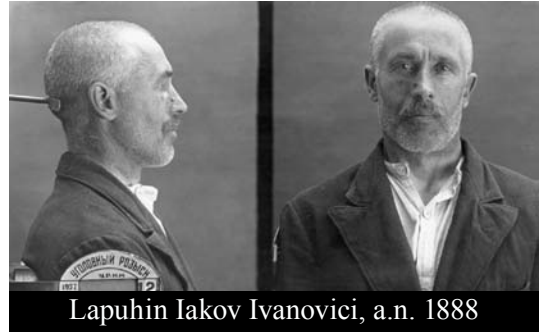
Prezbiterul bisericii – Piotr Ivanovici Hrapov (rândul trei de sus, cu semnul "x" pe cap)
Fiul lui, Nikolai Petrovici Hrapov (rândul întâi, al treilea din stânga, e însemnat cu "x")

„Bapțiști antimilitariști“

Martirii bisericii de la Kolomna: șase frați au fost împușcați la 20 august 1937 pe poligonul Butovo. Patru surori au fost condamnate la câte 10 ani de detenție în lagăre, iar după expirarea termenului au fost condamnate iarăși la surghiun nelimitat. Klokov A. V. și Klokovă K. S. sunt soți, au fost arestați în aceeași zi.

Hrapov Piotr Ivanovici, a.n. 1883

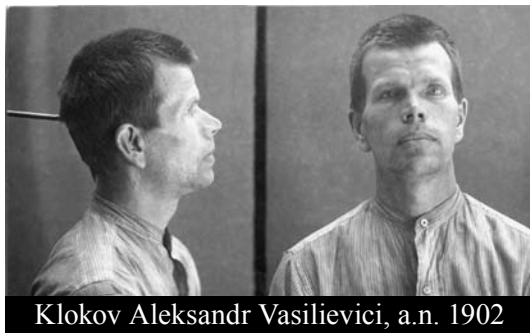
Lapuhin Iakov Ivanovici, a.n. 1888

Osipov Iakov Ivanovici, a.n. 1891

Korneeva Vera Dmitrievna, a.n. 1897

Klokov Aleksandr Vasilievici, a.n. 1902

Klokovă Klavdia Semionovna, a.n. 1899

Brandin Ivan Petrovici, a.n. 1901

Avdeev Iakov Matveevici, a.n. 1904

Kozlova Maria Nikolaevna, a.n. 1902

Șkarina Anna Ivanovna, a.n. 1905

În dosarul penal în multe volume al celor 10 creștini condamnați este un pachet cu inscripția „probe materiale“. Acestea sunt probe adunate spre a dovedi vina pentru care frații noștri au plătit cu viața. În acest pachet găsim și Declarația „Cu privire la instaurarea și apărarea unei orânduiri sociale echitabile“,

adoptată pe data de 16 iunie 1927 la Moscova de Congresul Constituant al Uniunii Baptiștilor din guberniile centrale ale RSFSR, la care au participat 113 delegați, printre care a fost și P. I. Hrapov. Peste 10 ani această Declarație a nimerit în dosarul lui penal.

Iată conținutul ei:

Adoptată la 16-21 iunie 1927 de Consfătuirea Comitetului Uniunii Baptiste din RSFSR (gubernia centrală) cu participarea reprezentanților din raioanele care intră în Uniune și destinată spre examinare la cel mai apropiat congres al Uniunii sus-menționate.

După ce a audiat rapoartele lui P. V. Pavlov, M. D. Timoșenko, V. V. Skaldin și I. G. Dvogliuk, congresul nostru a aprobat tezele de bază prezentate în rapoarte. Aceste teze reflectă opiniile demult maturizate ale celei mai sincere și gânditoare părți a Frățietății noastre în ce privește problema instaurării și apărării unei orânduiri sociale echitabile, problemă abordată în legătură cu atitudinea baptiștilor față de stat și de serviciul militar. În baza tezelor menționate congresul declară:

1. Congresul consideră că forma de conviețuire socială ce corespunde cel mai mult idealurilor evanghelice, ca fiind cea mai echitabilă și perfectă, este orânduirea de viață socialistă, realizată pe calea unei lupte înverșunate prin toate mijloacele spirituale și materiale.

2. În această luptă, Puterea sovietică este cea mai onestă și dârză luptătoare pentru instaurarea unei orânduiri sociale echitabile și cea mai bună apărătoare a maselor oamenilor muncii, interesați de instaurarea ei. Din acest motiv ea merită susținerea tuturor creștinilor sinceri și credincioși lui Dumnezeu, fiindcă anume ei se bucură atât în RSFSR, cât și în toată URSS de libertatea mărturisirii și a propagării credinței lor.

3. Apropierea vremii când va fi instaurată pe pământ pacea generală, vestită la nașterea lui Hristos, e împiedicată de fiara ieșită din adânc, care luptă împotriva lui Dumnezeu, numită în zilele noastre capitalism. Arma ei este mașina militară numită militarism. Această fiară îi face pe oameni să intre în conflict unul cu altul pe câmpul de luptă pentru interesele dictate de aviditate și de tendințele de cotropire. Mistuind în nenumăratele războaie îndeosebi floarea omenirii — tinerețea, ea este înfuriată acum că îi scapă a șasea parte din globul pământesc, numită URSS, unde s-a instaurat Puterea sovietică pacifică, și astfel, pericolul războaielor, al atacului deschis există până în prezent. De aceea, pentru a i se da o ripostă nimicitoare și a apropia timpul păcii generale, trebuie să apărăm Puterea sovietică, să apărăm orânduirea sovietică;

4. Iată de ce noi, baptiștii, vom apăra, în numărul altor cuceriri ale Revoluției din Octombrie, și libertatea religioasă pe care am câpătat-o în timpul Puterii sovietice. Congresul consideră că baptiștii, ca cetățeni devotați ai URSS, împărțind principiile orânduiri socialiste, care se instaurează în țara noastră, sunt datori, să-și îndeplinească toate obligațiile civile conform dispozițiilor generale în toate formele specifice acestor obligații, inclusiv să-și facă serviciul militar în Armata Roșie, recunoscând că existența ei este determinată de necesitatea de a apăra URSS de invazia puterilor ostile față de orânduirea socialistă. Congresul își exprimă siguranța că Puterea sovietică îl întrebuințează pe fiecare baptist recrutat așa, încât el să poată da statului un folos maxim;

5. Totodată, Congresul se desolidarizează de tendințele particulare, care s-au strecurat la al XXVI-lea Congres al Baptiștilor, la care unii reprezentanți au luat în derâdere avânturile curate ale frățietății noastre spre viața comunistă, care era la început în biserica creștină.

Rezoluția a fost adoptată la congresul constituant al Uniunii Baptiste Centrale care a avut loc pe 15-20 decembrie 1927 în or. Moscova. **(Adoptată de toți, cu excepția a patru delegați.)**

Se publică în varianta inițială cu amendamentele introduse la Consfătuire.

Secretar — I. G. Dvogliuk

Președinte — M. Timoșenko

(ASFR, fond 1235, inv. 74, dos. 2698, f. 26) v. „Supliment“ pp. 299-301

unde să locuiască numai creștini evanghelici, care, prin munca lor, ar crea un adevărat comunism. Aco-perișurile caselor el voia să le vopsească în albastru, iar casele — în culoare albă ca neaua. În jurul fiecă-rei case să se cultive multe flori. În casa de rugăciu-ne, care s-ar afla într-o piață mare, să se țină adunări creștine. De la piață trebuia să pornească, precum niș-te raze, 12 străzi și fiecare să poarte numele unuia din apostoli. În oraș se plănuia să fie o rânduală comunis-tă exemplară, numai că pe platformă creștină. Așa își imagina Prohanov orașul-minune.

Să admitem că orașul cu o gospodărie exemplară ar fi fost înălțat. S-ar fi stabilit în el cei mai nobili creștini evanghelici renăscuți, cu cea mai înaltă stare duhovni-cească. Cum credeți: acești creștini evlavioși ar fi năs-cut numai „abeli”? Ba ar fi născut și „caini”. Și în ce s-ar fi transformat acest oraș al soarelui peste o generație?

Ideea e ademenitoare când e pe hârtie: ca să strângi bani pentru proiecte grandioase, să tulburi mințile oa-menilor. Însă toate acestea sunt o utopie și o autoîn-șelare. Câte astfel de orașe ne înconjoară? Dacă ar fi stabiliți iarăși Adam și Eva chiar și pe o insulă nepo-pulată, ei ar naște și „abeli” și „caini”. Dar unde sunt „caini”, e nevoie neapărat de polițiști cu bastoane, de cămăși de forță, de închisori (uneori și cu termene de întemnițare pe viață), pentru a-i apăra pe cei ce fac bi-nele și a-i pedepsi pe cei ce fac răul.

De unde i-au apărut lui Prohanov aceste idei ispiti-toare? În arhive s-a păstrat o scrisoare trimisă din Ber-lin de I. Prohanov lui V. Pașkov la 17 ianuarie 1898:

Consider aflarea mea peste hotare drept una dintre cele mai mari binecuvântări de la Domnul.

Aici am fost uluit de faptul că diversitatea părerilor asupra chestiunilor de mâna a doua nu distruge, ci chiar dă un farmec deosebit uni-tății duhovnicești dintre diferite asociații ale creștinătății evanghelice.

Lucrul acesta mi-a deschis ochii asupra ade-vărului că la baza activității creștinilor trebu-ie puse, în primul rând, nu definițiile dogmati-ce ale credinței, capabile să pună limite, ci ce-riințele iubirii lui Hristos, care e mai mare de-cât orice și e mai presus de orice barieră din lume. Numai ea constituie izvorul puterii bise-ricii pe pământ.

Prin o astfel de experiență am ajuns la ide-ea de libertate creștină adevărată. Pentru mi-ne acum nu există o mai mare bucurie de-cât a descoperi prin notele distinctive ale bise-ricii unitatea în duh a copiilor lui Dumnezeu.

În colegiile biblice din Occident el a însușit convin-gerea nici pe departe evanghelică: unitatea e primară, iar învățătura sănătoasă a Domnului e secundară! Însă Evanghelia socială e o temelie de nisip pentru casa duhovnicească! Domnul a zis: „Fiindcă ai păzit cuvân-tul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercă-

rii...” (Apoc. 3: 10). Primar e Cuvântul, învățătura să-nătoasă a Domnului, iar dacă acest cuvânt este adaptat la împrejurări ori e denaturat în schimbul „dragostei”, atunci ne arătăm infideli față de Dumnezeu! În ajunul anului 1905 lui Prohanov îi apăruse deja ideea creă-rii Bisericii Populare din Rusia după modelul celei din Occident: „...la baza activității creștinilor trebuie puse, în primul rând, nu definițiile dogmatice ale credinței, capabile să pună limite, ci cerințele iubirii...” Cu alte cuvinte, pe principiile slujirii sociale, ale contopirii bi-sericii cu gospodăria cooperativă de fermieri, I. S. Pro-hanov a încercat să unească într-o alianță toate efortu-rile și curentele creștine cu perspectiva unei activități de mari proporții. Dar „au suflat vânturile, și au izbit în casa aceea: ea s-a prăbușit, și prăbușirea i-a fost ma-re” (Mat. 7: 27).

Vom cita un fragment din scrisoarea lui Ivan Veni-aminovici Karghel. În anii '30, dumnealui, unui bătrân de 82 de ani, stabilit în o provincie îndepărtată (orașul Lebedin, regiunea Sumi), i s-au adus mijloace bănești, dar cu unele condiții. El a refuzat să le accepte și a in-dicat motivul:

Chiar de la începutul mișcării evangheli-ce cunosc această biserică (de la Leningrad. — Nota red.) ca una care nu se amestecă în poli-tică și care nu îngăduie ca cea din urmă să pă-trundă în mediul ei. Acum congresul al X-lea al creștinilor evanghelici e ridicat cu mult mai presus decât Hristos, mai presus de slava lui Dumnezeu, el pune baza politică mai presus de-cât baza Dumnezeiască. Când fariseii și irodia-nii, prin viclenie, au vrut să-L implice pe Hris-tos în politică, El i-a respins cu sabia cu două tăișuri: „Dați dar Cezarului ce este al Cezaru-lui, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!” (Mat. 22: 16-21).

Când au încercat a-L prezenta cu orice preț pe Hristos ca politician, ei nu L-au putut mișca nici câtuși de puțin de pe temelia Dumnezeiască. El aprecia puterea lui Pilat, a acestui judecător nedrept, ca putere dată de Dumnezeu, iar despre Sine mărturisea: „Împărăția Mea nu este din lu-mea aceasta...” (Ioan 18: 36).

Acum în aceste rânduri poate să intre numai un om călăuzit de firea pământescă, orbit, și nicidecum un creștin adevărat.

Din timpul Domnului meu proslăvit niciun membru al bisericii Lui n-a intrat în ea pe plat-formă politică. Și eu însumi de mai bine de 62 de ani sunt membru al bisericii pe principii-le lui Dumnezeu și știu că orice biserică ce res-pinge temelia Lui, punând în locul ei hotărârile sale, pierde dreptul de a se numi biserică evan-ghelică.

Domnul meu, care m-a ajutat să trăiesc în cei 82 de ani, va putea s-o facă și în zilele ce mi-au mai rămas.

Acum cinci ani frățietatea noastră a primit o invitație de la Mihail Sergheevici Gorbaciov la prezentarea publică a partidului creat de el. La această întrunire au participat reprezentanții tuturor confesiunilor. Acolo el a vrut să explice politica sa interconfesională sau cum vede el relațiile dintre biserică și stat.

În rândurile din față ședeau preoți în veșminte, cu cruci, ședeau adepți ai învățaturii charismatice, penti-costali. Cei care ieșeau la tribună rosteau cuvântări în favoarea partidului lui Gorbaciov. Ascultându-i pe toți, el a făcut bilanțul:

„Din 1991, mai exact, puțin mai înainte, din 1988, când în țara noastră s-a început restructurarea, n-a rămas aproape nicio confesiune, care să nu fie sedusă a se amesteca în politică. Dacă așa vor merge lucrurile și mai departe — adică biserica se va ocupa de politică —, atunci noi, politicienii, vom fi nevoiți să ne ocupăm de sufletul omenesc. Dumnezeu a însărcinat biserica să vegheze asupra sufletelor. Când problemele sufletului omenesc sunt satisfăcute de biserică, ele constituie 90% din cerințele vitale ale omului. Cezarului îi rămân doar 10% pentru pachetul social, pensie, apărare, industrie. Nouă Dumnezeu ne-a dat 10%, vouă — 90%. Voi neglijați ceea ce e al vostru și atentați la ceea ce e al nostru. Dacă așa vor merge lucrurile și mai departe, atunci noi, cezarii, vom fi nevoiți să ne ocupăm de suflet“.

Ce adesea asemenea lucruri simple nu sunt înțelese de slujitorii altarului! Biserica din Rusia a fost atrasă treptat în politică. Pe vremea lui Reaboșapka, Pașkov, în perioada dezmățului prigoanelor din timpul puterii țariste, când, în temnițele naturale din munții Armeniei, de la Ghiriusî, mureau familii întregi de creștini deportați, biserica era „cumplită ca niște oști sub steagurile lor“. De ce? Fiindcă era curată, stătea pe unica temelie dreaptă, pe temelia lui Dumnezeu, străină de orice politică!

Cineva a spus: „Când biserica Îi este credincioasă lui Hristos, atunci ea e biruitoare și, la fel ca Ilie, aleargă înaintea carului lui Ahab. Dar când biserica își pierde credințioșia, ea se așază comod în carul lui Ahab, ori, ca o captivă, aleargă în urma carului, fiind în slujbă la puternicia lumii acesteia“.

În arhiva lui V. A. Pașkov s-a păstrat o scrisoare a lui V. G. Pavlov adresată celui dintâi, care mărturisește despre credințioșia slujitorilor în condiții de persecuții neconținute:

or. Tiflis, 10 noiembrie, 1886

Frații din Tavria mă invită să vin la 22 noiembrie la alegerea noului prezbiter, fiindcă guvernul nu l-a confirmat pe fratele Cetverikov, deoarece el a fost cândva judecat, iar pe fratele Stepanov — pentru că e sub urmărire penală. Le-am scris că nu trebuie să aleagă un nou prezbiter. Dacă guvernul nu-l confirmă, noi nu avem nevoie de confirmarea lor. A-l revoca pe prezbiterul odată ales numai din motivul că nu l-a confirmat guvernul nu corespunde principiilor noastre de credință.

Așa a fost biserica CEB din Rusia până în anul 1905.

Din 1905 totul s-a schimbat radical! A fost promulgată legea despre toleranța religioasă. Delegației baptiștilor prigoșiți din Rusia i s-a permis să plece, în 1905, la Congresul mondial al baptiștilor (în Anglia), unde au fost prezenți 12 mii de baptiști din întreaga lume.

Frații noștri ajungeau a-L cunoaște pe Domnul în temnițe, în genunchi, ținând sus Cuvântul lui Dumnezeu. Și cum îi învăța Duhul Sfânt, așa trăiau. Modul de viață al asociației mondiale a baptiștilor era cu totul altul. În special, Congresul mondial al baptiștilor a expediat o telegramă de mulțumire reginei Angliei pentru organizare și deservire excelentă. Era un gest patriotic.

Delegația din Rusia, după întoarcerea în patrie, a fost chemată la poliția țaristă și li s-a dat un avertisment: „În numele congresului, inclusiv al delegației din Rusia, reginei Angliei i s-a înaintat o telegramă de plecăciune. Voi nu v-ați exprimat protestul?“ — „Nu“. — „Peste hotare luați parte la activitatea patriotică, iar în Rusia nu vreți să-i mulțumiți împăratului Nikolai al II-lea, în numele bisericii evanghelice, pentru Ucazul despre toleranța religioasă și pentru un șir de alte bunuri pe care vi le-a dat? Peste hotare sunteți patrioți, dar în patrie?!“

Și i-au silit să se încadreze în activitatea patriotică, politică, activitate neevanghelică.

După prima călătorie a baptiștilor ruși în Marea Britanie virusul tradițiilor neevanghelice, al modului de viață necreștin a venit și în Rusia și, ca urmare, a apărut documentul:

„Adresă de la participanții la Congresul I Panrus al Creștinilor Evanghelici supuși Majestății Sale Împăratul, Autocratului întregii Rusii. Septembrie 1909“:

Marelui Domnitor al pământurilor ruse! Marile acte ale voinței Majestății Voastre din 17 aprilie și 17 octombrie 1905 umplu de bucurie inimile multor milioane de oameni ai poporului rus, a cărui parte integrantă o constituim și noi, creștinii evanghelici, fiind „carne din carnea lui“ și „os din oasele lui“.

Bucuria noastră sporește și în urma ucazului Majestății Voastre din 17 octombrie 1906, care a pus o bază neclintită libertății religioase, dându-ne posibilitate, ca unor cetățeni ruși, nu numai să ținem slujbe religioase de masă, ci și să ne aranjăm viața socială cum ne dictează conștiința.

Adunându-ne pentru prima dată din inițiativa primei noastre comunități legalizate din capitală pentru a ne rezolva problemele, noi, reprezentanții bisericii creștinilor evanghelici din Rusia, urmând poruncile lui Hristos și ale apostolilor, înălțăm rugăciuni fierbinți pentru prosperitatea domniei Majestății Voastre spre binele întregului popor rus.

Să Vă dea Atotputernicul Dumnezeu bucuria de a Vă vedea realizarea tuturor planurilor mărețe de înnoire a mult iubitei noastre patrii.

După ce conducătorii bisericii din Rusia au făcut cunoștință cu frățietatea mondială, a fost introdus în biserică aluatul lui Irod: activitatea politică și cea patriotică — lucruri străine pentru Biserica lui Hristos!

Inima ni se strânge de durere citind scrisoarea de muștrare a unui grup de social-revoluționari către congresul baptiștilor din septembrie 1909:

În septembrie anul curent (1909) în or. Rostov pe Don va fi convocat Congresul panrus al reprezentanților comunităților baptiste. Asemenea congrese baptiștii organizează anual deja mai bine de 20 de ani. [...] Fiind oameni adânc religioși, baptiștii pun în dezbatere la congresele lor sau, cel puțin, au pus în dezbatere până în prezent, chestiuni referitoare exclusiv la viața lor spirituală și nu s-au interesat deloc de problemele vieții civile, considerându-le „treburi ale lumii acesteia“. Ca rezultat, politica le-a fost întotdeauna străină. [...] Ei suportau cu răbdare suferințele pentru Hristos și doar se rugau pentru opresorii lor, urmând preceptul lui Hristos: „Rugați-vă pentru vrăjmașii voștri“, iar subjugarea națională nu-și găsea ecou în inimile lor absorbite de rugăciune, întrucât ei consideră drept patrie a lor cerul, viața pământească este pentru ei un liman vremelnic, de aceea ei nu se interesau de starea politică a țării. Astfel, până în anul 1905 baptiștilor, conduși de conferințele anuale ale reprezentanților lor, politica le-a fost străină. [...]

De aceea pare foarte straniu și absolut de neînțeles apariția următorului punct în programul congresului baptiștilor ce urmează să aibă loc: „Alegerea unei delegații care să ceară audiență la Majestatea Sa Împăratul pentru a exprima sentimente de loialitate și mulțumiri pentru libertatea dăruită“. Cum să înțelegem? Cetățenii patriei cerești, supuși unicului Împărat — lui Dumnezeu, își doresc de acum un împărat pământesc, ca evreii de pe vremea lui Samuel. [...]

De aceea nu poți avea o altă atitudine decât sentimente de uimire profundă că baptiștii, oameni care nu au nimic comun nici cu boierii, nici cu popii, nici cu aliații, deodată și-au dorit să trimită o delegație la țar, pentru a-și exprima sentimentele de loialitate. Cum se explică acest gând monstruos, absurd pentru orice om rus și mai ales pentru un baptist?

Probabil, gândul acesta le-a apărut ca rezultat al adoptării de către Duma de Stat a legii despre libertatea confesională. Drept mulțumire pentru libertatea dăruită, baptiștii vor să-și exprime față de țar sentimentele de loialitate. Să admitem pentru un minut că în Rusia a sosit cu adevărat libertatea confesională (deși nu e așa). Se poate oare să-i mulțumești pentru ea țarului Rusiei? [...] Dacă și trebuie să-i mulțumească cuiva pentru libertatea religioasă, atunci să le mulțumească revoluționarilor ruși pentru silința de a căpăta, fie și cu prețul vieții, libertatea pentru popor. Iar baptiștii, dacă vor să rămână credincioși față de învățătura lor, trebuie să-I mulțumească pentru libertate numai lui Dumnezeu. [...]

În ciuda „libertății dăruite“, abia o lună în urmă au fost eliberați de sub arest baptiștii care se întruniseră la Odesa, iar în celelalte fundături ale Rusiei (ba toată Rusia e o fundătură sălbatică) slujbașii țarului își bat joc și acum de baptiști, popii țariști atâta împotriva lor poporul ignorant.

Deci despre ce fel de libertate religioasă poate fi vorba? Ea nu există, după cum nu există nici o altă libertate și nici nu va fi până ce nu va veni iarăși necruțătoarea răzbuunătoare — revoluția — și, cu mâna sa puternică și, de data aceasta, sângeroasă, va pune capăt batjocurilor țarului față de popor. Apariția în programul congresului baptiștilor a punctului privind exprimarea față de împărat a sentimentelor de loialitate trebuie explicată ca o greșeală. E imposibil ca toți baptiștii, oameni cu o credință strictă, pur religioasă și tare ca cremenea, să fi uitat poruncile apostolului: „Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ“ (Col. 3: 2), precum și: „Voi ați fost cumpărați cu un preț. Nu vă faceți dar robi oamenilor“ (1 Cor. 7: 23). E imposibil să fi uitat și cazul descris în capitoul 8 al cărții întâia a Împăraților: „Toți bătrânii lui Israel s-au strâns și au venit la Samuel la Rama. Ei au zis: «Pune un împărat peste noi să ne judece, cum au toate neamurile»“. [...]

Când „bătrânii“ baptiștilor se vor aduna la congres, să nu se asemene bătrânilor lui Israel. Să-și amintească de responsabilitatea pe care o au, ca reprezentanți ai unui grup numeros din populația Rusiei, și să respingă orice gând de a-și exprima, față de împărat, sentimentele de loialitate și de mulțumire pentru libertatea imaginară. Altfel Domnul nu va răspunde la rugăciunile lor, iar poporul rus [...] îi va numi pe baptiști trădători ai cauzei poporului.

(ASFR, f. 102, Secția specială, anul 1910, dos. 9, partea a V-a, litera A, filele 11-12) v. „Supliment“, pp. 247-248

De această „rugină“ a păcatului (Ezec. 24: 6) biserica nu s-a curățat nici până astăzi. Frații au făcut numai un pas nechibzuit în 1905: au scris în numele bisericii, nu și-au dat seama de intențiile perfide, nu s-au orientat în acele împrejurări. Și iată deja mai bine de o sută de ani se târăște această trenă de fapte păcătoase, devenind o moștenire a generațiilor ulterioare, care au asimilat fărădelegea, au înmulțit-o, au întemeiat-o din punct de vedere teoretic. Dar este încununată de biruință numai lupta după rânduieli a celor curați de aceste fărădelegi.

1.10. „Nu mă dau în lături de la moarte”

*„Dacă am făcut vreo nedreptate sau vreo nelegiuire vrednică de moarte, nu mă dau în lături de la moarte...”
Fapt. 25: 11*

Vremurile de liniște și perioadele de prigoane sunt rânduite de Dumnezeu: „Nu iese din gura Celui Preaînalt răul și binele?” (Plân. 3: 38). „Veți avea un necaz de zece zile...” (Apoc. 2: 10) — i-a spus îngerului bisericii din Smirna „Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur”.

Apostolul Pavel le-a spus prezbiterilor din Efes: „Și acum, iată că, împins de duhul, mă duc la Ierusalim... Numai, Duhul Sfânt mă înștiințează din cetate în cetate că mă așteaptă lanțuri și necazuri” (Fapt. 20: 22-23). Prin aceste „lanțuri și necazuri” apostolul le-a mărturisit despre Hristos cărmuitorilor Festus, Agripa. Lanțurile celor „ce suferă după voia lui Dumnezeu” (1 Pet. 4: 19) contribuie la curățarea și înmulțirea rândurilor bisericii (Ioan 15: 2).

Dar sunt și prigoane de altă natură, care au loc din cauza că biserica luptă „nu după rânduielile lui Dumnezeu”. Apostolul Pavel, apărându-se în fața lui Festus, i-a spus: „N-am păcătuit cu nimic... Împotriva Cezarului... Dacă am făcut vreo nedreptate sau vreo nelegiuire vrednică de moarte, nu mă dau în lături de la moarte” (Fapt. 25: 8, 11). Amestecul slujitorilor în politică, în problemele civile e un atentat la prerogativele puternicilor veacului acestuia și de aceea e considerat adesea o faptă „demnă de moarte”. Răspлата pentru încălcarea rânduielilor luptei duhovnicești provoacă lucrării lui Dumnezeu o distrugere de proporții colosale.

„Lucrătorii KGB i-au spus odată unui slujitor al Consiliului Bisericilor: «Nu ne călcați pe bătătură!» Da! Noi le călcam pe bătătură, dar nu în cabinetele lor, ci când veneau la altarele noastre! «Cine v-a pus aici? — le spuneam. — Aici e locul celor consacrați. Locul acesta e sfânt! Aici e prezent Domnul! Și nu vă vom lăsa să intrați aici!»

Dar când slujitorii bisericii încep să se amestece în chestiunile politice, atunci KGB-ul are tot dreptul să-i pedepsească. Și noi trebuie să fim gata și de moarte dacă ne-am băgat în politică, dacă ne-am amestecat în chestiuni străine, dacă am început să facem ceea ce nu se cuvine (Fapt. 25: 11).“ (Gh. K. Kriucikov, „Vestitorul adevărului”, nr. 3-4, 1991)

„În Ucraina în timpul ocupației din perioada războiului a apărut o mică libertate religioasă, de scurtă durată — vreo doi ani și jumătate. În timpul acela prezbiterii răspunzători ai regiunilor Harkov și Donețk au reușit să convoace un congres. Atâta bucurie a fost, încât și-au pierdut și simțul vegherii. Și i-au scris o scrisoare lui Hitler: «Vă mulțumim că, în sfârșit, ne-ați dat libertate religioasă».

Își dădeau seama oare acești oameni că peste jumătate de an va veni armata sovietică și va înceta iarăși libertatea?! Știți ce li s-a spus apoi? «După Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să vă supuneți împăraților. Lui Hitler v-ați putut închina, acum închinați-vă nouă. Acum lucrați nu numai cu Himmler, ci și cu Beria. Dar mai întâi stați un timp la răcoare». Unul a stat zece ani în pușcărie. Iar când s-a întors, le slujea atât de supus, încât a predat o mulțime de suflete la suferințe. Iată cum mergeau treburile în biserica noastră!“ („Vestitorul adevărului”, 2007, nr. 4-5, p. 19)

Istoria creștinismului în general, precum și istoria frățietății CEB din Rusia sunt împânzite de suferințe, din cauza că biserica s-a amestecat în treburile lumii, n-a luptat după rânduieli. Pentru confirmarea celor spuse, vom cita un exemplu din evenimentele cu o vechime de cinci veacuri.

În anul 1553 regină a Angliei a devenit Maria I, care mai e numită și „Maria vărsătoare de sânge”. În timpul domniei ei (1553-1558), mulți protestanți au fost condamnați la ardere pe rug. Vinovații acestor persecuții cumplite erau chiar protestanții Angliei, căci slujitorii reformației se amestecaseră în o chestiune politică: procesul de divorț al familiei regale, părinții Mariei.

John Foxe mărturisește în „Cartea martirilor” că în acei ani în Anglia erau controversate privind procesul de divorț al regelui Henry al VIII-lea de soția sa Chaterine de Aragonia, cu care se căsătorise în anul 1509, până la încoronarea sa. Mai înainte ea fusese soția fratelui mai mare al regelui, Arthur, care murise în 1502. Căsătoria a fost reușită timp de circa 20 de ani, dar în 1527 Henry și-a urât soția, fiindcă aceea nu-i născuse un fiu, care să devină succesor al dinastiei Tudorilor. Dorind să scape de soție, Henry s-a autoconvins că

e lipsit de moștenitor deoarece căsătoria lor nu-l este plăcută lui Dumnezeu pe baza cuvintelor Scripturii: „Dacă un om ia pe nevasta fratelui său, este o necurăție... nu vor avea copii” (Lev. 20: 21). Pentru a se recăsători, regele i-a dat ordin cardinalului Wolsey să obțină o bulă papală, prin care ar fi anulată căsătoria cu Chaterine. Papa Clement a refuzat să satisfacă rugămintea regelui Angliei. Henry s-a înfuriat.

Și iată că în anul 1529 în problema de divorț a regelui s-a implicat profesorul de teologie, arhiepiscopul Cranmer și alți protestanți. Doctorul Cranmer i-a sugerat regelui ideea să-i însărcineze pe cei mai instruiți oameni de la universitățile din Cambridge și Oxford cu studierea acestei probleme după Cuvântul lui Dumnezeu și să adopte o hotărâre în Anglia fără a se adresa la Roma: „Ce cuvinte minunate! — s-a bucurat regele. — Sunt pe deplin satisfăcut”. Doctorii în științe teologice au adoptat hotărârea cum că, în baza Cuvântului lui Dumnezeu, căsătoria cu văduva fratelui nu este după lege, de aceea regele Henry și soția sa trebuie să divorțeze. Prin urmare, el s-a recăsătorit, biserica din Anglia s-a declarat independentă, iar în anul 1533 a rupt legăturile cu papa de la Roma. Din 1536 până în 1540 în Anglia au fost închise toate mănăstirile, averea lor a fost confiscată în folosul statului, iar protestanții, în anii aceia, își continuau liber munca de traducere a Bibliei.

De la a doua căsătorie în noua familie s-a născut o fiică Elisabeth. Ea a fost proclamată succesoarea tronului în locul Mariei (fiica Chaterinei de Aragonia), care acum se considera copil nelegitim. Maria creștea cu o ură ascunsă față de protestanți, care îi distruseseră familia. Ea era adeptă a convingerilor catolice. Era revoltată că arhiepiscopul Cranmer a înlocuit în Anglia credința romano-catolică cu cea protestantă. Și, în anul 1554, când Maria a devenit regină a Marii Britanii, din ordinul ei, arhiepiscopul Cranmer și alți slujitori reformați au fost arestați și închiși în Turnul Londrei, fiind învinuiți de trădare.

În anul 1555, la marginea Oxfordului, au fost arși Nicholas Ridley, Hugh Latimer, arhiepiscopul Cranmer. J. Foxe scrie că în acea vreme au fost arși atâția martiri, încât nu avem posibilitatea să descriem toate istoriile lor, ba nici chiar numele să le enumerăm. Erau învinuiți de erezie: că nu cred în prezența reală a trupului lui Hristos în pâinea sacramentală, nu frecventează mesele*, se pronunță împotriva ceremoniilor tradiționale romano-catolice și împotriva euharistiei. Flacăra prigoanelor bântuia în toată Anglia nimicindu-i pe protestanți. Adevărații slujitori ai lui Hristos au acceptat moartea mărturisindu-și credința în Hristos și în Cuvântul Lui.

Citind aceste pagini ale istoriei, îți apare întrebarea: pentru ce au suferit totuși creștinii din Anglia? Patimile lor au fost pentru Hristos sau au fost o răsplată pentru amestecul slujitorilor în politică? Credem că e adevărată și o versiune și cealaltă, deoarece protestanții care nu au abjurat de învățătura Evangheliei și au acceptat mai bine să moară, decât să se abată de la adevăr, sunt martiri. Învăluți de flăcări, ei se rugau pentru prigonitori, pentru trezirea Angliei și Îl proclamau pe Isus Hristos drept adevăratul Cap al Bisericii Sale.

Dar este adevărat și faptul că amestecul în politică al slujitorilor renumiți ai reformăției a aprins mânia Mariei împotriva protestanților, care îi ruinaseră familia, și flacăra rugurilor a început să bântuie prin întreaga Anglie. Problema de divorț a familiei regale era o chestiune de ordin politic.

Reforma din acei ani n-a adus trezire spirituală Angliei, întrucât conducătorii ei se bizuiau pe puterea politică, pe rege, și nu pe Hristos. Ei aveau de gând să facă din Anglia o țară protestantă exercitând o influență calculată asupra regelui, dar lucrurile au luat o altă întorsătură. Regina Maria I, urcând pe tron, a restabilit autoritatea papei și toate doctrinele catolice. Timp de cinci ani, cât a domnit ea, au fost martirizați foarte mulți creștini devotați lui Hristos. Pentru a evita persecuțiile cumplite, protestanții s-au împrăștiat prin țările Europei, iar cei care rămăseseră în Anglia au fost nevoiți să se ascundă un timp îndelungat. Aceste persecuții au paralizat orice slujire a protestanților pentru zeci de ani.

Ceva similar s-a întâmplat și în Rusia în anii '30 ai secolului al XX-lea. Examinând sute de dosare de urmărire penală, răsfoind filele proceselor-verbale ale anchetelor și citind mii de hotărâri de împușcare a „baptiștilor-antimilitariști”, vedem că în aceste dosare s-au păstrat atât mărturiile de credincioșie față de Dumnezeu, cât și „probe materiale” ale „nerespectării rânduielilor luptei duhovnicești” de slujitorii din fruntea uniunilor.

Cei condamnați fără vină în anul 1937 pentru convingeri antimilitariste, fiind puși în libertate după 10-15-20 de ani de întemnițare, se grăbeau la adunări în bisericile înregistrate ale VSEHB, însă acolo slujitorii nu le permiteau foștilor întemnițați să participe la Cina Domnului și cereau de la ei să se pocăiască pentru „tendențele antimilitariste” și pentru nesupunere față de hotărârile congreselor. Au venit la ai lor, și ai lor nu i-au primit! Acești oameni ai suferinței au ajuns a fi izolați de biserică. Iată textul incomplet al ce-

* Mesă — liturghie la catolici.

Din biserica „Sfânta Maria” (poza din dreapta, jos) arhiepiscopul Cranmer a fost condus spre execuție. Locul de pe pavaj, unde a ars rugul, e acoperit cu pietre în formă de cruce (poza din stânga de sus). Flăcările rugului au ajuns până la porțile colegiului, arzându-le parțial suprafața. În asemenea stare s-au păstrat până în prezent (poza din dreapta de sus). În biserica „Sfânta Maria” în locul unde a stat martirul, căruia i s-a pronunțat pedeapsa cu moartea, lângă coloana arcadei (pe poză: la stânga de orgă) e fixată o tăbliță cu inscripția: *„Arhiepiscopul Cranmer și episcopii Ridley și Latimer au fost condamnați de două ori pentru erezie în biserica Sf. Maria în timpul domniei reginei Maria, care era catolică. Pentru tentativa de a se întoarce la reformă, Ridley și Latimer au fost arși în anul 1555. Cranmer a abjurat atunci de principiile protestantismului și a semnat retractarea. În anul 1556 el s-a pocăit pentru abjurație: fiind adus în biserica Sf. Maria, pentru a face declarație, în ultima clipă a abjurat abjurația sa. Din biserică spre rug el a mers cu pas ferm și cu zâmbetul pe buze, și-a întins mai întâi mâna dreaptă în foc, cu care semnase abjurația, ca să ardă prima”. În această biserică se țin și astăzi servicii divine.*

Un monument în cinstea a trei martiri ai reformei, condamnați la moarte pe timpul reginei Maria, or. Oxford

rerii fostului întemnițat — Voițehovski Mefodi Fiodorovici, adresată conducerii comunității de la Moscova:

„Am venit la credința Evangheliei în or. Irkutsk. În anul 1924 am fost botezat în râul Angara și am început să predic Cuvântul lui Dumnezeu. El a căzut într-un pământ bun și 26 de inși din localitatea noastră au devenit membri ai bisericii. În anul 1926 am venit la Moscova și eram atașat mai mult de biserică de la Krasnâe vorota. [...] În anul 1941 am fost mobilizat și, chiar din primele zile, am refuzat să iau arma în mână și am propus să fiu luat la restabilirea podurilor distruse, dar am fost deferit tribunalului militar și, la 17.03.'42, am fost condamnat la împușcare. Am fost ținut 34 de zile în camera celor condamnați la moarte și împușcarea a fost substituită cu 10 ani detenție în lagăre de muncă silnică.

Mi-am suferit termenul în nord în or. Vorkuta. În lagăr am fost eliberat de sub escortă — aveam posibilitatea de a merge la adunările evanghelice și luam parte acolo la frângerea pâinii. Îmi triumfa sufletul că am dreptul iarăși să fiu printre copiii lui Dumnezeu.

Prin un decret, mi s-a anulat jumătate de termen și m-am întors la Moscova la familia mea, iar în primele zile ale lunii decembrie am mers la adunare și mă bucuram că în acești ani a avut loc unirea bisericilor de credință evanghelică. Am participat cu conștiința împăcată la frângerea pâinii, însă apoi am aflat că trebuie neapărat să depun cerere de a fi primit în rândurile membrilor bisericii de la Moscova. Am discutat cu fratele Jidkov și i-am dat cererea mea, dar el mi-a declarat de-a dreptul: „Dacă ai și acum aceleași convingeri, refuzi să iei arma, noi nu te putem primi“. I-am răspuns: „Da, eu sunt și acum de aceeași părere, fiindcă am fost condamnat la moarte pentru că nu vreau să omor oameni și să fac acel mare rău pe care l-a făcut Cain...“.

Fraților, eu nu vreau să fiu în afara bisericii, căci frecventez adunările, dar la Cina Domnului nu particip. Fraților, credeți-mă, îmi este greu să privesc și să mă feresc de pâinea și de paharul care sunt duse pe lângă mine în timpul amintirii suferințelor Domnului sau să plec, ca să nu mă uit la ele. Fraților, îmi este greu!

Vă rog, primiți-mă, permiteți-mi să mă simt liber, căci, fiind în adunare, mă simt ca și după zăbrele“.
(16 iulie 1950) (ASFR, fond 6991, inv. 3, dos. 758, f. 124-126)

În libertate, în biserică, întemnițării se simțeau „ca după zăbrele“! Astăzi, aruncând o privire în trecutul frățietății noastre baptiste, e cu neputință să citești această scrisoare fără a te cutremura: câtă durere sufletească este în ea și câtă disperare!

Se abăteau de la adevăr, „comiteau păcate și se uneau cu lumea vârfulile conducătoare“, dar plăteau cu suferințe rândurile de jos, mergeau în închisori slujitorii, frații și surorile de rând.

De ce este important să ținem minte aceste lucruri? Pășind în epoca grea a secolului al XXI-lea, slujitorii bisericii trebuie să cunoască principiile luptei după rânduieli:

„Abaterea de la adevăr are ca urmare moartea și lipsește biserică de făgăduința de a fi de neînvins“. („Foaia frățească“, 1979, nr. 1)

„Condiția independenței bisericii este împlinirea ireproșabilă a poruncilor lui Dumnezeu. Ca biserică, noi nu trebuie nici să atentăm la prestigiul din partea statului, nici să ne băgăm în politică, numai atunci statul nu are dreptul să se amestece în treburile bisericii, deoarece independența este un act reciproc. Dacă noi atentăm la ceea ce e a cezarului, atunci și cezarul are puterea de a atenta la ceea ce e a lui Dumnezeu, la biserică. Frățietatea noastră nu s-a amestecat niciodată în politică, suntem nevinovați în fața cezarului, de aceea, ca biserică, noi am căpătat dreptul la independență și la inviolabilitate“. (Gh. K. Kriucikov, or. Dedovsk, 5 iulie, 2003)

„Separarea bisericii de stat este o lege reciprocă: statul nu se amestecă în chestiunile bisericesti când biserică nu se implică în sfera competenței cezarului.

Biserică nu e deasupra statului, nici sub conducerea statului, ea e în afara lui. „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta...“ (Ioan 18: 36). Iată poziția noastră pe veci! Când vom lega prietenie cu politica, ea va veni peste noi, sfințenia însă nu va veni în politică! În Cuvântul lui Dumnezeu se spune: dacă preotul, purtând carne sfințită, s-a atins de un trup mort, oare trupul va învia? Dimpotrivă, preotul se va spurca (Hag. 2: 12-13).

Îndată ce ne băgăm în chestiunile de stat, statul ne pedepsește. Și Dumnezeu îi permite s-o facă, pentru că ne-am apucat de o treabă ce nu ne privește, am răpit drepturile altuia. Când ne apare dorința de a avea o influență politică mai mare sau avem tendința de a căpăta de la stat privilegii, Îl ignorăm pe Domnul! Și vai de noi dacă nu ne vom dezice la timp de aceste pretenții păcătoase...“
(Gh. K. Kriucikov, Dare de seamă la congresul din anul 2005, or. Tula)

PARTEA a II-a

ANII 1928-1937 — UN DECENIU DE SUFERINȚE

1. VALUL ENTUZIASMULUI ATEIST

„Cei răscumpărați de Dumnezeu n-au dat uitării lupta eroică a martirilor din anii '30-'40, care l-au rămas credincioși Domnului în acele vremuri cumplite, deși adesea familiile lor erau părăsite de toți, însă nu și de Tatăl ceresc“.

(„Foaia frățească“, 1996, nr. 5)

În anii aceia Duhul lui Dumnezeu lucra în rândurile credincioșilor simpli, care, fără a ține seama de împrejurări, cultivau în inimile copiilor credința, își puneau nădejdea în Dumnezeu și credeau cu tărie că porțile locuinței morților nu vor birui biserica. La interogatorii ei păstrau taina bisericii și nu s-au lepădat de Domnul nici în fața morții. Era timpul când fiecare trebuia să lupte individual lupta cea bună a credinței și să obțină biruință în singurătate, după cum cântăm în imnul creștin:

În statistică nu-i găsim,
Nici relicve n-au în muzee.
Urme sfinte de eroism
Ne-a lăsat a lor epopee.

„Toată istoria vieții bisericii CEB din Rusia, cu excepția unei scurte perioade — a celei din timpul vieții lui Lenin —, este istoria unor oameni sortiți la suferințe pe viață, e o istorie a lagărelor și închisorilor pentru tați, copii și nepoți. Aceasta este o cale spinoasă, o cale de dureri, udată de lacrimile mamelor și ale copiilor, cale creată prin abuz de putere și prin nelegiuire concomitent cu existența în țară a unor legi umane și principii constituționale ale libertății de conștiință“.

(Memoriul Comitetului Organizatoric adresat lui N. S. Hrușciiov, 13 august 1963)

La finele deceniului al III-lea, când formele organizatorice de slujire părea că au atins perfecțiunea și împrejurările erau favorabile, sosi anul 1929, însoțit de o serie de măsuri ce aveau drept scop intensificarea luptei cu religia:

la 8 aprilie 1929 a fost adoptată Hotărârea Comitetului Executiv Central din URSS și a Consiliului Comisarilor Poporului cu privire la asociațiile religioase;

după două luni (la 8 iunie 1929) Comitetul Central al Partidului Comunist al bolșevicilor din Uniunea Sovietică organizează o Consfătuire unională la care se pune în dezbatere problema propagandei ateiste;

peste două zile (la 10 iunie 1929) a fost convocat, în același scop, Congresul al II-lea al Uniunii Ateilor Militanți.

În urma acestor măsuri activitatea ambelor uniuni a fost limitată brusc: cursurile biblice au încetat; publicarea revistelor frățești, precum și a altei literaturi duhovnicești a fost suspendată; mulți slujitori și credincioși activi au fost exilați sau aruncați în închisori și lagăre... În fond, putem considera că la mijlocul deceniului al IV-lea ambele uniuni frățești și-au încetat, practic, existența și n-au mai reînviat în forma lor intactă evanghelicobaptistă.

Ulterior, până la declanșarea războiului, copiii lui Dumnezeu erau risipiți, supuși la permanente represiuni și nu aveau posibilitatea de a ține adunări.

(Gh. K. Kriucikov, „Marea trezire a secolului XX“, 2011, p. 177)

Limitarea predicării Evangheliei a început odată cu apariția Instrucțiunii secrete a Comitetului Executiv Central din URSS nr. 260/s din 22 august 1927 (v. p. 405). În baza ei activitatea predicatorilor era limitată strict, permițându-li-se a predica doar în incinta casei de rugăciune. Tuturor slujitorilor li s-a cerut să semneze un angajament de a nu primi în adunările lor predicatori și slujitori din alte comunități.

În circulara secretă a CC al PC(b) din 14 februarie 1929 „Despre măsurile de intensificare a activității antireligioase“ (v. pp. 411-414) se menționa: „Asociațiile religioase sunt unica organizație contrarevoluționară care

activează legal și care are influență asupra maselor". După această circulară, la **8 aprilie 1929** a fost adoptată Hotărârea Comitetului Executiv Central din URSS și a Consiliului Comisarilor Poporului „Cu privire la asociațiile religioase”. În baza acestei hotărâri a început lichidarea legiferată a tuturor comunităților și uniunilor.

În aceeași zi, la 8 aprilie 1929, Prezidiul Comitetului Executiv Central a adoptat hotărârea de a se crea o Comisie permanentă pentru problemele cultelor, căreia să i se încredințeze „conducerea generală și supravegherea traducerii corecte în viață a politicii partidului și Guvernului privind aplicarea legilor cu privire la culte”. În 1930 această comisie și-a început activitatea practică: erau închise în masă localurile de rugăciune. În arhivă (ASFR, fond 5263, inv. 1-2) sunt 1827 de dosare cu privire la închiderea caselor de rugăciune de către această comisie pe întreg teritoriul țării. Lichidarea clădirilor bisericesti a fost încheiată la 16 aprilie 1938. În acea zi, prin Hotărârea Prezidiului Sovietului Suprem al URSS, Comisia pentru problemele cultelor a fost dizolvată — planul de nimicire a lăcașurilor bisericesti a fost împlinit. În țară n-au rămas asociații religioase ale căror probleme să necesite „reglementare”.

Anii aceia s-au distins prin un val zdrobitor de entuziasm ateist. La uzine, la întreprinderi, în instituțiile de învățământ — pretutindeni erau emise hotărâri de „a închide casa de rugăciune și, în cel mai scurt termen, să fie pusă la dispoziția muncitorilor pentru nevoile lor culturale”. Milioane de oameni erau atrași în lucrarea de dărâmare a localurilor de cult și de construire a primului stat ateist din lume.

1.1. A dezrădăcina Numele lui Dumnezeu din conștiința populației

La 15 mai 1932, prin un decret al guvernului, a fost anunțat „cincinalul ateist”. Scopul lui principal era: către 1 mai 1937 „numele lui Dumnezeu trebuie să fie uitat pe teritoriul țării”. Aceasta era o mare răătăcire, deoarece Dumnezeu nu poate fi alungat din inimile consacrate Lui. Nici Nero, nici Dioclețian, nici oricare alți cârmuitori n-au fost în stare, cu persecuțiile lor cumplite împotriva creștinilor, să zdruncine credința celor care „au gustat cât de bun este Domnul”.

În 1936 localurile de cult confiscate au fost reamenajate și transformate în școli, cluburi, grădinițe de copii, cinematografe, muzee antireligioase, cantine ale colhozurilor, hambare pentru cereale, arhive etc. Lumea se bucura anticipat de biruința pe care plănuia s-o obțină curând asupra bisericii, considerând că odată cu confiscarea caselor de rugăciune viața duhovnicească a credincioșilor va înceta. Însă credincioșii se adunau pe ascuns în păduri, pe malul vreunui râu, se adunau cu precauție în grupuri mici prin apartamente sub pretextul vreunei sărbători de familie și înălțau rugăciuni Domnului.

În anul 1936, în unul din rapoartele comisiei pentru problemele cultelor se spunea:

Deși toate bisericile din 34 de raioane ale ținutului Saratov au fost închise și n-a rămas nicio casă de rugăciune, sunt cinci slujitori care merg din sat în sat și țin slujbe prin casele țăranilor.

În Transcaucazia au fost identificate 10 grupuri (535 de persoane) ale evangheliștilor și 20 de comunități (2228 persoane) ale baptiștilor. [...] Sectanții iau toate măsurile pentru a-și salva comunitățile de destrămare. Au fost fixate un șir de cazuri de colectare a mijloacelor pentru persoanele cu autoritate între baptiști, care se află în exil. Se urmărește trecerea la metodele de activitate ilegală, trecerea în ilegalitate — adunările în locuințele membrilor grupurilor cu respectarea conspirativității și cu alegerea minuțioasă a participanților...“

„La Moscova, către anul 1930, au fost închise deja 419 localuri de cult“;*

„La Leningrad, pe data de 1 ianuarie 1936, sunt închise 1523 de localuri de cult“;

„În 1928 în RSSU erau înregistrate 988 case de rugăciune ale CEB: ale evangheliștilor — 449, credincioși erau 28 000; localuri ale baptiștilor — 391, credincioși — 29 000. În 1936 toate casele de rugăciune au fost închise“.

*Notă: se are în vedere clădirile de cult ale tuturor confesiunilor.

În 1930, din 28 de biserici ale creștinilor evanghelicici și 15 biserici ale baptiștilor, la Leningrad au rămas să existe legal numai două biserici. La 5 februarie 1930 în „Casa Evangheliei” a avut loc ultima adunare creștină: casa a fost închisă. Locatarii ei, în general familiile slujitorilor, au fost mutați în apartamente de tip cămin. Pe poarta „Casei Evangheliei” a fost fixat panoul: „Religia e opiu pentru popor, vom transforma focarele obscurantismului în focare culturale”.

**Petrograd, „Casa Evangheliei“ de pe ins. Vasilievski.
Adunările creștine în ea au început în 1912 la sărbătoarea Nașterii Domnului**

Biserica de la Leningrad lângă „Casa Evangheliei“ la sfârșitul anilor '20

După închiderea casei de rugăciune de la Leningrad (în anul 1936), tineretul creștin pleca în afara orașului și ținea adunări în pădure. Le organiza fratele temător de Dumnezeu Șepâriov Mihail Fiodorovici. El chema tineretul creștin să nu se teamă de suferințele pentru Hristos și îi pregătea pe tineri de lupta cea bună a credinței pentru adevărul Domnului.

Desigur, o astfel de râvnă pentru Dumnezeu n-a putut rămâne neobservată de cei care urmăreau atent viața internă a bisericii. În 1936 secretarul comisiei pentru culte Negliuevici scria într-un raport secret:

În raioanele regiunii Leningrad sunt organizații ale evangheliștilor, bapțiștilor, care activează ilegal. Organizațiile sectanților au trecut în ilegalitate din 1931 și își țin adunările de rugăciune în locuințe particulare, tăinuindu-și activitatea antisovietică... Controlul asupra slujitorilor clandestini lipsește complet. Profitând de această lipsă de control, ei călătoresc prin raioanele regiunii, țin adunări de rugăciune la domiciliu, îi învață pe copii religia și fac propagandă a/s... Organizează slujbe solemne cu antrenarea unui mare grup de cântăreți, iar uneori organizează cântări în masă cu participarea tuturor credincioșilor. La slujbe sunt atrași pe larg copiii de vârstă școlară. Unii elevi ai școlilor sunt folosiți de predicatorii sectanți în calitate de răspânditori de cărți religioase.

La 6 ianuarie 1937 a avut loc recensământul populației. Fiecare cetățean al URSS trebuia să răspundă la întrebarea dacă crede sau nu în Dumnezeu. Răspunsul era înscris într-un chestionar, credincioșii erau înregistrați în o listă deosebită. A scrie în chestionar cuvântul „credincios”, era, în timpul acela, o faptă de eroism a celor temători de Dumnezeu. Conform dării de seamă a comisiei asupra recensământului din 1937, „la întrebarea privind atitudinea față de religie au răspuns afirmativ câteva milioane de cetățeni. Recensământul a constatat un procent enorm de credincioși în țara noastră enormă...” S-a dovedit că planul cincinal de lichidare a bisericii n-a dat rezultatele dorite. Lichidarea majorității credincioșilor activi n-a nimic în oameni tendința spre Dumnezeu. Aceasta este minunea puterii biruitoare a Evangheliei!

În august 1937 au început represiuni nemaivăzute după proporții. Vârtejul persecuțiilor a devastat fiece familie creștină, în fiecare casă erau întemnițați, văduve, orfani. În acel an înfiorător la ședința Biroului Politic, pentru lupta împotriva bisericii, a fost elaborat un plan de nimicire fizică a păstorilor și a credincioșilor activi. A început un război necruțător cu credința vie în Dumnezeu, pentru a se construi, pe o șesime din teritoriul planetei, prima societate nereligioasă din lume.

1.2. Ordinul nr. 00447 al NKVD din URSS

În baza ordinului secret nr. 00447 al NKVD din URSS de pe data de 30 iulie 1937, se plănuia să fie nimiciți „sectanții”, ca unii din „cei mai activi instigatori a tot felul de crime antisovietice și diversioniste”. Printre „elementele antisovietice” erau clasați: „pct. 6: activității sectelor, clericii...”

Începutul operației a fost fixat pentru data de 5 august 1937. Pentru fiece regiune era stabilit numărul sau norma trimestrială a celor ce urma să fie supuși represiunilor după două categorii: în cea dintâi categorie intrau cei care trebuia să fie „arestați imediat și împușcați”; în cea de-a doua — cei care urma să fie închiși în lagăre pe 10 ani. De exemplu, în regiunea Moscova, conform acestui ordin, se plănuia să fie împușcate, timp de un trimestru (august-octombrie), 5000 de persoane, iar 30 000 să fie trimise în lagăre; în regiunea Leningrad urma să fie împușcate 4000 de persoane și 10 000 să fie băgate în lagăre.

Arestările se făceau, în general, noaptea. Uneori erau private de libertate familii întregi, comunități întregi. Procesele penale care includeau loturi de credincioși erau instruite timp de 3-10 zile, apoi dosarele erau trimise spre a fi examinate de troika NKVD a URSS. Deținuții aflau sentința dată de troică numai la locul împușcării. Conform statisticii oficiale, la „obiectivul special al NKVD-ului” din Butovo (suburbia Moscovei) au fost împușcate, timp de 16 luni (atâta timp a durat operația), 20 765 de persoane — „jertfe ale represiunilor politice”. În regiunea Leningrad și nemijlocit la Leningrad au fost omorâți peste 44 mii de oameni, în medie — câte 100 de persoane pe zi. Geografia acestor cimitire este foarte vastă — se întâlnesc în toate orașele regionale și în toate republicile fostei Uniuni. Conveierul de nimicire a oamenilor funcționa zi și noapte. La sfârșitul lunii octombrie 1938 operația secretă s-a încheiat cu împușcarea anchetatorilor „pentru depășirea legalității socialiste”. Iar în 1940 a fost împușcat comisarul poporului al NKVD, N. I. Ejov. În locul lui a fost numit Lavrenti Beria. „Beria” înseamnă „nenorocire” (1 Cron. 7: 23). Și

<p>СССР НАРОДНЫЙ КОМИТЕТ ВНУТРЕННИХ ДЕЛ УПРАВЛЕНИЕ по МОСКОВСКОЙ ОБЛАСТИ № 41 МОСКВА, ул. Дзержинская Телефон—коммулятор Исп. Тимофеев</p>	<p style="text-align: right;">Strict secret</p> <p>ŞEF. SECŢ. R-LE NOGHINSK A DIRECŢIEI NKVD din RM Sectantul DOLGOPEATOV Piotr Grigorievici să fie arestat și tras la răspundere. Arestarea puneți-o de acord cu procurorul din raion. Ancheta penală să se efectueze <u>în vederea demascării legăturilor lui cu activul sectanților și predicatorilor ilegali</u>. Pentru orientare, vă comunicăm că adunarea bapțiștilor care exista anterior la Moscova este închisă, de aceea cei mai activi dintre sectanți tind spre a trece în ilegalitate. Despre rezultatul arestării și al anchetei penale informați subsecția a VIII-a a Secției a IV-a a UGB a UNKVD din reg. Moscova. ЛОЧ. ŞEF. DIRECŢIEI NKVD din RM — MAIORUL Securității de Stat (Iakubovici) ЛОЧ. ŞEF. SECŢ. a IV-a a UGB a UNKVD din reg. M — LOCOTENENTUL Securității de Stat (Nikitin)</p>	
<p style="text-align: center;">EXTRAS DIN PROCESUL-VERBAL за сѣдинѣи троици де пе лѣнгѣ Дирекѣи НКВД а УРСС, по МО reg. Moscova, 21 februarie 1938</p>		
<p>S-A EXAMINAT: Dosarul nr. 14891 privind acuzarea lui DOLGOPEATOV Piotr Grigorievici, a.n. 1896, originar din s. Popova Sloboda, r-nul Burânski, reg. Cernigov, sectant baptist. Este acuzat de răspândirea calomniilor împotriva măsurilor Puterii Sovietice.</p>	<p>S-A DECIS: DOLGOPEATOV Piotr Grigorievici SĂ FIE ÎMPUŞCAT.</p>	<p>Din dosarul penal al lui Dolgopeatov P. G. (arh. nr. Y-13554a, UNKVD din reg. M., 1938).</p>

Într-adevăr, o mare nenorocire venise peste țara care îi declarase război lui Dumnezeu nimicind năzuința spre credință din sufletele oamenilor.

Pe o șesime din teritoriul globului pământesc, prin măsuri de constrângere, se realiza cu rigoare planul de lichidare a bisericii și de nimicire a credinței în Dumnezeu. În august 1937, în baza materialelor existente și a cercetărilor de agentură, au fost întocmite listele „activului antisovietic al clericilor și sectanților”. Listele erau vizate de procuratură, apoi credincioșii, ale căror nume figurau în aceste liste, erau arestați. Majoritatea au fost omorâți timp de un trimestru (august-octombrie) în 1937, lucru despre care mărturisesc și dosarele lor din arhivă. În acea perioadă s-a rostogolit pretutindeni valul de arestări a loturi de credincioși. După luna martie 1938 credincioșii CEB se întâlnesc tot mai rar în procesele-verbale ale troicilor. Probabil, cei mai mulți dintre ei fuseseră deja nimiciți.

1.3. Metodele de interogare

Printre metodele, răspândite pe atunci, de smulgere a declarațiilor la interogatorii, în afară de maltratări și amenințări, se mai enumerau „interogatoriile de conveier”: ele se țineau timp de câteva zile și nopți la rând de anchetatorii care se înlocuiau unul pe altul, în timp ce interogatul trebuia să stea zile și nopți fără somn și fără hrană. În timpul „încercării rezistenței” nu se permitea nicio mișcare. Calculul era următorul: va sosi istovirea și, biruit de ea, întemnițatul se va învoi să semneze orice învinuiri inventate.

În dosarul lui Gheorghii Stepanovici BATURIN (arh. nr. П-1858, Tribunalul militar al regiunii militare Siberia de Vest, 1938) este o declarație a fostului colaborator al direcției NKVD, sublocotenentul securității de stat K. (pe 26 de pagini), în care el descrie în mod amănunțit mecanismul fabricării de către anchetatori, în anii 1937-'38, a declarațiilor inventate în numele arestaților în lipsa acestora, descrie metodele prin care arestații sunt forțați să semneze „declarațiile”, descrie și „pregătirea” celor arestați către ședința în deplasare a Colegiului militar. Mai sunt expuse acolo metodele de întocmire a proceselor penale cu privire la organizațiile contrarevoluționare după schemele elaborate din timp, se menționează cazuri de

fabricare a „declarațiilor” în numele unor persoane care nu erau încă sub arest, ci doar se plănuia să fie arestate. În declarația sa, K. relatează:

Se obțineau declarațiile acestea în felul următor: celor arestați li se declara: „trebuie să faceți lucrul acesta în interesul partidului, al politicii Cominternului (Internaționalei Comuniste), al frontului antifascist, al curățării statului de dușmanii poporului. Iar dacă inculpații refuzau să scrie asemenea plâsmuiri sau să semneze procesul-verbal al interogatoriului, erau siliți să stea în picioare fără hrană și fără somn și, nimerind într-o situație fără ieșire, semnau sau începeau să le scrie, deoarece majoritatea arestaților ședeau sau stăteau la interogatorii câte 5-10-20 de zile și nopți.

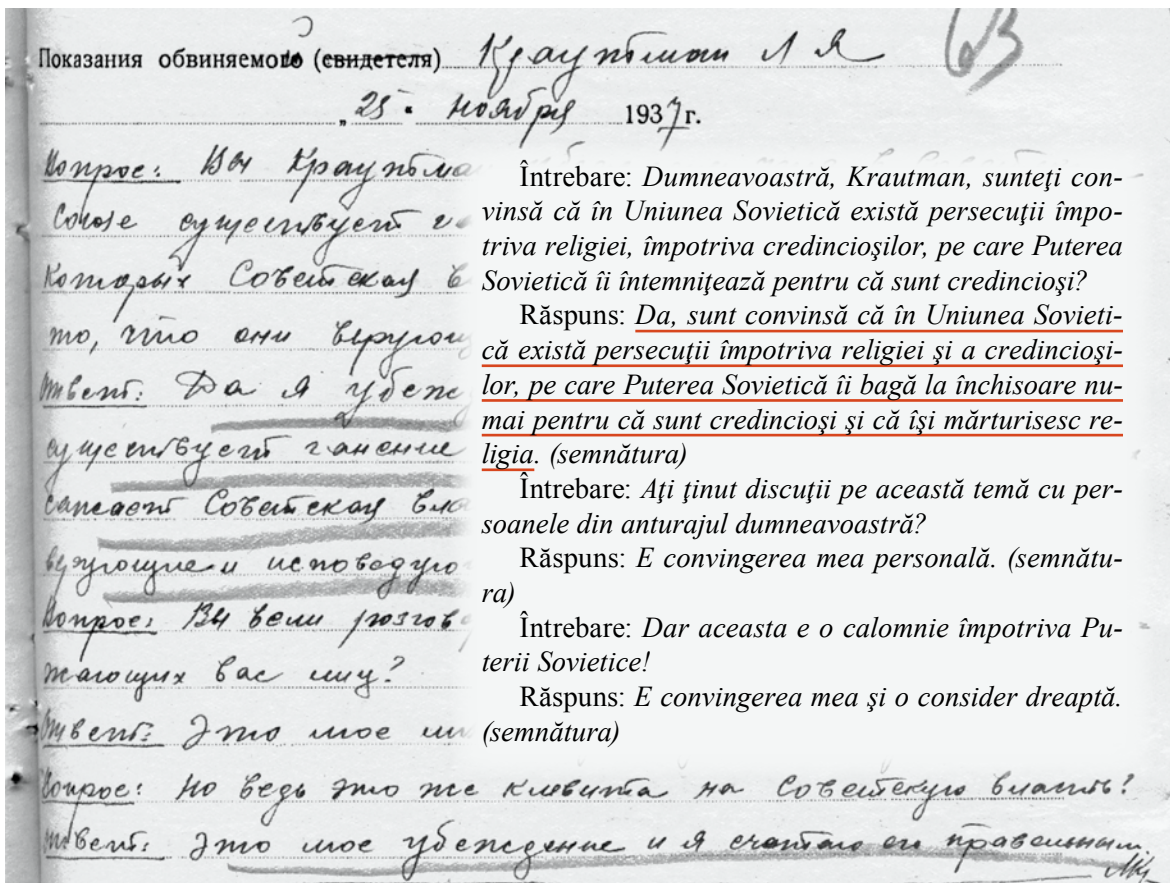
Inculpații erau avertizați că totuna vor fi nevoiți să semneze procesele-verbale, altfel ancheta penală va obține depoziții împotriva lor de la alți acuzați, totodată mai multe decât vor face ei înșiși. „Și dacă nu recunoașteți, veți fi, indiscutabil, omorâți ca dușmani care nu-și depun armele, iar dacă vă veți recunoaște vina, veți pleca în lagăr și veți rămâne în viață”.

Procesele-verbale ale interogatoriilor acuzaților, întocmite de anchetatori, erau transmise, pentru a fi prelucrate, șefilor de secție, locțiitorilor și ajutorilor acestora, care redactau aceste procese-verbale așa, încât nici chiar anchetatorii nu le recunoșteau. După aceea ciornele proceselor-verbale erau bătute la mașina de scris și date acuzaților pentru a fi semnate... Iată de ce procesele-verbale ale interogatoriilor arestaților de la Direcția NKVD din ținutul Siberia de Vest se consideră mai bune în comparație cu cele din alte ținuturi și regiuni și de ce s-au dovedit a fi atât de multe focare „descoperite” ale contrarevoluționarilor ilegaliști-troțkiști de dreapta în regiunea Novosibirsk.

„Munca” de cercetare se succeda zi de zi cu prelucrarea arestaților în celule prin persoane special „infiltrate”. Aceasta nu e o prelucrare obișnuită în celulă, ci e întemeiată pe șantaj și batjocuri față de cei arestați.

O asemenea ușurință în anchetare i-a amestecat pe mulți, a apărut zelul și goana după numărul de cauze și de arestați. Secțiunile operative ale UNKVD au început a concura între ele. Toți lucrătorii operativi se străduiau să dea procese penale mai multe și mai voluminoase... Creștea tehnica întocmirii așa-numitelor declarații „pașnice”, adică benevole (f. dos. 132-138).

Cum se comportau creștinii în aceste condiții? În dosarele lor s-au păstrat semnele unei bune mărturii. Să citim procesul-verbal al interogatoriului Libei Ianovna Krautman (a.n. 1898) la închisoarea Butârka din 25 noiembrie 1937 (dosarul din arhivă nr. П-64220, f. dos. 63-68):

Ф. 896

ВЫПИСКА ИЗ ПРОТОКОЛА

заседания тройки при Управлении НКВД СССР по МО от „ I “ XII 1937 г.

СЛУШАЛИ:

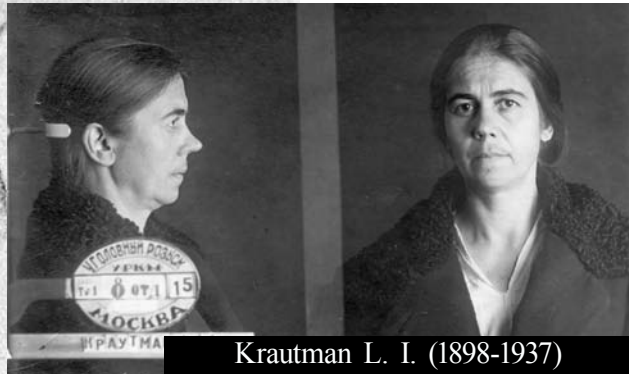
ПОСТАНОВИЛИ:

25. КРАУТМАН Лео́н Яно́вич, 1898 г. р. ур. б. Курляндской губ., латышка, судима по ст. 58, сектанка, имеет среднее образование, работала счетоводом. Обвиняется в участии в к-р группир. сектантов.

КРАУТМАН
Лео́ну Яно́вичу —
РАСТРЕЛЯТЬ.

Секретарь тройки

Krautman L. I. (1898-1937)

La 5 zile după acest interogatoriu ea a fost condamnată la împușcare. La 15 decembrie 1937, pe poligonul Butovo, în numărul a cinci membri ai bisericii de la Krasnâe vorota, sentința a fost executată.

(Vezi infra, pp. 122-123, „Supliment”, pp. 353-355)

Ni se bucură duhul pentru întemnițării-creștini despre care citim în documentele de anchetă: „Nu și-a recunoscut vina”, „Refuz să semnez”, „E o taină a bisericii”. Dumnezeu le dădea puteri să nu se recunoască vinovați de crimele inventate: „activitate contrarevoluționară”, „spionaj în favoarea Germaniei” etc. Domnul i-a îmbrăcat pe cei credincioși cu atotputernicia Sa, ei au trecut prin „interogatoriile de conveier” ale anilor '30 și puteau spune împreună cu apostolul Pavel: „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filip. 4: 13). În fața anchetatorilor nu puteau rezista la interogatorii conducători de oști, mareșali, generali, care, defăimându-se singuri, semnau totul. Dar au putut rezista în fața lor creștinii simpli, al căror duh era mai puternic decât al prigonitorilor, deoarece cugetul curat le era mai de preț ca viața!

1.4. „Voi bate Păstorul, și oile turmei vor fi risipite”

În acele zile se aplica pe larg tactica represiunilor împotriva conducătorilor comunităților, după cum e scris: „Voi bate Păstorul, și oile turmei vor fi risipite” (Mat. 26: 31). La Leningrad, când au fost arestați toți slujitorii, țineau adunări frații de rând. Filele îngălbenite ale proceselor-verbale ale interogatoriilor au păstrat mărturia îndrăzelii în credință a fraților și surorilor din anii '30. Iată câteva exemple.

Șepâriov Mihail Fiodorovici (a.n. 1907) — arestat la Leningrad la 9 decembrie 1937 și împușcat la mai puțin de o lună: la 2 ianuarie 1938, în vârstă de 31 de ani, în aceeași zi cu alți zece frați, membri ai bisericii baptiste. În familia lui au rămas: soția (26 de ani) și doi fii: Vladimir (2 ani) și Viktor (1 an). Vina lui a fost formulată astfel: „este membru activ al organizației contrarevoluționare fasciste și teroriste a baptiștilor”. Acuzația era întemeiată pe următoarele argumente: „Șepâriov, în scopul abaterii tineretului de la viața obștească, îl atrăgea în cor, la repetiții, organiza plimbări în afara orașului însoțite de cântece acompaniate de instrumente, îi învăța să cânte la instrumente muzicale, convingea tineretul să nu se teamă de represiuni, ci să-și împlinească datoria evanghelică...” (Filele dosarului 74-75).

Levin Vasili Iakovlevici (a.n. 1911) — mărturisea la interogatoriu: „Șepâriov M. F. m-a invitat în corul pe care îl conducea, mă invita la adunările tineretului. Șepâriov mi-a zis: «Fiecare frate trebuie să considere o fericire a suferi pentru lucrarea lui Dumnezeu». La începutul anului 1936 Șepâriov mi-a pus direct întrebarea: sunt eu în stare să sufăr pentru Hristos și voi accepta sau nu autojertfirea în Numele lui Hristos? Eu am declarat că sunt gata să sufăr pentru lucrarea lui Dumnezeu (semnătura)” (Filele dosarului 173-176). A fost arestat la 11 decembrie 1937 și împușcat la 2 ianuarie 1938 la Levašovskaia Pustoș la vârsta de 26 de ani într-o zi cu îndrumătorul său duhovnicesc Mihail Șepâriov. Sunt mii de astfel de istorii. La Leningrad au fost omorâți aproape 300 de credincioși CEB, dar în dosarele arhivei au fost găsite numai 57 de nume ale credincioșilor.

Tugov Pavel Ivanovici (a.n. 1891) — evanghelist al bisericii baptiste de la Leningrad. Din însărcinarea conducerii bisericii predica Evanghelia în gubernia Pskov, în Bielorusia. Din 1928 a locuit doi ani

în Casa Evangheliei, care aparținea bisericii. A fost secretar al comunității și evanghelist până în 1936. În ajunul arestării lucra la fabrica de gramfoane de la Leningrad. Odată toți muncitorii fabricii au fost adunați în mod obligatoriu într-o secție ca să asculte o lecție pe tema: „Peatakov și Zinoviev sunt dușmani ai poporului“. La sfârșitul lecției cel ce prezida a anunțat: „Să votăm ca dușmanii poporului Peatakov și Zinoviev să fie împușcați!“ Au ridicat mâna toți muncitorii în afară de Tugov.

№ 18 июля 1937 года. М Е М О Р А Н Д У М.

ТУГОВ является одним из руководителей контрреволюционной организации сектантов-баптистов. Принимает активное участие в нелегальных собраниях, пораженчески настроенной части организации, на которых обсуждались вопросы борьбы против Советской власти. При обсуждении, на общем собрании рабочих фабрики, обвинительного заключения по делу ПЯТАКОВА и др. голосовал против применения расстрела к врагам народа.

Оперуполномоченный 11 отд. 1У Отдела
- мл. лейтенант Гос. Безопасности:
/ СМИРНОВ. /

În aceeași zi directorul fabricii și secretarul de partid au denunțat la organele respective:

„[...] în patrie a fost predicator-evanghelist și actualmente nu ratează ocazia de a atrage oamenii în sectă. În ultimul timp tendința antisovietică a ieșit la iveală — la adunare a votat împotriva împușcării adepților lui Zinoviev“.

Acest denunț a servit drept motiv pentru arestarea lui Pavel Ivanovici ca baptist-antimilitarist.

În odaia în care locuia familia Tugov s-a făcut inventarierea averii: „paturi — 2; comodă — 1; masă pentru prânz — 1; scaune — 5; viori — 2. Aceasta era toată averea familiei întemnițatului, (avea patru copii, de la 3 până la 11 ani)! Întemnițații nu le lăsau nicio moștenire copiilor în afară de credința în Dumnezeu! P. I. Tugov a fost condamnat la 1 septembrie 1937 la pedeapsa capitală (PC) și împușcat la 6 septembrie 1937.

Da, acest slujitor al lui Dumnezeu era „nebun pentru Hristos“ împlinind porunca: „Nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului...“ (Efes. 5: 11). El se temea de Dumnezeu mai mult decât de moarte! Vocea slujitorului nu s-a alăturat la nebunia colectivă! El și-a păstrat cugetul curat cu prețul vieții.

Deja după împușcarea lui, în noiembrie 1937, în familia Tugov s-a născut o fetiță. Au numit-o Nadejda. Dar în familie era deja o fetiță Nadea. Când copiii au întreat-o pe mama: „De ce două Nadejde?“, ea a răspuns: „Nu știu cum vom trăi mai departe fără tata. Toată nădejdea mea este în Dumnezeu. De aceea las' să fie două surioare Nadejda — o nădejde îndoită în Dumnezeu“. Așa au crescut în familia lor două surori cu același nume. (Nadea cea mai mare s-a îmbolnăvit și a murit, iar cea mai mică — trăiește până acum.) În ianuarie 1938 familia lor, alcătuită din cinci copii minori, a fost silită să părăsească Leningradul ca familie a unui „dușman al poporului“. În timpul războiului a murit de foame soția lui Pavel Ivanovici și micii orfani au fost repartizați la un internat special. Dar datorită planului lui

Dumnezeu, peste 60 de ani după împușcarea tatei, o fiică, Vera Pavlovna Tugova, s-a întors la Domnul și a fost botezată în biserica CEB de la Leningrad.

Nu cunoaștem exact câți credincioși au fost aruncați în închisori în acele vremuri. Această statistică e trecută sub tăcere și azi în arhivele de stat. După informația de care dispunem, din august 1937 până în noiembrie 1938 au fost arestați 26 mii de slujitori și membri activi ai bisericii CEB. Din ei 22 de mii n-au ajuns a fi eliberați. Dacă s-ar scrie despre fiecare întemnițat în

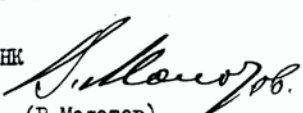
ПОСТАНОВЛЕНИЕ №1257-289сс. ~~СОВ. СЕКРЕТНО.~~
~~(Собоя парка)~~

Совета Народных Комиссаров Союза/ССР

1-го августа 1937 г. Москва, Кремль

Совет Народных Комиссаров Союза ССР постановляет:

[...] 4.—Обязать всех наркомов Внутренних Дел союзных республик и начальников УНКВД краев и областей, где будут размещены дети, наблюдать за политическим настроением размещенных детей, за их учебой и воспитательной жизнью.

Председатель СНК
Союза ССР -
(В. Молотов).

Управляющий Делами
СНК Союза ССР -
(П. Петрунин).

(ASR, fond. 5446, dos. 497, f. 27)

Domnul măcar o pagină, ar ieși un letopiseț al suferințelor cu 26 mii de pagini, pline de lacrimi și sânge!

Potrivit ordinului secret al NKVD al URSS din 30 iulie 1937, toate familiile „dușmanilor poporului”, condamnați la împușcare, care locuiau la Moscova, Leningrad, Kiev, urma să fie deportate în alte regiuni. Aceste familii erau înregistrate, „urmărite sistematic”, apartamentele lor erau sigilate. Cu calabalâcul modest, familiile întemnițaților erau transportate, în vagoane de marfă, în locurile îndepărtate ale Siberiei, Kazahstanului, Turkmeniei. Dar Dumnezeu a făcut ca și aceste împrejurări să lucreze spre binele lor. În 1941 a început războiul și Leningradul a nimerit în blocadă, Kievul a fost copleșit, din Moscova încercuită era evacuat guvernul, domnea dezordinea, oroarea războiului și moartea din cauza foametei. În timpul acesta, în locurile îndepărtate din Siberia și Asia Mijlocie, Domnul nostru plin de iubire rămânea a fi bunul Ocrotitor și Susținător al văduvelor și orfanilor celor întemnițați pentru Numele Lui.

Știrile cu privire la împușcări erau tănuite de rude. De obicei, li se comunica: „Condamnat la 10 ani fără drept la corespondență”, în timp ce întemnițatul era împușcat la o săptămână după arestare nu de parte de casă. Treceau anii, întemnițatul era așteptat în familie 10, 15, 20 de ani, pâlâpâia speranța la întâlnire. Abia după anul 1953, la cererea de informații: „E viu soțul meu?”, au început să vină „certificate de deces” fictive. Ordinul strict secret al KGB nr. 108 din 24 august 1955 prescria:

La cererile de informații ale cetățenilor privind soarta celor condamnați la pedeapsa capitală [...] organele KGB vor comunica oral că persoanele vizate au fost condamnate la 10 ani în LMC și au decedat în locurile de detenție. [...] Dispoziții către Oficiile Stării Civile de a înregistra decesul condamnaților se dau de către organele KGB prin direcțiile de miliție. În ele se comunică: N.P.P., data decesului celui condamnat (se indică în limita a zece ani de la ziua arestării), cauza decesului (cu aproximație)...

Cum se îndeplinea realmente acest ordin? V. I. Levin a fost împușcat la Leningrad la 2 ianuarie 1938. În 1955, soția dumnealui, Elena Vasilevna, a trimis o cerere de informații către guvern:

*Soțul meu, V. I. Levin, a fost arestat la 10 decembrie 1937 și condamnat, după cum mi s-a spus la KGB, la 10 ani detenție în lagăre cu regim special în Extremul Orient, cu o izolare strictă și fără dreptul la corespondență cu rudele. Pe atunci rămăsesem, în vârstă de 19 ani, cu un copil sugaci. Tovarășe Malenkov, au trecut 10 ani, n-am avut nicio veste de la el. Iar acum e al nouălea an peste termenul stabilit, dar eu nu știu dacă e viu sau nu soțul meu, precum nu știu nici cauza condamnării. Trec anii, soțul nu se întoarce, nici nu scrie. Mă neliniștesc: cum s-a sfârșit viața soțului? Omul s-a pierdut. Vă rog, acordați măcar un pic de atenție rugăminții mele cu privire la soarta soțului: se află printre cei vii sau printre cei morți? Cât mai trebuie să stea în detenție dacă i s-a mai adăugat vreun termen? Această întrebare mă chinuie de 18 ani. Fiul, care avea 11 luni în ziua arestării tatei, acum pleacă să-și facă serviciul militar și vrea să afle și el despre soarta tatălui său. Vă implor, nu-mi refuzați rugămintea, dați-mi un răspuns precis: e viu sau nu...
(aprilie 1955)*

După 18 ani de așteptare și speranță la întâlnirea cu soțul, văduva întemnițatului a primit comunicarea: „Soțul dumneavoastră a decedat la 12 ianuarie 1944 de o boală de creier”.

Astfel de certificate au primit milioane de familii. E uimitor eroismul credinței și fidelității soțiilor întemnițaților pentru Numele lui Hristos! Ele au supraviețuit blocadei, războiului, foametei, sărăciei... Neștiind nimic despre soarta soților, continuau să-i aștepte zeci de ani și înălțau rugăciuni către Dumnezeu, ca să se adăpostească sub aripile Lui (Rut 2: 12).

În celulele închisorilor întemnițării creștini au scris versurile care mai târziu au fost puse pe note și au devenit apoi unul dintre imnurile îndrăgite ale credincioșilor.

O, nimenea în lumea toată
Onoarea nu ne-o va lua!
Chiar dacă-n ură nesecată
Mulțimea ne va blestema,
Dreptatea ne va fi cununa —
Iubirea ura va topi!
Onoarea nu în astă lume,
Ci-n dragoste o vom găsi.

O, nimenea în lumea toată
Comoara nu ne-o va răpi,
Chiar firea de ni-i ferecată
Și-n luptă totul vom jertfi,
Nu bogății și nici avere,
Ci-un cuget nepătat păzim
Și taina sfântă-a fericirii,
Cu care lumea-mbogățim!

„...Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis...” (Apoc. 2: 13). El locuia acolo, unde este scaunul de domnie al satanei. În Rusia mii de martori credincioși au fost condamnați la împușcare cu formularea: „pentru activitate ANTIsovietică, ANTIsocială, ANTIstatală“. Aceștia erau ANTIpii frățietății noastre. De trupurile lor sunt împânzite întinderile Siberiei, ale Extremului Orient, ale Asiei Mijlocii. Ei au murit în singurătate, dar nu s-au lepădat de credință.

(Gh. K. Kriucikov)

Mulți fii credincioși ai lui Dumnezeu și-au dat viața în anii '30 apărând principiile libertății și independenței bisericii. Dar oare poate fi omorâtă sau nimicită năzuința lor spre libertate, dorința de a-și păstra cugetul curat? Osemintele și mormintele întemnițaților s-au pierdut, numele lor sunt date uitării de urmași, dar principiile lor duhovnicești au devenit și mai scumpe pentru generația ulterioară de creștini. „Un cuget nepătat păzim” — în anii '60 aceste năzuințe au devenit dorința sacră a tuturor creștinilor sinceri.

Întemnițații anilor '30, murind în lagăre, în singurătate, se rugau, pe marginea mormântului, ca biserica „să iasă de sub influența celor din exterior”, ei se rugau ca în biserică să fie „păstori credincioși, care să-și dea viața pentru oi” (fragmente din scrisoarea lui I. N. Șilov). Rugăciunile martirilor din anii '30 au fost puse de Dumnezeu în „potire de aur, pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților” (Apoc. 5: 8). Și, la rugăciunile sfinților, credincioși până la moarte, Domnul a binevoit să trezească biserica: la începutul anilor '60 ai veacului trecut a răsunat chemarea la pocăință către slujitorii apostazi și chemarea la sfințire generală, iar în spărtura Bisericii s-au ridicat slujitorii care, în majoritatea lor, erau copiii întemnițaților din anii '30.

În anii 1937-1938 deținuții erau duși pe poligonul Butovo noaptea. Sentința de împușcare era executată pe marginea unei gropi de 5 metri lățime și 3 metri adâncime. Aici, pe marginea mormântului comun, întemnițații înălțau ultima rugăciune și îngerii duceau sufletele celor credincioși la scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Nimeni dintre cei omorâți nu putea presupune că peste 70 de ani lângă aceste gropi se vor ruga succesorii lor — slujitori adevărați, care îl „urmează pe Miel oriunde merge El” (Apoc. 14: 4).

Conform statisticii oficiale, pe poligonul Butovo au fost împușcați, timp de 16 luni (1937-1938), peste 20 mii deținuți — jertfe ale represiunilor politice, printre care au fost mulți credincioși.

Slujitorii Consiliului Bisericii pe poligonul Butovo se roagă în locul unde, în august 1937, a fost împușcat Piotr Ivanovici Hrapov (Moscova, 2001)

1.5. Mâna binecuvântării

M. I. Horev

În 1965 eu și cu P. F. Zaharov am vizitat bisericile din Extremul Orient. În una din ele, după adunare, o soră înaintată în vârstă ne invită la ea acasă: „Soțul meu e necredincios și m-a rugat să chem pe cineva dintre slujitori. Nu-mi refuzați rugămintea, el e pe moarte...”. Am acceptat rugămintea ei stăruitoare.

Soțul ei bolnav zăcea la pat. Trupul îi putrezea de viu. În odaie era un miros greu. Dar, spre mirarea noastră, muribundul vedea și auzea bine, avea și o memorie bună. Am început discuția.

— Sunteți gata să vă înfățișați înaintea lui Dumnezeu și să-l dați socoteală de viața trăită?

— Nu-u-u! — răspunse el răsufând greu. — Dumnezeu nu mă va ierta niciodată.

Era împovărat de amintirile apăsătoare ale vieții sale păcătoase.

— Dumnezeu iartă orice păcat... — ne străduiam să-i explicăm noi, într-un limbaj simplu, calea mântuirii prin credința în Isus Hristos.

— Nu-u-u! — ne întrerupse el dând de înțeles că nu e de acord cu noi. — De-ați cunoaște viața mea! Știți cine am fost? Din tinerețe am lucrat toată viața la NKVD. Am fost executor al hotărârilor troicii. Am pe cuget moartea multor oameni nevinovați.

— Câți? Zeci? — am concretizat eu.

— Nu-u-u — dădu din cap bolnavul. — Mai mulți!

— Sute? — m-am interesat din nou.

— Mai mulți — răspunse el.

Am înțeles că, dacă a împușcat mii de jertfe nevinovate, atunci nu e vorba de numărul lor.

— Vi se întâmplă să vă chinuie dureros amintirile trecutului? Nu vă obsedează coșmarurile? — I-am întrebare eu, dar nu din o curiozitate deșartă, ci dorind să-l îndemn la destăinuire, ca să-l ajut pe acest nefericit să ajungă la mântuirea sufletului.

— Un om îmi apare mereu în față și nu mă pot izbăvi de el. Îndată ce închid ochii, el se apropie de mine cu mâna întinsă.

Bolnavul ne-a destăinuit o istorie din viața sa:

„Era anul 1937. De obicei, interogându-i pe deținuți, anchetatorul le punea întrebări stereotip: «Povestiți despre activitatea contrarevoluționară a dumneavoastră. Când ați început a colabora cu serviciul de spionaj japonez? Avem informații cu privire la activitatea dumneavoastră de spionaj...» etc. De regulă, la interogatorii fiecare își recunoștea „vina” și semna împotriva sa acușările inventate de anchetator, cum că e spion angajat de serviciul de spionaj japonez. De obicei, la interogatorii nu erau devieri. Sub influența metodelor ilicite de interogare, arestații semnau orice proces-verbal. Toți cei care își recunoșteau «vina» erau condamnați la pedeapsa capitală, iar dosarele erau depuse la arhivă. Dar mi s-a întâlnit un om credincios, care nu-și recunoștea «vina» și nimeni nu-l putea frânge. Eu, din bravură, m-am apucat să scot din el recunoașterea vinii, iar el, nici chiar după bătăi crude, nu se învoia nicidecum. Toate metodele au fost puse în aplicare, dar toate au fost zadarnice.

Țin minte cum, în timpul interogatoriului, ședea pe scaun în cabinetul meu: a fost ajutat să se așeze, nu mai putea merge deja. Mâna stângă îi atârna ca un vrej, degetele îi erau vinete, umflate. Eu îi zic: «Totuna vei semna! Gândești că întâmplător ți-am lăsat teafără mâna dreaptă? Ți-am lăsat-o numai ca să poți semna...» Iar el îmi răspunse: «Greșești, feciorașule. (Avea la vreo 50 de ani și, după vârstă, eu, într-adevăr, îi puteam fi ca fiu.) Mi-ai lăsat teafără mâna dreaptă pentru a te binecuvânta.»

Rostind aceste cuvinte, el ridică mâna să mă binecuvânteze. Nu mă așteptasem la o asemenea întorsătură. Nervii mei n-au mai rezistat: înfuriat, l-am împușcat pe loc chiar acolo în cabinet. Și acum, îndată ce închid ochii, văd fața acestui om sfânt. El întinde mâna spre mine și acest gest mă îngrozește.”

Aici bolnavul și-a încheiat amintirile. Duhul meu triumfa auzind o asemenea mărturie despre martirul-creștin necunoscut. N-am îndrăznit să întreb de numele acelui om, din ce oraș era, din ce profesiune. Ar fi fost un gest nepotrivit. Pentru mine era mult mai important să aud că printre martiri erau oameni care întindeau mâna de binecuvântare spre călăii lor și așa își sfârșeau viața pe pământ. Tot așa a procedat primul martir Ștefan: când era ucis cu pietre, el a îngenușat și s-a rugat: „Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta...” și, cu aceste cuvinte, a trecut la Domnul.

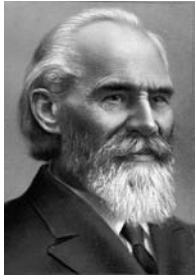
— Scumpule, — i-am zis muribundului — păi, e minunat că fratele îți apare înaintea ochilor nu cu blestem, ci îți întinde mâna de binecuvântare. Roagă-te lui Dumnezeu să-ți dea duh de pocăință.

Nu în zadar a dorit acest om, la sfârșitul vieții, să-i invite pe slujitorii lui Dumnezeu pentru discuție. Și noi am putut să-i satisfacem rugămintea — deci nu era încă totul pierdut pentru mântuirea lui. Sufletul i se chinuia de conștiința vinii, dar el nu avea credință în iertarea lui Dumnezeu. Ne-a îngăduit să ne rugăm Domnului pentru el și noi ne-am rugat, dar nu pentru însănătoșirea trupului, ci pentru mântuirea sufletului, ca, în ziua când Dumnezeu va judeca lucrurile ascunse ale oamenilor, întâlnirea cu acel martir să fie pentru el o întâlnire cu premergătorul său, care, cu prețul vieții sale, a pregătit calea pentru Hristos în inima lui.

Închizând ochii, el asculta cu atenție rugăciunile noastre. Nu, el nu s-a rugat cu voce tare, dar am crezut că inima lui era un pământ bun pentru a-L primi pe Hristos, un pământ afânat de acel martir, care împlinise porunca lui Domnului: „lubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestem...”

2. FOCARE DE ÎMPOTRIVIRE

„Ai dat celor ce se tem de Tine un steag, ca să-
înălțe spre biruința adevărului“. Ps. 60: 4

I. V. Karghel
(1849-1937)

I. N. Șilov
(1886-1937)

I. M. Horev
(1892-1940)

K. P. Kriucikov
(1903-1976)

P. I. Hrapov
(1883-1937)

S. M. Fateev
(1882-1937)

Calea credincioșiei, precum și cea a necredincioșiei față de Dumnezeu au rădăcini duhovnicești și istorice adânci, rădăcini nu de 100 sau de 200, ci de mii de ani: „Au urmat pe calea lui Cain! S-au aruncat în rătăcirea lui Balaam, din dorința de câștig! Au pierit într-o răscoală ca a lui Core!“ (Iuda 1: 11). „Au urmat“, „s-au aruncat“, „au pierit“ — iată trei trepte pe care coboară spre porțile locuinței morților Cain, Balaam, Core și cei ce calcă pe urmele lor. Dar alături de cei infideli trăiau și oameni neprihăniți. Trăiau în aceleași perioade istorice, în aceleași condiții, I se închinau aceluiași Dumnezeu: Cain și Abel, Balaam și Moise, Core și Iosua. Cei neprihăniți, prin credința lor, atingeau culmile eroismului credinței urcând treptele împlinirii voinii lui Dumnezeu: „Prin credință Noe... a osândit lumea, și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință“ (Evr. 11: 7). La judecata lui Dumnezeu se vor înfățișa toate faptele contemporanilor lui Noe. Și credința acestui neprihănit îi va judeca.

În anii '20-'30, în pofida dezmățului vremurilor de restriște, tabăra poporului lui Dumnezeu avea din belșug slujitori credincioși, asemenea celor „care au păzit slujba locașului Meu cel sfânt când se rătăceau copiii lui Israel de la Mine“ (Ezec. 44: 15).

Credința celor neprihăniți e o moștenire de neprețuit! Se duc în veșnicie luptătorii Domnului, iar credința lor ne vorbește peste veacuri. În „vasele de lut“ ale inimilor, ei au dus lumii acea comoară nepieritoare cu care i-a îmbogățit harul lui Dumnezeu și, ca niște luptători adevărați și smeriți, s-au străduit „ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu“, și nu de la ei (2 Cor. 4: 7).

Pilda vieții acestor oameni umpluți de puterea lui Dumnezeu îi îndeamnă pe creștinii generațiilor ulterioare să le urmeze credința, să trăiască modest pentru sine și darnic pentru Domnul și pentru aproapele, să tindă spre ce e mai bun, spre cele cerești.

Lipsiți de toate, neprihăniții lui Dumnezeu au păstrat o credință adâncă în făgăduințele Domnului. Prin credință ei au trăit pe acest pământ ca pe unul străin, deoarece căutau o altă Patrie. Capitolul II al epistolei către Evrei descrie viața celor neprihăniți care au trăit până la Hristos, iar istoria de 20 de veacuri a Bisericii este o minunată continuare a letopiseșului de biruințe ale sfinților. N-ar fi ajuns cărți pentru a descrie viața tuturor luptătorilor credinței, care au pribegit fără adăpost, au suferit bătăi, prigoane, au fost omorâți, care n-au vrut să accepte izbăvirea, care au pierdut totul pentru Hristos și Evanghelie, dar au rămas tari în credință, dând slavă lui Dumnezeu (Rom. 4: 20). La Domnul însă se scrie un astfel de letopiseș: „...O carte de aducere-aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul, și cinstesc Numele Lui“ (Mal. 3: 16).

Dar înșiși neprihăniții nu-și numărau pierderile, nici nu se lăsau a fi orbiți de faptele mărețe făcute de ei, ci aveau un singur scop: să treacă cu nădejde prin toate necazurile vieții pentru a-L vedea pe Cel ce șade pe scaunul de domnie și să pună la picioarele Lui cununa răsplății, zicând cu bucurie: „Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!“ (Apoc. 4: 11).

(„Vestitorul adevărului“, 1997, nr. 3, p. 45).

În raportul anchetatorului NKVD, care, în 1939, instruia procesul lotului de credincioși ai bisericii de la Krasnâe vorota era scris: „A fost lichidat focarul contrarevoluționar de rezistență“. Lumea aprecia drept

rezistență poziția slujitorilor credincioși ce nu admiteau concesiile, o considera o sfidare a pozițiilor puterii ateiste în biserica CEB. În timpul acela erau mulți slujitori credincioși care, la congrese, se pronunțau în apărarea adevărului.

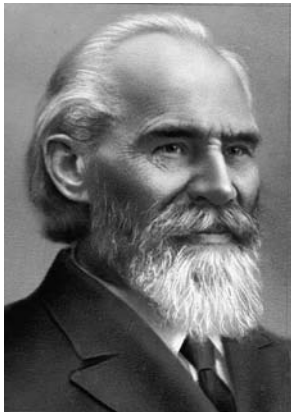
Vă propunem să luați cunoștință de unele documente istorice și de biografiile scurte ale slujitorilor:

1. Ivan Veniaminovici Karghel, slujitor al Uniunii Evanghelice;
2. Ivan Nikitovici Șilov, președintele Uniunii Baptiste de Nord;
3. Ale unor slujitori ai mișcării creștinilor „krasnovorotții”, mișcare ce începuse în 1923 în comunitatea creștinilor evanghelici din or. Moscova și și-a extins influența asupra credincioșilor din Centrul Rusiei.

Credința lor neclintită, dragostea plină de jertfire față de aproapele, încrederea în Dumnezeu și poziția fără compromise înaintea lumii sunt o moștenire spirituală a frățietății trezite!

2.1.1. Ivan Veniaminovici Karghel (1849-1937)

„«Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu» (Apoc. 2: 7). Domnul i se adresează cu aceste cuvinte fiecărui credincios. Fiecare poate să biruie, indiferent de faptul: va merge biserica pe calea adevărată sau pe cea a rătăcirii. Nu trebuie să ne uităm cum merge majoritatea. Fiecare în parte poate să biruie”. I. V. Karghel

În 1937 și-a sfârșit pribegia pe pământul îndurerat binecuvântat al lucrător al lui Dumnezeu Ivan Veniaminovici Karghel.

El a fost un vestitor înflăcărat, care a stat la începuturile trezirii spirituale a poporului rus și al celui ucrainean.

A fost un povătuitor înțelept, un scriitor cu inspirație Divină, un exeget, care se distingea printr-o cunoaștere profundă a Sfintei Scripturi.

A fost un ostaș curajos al lui Dumnezeu, un slujitor ce nu accepta compromisul și care a păstrat o credințioșie principială față de Evanghelie la cotitura istorică din anii '20-'30 ai secolului al XX-lea. Karghel și-a asumat răspunderea pentru biserica de la Petersburg și ținea permanent adunări acolo. În timpul acela a început să desfășoare o activitate deosebită tânărul creștin Ivan Prohanov, înzestrat cu capacități excepționale.

În anul 1903 un grup de tineri din comunitatea lui Karghel a exprimat o oarecare nemulțumire față de insuficiența, după părerea lor, de activitate a credincioșilor. Karghel, dimpotrivă, se străduia mult să-i întărească în adevăr pe cei convertiți și să-i conducă, prin îndemnuri spirituale bogate, la o viață în puterea Duhului Sfânt. La finele anului 1903 o parte din tineret a ieșit din componența bisericii și a început să se adune aparte. Ei i s-au adresat lui I. S. Prohanov, întors de curând de peste hotare, cu rugămintea ca el să-și asume conducerea grupului lor. El însă zămislea planuri de proporții mai mari și, pe baza aceluia grup, la care s-au alăturat și alți credincioși, a întemeiat o a doua comunitate.

„Treptat, devenea clar că adunarea condusă de Karghel se deosebește întrucâtva de comunitatea lui Ivan Stepanovici Prohanov. Fratele Karghel se străduia, în primul rând, să-i adâncească pe credincioși în cunoașterea Domnului și a Cuvântului sfânt, iar fratele Prohanov îi chema pe membrii săi să participe activ la viața comunității: el a organizat uniunea tineretului, corul bisericii etc.” (Din amintirile Sofiei Liven)

I. V. Karghel tot mai des lua în mână condeiul. Poporul lui Dumnezeu se hrănește până acum cu moștenirea lui literară. Minunatele lucrări „Lumină din umbra bunurilor viitoare“, „Hristos — sfințirea noastră“, „Lămuriri asupra cărții Apocalipsa“ și altele sunt rezultatul cercetării Sfintei Scripturi sub influența Duhului Sfânt.

În anii '20 în ambele uniuni creștine (cea evanghelică și cea baptistă) începuse a se dezvălui o tragedie nemaivăzută, care s-a sfârșit cu încetarea activității uniunilor și cu suferințe nespuse de mari ale bisericii lui Dumnezeu. Bineînțeles, cauza celor întâmplate nu sunt împrejurările grele din acea vreme, nici atacurile lumii înconjurătoare și ale dușmanilor înverșunați ai adevărului, căci se știe că în cuptor aurul nu arde, ci se curăță doar, și în suferință Domnul Se apropie mai mult de poporul Său. În timpul acela, fiind pasionați de curentele democratice din societate și de libertățile promise cu dărnicie, activiștii din bisericile ambelor uniuni — evanghelică și baptistă — au început să se implice în activitatea social-politică și chiar au admis discutarea unor probleme și adoptarea unor hotărâri și rezoluții improprii pentru biserică și care contrazice în mod evident Sfânta Scriptură.

Iată ce scria, cu acest prilej, Ivan Veniaminovici Karghel:

„Ce întorsătură îngrozitoare! Chiar de la începutul mișcării evanghelice cunosc această biserică ca una care nu se amestecă în politică și care nu-i îngăduie acesteia să pătrundă în mediul său. Cum de s-a întâmplat această întorsătură?... Cât de mult mă durea sufletul văzând, ca să zic așa, acești îmbătați, rătăciți! Și atât o Uniune, cât și cealaltă au adoptat aceeași hotărâre.“ (Extras din scrisoarea lui I. V. Karghel către I. I. Jidkov).

Pe Ivan Veniaminovici îl durea inima privind la cei „îmbătați“. „Ei sunt beți; dar nu de vin; se clatină, dar nu din pricina băuturilor tari“ (Is. 29: 9). Încă în 1905 la Congresul mondial al AMB, gustând din potirul de aur plin cu vinul tare (Apoc. 17: 1-2) al teologiei amestecate cu politica, au început să se clatine cei priviți ca stâlpi ai bisericii. La congrese luau hotărâri neadecvate în probleme spirituale. Numai prigoanele începute în 1929 au putut să-i trezească pe mulți din cei pasionați de lozincile democratice.

Karghel chema cu îndrăzneală poporul lui Dumnezeu la sfințire. El spunea că creștinul va fi rob de deprinderile păcătoase și de multe neajunsuri până când nu va fi setos de a se umple de Duhul Sfânt. Numai Duhul Sfânt îl poate duce pe creștin la o viață reînnoită.

Karghel înflăcără în poporul lui Dumnezeu setea de sfințire și de o viață creștină din plin. Credem că chemările lui, atât cele orale, cât și cele scrise, i-au reținut pe mulți de întinare și de lepădare de credință în vremurile grele de încercări.

Anii 1929-'32 au fost ani de foamete. Bătrânul I. V. Karghel împreună cu fiicele locuiau în Ucraina, regiunea Sumî, r-nul Lebedin, s. Berejki, ei îndurau lipsuri. Atunci lui Karghel, cel mai bătrân participant la mișcarea evanghelică, i s-au transmis bani din comunitatea de la Leningrad. Mijloacele bănești erau însoțite de un bilețel de la slujitorii bisericii, în care erau indicate unele condiții. Numai după îndeplinirea lor bătrânul slujitor putea să se folosească de ajutorul acordat. Trebuia să completeze niște chestionare, care conțineau și întrebări de felul următor: care e atitudinea lui față de guvern, față de problema militară, față de rezoluțiile congreselor al IX-lea și al X-lea ale uniunii creștinilor evanghelici etc. Ivan Veniaminovici a rămas zguduit: ce mult se abătuseră de la Dumnezeu slujitorii care mai nu demult fuseseră tovarășii lui de lucru! În scrisoarea sa către I. I. Jidkov și către sfatul comunității de la Leningrad dumnealui scria:

„Fiica mea a primit de la dumneavoastră mijloace bănești. Am aflat acum că ele vor fi ale mele doar în cazul dacă voi accepta condițiile care caută să-mi dedubleze sufletul și cugetul înaintea Domnului și înaintea oamenilor, ca să procedez contrar voii lui Dumnezeu, descoperită în Cuvântul Său. Nu mi se cere un lucru greu, doar să iscălesc chestionarele... Ce mult m-am înșelat văzând în toate dragostea lui Dumnezeu și a fraților! S-a dovedit că aici nu e decât o acțiune nemiloasă — a-l duce pe frate pe calea nelegiurii, pe care mergeți voi înșivă și pe care i-ați dus și pe alții...“

În aceste rânduri poate intra doar un orb, călăuzit de firea pământească, și nu un creștin. Întrucât de pe timpul Domnului meu proslăvit niciun membru al Bisericii n-a intrat în ea pe platformă politică, ba și eu însumi mai mult de 62 de ani sunt membru al bisericii pe principiile lui Dumnezeu și, știind că orice biserică care înlătură principiile Lui, punând la bază hotărârile sale, pierde dreptul de a se numi evanghelică, sunt nevoit să renunț la chestionarul dumneavoastră și la mijloacele financiare pe care mi le-ați promis. Domnul meu, care a putut să mă conducă 82 de ani, va putea face acest lucru și în restul zilelor vieții mele. Odată cu această scrisoare vă întorc avansul pe care mi l-ați trimis...“

Elena Karghel.
Condamnată la împușcare
la 9 decembrie 1937

Elizaveta Karghel.
Arestată în 1936

Ivan Veniaminovici nu dorea să manevreze în dependență de împrejurări, trăia pe jumătate flămând, ducea lipsă de pâine. Pentru el adevărul era mai scump decât pâinea. Și Domnul, după făgăduința Sa, nu l-a părăsit pe robul Său. La 82 de ani el vedea totul în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și nu se abătea de la el cu niciun pas.

Credințioșia față de Domnul îi costă scump pe robii Lui în această lume. În august 1936 au fost arestate două fiice ale slujitorului credincios, Elizaveta și Maria, și condamnate la 10 ani de lagăre. Și-au suferit detenția în lagărele Siberiei.

Însă Karghel avea o adâncă încredere în Dumnezeu, se bucura totdeauna în Domnul. Chiar și după arestarea fiicelor față de el nu era niciodată tristă. Deși numai Dumnezeu îi cunoștea durerea părintească când îi ruga pe persecutori să-l împuște pe el în locul fiicei.

În noaptea de la 21 spre 22 noiembrie 1937 marele om al credinței a trecut în veșnicie. Cu un zâmbet senin, el a plecat la Domnul său, pe care Îl aștepta atât de mult. Intrarea lui pe porțile raiului era salutată de adunarea solemnă a celor neprihăniți și de Acela căruia el își închinase toată viața pământească. În ziua înmormântării, lângă sicriul lui s-a adunat numai o mână de prieteni temători de Dumnezeu. Cele trei fiice ale dumnealui erau la închisoare.

Cu puțin timp înainte de moartea lui Ivan Veniaminovici venise de la Leningrad fiica mai mare, Elena Ivanovna, să îngrijească de tatăl bolnav. Însă n-a reușit, deoarece era urmărită.

În anul 1937 Elena Ivanovna Karghel a fost arestată și, conform hotărârii troicii Direcției Comisariatului poporului pentru Afacerile Interne (UNKVD) din regiunea Harkov, datată din 9 decembrie 1937, a fost condamnată la pedeapsă capitală — împușcare. Sentința a fost executată în or. Sumî la miezul nopții, la 16 ianuarie 1938. Corpul ei a fost înmormântat tot acolo, la cimitirul orășenesc central din or. Sumî. În 1989 Elena Ivanovna a fost reabilitată post-mortem.

Moștenirea spirituală a lui I. V. Karghel

În anii '20 Prohanov și Karghel au stabilit, teoretic și practic, două orientări duhovnicești opuse privind zidirea duhovnicească a bisericii:

Prohanov îi chema pe credincioși să exercite influență asupra lumii prin intermediul artei, sportului, culturii, politicii, activității sociale, îi chema să construiască comunismul pe principii evanghelice, pe principiile „socialismului creștin“, ale „Evangheliei sociale“ etc.

I. V. Karghel chema la sfințire și la o credințioșie neabătută față de Domnul. „Știm din experiență — scria dumnealui — că pentru creștin nu e destul numai numele și învățătura curată. Pentru a fi creștin trebuie să fii îndreptățit și curățat de Domnul“.

Fiecare din aceste două concepții contrare cu privire la menirea Bisericii lui Hristos și la locul ei în societate și-a lăsat moștenirea și fiecare își are succesorii ei spirituali.

Cunoscutul specialist în studierea religiilor L. N. Mitrohin scria referitor la I. Karghel:

„Se cuvine să ne oprim la concepțiile lui I. V. Karghel. Activitatea duhovnicească a acestui mare teolog își mai așteaptă cercetătorii profunzi. I. V. Karghel a înființat prima biserică baptistă de la Petersburg. În 1880 el a fost invitat în biserica baptistă de la Tiflis să rânduiască slujitori. La congres (în s. Novovasilevka, 1884) a fost ales candidat de președinte al lui. Ulterior a trecut în Uniunea Creștinilor Evanghelici deținând un rol conducător în ea, deși avea întotdeauna concepții deosebite de predicile superficiale ale acestora. Karghel era un gânditor de talie înaltă și nu este just să legăm concepțiile sale de anumite considerente de conjunctură... Dar, spre deosebire de cugetările superficiale, speculative amintite anterior (Nota red.: de concepțiile lui Prohanov), reacția lui e exprimată într-un limbaj sobru al teologiei „înalte“. Este vorba de două lucrări ale dumnealui, publicate în revista „Христианин“: „Hristos — sfințirea noastră“ și „În ce relații ești cu Duhul Sfânt“.

El își exprima neliniștea extremă de starea bisericii: „În timp ce, pe de o parte, se depun atâtea eforturi pentru a aduce noi suflete la Dumnezeu, multe se neglijează într-un mod de neiertat în mijlocul celor convertiți deja. De aceea aici are loc o pierdere neconținută, care constă în faptul că pentru majoritatea credincioșilor (atât pentru persoane aparte, cât și pentru comunități întregi)

Locul unde zac osemintele robului credincios al lui Hristos I. V. Karghel (or. Lebedin)

viața bolnavă a credinței devine o regulă, prospețimea duhului scade cu fiecă an și apropierea de lume crește și se înrădăcinează“ (I. V. Karghel, „Христианин“, 1926, nr. 3, p. 10).

În asemenea împrejurări Karghel își vede sarcina în a expune adecvat adevărata mărturisire de credință baptistă, fără simplificări și corectări după tendințele la modă ale vremii. [...]

Dacă în cugetările lui I. S. Prohanov cu privire la „viața nouă“ se simțea o tendință spre polemică împotriva baptismului după modelul lui Mazaev, atunci la Karghel se simțea, oricât ar fi de uimitor, tendința de a se desolidariza de concepțiile expuse într-un stil bombastic și beletristic ale celui dintâi. El respinge, ca fiind prea timpurie, încântarea cu privire la „mântuirea“ personală a omului, „întors“ la Hristos [...] Un asemenea om trebuie „să moară pentru lume“, să stârpească din sine toate valorile ei. [...]

„Documentul de program al «inițiatornicilor» din anii '60 «Despre sfințire» a repetat aproape exact opiniile lui. Și anume interpretarea lui Karghel cu privire la rolul decisiv al Duhului Sfânt a devenit o bază teologică pentru ruperea cu VSEHB, pentru chemarea de a se înfățișa «în tăcere înaintea lui Isus spre a fi cercetați de El».

Care cale — a lui Prohanov ori a lui Karghel — a putut să contribuie într-o măsură mai mare la succesul «evanghelizării» Rusiei? Ne-o va arăta viitorul. Și rezultatul nu s-a lăsat așteptat...“

(L. N. Mitrohin, „Бaptисты в советском обществе“, pp. 24-26).

Aproape toate cărțile lui Karghel au fost retipărite de editura „Hristianin“ a UB CEB. În primele reviste ale frățietății „Vestitorul mântuirii“ au fost înserate capitole din cartea lui Karghel „În ce relații ești cu Duhul Sfânt?“. În cartea „Hristos — sfințirea noastră“ autorul îi cheamă pe toți copiii lui Dumnezeu la curățare și sfințire, ca Duhul Sfânt să poată locui în noi și să ne descopere izvorul nesecat de puteri duhovnicești.

Acest principiu al sfințirii întregului popor al Domnului a devenit scopul principal al slujirii frățietății noastre și a stat la baza trezirii bisericii din țara noastră. În 1961 mii de credincioși au răspuns la chemarea Duhului Sfânt, și-au mărturisit păcatele.

Ideologii ateismului nu erau indiferenți față de duhul de neînfrânt al lui I. V. Karghel. V. N. Arestov scria:

„Baptiștii — adepții Consiliului Bisericii — se călăuzesc de concepțiile lui I. V. Karghel... negând posibilitatea compromisului cu realitatea. CB CEB tipărește regulat articolele lui Karghel în revista de zidire duhovnicească «Vestitorul adevărului»“. (Ed. 1987, p. 57)

„Lumea dorea foarte mult să vadă biserica manevrând în dependență de împrejurări, făcând compromis, adică — necredincioasă poruncilor lui Dumnezeu. Dar, mulțumiri fie aduse Domnului, biserica a pășit pe calea credincioșiei, pe calea sfințirii și Domnul, care este credincios făgăduințelor Sale, a săvârșit o mare și minunată biruință!“

(„Vestitorul adevărului“, 1997, nr. 3, pp. 44-53).

2.1.2. SCRISOAREA LUI I. V. KARGHEL CĂTRE I. I. JIDKOV. Anul 1931

Scumpe frate Iakov Ivanovici Jidkov și tot sfatul bisericii de la Leningrad. După toate comunicările pe care mi le-a transmis din partea dumneavoastră Elena Ivanovna când s-a întors, permiteți-mi să-mi expun înțelegerea mea asupra tuturor lucrurilor.

Acum un an, când Maria Ivanovna a fost la dumneavoastră și și-a luat rămas bun de la Iakov Ivanovici, dumnealui i-a spus despre intențiile bisericii de a mă susține, ca pe un viitor lucrător al Domnului, cu finanțele adunării până ce mi se vor întări puterile. Desigur că m-am bucurat auzind aceste știri, dar n-am reacționat cu niciun cuvânt, pentru că, în primul rând, despre nevoile mele nu-i spun decât lui Dumnezeu; în al doilea rând: ca să nu fie nici cea mai mică influență din partea mea asupra acestei afaceri. La sfârșitul lunii iulie anul curent Iak. Iv. îmi scrie că „intențiile s-au realizat, rugăm să ne comunicați în ce mod să vă transmitem“ ceea ce mi se cuvine. Cât de mult m-am bucurat, cât de mult Îi mulțumeam Domnului că toți au putut vedea și auzi scrisoarea mea. Vedeam în toate acestea dragostea Tatălui, trezită de El în inimile fraților.

Ca răspuns la această scrisoare am trimis-o la dumneavoastră pe fiica mea, ca ea să poată realiza propunerea, adică ceea ce ne-am învoit la început cu Iak. Iv., apoi cu fratele Kapustinski M. P. și cu Kapalâghin.

Fiica mea a primit de la dumneavoastră mijloacele bănești. Am aflat acum că ele vor fi ale mele doar în cazul dacă voi accepta unele condiții, care caută să-mi dedubleze sufletul și cugetul înaintea Domnului și înaintea oamenilor, ca să procedez contrar voinței lui Dumnezeu, descoperită în Cuvântul Său. Nu mi se cere un lucru greu: doar să iscălesc două chestionare...

Când am aflat toate amănunțele, mi s-a descoperit: ce mult m-am înșelat văzând în toate dragostea lui Dumnezeu și a fraților! Nici pomina de ea! Aici nu e decât o acțiune nemiloasă: a-l duce pe frate pe calea nelegiuirii, pe care mergeți voi înșivă și pe care i-ați dus și pe alții.

Dar poate că, scumpe frați, veți zice: „Sunt capriciile tale, că nu vrei să faci ceea ce îți se cere“. Însă pot fi numite oare acestea capricii dacă, prin împlinirea condițiilor puse, eu pierd părtășia minunată cu Domnul meu pentru ultimele zile pe pământ. Nu! În toate acestea eu procedez stând în fața Domnului meu, pe care Îl voi vedea, prea poate, față în față în zilele apropiate.

Și dacă aveți puțină răbdare, am să vă explic din ce cauză nu îndrăznesc să semnez chestionarele pe care mi le-ați propus.

Primul chestionar: privind exercitarea cultului. Gândeam că de el au nevoie frații, pentru a avea o justificare a ajutorului bănesc pe care mi-l vor da din mijloacele bisericii. Dar, ca creștin, nu pot semna acest chestionar. Cauza este că viața mea se stinge, nu am puteri să îndeplinesc vreo slujire a cultului, fie în slujba de prezbiter, fie de predicator, evanghelist etc.

Chestionarul cere un anumit titlu sau rang, chiar și zona administrativă de activitate. Poate că mi se va spune: «Ce naiv ești! Doar tu te consideri acum în concediu, aștepti să îți se refacă puterile, ești în așteptarea viitorului — semnează“. Dar pot eu, după 82 de ani de viață, să-mi adun puterile necesare pentru justificarea vreunui rang al cultului? Legea naturii neagă asemenea propuneri. Și dacă e să semnez pentru vreun titlu, el ar fi fictiv sau pur și simplu o imaginație plăsmuită. Eu nu sunt capabil de așa ceva. [...]

Referitor la chestionarul al doilea cu privire la congresele al IX-lea și al X-lea ale Uniunii, vreau să vă întreb: pentru ce ar trebui eu să-l completez și să-l semnez?

Eu am vorbit deschis la ambele congrese (al IX-lea și al X-lea), ca cetățean al URSS de credință evanghelică, în fața tuturor delegaților și în prezența reprezentanților puterii. La ultimul congres am fost nevoit să vorbesc chiar mai mult decât alții despre problemele cu privire la serviciul militar, deoarece tot congresul m-a asaltat cu întrebări pe această temă. Oare nu e de ajuns? „O nu!“ — se aude răspunsul. Toți cei care doresc să fie membri ai bisericii evanghelice pot fi doar pe baza semnării acestui chestionar.

Deci devii membru al bisericii nu ca urmare a ceea ce a făcut Domnul pentru tine, că te-a născut din nou pentru Sine (Ioan 3: 3) și în felul acesta adaugă pe cei răscumpărați la Biserică (Fapt. 2: 47), cum era la început, ci pe platformă politică. Ce întorsătură îngrozitoare! Chiar de la începutul mișcării evanghelice cunosc această biserică ca una care nu se amestecă în politică și care nu-i îngăduie acesteia să pătrundă în mediul său. Cum de s-a întâmplat această întorsătură? Aici se menționează uniunea, congresele. Da, acum congresul al X-lea a fost înălțat mult mai presus decât Hristos, mai presus decât slava lui Dumnezeu. El poate pune platforma politică mult mai presus decât pe cea a lui Dumnezeu.

Să-mi fie îngăduit a admite pentru un minut că totul e așa. Dar atunci aș vrea să știu: de ce desemnează toți numai aceste congrese? Cu ce sunt ele mai sfinte decât al VIII-lea congres?

Anume la congresul al VIII-lea uniunea s-a situat pe poziție politică, la el a desfășurat o adevărată politică, deoarece acționa cu liber consimțământ. [...] Întrucât eu nu făceam parte din Uniune în timpul celui de-al VIII-lea congres, n-am fost la el, dar anume acolo s-a adoptat hotărârea împotriva serviciului militar obligatoriu. Și ce durere îmi umplea inima văzând, ca să zic așa, acești îmbătați, rătăciți! Și atât o Uniune, cât și cealaltă au adoptat aceeași hotărâre.

Însă autoritățile au apucat foarte hotărât acești „tauri“ de coarne (altfel nici nu era de așteptat) și, la ultimele două congrese, le-a arătat ce înseamnă politica lor. Și dacă nu v-a spus încă nimeni, atunci vă spun eu că TOT PĂCATUL, tot răul, din a cărui cauză pătimizește și suferă zece ani lucrarea Evangheliei, este că, CONTRAR VOII LUI DUMNEZEU, la congresul al VIII-lea Uniunea s-a băgat până peste urechi în politică. Această «rugină rea» nu se dezlipește de pe nenorocitul cazan (Ezec: 24. 6-12). Și, cu toate că Dumnezeu, prin îndurarea Sa, a poruncit a-i bate peste mâini pe cei ce au pus la cale această lucrare, nimeni nu-și vine în fire, ci au hotărât: dacă n-am reușit într-o direcție, vom face politică în direcție opusă.

Dar ca să fiu drept, trebuie să spun că după congresul al VIII-lea nimeni nu făcea încă propagandă împotriva comunității, prea poate, pentru că în nicio țară nu-ți poți face carieră pe propaganda împotriva serviciului militar. Pe de altă parte, nici nu era nevoie de propagandă. Această hotărâre se propaga singură.

Ea a umplut bisericile cu o mulțime de tineri care nu erau creștini și nici nu aveau de gând să fie. Ei au vrut doar să evite serviciul militar. După ei au venit și tinerele.

Sărmana Biserică Evanghelică! Iată ce membri dă platforma politică actuală.

Odată ce această platformă este sfântă și stă mai presus de tot ceea ce a săvârșit Dumnezeu, ce a făcut El asupra sufletului, și odată ce viața și comportarea nu erau sfinte, nu se vor găsi oare mulți care vor semna, fără jenă, măcar și de 10 ori un astfel de chestionar ca să fie membri ai bisericii din interese personale?

Nu vor găsi oare adevărații contrarevoluționari ca fiind potrivit pentru ei acest club politic, care poartă denumirea cucernică de biserică Evanghelică? Te iau fiorii când te gândești la aceste lucruri.

Să examinăm minuțios acest chestionar — el cere chiar mai mult decât cereau autoritățile la congresele al IX-lea și al X-lea. El e îmbibat de duhul vremii. El vrea să descopere cine ai fost tu, dragul meu, până la renașterea spirituală, și cine au fost părinții tăi, nenorocitele membru al unei asemenea comunități evanghelice. Dacă tatăl tău sau tu însuși ați fost cumva negustori, atunci starea ta de membru a pierdut orice preț, oricât ai fi de consacrat Domnului, și vai de tine, fiule, dacă tatăl tău a fost ofițer în armatele anterioare; însă ferice de tine, dacă se va afla că tatăl tău a fost în Armata Roșie. Dar o grozăvie și mai mare e dacă părinții tăi sau tu însuși ați fost moșieri. E un păcat pentru care nu există iertare.

Vă întreb înaintea lui Dumnezeu: aceasta e Biserica despre ai cărei membri Capul ei zice: chiar dacă cineva a făcut în trecut păcate și fapte urâte, „...nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărâdelegile lor“ (Evr. 8: 12)?

Și slujitorii aleși de Domnul mărturisesc cu tărie despre membrii Trupului lui Hristos: „De acum încolo, nu mai cunoaștem pe nimeni în felul lumii...“ (2 Cor. 5: 16), ba și despre toată Biserica, unde „nu mai este nici grec, nici iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici barbar, nici scit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul și în toți“ (Col. 3: 11).

Fiind capul Bisericii Sale, Domnul Se îngrijea ca ucenicii Lui să nu se amestece deloc în politică și le-a poruncit: „Luați seama, să vă păziți bine de aluatul fariseilor și de aluatul lui Irod!“ (Marc. 8: 15). El pune aluatul fariseilor și aluatul lui Irod pe aceeași treaptă — ambele erau fățărnicie (Luc. 12: 1; Marc. 3: 6).

Când aceeași farisei și irodiani au vrut, cu viclenie, să-L prindă cu vorba și să-L atragă în politică, El n-a îngăduit să se amestece atitudinea față de Dumnezeu cu atitudinea față de autoritățile lumești. El le separă cu sabia cu două tășuri: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!“ (Mat. 22: 16-21). Nu confundați, nu amestecați ceea ce aparține cezarului cu ceea ce aparține lui Dumnezeu. Hristos nu ia din ce este al cezarului, dar nici nu dă ce este al lui Dumnezeu. O, de ați lua învățăminte acum, în clipa cea mai cumplită dinaintea de judecata lumii! Când, cu orice preț, au vrut să-L prezinte pe Domnul Isus ca politic, nu L-au putut abate nici cătuși de puțin de pe platforma Dumnezeiască. El privește puterea lui Pilat, a acestui judecător nedrept, ca fiind dată de Dumnezeu — Ioan 19: 11. Iar despre Sine mărturisește: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta“ (Ioan 18: 36).

Îmi imaginez cu groază cum s-ar aduna biserica de la Leningrad la frângerea pâinii cu bilete de membru, obținute după semnarea chestionarului. Și parcă aud vocea apostolului Pavel: „Când vă adunați dar în același loc, nu este cu puțință să mâncați cina Domnului“ (1 Cor. 11: 20). Acești nenorociți nu știu că protestează negru pe alb împotriva Sângelui vărsat de Domnul pentru ispășirea păcatelor întregii lumi (1 Ioan 2: 2), ispășire pe care ei vin s-o vestească. Nu știu că ei au devenit potrivnici ai dragostei lui Dumnezeu, care dorește să mântuiască întreaga lume. Nu știu că de fiecă dată la frângerea pâinii ei iau în derâdere și își bat joc de cea mai înaltă dragoste pe care trebuie s-o serbeze, deoarece ei înșiși devin potrivnicii acestei iubiri. Nu știu, sărmanii, că își mănâncă și își beau osânda!

Cuvintele cele mai delicate care s-ar putea spune despre ei ar fi cele pe care le-a rostit Hristos murind pe cruce cu privire la cei ce-L răstigneau. „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!“ (Luc. 23: 34).

În aceste rânduri poate intra doar un orb, călăuzit de firea pământescă, și nu un creștin. Întrucât de pe timpul Domnului meu proslăvit niciun membru al bisericii n-a intrat în ea pe platformă politică, ba și eu însumi mai mult de 62 de ani sunt membru al bisericii pe principiile lui Dumnezeu și, știind că orice biserică care înlătură principiile Lui, punând la bază hotărârile sale, pierde dreptul de a se numi evanghelică, sunt nevoit să renunț la chestionarul dumneavoastră și la mijloacele financiare pe care mi le-ați promis. Domnul meu, care a putut să mă conducă 82 de ani, va putea face acest lucru și în restul zilelor vieții mele.

Împreună cu această scrisoare vă întorc avansul pe care mi l-ați trimis și rog să mi se expedieze o chitanță de primire a lui.

Cu o sinceră dragoste frățească — fratele dumneavoastră I. Karghel

2.2.1. Uniunea Baptistă de Nord (1921-1927)

Uniunea Baptistă de Nord a fost înființată la 1-4 martie 1922 în or. Petrograd la congresul bisericilor baptiste din Regiunea de Nord. Președinte a fost ales prezbiterul bisericii de la Petrograd Ivan Nikitovici Șilov.

Participanții la congres erau frații bisericilor baptiste letone, nemțești, estone, finlandeze și rusești din șapte gubernii ale Regiunii de Nord. La congres a fost adoptat Statutul, a fost aleasă Conducerea uniunii. Slujirea Uniunii Baptiste de Nord se extindea până la marginea pământului. Ea includea bisericile și grupurile de credincioși din guberniile: Petrograd, Pskov, Novgorod (cu secția Letonă), Cerepoveț, republica Karelia; din regiunile: Arhanghelsk, Severodvinsk, Murmansk, Vologda, din regiunile autonome Komi (Zârean) și Veatka.

În timp ce multe biserici ale baptiștilor și creștinilor evanghelici s-au abătut spre înființarea comunelor agricole, conducerea Uniunii de Nord se străduia să stea la straja locașului sfânt și să urmeze neabătut adevărul evanghelic. Procesele-verbale ale congresului ne sunt o mărturie a grijii primordiale a Uniunii pentru evanghelizarea Ținutului de Nord.

I. N. Șilov cu soția, Olga Mihailovna

Despre munca de evanghelizare. Fratele Șilov elucidează problema, atrăgând atenția celor prezenți asupra necesității arzătoare de a începe munca organizată de evanghelizare în Regiunea de Nord.

S-a decis: După o deliberare detaliată a problemei evanghelizării, spre împlinirea poruncii Domnului „Duceți-vă și faceți ucenici...”, congresul de față hotărăște să nu limiteze lucrarea de evanghelizare doar la trimiterea permanentă a câtorva evangheliști regionali, ci să se îngrijească pe toate căile ca:

1) bisericile să răspândească Evanghelia în localitățile din apropiere, antrenând, pe măsura puterilor, toți membrii în această lucrare și,

2) pe calea discuțiilor personale, a editării și răspândirii literaturii duhovnicești, să contribuie la succesul pătrunderii Cuvântului lui Dumnezeu în masele largi ale populației... A însărcina conducerea Uniunii să folosească toate mijloacele pentru a evangheliza în localitățile în care nu s-a predicat încă Evanghelia, trimițând încolo lucrătorii de care este nevoie.

(Extras din procesul-verbal al congresului, or. Petrograd, 1-4 martie 1922) Vezi „Supliment“, pp. 364-366

În anii aceia condițiile erau favorabile pentru predicarea Evangheliei. Vestitorii călătoreau fără piedici prin gubernii pentru a mărturisi Cuvântul Domnului. Însă timpul libertății s-a dovedit a fi scurt. La 7 decembrie 1926, cu o săptămână înainte de congresul al XXVI-lea al baptiștilor, care urma să aibă loc la Moscova, toată Conducerea Uniunii Baptiste de Nord a fost arestată. Despre cauzele unei măsuri atât de drastice a scris în amintirile sale Aleksei Petrovici Petrov, secretarul uniunii:

„Conducerea Uniunii Baptiste de Nord nu era de acord ca problema militară să se pună în dezbatere la Congresul panrus. Noi eram convinși că e mai bine să n-o atingem deloc, ci să-i permitem fiecărui credincios să ia o hotărâre individuală după cum îi dictează conștiința, orientându-se după modelul învățaturii evanghelice... GPU, prin colaboratorii săi secreți, cunoștea foarte bine opiniile noastre asupra chestiunii date și a înțeles că prezența noastră la Congres îi poate împiedica să impună hotărârea lor în această problemă... De aceea la 7 decembrie 1926 eu și cu I. N. Șilov trebuia să ne prezentăm, prin citație, la lucrătorul GPU Makarov... S-a dat ordin să fim duși la închisoare.

În februarie 1927 am fost chemat de anchetatorul Makarov la interogatoriu:

— La Moscova a avut loc congresul și baptiștii dumneavoastră s-au învoit cu propunerea noastră de a recunoaște serviciul militar obligatoriu pentru toți membrii Uniunii... Trebuie să adoptați această hotărâre și în bisericile dumneavoastră, iar apoi și în Uniunea de Nord. Dacă semnați un asemenea angajament, vă pun în libertate, iar dacă nu, veți pleca pe insulele Solovki.

— Nu, cet. Makarov, nu pot să semnez...

— Dacă Congresul CEB din Rusia a recunoscut serviciul militar obligatoriu pentru toți membrii, atunci Secția dumneavoastră de Nord trebuie să-l urmeze și să adopte și ea această hotărâre...

— În adunările noastre membrii bisericii merg după Hristos, nu după noi, și împlinesc voia Lui. Dacă rezoluția congresului nu corespunde convingerilor vreunui dintre membri, el este liber de ea.

— Cetățene Petrov, trebuie să lucrați mână-n mână cu noi... Mai târziu vă veți convinge că noi vom putea să făurim raiul pe pământ și fără Dumnezeu vostru. Nu-mi obiectați, ci mai bine semnați un angajament că recunoașteți rezoluția Congresului...

GPU a vrut să mă prindă în labele sale tenace, dar nu i-a reușit. Marele Dumnezeu era cu mine și n-a îngăduit vrăjmașului să mă biruie.

— Am hotărât să Vă eliberez cu speranța că vom lucra împreună — îmi întinse mâna anchetatorul cu viclenie“.

A. P. Petrov n-a semnat. În curând el și cu Șilov au fost eliberați. În continuare dumnealui scrie:

„După eliberare mi s-a comunicat că Congresul al XXVI-lea a fost foarte nereușit. Reprezentanții de la GPU erau prezenți la fiecare ședință. Delegații Uniunii de Nord au fost lipsiți de dreptul de vot. Toți slujitorii mișcării Evanghelice care se pronunțau ca problema serviciului militar să nu fie atinsă deloc la congres au fost declarați contrarevoluționari...”

Pentru data de 1 iunie 1927 a fost fixat congresul Uniunii Baptiste de Nord. În acea dimineață fratele Șilov și încă 11 delegați am fost invitați la secția secretă a GPU la Makarov. El ne-a chemat în cabinet pe câte unul și l-a întrebat pe fiecare ce părere are despre rezoluția Congresului al XXVI-lea, ne-a ordonat s-o adoptăm neapărat. S-a ridicat o mare larmă mai ales când Makarov discuta cu fratele Șilov. Ivan Nikitovici era un luptător călit, cu experiență și nicio amenințare nu influența asupra lui.

În a treia zi a congresului, după multe discuții, având în față Puterea supremă a marelui Dumnezeu, Care împărățește peste toate puterile, am hotărât să emitem o rezoluție care să ofere fiecărui membru al bisericilor noastre dreptul de a lua hotărâre de sine stătător în problema serviciului militar, conform convingerilor proprii și în baza Evangheliei.

Noaptea s-a făcut percheziție în casa de rugăciune, a fost sigilat apartamentul fratelui Șilov. În timpul percheziției au fost confiscate toate registrele de venituri și cheltuieli ale Uniunii. La 21 iulie iarăși mi s-a deschis în față ușa închisorii. O, cum n-aș fi vrut să părăsesc munca în câmpul duhovnicesc! Însă Dumnezeu vrea să mă conducă acum pe altă cale — pe calea crucii, ba poate și a morții. Facă-se voia Lui!”

(„Amintirile unui prigonit pentru dreptate“ din revista „Свет к просвещению“, 1936-1937) Vezi „Supliment“, pp. 368-384

Slujitorii „Casei Evangheliei“, 1920. În centru — I. N. Șilov și V. G. Pavlov

Participanții la ultimul congres al Uniunii Baptiste de Nord (1-5 iulie 1927, or. Leningrad)

Poziția lui I. N. Șilov și a Uniunii Baptiste de Nord cu privire la problema militară era următoarea:

„Dacă un creștin care urmează a-și face serviciul militar este convins că poate să-și facă serviciul în armată, noi trebuie să-l considerăm de frate al nostru și să avem părțâșie cu el. Iar dacă cineva dintre membri este convins că nu poate servi în armată conform dispozițiilor generale, nu avem dreptul să-i impunem prin constrângere o altă părere» — pentru această rezoluție au votat aproape toți delegații congresului UBN din 1927. Uniunea de Nord era împotriva obligării credincioșilor de a merge la armată, ci propunea să se dea fiecăruia libertatea de a decide de sine stătător. Fiecare să procedeze conform convingerilor proprii, orientându-se după modelul învățăturii Evanghelice. Această problemă nu trebuie să se rezolve la congres“.

(A. P. Petrov)

Nerecunoașterea hotărârilor Congresului al XXVI-lea al Uniunii Federative Baptiste panruse i-a costat libertatea pe toți membrii Conducerii Uniunii Baptiste de Nord. La 7 iulie 1927 au fost arestați:

Șilov Ivan Nikitovici (a.n. 1886),
Petrov Aleksei Petrovici (a.n. 1885),
Levart Ivan Iakovlevici (a.n. 1901),

Mamulin Vasili Vasilievici (a.n. 1895),
Alekseev Grigori Ivanovici (a.n. 1895).

Consfătuirea specială de pe lângă Colegiul OGPU din 13 ianuarie 1928 l-a condamnat pe fiecare la trei ani de detenție în lagărele de concentrare conform învinuirii false: „Uniunea Baptistă de Nord traducea în viață directivele de peste hotare făcând propagandă în vederea refuzului de a servi în armată și primind, pentru aceasta, recompensă...”

În anii aceia regiunile de nord ale Rusiei, Arhanghelsk, Murmansk, au devenit locuri de suferințe și lacrimi pentru mii de martori ai lui Hristos.

Un întemnițat al lagărelor de pe insulele Solovki, rămas în viață ca prin minune, își amintea despre acel ținut posomorât: „Insulele Solovki se află în Marea Albă din Oceanul Înghețat de Nord, în strâmtoarea golfului Onega. În Marea Albă sunt multe insule. Unele sunt acoperite de păduri nordice și de iarbă, iar altele nu sunt decât niște stane de piatră. Vara pe insulele Solovki este scurtă, uneori zăpada continuă să acopere pământul până la jumătatea

Mănăstirea Soloveț
În anii '30 a fost transformată în lagăr de concentrare

lunii mai, iar în septembrie încep deja frigurile. Iarna cad ninsori abundente, gerurile ajung până la 30°C. Vara este ploioasă. Pe mare se dezlănțuie adesea furtuni. Clima este aspră”.

În aprilie 1930 slujitorii bisericii de la Leningrad au fost eliberați din lagărele de concentrare, dar peste o lună au fost arestați din nou și, conform Hotărârii Consfăturii speciale de pe lângă Colegiul OGPU din 28 iulie 1930, au fost exilați pe un termen de 3 ani în Ținutul de Nord. I. N. Șilov, V. V. Mamulin și I. I. Levart și-au suferit exilul la Vologda, iar fratele A. P. Petrov — în Arhanghelsk. Calea lor pământească s-a sfârșit undeva prin lagărele GULAG-ului și prin așezările pentru cei surghiuniți.

Ei au refuzat „să lucreze mână-n mână” cu puternicii lumii acesteia, „...au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte” (Apoc. 12: 11). E o mare biruință a rămâne pe principiile evanghelice în timp ce s-au clătinat uniuni întregi. Uniunea de Nord a Bapțiștilor a fost lichidată, slujitorii ei au murit în detenție, nu știm unde le sunt mormintele, dar „ei au biruit”! Ei s-au ridicat în apărarea Bisericii lui Dumnezeu și, murind, puteau spune împreună cu apostolul Pavel: „De aceea vă mărturisesc astăzi, că sunt curat de sângele tuturor” (Fapt. 20: 26).

2.2.2. Ivan Nikitovici Șilov (1886-1937)

El a fost un păstor credincios, un stâlp al bisericii (1 Cor. 4: 1-2). Uniunea Baptistă de Nord, sub conducerea fratelui Șilov, a fost unica uniune regională din componența Uniunii Baptiste din Rusia, care s-a împotrivit hotărârilor congresului al XXVI-lea al bapțiștilor și nu le-a îngăduit celor din exterior să introducă

Fotografia lui I. N. Șilov din dosar. 1923

rânduielele lor la altarele lui Dumnezeu. Uniunea de Nord și-a încetat activitatea, dar Șilov a ridicat steagul adevărului și l-a dus până la moarte. El n-a trimis „solie să ceară pace” (Luc. 14: 32).

Ivan Nikitovici a venit la credință la vârsta de 24 de ani. În 1911, încă până la convertire, slujea felcer pe o navă maritimă la Kronștadt. Căpitanii navei erau binevoitori față de el și îl lăseau adesea să plece pe țarm. Acolo el frecventa locurile de distracție, se scufunda în mocirla păcatelor și viciilor. Odată a ajuns la convingerea că viața nu are niciun sens și atunci satana i-a insuflat gândul să se sinucidă. Fiind felcer pe navă, Ivan Nikitovici avea acces la otrăvuri foarte puternice. Scoțând otrava din trusa farmaceutică, deodată

și-a amintit cuvintele pe care i le spusese mama când îl petrecuse să-și facă serviciul militar: „Feciorașule, când îți va fi foarte greu, roagă-L pe Domnul și El o să te ajute”. Îngenunchind, el spuse: „Dumnezeule, dacă exiști, scapă-mă, căci pier!” Peste câteva zile Șilov a fost lăsat să plece pe țarm, l-au sfătuit să se distreze. Dar Ivan Nikitovici nu s-a dus în locurile de distracție, cum făcea mai înainte, ci a plecat pe malul pustiu al portului. Mergând pe mal, a văzut în nisip un colier prețios, pierdut de vreo doamnă bogată. Întorcându-se pe navă, l-a rugat pe căpitan să scrie un anunț în „Foaia Petersburgului” cu privire la colierul găsit. Peste câteva zile a venit la ei pe navă soția unui general-aghiotant — E. I. Certkova. Elizaveta Ivanovna i s-a adresat tânărului marinar: „Colierul pe care l-am pierdut pe mal am vrut să-l donez pentru Dumnezeu, dar se vede că v-a fost destinat dumneavoastră. Întrebuințați-l pentru vreo faptă bună”. Ivan Nikitovici i-a răspuns: „O faptă mai bună decât cea pentru care ați vrut să-l folosiți nici prin minte să-ți treacă. Dați-l acest colier lui Dumnezeu!” Certkova a fost surprinsă de răspunsul marinarului, i-a dăruit Biblia, spunându-i totodată: „Această Carte este o bogăție nesecată. Citiți-o în fiecare zi. Astăzi veți merge cu mine la adunarea noastră creștină, care se ține regulat pe str. Mohovaia în sălile școlii profesionale Tenișev. Cu căpitanul m-am înțeles deja, el vă va da permisie”.

Astfel, Ivan Nikitovici a nimerit pentru prima dată la adunarea de rugăciune. Predica pe tema „Măreția Domnului” și chemarea la sfârșitul ei: „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit” l-au îndemnat să se pocăiască și el a declarat îndată: „Vreau să fiu botezat”. În 1912 el a fost botezat și a devenit membru al bisericii de la Petersburg. În 1913 I. N. Șilov a fost demobilizat din armată și a rămas să locuiască la Petersburg pe lângă „Casa Evangheliei”, ducea Vestea Bună în mijlocul matrozilor, îi chema să se lepede de viața păcătoasă și să înceapă a trăi cu Hristos.

I. N. Șilov cu matrozii, 1923

Pe lângă adunare era o cantină, în care mâncau frații veniți. Îi deservea sora Olga Mihailovna, ea muncea cu râvnă și cu dragoste pentru slujitorii lui Dumnezeu. În 1914 I. N. Șilov s-a căsătorit cu Olga Mihailovna, care a dus apoi fără cârtire toată povara vieții lor de familie. A fost nevoită să crească cinci copii, practic, de una singură.

La începutul anului 1917 Șilov a fost recutat pe front, dar el luase hotărârea fermă să nu participe la acțiuni militare și să nu poarte armă. A fost arestat și deferit curții marțiale, care i-a dat sentința: împușcarea! Dar n-au reușit s-o execute. A început revoluția, soldații l-au eliberat pe Ivan Nikitovici din celula cetății Petropavlovsk. Dumnezeu i-a păstrat viața robului Său ales și l-a pregătit pentru o slujire de mare răspundere.

În timpul acela comunitatea „Casa Evangheliei” nu avea prezbiter. La 30 aprilie 1919 V. G. Pavlov l-a rânduit prin punerea mâinilor pe Ivan Nikitovici pentru slujba de prezbiter. Credincioșii îl cunoșteau ca pe un creștin principial, cu convingeri ferme, neîngăduitor față de păcat în Biserica lui Dumnezeu.

Comunitatea „Casa Evangheliei” ducea Vestea Bună în mijlocul militarilor. Comandanții îi persecutau pe soldații care mergeau la adunările de rugăciune. Pentru rezolvarea acestei probleme, în 1919 I. N. Șilov i-a expediat o petiție lui Lenin cu privire la eliberarea matrozilor credincioși închiși. Atrăgându-i atenția asupra cazurilor de persecuții, el și-a încheiat scrisoarea cu următoarele cuvinte:

„În numele credincioșilor Regiunii de Nord mă adresez Dumneavoastră cu rugămintea de a le permite predicatorilor noștri să călătorească liber, ca și propagandiștii antireligioși, lucru pentru care Îi vom fi recunoscători Domnului și Dumneavoastră. [...] Sper că această scrisoare va fi examinată de Dumneavoastră și vor fi luate toate măsurile de lichidare a tuturor confuziilor.”
(Petrograd, 1919, revista „Banmucm”, nr. 192) [v. infra, „Supliment”, pp. 362-363]

Curând a fost emis un ucaz care permitea frecventarea liberă a adunărilor baptiștilor de către militari.

Ivan Nikitovici se afla puțin timp în familie. Conform informației de care dispunem, el l-a urmat pe Domnul 31 de ani, de cinci ori a fost judecat, s-a aflat în detenție aproape 20 de ani: a fost arestat în anii 1917, 1923, 1926, 1927, 1930, 1935. „Crima” lui principală, pe care i-o imputau persecutorii, era că nu se învoia să traducă în viață hotărârile greșite ale congreselor baptiștilor (din anii 1923 și 1926) cu privire la serviciul militar și în genere nu considera drept a introduce în ordinea de zi a congreselor această problemă.

Iată componența familiei lui la momentul arestării din 1927: soția — Olga Mihailovna, 37 de ani; fiicele: Vera — 11 ani, Lidia — 6 ani, Nadejda — 4 ani, Liubov — 1 an și 6 luni, fiul Viktor — 3 ani.

În 1937 a fost arestată fiica lui cea mai mare (de 20 de ani), Vera Șilova. Troika NKVD din regiunea Leningrad a condamnat-o la 10 ani detenție în lagăre și fiica a ajuns într-un lagăr din vecinătatea celui în care se afla tatăl ei. Astfel s-au întâlnit ei în valea durerilor.

Ivan Nikitovici Șilov a primit cununa de martir la vârsta de 51 de ani. Stepele din regiunea Karaganda, unde era situat KARLAG-ul, au devenit ultimul lui adăpost. Certificatul de arhivă de la Procuratura generală a republicii Kazahstan, datat din 22.06.2010, mărturisește:

„...La 25 august 1935 Șilov Ivan Nikitici, a.n. 1886 [...] pentru participare activă la lucrările organizației contrarevoluționare, a fost condamnat de Consfătuirea specială de pe lângă NKVD din URSS la detenție în LMC pe 5 ani...

La 25 octombrie 1935 a sosit din închisoarea de la Petropavlovsk pentru a-și executa pedeapsa în Karlag-ul NKVD din URSS.

La 2 septembrie 1937 a fost arestat de secția a III-a a Karlag-ului NKVD pentru înființarea unui grup sectar contrarevoluționar și la 10 septembrie 1937 a fost condamnat de Troika Direcției NKVD din regiunea Karaganda la pedeapsă capitală, împușcare. La 15 septembrie 1937 sentința a fost executată”.

2.2.3. Chemarea la sfințire. I. N. Șilov (1936)

Ghedeon, ascunzându-se de madianiți și bătând grâu în teasc, nu se gândea cum să supraviețuiască după secerișul sărac, ci cum să capete din nou prezența Domnului și să vadă minunile Lui. Mulți credincioși din anii '30 cugetau și ei cu rugăciune: „...Dacă Domnul este cu noi, pentru ce ni s-au întâmplat toate aceste lucruri? Și unde sunt toate minunile... pe care ni le istorisesc părinții noștri...” (Jud. 6: 13).

În dosarele penale ale membrilor bisericii de la Krasnâe vorota, condamnați la împușcare în anul 1937, este un plic cu inscripția „probe materiale”, în care se află scrisoarea lui I. N. Șilov, scrisă de el din detenție în anul 1936. Autoritățile au apreciat această scrisoare ca o „epistolă contrarevoluționară” și au condamnat la împușcare câteva zeci de credincioși din orașele: Leningrad, Moscova, Reazan pentru că, în timpul percheziției, în apartamentele lor au fost găsite textele acestei scrisori. În partea de sus a scrisorii este o inscripție scrisă de mâna anchetatorului: „DESCIFRAREA EPISTOLEI CONTRAREVOLUȚIONARE a sectantului activ, care se află în deportare, Șilov — prezbiter al bisericii baptiștilor”. Iată textul acestei scrisori.

Despre starea Bisericii lui Dumnezeu și ieșirea din situația în care se află

„Ajută-ne, Dumnezeu al mântuirii noastre, pentru slava Numelui Tău! Izbăvește-ne, și iartă-ne păcatele, pentru Numele Tău! Pentru ce să zică neamurile: «Unde este Dumnezeul lor?» Să se știe... printre neamuri că Tu răzbuni sângele vărsat al robilor Tăi!” (Ps. 79: 9-10).

Toți copiii lui Dumnezeu sinceri și devotați Lui, gemând din cauza stării de plâns a ogorului lui Dumnezeu (poporul Său — 1 Cor. 3: 9), din cauza stării de sărăcie a inimilor credincioșilor, așteaptă cu durere înnoirea duhovnicească. Urmărind triumful celor răi, văzând în tot ceea ce face satana, pe de o parte, o încurajare a celor răi de a-L nega, de a-L huli și batjocori pe Dumnezeu și, pe de altă parte, o împotrivire înverșunată față de cei credincioși, care-L mărturisesc și Îl preamăresc pe Hristos, urmașii fideli Domnului se chinuiesc zi și noapte în sufletele lor neprihănite (2 Pet. 2: 8), își ridică ochii spre munți (Ps. 121: 1) și strigă: „Doamne, ce vrei să faci?”

РАСШИФРОВКА К.Р. ПОСЛАНИЯ
Активного сектанта - находящегося в ссылке ШИЛОВА.-
ТЕКСТ МОЛИТВЫ
О состоянии церкви божией.Выход из ее положения

«Необходимо очищение,освещение ума и сердца верующих,убеление их риз к Иисусу Христу и устремление всех помыслов души в слове божьем.
Нужно остановиться на пути оскудения,осмотреться,осознать все свои прегрешения и ошибки современного беславия,осознать все огорчения,причиненные богу.Искренне во всем покаяться.Решительно освободиться от всех внешних влияний и все усилия направить к соединению всех верующих в один живой организм - тело Христово.

Господи! защити верующих от гонителей.
Господи! освободи узников Христовых.Поставь к стаду пренных,истинных пастырей,не могущих никогда ни при каких обстоятельствах служения изменять,оставляя стадо,а полагающих жизнь свою за овец.-

Răspunsul este următorul: **e nevoie de curățarea, de sfințirea minții și a inimii creștinilor, de îndălbirea veșmintelor cu Sângele lui Isus Hristos și de avântarea tuturor gândurilor inimii spre Cuvântul lui Dumnezeu.**

Trebuie să ne oprim din calea sărăcirii, să privim în jur, să ne recunoaștem toate greșelile, păcatele și, ca o consecință a lor, dezonoarea în care ne aflăm, să recunoaștem tot cu ce L-am mâniat pe Domnul și să ne pocăim sincer, să ne eliberăm cu hotărâre de

toate influențele din exterior și să ne îndreptăm toate eforturile spre unirea tuturor credincioșilor într-un unic organism viu, în trupul lui Hristos.

Pentru atingerea acestui scop mare și sfânt, noi, credincioșii, trebuie să ne ascundem sufletele în scorburile stâncilor, în Hristos: „Du-te, poporul meu, intră în odaia ta, și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia!” (Is. 26: 20).

În timpul de față aceasta este calea cea dreaptă și unică a lui Hristos, altă cale nu există. Unul dintre mijloacele principale pentru învierea credincioșilor este rugăciunea (Est. 4: 1-16; Hab. cap. 3): „Ah! Doamne, să ia aminte urechea Ta la rugăciunea... robilor Tăi, care vor să se teamă de Numele Tău!...” (Nem. 1: 11).

Rugăciunea în taină, după ușa încuiată: „...Când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti“ (Mat. 6: 6).

Rugăciunea în grup: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor“ (Mat. 18: 20).

Rugăciunea prin învoire: „Vă mai spun... că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri“ (Mat. 18: 19).

Rugăciunea cu statornicie: trebuie să ne rugăm așa, ca gemetele noastre să se ridice zi și noapte către Dumnezeu (Luc. 18: 1-8).

Să-L rugăm pe Dumnezeul triunic să ne înflăcăreze inimile de dragoste față de El și de dragoste reciprocă între noi, să-i aducă pe toți credincioșii la unitatea duhului și a vieții prin legătura păcii:

„Doamne, fă inimile credincioșilor un adevărat templu al Tău și pe ei înșiși — o adevărată Biserică a Ta (1 Cor. 3: 16; 1 Pet. 2: 5).

Dăruiește-le tuturor credincioșilor un duh de înțelepciune, de tărie și de putere spre a-Ți sluji și a trăi după legea Ta.

Îndeamnă inimile credincioșilor să jertfească mijloace materiale pentru lucrarea Ta și pentru a-i ajuta pe cei întemnițați (1 Cor. 16: 1-4, 13; Evr. 13: 3).

Doamne, apără-i pe credincioși de prigonitori!

Doamne, eliberează-i pe întemnițații lui Hristos. Pune-i în fruntea turmei pe vechii păstori adevărați, care nu pot niciodată, în niciun fel de împrejurări ale slujirii, să fie necredincioși, părăsind turma, ci sunt gata să-și dea viața pentru oi (Ioan 10: 11-12; Fapt. 20: 28; 1 Pet. 5: 1-3).“ [...]

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin; și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos... Fraților, rugați-vă pentru noi. Spuneți sănătate tuturor fraților cu o sărutare sfântă. În Domnul vă rog fierbinte ca epistola aceasta să fie citită tuturor fraților“ (1 Tes. 5: 23-28). (v. infra, „Supliment“, pp. 366-367)

Când deasupra poporului lui Dumnezeu spumegau valurile prigoanelor, I. N. Șilov îi chema pe credincioșii împrăștiați la curățare și sfințire! Cauza sărăcirii spirituale și a dezonoarei bisericii el o vedea nu în împrejurările exterioare, ci în starea spirituală a bisericii însăși: „Trebuie să recunoaștem tot ceea ce ce L-am întristat pe Dumnezeu, să ne pocăim sincer de toate“. El le atrăgea atenția credincioșilor asupra păcatului colaborării bisericii cu statul și îi chema: „să ne eliberăm cu hotărâre de toate influențele din exterior“.

În timpul acela inimile multor credincioși erau încătușate de frică. Chiar rudele îi părăseau pe „dușmanii poporului“. Puțini îndrăzneau să manifeste grijă față de familiile celor întemnițați. Ivan Nikitovici îi îndemna pe credincioși „să jertfească mijloace materiale pentru lucrarea lui Dumnezeu și pentru ajutorarea întemnițaților“.

Aceste sfaturi ale slujitorului și-au găsit ecou în inimile credincioșilor. La 2 noiembrie 1937, în timpul unei percheziții, scrisoarea lui I. N. Șilov a fost găsită în apartamentul unor credincioși din or. Moscova și a fost intentat imediat un proces penal cu acuzarea de răspândirea „rugăciunii contrarevoluționare a secretului Șilov“. În această cauză 11 frați și o soră au fost împușcați și încă 11 credincioși au fost condamnați la câte 10 ani de lagăre. În „Rechizitoriul“ lor se menționează:

Primind de la Leningrad epistola contrarevoluționară — adresarea către sectanți, așa-numitul „Textul rugăciunii“ —, au acceptat-o ca pe o platformă pentru activitatea lor contrarevoluționară și au răspândit apelul contrarevoluționar în manuscris în mijlocul tovarășilor de idei. Fiind legați între ei prin unitatea convingerilor, membrii acestui grup contrarevoluționar acordau ajutor material sistematic sectanților deportați pentru activitate contrarevoluționară și familiilor acestora, îi ajutau și pe cei întorși din exil. Mijloacele erau strânse la colectă în timpul adunărilor ilegale, precum și făcându-se donații benevole (19 noiembrie 1937). (vezi p. 121)

Scrisoarea se încheia cu chemarea: „Doamne! Pune în fruntea poporului Tău... păstori adevărați, care nu pot niciodată, în niciun fel de împrejurări ale slujirii să fie necredincioși părăsind turma, ci își dau viața pentru oi...» Cu aceste cuvinte întemnițații anilor '30 se adresau către Dumnezeu în celulele de închisoare, în exiluri, în ultimele clipe ale vieții, iar credincioșii risipiți se rugau astfel în libertate. Și Dumnezeu a auzit rugăciunile martirilor și le-a pus în „potire de aur, pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților“ (Apoc. 5: 8).

Scrisoarea lui Ivan Nikitovici conține două adevăruri-cheie: „e nevoie de curățare și sfințire“ și trebuie „să ne eliberăm cu hotărâre de orice influență din exterior“. Peste 25 de ani și-a început slujirea Grupul de inițiativă. „Ascultând de îndemnul Duhului Sfânt“, slujitorii au chemat biserica la curățare și sfințire.

2.3.1. Mișcarea creștinilor „krasnovorotți” (1923-1939)

Istoria bisericii de la Krasnâe vorota este istoria celor care au hotărât să meargă pe calea cea dreaptă fără a face compromisuri. (Casa de rugăciune a acestei biserici se afla lângă stația de metrou „Krasnâe vorota”, de aici vine denumirea creștinilor „krasnovorotți”.)

În ispitele care s-au abătut asupra frățietății noastre în anii '20-'30, fiecare slujitor, delegat la congres, membru al bisericii trebuia să aleagă: calea credințioșiei sau calea compromisului. Slujitorii bisericii de la Krasnâe vorota au făcut alegerea pe care au expus-o, la 22 decembrie 1923, în memoriul adresat membrilor guvernului, CECR din URSS, Comisariatului Poporului pentru Justiție, Judecătoria supremă, Tribunalului militar din regiunea Moscova, redacțiilor ziarelor „Известия” și „Безбожник” („Ateul”), precum și către UCER (lui I. S. Prohanov):

Noi, creștinii evanghelici ai comunității de la Moscova, dorim... să ne expunem atitudinea față de epistola Consiliului Unional al Creștinilor Evanghelici, publicată în ziarul „Известия” (nr. 180) la 12 august a.c., care i-a prezentat pe creștinii evanghelici într-un mod ce nu corespunde realității și i-a pus într-o situație neclară.

Judecătorile guberniale, bazându-se pe conținutul „Epistolei” amintite, le refuză acum tuturor Creștinilor Evanghelici scutirea de serviciul militar, iar circulara Comisariatului Poporului pentru Justiție din 5 noiembrie a.c., cu nr. 237, chiar îi exclude complet pe Creștinii Evanghelici din numărul curenților religioase cărora li se dă posibilitatea substituirii serviciului militar cu vreo altă prestație. [...]

Ca și mai înainte, rămânem credințioși poruncilor Mântuitorului cu privire la dragostea de Dumnezeu și de aproapele (Mat. 22: 37-39; Ioan. 13: 34).

Ca și mai înainte, continuăm să-i iubim pe toți oamenii fără deosebire de clasă, de categoria socială, de naționalitate etc. (Col. 3: 9-11).

Ne străduim, ca și mai înainte, să-i iubim și pe dușmani și credem în nestrămutarea poruncii „SĂ NU UCIZI” ținând minte că „niciun ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el” (Mat. 5: 21, 44; 1 Ioan 3: 15).

Ca și mai înainte, noi mergem și vom merge și pe viitor spre acea Împărăție a păcii, a binelui și a dreptății, unde oamenii „din săbiile lor își vor făuri fiare de plug”, unde va dispărea minciuna, războiul, dușmănia și ura dintre oameni, orice inegalitate și apăsare, unde toți cei chinuți și istoviți de suferințe vor găsi, în sfârșit, odihnă, bucurie și libertate (2 Pet. 3: 13) și unde se va împlini, în sfârșit, rugăciunea noastră către Dumnezeu: „VINĂ ÎMPĂRĂȚIA TA; FACĂ-SE VOIA TA, PRECUM ÎN CER ȘI PE PĂMÂNT”.

De aceea — neavând nimic comun cu contrarevoluția, nici cu apărătorii capitalismului, fiind străini de orice agitație antimilitaristă directă, de neachitarea impozitelor, având o atitudine sinceră și loială față de Puterea Sovietică [...], precum și fără să renunțăm la îndeplinirea îndatoririlor civile cu caracter pașnic și social-util, declarăm totodată că, potrivit credinței noastre creștine și convingerilor religioase, nu putem participa la acțiunile legate de omucidere. [...]

Iar dacă Guvernul Sovietic, contrar așteptărilor noastre, va începe să ne persecute pentru convingerile religioase, pentru cele de conștiință și pentru credință, suntem gata, cu ajutorul Domnului NOSTRU ISUS HRISTOS, să și suferim, ținând minte CUVINTELE Lui:

„FERICE VA FI DE VOI CÂND, DIN PRICINA MEA, OAMENII VĂ VOR OCĂRÎ, VĂ VOR PRIGONI, ȘI VOR SPUNE TOT FELUL DE LUCRURI RELE ȘI NEADEVĂRATE ÎMPOTRIVA VOASTRĂ!” (au semnat — 109 persoane, 22 decembrie, 1923).

(ASR ISP, fond. 89, opis. 4, dos. 165, f. 18-25)

v. infra, „Supliment”, pp. 338-341

Toți cei care au semnat această petiție au fost introduși în o listă specială și le-au fost deschise dosare informative la GPU. Majoritatea lor au devenit întemnițați ai anilor '30.

2.3.2. Hotărâri cu influență decisivă asupra sorții

Calea de spini a bisericii de la Krasnâe vorota a început după cele două hotărâri luate de biserică în anul 1923:

La 27 august 1923 această biserică a condamnat „Epistola Uniunii Creștinilor Evanghelici din Rusia” (publicată în ziarul central „Известия”, nr. 180), trimițând conducerii congresului hotărârea adunării cu privire la problema în cauză.

La 23 decembrie 1923 biserica a luat hotărârea de a ieși din componența UCER, deoarece nu era de acord cu rezoluția congresului al IX-lea.

EXTRAS din procesul-verbal al adunării comune a sectoarelor Meșceanski, Smolensk și Taganka din orașul MOSCOVA (27 august 1923)

Adunarea comună a BISERICII CREȘTINILOR EVANGHELICI din MOSCOVA, examinând sub toate aspectele Epistola CONSILIULUI SUPREM AL CER, semnată de frații Prohanov, Saveliev, Pelevin și Andreev, a decis: această epistolă să fie considerată părerea a patru persoane, și de aceea e nulă pentru noi.

Adunarea comună i-a însărcinat pe delegații ei la congresul al IX-lea al Creștinilor Evanghelici din Rusia să-și exprime protestul înaintea congresului în numele bisericii cu privire la Epistola dată și să roage Congresul să dea publicității o Epistolă în duhul învățaturii Evanghelice.

Moscova, 27/VIII/1923

(ASFR, fond 89, inv. 4, dos. 165, f. 24).

EXTRAS din procesul-verbal al adunării bisericii de la Moscova a creștinilor evanghelici din sectorul Smolensk din 23 decembrie 1923

Cu privire la ieșirea din componența Uniunii Creștinilor Evanghelici din Rusia:

„După examinarea din toate punctele de vedere a problemei privind ieșirea membrilor Bisericii Creștinilor Evanghelici din sectorul Smolensk (or. Moscova) din componența Uniunii Creștinilor Evanghelici din Rusia s-a hotărât, prin majoritatea de voturi (72 pentru, 3 s-au abținut): din momentul luării hotărârii date, sectorul Smolensk al Bisericii de la Moscova să se considere ieșit din Uniunea Creștinilor Evanghelici din Rusia și Consiliul Uniunii să fie pus la curent prin un aviz în scris“.

23 decembrie 1923

Hotărârea bisericii de la Krasnâe vorota a fost susținută de mulți credincioși din regiunile: Reazan, Iaroslavl, Smolensk și Kursk. Astfel la mijlocul anilor '20 s-a format mișcarea creștinilor „krasnovorotți“. Cei ce îl iubeau pe Domnul au ales conștient calea supunerii față de Dumnezeu și lumea s-a tulburat. Ateismul a apreciat pozițiile comunității de la Krasnâe vorota drept obstacol în realizarea planurilor sale de „surpare a evangheliștilor“. Temându-se că aceste poziții vor răspândi o influență de însănătoșire spirituală asupra comunităților din jur, la 14 decembrie 1923 autoritățile l-au arestat pe prezbiterul bisericii, F. S. Saveliev, și l-au condamnat la trei ani privațiune de libertate. El a fost primul întemnițat al bisericii de la Krasnâe vorota.

2.3.3. F. S. Saveliev — întemnițat al lagărelor de pe insulele Solovki

Prezbiterul bisericii creștinilor evanghelici Fiodor Savelievici Saveliev a fost arestat în decembrie 1923. Care e motivul arestării?

F. S. Saveliev este unul din cei patru slujitori care semnaseră Scrisoarea lui I. S. Prohanov, inserată în ziarul „Известия“. În curând și-a recunoscut necredințioșia față de Domnul, s-a pocăit sincer în fața bisericii și și-a anulat semnătura înștiințând conducerea UCER și redacția ziarului „Известия“. La 14 decembrie 1923 el a fost arestat și internat în penitenciarul Butârka.

Hotărârea cu privire la „arestarea imediată“ a lui Saveliev a fost luată la ședința Comisiei Antireligioase de pe lângă CC al PC(b) din Rusia la 12 decembrie 1923: „S-a decis: GPU să fie însărcinat a lua măsuri de neutralizare a influenței evangheliștilor care s-au abătut și care nu recunosc serviciul militar obligatoriu“. În ziua următoare Fiodor Savelievici a fost inclus în lista deținuților din închisoarea Butârka. Conform sentinței Comisiei NKVD din 28.03.'24, el a fost închis într-un lagăr de concentrare pe 3 ani.

În arhivă s-a păstrat petiția credincioșilor cu privire la arestarea lui Fiodor Savelievici:

„Printre toți cei adunați la Congres (Notă: 1923, congresul al IX-lea al UCER) a fost un grup nu prea mare care a protestat și a votat împotriva acelei părți a hotărârii în care se menționează despre alăturarea la epistola lui Prohanov. Acest grup, și îndeosebi delegații Bisericii de la Moscova, au plecat de la congres menținându-și atitudinea de mai înainte față de

epistolă. Prezbiterul Bisericii de la Moscova, F. S. SAVELIEV (65 de ani), fiind din numărul celor care semnaseră epistola, după întoarcerea de la Congresul al IX-lea, a recunoscut în mod public că pasul făcut este o abatere de la adevărul Evanghelic.

Această pocăință a fost calificată de tov. Tucikov drept un act contrarevoluționar și, pe data de 14.XII.1923, tocmai în ziua când trebuia să aibă loc adunarea comună a întregii Biserici de la Moscova, F. S. Saveliev a fost chemat la GPU și a fost arestat. După patru luni de arest a fost exilat pe insulele Solovki. Toate s-au întâmplat numai pentru că F. S. Saveliev a procedat conform îndemnului conștiinței sale. Toți ceilalți membri ai Bisericii de la Moscova care nu s-au învoit cu hotărârea Congresului au nimerit și ei în numărul celor «suspecți din punct de vedere politic» și li s-a anulat permisiunea de a se întruni la o nouă adunare de afaceri...“ (15 mai 1924, ASR ISP, fond 89, inv. 4, dos. 165, f. 18-25) Vezi „Supliment“, pp. 344-349

După câțiva ani, la 9 martie 1927, Fiodor Savelievici a fost arestat pentru a doua oară fiind acuzat de propagandă contrarevoluționară și, în vârstă de 69 de ani, a fost trimis să-și sufere termenul nou în lagărele de pe insulele Solovki din Nordul Îndepărtat. Biserica de la Krasnâe vorota se străduia să-i ușureze soarta slujitorului său: s-a păstrat petiția credincioșilor acestei biserici cu mijlocirea pentru eliberarea dumnealui.

Nu vom afla niciodată toate amănuntele nenorocirii în care a nimerit biserica în anii '20 ai veacului trecut, dar și ceea ce cunoaștem ne permite să facem concluzia: în anii aceia mulți s-au încurcat în mreaja colaborării cu lumea și doar foarte puțini dintre ei, recunoscându-și necredințioșia, s-au pocăit sincer și s-au smuls „din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia“ (2 Tim. 2: 26).

Cererea lui F. P. Solomatin către organizația „Ajutor deținuților politici“ cu privire la permisiunea de a pleca pe Solovki în scopul vizitării fratelui F. S. Saveliev:

<u>З а я в л е н и е .</u>	Cerere
<p>28 апреля 1924 Московской Общине Федор Савельевич В настоящее время болезненного состо- яния, родственников, льева психически близкий друг и е Евангельских хри- зать мое содейст для проезда в С</p>	<p>La 28 aprilie 1924 a fost exilat pe insulele Solovki, pe un termen de 3 ani, prezbiterul Bisericii Creștinilor Evanghelicici de la Moscova, de origine mic-burghez, Fiodor Savelievici Saveliev (65 de ani), învinuit conform art. 73 al CP.</p> <p>Actualmente, dată fiind vârsta înaintată a lui Saveliev și starea gravă a sănătății, precum și lipsa rudelor apropiate care l-ar putea vizita (soția lui Saveliev are o boală mintală), eu, subsemnatul cet. F. P. Solomatin, prietenul apropiat și coreligionarul lui Saveliev, precum și membru al bisericii Creștinilor Evanghelicici de la Moscova, rog organizația „Ajutor deținuților politici“ să-și dea contribuția ca să primesc de la GPU permisiunea necesară pentru a pleca pe ins. Solovki cu scopul de a-l vizita pe exilatul Saveliev.</p> <p>6 mai 1925</p>
6 мая 1925 г.	
[ASR, fond. 8409, opis. 1, dos. 88, f. 2].	

Petiția bisericii de la Krasnâe vorota din 22 decembrie 1923 cu privire la eliberarea lui F. S. Saveliev

COMITETULUI EXECUTIV CENTRAL DIN RUSIA

**de la Creștinii Evanghelici membri ai bisericilor de la
Moscova (din sectorul Smolensk și din alte sectoare):**

PETIȚIE

Subsemnații, membri ai BISERICII CREȘTINILOR EVANGHELICI de la MOSCOVA, Vă rugăm să-l eliberați pe prezbiterul bisericii noastre FIODOR SAVELIEVICI SAVELIEV, arestat la 14 decembrie a.c.

Presupunând că arestarea fratelui Saveliev a avut loc în legătură cu pocăința dumnealui și renunțarea la „EPISTOLA UCER“, publicată la 12 august a.c. în ziarul „Известия ЦИК“, nr. 180, mărturisim că împărtășim și susținem renunțarea dumnealui, fiind adânc convinși că ea n-a fost o urmare a pornirilor contrarevoluționare sau a altor imbolduri politice, oricare ar fi ele, ci e consecința cerințelor insistente ale conștiinței dumnealui și a dorinței de a reveni pe calea curată a lui Hristos.

În virtutea celor spuse, sperăm că Puterea Sovietică nu va îngădui în continuare persecuțiile fratelui Saveliev din cauza credinței, ci va satisface cererea noastră cu privire la eliberarea dumnealui.

Membrii BISERICII CREȘTINILOR EVANGHELICI de la MOSCOVA:

1. Dorohin, 2. Eremeev, 3. Asiev, 4. Pankov, 5. Krâlova, 6. Iliinskaia V., 7. P. Sbrodova,
8. E. Ivanova, 9. M. Liubovinkina, 10. A. Romanova, 11. Ermolaeva 12. Kodeleț, 13. Alekseeva,
14. Kirilina, 15. Pimenova, 16. Kovalciuk, 17. S. Mihailova, 18. Busalova, 19. Busalov,
20. Efimova, 21. Soboleva, 22. Zaharova, 23. A. Pojeluev, 24. V. Komozev, 25. P. Trineak,
26. G. Trineak, 27. A. Savko, 28. Trifonov, 29. I. Sciotcikov, 30. S. Sciotcikov, 31. Gavrikova,
32. B. Lunin, 33. V. Skobeleva, 34. Ignatova, 35. Savostenkevici, 36. Sokolov, 37. Matiuhina,
38. A. Șarova, 39. Podlegari, 40. Domitina, 41. Mihailova, 42. Nikonova, 43. Zamorina,
44. Potapova, 45. Kuznețova, 46. Gavrikov, 47. Mihailova, 48. Ivanov, 49. A. Zinoviev,
50. V. Urștein, 51. Buzova, 52. V. Cirikov, 53. Novosa, 54. Kon..kova, 55. Isaeva, 56. Lizeatina,
57. Ve...va, 58. Polozova, 59. P., 60. M. Ferber, 61. I. Lapșin, 62. M. Borisova, 63. Mitkina,
64. Antropova, 65. Avdoșina, 66. Smirnova, 67. Skakun, 68. M. Spiridonov, 69. A. Troițkaia,
70. Antonova, 71. Troițki, 72. P. Samsakov, 73. S. Fiodorova, 74. Ostrogova, 75. S. Fiodorova,
76. Ostrogova, 77. Morozova, 78. Brilliantova, 79. Efimov, 80. Savelieva, 81. Trubnikov,
82. Anionov, 83. A. Gorohov, 84. P. Fomicev, 85. Zaușnikov, 86. Kolganov, 87. Zaușnikova,
88. Kalinin, 89. Guseva, 90. Volkov, 91. Parfionova, 92... 93. Horkov S., 94. Smaznova,
95. Ivanova, 96. Komaevskaia, 97. Gusev, 98. Gordeeva, 99. Parfionov, 100. Râhlik, 101. Orlova
- Ksenia, 102. Kahanovici, 103. Aleksandrenkova, 104. Kocetkova, 105... 106... 107... 108... 109... 110...
111. V. Gorohova, 112. Tkacenko, 113... 114. P. Kulikova, 115. S. Susanin, 116. Konovalova,
117. P. Vahlakov, 118. L. Komkov, 119. P. Solouhin, 120. Solouhina, 121. Aleksandrova.

22 decembrie 1923

(ASFR, fond 8409, inv. 1, dos. 88, f. 28)

În anul 1937 majoritatea membrilor bisericii de la Krasnâe vorota, care semnaseră această petiție, au fost arestați pentru „apartenența la secta contrarevoluționară a evangheliștilor antimilitariști — krasnovorotți“ și condamnați la surghiun, la detenție în lagăre și la împușcare.

2.3.4. Anul 1927 — primul val de represiuni

La 12 noiembrie 1927 la ședința Comisiei antireligioase a fost adoptată hotărârea:

S-A AUDIAT: p.11. Cu privire la lichidarea a trei comunități evanghelice de la Moscova, care sunt focarul răspândirii propagandei antisovietice (antimilitariste). (tov. TUCIKOV).

S-A DECIS: p.11. Recunoscând că existența acestor comunități este extrem de periculoasă, a însărcina OGPU să le lichideze. (ASR ISP, fond. 17, opis. 113, dos. 353, f. 48-49) Vezi „Supliment“, p. 261

După această hotărâre au urmat persecuțiile. Biserica de la Moscova, alcătuită din 400 de membri, avea patru încăperi, unde se țineau adunări. La 11 februarie 1928 toate localurile au fost închise, proprietatea bisericii a fost confiscată și opt membri ai bisericii au fost arestați. Aflăm amănuntele dureroase ale acelor zile din petiția credincioșilor adresată Comitetului Executiv Central al URSS:

„În noaptea de 11 februarie și în zilele ulterioare au fost arestați membrii bisericii noastre [...] Au fost închise localurile pentru adunările de rugăciune ale bisericii:

- 1. Localul din casa nr. 11 de pe strada Kalanciovskaia;*
- 2. Localul din casa nr. 8 de pe strada Tulinskaia;*
- 3. Localul din casa nr. 8 de pe stradela Votkovski;*
- 4. Localul din casa nr. 26 de pe strada Kraineaia din sect. Cerkizov.*

În timpul închiderii localurilor pentru slujbele creștine au fost smulse tăbliile cu orarul adunărilor, care erau fixate pe ușile încăperilor, a fost confiscată toată literatura duhovnicească: Evangheliile și Bibliile, culegerile de cântări duhovnicești au fost luate, în timpul percheziției au fost rupte de pe pereți placardele cu citate din Evanghelie. [...]

Odată cu închiderea localurilor pentru adunările de rugăciune bunurile ce se aflau în ele au fost luate și date în folosință comunității creștinilor evanghelici care intră în Consiliul Unional (localul de pe stradela Vuzovski): scaune, mese, amvoane, dulapuri, armonii, veselă etc.; a fost transmisă lor și literatura duhovnicească luată de la Biserică.

(ASFR, fond. 5263, inv. 2, dos. 5, f. 116-117)

Vezi „Supliment“, pp. 342-343

Din acea zi creștinii evanghelici de la Moscova și din regiune au trecut în ilegalitate. Se adunau pe ascuns în grupuri mici (câte 10-15 persoane) prin apartamente în Moscova și în suburbia Moscovei. Valul arestărilor în loturi (5-10-18 pers.) s-a abătut în acei ani și peste alte comunități și grupuri de credincioși care susțineau biserica de la Krasnâe vorota și care au declarat protest contra „hotărârilor congresului al IX-lea al UCER“. Persecuțiile credincioșilor căpătau un caracter de masă, ba într-o asemenea măsură, încât la Prezidiul CECR al URSS veneau demersuri chiar și de la oameni care nu aveau nimic comun cu mișcarea evanghelică:

„În ultimul timp în or. Moscova, în gubernia Moscova și în alte gubernii se observă persecuții sistematice (arestări, detenție, exiluri) ale reprezentanților curentului Creștinilor Evanghelici. [...]

Sunt arestate atât persoane aparte, cât și loturi de câte 5, 6, 10 persoane ș.a.m.d. Totodată sunt arestați pentru convingerile religioase nu numai bărbați, ci, pe alocuri, și femei. Astfel, în or. Râbinsk au fost arestate 6 persoane concomitent, la Starosel și Gjatsk (Gubernia Smolensk) au fost arestate, timp de o săptămână, 18 persoane. Au fost și cazuri de arestare a femeilor. [...]

Ținând seama de faptul că Guvernul Sovietic nu prevede, în legea sa, persecuții împotriva curentelor religioase, care mărturisesc sincer concepțiile religioase antimilitariste, persecuțiile descrise împotriva Creștinilor Evanghelici, care capătă, în ultimul timp, un caracter de masă, sunt, fără îndoială, un fenomen anormal, căruia ar trebui să-i dați o atenție deosebită.

După cum ne arată practica multiseclară, persecuțiile pentru credință n-au putut servi niciodată ca mijloc de dezrădăcinare a ei, ci, de obicei, doar trezeau un mai mare avânt și aprofundare a sentimentului religios. Probabil, nici persecuțiile actuale împotriva Creștinilor Evanghelici nu vor fi o excepție în această privință și vor da același rezultat negativ pentru persecutori.

Cu toate acestea, un șir întreg de persoane sunt supuse acum unor suferințe evident injuste și nemeritate. Aducându-Vă la cunoștință aceste lucruri, sper că nu Veți refuza să le ușurați soarta. Cu sincer respect pentru Dumneavoastră — V. Certkov. 10 iunie 1927“

(ASFR, fond 5263, inv. 2, dos. 5, f. 89-92)

Vezi „Supliment“, p. 407

2.3.5. Anul 1929 — al doilea val de represiuni

În 1929 persecuțiile s-au întetit pretutindeni și, în apărarea bisericii prigonite de la Krasnâe vorota, s-a pronunțat P. I. Koloskov — prezbiterul bisericii creștinilor evanghelici-trezvenniki. În memoriul său, adresat către 16 membri ai CC al PC(b)US, el descria cazuri de persecuție a creștinilor:

Au fost supuși unor represalii crude creștinii evanghelici „krasnovorotți“, cărora, după arestarea prezbiterului, Saveliev, li s-au confiscat patru săli de rugăciune, au fost smulse toate firmele de pe casele de rugăciune, iar ușile caselor de rugăciune au fost bătute în cuie, conducătorii au fost arestați și exilați în locurile cu cele mai grele condiții. Reprezentantii acestui curent religios, rămași la Moscova, sunt cei mai lipsiți de drepturi și cei mai oprimați: când se adună în număr de 10-15 persoane pentru rugăciune, sunt împrăștiați nemilos. Nu au unde oficia nici cele mai necesare ritualuri creștine: cununia, cina Domnului etc.

Acești „krasnovorotți“ s-au separat cândva de predicatorul renumit și conducătorul creștinilor evanghelici, PROHANOV, pe care autoritățile l-au silit, în 1923, să semneze un angajament de a propaga necesitatea și aprobarea serviciului militar, promițându-i că nu vor dizolva Uniunea. Acum însă această Uniune este supusă represiunilor. [...] casele lor de rugăciune sunt confiscate... La Harkov au fost interzise chiar repetițiile corului, au fost lichidate orchestrele... aceeași situație e și în or. Odesa. La Moscova a fost supusă persecuțiilor și adunarea bapțiștilor, a fost deposedată de șapte case de rugăciune. [...]

Vi se pare că odată cu nimicirea bisericilor și cu închiderea caselor de rugăciune ale sectanților, precum și odată cu devastarea organizațiilor sectanților și cu exilarea cetățenilor religioși pe insulele Solovki și în alte locuri, în condiții insuportabile, veți nimici astfel religia și veți deștrădăcina credința din inimile oamenilor, dar aceasta e o mare rătăcire. [...] Violența brutală n-a putut încă niciodată să deștrădăcineze din inimile oamenilor necesitatea de a crede și credința însăși, ba nici nu poate. [...] Asemenea încercări de nimicire violentă a credinței din oameni s-au făcut și mai înainte. Îmi voi permite să citez un fragment din cartea „Viața creștinilor din secolul al III-lea“.

„Începând din timpul lui Decius, în politica internă a Romei încep transformări radicale. Guvernul se înarmează cu legi speciale îndreptate împotriva creștinilor ca corporație religioasă, emite noi legi represive, inițiază prigoane. [...] Astfel, al doilea edict al împăratului Valerianus, apărut în anul 258, ordona: episcopii, prezbiterii și diaconii să fie omorâți [...] iar averile lor să fie confiscate în folosul vistieriei împăratului; cimitirele să fie lipsite de protecție din partea legilor de stat. [...]

Acest edict a dat naștere, pe de o parte, lepădării aparente de Hristos a celor șovăielnici, iar pe de alta, martirajului triumfător și măreț prin caracterul său și prin numărul celor martirizați.“

Cât de mult se aseamănă toate acestea cu timpul în care trăim! Oare hotărârile analogice ale Puterii Sovietice de a-i priva de drepturile cetățenești și umane pe cei care sunt clasați de autorități în rândul „slujitorilor cultului“ nu vă amintesc, tovarăși, de edictul împăratului Valerianus, emis de autoritățile romane cu 16 veacuri în urmă?... DAR ATUNCI ERA SECOLUL AL III-LEA, IAR ACUM E SECOLUL AL XX-LEA, SECOLUL ȘTIINȚEI ȘI ILUMINĂRII.

Care sunt concluziile? Nici un împărat, oricât de crud, n-a putut opri propășirea creștinismului, căci rădăcinile lui nu sunt pe pământ și oamenilor nu le stă în putere să lupte cu Dumnezeu. [...]

În prezent toți sectanții care locuiesc în URSS sunt lipsiți nu numai de dreptul electoral formal, ci, de fapt, sunt lipsiți de dreptul la viață. Ei nu se pot angaja într-un serviciu de stat, nu pot să lucreze nici în agricultură, nici la fabrici, nici la uzine; ei sunt alungați din colhozuri, nu sunt înregistrați nici la Bursa Muncii; odată cu pierderea dreptului de vot își pierd și locuința, sunt defăimați în ziare și sunt abandonați de societate. Suferințele lor depășesc patimile creștinilor din timpul lui Nero. [...] Și toată această cruzime față de credincioși se manifestă contrar par. 13 din Constituția URSS, care proclamă libertatea de conștiință și de religie. Acest memoriu e înaintat în scopul înlesnirii destinului mucenicilor religioși persecutați (15.01.1929).

ASFR, fond. 393, inv. 43a, dos. 1776, f. 38-43.

v. infra, „Supliment“, pp. 350-351

Apărarea îndrăzneată a celor prigonțiți l-a costat viața pe autorul memoriului: **Piotr Ivanovici Koloskov (a.n. 1898)** pentru „petiția contrarevoluționară“, a fost condamnat, conform hotărârii troicii NKVD din reg. Moscova de pe data de 11 martie 1938, la pedeapsa capitală — împușcarea.

2.3.6. „Biserici de casă“

„Sfinții, care sunt în țară, oamenii evlavioși, sunt toată plăcerea mea“. Ps. 16: 3

Confiscarea averii, arestările și deportările n-au dezlădăcinat bisericile de la Moscova. Credincioșii comunității de la Krasnâe vorota îndurau cu fermitate toate lipsurile. Când erau arestați frații, membrii rămași făceau colectă pentru a le acorda ajutor întemnițaților și familiilor acestora. Când bisericile i s-au luat patru localuri, ea s-a separat în grupuri mici, adunându-se pe ascuns prin apartamente. Credincioșilor li s-a confiscat literatura, încaperile, autoritățile le luau totul, ca să-i facă să-și schimbe pozițiile ferme și să-i întoarcă sub conducerea uniunii oficiale (UCER). Dar, rămânând fideli lui Hristos, ei nu și-au trădat principiile duhovnicești, n-au acceptat unirea.

În capitala statului ce lupta cu credința în Dumnezeu biserica trăia. Era sfâșiată de lume, dar, în pofda prigoanelor, se înmulțea numeric: în 1923 erau 109 membri, în 1928 — deja 400.

În anii '30 au fost întemnițați majoritatea membrilor plini de râvnă ai bisericii. Arestările continuau în ordine crescândă.

La 26 aprilie 1930 6 pers. au fost arestate și la 22.06.1930 — condamnate la câte 3 ani de detenție în lagăre de concentrare.

La 30 aprilie 1931, conform hotărârii consfățuirii speciale a OGPU, 25 de pers. au fost condamnate la câte 3 ani de surghiun.

La 20 mai 1931, conform hotărârii OGPU, 10 pers. au fost întemnițate pe 5 ani în lagăre de concentrare, 21 pers. au fost exilate pe 3 ani, 3 pers. au fost private de dreptul de domiciliere în 12 localități ale țării (în numărul acestor întemnițați era și Konstantin Pavlovici KRIUCIKOV, condamnat la 5 ani de detenție în lagăre).

La 29 mai 1933 10 persoane au fost expulzate în Kazahstan.

În condiții de ilegalitate credincioșii bisericii de la Krasnâe vorota continuau să l se închine lui Dumnezeu în duh și în adevăr: multe apartamente ale creștinilor au devenit case de rugăciune, surorile, în locul fraților arestați, își asumau grija spirituală pentru cei pocăiți de curând. Împrăștiindu-se, credincioșii continuau, în grupuri mici, să țină adunări, împlinind porunca lui Hristos: „Acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor“ (Mat. 18: 20).

Despre adunări în grupuri mici s-au păstrat mărturiile întemnițaților în procesele-verbale ale interogatoriilor:

„După închiderea caselor de rugăciune ne țineam adunările ilegal în apartamentele credincioșilor. Din mai 1931, după al doilea val de arestări ale conducătorilor și membrilor bisericii noastre, am început să ne adunăm în grupuri a câte 5-7 persoane. Adunările se țineau în apartamentul meu, veneau 4-5 pers. Concepțiile și convingerile mele cu privire la persecuțiile religiei sunt următoarele: în Uniunea Sovietică acum există persecuții și ele nu diferă cu nimic de cele din timpul cărmuirii împăratului Nero sau țarului Nikolai al II-lea“ (semnătura). [Extras din procesul-verbal al lui Serghei Alekseevici Sidorov (a.n. 1900) de la 10 iunie 1932].

„Am devenit membră a bisericii de la Krasnâe vorota în 1922. [...] După închiderea adunărilor noastre oficiale am început să ne adunăm în grupuri mici prin apartamente. O astfel de adunare a fost și în apartamentul nostru. Eu și cu soțul acordam ajutor material coreligionarilor surghiuniți. Uneori ne adunăm la noi în grupuri mici a câte 3-5 persoane, soțul citește Evanghelia. Eu îi vizitez la domiciliu pe tovarășii noștri de idei cu scopul întăririi în credință“.

(Extras din procesul-verbal al interogatoriului Elenei Timofeevna Semeșeva [a.n. 1892], datat de la 7 septembrie 1932).

„Sunt membră a comunității de la „Krasnâe vorota“ din anul 1928. Am cântat în cor, participam la declamații. După închiderea oficială a comunității ne adunam câte două-trei persoane și aveam părtășie duhovnicească. Refuz să spun ce legături am cu membrii comunității, nu pot spune unde au loc adunările și cine îi ajută pe deportați, ca să nu-i arestați“. (Extras din procesul-verbal al interogatoriului Annei Mihailovna Valeastova [a.n. 1902] de la 29 ianuarie 1932).

Notă informativă: În 1932 Anna Mihailovna a fost condamnată la 3 ani detenție în lagăre de muncă corecțională (LMC), în 1934 — la 5 ani detenție în LMC, în 1939 — la 5 ani detenție în LMC, în 1949 — la 10 ani de surghiun.

După cum un lăstar străbate prin asfalt învingând obstacolele, la fel și creștinii adevărați, născuți din nou tindeau spre părtășia cu sfinții învingând urmările, denunțurile vecinilor, interzicerile, temerile din propria inimă și atacurile din exterior (2 Cor. 7: 5).

Mulți credincioși de la Moscova, care, în acei ani, nu-și închideau inimile pentru părtășia cu sfinții și își puneau la dispoziția bisericii locuințele, au plătit cu viața pentru această dragoste creștină. Unica lor crimă era că „și-au oferit apartamentul pentru adunările ilegale”. Mergea la închisoare oricine lua parte la nevoile familiilor celor întemnițați, oricine dădea dovadă de bărbăție nesemnând mărturiile false ca să nu-i pună în primejdie pe coreligionari. Prin asemenea fapte fiecare putea deveni erou al credinței, indiferent de darul și de talentul pe care îl avea. Era destul să aibă o inimă plină de dragoste pentru Dumnezeu și pentru apropaile.

În septembrie 1937, ca „membre active ale sectei evangheliștilor”, au fost arestate la Moscova patru locatari ale blocului nr. 46 de pe strada M. Gruzinskaia. Ele se adunau în apartamentul nr. 6 la Elizaveta Ivanovna Zenkina ca să se roage împreună. Vecinii vigilenți au scris un denunț. Despre rezultatul examinării plângerii vecinilor, în rechizitoriul UNKVD din regiunea Moscova, datat de la 6 septembrie 1937, se spune:

„La Secția raională Sovetski a UGB a UNKVD din reg. Moscova au sosit materiale compromițătoare împotriva grupului sectanților din care fac parte: ZENKINA Elizaveta Ivanovna, KRIUKOVA Anastasia Vasilievna, KORENKOVA Stepanida Mitrofanovna, NOVIKOVA Aleksandra Mihailovna. Având tendințe ostile, ele fac sistematic propagandă antisovietică exprimându-și intențiile teroriste”.

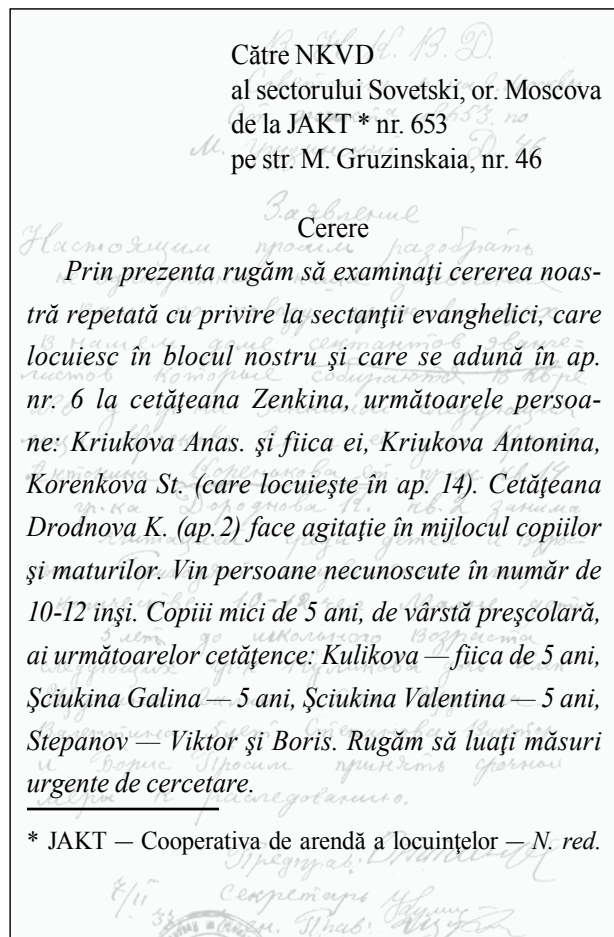
„La Secția raională Sovetski a UGB a UNKVD din reg. Moscova au sosit materiale compromițătoare împotriva grupului sectanților din care fac parte: ZENKINA Elizaveta Ivanovna, KRIUKOVA Anastasia Vasilievna, KORENKOVA Stepanida Mitrofanovna, NOVIKOVA Aleksandra Mihailovna. Având tendințe ostile, ele fac sistematic propagandă antisovietică exprimându-și intențiile teroriste”.

Fiind interogată, Zenkina E. I. a declarat: „Sectanță-evanghelistă am devenit în 1927 în or. Tula. Din anul acela răspândesc în jur religia evanghelică. Adunările au loc în apartamentul meu în serile de duminică. Eu citesc cărți, revista «Hristianin», cântăm toți împreună...”

Pentru „adunări ilegale în locuință cu atragerea a noi membri”, conform hotărârii troicii din 14.09.1937, E. I. Zenkina (a.n. 1884) a fost condamnată la împușcare, iar trei surori, care locuiau în același bloc:

Kriukova A. V. (a.n. 1889), ap. nr. 11,
Korenkova S. M. (a.n. 1888), ap. nr. 14,
Novikova A. M. (a.n. 1906), ap. nr. 5,

pentru „participare activă la predicarea Evangheliei și propagandă antisovietică”, au fost condamnate fiecare la câte 8 ani de detenție în lagăre.

Din dosarul penal de arhivă nr. П-26737

Condamnați pentru adunările din locuința lor

Не удовлетворяясь легальными собраниями, обвиняемые РЫБКИН, себя на квартирах нелегально населения свои сектантские и членов (л.д. 31, 33, 40, 52, 54, 56 об., 58 об., 60, 62, 66, 68, 68 об.).

Nefiind satisfăcuți de adunările de rugăciune legal existente, acuzații RĂBKIN, ȘCIUROV și NIKOLAEVA au organizat în apartamentele lor adunări ilegale, au predicat în mijlocul populației ideile lor sectante și recrutau în sectă noi membri (filele dos. 31, 33, 40, 52, 54, 56 verso, 58 verso, 60, 62, 66, 68, 68 verso)

Extras din dosarul din arhivă nr. П-77069

Nikolaeva Elena Mihailovna, a.n. 1888

Răbkin Vasili Ivanovici, a.n. 1890

EXTRAS DIN PROCESUL-VERBAL al ședinței troicii de pe lângă Direcția NKVD a URSS, reg. Moscova din 26.IX.1937

S-A EXAMINAT:

129. Dosarul nr. 5297 privind acuzarea lui ZARUBO Trofim Nikolaevici, a.n. 1875, originar din gubernia Grodno, județ. Kobrensk, căt. Belsk, lucra mai înainte șef de stație. E învinuit că, având tendințe c-r, este membru al sectei ilegale c-r, organiza sistematic în locuința sa adunări ilegale ale sectanților, unde făcea agitație c-r.

S-A DECIS:

ZARUBO
Trofim Nikolaevici
SĂ FIE ÎMPUȘCAT

Secretarul troicii

Zarubo Trofim Nikolaevici, a.n. 1875

EXTRAS DIN PROCESUL-VERBAL al ședinței troicii de pe lângă Direcția NKVD a URSS, reg. Moscova din 26.IX.1937

S-A EXAMINAT:

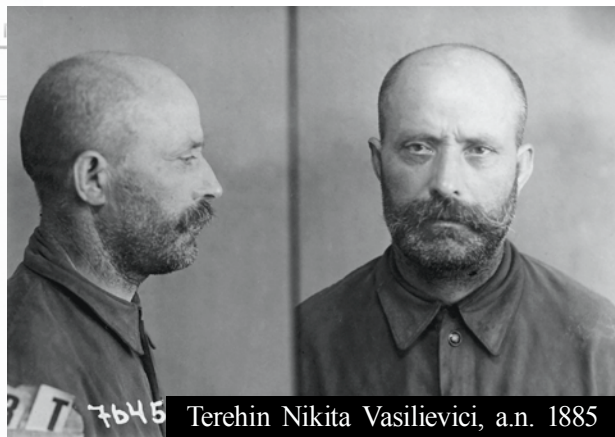
126. Dosarul nr. 5297 privind acuzarea lui TEREHIN Nikita Vasilievici, a.n. 1885, originar din reg. Voronej, r-nul Algasovsk, s. Samodurovka, meșteșugar-cizmar particular, fără domiciliu.

Este acuzat că, fiind sectant cu tendințe antimilitariste, a organizat și conducea grupul ilegal al sectanților antimilitariști, ținea permanent adunări ilegale, unde făcea agitație c-r.

Secretarul troicii

S-A DECIS:

TEREHIN
Nikita Vasilievici
SĂ FIE ÎMPUȘCAT

Terehin Nikita Vasilievici, a.n. 1885

Extrase din dosarul nr. П-75334

2.3.7. Toamna anului 1937 — al treilea val de represiuni

Un nou val de arestări a loturi de credincioși, membri ai comunității de la Krasnâe vorota, a început la 15 august 1937.

La 19 noiembrie 1937 troika NKVD din reg. Moscova a condamnat 17 persoane: 7 au fost condamnate la împușcare; 9 — la detenție în lagăre de muncă corecțională pe termen de 10 ani; 1 pers. — la 8 ani în lagăre de muncă corecțională (dosarul nr. П-22355).

La 1 decembrie 1937 troika NKVD din reg. Moscova a condamnat cinci persoane la împușcare, două persoane — la câte 10 ani de detenție în lagărele de muncă corecțională. Sentința de împușcare a fost executată în aceeași noapte pe poligonul Butovo (dosarul nr. П-64220).

Cum au fost formulate „crimele” lor în concluziile de acuzare?

„opuneau izolarea lor bisericilor oficiale, considerându-se un grup deosebit al sectanților“;
 „prin explicări alegorice ale Bibliei, făceau propagandă c-r împotriva convingerii în construirea unei societăți socialiste“;

„acordă sistematic ajutor material tovarășilor de idei deportați, familiilor acestora, precum și celor întorși din surghiun“;

„primind de la Leningrad scrisoarea contrarevoluționară a lui Șilov «Textul rugăciunii», au luat-o drept platformă pentru activitatea contrarevoluționară, răspândeau acest apel c-r“;

„țineau regulat în apartamente, în mod ilegal, ritualuri și rugăciuni“;

„recunosc serviciul în Armata Roșie Muncitorească-țăărănească, dar, potrivit convingerilor religioase, refuză să participe nemijlocit la omorârea fizică a oamenilor“;

„răspândesc zvonuri inventate c-r cum că în URSS există persecuții împotriva bisericii, că cei exilați «suferă pentru credință»“;

„atrag și botează noi membri în grupul lor“.

Fiecare punct al învinuirii este împlinirea exactă a poruncii lui Hristos, e Cuvântul lui Dumnezeu aplicat în practică. Documentul acesta va deveni, în Împărăția lui Dumnezeu, cea mai înaltă decorație a bisericii martirilor, care a trăit acolo, unde era scaunul de domnie al satanei: „...Ai puțină putere, și ai păzit Cuvântul Meu, și n-ai tăgăduit Numele Meu” (Apoc. 3: 8).

La 21 septembrie 1937 a fost arestat prezbiterul bisericii — FATEEV Stepan Mihailovici. Drept motiv pentru arestare a servit slujba de binecuvântare a căsătoriei lui Podlegaev Matvei, care fusese eliberat din exil, cu mireasa lui, Maria. Fateev a oficiat-o în locuința sa de la Moscova. Vecinii au denunțat organelor securității și această faptă a fost calificată drept crimă contrarevoluționară, deoarece, conform legislației cultelor, se permitea a ține ritualuri religioase numai în localurile de cult.

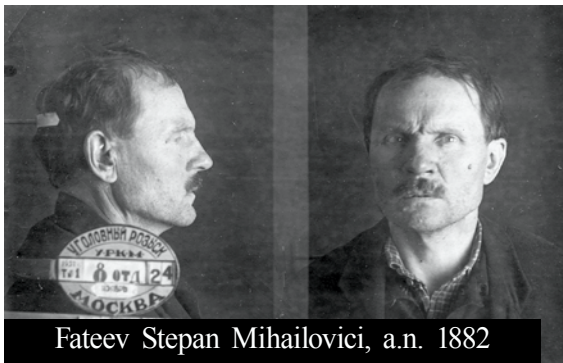
Extrase din procesele-verbale ale interogatoriilor lui Fateev Stepan Mihailovici din 3 octombrie 1937.

Показания обвиняемого (свидетеля) *Фатеева Степана*
 Декларации обвиняемого: *Фатеев Степан*
Михайлович, 3 октября, 1937.
 Вопрос: *Numiți-i pe adepții dumneavoastră care au participat la adunările ilegale în locuința dumneavoastră*
 Ответ: *Refuz să fac declarații referitor la tovarășii mei de idei.* (Semnătura) *машилен-никах датъ показания и отнаряваю сфатек*

Вопрос: *Судебные органы дали ли вам данные о том, что в вашей квартире собирались сектанты „красновороты“ на незаконные молитвы?*
 Ответ: *La întrebarea dată și la următoarele întrebări ale anchetatorului refuz să răspund.* *Fateev Степан*
Вопросы мои не учтены 7 октября 1937 г. на 91544к

Aceste file îngălbenite ale proceselor-verbale, cu o vechime de 70 de ani, mărturisesc că referitor la oamenii sfinți, aruncați în cuptorul de foc al suferințelor în anii '30, s-a împlinit făgăduința lui Dumnezeu: „Celui cu inima tare, Tu-i chezășuiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine” (Is. 26. 3).

Ultimele două rânduri ale interogatoriului sunt scrise de mâna lui Stepan Mihailovici.

Fateev Stepan Mihailovici, a.n. 1882

ВЫПИСКА ИЗ АКТА
EXTRAS DIN ACT № 266
 1937 г.
 Постановление троек УНКВД
 Hotărârea troicii UNKVD din RM din 19/XI/1937
 cu privire la împușcarea lui Fateev
 Stepan Mihailovici
 a fost executată la 25.XI.1937
 Semnătura

Podlegaev Matvei Timofeevici, a.n. 1893

ВЫПИСКА ИЗ АКТА
EXTRAS DIN ACT № 1937 г.
 Постановление троек УНКВД
 Hotărârea troicii UNKVD din RM din 1/XII/1937
 cu privire la împușcarea lui Podlegaev
 Matvei Timofeevici
 a fost executată la 8.XII.1937
 Semnătura

Podlegaeva Maria Ivanovna, a.n. 1904

Деклараțiile inculpatului (martorului) Podlegaeva
 29 noiembrie 1937
 Răspuns: Da, afirm că în locuința lui Fateev S. M. se
 țineau convorbiri religioase și rugăciuni și
 se îndeplineau ritualuri religioase, ca, de
 exemplu, căsătoria mea.
 3 октябрь 1937. Подлегева

La 19 noiembrie 1937, peste două luni după binecuvântarea căsătoriei, Fateev Stepan Mihailovici a fost condamnat la împușcare; „mirele” — Podlegaev Matvei —, conform hotărârii troicii NKVD, a fost condamnat la împușcare la 29 noiembrie 1937; soția dumnealui — Maria Podlegaeva — la 1 decembrie 1937 a fost condamnată la 10 ani de detenție.

Прощу К. Г. Б. Вашего содействия в розыске моего мужа Подлегева Матвея Тимофеевича год. рожд. 1896г. проживающего в станице Мухоморова Б. Б. М. Д. дер. Мухоморово армейской в 1937г. 28 ноября, проживающего станицы Дорохово Каргопольской уи. д. 2, работаю бухгалтером в артели "Дороховский будучик" армейской на 10 лет. и до его времени не знаю его судьбу и место жительства, поэтому я решила его умершим и прошу сообщить, если он умер, то в каком году и в каком месте и кем, прошу не отказывать в моей просьбе, прошу его жена Подлегева.
 3 октября 1937г. Подлегева

În anul 1949 Maria Ivanovna a fost condamnată la „deportare”. Din surghiun a fost pusă în libertate în anul 1954. Iată prețul rugăciunii de binecuvântare pentru viața de familie în anii aceia. În anul 1959 Maria Ivanovna s-a adresat Direcției KGB cerând informații asupra destinului soțului: „Rog K.G.B. să contribuie la căutarea soțului meu Podlegaev Matvei Timofeevici. A fost arestat la 28 noiembrie 1937, lucra cizmar, a fost condamnat pe 10 ani și până în prezent nu cunosc soarta lui... Dacă a murit, atunci în ce an și în ce localitate? Rog să nu-mi respingeți cererea. Îl caută soția dumnealui, Podlegaeva. 3 octombrie 1959”. În curând ea a primit răspunsul: „Soțul dumneavoastră

Руководитель подразделения КГБ при СМ СССР № 108/ис от 24 августа 1955 года
 Зарег. *М*
 Ского *М*
 и объявит *М*
 44-20422
 Conform instrucțiunii KGB de pe lângă SM al URSS nr. 108/strict secret din 24 august 1955 **SUNT DE PĂRERE:**
 Să se înregistreze decesul condamnatului, fapt care trebuie comunicat la Oficiul stării civile din raionul Naro-Fominski, reg. Moscova precum că Podlegaev Matvei Timofeevici, executându-și pedeapsa în lagărele de muncă corecțională, a decedat la 18 ianuarie 1942 de cardioplegie și să se comunice autorului cererii informația privind locul înregistrării decesului celui condamnat.
 О регистрации смерти осужденного и объявлении заявителю сообщить в первые свободные

a decedat la 18.01.1942 de cardioplegie”. Motivul adevărat al morții martirilor se păstra strict în taină. El a devenit cunoscut abia după anul 1991.

20 de ani a sperat să se întâlnească cu soțul iubit. Mai mult de 20 de ani l-a așteptat păstrând fidelitatea conjugală. Iată eroismul văduvelor întemnițaților creștini!

Fateeva Vassa Vasilievna (a.n. 1888), soția slujitorului Stepan Mihailovici, a fost arestată în aceeași zi cu soțul, la 21 septembrie. A fost condamnată la 10 ani de detenție în lagăre, imputându-i-se că, „fiind soția unui sectant (antimilitarist) activ al comunității de la Krasnâe vorota... împărtășea convingerile lui antisovietice și îl ajuta la colectarea mijloacelor pentru a acorda ajutor tovarășilor de idei, care își ispășesc pedeapsa în lagărele de muncă corecțională; corespundea cu cei deportați, le expedia colete cu produse alimentare în locurile de detenție; administra mijloacele bănești colectate pentru a-i ajuta pe tovarășii de idei condamnați”.

Frații și surorile noastre în Hristos nu și-au închis inima față de întemnițării pentru Numele Lui și de aceea au devenit ei înșiși întemnițați. Ei au împlinit cuvântul: „...Am fost în temniță, și ați venit pe la Mine” (Mat. 25: 36) și de aceea vor auzi din gura Domnului: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii” (Mat. 25: 34).

Multe soții ale creștinilor întemnițați erau trimise în lagăre ca și soții lor, iar copiii, rămași fără părinți, erau plasați în aziluri speciale ale NKVD pentru a fi reeducați în spiritul ateist, fiind considerați „copii ai dușmanilor poporului”.

În 1947 Vassa Vasilievna, deja înaintată în vârstă, invalidă, a fost eliberată din lagăr. În 1955 a început procesul de reabilitare a celor condamnați în anul 1937. Mărturiile ei nu pot fi citite cu inimă rece:

Declarațiile ce mi s-au citit, scrise, chipurile, din cuvintele mele la 3 octombrie 1937 (dos. pers. 25 și 25 comun) nu corespund realității. N-am făcut parte din niciun grup contrarevoluționar... Pentru ce am fost eu și soțul meu, Fateev S. M., arestați în 1937, nu știu. În lagăr mi s-a comunicat că sunt condamnată la 10 ani de detenție conform art. 58 al Codului Penal.

La cel dintâi interogatoriu am spus că eu și soțul suntem creștini evanghelicici și că la noi veneau credincioși ca și noi, care se așezau împreună cu noi la masă, întrucât, după convingerile religioase, trebuie să împărțim cu aproapele ceea ce avem. Împreună cu oaspeții ne rugam lui Dumnezeu, cântam psalmi, citeam din Evanghelie. Apoi anchetatorul m-a întrebat dacă am să apăr cu arma în mână Statul Sovietic. I-am răspuns la întrebarea dată că, fiind o femeie de 51 de ani, nu pot lupta, dar aș fi putut să-l pansez pe un rănit. Pentru răspunsul acesta anchetatorul m-a pus să ridic mâinile și astfel am stat 12 ore, iar când mi se lăsau mâinile în jos de oboseală, anchetatorul mă bătea peste față. M-a bătut așa, încât am asurzit apoi. Anchetatorul îmi fuma în față, din care cauză tușeam până la vomitare. Iar când îl rugam să nu-mi fumeze în față, anchetatorul mă batjocorea cu injurături necenzurate.

La al doilea interogatoriu, care a avut loc cam peste vreo lună, m-a interogată un alt anchetator, care nu mă întreba nimic, ci mi-a spus numai să semnez procesul-verbal, pe care nu-l citeam, dar l-am semnat, pentru că sunt analfabetă și credeam că așa trebuie (Profitând de analfabetismul oamenilor, prigonitorii îi sileau, prin înșelare, să semneze procesele-verbale — Nota red.). După acest interogatoriu am fost trimisă curând în Siberia la st. Berkul, unde am lucrat 9 ani... (Arh. nr. II-22355, f. dos. 368-370, din 16.09.1955).

În anul 1955 toți participanții la mișcarea creștinilor-„krasnovorotți” au fost reabilitați din cauza „lipsei criminalității în faptă”:

„E absolut evident că apartenența la organizația evanghelică, participarea la adunările de rugăciune și convingerile ce nu admit a face uz de armă nu pot fi considerate drept crimă”, — citim în recursul în supraveghere al procurorului din or. Moscova cu privire la cauza evangheliștilor-„krasnovorotți” (f. dos. 404-412).

„Podlegaeva M. I., fiind, potrivit convingerilor religioase, sectantă antimilitaristă, nu recunoștea apărarea cu arma în mână și și-a expus părerea că în URSS sunt persecuții împotriva religiei. Aceste împrejurări nu pot fi apreciate drept agitație antisovietică și dovadă a activității criminale”, — găsim în decizia prezidiului judecătorei de la Moscova (29.06.1959).

Pe baza legilor țării convingerile antimilitariste ale creștinilor nu sunt o crimă. Atunci de ce au fost omorâți? Pentru a împlini hotărârile congreselor (din 1923 și 1926) privind chestiunea militară, OGPU—NKVD aplica o presiune dublă asupra comunităților CEB care nu se supuneau acestor hotărâri: pe linia centrelor duhovnicești (erau excomunicați din comunități) și pe calea urmăririi administrative și penale (erau lipsiți de autorizație, deposedați, privați de libertate și uciși).

"УТВЕРЖДАЮ"

НАЧ УНКВД МО-МАЙОР
Государствен. Безопасности
(ЯКУБОВИЧ)

9 ноября 1937 года.

ОБВИНИТЕЛЬНОЕ ЗАКЛЮЧЕНИЕRECHIZITORIU

în cauza penală nr. 2306

cu privire la acuzarea persoanelor:

1. FATEEV Stepan Mihailovici
 2. CIUNEAKOV Fiodor Ivanovici
 3. JOGOV Piotr Alekseevici
- etc. — în total 17 persoane.

La Secția a IV-a a UNKVD din reg. Moscova au sosit informații cum că în or. Moscova există un grup contrarevoluționar foarte ramificat de sectanți-antimilitariști din numărul creștinilor evanghelici ai bisericii închise de la Krasnâe vorota, precum și din numărul bapțiștilor care nu fac parte din bisericile sectante oficiale. În fruntea grupului c-r se află fostul predicator al bisericii creștinilor evanghelici de la Krasnâe vorota FATEEV Stepan Mihailovici. Acest grup c-r ține adunări ilegale, face propagandă c-r defetistă, răspândește zvonuri c-r, acordă ajutor material sectanților exilați pentru activitate c-r și familiilor acestora, recrutează noi membri, răspândește epistola-apel contrarevoluționară cu denumirea „Textul rugăciunii” și oficiază ilegal prin apartamente ceremonii religioase și rugăciuni.

Urmărirea penală în cauza dată a constatat:

Într-adevăr, în or. Moscova există grupul c-r foarte ramificat de sectanți antimilitariști condus de fostul predicator al bisericii închise a creștinilor evanghelici de la Krasnâe vorota, FATEEV Stepan Mihailovici, care actualmente nu are vreo ocupație determinată, și de alți predicatori ilegali: CIUNEAKOV Fiodor Ivanovici, JOGOV Piotr Alekseevici, JEGLOV Semion Nikitici și alții. [...] Una din sarcinile principale ale acestui grup c-r este refuzul de a apăra URSS și Puterea sovietică cu arma în mână. Anume în această direcție ei făceau propagandă c-r defetistă în mediul persoanelor din jurul lor [...]

Membrii acestei grupări contrarevoluționare țineau sistematic adunările ilegale atât într-o componentă lărgită, cât și în grupuri prin apartamente: la S. M. FATEEV (stradela Kojevneski, bl. 4, ap. 7), la F. I. CIUNEAKOV (pasajul B. Simanovski, bl. 13, ap. 2), la S. V. ERMAKOV (Spartakovskaia 20, ap. 5), la D. E. IVANUȘKIN (stradela Perevedionovski, bl. 28, ap. 3) și la alții, unde nu numai că se oficiau ceremonii religioase și rugăciuni, ci și se țineau predici antisovietice, se făcea propagandă contrarevoluționară, se răspândeau zvonuri calomnioase și provocatoare „despre pieirea în curând a Puterii Sovietice”, „despre persecuțiile credincioșilor din URSS” etc. [...]

Primind din Leningrad o epistolă-apel c-r către sectanți, numită „Textul rugăciunii”, conducerea acestui grup c-r, în persoana lui CIUNEAKOV și a lui FATEEV, a acceptat-o ca pe o platformă a activității lor contrarevoluționare și au răspândit acest apel c-r, în manuscris, printre tovarășii lor de idei. [...]

Legăți prin unitatea convingerilor antisovietice c-r, membrii acestui grup c-r acordau sistematic ajutor material sectanților exilați pentru activitate c-r și familiilor acestora, precum și tot felul de ajutor celor întorși din exil. Mijloacele sunt strânse la colectă în timpul adunărilor ilegale. Conduce această activitate FATEEVA Vassa Vasilievna, precum și BATMANOVA Vasilisa Frolovna. [...]

Un șir de membri ai grupului c-r (ȘULEATIEV, FATEEV și alții) au avut legături cu sectantul activ Max FERBER, care a fost expulzat peste hotare și se află acum în Germania, și, prin intermediul lui, au primit din Germania ajutor bănesc prin Torgsin până la închiderea acestuia. [...]

Опер. Уполн. 8 Отделения
Ил. Действ. нант Гос. Без. стас.

Мочалов
(Хохлов)

Din dosarul de arh. nr. П-22355

* Textul rugăciunii — scrisoarea lui Șilov, care îi chema pe credincioși la rugăciuni comune.

** Torgsin — Organizație comercială specială pentru comerțul cu cetățenii străini în valută străină.

2.3.8. Lista martirilor pentru Numele lui Hristos, împușcați în 1937 pe poligonul Butovo:

1. Fateev Stepan Mihailovici, a.n. 1882, condamnat la 19.11.1937, împușcat la 25.11.1937
 2. Aleksandrov Piotr Aleksandrovici, a.n. 1879, condamnat la 19.11.1937, împușcat la 25.11.1937
 3. Zinoviev Aleksei Mihailovici, a.n. 1903, condamnat la 19.11.1937, împușcat la 25.11.1937
 4. Dunaev Aleksei Lukianovici, a.n. 1882, condamnat la 19.11.1937, împușcat la 25.11.1937
 5. Șuleatiev Aleksei Stepanovici, a.n. 1883, condamnat la 19.11.1937, împușcat la 25.11.1937
 6. Batmanov Ivan Vartanovici, a.n. 1887, condamnat la 19.11.1937, împușcat la 25.11.1937
 7. Azarkin Makar Tihonovici, a.n. 1879, condamnat la 19.11.1937, împușcat la 25.11.1937
 8. Kartavov Stepan Ivanovici, a.n. 1882, condamnat la 29.11.1937, împușcat la 08.12.1937
 9. Podlegaev Matvei Timofeevici, a.n. 1893, condamnat la 29.11.1937, împușcat la 08.12.1937
 10. Soldatov Vasili Antonovici, a.n. 1883, condamnat la 29.11.1937, împușcat la 08.12.1937
 11. Krautman Liba Ianovna, a.n. 1898, condamnată la 29.11.1937, împușcată la 15.12.1937
 12. Muhortov Ivan Kapitonovici, a.n. 1875, condamnat la 29.11.1937, împușcat la 08.12.1937
 13. Mașkov Ivan Alekseevici, a.n. 1877, condamnat la 17.11.1937, împușcat la 19.11.1937
 14. Teriohin Nikita Vasilievici, a.n. 1885, condamnat la 26.09.1937, împușcat la 27.09.1937
 15. Zarubo Trofim Nikolaevici, a.n. 1875, condamnat la 26.09.1937, împușcat la 27.09.1937
 16. Ratnikov Serghei Stepanovici, a.n. 1889, condamnat la 26.09.1937, împușcat la 27.09.1937
 17. Hromov Ivan Platonovici, a.n. 1894, condamnat la 26.09.1937, împușcat la 27.09.1937
 18. Sagan Nikolai Antonovici, a.n. 1898, condamnat la 17.10.1937, împușcat la 18.10.1937
 19. Cereapkin Fiodor Vasilievici, a.n. 1894, condamnat la 17.10.1937, împușcat la 18.10.1937
 20. Zenkina Elizaveta Ivanovna, a.n. 1884, condamnată la 14.09.1937, împușcată la 17.09.1937
- Au fost reabilitați post-mortem.

CREDINCIOȘI PÂNĂ LA MOARTE

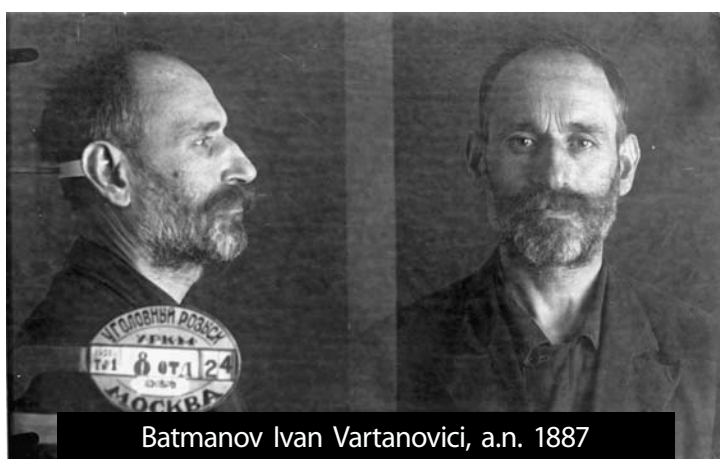

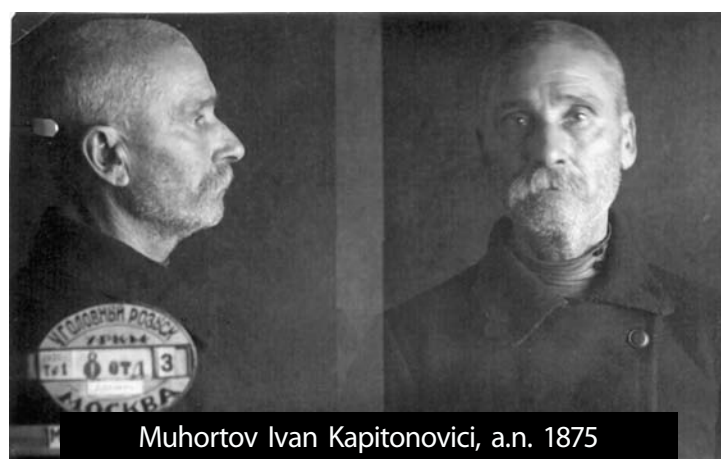
Aleksandrov Piotr Aleksandrovici, a.n. 1879

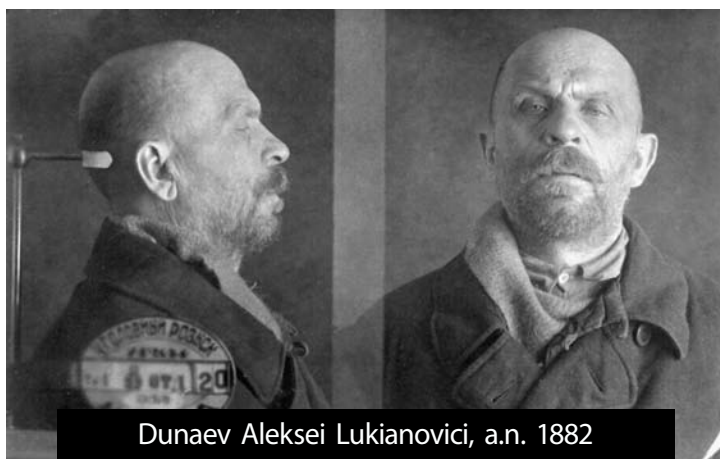
Kartavov Stepan Ivanovici, a.n. 1882

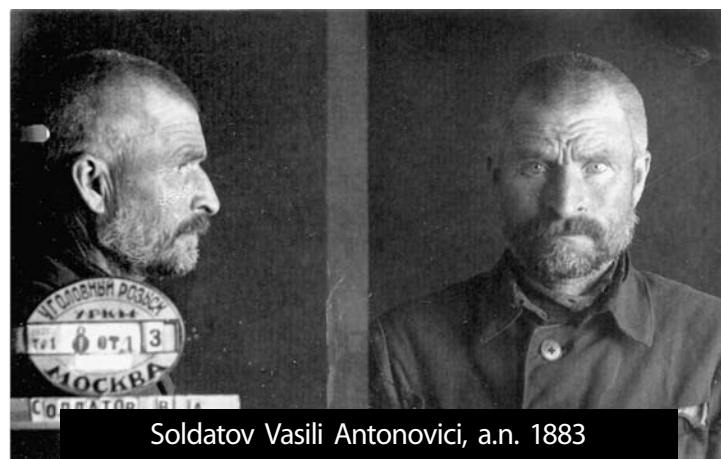
Batmanov Ivan Vartanovici, a.n. 1887

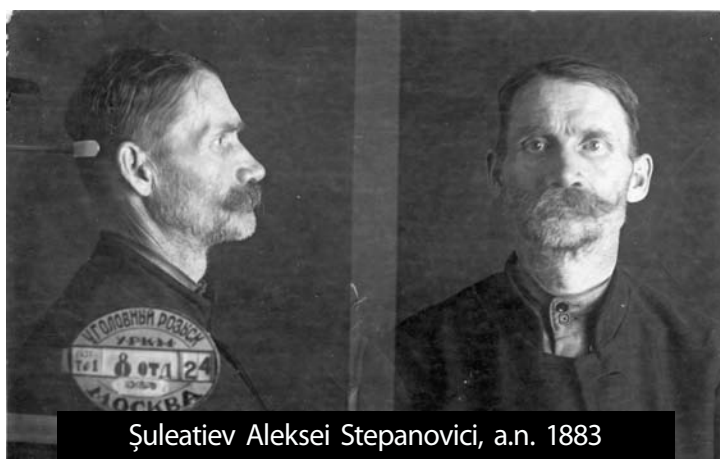
Muhortov Ivan Kapitonovici, a.n. 1875

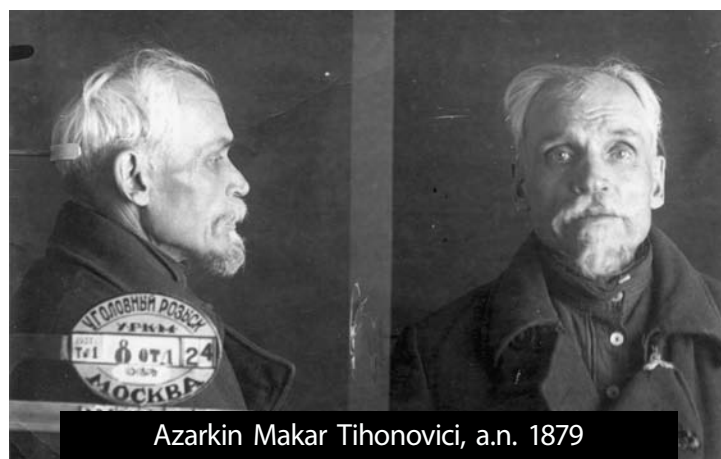
Dunaev Aleksei Lukianovici, a.n. 1882

Soldatov Vasili Antonovici, a.n. 1883

Şuleatiev Aleksei Stepanovici, a.n. 1883

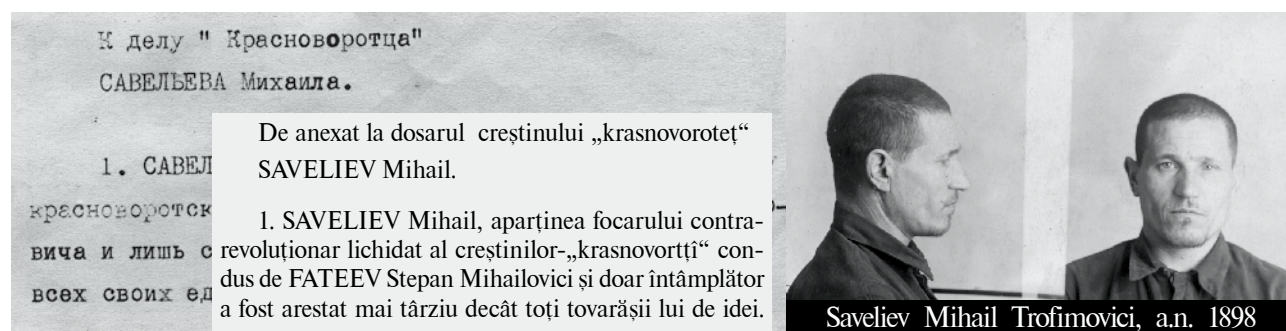

Azarkin Makar Tihonovici, a.n. 1879

2.3.9. Anul 1939. Ultimul proces al unui lot de creștini-„krasnovorotți”

„La Moscova a fost lichidat focarul contrarevoluționar de la Krasnâe vorota” — găsim în raportul strict secret al Direcției Generale a Securității de Stat a NKVD din URSS, datat din luna martie 1939.

La finele anului 1938 asupra membrilor mișcării creștinilor-„krasnovorotți” s-a abătut ultimul val de arestări în lot. Organele OGPU-NKVD îi căutau cu perseverență pe credincioșii „krasnovorotți” în regiunile Moscova, Iaroslavl, Smolensk și în alte regiuni, unde ei se mutaseră la întoarcerea din surghiunuri și din lagăre. Zece frați și surori arestați în diferite orașe și regiuni ale Rusiei au devenit iarăși deținuți ai închisorii Butârka. Materialele dosarelor au fost unite într-un dosar comun. M. T. Saveliev (a.n. 1898) a fost arestat în or. Saratov și adus la Moscova.

Putem judeca despre geografia și proporțiile mișcării creștinilor-„krasnovorotți” după concluzia de acuzare din 1939, în care este scris: „După ce și-au executat pedeapsa în lagărele de muncă corecțională, au organizat iarăși un grup ilegal antisovietic. În locuințele tovarășilor de idei făceau rugăciuni, adunări ilegale. Gruparea contrarevoluționară îi unea pe toți sectanții — baptiști, evangheliști, krasnovorotți — între care fusese formată o coaliție. Organizațiile ilegale de bază ale sectanților nu se supuneau centrului și desfășurau o activitate de sectă în alte raioane”.

Acest document important pune în lumină relațiile dintre credincioșii a două uniuni înrudite: a celei evanghelice și a celei baptiste. Pe fundalul procesului scindării din anii '20-'30 avea loc procesul unirii celor credincioși lui Dumnezeu. Cei excomunicați din comunități și lipsiți de posibilitatea de a participa la cina Domnului se adunau pentru a se ruga, a citi Evanghelia, purtau grijă de cei surghiuniți, acordau ajutor multilateral întemnițaților și familiilor acestora, se îmbărbătau unii pe alții. Ei se adunau câte 3-5 persoane în ascuns pentru a avea părtășie în Duhul. Îi unea năzuința de a rămâne credincioși Domnului în orice împrejurări. Citeau scrisorile celor deportați, inclusiv pe a lui I. N. Șilov, și, după sfatul celui din urmă, se pocăiau împreună și se rugau fierbinte Domnului pentru curățarea bisericii. Era o unitate a celor credincioși inspirată de Duhul Sfânt.

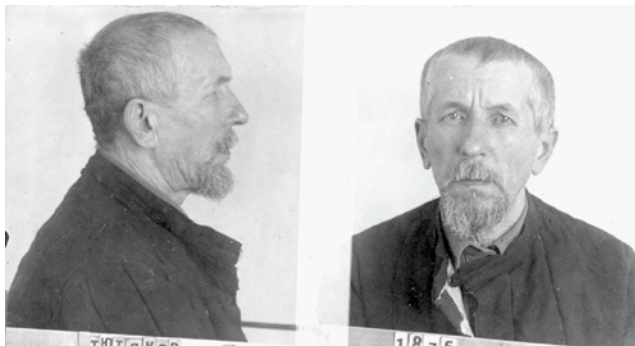
Anchetatorii au dat o definiție exactă acestei asocieri sfinte a credincioșilor: „Gruparea contrarevoluționară îi unea pe toți sectanții — baptiști, evangheliști, krasnovorotți — între care fusese formată o coaliție”. Ateii se temeau cel mai mult anume de o astfel de unitate dintre baptiști, evangheliști și creștinii-„krasnovorotți”, bazată pe curăție și fidelitate față de adevăr. În anii '30 posibilitatea existenței legale la Moscova rămânea numai pentru adunarea UCER sub conducerea lui Orlov și a lui Andreev. Celelalte grupuri de creștini urma să fie exterminate. Bărbați și femei, tineri și bătrâni — nimeni nu era cruțat.

Pe credincioșii risipiți de prigoane Duhul Sfânt i-a unit prin dragostea pentru Dumnezeu și prin iubirea cu sacrificiu față de aproapele, îi îndemna să se îngrijească de întemnițați, le dădea râvnă pentru adunările de rugăciune în grupuri. Pe ei îi unea dorința de a se păstra curați și neîntinați de lume. Și această unitate era bazată pe credințioșia față de Dumnezeu: când fiecare membru al bisericii avea în inimă sentința morții (2 Cor. 1: 9). De aceea în părtășia lor se șterseseră deosebiriile dintre uniunea evanghelică și cea baptistă. Aceasta era o frățietate a creștinilor născuți din nou, care refuzaseră să accepte calea compromisului.

Existența numeroaselor comunități ilegale ale credincioșilor CEB, care nu erau conduse de niciun organ oficial, a fost apreciată de puterea ateistă drept un pericol inevitabil de a se înființa un centru duhovnicesc independent în frunte cu slujitori devotați principiilor evanghelice. Iată cauza principală care a determinat organele puterii, în 1944, să-i ia sub control pe toți copiii lui Dumnezeu risipiți, creând centrul unional VSEHB, ai cărui slujitori erau de acord să lucreze sub conducerea celor din exterior. Însă unirea adevărată a celor credincioși Domnului a avut loc cu mult mai înainte. Drept mărturie ne servește dosarul amintit.

ÎI UNEA DRAGOSTEA PENTRU DUMNEZEU ȘI PENTRU APROAPELE:

„Grupul c-r îi unea pe toți sectanții — baptiști, evangheliști, krasnovoronți —, între care a fost formată o coaliție“

Tiuteakov Aleksei Danilovici, a.n. 1879

Pojaluev Afanasi Fomici, a.n. 1879

Ermakov
Egor Mihailovici,
a.n. 1905

Ustinov
Moisei Ivanovici,
a.n. 1893

Conform hotărârii Consfătuirii speciale de pe lângă NKVD al URSS din 9 iunie 1939, 10 pers. au fost condamnate la câte 5 ani detenție în lagăre. Din 10 creștini condamnați 8 au murit în lagăre, două pers., după suferirea pedepsei, au fost arestate din nou ca „elemente social periculoase“ și, în 1949, au fost exilate pe un termen de 10 ani. Din 10 condamnați către anul 1955 a rămas în viață numai unul — Ermakov E. M. Numai Dumnezeu cunoaște locul mormintelor celorlalți frați.

Semeșov Ilia Anisimovici, a.n. 1890

Larionov Aleksei Larionovici, a.n. 1885

Celokaev Aleksei Aleksandrovici, a.n. 1876

Petuhov Fiodor Danilovici, a.n. 1903

2.3.10. Varennikova Zinaida Ivanovna (1904-1941)

În anul 1932 sora Zinaida a fost condamnată la 3 ani de deportare pe cale administrativă în orașul Arhanghelsk. În dosarul penal s-a păstrat procesul-verbal al interogatoriului din 20 septembrie 1932:

În comunitatea evanghelică am intrat în anul 1927. Din comunitatea evangheliștilor am ieșit la sfârșitul anului 1931. Am depus cerere să fiu exclusă din membrii comunității, drept motiv a servit nerespectarea adevărilor și poruncilor Evangheliei de către comunitatea evangheliștilor, precum și dezacordul meu cu privire la hotărârea asupra chestiunii militare, adoptată la congres.

La mijlocul lunii august a.c. a venit la mine acasă Baranov, din comunitatea evangheliștilor, care mă convingea să mă întorc în adunare și să cad de acord cu hotărârea privind chestiunea militară. Eu însă nu-mi voi schimba niciodată concepțiile cu privire la serviciul în Armata Roșie Muncitorească-țărănească.

Când am ieșit din comunitatea evangheliștilor, am început să am părtașie cu comunitatea creștinilor-„krasnovorotți“. Întrețin legături cu ei fiindcă sunt copii ai lui Dumnezeu adevărați, sinceri. Sunt la curent că e o comunitate clandestină, totuși eu am părtașie cu ei și voi avea și mai departe, dacă va fi voia Domnului și dacă nu vor fi piedici.

În ce privește organizarea adunărilor ilegale, refuz să fac declarații, pentru că nu vreau să fiu „iuda“ și să-i trădez pe alții. Le-am acordat ajutor material surghiuniților „krasnovorotți“: lui Frolov și lui Cirikov, întrețin cu ei corespondență și i-am ajutat trimițându-le colete și câteodată — bani, la rugămintea lor... Consider că Puterea Sovietică persecută religia. Mai departe refuz să fac declarații pe fondul acțiunii. (semnătura)

După ce s-a întors din surghiun, Zinaida Ivanovna s-a aflat în libertate mai puțin de un an și a nimerit din nou în închisoarea Butârka. La 9 iulie 1939 a fost condamnată la 5 ani de detenție în lagăre în numărul a 10 membri ai mișcării creștinilor-„krasnovorotți“. A decedat la 12 noiembrie 1941, suferindu-și termenul de întemnițare în Karlag. Duhul înalt al acestei creștine curajoase n-a fost frânt de încercările de

care a avut parte. Procesele-verbale ale interogatoriilor ei sunt o dovadă convingătoare că un adevărat creștin poate fi biruitor și fiind de unul singur!

Extras din procesul-verbal al interogatoriului din 22 noiembrie 1938 (interogatoriul a început la ora 18²⁰; s-a sfârșit la ora 1⁵⁰):

Întrebare: Când venea la dumneavoastră la Maloiaroslaveț Tiuteakov Aleksei Danilovici și care era scopul venirii lui?

Răspuns: La această întrebare refuz să fac declarații. (semnătura)

Întrebare: De ce refuzați să răspundeți la întrebarea pusă?

Răspuns: Și la această întrebare refuz să răspund. (semnătura)

Întrebare: Faceți declarații cu privire la activitatea dumneavoastră contrarevoluționară în organizația de sectă ilegală, antimilitaristă.

Răspuns: Neg mărturiile anchetei. Niciun fel de activitate contrarevoluționară în organizația de sectă nelegală n-am desfășurat. (semnătura)

Întrebare: Organele de anchetă știu că dumneavoastră ați lucrat activ la crearea grupurilor ilegale de sectă. Ce puteți declara privind chestiunea dată?

2.3.11. Ultimul întemnițat al comunității de la Krasnâe vorota

FERBER Max Robert (a.n. 1899) a fost arestat la mii de kilometri de Moscova. După o căutare îndelungă și perseverentă, a fost găsit în Germania.

La 30 august 1948 M. R. Ferber a fost arestat de Secția a VI-a a Sectorului operativ al Administrației militare sovietice din orașul Berlin.

La 29 august 1949 Tribunalul Militar al garnizoanei sectorului Sovietic din orașul Berlin l-a condamnat pe M. Ferber, conform articolelor 58 pct. 6 p. I, 58 pct. 10 p. II din CP al RSFSR, la 25 de ani de detenție în lagăre. Pentru ce?

Informația de arhivă conform dosarului penal nr. K-518956:

Max Ferber, neamț, originar din or. Lugansk, RSSU, cetățean al Germaniei, traducător din limba rusă și predicator al misiunii de trezire mondială, căsătorit, domiciliu în or. Berlin-Tiergarten, Krefelder Strasse, nr. 4;

a domiciliat la Moscova, a fost membru al comunității baptiștilor, iar în anul 1928, după schisma sectei baptiștilor în două grupări, dintre care una recunoștea serviciul militar, iar alta îl sabota, Ferber a aderat la comunitatea ilegală de la Krasnâe vorota, care își desfășura activitatea în clandestinitate.

Ferber participa activ la adunările ilegale, acorda ajutor material tovarășilor de idei supuși represiunilor de către puterea sovietică și le trimitea colete cu provizii. În anul 1933 Ferber a fost expulzat din Uniunea Sovietică în Germania. La plecarea din Uniunea Sovietică Ferber a dus cu sine date despre cei care se aflau în lagărele de muncă corecțională din cauza refuzului de a face serviciul în Armata Roșie în virtutea convingerilor religioase. Locuind în Germania, Ferber corespundea (cu Odintov, Prudnikov, Dațko ș.a.) și acorda ajutor material baptiștilor din URSS.

În anul 1935 Ferber s-a înscris la misiunea „Licht im Osten“ („Lumină la răsărit“). Din 1936 până în 1939 Ferber a călătorit prin orașele din Germania, ținea conferințe cu conținut religios, făcea colectă pentru baptiștii din URSS. Ferber a declarat că avea peste 200 de adrese de ale baptiștilor în toate colțurile URSS, cu care ținea corespondență și le transfera bani prin „Torgsin“ în mărci germane și colete cu provizii.

Își multiplica articolele și le trimitea prin alte țări. Ferber a stabilit corespondență cu credincioși de diferite curente din America, Anglia, Elveția și Suedia, cărora le expedia articolele (Notă: cu privire la prigonirile bisericii din URSS) cu rugămintea de a le publica în presa religioasă.

Fragmente din procesul-verbal al interogatoriului lui M. Ferber, 1948:

Locuind în Uniunea Sovietică, n-am fost membru al niciunui partid politic, ci am desfășurat o activitate religioasă. În anul 1914, la începutul primului război imperialist autoritățile Rusiei țariste i-a deportat pe toți nemții în Siberia, acolo a fost exilată și familia noastră, inclusiv eu. M-am aflat în surghiun în Siberia din 1914 până în 1917. Revenind la Moscova, în anul 1921 am devenit membru al comunității creștinilor evanghelici, unde țineam predici pentru credincioși. Deși Guvernul Sovietic interzicea întrunirile credincioșilor, noi organizam ilegal adunări ale membrilor, pe care le țineau Cirikov și Belavin. La aceste adunări, în afară de citirea Evangheliei, organizam colectarea ajutorului material pentru familiile celor arestați din grupul nostru, expediam colete cu provizii celor arestați în locurile de detenție. Eu personal luam parte activă la toate acestea. În fruntea comunității creștinilor-„krasnovoroțți“ era „Sfatul fraților“, în anul 1928 în acest „sfat“ intra Belavin, Cirikov, iar după arestarea lor, în componența „sfatului“ au fost incluși Treneak, Prudnikov, Lebedev, Kriucikov etc.

Din partea Puterii sovietice eu personal n-am fost supus represiunilor, însă cunosc fapte de represiuni ale fraților mei după credință. Arestarea lor mă obliga să continui munca înfăptuită de ei. Cele mai uluitoare impresii mi le-au produs arestările din anii 1931-1932. După plecarea mea din URSS în Germania, în 1933, am fost membru al comunității rusești a baptiștilor de la Berlin, în anul 1935 am devenit colaborator la misiunea „Licht im Osten“ („Lumină la răsărit“). Datoria mea era să dirijez munca de acordare a ajutorului material baptiștilor din

Uniunea Sovietică și să țin evidența coletelor trimise. Până în anul 1936 expediam bani prin „Torgsin“, iar din 1936 trimiteam colete prin Reprezentanța sovietică comercială de la Berlin. Totodată activam în comunitatea rusească a bapțiștilor.

Unica „infrațiuone“ a lui Max Ferber este dragostea creștină manifestată față de familiile întemnițaților. Coletele cu produse alimentare și ajutorul bănesc expediat prin „Torgsin“ au fost o mângâiere pentru multe familii ale întemnițaților. Acest ajutor era fixat de serviciile speciale vigilente, care îi arestau și pe cei ce îl acordau, și pe cei ce îl primeau.

Cu 60 de ani în urmă Max Ferber a fost arestat și a dispărut pentru totdeauna în lagărele sovietice. Dar jertfa lui de iubire va fi răsplătită de Cel în Numele căruia a făcut-o:

„Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: «Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine... ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut» (Mat. 25: 34-40).

Max Ferber a fost arestat la vârsta de 50 de ani și condamnat la 25 de ani privațiune de libertate. În fond, termenul acesta a devenit pentru el un termen pe viață. În acei ani ajutorul acordat familiilor celor

La SPS a UGB a UNKVD din reg. Moscova au venit informații că sectanții baptiști, care locuiesc la Moscova, RÂBKIN Vasili Ivanovici, ȘCIUROV Fiodor Pavlovici și NIKOLAEVA Elena Mihailovna, fac propagandă c-r în mijlocul populației, exercită influență asupra tineretului pentru a refuza să-și facă serviciul în ARMȚ, organizează în locuințele lor adunări de rugăciune ilegale, recrutează noi membri în sectă și au legături cu organizația sectantă de după cordon „Uniunea de ajutorare a fraților în nevoi“, care se află în Germania.

нов, а так не имеют связи с сектантской-закордонной, органи-
зацией "Союз помощи братьям в нужде" находящейся в Германии.

Extras din rechizitoriul E. M. Nikolaeva,
or. Moscova, 22 noiembrie 1935

Secret

DE UZ INTERN

INO (Secția Străinătate — trad.) a UGB a UNKVD din reg. Moscova

INO a GUGB informează că cetățeanului german FERBER Max Robert, în 1933, i s-a interzis să locuiască în URSS pe motiv că este un sectant activ (scrisoarea SPS a GUGB a NKVD nr. 151415 din 1.VII.1933).

Din ordinul Locț. Comisarului Poporului, tov. PROKOFIEV, în 1934 lui FERBER i s-a permis întoarcerea în URSS, dar nu avem știri despre sosirea lui la noi.

ЛОЦ. ШЕФ. ИНО GUGB a UNKVD /Gorojanin/
ШЕФУЛ sect. a II-a a ИНО a UNKVD /Vodesko/
"3"XII.'35

его пришло...
ЗАМ.НАЧ.ИНО ГУГБ НКВД /Гороменин/
НАЧ.ОТД.ИНО НКВД /Водеско/
" 3 " XII. '35

întemnițați echivala cu a-ți semna sentința morții. Potrivit concepțiilor anilor '30, numai dușmanii erau gata să-i ajute pe dușmanii poporului și ei trebuia să fie nimicți. Cei care Îl iubeau pe Domnul își împărțeau pâinea cu familiile înfometate ale întemnițaților, le dădeau ajutor pe ascuns. Dar asemenea credincioși, cuprinși de duhul compătimirii, erau foarte puțini. Puțini se hotărau să riște.

Legătura creștinilor din Rusia cu frățietatea mondială a bapțiștilor (AMB și FBE) era stimulată de organele puterii atât în Rusia țaristă (1905-1914), cât și în timpul Puterii Sovietice (1923-1990), fiindcă această colaborare aducea în mediul creștinătății din Rusia o decădere duhovnicească (modernismul, liberalismul). Dar co-

laborarea cu creștinii din Occident care participau cu jertfire la zidirea frățietății și acordau ajutor celor persecutați era considerată o faptă pasibilă de pedeapsă și acești creștini erau introduși în „lista neagră“. De aceea ajutorul acordat creștinilor prigonți din Rusia era însoțit întotdeauna de sacrificiu!

2.3.12. Moștenirea credințioșiei

Letopisețul suferințelor bisericii de la Krasnâe vorota, expus anterior, este doar o parte mică a luptei lor duhovnicești. Dar ne impresionează și puținul ce a devenit cunoscut. Din anul 1928 până în 1939 au fost supuși presiunilor 117 persoane, dintre ei:

- condamnați la împușcare — 19 pers.;
- au decedat în lagăre — 18 pers.;
- „deportați pe viață” — 15 pers.;
- termenul general de detenție în LMC — 391 ani;
- termenul general al celor condamnați la surghiun — 171 ani.

Numai Dumnezeu cunoaște soarta celor mai mulți dintre întemnițații acestei biserici. Erau mobilizate toate forțele pentru a-i întoarce pe credincioși pe pozițiile UCER sau a-i extermina din Moscova. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu: ei n-au fost învinși!

Aflându-se chiar în capitala statului ateist, comunitatea de la Krasnâe vorota n-a vrut să accepte compromisul cu păcatul și a suferit, de fapt, cea dintâi presiunea persecuțiilor din anii '20-'30. Celor din exterior li se părea că, odată cu împușcările de pe poligonul Butovo, focarul de rezistență a fost lichidat. Însă, prin harul lui Dumnezeu, s-a păstrat o rămășiță a celor sfinți și credincioși, după cum a spus Domnul: „Voi lăsa câteva rămășițe dintre voi, care vor scăpa de sabie...” (Ezec. 6: 8). „Și ce va mai scăpa... iarăși va prinde rădăcini dedesubt, și va aduce rod deasupra” (Is. 37: 31).

În anul 1962 împuternicitul Consiliului Afacerilor Religioase în orașul Moscova scria:

După congresul al X-lea al UCER și congresul al XXVI-lea al bapțiștilor, care au avut loc în anul 1926, din asociațiile religioase de la Moscova s-a separat un grup de antimilitariști, care au desfășurat o muncă activă în mijlocul coreligionarilor. [...]

Creștinii-„krasnovorotți” își răspândeau influența asupra credincioșilor din alte orașe și regiuni ale Uniunii Sovietice. [...]

În ultimul timp Golev S. T. (Reazan), Kriucikov K. P. (Moscova) și alții s-au încadrat activ în munca „Grupului de inițiativă”. Kriucikov K. P. a declarat deschis că susține pe deplin toate cerințele „Grupului de inițiativă”, că pe fiul său Ghennadi „Domnul Însuși l-a îndreptat pe această cale, iar pe urmele fiului mai mare merge și fiul mai mic Iuri”....

Toate acestea ne dau temeiul să facem următoarea concluzie: conducătorii „Grupului de inițiativă” își trag rădăcinile din trecut, beneficiază de moștenirea creștinilor „krasnovorotți” —

*Împuternicitul Consiliului Afacerilor Religioase în or. Moscova
și în regiunea Moscova — (Lișankov)*

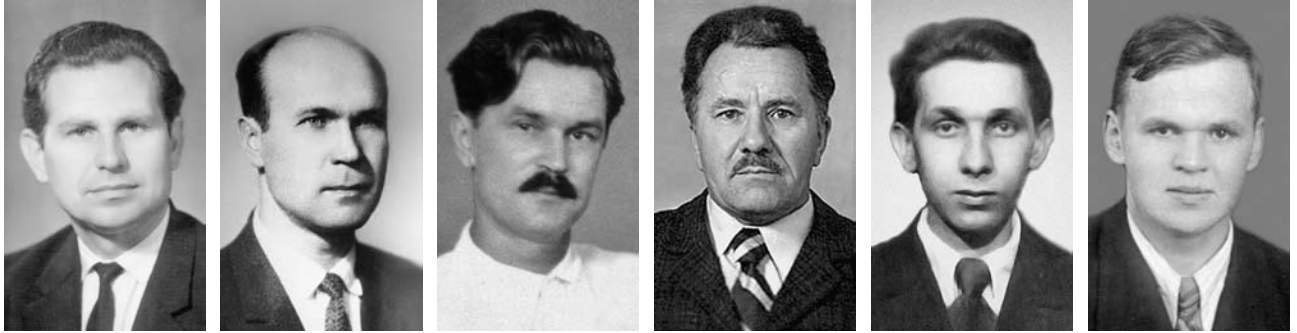
09.08.1962

Din dosarul penal de arhivă nr. Y-12899 „Notă cu privire la «krasnovorotți»”, f. dos. 431

(v. infra, „Supliment”, p. 361)

Numai Hristos este rădăcina bisericii, care îi hrănește, cu puterea învierii, pe toți cei ce cred în El. Numai din această rădăcină toți luptătorii își sorbeau forța pentru o viață biruitoare și călcau peste toată puterea vrăjmașului!

3. SUCCESIUNEA DUHOVNICEASCĂ

Gh. K. Kriucikov N. Gh. Baturin N. P. Hrapov B. T. Artiușcenko P. F. Zaharov M. I. Horev

În istoria lui Avraam citim minunatele cuvinte spuse de el fiului său Isaac: „«Fiule... Dumnezeu Însuși va purta grijă de mielul pentru arderea de tot.» Și au mers amândoi împreună înainte” (Gen. 22: 8). Arderea de tot era adusă de tata și de fiul. Nu ei și-au ales această cale, Dumnezeu îi conducea pe ea.

În capitolul dat, prin exemplul biografiilor slujitorilor din anii '20 și '60, vom elucida cum două generații merg împreună și în același duh pe calea îngustă.

Slujitorii Consiliului Bisericilor — Gh. K. Kriucikov, N. Gh. Baturin, N. P. Hrapov, B. T. Artiușcenko, P. F. Zaharov, M. I. Horev etc. — aleși și trimiși de Dumnezeu în apărarea bisericii la începutul anilor '60, erau, în general, copii ai întemnițaților pentru Hristos. Tații I-au rămas fideli Domnului, mergând în închisori, și fiii, ajungând maturi, au pășit și ei pe calea suferințelor. Tații au trăit prin credință, încredințându-și familiile în grija Domnului, și copiii au ales și ei calea credinței, consacându-se lui Dumnezeu. Credința neprefăcută a părinților le-a fost o moștenire binecuvântată: „Să se arate robilor Tăi lucrarea Ta, și slava Ta fiilor lor!” (Ps. 90: 16).

La 20 octombrie 1926 în familia tinerilor creștini Konstantin Pavlovici și Aleksandra Evdokimovna KRIUCIKOV s-a născut al doilea copil — fiul Ghennadi (în total în această familie au fost ulterior 10 copii). Minunat este Domnul! Nu voia întâmplării sau o coincidență, ci planul lui Dumnezeu s-a descoperit în faptul că anume în toamna anului 1926, când, la congresele frățietății, au fost legalizate pozițiile colaborării bisericii cu statul, când puterile întunericului își serbau biruința, întocmind planul de nimicire deplină a creștinilor sinceri, Dumnezeu plin de iubire a binevoit să-i dea viață celui pe care I-a ales mai dinainte pentru marea Sa lucrare — să devină pentru mulți ani conducătorul poporului Său și, timp de 50 de ani ai slujirii sale, să **zdrobească** întăriturile diavolului, să **dezrădăcineze** păcatul secular al colaborării bisericii cu statul și să **înrădăcineze** principiile slujirii lui Dumnezeu independente de lume. Nimeni nu știa și nici nu putea presupune ce plan înfăptuia Dumnezeu în perioada întunericului disperat care se abătuse peste poporul Lui.

Despre zilele din vechime, când Israel gemea sub jugul robiei egiptene, s-a spus: „Pe vremea aceasta s-a născut Moise, care era frumos înaintea lui Dumnezeu. El a fost hrănit trei luni în casa tatălui său” (Fapt. 7: 20). Un amănunt important: „pe vremea aceasta”. Și ce fel de vreme era aceasta? „...S-a ridicat un alt împărat, care nu cunoștea pe Iosif. Împăratul acesta a uneltit împotriva neamului nostru, și a chinuit pe părinții noștri, până acolo ca să-și lepede pruncii, ca să nu trăiască. Pe vremea aceasta s-a născut Moise...” (Fapt. 7: 18-20). Da, vremurile și hotarele traiului sunt în puterea Celui Preaînalt (Fapt. 17: 26), care Își aduce la împlinire planurile ascunse: dă viață unor oameni de care El are nevoie, îi așează într-un loc ales de El pentru o lucrare destinată de El — spre slava Sa.

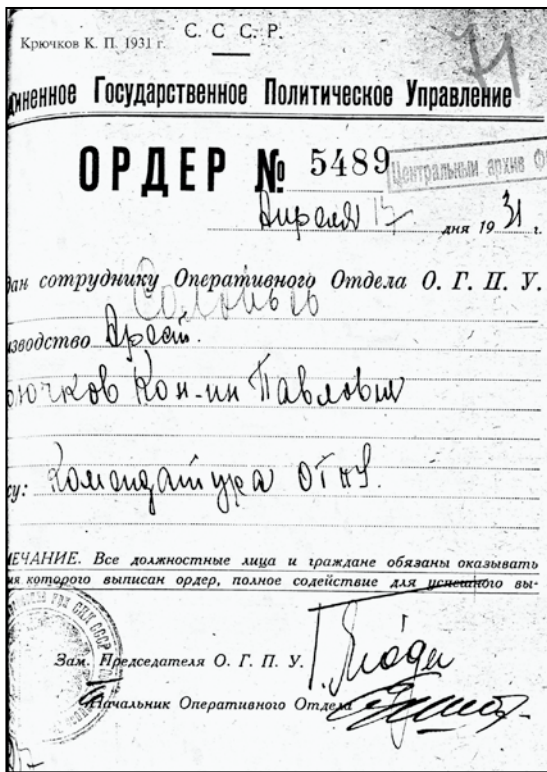

K. P. Kriucikov
(1903-1976)

La sfârșitul anilor '20 tatăl lui Ghennadi Konstantinovici KRIUCIKOV — Konstantin Pavlovici KRIUCIKOV — era dirijor de cor în biserica de la Krasnâe vorota din or. Moscova. La 2 aprilie 1931 frații s-au adunat într-un apartament, pentru a discuta asupra problemelor bisericesti, în special problema privind acordarea ajutorului necesar familiilor celor întemnițați. Pe neașteptate în apartament au dat buzna lucrătorii OGPU și i-au arestat pe 16 membri ai bisericii, printre care era și Konstantin Pavlovici.

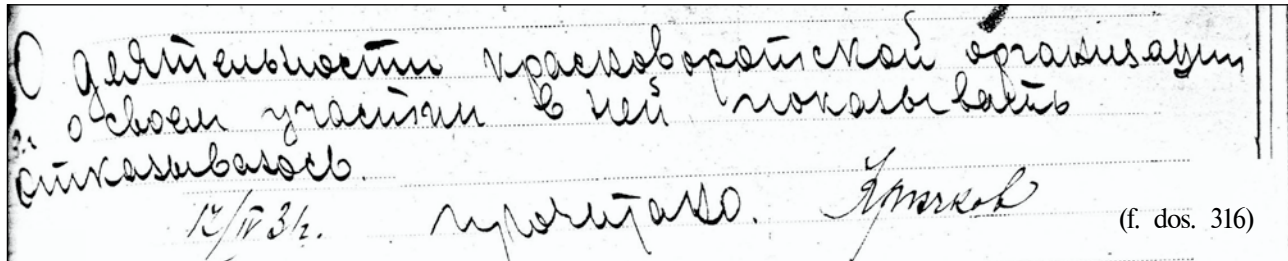
La vârsta de 28 de ani, conform hotărârii Colegiului OGPU din 20 mai 1931, el a fost condamnat la cinci ani de detenție în lagăre de concentrare. Împreună cu el au fost condamnați încă 25 de membri ai bisericii de la Krasnâe vorota. Hotărârea cu privire la luarea măsurilor de reprimare glăsuia: «Kriucikov K. P. [...] conform art. 58 pct. 11 al CP al RSFSR, este dovedit vinovat că făcea parte din organizația contrarevoluționară a creștinilor krasnovorotți (17 aprilie 1931)”.

Mandatul de arestare a fost semnat de Locțiitorul Președintelui OGPU — Ghenrih Iagoda. În operația de lichidare a bisericii de la Krasnâe vorota au fost încadrați conducători ai OGPU de rang foarte înalt.

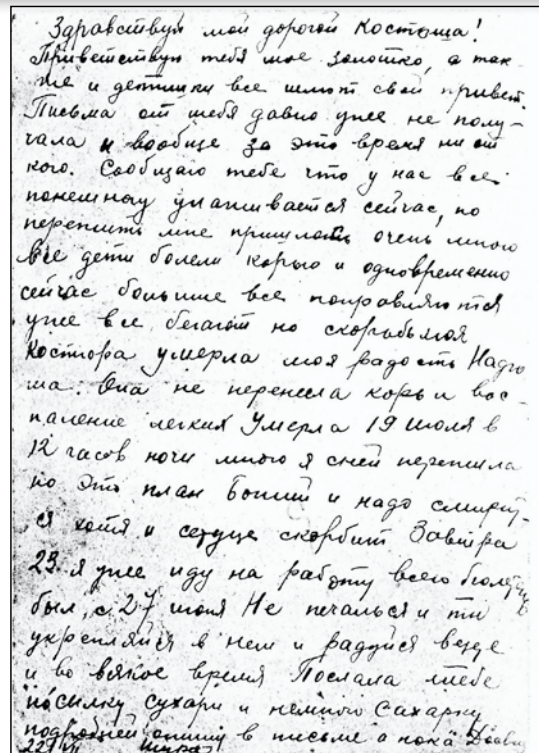
(Dosarul nr. P-27051, f. dos. 71).

lată componența familiei lui Konstantin Pavlovici la momentul arestării lui: soția — Aleksandra Evdokimovna (26 de ani) și patru copii de vârstă preșcolară: fiica Valentina — 6 ani, Genadi — 4,5 ani, Iuri — 3 ani, Boris — 1,5 ani. Curând după arestare s-a născut fiica Nadea. Konstantin Pavlovici și-a suferit termenul de 5 ani în lagărul din or. Potma. În ajunul eliberării micuța Nadea a decedat. În arhiva familiei s-a păstrat o scrisoare, în care Aleksandra Evdokimovna îi comunică soțului despre moartea fiicei și îl mângâie:

„Bine te-am găsit, scumpul meu Kostiușa!

Te salut... la fel și copilașii îți transmit salutări. Demult n-am primit scrisori de la tine. [...] Îți comunic că am avut de îndurat multe, toți copiii au bolit de rujeolă (cori — Nota red.). Acum toți se însănătoșesc, de-acum aleargă toți... dar a murit bucuria mea — Nadiușa. Ea n-a putut suporta rujeola și pneumonia. A murit la 19 iulie la miezul nopții. Mult am avut de suferit cu ea, dar așa este planul lui Dumnezeu și trebuie să mă smeresc, deși mi se rupe inima de durere... Nu te întrista nici tu, întărește-te în El, bucură-te oriunde și în orice timp. Ți-am trimis un colet cu pesmeți și puțin zahăr... — Șura”. (22.07.1933)

În anii aceia familia îndura foame, copiii se bucurau de orice bucată de pâine în plus. Credincioșii compătimitori, care locuiau unii la Moscova, alții în suburbia Moscovei, i-au luat la ei să-i crească pe copiii mici ai lui Konstantin Pavlovici. Această perioadă a vieții a devenit o școală binecuvântată a Domnului, în care Tatăl Ceresc îl pregătea pe cel care avea să răspundă fără rezerve la chemarea Duhului Sfânt și să stea în spărtură pentru a apăra lucrarea lui Dumnezeu!

În 1936, după întoarcerea din detenție, lui Konstantin Pavlovici nu i s-a permis să locuiască la Moscova, i s-a refuzat vizarea și familia a fost nevoită să pribegască găsindu-și adăpost la creștinii temători de Dumnezeu. Aici era planul lui Dumnezeu. Mulți întemnițați ai bisericii de la Krasnâe vorota, cărora li se permisese să se stabilească la Moscova după executarea termenului, în toamna anului 1937 au fost arestați din nou și împușcați. În acele zile de prigoane cumplite familia lui K. P. Kriucikov se afla în Turkmenia îndepărtată, sub ocrotirea Celui Preaînalt. Domnul l-a păstrat pe tata pentru a le purta grija duhovnicească copiilor.

Abia în vara anului 1955 Konstantin Pavlovici s-a întors să locuiască la Moscova și a fost numit dirijor secund al corului din biserica centrală. În timpul acela lui Ghennadi Konstantinovici i s-a propus să-și facă studiile la cursurile biblice în Anglia în componența unui grup de tineri cursanți, dar în curând el a aflat că accesul la aceste studii i se va oferi numai după acordul de a colabora cu KGB, lucru la care se străduiau să-l atragă angajații acestor organe și lucrătorii centrului duhovnicesc al VSEHB. Ghennadi Konstantinovici își amintea:

Domnul mi-a descoperit că în biserică nu se poate face nimic fără controlul din partea celor din exterior. Anume prin faptul că slujitorii oficiali mă îndemnau să colaborez cu organele secrete, Dumnezeu mi-a dezvăluit taina vieții reale a lucrătorilor VSEHB. Și din timpul acela am început să conștientizez tragedia frățietății. Apoi am cercetat tot mai mult această chestiune, am analizat-o. Astfel acumulam experiență și mă apuca groaza de starea în care se afla frățietatea. Deja atunci slujitorii bisericilor, chiar și diaconii, fără a mai vorbi de lucrătorii centrului VSEHB — toți absolut aveau legături cu organele KGB. Deci erau trădători de sute de ori mai inveterați decât Iuda. Și de aceea Domnul îi lepădase demult.

În acele zile de grea cumpănă, ca nicidecum mai înainte, mi-am dat seama în mod deosebit că Domnul nu poate să apere poporul Său, în care sunt răspândite asemenea principii extrem de păcătoase ale slujirii. Gândul: „cum să-L întoarcem pe Dumnezeu?” mă ducea la ideea congresului. După ce ne vom pocăi, după ce ne vom curăța, după ce ne vom smeri, Domnul Se va întoarce la noi. Iar dacă El va fi cu noi, atunci va lucra puterea Lui atotbiruitoare și „orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere...” (Is. 54: 17). Dar cum să introducem acest mod de gândire în poporul lui Dumnezeu? Nu putem zice: «Noi suntem mai buni decât VSEHB». A proceda astfel e o impostură. Toate problemele fundamentale se pot rezolva numai la soborul general al moștenirii Domnului, la adunarea tuturor slujitorilor — atât a celor care s-au abătut de la adevărul evanghelic, dar mai sunt la putere, cât și a celor care veghează. Deci, E NEVOIE DE CONGRES!

3.1.1. Restabilirea principiilor pierdute

În 1961, sub conducerea lui Ghennadi Konstantinovici, a fost înființat Grupul de inițiativă pentru convocarea Congresului unional al bisericii CEB, apoi Comitetul organizatoric, al cărui scop principal era chemarea la convocarea Congresului întregii biserici a CEB (a adunărilor înregistrate și a celor neînregistrate) pentru a rezolva la el problemele duhovnicești de importanță vitală — curățarea și sfințirea, unitatea întregii biserici în baza curățării.

Comitetul organizatoric Îl roagă pe Domnul să ne trimită binecuvântări, puteri, capacități și înțelepciune de sus pentru realizarea acestei lucrări enorme, dorind să ne păstrăm curați și credincioși față de Dumnezeu până la sfârșit și îi roagă pe toți copiii lui Dumnezeu să susțină munca Comitetului organizatoric în rugăciuni și prin participare personală, având credință că toată biserica va ajunge, cu ajutorul Domnului, la curățare și orânduire Dumnezeiască spre binele întregului popor al lui Dumnezeu și spre slava Lui. (Consfătuirea lărgită a Comitetului organizatoric din 3 iunie 1962)

Domnul vede necazul nostru, e gata să binecuvânteze Biserica Sa preaiubită, dar atâta timp cât păcatul e în biserică, El ne dă o singură poruncă: „Spălați-vă deci și curățiți-vă!...” (Is. 1: 16).

Iată de ce scopul principal al tuturor celor care au fost însărcinați, prin îndurarea lui Dumnezeu, cu o asemenea slujbă a devenit: a ajunge, cu puterea lui Dumnezeu, cu participarea tuturor

sfinților, la curăția Bisericii lui Hristos și la unitatea cu toți sfinții conform învățaturii lui Isus Hristos (1 Tes. 4: 7; Ioan 17: 21-22), făcând nu pe placul oamenilor, ci pe placul lui Dumnezeu prin Isus Hristos.

Acesta, preaiubiților, este scopul principal al bisericii CEB în momentul de față! Iată ce vrea Dumnezeu! Începând această lucrare, ne-am pus întrebarea: pe ce cale trebuie să mergem spre a ne atinge scopul? Potrivit învățaturii lui Hristos, înțelepciunea de sus constă în a atinge scopul sfânt pe căi curate. De aceea s-a și hotărât să mergem pe calea care,

în primul rând, ar fi curată și plăcută lui Dumnezeu (Osea 14: 9);

în al doilea rând, ar fi legitimă și deschisă față de stat (Dan. 6: 22);

în al treilea rând, să fie o cale pe care să poată merge întreaga biserică, deoarece tindem spre curăția și unitatea tuturor copiilor lui Dumnezeu (Efes. 4: 3-6);

și în al patrulea rând, să fie, pe cât se poate din partea noastră, calea cea mai nedureroasă și mai pașnică (Rom. 12: 18).

Pe o astfel de cale, care ar corespunde tuturor cerințelor expuse mai sus, trebuia să mergem spre congres, pentru a cărui pregătire a și fost ales Grupul de inițiativă din rândurile slujitorilor Bisericii (Fapt. 15: 6). (Comitetul Organizatoric, 22 septembrie 1962)

Preaiubiților! Înțelegând că Domnul vine după Mireasa Lui — Biserica —, care trebuie să fie sfântă, fără prihană și fără vină înaintea Lui, simțim îndemnul Duhului de a ne adresa încă o dată, din dragoste pentru frățietatea noastră, cu apelul de a porni în mod hotărât pe calea curățării de orice întinare a trupului și a duhului și de legătura păcătoasă cu lumea, după cum a spus Domnul poporului Său: „...Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă... nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi“ (2 Cor. 6: 17).

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că poporul Israel a devenit sfânt pentru Domnul numai când, după porunca Lui, a ieșit cu totul din țara Egiptului, fără să lase „o unghie“ măcar (Ps. 114: 1-2). Și nici după acest exod nu trebuia să aibă nimic comun cu popoarele străine, căci orice legătură cu străinii era un mare păcat, care provoca mânia lui Dumnezeu și ei pierdeau binecuvântările Lui, erau biruiți de vrăjmași. Aflându-se în robie, își recunoșteau păcatul și strigau în rugi către Domnul: „Pentru ce, Dumnezeule, ne lezezi pentru totdeauna? Pentru ce Te mânii pe turma pășunii Tale? ...Îndreaptă-Ți pașii spre aceste locuri pustiite fără curmare! Vrăjmașul a pustiit totul în locașul Tău cel sfânt. Potrivnicii Tăi au mugit în mijlocul Templului Tău; și-au pus semnele lor drept semne“ (Ps. 74: 1, 3-4). Așa se întâmpla cu Israel când încălca poruncile lui Dumnezeu.

„Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei“ (1 Cor. 10: 6).

(Apelul Comitetului organizatoric către toate bisericile CEB, 13 august 1963).

Comitetul organizatoric efectuează și e plin de hotărârea să efectueze și mai departe curățarea bisericii și restabilirea orânduirii evanghelice în ea în ceea ce privește separarea ei de stat și unirea tuturor credincioșilor de credință evanghelicobaptistă atât din bisericile înregistrate, cât și din cele neînregistrate într-o frățietate unică în Hristos, cu un statut unic — Evanghelia.

Anume această sarcină a curățării bisericii CEB, pe care acum statul, contrar legii, vrea s-o zădărnicească cu orice preț, ne obligă să ne adresăm Dumneavoastră făcând o analiză mai profundă a stării bisericii CEB din țara noastră, stare a lipsei de drepturi necesare și legitime.

Facem lucrul acesta numai dată fiind necesitatea, deoarece atingând problemele interne ale bisericii și muștrându-i pe slujitorii ce s-au lepădat de adevăr, atingem involuntar și organele puterii, care s-au infiltrat în biserică și au intrat în cea mai strânsă legătură ilegală cu ea. Căci e absolut imposibil a te referi la unii fără a-i atinge pe ceilalți, fiindcă slujitorii ce s-au abătut de la adevăr s-au unit cu reprezentanții puterii lumești.

Congresul pentru care mijlocim trebuie să soluționeze problemele pur bisericesti și să lichideze totodată legătura ilicită a statului cu biserică.

(Memoriul Comitetului organizatoric adresat lui N. S. HRUȘCIOV, 13 august 1963)

În țara noastră Biserica Domnului, Trupul Lui, îndură acum suferințe pentru că i-a exclus pe membrii renumiți, ca acțiunile lor de destrămare a întregii biserici să fie oprite. Nimeni nu se bucură, este durerea noastră. Și totuși, dacă, din compătimire față de slujitorii care s-au abătut de la învățătura Domnului, am dori, ca Moise sau ca apostolul Pavel (Exod. 32: 32; Rom. 9: 3), să fim noi înșine șterși din Cartea vieții sau despărțiți de Hristos, tot ar fi imposibil să schimbăm voia lui Dumnezeu, căci El nu este un om, ca să-și schimbe hotărârea, și El ne-ar răspunde cum a răspuns

la rugăciunea lui Moise: „Pe cel ce a păcătuit împotriva Mea, pe acela îl voi șterge din cartea Mea... în ziua răzbunării Mele, îi voi pedepsi pentru păcatul lor!” (Exod. 32: 33-34).

Dumnezeu ne spune prin apostolul Pavel: „Dacă nu iubește cineva pe Domnul nostru Isus Hristos, să fie anatema! "Maranata"...“ [adică: să fie excomunicat] (1 Cor. 16: 22).

Și încă: oricine „ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!” (Gal. 1: 8). [...]

După fiecare curățare de felul acesta, mlădițele Domnului aduc mai mult rod și primesc, ca rezultat, putere de viață din binecuvântările Lui îmbelșugate. Deja acum se văd roadele trezirii bisericii CEB din țara noastră, ceea ce umple de bucurie inimile tuturor copiilor credincioși ai lui Dumnezeu.

(Procesul-verbal nr. 7a)

3.1.2. Binecuvântat pentru suferințe

În 1961 Konstantin Pavlovici Kriucikov și-a binecuvântat fiul „să primească cununa de martir în lupta pentru curăția bisericii”. Menționează acest amănunt împuternicitul Consiliului Afacerilor Religioase în or. Moscova și în regiunea Moscova:

Activitatea „rascolnicilor“

În anul 1961 în or. Moscova și în regiunea Moscova s-a răspândit zvonul că tineretul baptist depune eforturi colosale pentru a-și crea centrul lor religios. Împuternicitul Consiliului le-a recomandat în repetate rânduri conducătorilor asociației religioase de la Moscova să-i cheme la disciplină pe sectanții care produc această tulburare. La început conducătorii asociației n-au dat însemnătate purtării tinerilor sectanți și ziceau: „Tinerii bapțiști sunt plini de entuziasm spiritual, toți se avântă să predice Cuvântul lui Dumnezeu. Bineînțeles că îi vom invita la convorbire și, la un ceai, îi vom îndruma pe calea adevărată“.

Urmărind purtarea tinerilor sectanți, s-a constatat că în această mișcare s-au încadrat activ: ajutorul de dirijor al corului de la Moscova, Kriucikov K. P., fost antimilitarist, adept al mișcării creștinilor „krasnovorotți“, tatăl lui Ghennadi și al lui Iuri, care sunt conducătorii și organizatorii rascolnicilor. [...]

În convorbirile cu împuternicitul Consiliului, Kriucikov K. P. a subliniat cu o mândrie deosebită că fiii lui Îi slujesc cu râvnă Tatălui ceresc și nu recunosc destinul pământesc: „Peste ei s-a coborât harul ceresc, ca să preamărească Numele Mântuitorului; eu i-am educat astfel și nu e nimic rău aici!“ Kriucikov-tatăl nu și-a ascuns nici convingerile sale pacifiste: „Pentru această cauză eu am suferit în anii '20. Poate că și copiii mei vor primi cununa de martir în lupta pentru curăția bisericii“.

În una din primele lor epistole, Kriucikov și Prokofiev scriau: „Dacă noi vom împărtăși soarta lui Ioan Botezătorul sau a lui Ștefan, nu vă mâhniți, căci Domnul va trimite în locul lui Ioan Botezătorul oameni asemenea apostolilor, iar în locul lui Ștefan va ridica din rândurile noastre sauli...“ În august 1962 Prokofiev a fost condamnat la detenție. Ghennadi Kriucikov a rămas în libertate și a desfășurat o activitate și mai furtunoasă. [...] Aproape în toate epistolele, credincioșilor li se propunea să susțină grupul de inițiativă (pe rascolnici) cu post și rugăciune: „Iar dacă cineva dintre dumneavoastră nu ne susține, asemenea oameni să știe: «Dacă vei tăcea acum, ajutorul și izbăvirea vor veni din altă parte... și tu și casa tatălui tău veți pieri»“ [...]

Împuternicitul Consiliului AR în Moscova și regiunea Moscovei — (E. Lișankov)

7 februarie 1964

(„Dare de seamă informativă“, AMCM, fond 3004, inv. 1, dos. 81, f. 27-34)

În 1970 Împuternicitul în regiunea Tula, A. Krapivin, cerea, într-o discuție cu Gh. K. Kriucikov, să fie dizolvat Consiliul Bisericilor și totodată i-a propus: „Sunteți tânăr încă, toată viața vă este înaintea și, dacă veți dizolva «consiliul bisericilor», iar dumneavoastră personal veți lua o poziție dreaptă, atunci gândesc că nu veți rămâne fără vreun post vrednic în religie. Puteți fi ales conducător al bisericii și la Tula, și în alte orașe...“ Neînvoirea slujitorului de a-și aranja bine viața personală pe contul cedărilor păcătoase lumii a devenit cauza noii lui vieți în ilegalitate. Ocrotit de Domnul, el a scăpat de arestare pentru a continua

Frații de sânge și de credință (1963):
Ghennadi Konstantinovici și Iuri Konstantinovici

lucrarea Domnului în conspirativitate, ca cei din exterior să nu biruie Biserica Domnului pe calea substituirii conducerii cu slujitori concilianți, prin care, în anii '70, au vrut să ducă frățietatea pe calea înregistrării autonome. Ghennadi Konstantinovici și-a consacrat anii trăiți unei munci pline de jertfire și a stat la straja casei Domnului până în ultima zi a vieții! Jertfa lui n-a fost zadarnică: peste 45 de ani slujirea Grupului de inițiativă pentru curățarea bisericii, începută în 1961 cu susținerea credincioșilor CEB, s-a transformat în mișcarea Uniunii Internaționale a Bisericilor CEB cu Statut, Mărturisire de credință și slujire independentă de lume, întrunind peste 70 000 de membri din 17 state.

3.1.3. Jertfa celor neprihăniți nu este zadarnică

Când vârtoarea persecuțiilor a pustiit bisericile din capitala țării ateiste, se părea că biserica nu va putea să se ridice niciodată din ruine. Însă, „dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce mult rod” (Ioan 12: 24). Multe semințe bune au căzut în pământ. Puteau ele să rămână singure, fără rod?

În 1961 un grup nu prea mare de credincioși de la Moscova a pornit pe calea curățării și sfințirii și, în numărul multor altor biserici, a susținut slujirea duhovnicească a Consiliului Bisericilor CEB. Biserica prigonită a căpătat libertatea în Hristos și independența de lume și, deși a fost nevoită să se adune prin păduri, să îndure urmăriri, maltratări, împărștierea adunărilor, amenzi, percheziții, detenție, i-a rămas totuși credincioasă Domnului. În anii '60 Konstantin Pavlovici Kriucikov a fost ales evanghelist al bisericii. A fost un slujitor bun și credincios Domnului. În biserica de la Moscova au fost 15 întemnițați (anii 1961-1988): 11 frați și 4 surori. Termenul comun al întemnițării lor este 45 de ani privațiune de libertate. 4 surori au muncit în editura „Hristianin”. Această slujire se făcea în taină. Nu sunt oare acestea răsăriri minunate a ceea ce a fost semănat cu credință și cu lacrimi în anii '20-'30? Prigonitorii au declarat nu o dată: „Nu vom îngădui existența bisericii neînregistrate în capitala Statului sovietic”. Această tactică a lichidării bisericii neînregistrate de la Krasnâe vorota, începută în anii '20 ai secolului trecut, se menține până în zilele de azi cu privire la biserica de la Moscova din componența frățietății UIB CEB. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, biserica nu s-a abătut de pe calea îngustă și, pe data de 1 aprilie 2007, a avut o zi de sărbătoare: și-a deschis ușile o nouă casă de rugăciune pe bulevardul Petrovski și biserica s-a adunat să înalțe rugăciuni de mulțumire Domnului pentru acest lăcaș. La adunarea solemnă a răsunat cuvântul scumpului îndrumător Ghennadi Konstantinovici, în care el și-a împărțit trăirile sufletului din cei 50 de ani de slujire.

„Așteptam cu bucurie ziua când biserica de la Moscova avea să intre în această casă și să o consacre Domnului. Astăzi Dumnezeu, ca și în orice vreme, «nu locuiește în temple făcute de mâini», ori, cum se zicea în vechea Rusie: «Бог не в брѣвнах, а в пѣбрах». Templele făurite de mâini omezești sunt zidite și dărâmate, Dumnezeu însă caută și astăzi un loc în inima omului și îi vede pe cei care se străduiesc din toate puterile să trăiască sfânt. «Fiule! Dă-Mi inima ta!» — zice Duhul Sfânt.*

«A consacra» înseamnă a da. «A sfinți» înseamnă a face sfânt. Dumnezeu nu are nevoie de o jertfă cu vreun cusur. Ce-I vom da Domnului dacă inima nu ne este sfințită? Sfințirea are loc prin pocăință, prin Sângele lui Hristos. De aceea mai întâi trebuie să ne sfințim pe noi și tot ce avem: soția, copiii. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că nu putem fi ucenicii lui Hristos dacă nu ne vom urî viața. Dacă firea ta pământească îți este sfetnic, atunci ești cel mai sărac om, pentru că sfetnicul tău este cel mai rău dintre toți care există. Adevărata plinătate a vieții în Hristos începe atunci când ne eliberăm de sub robia firii și suntem cârmuiți de Duhul — aceasta e o viață de biruință și de binecuvântări! Au trecut 15 ani de când ne-am eliberat de dominația ateistă. Ne uităm la urmele bunăvoinței lui Dumnezeu și vedem că El, cu atotputernicia Sa, a făcut lucruri mărețe! Lucrul cel mai îngrozitor

* «Бог не в брѣвнах, а в пѣбрах» — joc de cuvinte, ce vrea să însemne: „Dumnezeu nu e între bârne (pe atunci în Rusia lăcașurile sfinte se zideau îndeosebi din lemn), ci între coaste“, adică în inima omului.

era că regimul ateist s-a strecurat până la ceea ce ne e mai scump — până la părtășia noastră cu Dumnezeu — și ne-a lipsit de ea. Biserica, în persoana prezbiterilor superiori ai VSEHB, a intrat în slujba ateismului. De aceea în anul 1961 le-am scris o epistolă și am spus că biserica nu va face mai departe nici un pas în întâmpinarea ateismului, ea va păși pe calea sfințirii. Noi am scris: «[...] Ascultând de îndemnul Duhului Sfânt, nu ne-am sfătuit cu carnea și cu sângele, ci am pornit pe calea scoaterii la iveală a păcatului și a înlăturării păcatului, care dăduse naștere urmărilor dezastruoase pentru biserica noastră». Ne putem elibera de păcat numai prin pocăință. Atunci începe să lucreze în noi Sângele lui Hristos, depășind toate obstacolele, și ne face mai albi decât zăpada. Omul curățat e plăcut înaintea lui Dumnezeu. Noi am trecut prin sfințire și Dumnezeu a săvârșit minunea eliberării noastre. El i-a spus ateismului: Destul! «Până aici să vii, să nu treci mai departe» (Iov 38: 11). Iată de ce de 15 ani deja și-a încetat existența puterea ateistă mondială. Dată fiind o asemenea înarmare a suprastatelor cu arme atomice, noi am fi plâns până acum cu lacrimi de sânge și ne-am fi căutat fără succes rudele pe undeva prin necropole ori morminte comune — iată în ce s-ar fi putut transforma toate. Dar, la rugăciunea sfinților, Domnul a ocrotit țara noastră de această nenorocire și ne-a izbăvit în chip minunat de sub puterea ateismului fără nicio împușcătură, fără răscoale! Câte a îndurat biserica timp de 45 de ani! Dar, prin mila lui Dumnezeu, a rezistat! Acum Dumnezeu le-a interzis tuturor puterilor întunericului să-i pricinuiască vreun rău bisericii.

Epistolele noastre erau cifrate pentru lume și pentru diavolul, ei nu puteau descifra ce înseamnă «nu ne-am sfătuit cu carnea și cu sângele»... În anul 1961 fiecare creștin trebuia să aleagă: să intre în lupta cu păcatul sau nu? Va rezista oare firea pământească presiunii prigoanelor? Va merge oare ea la închisoare sau nu va merge? Va dori să stea la amvon într-o casă de rugăciune autorizată ori va accepta să stea la închisoare neavând nicio speranță de eliberare? În general, frații din Consiliul Bisericii porniseră la luptă fiecare individual și la o jertfire de sine individuală. Noi eram gata să murim fiecare în singurătate și nu ne așteptam la o asemenea biruință măreață, pe care ne-a dat-o Domnul, căci ea era tănuțită de Dumnezeu. Noi nu puteam ști lucrul acesta. În ceruri fusese luată hotărârea și nimeni dintre puternicii lumii acesteia nu s-a putut opune biruinței Dumnezeiești! Așa este Domnul nostru!

Timp de 45 de ani niciodată nu ne-am pus nădejdea în darurile din milă ale lumii acesteia, fiindcă pentru toate casele de rugăciune pe care ni le-ar fi dat, lumea ne-ar fi luat ceea ce avem mai scump — sufletele noastre.

Domnul ne încerca, închisorile și lagărele ne erau însoțitori permanenți. Dar anume acolo se călea frățietatea lui Hristos. Credința încercată e întotdeauna mai tare și mai înaltă, numai dacă nu ne eschivăm de la suferințe și nu căutăm căi proprii. Poate, va veni timpul când nu va rămâne aici piatră pe piatră și ni se vor cere și sufletele, dar și atunci trebuie să dăm dovadă de credincioșie. Iar acum trebuie să spunem: «Doamne, Îți întorcem ceea ce ne-ai dat și adăugăm și inimile noastre spre o veșnică întrebuințare», și atunci vom vedea încă multe minuni, pe care le va face El în locul acesta...»

1 aprilie 2007, or. Moscova

Bd. Petrovski 19/2

3.2.1. Nikolai Gheorghievici Baturin (1927-1988)

N. Gh. Baturin a fost secretarul Consiliului Bisericii CEB (1979-1988), răspunzător de Secția de evanghelizare a CB CEB, a suferit mulți ani în închisori pentru Numele Domnului.

Tatăl dumnealui, Gheorgi Stepanovici, a venit la credință în 1920, în timpul serviciului militar. Vizitând odată biserica de la Novosibirsk, în inima lui s-au înțipărit cuvintele Evangheliei: „Sângele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat”. Prin cunoașterea lui Hristos cel răstignit el a căpătat iertarea păcatelor și a fost renăscut pentru o viață nouă. Avea pe atunci 20 de ani. Curând, pentru noile convingeri, a fost exilat în ținuturile de dincolo de lacul Baikal la tăierea pădurilor. El a fost ales conducător al comunității de la Ilansk.

În anul 1930 a fost exilat în nordul Siberiei pe un termen de 5 ani. La momentul arestării lui Gheorgi Stepanovici fiul Nikolai împlinise trei ani.

lata mărturia lui Nikolai Gheorghievici:

„În toamna anului 1935 în pridvorul care ducea spre bucătăria grădiniței de copii a apărut mult așteptatul nostru tată! «A venit tata!» — exclamă mama bucuroasă. Eu stăteam plin de uimire: oare acesta să fie tata, pe care l-am așteptat atât de mult? Dar bucuria întâlnirii a fost scurtă. După sărbătoarea Paștelui, noaptea, în ajunul zilei de 28 aprilie anul 1936, lucrătorii GPU au făcut percheziție și i-au prezentat lui Gheorghii Stepanovici mandatul de arestare. «Sunteți arestat! Urmați-ne!» — i-au ordonat oaspeții nepoftiți. «Permiteți-mi să mă rog, să-mi iau rămas bun de la familie». — «Rugați-vă, numai nu mult». Pentru ultima dată Gheorghii Stepanovici a îngenunchat în cercul familiei și a încredințat-o în mâinile Domnului”.

La 15 iulie 1936 Gh. S. Baturin a fost condamnat la 3 ani detenție în lagăre în numărul a opt slujitori și predicatori activi ai bisericii de la Krasnoiarsk.

În 1937-1938, în baza ordinului nr. 00447 pct. 6 din 30.07.37, în locurile de detenție s-a desfășurat operația de lichidare „din lagăre și închisori a celor mai active elemente antisovietice din numărul [...] activiștilor sectanți, al clericilor”. Gheorghii Stepanovici, ca slujitor al bisericii, a nimerit în numărul celor sortiți morții. La 12 martie 1938, prin Hotărârea troicii UNKVD din regiunea Novosibirsk, 156 de deținuți au fost condamnați la împușcare. Printre ei era și Gheorghii Stepanovici Baturin.

De o perioadă nespus de scurtă — doar două săptămâni — a fost nevoie pentru a încheia procesul unui lot de 156 de întemnițați și deja peste 20 de zile după arestare, la 17 martie 1938, a executat în grabă sentința. Dosarul păstrează 156 de hotărâri ale troicii cu privire la împușcare, 156 de acte cu privire la executarea sentinței. Iar la 9 iunie 1956 Tribunalul militar din Regiunea militară Siberia i-a reabilitat pe toți post-mortem „din lipsă de dovezi a vinii lor”.

Notă informativă de la arhivă:

„Baturin Gheorgi Stepanovici (1899-1938), originar din s. Ust-Batai, ținutul Krasnoiarsk, domiciliază la Krasnoiarsk, „slujitor al bisericii evangheliștilor”. Executându-și pedeapsa la Mina Temir-Tau din lagpunctul* Ahpunsk, a fost arestat din nou la 28 februarie 1938. Baturin Gh. S. a fost acuzat fără temei că era membru

al organizației contrarevoluționare insurecțional-teroristă, făcea propagandă în mijlocul deținuților. La 12 martie 1938 troika din regiunea Novosibirsk l-a condamnat, pe baza art. 58 pct. 2, 8, 9, 10, 11 al CP al RSFSR, la împușcare. În dosarul de arhivă datele cu privire la locul împușcării și înhumării lipsesc”.

Выписка из протокола №111/2-У Заседания Тройки Управления НКВД Новосибирской области от 12 марта 1938 г.	
СЛУШАЛИ	ПОСТАНОВИЛИ
68. Дело № _____ БАТУРИН, Георгий Степанович, 1899 г. рождения, урож. с. Усть-Батай, Красноярского края, русский, из крестьян, проповедник секты евангелистов. В 1919-20 г.г. служил в арм. Колчака. Судим 2 раза. В 1936 г. по ст. КРТ на 3 года. Обв. по ст. _____	БАТУРИНА, Георгий Степановича- Расстрелять.

Выписка верна: _____
ВЫПИСКА ИЗ АКТА
Постановление Тройки УНКВД по Новосибирской области
от 12 марта 1938 г. о РАССТРЕЛЕ
... Батурина, Георгий Степановича...
приведено в исполнение в 19 марта 1938 г.
ВЕРНО: Сотрудник Штаба- _____

* Lagpunct sau lagăr-ocnă — un lagăr mai mic și situat la o mare depărtare de cel de bază, în care deținuții erau supuși la muncă silnică (de obicei, erau alese cele mai grele și insuportabile lucrări, în fiecare lagăr munca era deosebită) și cu un regim alimentar redus. În lagpuncte erau trimiși, de regulă, cei incorrigibili, condamnații din motive religioase, cei care nu voiau să devină denunțatori etc.

3.2.2. Depoziții ale anchetatorilor

În anul 1955 a început procesul de reabilitare a celor condamnați fără vină și foștii anchetatori depuneau mărturia „privind împrejurările intentării, în 1938, a procesului de acuzare a 156 de deținuți care se aflau în Siblag (rețeaua de lagăre Siberia a NKVD — *Nota trad.*) și despre metodele anchetării:

„În procesul anchetei penale conducerea secției a III-a a ordonat să se facă actele de anchetă încălcând normele Codului de procedură penală și eram nevoiți să îndeplinim aceste dispoziții. În caz de refuz de a împlini aceste indicații, am fi fost supuși represiunilor. Știu că arestații stăteau în picioare ore în șir în timpul interogatoriilor. O vedeau toți, inclusiv loțiitorul procurorului regiunii militare de frontieră și al trupelor din interior. În acea perioadă arestările se făceau fără sancțiunea procurorului. Chiar lucrătorii Siblag-ului NKVD erau arestați în baza unor certificate“ (f. dos. 76).

„...Toți acuzații erau pregătiți pentru interogatoriu și, în timpul convorbirii, începeau îndată să declare. Până la interogatorii ei se aflau în baraca arestaților care erau sub anchetă penală în secția lagărului din Mariinsk. În această baracă intra numai loțiitorul șefului secției a III-a, P., și șeful unității a III-a a secției lagărului din Mariinsk, numit K. Ei îi pregăteau pe arestați de interogatorii.

De regulă, în acea perioadă, din indicațiile conducerii secției, anchetatorii încălcau legalitatea și era imposibil să împiedici aceste încălcări. Țin minte, împuternicitul operativ al Siblag-ului NKVD, S., i-a comunicat în scris procurorului despre încălcările legalității sovietice. Din această cauză el a fost arestat, iar apoi împușcat și s-a comunicat lucrătorilor Siblag-ului NKVD. După acest caz nimeni nu se mai plângea de nimic. Eu personal eram învinuit de lașitate și de liberalism față de contrarevoluționari“ (f. dos. 82).

„În realitate cauza fiecărui arestat se încheia timp de 24 de ore. Ea consta din hotărârea privind alegerea măsurii de reprimare și formularea acuzării, procesul-verbal al interogatoriului inculpatului și procesul-verbal cu privire la terminarea anchetei penale.

Înainte de a face declarații prin care «își recunoșteau vina» în prezența anchetatorului, acuzații erau prelucați și pregătiți în prealabil de anchetă încă în celulă atât prin închiderea acolo a unor persoane corespunzătoare, cât și prin lucrătorii conducători ai Siblag-ului. Dacă acuzatul nu era «pregătit» îndeajuns de interogatoriu, atunci declarațiile de recunoaștere a culpei erau smulse de la el direct în timpul interogatoriului. Lucrătorii operativi scriau procesul-verbal al interogatoriului numai atunci când acuzatul făcea declarații «recunoscându-și vina», pentru celelalte chemări la interogatorii nu se întocmeau procese-verbale“ (f. dos. 151-154).

„Mai-marii noștri declarau: «Treaba voastră e să îndepliniți ordinul, pentru toate celelalte răspundem noi». La sosirea în secția Ahpunska nouă, lucrătorilor de rând, ni s-au dat schemele proceselor-verbale ale interogatoriilor (în aceste scheme erau date întrebările și răspunsurile), iar pe acuzat ni-l dădeau atunci când el era gata deja să declare, să-și confirme activitatea antisovietică în lagăr. În acest mod anchetatorii sau lucrătorii operativi puteau să perfecteze procesele-verbale ale interogatoriului pentru câteva persoane pe zi. Dacă lucrătorul perfectă puține procese-verbale pe zi, el devenea obiectul persecuțiilor.

Trebuie să explic de ce n-am refuzat să îndeplinesc directivele contrare legii ale conducătorilor mei. Dintr-un motiv foarte simplu: lucrătorul nostru S. a încercat să pună, înaintea procuraturii militare de la Novosibirsk, problema privind caracterul ilicit al anchetărilor și, ca urmare, în aceeași noapte a fost arestat, iar peste 17 zile a fost împușcat ca spion ș.a.m.d. Puteai oare, în genere, în acei ani să găsești vreo legalitate? Cine erau cei care luau parte la anchetare? În timpul acela lucrau multe persoane din numărul cekiștilor întemnițați, erau încadrați în această treabă și lucrătorii pazii militarizate“ (f. dos. 89-92).

Aceste mărturii ale foștilor anchetatori s-au așternut pe hârtie peste 20 de ani după împușcări. Acești oameni erau doar împlinitori ai ordinelor. Așa a fost în toate vremurile. Împăratul Irod a poruncit să i se taie capul lui Ioan Botezătorul și ostașul a executat supus ordinul — a adus capul prorocului pe o farfurie. Omul care se află sub jurământ este cel mai lipsit de libertate, căci ordinul șefului e lege pentru subaltern. Libere erau jertfele lor, creștinii, care aveau credință că cel ce crede în Isus Hristos, chiar dacă va fi murit, va trăi și de aceea mergeau în întâmpinarea morții rugându-se pentru prigonitori, pentru biserică, pentru familie.

În 1938 „operația de lichidare a dușmanilor poporului” s-a încheiat și anchetatorii au fost învinuiți de „încălcarea legalității socialiste”. Mulți dintre ei au avut de împărțășit ceea ce săvârșiseră ei înșiși cu cei nevinovați.

3.2.3. O soartă fericită

În 1945 Nikolai Gheorghievici a încheiat legământ cu Domnul. În 1949, pentru participare activă la munca în mijlocul tineretului, a fost arestat. Iată amintirile dumnealui despre acele timpuri:

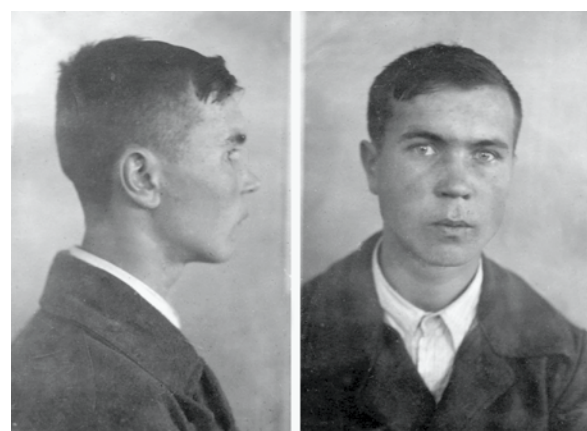
„După război comunitatea din Krasnoiarsk, datorită afluenței de tineret și de studenți, s-a mărit până la 300 de membri și a întrecut numărul celor trei comunități închise în anii 1936-'37. Lucrul acesta a neliniștit mult organele MGB. Ei au început să-i cheme pe mulți tineri credincioși la convorbiri secrete; îi speriau, căutând să-i identifice pe cei mai activi din rândurile tineretului, dar mai mult se interesau de mine. În timpul acela eu propovăduiam, cântam în cor, participam cu râvnă la viața duhovnicească a tineretului. În august 1949 am fost arestat. La închisoare am împlinit 21 de ani.

Doă luni și jumătate m-am aflat în închisoarea internă a direcției MGB de la Krasnoiarsk. Ancheta se făcea la nivel de crime contrarevoluționare extrem de periculoase. Interogatoriile se țineau în general noaptea, iar ziua ni se interzicea să dormim. Aceasta ne istovea foarte mult. Dacă, șezând, începeai să picotești, erai amenințat cu carcera. Eu eram cel mai tânăr dintre arestați.

Nu știam cum să mă comport la închisoare. Au zisem de la mama că frații, îndată ce nimeresc aici, își pleacă genunchii și se roagă ca Domnul să binecuvânteze primii lor pași în locurile de detenție. Așa făceam și eu. Temnicerii, cu strigăte și înjurături, încercau să-mi întrerupă rugăciunile, dar eu nu cedam.

Pe primul meu anchetator, locotenentul major Goloșceapov, îl iritau foarte mult răspunsurile mele simple: «Eu sunt creștin și n-am făcut nimic decât că-l slujeam lui Dumnezeu». — «Noi te vom trage jos din cer pe pământ!» — striga el. În decursul multor ani de privațiune de libertate m-am convins că unicul scop al

persecuțiilor e de a-i «îmbrânci» pe creștini de pe calea adevărată a lui Dumnezeu, de a-i «trage din cer pe pământ». Tatăl meu a fost condamnat fără vină și eu, ca «fiu de infractor» (anchetatorul sublinia în mod deosebit lucrul acesta), trebuie să sufăr «pedeapsa cuvenită».

Nikolai Baturin, 1949

(2-ay). col. сержант

Strict secret

NOTĂ INFORMATIVĂ

BATURIN Gheorghii Stepanovici, a.n. 1899, originar din r-nul Sovetski, ținutul Krasnoiarsk, rus, în trecut — adept al lui Kolceak, fost predicator activ al evangheliștilor.

La 15 mai 1936 Consfătuirea Specială de pe lângă NKVD al URSS l-a condamnat pentru activitate antisovietică la 3 ani de LMC. După executarea pedepsei el își continua activitatea antisovietică, lucru pentru care, în 1938, a fost condamnat de fosta troică din regiunea Novosibirsk la pedeapsa capitală.

ȘEF. SUBSECȚIEI "A" a UMGB
LOCOTENENT-MAJOR (SAMOILOV)

"10" decembrie 1948
or. Krasnoiarsk

, урж.
в прош-
евангелис-
СВД СССР
в годах
и анти-
решой
ен к ВМН.

НАЧ. ОТ-ВНН ОУДЕЛА "А" УМГБ
СТ. ЛЕЖЕ НАНУ (САМОИЛОВ)

"10" декабря 1948г.
г. Красноярск.

А. С. Самойлов

În dosarul lui Nikolai Gheorghievici este un certificat cu privire la împușcarea tatei. În baza lui, „fiul infractorului” trebuie să sufere „cea mai aspră pedeapsă”.

La 19 februarie 1949 Consfătuirea specială de pe lângă MGB al URSS l-a condamnat pe Baturin la 10 ani de lagăre. Rechizitoriul glăsuia:

„Acuzatul N. Gh. Baturin nu cânta cântece sovietice, nu citea literatură sovietică, nu mergea la cinema, la teatre, la dansuri. Dimpotrivă: cânta cântece religioase, prea-

mărea viața de dincolo de mormânt, frecvența adunările de rugăciune, citea Evanghelia și îi chema și pe alții la același mod de viață“.

De la aceste învinuiri, în al 21-lea an al vieții a început calea lui de dureri și pribegiri prin închisori. Aproape 24 de ani s-a aflat departe de cei scumpi, pribegind, ca slujitor al Domnului, prin închisori, lagăre și în ilegalitate. În decursul celor șapte termene de întemnițare a trecut prin 50 de închisori și lagăre.

Al doilea termen — 12.01.1962, în or. Șahtî, condamnat la un an de muncă corecțională.

Al treilea termen — 13.12.1962, condamnat la 5 ani de deportare, eliberat în martie, 1965.

Al patrulea termen — 17.05.1966, la Moscova, condamnat la 3 ani de LMC.

Al cincilea termen — 07.10.1972, în or. Rostov pe Don, condamnat la 4 ani LMC.

Al șaselea termen — 5.11.1979, în or. Smela, condamnat la 5 ani LMC cu regim sever.

Al șaptelea termen — 28.09.1983, din lagărul din or. Belovo a fost transferat în închisoarea de la Kemerovo, condamnat la 3 ani LMC cu regim sever. A fost pus în libertate în septembrie 1986 și supus supravegherii administrative. Ulterior a fost reabilitat pentru toate condamnările.

Nikolai Gheorghievici scria: „În august 1961 în țara noastră deasupra poporului istovit al lui Dumnezeu au răsărit zorii îndurării Domnului. Mișcarea de curățare și sfințire în biserici n-a fost o acțiune de proveniență omenească, ea a fost începută de Dumnezeu. De aceea nici împotrivrile subtile, nici cele

Gh. K. Kriucilov și N. Gh. Baturin, 1969

vădite n-au putut opri năzuința poporului lui Dumnezeu de a trăi în libertatea pe care ne-a dăruit-o Hristos. Vreau să spun cu siguranță că mișcarea dinăuntrul bisericii din țara noastră este unică, în sensul că Domnul a scos frățietatea noastră pe calea independenței depline a bisericii de stat. Lucrul acesta corespunde, în primul rând, duhului Sfintei Scripturi și nu contrazice cerințele legii de bază a statului“.

În iunie 1962 bătrânul A. A. Șalașov l-a rânduit prin punerea mâinilor pe Nikolai Gheorghievici pentru slujba de evanghelist și i-a urât să fie credincios până la moarte, iar peste jumătate de an, la 13 decembrie, tânărul

slujitor a fost condamnat la 5 ani de surghiun în regiunea Irkutsk.

Nikolai Gheorghievici l-a îndrăgit pe Domnul din prima tinerețe: 43 de ani a fost membru al bisericii, din ei — 26 a fost slujitor al Consiliului Bisericilor CEB și 9 ani secretarul lui. În perioadele scurte dintre aresturi el muncea împreună cu alți frați în lucrarea de zidire duhovnicească a frățietății.

3.2.4. În audiență la A. I. Mikoian

La 22 septembrie 1965 Nikolai Gheorghievici Baturin a fost conducătorul delegației credincioșilor CEB la întâlnirea cu președintele Prezidiului Sovietului Suprem al URSS, A. I. Mikoian. Scopul întâlnirii cu conducătorul statului era a expune situația credincioșilor CEB din URSS.

Delegația CEB care a fost în audiență la Președintele Prezidiului SS al URSS, or. Moscova, 1965

„Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru această posibilitate...“ — și-a început cuvântarea în Kremlin Nikolai Gheorghievici Baturin înainte de a expune situația bisericilor neînregistrate ale CEB pe baza fotografiilor și petițiilor: privitor la moartea de martir a lui N. Hmara, la confiscarea și năruirea caselor de rugăciune, la exmatricularea din instituțiile de învățământ. Conducătorului statului i s-au transmis peste 30 de documente de muștrare și dumnealui a promis că se vor reglementa relațiile dintre biserică și stat. Dar în același an Mikoian a fost scos din post și atitudinea negativă față de frățietatea prigonită a CEB a rămas aceeași.

Stenograma convorbirii tov-lui Mikoian A. I.

La 22 septembrie 1965 Mikoian A. I. le-a acordat audiență creștinilor evanghelici bapțiști (5 pers.) la rugămintea lor. La audiență au fost prezenți: locș. Procurorul general al URSS — Malearov M. P., președintele Consiliului Afacerilor Religioase de pe lângă SM al URSS — Puzin A. A., șeful Anticamerei Prezidiului SS al URSS — Sklearov M. P., consultantul superior al Anticamerei — Kazakevici N. N.

BATURIN. Îi mulțumim Domnului Dumnezeu nostru că ne-ați primit. Vă mulțumim Dumneavoastră în numele credincioșilor, care, de 4 ani deja, mijlocesc pentru această întrevedere. Dumneavoastră cunoașteți problema noastră. Va trebui să expunem mai pe larg conținutul petițiilor. În primul rând, rugăm să fie recunoscut Comitetul organizatoric al bisericii creștinilor evanghelici bapțiști, care mijlocește pentru convocarea congresului. În al doilea rând, rugăm să fie eliberați întemnițații care sunt supuși represiunilor pentru susținerea Comitetului organizatoric. În al treilea rând, cerem permisiune de a convoca congresul, pentru care fac demersuri multe mii de credincioși și Comitetul organizatoric. Suntem siguri că rugămintea noastră Vă este clară și Dumneavoastră, și Guvernului. [...]

Acum să trecem la cazuri concrete. Toate nenorocirile poporului lui Dumnezeu: arestările, năruirea caselor de rugăciune, lucru despre care mărturisesc aceste fotografii (îi transmite tovarășului Mikoian fotografiile), toate aceste represiuni se fac în mod centralizat și purced de la Consiliul Afacerilor Religioase.

Ne adresăm Dumneavoastră ca membru al Prezidiului CC al PCUS și Președinte al Prezidiului Sovietului Suprem al URSS. Iată un caz. La 28 februarie 1965 îputernicitul Consiliul Afacerilor Religioase din or. Tula, Kneazev, ne-a citit o scrisoare din al cărei conținut rezultă că activitatea Comitetului organizatoric e considerată ilegală: „comunitățile neînregistrate, indiferent de scopul pe care și-l pun, trebuie să-și înceteze activitatea“. Aceasta este o sancțiune directă pentru un nou val de persecuții împotriva credincioșilor.

Următorul caz. La 22 ianuarie 1965 îputernicitul pentru afacerile religioase în regiunea Crimeea, tov. Gluhov, în timpul discuției cu credincioșii din or. Saki, a declarat că toți frații și surorile noastre care se află în detenție sunt condamnați pentru activitate antisovietică și condamnați just. Ce-i aceasta? Cu privire la arestările din anii 1937, 1947, 1956 s-a confirmat că niciunul dintre creștinii evanghelici bapțiști nu era vinovat de activitate antisovietică. Gluhov declară în continuare că: pentru a li se întoarce casa de rugăciune, credincioșii trebuie să merite. Ce trebuie să subînțelegem din aceste cuvinte? Noi suntem persecutați numai pentru că nu recunoaștem conducerea VSEHB. Prezbiterul bisericii neînregistrate din or. Saki, reg. Crimeea, a fost arestat a doua oară în anul acesta numai pentru că nu s-a dus în comunitatea înregistrată. Dar acestea sunt probleme interne ale bisericii. De la Consiliul Afacerilor Religioase a venit o scrisoare (înmânează fotografia). În ea e scris: „Luați măsurile necesare de curmare a activității ilegale a adeptilor Comitetului organizatoric“. [...] Există cazuri proaspete.

MIKOIAN A. I. Cazurile sunt din anul acesta?

IAKIMENKOV. Da. La Podolsk zilele acestea a fost confiscată casa în care se adunau credincioșii. O săptămână întreagă cineva spârgea geamurile casei, arunca pietre. Ne-am adresat la miliție, dar nu ne-a ajutat nimeni. Săptămâna trecută, marți, stăpânei i s-a confiscat casa. Miercuri lucrătorii miliției i-au maltratată pe credincioși, inclusiv pe o femeie însărcinată. Și toate acestea s-au făcut în ajunul audienței de azi. Oamenii care făceau aceste nelegiuiri știau că Dumneavoastră ne veți primi la 24 septembrie. Ei ne-au spus-o. Aceste acțiuni purced de la colonei, locotenenți-colonei și de alți ofițeri ai miliției veniți de la Moscova. Acesta nu e unicul caz. [...]

La sfârșitul discuției Baturin îl roagă pe tov. Mikoian să primească petițiile de la credincioși. Tov. Mikoian l-a însărcinat pe tov. Sklearov să le ia în primire.

Stenograma discuției 22.09.1965

(Secretariatul Prezidiului SS al URSS, ASFR, fond 7523, inv. 83, dos. 97, f. 1-15).

3.2.5. Un om al rugăciunii

N. Gh. Baturin a adus o contribuție binecuvântată la lucrarea de trezire a bisericii muncind în vremuri aspre. De fiecare dată când pășea pragul închisorii, el se încadra activ în slujirea de rugăciune, pe care, fără exagerare, o putem numi eroism. Îngrijorându-se pentru lucrarea lui Dumnezeu, el renunța chiar și la tainul insuficient din închisoare și postea o dată la două zile. Nici în libertate nu se abătea de la această regulă. Rugăciunea era a doua respirație a lui.

Mihail Ivanovici Horev își împărtășea amintirile despre N. Gh. Baturin:

M. I. Horev și N. Gh. Baturin, 1987

„La închisoarea de la Volgograd l-am întâlnit pe un deținut care venise cu convoiul de arestați din ținutul Altai. Când a aflat că sunt credincios (m-a văzut seara îngenuncheat lângă pat), m-a întrebat: «Îl cunoști pe Baturin?» — «Îl cunosc». — «Am stat cu el în pușcăria din orașul Belovo (reg. Kemerovo). Da, voi știți a vă apăra ferm convingerile». — «Ce știi despre Baturin?» — m-am interesat eu. «Ceea ce altora nu li se poate, lui i se poate». — «Cum adică?»

Interlocutorul mi-a povestit o istorie din viața de lagăr a lui N. Gh. Baturin:

«La ora 22 toți trebuie să fie culcați în pat, iar el stă în genunchi lângă patul său și se roagă. După stingere temnicerii controlează secțiile, ca să vadă dacă toți s-au culcat. Văzând că Baturin se roagă (iar el era un novice, abia venise), temnicerul s-a apropiat pe la spate și l-a lovit cu piciorul. „Ce, la tine nu se referă stingerea?” Dar Baturin continua să se roage. L-au târât în ȘIZO. După 15 zile s-a întors în detașament și continua să se roage în genunchi seara și dimineața. Când temnicerii au văzut că el stă iarăși în genunchi după stingere, își ziceau unul altuia: „Las’ să se roage, lui i se poate”. Și noi am înțeles că ceea ce altora nu li se poate, lui i se poate. El și-a apărat acest drept. Când mă trezeam uneori noaptea, îl vedeam rugându-se lângă pat» — și-a încheiat istorisirea interlocutorul meu.

Această mărturie despre fratele și conlucrătorul meu m-a încurajat foarte mult. Întemnițării pentru Hristos, distribuiți din Moscova prin lagăre pe întreg teritoriul URSS, duceau solia în închisori, înălțând spre ceruri mâini curate...”

3.2.6. „Golgota — temelia încrederii noastre”

Din ultimul termen de închisoare Nikolai Gheorghievici a fost pus în libertate în 1986.

„Golgota — iată centrul credinței noastre. Ea e temelia încrederii noastre. Anul acesta (Nota red.: 1987) s-au împlinit 44 de ani de când Îl urmez pe Domnul și exact jumătate din ei m-am aflat în lagăre și închisori... Nu-mi imaginez viața fără Golgota, fără Hristos cel răstignit, de la care ne sorbim forța pentru a îndura toate suferințele...”

(Dintr-o predică a lui N. Gh. Baturin la Chișinău.)

Notiță în jurnal: „Închisoarea din Kemerovo 27.11.'83:

„Spre rai prin Golgota doar mergem...” Astăzi acest gând a răsunat în inima mea cu toată claritatea și puterea de convingere. Abia acum am priceput pe deplin lucrul acesta și, „cu inima zdrobită, stau înaintea Ta...” Și totuși ce puțin încă se reflectă în noi evenimentele acelei unice zile pe pământ, „când murea pentru oameni Isus, pentru lumea ce zace-n cel rău”. Ce puțin cunoaștem încă Golgota...

Moise cunoștea bine prețul comorilor Egiptului, dar, cumpănind totul, a socotit „ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție... a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului” (Evr. 11: 26, 25).

Golgota nu e numai un fapt istoric realizat. Golgota e un eveniment continuu. Ocară lui Hristos nu încetează să răsună la adresa fraților Lui mai mici, prizoniți pentru dreptate. Însă Domnul îi îmbărbătează pe urmașii Săi: „Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prizoni, și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră!” Pentru un om condus de firea pământească aceas-

tă fericire este de neconceput, el nu e în stare să înțeleagă prioritatea comorii cerești.

Ba și eu însușesc anevoie această lecție, îndeosebi acolo „unde voința proprie, într-o înjosire și o sărăcie dezgolită, trebuie să fie adusă pe altar; unde oamenii ne judecă pe nedrept, unde ești nevoit să îngropi în tăcere și în singurătate cele mai dragi visuri...” Ai vrea să dezminți, să negi toate ocările și defăimările aruncate de oameni. El însă „n-a deschis gura deloc... și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura”.

Doamne, ajută-mă! Ție Ți-a fost incomparabil mai greu. Pe Tine Te-au vândut preoții cei mai de seamă și cărturarii, iar apoi Te-au clevetit și Te-au învinuit. În chinurile nespuse de mari de pe cruce ai fost părăsit chiar și de Tatăl Tău. Pe mine însă, în suferințele și necazurile mele mici, după făgăduința Ta plină de credințioșie și dragoste, Tu nu m-ai lăsat singur — ce mare fericire și bucurie este aceasta! Slavă Ție în veci!”

Darea de seamă cu privire la munca Secției de evanghelizare a CB CEB (La o consfătuire clandestină a Consiliului Bisericii. Moldova, 1987)

fost puși în libertate...”. Și nimeni nu presupunea că vocea profetică a păstorului răsuna pentru ultima dată la o adunare atât de numeroasă a tineretului.

„La 4 octombrie 1988 s-a întrerupt viața acestui om al rugăciunii care mijlocea pentru frățietatea noastră. Toată ziua scrisese «Lecții de clarviziune Dumnezeiască după cartea prorocului Isaia». I s-a mărit tensiunea și, peste jumătate de oră a intrat în locașurile Domnului. Pe masă ardea lampa; era deschisă, ca de obicei, Biblia, caietele cu notițe, iar alături, în carnetul de note — sute de versete din Sfânta Scriptură pe această temă” (vezi „Vestitorul adevărului” 1981, nr. 3-4; 1988, nr. 4).

O credință neprefăcută se sălășluia în inimile părinților lui, de ea era inspirat și Nikolai Gheorghievici. Nu i-a fost dat să vadă roadele slujirii misionare, să asculte dările de seamă ale vestitorilor la conferințe, dar el vedea zilele noastre cu ochii credinței și a adus o contribuție binecuvântată la realizarea libertății predicării Evangheliei.

„Cu 30 de ani în urmă Domnul ne-a spus și nouă aceste cuvinte îmbucurătoare: «Eu sunt cu voi! Sfințiți-vă, curățați-vă — veți obține biruințe mari». Și a fost așa cum a spus Domnul nostru plin de iubire.

Iar astăzi nu numai țara noastră este eliberată de influența ateistă, ci și în toată lumea Dumnezeu face schimbări. Să nu credem și să nu ziceți că a fost ceva întâmplător și au survenit unele schimbări în societate. Nu, frați și surori! Aceasta este biruința dumnezeoasă! Acesta e răspunsul la rugăciunile dumnezeoasă!

Nicio biserică tradițională, oficială, nici la noi, nici în alte țări, înrobite de concepția ateistă, nu s-a pronunțat pentru apărarea adevărului. Ele au acceptat instrucțiunile nelegiuite, din a căror cauză s-a vărsat mult sânge de-al copiilor lui Dumnezeu. Ele au lăudat regimul care lupta împotriva credinței în Dumnezeu, au contribuit la răspândirea ateismului în toată lumea. Dar s-a rugat poporul prigonit al Domnului, s-au rugat oamenii suferinței și Dumnezeu le-a răspuns”.

(Extras din predica lui Gh. K. Kriucikov, 1991, or. Nahabino, „Numai Hristos”, 2004, p. 59).

„Dumnezeu a auzit rugăciunile poporului Său și ne-a dat libertate nu pentru un timp scurt. Nu pentru o zi- două, așa ca azi să avem libertate, iar mâine — nu. Și dacă Dumnezeu a început deja să schimbe împrejurările, El nu face lucrul acesta cu mână tremurândă și nu-l face numai pentru noi. El schimbă fața întregului pământ. Iar când Domnul este cu noi, ne va fi asigurată biruința și asupra legiunilor de puteri ale întunericului. În orice chip ar veni vrăjmașul sufletelor omenești împotriva noastră cu război, el nu va prezenta absolut niciun pericol pentru cei răscumpărați!

Remarc și subliniez în mod deosebit: Domnul a făcut lucruri mari în zilele noastre! Anume El, întorcându-Se la poporul Său, a schimbat totul!“

(Gh. K. Kriucikov, „Numai Hristos“, 2004, pp. 80-83).

3.3. „Doamne! Pune în fruntea turmei păstori adevărați...“

Frățietatea noastră constituie o verigă succesorală adevărată (nu doar formală) a tuturor slujitorilor credincioși, călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, din toată istoria bisericii CEB de pe aceste meleaguri. La rugăciunile întemnițaților din anii '30 Dumnezeu a cercetat poporul Său trimițându-i trezire duhovnicească în 1961, a trezit duhul bisericilor spre a se curăța de orice păcat, a-i susține pe întemnițați cu daruri de bunăvoie, a se uni în rugăciuni și a fi independentă de lume! Slujitorii a două generații, fără a se cunoaște, trăind în perioade diferite, erau umpluți de unul și același Duh — de Duhul lui Dumnezeu. Ei îi slujeau lui Dumnezeu în condiții istorice diferite, dar acțiunea Duhului Sfânt se manifesta în mod evident în slujirea lor, „căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu“ (Rom. 8: 14). Felul de a acționa al Duhului lui Dumnezeu este același în toate timpurile. În pofida depărtării în timp, în pofida împrejurărilor diferite, a tendințelor politice ale epocii, acțiunile slujitorilor bisericii, călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, sunt într-o minunată armonie.

În slujirea Consiliului Bisericilor s-a împlinit ceea ce se ruga, din îndemnul Duhului Sfânt, Ivan Nikitovici Șilov: *„Doamne! Pune-i în fruntea turmei pe vechii păstori adevărați, care nu pot niciodată în niciun fel de împrejurări ale slujirii să fie necredincioși, părăsind turma, ci își dau viața pentru oi“.*

Slujitorii Consiliului Bisericilor CEB au devenit astfel de păstori adevărați, care își dădeau viața pentru oi.

Noi nu cerem nimic din ce este al lumii și nu luăm nimic cu împrumut de la ea. Renunțând la toate, ne rezervăm un singur drept: să trăim după învățătura lui Isus Hristos — despărțiți de lume, cu conștiința neîntinată de păcatul colaborării cu cei din exterior, să fim o biserică adevărată, să fim creștini devotați.

(Gh. K. Kriucikov, „Marea trezire a secolului XX“, 2011, p. 186)

Și care e rezultatul? În 1988 Președintele Consiliului Afacerilor Religioase, K. M. Harcirov, la întâlnirea cu reprezentanții Școlii superioare de partid a CC, a fost nevoit să recunoască:

Avem în față un fenomen uimitor: în pofida tuturor silințelor noastre, biserica a supraviețuit. Și nu numai că a supraviețuit, ci și începe a se înnoi. (Moscova, 22.03.1988)

PARTEA a III-a

RĂDĂCINILE AMARE ALE TRECUTULUI

Colaborarea păcătoasă cu statul a uniunilor oficiale ale CEB din CSI are rădăcini adânci. După cum s-a amintit în repetate rânduri în această culegere, pe la mijlocul anilor '20 în zidirea bisericii CEB, în ogorul lui Dumnezeu (1 Cor. 3: 9), a fost altoit principiul neevanghelic, potrivit căruia „biserica trebuie nu numai să se supună statului, ci și să colaboreze cu el”. În decursul secolului al XX-lea această „rădăcină amară” a păcatului s-a adâncit în biserica CEB și a adus rod amar (Evr. 12: 15).

Știe oare poporul lui Dumnezeu că nu „Directivele” sau „Regulamentul cu privire la VSEHB” sunt adevărata cauză a înființării Grupului de inițiativă, ci apostazia îngrozitoare a VSEHB, în care se împotmoliseră mulți slujitori cu mult înainte de apariția acestor documente antievangelice! („Foaia frățescă”, 1981, nr. 4)

Voi aminti ceea ce am mai spus în repetate rânduri: e o greșeală a crede că toate nenorocirile poporului lui Dumnezeu au început cu publicarea, în 1960, a „Regulamentului” și a „Directivelor”. Slujitorii superiori au căzut în dependență de organele de stat nu începând din anii '60, ci de la începutul secolului! [...] Abaterea de un secol a slujitorilor celor două uniuni ale noastre este o pată întunecoasă pe hainele bisericii renăscute a CEB. Prin o simplă amintire a istoriei nu vei șterge aceste pagini negre. Numai Domnul poate să le spele cu sângele Său... Istoria noastră e împovărată greu de păcatul trădării și al colaborării conducătorilor uniunii evanghelic-baptiste cu cei din exterior. Dumnezeu ne poruncește să ne eliberăm de acest păcat. (Din cuvântarea lui Gh. K. Kriucikov la congresul frățietății, 2001)

*„De ce, în decursul istoriei de mulți ani ai mișcării evanghelice baptiste, din momentul cotiturii istorice de la începutul secolului trecut, biserica a suferit de multe ori fiasco? Am căutat motivul ce duce la sfârșitul trist și l-am găsit în faptul că slujitorii uniunii precedente a CEB s-au abătut de la căile Domnului și **au dus tot poporul lui Dumnezeu la împotrivire față de Duhul Sfânt**. Am văzut că centrul duhovnicesc oficial a rămas fără Hristos, fără har, fără Dumnezeu. **El a călcat pe urmele lui Iuda Iscarioteanul, deoarece pentru el devenise o normă de viață a colabora cu lumea, care prigonea biserica și Îl batjocorea pe Hristos**. Noi am înțeles că o astfel de frățietate nu e de la Hristos, nu e de la Dumnezeu. Slujitorii ei nu sunt numiți de El. Nu degetele Lui au creat o asemenea biserică, ci a format-o lumea, alegându-și oameni după placul ei.”* (Gh. K. Kriucikov)

1.1. Apostazia moștenită prin succesiune

Șapovalov D. D. — prezbiter superior în regiunea Vinnița Extras din cuvântarea la congresul VSEHB la 15-17 octombrie 1963, or. Moscova

„În ceea ce privește așa-numitul Comitet organizatoric, aș vrea să atrag atenția congresului asupra unei învinuiri aduse de cel dintâi slujitorilor VSEHB. Suntem învinuiți de abatere de la principiile baptiste, de legătura și colaborarea cu organele puterii. Am stenograma congresului al XXVI-lea al baptiștilor, care a avut loc tot în acest local, și vreau să citesc unele fragmente din raportul fratelui Ivanov-Klâșnikov.

[...] Trebuie să răspundem la întrebarea: care e atitudinea noastră față de stat în general și, în special, față de împlinirea obligațiilor cetățenești?

În cazul dat Cuvântul lui Dumnezeu ne este unica călăuză, care ne servește drept sursă pentru concepțiile și convingerile noastre. Capitolul 13 al Epistolei către Romani ne dă un răspuns sigur și exhaustiv la întrebarea pusă: „Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu“. Sursa primară a unei asemenea concepții a apostolului Pavel este Domnul nostru Isus Hristos, care a determinat această atitudine în expresia concisă, dar semnificativă: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!“ [...] „Adu-le aminte să fie supuși stăpânitorilor și dregătorilor, să-i asculte...“ — îi scrie apostolul Pavel lui Tit (3: 1).

DAR NOI NU NE PUTEM LIMITA NUMAI LA ASCULTARE. CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU NE CHEAMĂ ȘI LA COLABORARE CU AUTORITĂȚILE în realizarea sarcinilor înalte și dificile ale Statului în ceea ce privește asigurarea unei munci libere și pașnice și consolidarea principiilor de bază ale societății și ale culturii. „Urmăriți binele cetății, în care v-am dus în robie, și rugați-vă Domnului pentru ea, pentru că fericirea voastră atârnă de fericirea ei!“ (Ier. 29: 7). „Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea“ (1 Tim. 2: 1-2). Apostolul Pavel îi cheamă pe credincioși să-i susțină în rugăciuni pe deținătorii puterii. Prin urmare, iată punctul nostru de vedere: noi recunoaștem statul, ne supunem autorităților. NOI SUSȚINEM STATUL ȘI COLABORĂM CU EL, DEȘI STATUL ESTE, ÎN ESENȚĂ, UN SISTEM ORGANIZAT DE CONSTRĂNGERE... Noi recunoaștem guvernul, îl susținem și colaborăm cu el în scopul realizării sarcinilor statului.

Iată, scumpi frați și surori, ce poziție aveau frații noștri baptiști față de Puterea Sovietică. Învinuirile aduse VSEHB-ului cu privire la colaborarea cu statul, ca opinii antibaptiste, ce contrazic Cuvântul lui Dumnezeu, sunt neîntemeiate. Eu susțin activitatea VSEHB.

Când am făcut cunoștință cu slujitorii din conducere, am ajuns la concluzia că acești frați sunt chibzuiți, cu experiență, deștepți și temători de Dumnezeu. Eu i-am îndrăgit copilărește, mi-am pus încrederea în ei, le-am dat mâna de părtășie în lucrarea Domnului. Și n-am dat greș. Îi mulțumesc Domnului că lucrarea Lui e în mâini de încredere și Îl rog pe Dumnezeu să-i binecuvânteze“.

1.2. „Dați-mi voie să raportez...”

Doctrina antievangelică cu privire la colaborarea bisericii cu statul, adoptată la congresul al XXVI-lea al bapțiștilor, a devenit piatra de temelie pentru istoria postbelică a bisericii CEB din URSS. Învățătura cum că „Cuvântul lui Dumnezeu ne cheamă la colaborarea cu autoritățile” și-a găsit o largă aplicare în practica vieții bisericești: nu încetau vizitele slujitorilor, din proprie inițiativă, în cabinetele deținătorilor puterii, convorbirile confidențiale cu dușmanii lucrării lui Dumnezeu, ofertele la nesfârșit: „Dați-mi voie să raportez...”

Prezbiterul superior al CEB în regiunea Kiev, cet. Mițkevici, fiind la noi în audiență pe data de 10 februarie 1953, ne-a făcut cunoscut chestionarul pe care a vrut să-l introducă Împuternicitul Consiliului în regiunea Kiev, tov. Oleinikov A. A., pentru evidența predicatorilor. Acest chestionar se numea: „Informații despre predicatori” și avea 13 întrebări. I-am răspuns prezbiterului sup. că nu avem nevoie de un asemenea chestionar cu privire la predicatori și că la noi există numai un chestionar cu privire la slujitorii cultului, care este completat la înregistrarea lui. Explicând Împuterniciților Consiliului problema în cauză, noi subliniem că avem nevoie nu de date de chestionar, ci de știri „vii”, care pot fi dobândite numai în discuția personală a Împuternicitului Consiliului cu predicatorul și în procesul studierii comunității pe viu. [...]

Împuternicitul în RSSU (semnătura) (P. VILHOVÂI)

8 mai 1953, or. Kiev

(ASFR, fond 6991, inv. 3s, u.p. 1042, f. 4-32).

Numele conspirative date informatorilor secreți ai KGB din rândul conducătorilor VSEHB: „Mi-hailov”, „Abramov”, „Fiodorov”, „Nevskii”, „Kesarev”. În noiembrie 1983 „Nevskii” a plecat în Marea Britanie pentru a lucra cu arhiva lui Prohanov”. (AC a KGB, fond 6, inv. 12, nr. 110, dos. III-175, vol. 2). („Комиссар дьявола” [„Comisarul diavolului“], A. Nejnâi, ed. M., 1993, p. 209).

<p>Посольство СССР в Великобритании г. Лондон</p>	<p>Ambasada URSS în Marea Britanie or. Londra</p>	<p>“17” ianuarie 1984 Nr. de ieșire 35</p>
<p>ЗАМЕСТИТЕЛЬ</p>	<p>ЛОЦЬИТОРУЛУИ ПРЕШЕДИТЕЛУИ CONSILIULUI AFACERILOR RELIGIOASE DE PE LÂNGĂ SOVIETUL MINIȘTRILOR AL URSS tov-lui MAKARTEV L. V.</p>	
<p>Направляю баптистов, под бывания в Англи</p>	<p>Vă expediem materialele de arhivă cu privire la istoria creștinilor bapțiști ruși, selectate de pastorul Jidkov M. I. în timpul aflării sale în Anglia în decembrie 1983.</p>	
<p>Приложение</p>	<p>Anexă: amintită numai în adresă.</p>	
<p><i>[Handwritten signature]</i></p>	<p>CONSILIER-DELEGAT DE AMBASADA URSS ÎN MAREA BRITANIE</p>	
<p>СОВЕТНИК-ПОСЛАНИК ПОСОЛЬСТВА СССР В БРИТАНИИ</p>	<p>(V. BÂKOV)</p>	
<p><i>Приложение выдано В.С.Е.К.Б.</i></p>	<p><i>Suplimentul expediat la VSEHB</i></p>	
<p><i>[Handwritten signature]</i> (V. BÂKOV) <i>[Handwritten signature]</i> <i>[Handwritten signature]</i></p>		

1.3. Notă-raport către CC al PCUS cu privire la schimbările din biserica CEB (1926-1946)

În 1947 locțiitorul președintelui Consiliului Afacerilor Religioase, Sadovski, colonel al NKVD, în raportul strict secret, prezentat membrilor CC și guvernului, scria:

„Consiliul Afacerilor Religioase vedea și vede drept sarcină a sa: să reducă la minimum particularitățile extravagante, indicate anterior, ale bisericii și, după posibilități, s-o niveleze cu alte culte făcând uz de mijloacele specifice ale bapismului însuși, cu mâinile centrului de conducere al acestuia. Consiliul ține cont de posibilitatea teoretică de apariție, pe acest temei, a unei sciziuni noi, care să tindă a păstra «curăția» bapismului tradițional, dar consideră că această sciziune presupusă poate fi ignorată, având în vedere că ea nu poate lua naștere în timpul apropiat, iar dacă va și apărea, va fi extrem de mică.

Ca rezultat al activității centrului religios baptist, VSEHB, în Biserica CEB s-au obținut, pe principiile indicate mai sus, următoarele schimbări:

1. Au fost deșărădăcinate complet așa-numitele **tendințe «antimilitariste»** care dominau mai înainte, adică refuzul de a face serviciul militar cu arma în mână. Drept ilustrare a acestei situații e participarea aproape generală a bapismilor supuși serviciului militar la Războiul pentru Apărarea Patriei și activitatea patriotică desfășurată pe larg în comunități, care nu încetează până în prezent.

2. Se introduce treptat o centralizare bine organizată și un sistem ierarhic, care substituie descentralizarea reală de mai înainte și existența anarhică a comunităților aparte, căci centrele de conducere colegială aveau mai nu demult numai funcții consultativ-religioase. Acum aceste funcții consultative au cedat locul unei linii organizatorico-administrative stabile, realizată de un singur reprezentant al centrului, păstrându-se totodată și autoritatea religioasă a centrului.

3. Se reduc la minimum și toate particularitățile extravagante ale comunităților evanghelice.

4. Această linie, **care schimbă și care a schimbat deja în mod radical exteriorul anterior al sectei**, este realizată consecvent și exact de VSEHB prin «prezbiterii superiori» din republici și regiuni (analogici mitropoliților și episcopilor bisericii ortodoxe), prin organul de presă al VSEHB — revista «Братский вестник» — și cu ajutorul circularilor VSEHB-ului, adresate comunităților locale. [...]

Consiliul Afacerile Religioase își vede sarcina în folosirea activă a posibilităților care țin de competența sa. În această privință Consiliul planifică următoarele măsuri:

1. Luând în considerație că, în intervalul de timp dat, VSEHB introduce metodic toată mișcarea evanghelică în limite organizatorice stricte și își trasează linia sa în conformitate cu recomandările Consiliului Afacerilor Religioase, să i se acorde o contribuție nelimitată, să se lărgească și să se întărească prestigiul și autoritatea lui. [...]

3. Să se dea autorizație pentru editarea culegerii de imnuri creștine, pregătită pentru tipar, care are scopul de a curăța culegerea editată în anii douăzeci și răspândită acum pe larg de sensul învechit, ambiguu al materialului. Pe deasupra, în noua culegere se introduc elemente ce presupun o anumită rânduială a serviciului divin, ceea ce are o însemnătate pozitivă.

4. Să se activeze legăturile internaționale ale VSEHB. [...]

c) să se organizeze călătoriile ale membrilor VSEHB în țările slave pentru stabilirea legăturilor cu bisericile locale ale creștinilor evanghelici bapismii.

5. Să se stimuleze personal cei mai remarcabili activiști ai VSEHB, decorându-i cu medalii, conform recomandării speciale a Consiliului Afacerilor Religioase.

6. Acționând prin intermediul VSEHB, toată lucrarea ulterioară să se facă în sensul consolidării și lărgirii calităților pozitive, amintite mai sus, ale mișcării, aducând-o treptat, în ceea ce privește organizarea ritualului, în limitele unei biserici cu forme statornice, adaptate la viața societății“ (12 februarie, 1947).

(ASR ISP, fond 17, inv. 125, dos. 506, f. 17-22).

1.4. Telegrama VSEHB-ului adresată lui I. V. Stalin cu ocazia celei de a 31-a aniversări a Revoluției din Octombrie (6 noiembrie 1948)

PREȘEDINTELUI SOVIETULUI MINIȘTRILOR AL URSS, IOSIF VISARIONOVICI STALIN
Moscova, Kremlin

CONSILIUL UNIONAL AL CREȘTINILOR EVANGHELICI BAPTIȘTI, ÎN NUMELE CREDINCIOȘILOR DE CREDINȚĂ EVANGHELICO-BAPTISTĂ, VĂ FELICITĂ CĂLDUROS PE DUMNEAVOASTRĂ, SCUMPE IOSIF VISARIONOVICI, ȘI PE TOT GUVERNUL ȚĂRII NOASTRE EROICE ȘI GLORIOASE CU OCAZIA CELEI DE-A 31-A ANIVERSĂRI A MARELUI EVENIMENT DIN ISTORIA POPOARELOR NOASTRE — MAREA REVOLUȚIE SOCIALISTĂ DIN OCTOMBRIE — ȘI ÎL ROAGĂ PE CEL ATOTPUTERNIC CA SCUMPA NOASTRĂ PATRIE SOVIETICĂ, LUPTÂND PENTRU PACE, PROSPERITATE ȘI ECHITATE SOCIALĂ ÎN ÎNTREAGA OMENIRE, SĂ ATINGĂ SUCCESUL DEPLIN ÎN LUPTA SA NOBILĂ PENTRU ACESTE MĂREȚE IDEALURI.

CREDINCIOȘII DE CREDINȚĂ EVANGHELICO-BAPTISTĂ, TRĂIND CU FRUMOASELE IDEALURI ALE POPORULUI SOVIETIC, SE DEDICĂ PE DEPLIN, ÎMPREUNĂ CU EL, MUNCII PLINE DE ABNEGAȚIE ȘI LUPTEI FĂRĂ REZERVE PENTRU REALIZAREA TUTUROR SARCINILOR, PROIECTATE DE GUVERNUL ȚĂRII NOASTRE.

DIN ÎNSĂRCINAREA CONSILIULUI UNIONAL AL CREȘTINILOR EVANGHELICI BAPTIȘTI

PREȘEDINTE: JIDKOV

SECRETAR GENERAL: KAREV

6 noiembrie, 1948

(„Братский вестник“, 1948, nr. 6, p. 5)

1.5. Circulara prezidiului VSEHB de pe data de 6 martie 1953 tuturor bisericilor CEB în legătură cu decesul lui I. V. Stalin

Tuturor bisericilor CEB

În legătură cu decesul marelui conducător al țării noastre, Iosif Vissarionovici Stalin, VSEHB Vă roagă să-i chemați pe credincioși la o unitate strânsă în jurul guvernului Uniunii Sovietice și să cinstim memoria marelui conducător prin organizarea, în comunitățile noastre, a unei adunări de rugăciune cu o rugă fierbinte pentru guvernul nostru și pentru țara noastră sovietică —

(semnătura) Jidkov

(semnătura) Karev

6 martie 1953

(ASL, fond 1448, inv. 1, dos. 104, f. 12)

tov-lui Poleanski

Vestea grea despre decesul subit al conducătorului țării noastre, Iosif Vissarionovici Stalin, ne-a zguduit adânc, umplându-ne inimile de o mare durere. Această veste grea a fost resimțită și de credincioșii tuturor bisericilor noastre cu un sentiment de adâncă durere și, în aceste zile grele, ei sunt gata să se unească și mai strâns în jurul Guvernului Uniunii Sovietice, acordându-i cel mai cordial ajutor. Pe data de 8 martie, la adunarea de duminică, în toate bisericile baptiste din RSS Letonă, Estonă și Lituaniană va fi cinstită memoria marelui conducător prin rugăciuni fierbinți pentru guvernul nostru și pentru Patria noastră Sovietică.

Episcopii CEB: în Republicile Baltice și în RSS Lituaniană — Levindanto,
în RSS Letonă — Huns, în RSS Estonă — Lipstok.

6 martie 1953, or. Riga

(ASL, fond 1448, inv. 1, dos. 104, f. 13)

1.6. Excomunicarea credincioșilor din bisericile CEB pentru concepțiile evanghelice, 1952

În anul 1952 prezbiterul superior al VSEHB în regiunea Stalinski (actualmente Donețk) — Rusanov — a expediat o dispoziție scrisă conducerii bisericii CEB din or. Makeevka: „ca biserica să-și continue existența, antimilitariștii ieșiți la iveală trebuie să fie excluși din componența ei”. Ca rezultat, 42 de membri ai bisericii au fost excomunicați, iar corul adunării de la Makeevka a fost dizolvat.

La mijlocul anilor 1950 autoritățile i-au reabilitat post-mortem, „din lipsa conținutului infracțiunii”, pe toți creștinii care fuseseră supuși represiei în mod ilegal în anii '30. Autoritățile bisericești însă — prezbiterii superiori ai VSEHB — continuau, în același timp, să-i excomunică din biserică pe cei care nu erau de acord cu hotărârile congreselor din 1926. Mai mult decât atât, întemnițaților întorși din lagăre și închisori nu li se permitea să participe la cina Domnului, fiind siliți să se pocăiască pentru că nu s-au supus hotărârilor congreselor anterioare.

A D E V E R I N Ț Ă

La 7/IX/52, în casa de rugăciune a bisericii de la Makeevka a Creștinilor Evanghelici Baptiști a fost Prezbiterul superior în regiunea Stalino, B. A. RUSANOV, în rezultatul informației primite de la prezbiterul interimar al bis. de la Makeevka N. E. SEMIONOV și de la membrul organului executiv al adunării BORȘCIOV, precum că unii membri ai bisericii de la Makeevka a Cr. Ev. Bap. se exprimă împotriva serviciului militar.

Având asemenea informații, Prezbiterul superior, RUSANOV, a hotărât să-i întrebe personal pe membrii corului despre concepțiile lor asupra problemei în cauză, deoarece KORKUNOV, care e pornit împotriva serviciului militar, cântă în cor.

Întrebându-l pe KORKUNOV personal, Prezbiterul superior, RUSANOV, s-a convins că acesta este împotriva îndeplinirii serviciului militar.

Apoi RUSANOV a început să-i întrebe pe ceilalți membri ai corului și s-a dovedit că 24 de persoane din cor sunt de aceeași părere.

Prezbiterul superior, RUSANOV, a discutat pe tema dată cu fiecare corist în parte în prezența organului executiv al bisericii.

Aceasta a avut loc duminică după adunarea religioasă de dimineață.

Iar seara, după încheierea adunării religioase, Prezbiterul superior, RUSANOV, i-a rugat pe membrii bisericii să se rețină și s-a adresat personal membrilor cu întrebarea: ce părere au despre problema în cauză. S-a dovedit că printre membri sunt 18 antimilitariști.

Prezbiterul superior, RUSANOV, le-a declarat tuturor membrilor că, în ce privește problema serviciului militar obligatoriu conform dispozițiilor generale, a fost adoptată o hotărâre suficient de clară încă în 1926 de UCER și în 1942 de VSEHB și noi, ca membri ai CEB, suntem obligați să ne facem serviciul militar în mod indiscutabil.

Problema dată nu poate fi pusă la vot, deoarece ea a fost rezolvată.

De aceea, ca biserica de la Makeevka să-și continue existența, din indicația VSEHB și a Prezbiterului superior în RSSU ANDREEV, antimilitariștii ieșiți la iveală trebuie să fie EXCLUȘI din componența ei.

42 de antimilitariști au fost excluși din componența bisericii.

Corul adunării de la Makeevka a fost dizolvat.

9/XII/52

PREZBITERUL SUPERIOR ÎN REGIUNEA STALINO

/RUSANOV/

7/IX-52 г
Христиане
согласно
СЕМЕНОВЫ
которые
анти нас
Имея
спросить
против в
Спро
таковой
Посл
членов
повинно
Еесе,
имел тол
это
собрани
Старший
и обрат
вопросу
антивоен
С
данный
давно р
1942 го,
участво
да
по ука
антивое
Обн

9/

(ASFR, fond 6991, inv. 3, dos. 1238, f. 164)

1.7. Circulară către prezbiterii din regiunea Ternopol, 1955

tov-lui POLEANSKI I. V.

Totodată expediez stenograma audienței prezbiterului super. al CEB în Ucraina, Andreev A. L., care m-a vizitat din proprie inițiativă la 12 mai 1955.

De asemenea vă expediez copia scrisorii prezb. super. în regiunea Ternopol, Talanțev, pe care vrea s-o trimită tuturor prezbiterilor asociațiilor religioase.

ANEXĂ: câte un text pe 3 foi

ЛОЦ. ÎMPUTERNICITULUI CONSILIULUI R. ȘVAIKO

În 1955 A. L. Andreev a expediat la Consiliul AR din RSSU, pentru a pune de acord, textul „Circularei către toți prezbiterii”, care conținea apelul la a-i excomunica din membri ai CEB pe cei care susțin concepțiile antimilitariste. Scrisoarea a fost aprobată la Moscova de președintele Consiliului Afacerilor Religioase — I. V. Poleanski.

ВСЕМ ПРЕСВИТЕРАМ БХБ. ТЕРНОПОЛЬСКОЙ ОБ-
РАСТЫ

TUTUROR PREZBITERILOR CEB DIN REGIUNEA TERNOPOL
SCUMPE FRATE

PACEA DOMNULUI!

Vă amintesc că Domnul v-a însărcinat cu o obligație înaltă de păstor și cu grija educării enoriașilor care v-au fost încredințați. De aceea Domnul să vă umple de înțelepciunea și puterea Sa, ca să înfăptuiți lucrarea Lui și să ocrotiți autoritatea Consiliului Unional al Creștinilor Evanghelici Bapțiști.

Conducând lucrarea lui Dumnezeu, nu uitați să vă îngrijiți a fi un vas de cinste, sfințit, folositor Stăpânului său, destoinic pentru orice lucrare bună (2 Tim. 2: 21).

Consider necesar să vă aduc la cunoștință că sunt cazuri când unii membri ai CEB, recrutați în rândurile armatei, refuză a-și face serviciul militar conform dispozițiilor generale. Iar prezbiterul nu trebuie să fie nepăsător față de asemenea acțiuni. De aceea trebuie ca fiecare prezbiter al bisericii să fie el însuși ferm convins de justetea hotărârilor fraților la congresele VSEHB și să le traducă în viață, precum și să-și educe și păstorii în același duh.

Vă propun: 1. Să țineți periodic adunări cu membrii bisericii explicând problema în cauză, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu ne învață să ne supunem stăpânirilor nu de frica pedepsei, ci din îndemnul cugetului, căci stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu (Rom. 13: 2-5).

2. La primirea în rândurile membrilor bisericii e necesar să se pună această întrebare: e de acord sau nu cu hotărârile fraților adoptate la congresele VSEHB cu privire la servirea în rândurile armatei conform dispozițiilor generale și, potrivit învățaturii Evanghelice, să dea cezarului ce este al cezarului, iar lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu (Mat. 22: 21)? Astfel, să-i educăm pe membrii noștri în duhul Evangheliei. Exercițierea îndatoririlor militare nu-l împiedicau pe Corneliu — ofițer al cetei de ostași „Italiana” — să se roage lui Dumnezeu (Fapt. 10: 1-2), nu l-au împiedicat nici pe ofițerul roman să aibă o mare credință, de care nu era nici în Israel (Luc. 7: 1-9), nici pe Erast, vistiernicul cetății, obligațiile de a administra vistieria cetății nu l-au împiedicat să fie membru al bisericii (Rom. 16: 23). Ioan Botezătorul, predicând apropierea Împărăției lui Dumnezeu, la întrebarea ostașilor veniți la el: „dar noi ce trebuie să facem?” nu le-a spus să arunce arma și să-și părăsească serviciul în armată, ci le-a răspuns: „Să nu stoarceți nimic de la nimeni prin amenințări, nici să nu învinuiți pe nimeni pe nedrept, ci să vă mulțumiți cu lefurile voastre” (Luc. 3: 14), deci, rămâneau în serviciu.

3. Dacă sunt în biserică membri care nu-s de acord cu hotărârea congreselor privind problema militară, ei să nu fie admiși să predice și să nu fie aleși în organul executiv, iar cei care își vor răspândi concepțiile negative printre alți membri ai bisericii trebuie să fie excluși din rândurile membrilor bisericii CEB.

Să ne străduim noi înșine și să-i educăm și pe enoriași să fie copii credincioși ai lui Dumnezeu și cetățeni credincioși și culți ai Țării noastre.

Domnul să Vă ajute și să Vă dea înțelepciune ca să predicați și să vă educați drept păstoriții.
Cu salut frățesc, prezbiterul superior al CEB (Talanțev)

1.8. În anii '70-'80 au fost organizate cursuri biblice fără frecvență ale VSEHB sub conducerea Consiliului Afacerilor Religioase. Lista candidaților era aprobată de cei din exterior.

În 1968 VSEHB a înființat cursuri biblice fără frecvență pentru pregătirea slujitorilor „în spiritul loialității față de legislația cultelor”. Timp de 40 de ani la aceste cursuri au fost pregătiți sute de slujitori. Toți prezbiterii superiori ai VSEHB și ai actualei UCEBR și-au făcut studiile acolo. Înscrierea la cursurile biblice fără frecvență ale VSEHB se făcea pe baza scrisorilor împuterniciților Consiliului AR „privind utilitatea instruirii la cursuri a candidaților conform listei VSEHB” și pe baza răspunsurilor candidaților la întrebările din chestionarul întocmit de VSEHB. Calea spre instruire era deschisă numai prin desolidarizarea obligatorie de frățietatea Consiliului Bisericilor și recunoașterea obligatorie a Legislației cultelor, a hotărârilor congreselor din 1926 cu privire la problema militară. În anii '80-'90 cadrele prezbiterilor superiori și ale lucrătorilor responsabili din uniunile oficiale ale CEB se formau din numărul celor instruiți la cursuri.

„Acești oameni au căpătat o anumită instruire (ei erau vădit talentați), toți au semnat un angajament că vor lucra în conformitate cu hotărârile congreselor pe care le adoptase încă Prohanov. În timpul acesta noi stăteam în penitenciare, iar această așa-numită „sută neagră” a fost aruncată în sânul bisericii pentru a-și desfășura lucrarea de distrugere. Cum au început, așa au și continuat să-și facă lucrarea: după programul „elaborat de puterea centrală”, de fapt — ateistă, care lupta împotriva credinței în Dumnezeu. De ea au fost ei numiți, și nu de biserică.”

(Gh. K. Kriucikov, „Vestitorul adevărului”, 2007, nr. 4-5, p. 20).

Circulara Consiliului Afacerilor Religioase privind candidații de a-și face studiile la cursurile biblice fără frecvență ale VSEHB, 5 noiembrie 1976

СОВЕТ ПО ДЕЛАМ РЕЛИГИЙ ПРИ СОВЕТЕ МИНИСТРОВ СССР	
119121. Москва, Смоленский бульвар, 11/2.	Телефон 243-85-05
<u>5.11.76 № 2994</u>	
С р Совет ев стоящее курсы. С ВСЕХБ, ес Про они и Ва следующие 1. 2.	<p style="text-align: center;">CONSILIUL AFACERILOR RELIGIOASE DE PE LÂNGĂ SOVIETUL MINIȘTRILOR AL URSS</p> <p>119121. Moscova, bulevardul Smolensk, 11/2 Telefon 243-85-05</p> <p><u>5.11.76 nr. 2994</u></p> <p>Cu permisiunea Consiliului Afacerilor Religioase, în timpul de față la Consiliul Unional al Creștinilor Evanghelicilor Baptiști are loc admiterea la cursurile biblice fără frecvență. Printre candidații la cursuri, incluși în lista VSEHB, sunt reprezentanți ai asociațiilor ceb din</p> <p>.....</p> <p>Rugăm să ne comunicați: cu ce titlu sunt înregistrați ei și care e părerea Dumneavoastră cu privire la utilitatea de a-și face studiile la cursuri următorii candidați: conform listei VSEHB</p> <p>1. 2.</p> <p>Șeful biroului Consiliului E. A. Tarasov</p>
Заведующий отделом Совета	Е.А.Тарасов

Chestionarul, elaborat de VSEHB pentru candidații la Cursurile Biblice fără frecvență ale VSEHB

ÎNTREBĂRI

pentru cei ce vor să se înscrie la Cursurile Biblice fără frecvență ale VSEHB

1. Numele, prenumele și patronimicul _____
 2. Adresa exactă a domiciliului pentru corespondență _____
 3. De la ce vârstă predicați _____
 4. De câte ori ați citit Biblia
 - a) Vechiul Testament _____
 - b) Noul Testament _____
 5. În trecut ați mai studiat sau nu
 - a) Dogmatica _____
 - b) Introducere în Biblie _____
 - c) Homiletica _____
 - d) Istoria bisericii creștine _____
 - e) Istoria creștinilor evanghelici _____
 - f) Exegeza _____
 - g) Constituția _____
 6. Câți membri sunt în biserica Dumneavoastră _____
 7. Sunt separări în biserica Dumneavoastră? Dacă da, atunci de ce natură? _____
 8. Cum participați la făurirea unității credincioșilor? _____
 9. Ce atitudine aveți față de activitatea „Consiliului Bisericilor“? _____
 10. Ce atitudine aveți față de activitatea VSEHB în general și față de problema unității _____
 11. Considerați că Statutul CEB corespunde Scripturii și satisface pe deplin viața și slujirea bisericilor? _____
 12. Considerați că este corect a desfășura activitatea în biserici conform legislației cultelor? _____
 13. Ce atitudine aveți față de îndeplinirea serviciului militar și participarea credincioșilor la viața socială a țării? _____
- [...]

Referință dată de împuternicitul în RSS Moldovenească celor care urmează a fi înscriși la cursurile biblice fără frecvență ale VSEHB la cererea Consiliului Afacerilor Religioase

277

277

18 noiembrie 1975

Șefului secției Consiliului Afacerilor Religioase
tov-lui TARASOV. E. A.

La nr. Dumneavoastră 2368 din 31.10.'75

ȚURCANENCO Semion Ivanovici (anul nașterii 1930, ucrainean, studii de 6 clase — membru al organului executiv al asociației religioase a CEB din Cahul) și EREMEEV Alexandru Ivanovici (anul nașterii 1931, rus, studii tehnice medii — prezbiter al asociației religioase a CEB din Bender, care au înaintat cerere pentru a se înscrie la cursurile biblice fără frecvență ale VSEHB, sunt persoane loiale, ascultă de recomandările noastre. Anterior EREMEEV se afla în grupul celor separați, actualmente el însuși acționează în mijlocul celor separați în vederea unirii.

Din partea noastră, nu avem nimic de obiectat împotriva înscrierii lui S. I. ȚURCANENCO și a lui A. I. EREMEEV la cursurile biblice fără frecvență ale VSEHB.

B. RUSNAC

**1.9. Referința împuternicitului în regiunea Donețk dată candidaților
de a fi admiși la cursurile biblice fără frecvență ale VSEHB
la cererea Consiliului Afacerilor Religioase**

Совет по делам религий при Совете
Министров СССР

Члену Совета тов.Тарасову Е.А.

На
в состав
он в ка
его рук
Шат
тивных
ЕХБ(г.Д
в с
"молоде
в П
ЕХБ", в
ников и
в н
ти и ру
Сейчас
ритета
Ест
казался
ного сс
Скл
Счи
слушате
его дея

Consiliul Afacerilor Religioase de pe lângă
Sovietul Miniștrilor al URSS
Membrului Consiliului — tov-lui Tarasov E. A.

La cererea Dumneavoastră cu privire la utilitatea admiterii cet. Șatohin L. A. la cursurile biblice fără frecvență ale VSEHB, Vă comunicăm că el nu e înregistrat în calitate de slujitor al cultului; nu avem nici date privind ordinarea lui în rang de diacon (n-a fost ales diacon).

Actualmente Șatohin L. A. este unul dintre cei mai activi creștini tineri ai asociației religioase înregistrate a CEB (or. Donețk, str. Balaklevskaia, 8).

Anterior a fost în rândurile activiștilor „mișcării“ de creare a „bisericii tineretului“, practica activitatea misionară.

În 1977 a semnat petiția adeptilor așa-numitului „consiliu al bisericilor CEB“, în care aceștia cereau eliberarea lucrătorilor editurii „Hristianin“ care fuseseră condamnați.

Actualmente, după cum declară prezbiterul superior al CEB în regiune și conducerea bisericii, Șatohin și-a recunoscut rătăcirea și greșelile. Acum în comunitate i se creează condiții pentru „creștere“, pentru consolidarea autorității în mijlocul membrilor bisericii, a muncii în mijlocul tineretului creștin.

Există părerea că el nu s-a dezis pe deplin de intențiile lui de mai înainte, deși manifestări evidente în vederea organizării „uniunii tineretului“ nu sunt.

E dispus spre activitatea misionară, spre întruniri ale creștinilor tineri.

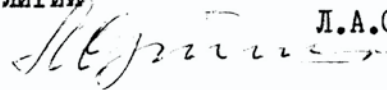
Considerăm că e prea devreme a-l admite pe Șatohin L. A. la cursurile biblice fără frecvență. E nevoie de studierea ulterioară a activității lui.

Împuternicitul Consiliului Afacerilor
Religioase în regiunea Donețk

L. A. Serpilin

Уполномоченный Совета по делам религий,
по Донецкой области

Л.А.Серпилин

(ASFR, fond 6991, inv. 6, dos. 1882, f. 32)

1.10. Explicările Consiliului Bisericilor CEB cu privire la unitatea credincioșilor și la tratativele cu VSEHB

Anul 1962:

„A ajunge la curăție și unitate este sarcina noastră primordială. Dar spre ce fel de unitate tindem noi pe baza Cuvântului lui Dumnezeu?

În primul rând, pledăm pentru unitatea cu Hristos, căci pentru cel care nu are această unitate e inutilă și oricare altă unitate (Ioan. 15: 4, 5);

în al doilea rând, pledăm pentru o unitate cu toți sfinții, căci suntem prieteni cu toți cei ce se tem de Domnul și păzesc poruncile Lui (Ps. 119: 63);

în al treilea rând, suntem pentru unitatea tuturor comunităților CEB, pentru unitatea întregii Biserici a lui Hristos (Ioan 17: 21).

Dar suntem împotriva unității cu apostazia, suntem împotriva unității cu păcătoșii, căci pentru o asemenea unitate Dumnezeu ne pedepsește și, dacă nu vrem să tragem învățăminte, ne părăsește cu totul (2 Cor. 6: 14-16).

Vă rugăm fierbinte, scumpi prieteni, să nu înțelegeți această explicare ca o chemare spre schismă și dezbinări. Căci Cuvântul lui Dumnezeu ne învață: «Dacă este cu putință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii» (Rom. 12: 18)“.

(Apelul Comitetului organizatoric către toate comunitățile CEB, 22.09.1962)

Anul 1964:

„În epistola VSEHB sunt următoarele cuvinte: «Cu o dragoste frățească, noi dăm mâna tuturor celor care Îl iubesc pe Domnul și Mântuitorul Isus Hristos și prețuiesc Sângele Lui scump, vărsat pe Golgota pentru păcatele noastre».

Minunate cuvinte! Și de-ar fi ele rostite sincer și din adâncul inimii, cine n-ar răspunde la această chemare?! Însă biserica CEB știe bine că această mână, întinsă acum, a scris «Regulamentul din 1960» și «Directivele către prezbiterii superiori»; această mână a trimis în surghiun și închisori sute de frați și de surori și a lăsat orfani sute de copii creștini; această mână îi oprea pe tineri să intre în biserică și acum aceeași mână vrea să țină și să stăpânească toată biserica CEB, fără a se fi pocăit de abaterea de la poruncile lui Hristos.

Iată ce fel de mână îi întind bisericii slujitorii VSEHB! O, de-ar prețui ei cu adevărat Sângele lui Isus Hristos, vărsat pe Golgota, de L-ar iubi într-adevăr pe Domnul mai mult decât își iubesc propria viață și de ar tinde spre unitate în faptă, și nu în vorbă!

Dar și în această chemare la unire ei continuă să urmărească aceleași scopuri antievangelice. «Voi deci, preaiubiților, știind mai dinainte aceste lucruri, păziți-vă ca nu cumva să vă lăsați târați de rătăcirea acestor nelegiuți, și să vă pierdeți tăria» (2 Pet. 3: 17).

(COMITETUL ORGANIZATORIC despre congresul VSEHB din 1963, ianuarie 1964)

Anul 1969:

„Actualmente în frățietate s-au delimitat două orientări și, ca dovadă, avem două frățietăți. Ne străduim să facem tot posibilul pentru a se ajunge la unitatea întregului popor al lui Dumnezeu... La 9 octombrie 1969 VSEHB ne-a trimis o invitație oficială la o convorbire referitor la problema unirii. Frații au hotărât să discute numai privitor la pocăința dumnealor [...] sperând că, prea poate, se va ajunge la pocăința lor și la revederea problemei excomunicării [...] Însă ei au spus că aceste condiții sunt inacceptabile. Ei propun să ne recunoaștem reciproc greșelile. Reiese că: unii păcătuiau, alții îi mustrau, iar acum trebuie să ne iertăm unii pe alții. Pentru ce să se pocăiască cel care mustră? Nu putem încălca Evanghelia“.

(Darea de seamă cu privire la slujirea CB CEB pentru anul 1969, raportor — Gh. K. Kriucikov)

Anul 1970:

„Ne adresăm în primul rând dumneavoastră, preaiubiți frați și surori care vă aflați în comunitățile VSEHB! O spunem cu toată sinceritatea că suntem gata chiar acum să ne unim cu bisericile dumneavoastră și să-I slujim Domnului împreună, cu inimi credincioase. Dar atâta timp cât vă aflați sub conducerea lucrătorilor VSEHB, care s-au abătut pentru totdeauna de la adevăr, nu putem accepta o unire organizatorică cu dumneavoastră.

Noi prețuim relațiile frățești adevărate ale multora dintre dumneavoastră cu noi și cu copiii lui Dumnezeu care se află în condiții grele din cauza Numelui Domnului. Totuși mântuirea vă este în pericol dacă, fiind la curent cu apostazia slujitorilor VSEHB, îi susțineți cu râvnă, participați împreună cu ei la cina Domnului sau vă aflați într-o unitate organizatorică cu ei.

Vă mărturisim în Numele Domnului: dacă prețuiți mântuirea și unitatea cu Dumnezeu, să știți că e imposibil a fi în unitate cu conducătorii VSEHB și, în același timp, în unitate cu Dumnezeu. Una din două: sau VSEHB vă va ține departe de Dumnezeu, sau Dumnezeu vă va ține departe de VSEHB“.

(„TOȚI SĂ FIE UNA...“, 6 decembrie 1970)

Anul 1976:

„Disponem de o vastă informație în privința activității lucrătorilor din VSEHB atât în țară, cât și peste hotare. Activitatea lor este o mreajă continuă de uneltiri păcătoase.

Ei ne invită la masa tratativelor. Dar trebuie să spunem că noi nu putem nici să începem astfel de întâlniri și tratative. [...] Ei râd de concepția noastră despre sfințire, concepție preluată de la primii creștini, râd de teama noastră de a ne întina conștiința.

Cum putem începe tratativele când ei colaborează cu organele securității, ba îi recrutează și pe alți credincioși? [...] Unindu-ne cu VSEHB, ne-am uni, prin ei, cu KGB și ne-am despărți pentru totdeauna de Dumnezeu. De aceea trebuie să înțelegem cu toată claritatea că în asemenea împrejurări calea unirii cu VSEHB este închisă pentru noi și nu putem avea niciun fel de contacte cu slujitorii lor oficiali. Dar nu putem nici să trecem sub tăcere aceste lucruri, căci numai ceea ce este muștrat e neutralizat“.

(Din darea de seamă a lui Gh. K. Kriucikov către
Consfătuirea unională a CB CEB, 22.05.1976)

Anul 1986:

„Auzind chemarea Domnului: «Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!» (Apoc. 18: 4), noi nu ducem niciun fel de tratative cu VSEHB; nu ducem tratative nici cu cei care au vrut să fie un pod de legătură între Consiliul Bisericilor și VSEHB, care cheamă poporul lui Dumnezeu pe vechiul fâgaș al abaterii și despărțirii de Dumnezeu. Căci întrevederile și discuțiile se țin, de obicei, cu scopul determinării pozițiilor. Opiniile lor ne sunt cunoscute, Domnul urăște principiile activității lor (Ps. 97: 10; Apoc. 2: 6).“

(„Foaia frățescă“, 1986, nr. 3-4)

Anul 1991:

„Domnul ne-a făcut părtași la «adunarea în sărbătoare» la «Biserica celor întâi-născuți, care sunt scriși în ceruri», la Biserica celor biruitori, care îi include pe eroii credinței din toate veacurile, începând de la apostoli. Ne-a făcut părtași la adunarea celor care și-au păstrat în inimi flacăra iubirii când cei mai mulți și-au părăsit dragostea dintâi (Apoc. 2: 4). [...] Dar ce trebuie să facă sfinții lui Dumnezeu când cei care poartă cea mai mare vină pentru abaterea poporului Domnului rămân nepocăiți și, moștenind apostazia păcătoasă, o înmulțesc fără teamă de Dumnezeu?! Răspunsul Domnului este următorul: «Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!», căci, fără sfințire, nimeni nu va vedea pe Domnul (Apoc. 22: 11; Evr. 12: 14).“

(Consiliul Bisericilor CEB)

Anul 1997:

„Materialul «Despre sfințire», propus frățietății, constituie, de fapt, poruncile Domnului, culese și concentrate, pe care, dacă le împlinim, ne eliberăm de orice păcat. Numai pe calea sfințeniei trebuie să mergem! Numai ea este dreaptă! De aceea tuturor celor care doresc să ajungă a fi una cu noi și să-L urmeze cu adevărat pe Hristos le propunem și astăzi: «Dacă vreți să mergeți pe calea curățării, atunci să ne dăm unii altora mâna de părtășie. Ne vom întâlni, ne vom ruga, vom pune în discuție problemele vitale, ca să conducem pe calea dreaptă, pe calea neprihănilor poporului lui Dumnezeu». Nu avem alternative. Dacă Dumnezeu a zis: „Iată drumul, mergeți pe el!“ (Is. 30: 21), noi nu-I putem spune: «Doamne, oare nu ai o altă cale, mai tihnită?!» Da, suntem oa-

meni subordonați, dependenți, dar ne este plăcută calea dependenței totale de Domnul, pentru că ea este unica ce duce la viața veșnică“.

(„Vestitorul adevărului“ 1997, nr. 4)

Anul 2001:

„Au trecut deja 40 de ani. În decursul acestor ani am primit o mulțime de dovezi clare și exacte privind activitatea VSEHB și toți slujitorii Consiliului Bisericilor am ajuns la părerea unanimă: uniunea oficială a CEB merge astăzi pe o cale mai largă decât mai înainte și aceasta e tot aceeași cale a apostaziei, cale ce duce la pieire...“

Ceea ce declară ei astăzi de la amvoane și din paginile publicațiilor ce le aparțin mărturisește o dată în plus că ei știu că se află pe o cale greșită, și totuși nu vor s-o părăsească“.

(Din cuvântarea lui Gh. K. Kriucikov la congres, Tula, 2001)

Anul 2004:

„Astăzi calea uniunii oficiale a CEB a devenit și mai largă decât în anii precedenți. Poruncile Scripturii la nivel etico-moral sunt respectate acolo, însă ei nu au legătură în duh cu Dumnezeu, nici nu sunt călăuziți de El, se rătăcesc în ce privește învățătura evanghelică, acolo nu are cine spune cuvântul adevărului. Se practică căsătoriile celor credincioși cu cei lumești; odată cu acceptarea televiziunii, în fiecare casă a intrat desfrâul. Pretutindeni s-a introdus planificarea familiei. Păstorii îi încurajează pe tinerii creștini să nu le tremure mâna împușcând în inamici...“

Citim revistele uniunilor oficiale, trimitem observatori la conferințele lor și așteptăm: poate că, dată fiind libertatea relativă de astăzi, se vor ivi zorii trezirii duhovnicești în frățietatea evanghelică-baptistă din țările CSI — în Asia, în Ucraina... Dar când citim publicațiile lor sau ascultăm materialele conferințelor, ne cuprinde groaza: evangheliști cu renume îi cheamă pe credincioși să devină prim-miniștri, președinți... Scriptura însă ne învață: «Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume...» (1 Ioan 2: 15)“.

(Gh. K. Kriucikov, Tula, 2004)

Anul 2007:

„Consiliul Bisericilor a primit o invitație oficială de la conducerea Uniunii autorizate a CEB din Rusia, ne propun să începem tratativele cu ei, ne invită la ședințele Consiliului comun... Care este atitudinea noastră față de aceste invitații? I-am însărcinat pe doi frați să asiste, cu statut de observatori, la măsurile lor, dar nu putem lua parte împreună cu ei la niciun proiect.“

Aceiași oameni ne propun să alegem 2-3 slujitori pentru a pleca în Israel în componența unei delegații de slujitori ai Uniunii lor, ai celei autonome... Cu ce scop? Ca să se roage pe Golgota pentru unitatea creștinilor în baza rugăciunii lui Hristos, a Marelui nostru preot: „Toți să fie una...“ Dar oare pentru o astfel de unitate s-a rugat Domnul — unitate cu cei necredincioși, cu apostatii, cu slujitorii care îi trădează pe frați, ca Iuda? Ce profanare a rugăciunii Mântuitorului!

Fraților, dacă în rândurile noastre vor apărea slujitori care ne vor chema pe această cale a unității cu apostatii, atunci cu trupul meu voi acoperi pragul ușii, dar nu voi permite să intre în frățietate această necurăție...“

(Gh. K. Kriucikov la consfătuirea lărgită a CB, ianuarie 2007)

Ceea ce lumea numește astăzi libertate spirituală, libertatea cuvântului, a presei — nu este o renaștere a poporului. Renașterea e pocăință, e lepădarea păcatului, e apropierea de Dumnezeu! Însă astăzi nu numai lumea, ci nici biserica oficială, care colaborează cu neprietenii, nu se pocăiește! Ea nu s-a schimbat deloc și nici n-are de gând să se pocăiască! [...]

Astăzi se pocăiesc chiar și politicienii, lor li se strânge uneori inima. Iar biserica nu se pocăiește — în ea sunt oameni sfârșiți, de la care n-ai la ce te aștepta! Biserica oficială e cea mai devotată în lepădarea de adevăr.

Cât privește poporul de rând al lui Dumnezeu, oamenii se frământă, caută pocăință, îi roagă pe slujitorii noștri să le ajute să efectueze în adunările lor lucrarea de curățare. Ne susținem în rugăciuni unii pe alții.

Însă cei care au la activul lor mii de biserici închise, zeci de mii de suflete nemântuite și o mulțime de jertfe sângeroase, aceia tac. Trebuie să înțelegem că această tagmă L-a respins pe Dumnezeu pentru totdeauna. Ei au epuizat îndelunga Lui răbdare și El i-a părăsit.

(Gh. K. Kriucikov, „Numai Hristos“, 2004, pp. 69-70)

„PENTRU CE NI S-AU ÎNTÂMPLAT TOATE ACESTE LUCRURI?”

„...Dacă Domnul este cu noi, pentru ce ni s-au întâmplat toate aceste lucruri? Și unde sunt toate minunile acelea pe care ni le istorisesc părinții noștri când spun: «Nu ne-a scos oare Domnul din Egipt?» Acum Domnul ne părăsește, și ne dă în mâinile lui Madian!” Domnul S-a uitat la el, și a zis: „Du-te cu puterea aceasta pe care o ai, și izbăvește pe Israel din mâna lui Madian; oare nu te trimit Eu?” Jud. 6: 13-14

2.1. Libertatea înșelătoare

Din Cuvântul lui Dumnezeu știm că toate puterile iadului n-au putut, nici nu vor putea niciodată să biruie Biserica lui Isus Hristos. Însă în anii '30 asociația celor credincioși, organizată structural în Uniunea Creștinilor Evanghelicilor din Rusia și în Uniunea Baptiștilor din Rusia, a fost dizolvată. Aceste uniuni, care, către anul 1928, aveau în rândurile lor aproape 600 000 de membri, au fost lichidate, credincioșii au fost împrăștiați. Prigonitorii se răfuiau crud cu frățietatea CEB și se bucurau anticipat de biruința pe care și-o plănuiau s-o obțină. Care e cauza acestui dezastru?

Istoria bisericii CEB din secolul al XX-lea cunoaște mici perioade de scădere a intensității persecuțiilor: după manifestul cu privire la toleranța religioasă, după revoluția din 1917. Însă aceste perioade scurte de libertate erau, de fapt, zile înșelătoare. Anume în acei ani biserica se abătea de la curăția învățaturii, de la menirea sa. În timpul libertății dușmanul îi provoca mai multe daune decât în perioadele de persecuții.

Examinând minuțios documentele de arhivă ale frățietății evanghelic-baptiste, am căpătat mărturii convingătoare: libertatea obținută le-a deschis fraților noștri ușa spre lumea creștină din Occident, care, în persoana Alianței Mondiale Baptiste și a celei Europene, prin liberalismul și modernismul acestora, au dus frățietatea noastră la abatere de la principiile evanghelice și la colaborarea păcătoasă cu lumea.

Anul 1905 a devenit un an de cotitură pentru creștinii din Rusia.

În iunie 1905 fraților conducători ai comunităților baptiste, D. I. Mazaev, V. Ivanov, V. G. Pavlov, li s-a oferit posibilitatea de a fi delegați la primul Congres mondial al baptiștilor, la Londra. Acolo ei au fost absorbiți de atmosfera deliberării libere a unui cerc foarte larg de probleme privind relațiile dintre biserică și stat. În rapoartele celor mai mulți dintre delegații la congres creștinismul era prezentat ca o putere minunată pentru mari schimbări în societate și în lume. „Biserica poate și trebuie să exercite o influență care ar transforma toate relațiile industriale și comerciale, care ar captiva întreaga politică făcând-o creștină” — afirma, în cuvântarea sa înflăcărată, conducătorul Seminarului Teologic din SUA, doctorul August Strong. „Pentru mulți baptiști din Occident, de la apariția lor în Anglia în secolul al XVII-lea, activitatea social-politică a fost o manifestare firească a credinței” (V. Popov). Delegația baptiștilor din Rusia, baptiști care, în anii autocrației, au ținut piept unei furtuni cumplite de persecuții și n-au renegat curăția învățaturii evanghelice, la acest congres, s-au ciocnit pentru prima dată de „realizările” baptiștilor în politică. În comparație cu „realizările” protestantismului apusean biserica din Rusia părea o biserică subterană, metodele ei de vestire a Evangheliei păreau extrem de modeste, casele de rugăciune — niște izbe, rezultatul influenței asupra societății părea neînsemnat. Înaintea fraților noștri s-a deschis o altă panoramă a zidirii duhovnicești. Toate cele văzute și auzite s-au dovedit a fi o ispită foarte mare, în fața căreia era greu să rezisti.

La întoarcerea în Rusia V. G. Pavlov s-a înscris în partidul cadeților, președintele D. I. Mazaev și-a înaintat, în curând, candidatura pentru alegerile în Duma de stat. La 17 octombrie 1905 țarul Nikolai al II-lea a promulgat așa-numitul Manifest din Octombrie, care dădea Rusiei o constituție și proclama dreptul la libertăți civile pentru toți cetățenii. Și deja peste trei zile, la 21 octombrie 1905, în Rusia este înființat, pentru prima dată, partidul creștin-democratic „Uniunea libertății, dreptății și păcii”. Fondatorii lui au devenit: menonitul P. M. FRIZEN, creștinul evanghelic I. S. PROHANOV, baptiștii V. G. PAVLOV și N. V. ODINȚOV. Patru activiști religioși, captivați de valul schimbărilor de stat, au expus, în programul lor, susținerea monarhiei constituționale, proclamând necesitatea reprezentării poporului, precum și drepturile și libertățile de bază. De la congresele baptiștilor au început să vină la adresa țarului telegrame de credincioșie. Toate aceste inovații erau dictate de influența protestantismului apusean. Dar poate oare biserica să aibă programe sociale și să se implice în politică pentru a influența asupra societății? Nu e o întrebare fără rost. Răspunsul la ea sau ne duce la viață, sau ne aruncă în prăpastia jocurilor și pasiunilor politice, unde ne așteaptă pieirea spirituală.

Odată Isus era înconjurat de norod și, fiindcă locul era pustiu și ziua era pe sfârșite, I s-a făcut milă de el, a făcut o minune și i-a săturat pe toți cu pâine. Atunci „oamenii aceia, când au văzut minunea... ziceau: «Cu adevărat, acesta este proorocul cel așteptat în lume»” și aveau de gând să-L facă împărat (Ioan 6: 14-15). Doreau

să aibă un astfel de Împărat, care face minuni. Cu câtă bucurie L-ar fi primit lumea pe Hristos dacă El ar participa la rezolvarea problemelor ei sociale sau politice! Dar Hristos S-a abstras de la toate acestea. „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” — i-a spus El lui Pilat. Și poporul L-a respins. Aveau nevoie de un altfel de Hristos.

Urmându-L pe Învățătorul nostru ceresc, noi recunoaștem că implicarea în politică și în problemele sociale nu e calea noastră. Pe ea nu vom avea binecuvântarea Domnului. Cu toate acestea, mulți au mers pe această cale și, cu regret, merg mulți și astăzi.

Cei dintâi frați ai noștri întorși la Dumnezeu — Reaboșapka, Ratușnâi, Onișcenko și alții — erau atunci foarte curați, erau, se poate spune, virgini din punct de vedere duhovnicesc. Viața lor era zidită exclusiv pe Cuvântul lui Dumnezeu! Și bisericile creșteau. Însă au venit oameni mai deștepți, dar cu gânduri dornice de glorie. Și când au învățat (Prohanov — în Anglia, Pavlov — în Germania), au căpătat cunoștințe nu nemijlocit de la Dumnezeu și din Cuvânt, ci de la acea cultură, de la acel baptism care, timp de 400 de ani, s-a denaturat extrem. [...] Trebuie să spunem că Alianța Mondială Baptistă, prin colaborarea sa cu puterea laică, a dat multe exemple negative, fapt care a influențat asupra destinului frățietății mondiale a baptiștilor, inclusiv al celei din Rusia. (Gh. K. Kriucikov, „Vestitorul adevărului”, 2007, nr. 4-5, pp. 18-19)

Anul 1911:

La Congresul mondial al Baptiștilor, care a avut loc în or. Philadelphia (SUA), pastorul John W. Ewing, în cuvântarea sa înflăcărată pe tema „Baptiștii și venirea Împărăției lui Dumnezeu în Europa”, îi chema, în Numele lui Dumnezeu, pe baptiștii ruși la noi pași curajoși: „Dumnezeu vă cheamă pe voi, baptiștii ruși, să dețineți un rol conducător în zidirea viitoarei Rusii — a unei noi Rusii”.

Peste 15 ani conducătorii uniunii baptiste, infectați de virusul „zidirii unei noi Rusii”, au rostit la congr. al XXVI-lea:

Statul, care, câțiva ani după revoluție, a avut o atitudine îngăduitoare față de tendințele antistatale ce se răspândeau printre noi, ne cere acum socoteală și vrea să știe cine suntem: o mână de sectanți cu orientări anarhice, gata să treacă cu orice ocazie în ilegalitate ori să emigreze, sau suntem o mișcare religioasă serioasă și puternică, care pretinde la călăuzirea duhovnicească a țării și care, crescând mereu, atrăgând în rândurile sale masele largi ale populației, dorește și poate să influențeze asupra opiniei publice, asupra orânduirii sociale și a celei de stat și chiar asupra legislației. Iar noi anume că la cea din urmă pretindem... (P. V. Ivanov-Klâșnikov, 14-18 decembrie 1926)

Anul 1917 — în Rusia a avut loc revoluția din februarie.

Baptiștii din America se bucurau de venirea ei, au contribuit la această revoluție, au dat bani. Președintele Alianței Baptiste Mondiale, Robert Stuart MacArthur, a expediat în martie o scrisoare profesorului P. N. Miliukov: „Toți americanii sunt plini de uimire bucurându-se de revoluția din Rusia...” Această era, din partea lor, participarea la instaurarea principiilor revoluționare. Acel veac groaznic a înmormântat și a nimicuit atâtea lucruri sfinte, încât nici nu pot fi numărate! A grămădit milioane de cadavre, iar americanii se bucură. I-a luminat oare Dumnezeu în mod deosebit pe americani? Nu, ei au intrat pur și simplu în perioada de întuneric spiritual, care vine întotdeauna când suntem departe de Dumnezeu. [...] Abia când examinăm aceste lucruri peste o sută de ani, ne devine clar ce au făcut ei pe pământ în Numele lui Dumnezeu fiind unși ca să-I slujească Celui preainalt. [...] Am fost implicați în politica murdară și ne-am afundat în ea cu plăcere, iar apoi am secerat roadele acestei nenorociri — ale abaterii, aproape universale, de la adevăr. (Gh. K. Kriucikov, „Vestitorul adevărului”, 2007, nr. 4-5, pp. 18-19)

Anul 1926:

La congresul evangheliștilor și la cel al baptiștilor a fost adoptată hotărârea cu privire la problema militară. Invocând raportul secretarului AMB (al doctorului J. H. Rushbrooke) „Despre atitudinea bisericii față de stat” (publicat în revista „Бaptист”, nr. 1, 1927), orientându-se după practica frățietății baptiștilor din toate țările și după Mărturisirea lor de credință, conducătorii Uniunii Baptiste au declarat:

Îi chem pe toți să se întoarcă sub steagul vechi, încercat în furtuni, al baptismului... să aibă o atitudine pozitivă față de serviciul militar obligatoriu... ca să fie înlăturată orice confuzie, orice abatere spre anabaptism... (din raportul lui P. V. Ivanov-Klâșnikov „Cu privire la atitudinea față de stat și de serviciul militar”, Moscova, 14-18.12.1926) Vezi „Supliment”, pp. 286-291

Cele expuse confirmă că orientarea spre rădăcinile protestantismului occidental a îndreptat frățietatea CEB, la începutul secolului al XX-lea, pe făgașul relațiilor păcătoase dintre biserică și stat. Și ceea ce vrăjmașul su-fletelor omenești n-a putut să obțină pe calea prigoanelor, a obținut cu viclenie prin unirea bisericii cu sta-tul în timpul libertății. Această „rădăcină amară” a produs mișcării evanghelice din Rusia pierderi ireparabile.

Să ținem minte, preaiubiților, că diavolul a obținut succese considerabile nu cu prigoanele. Să ne amintim Edenul. Oare cu arma a venit acolo satana? A venit cu Cuvântul lui Dumnezeu, dar denaturat. Cea mai gravă ispită este atunci când ni se propune, în baza Cuvântului lui Dumnezeu, o cale pe care Domnul nu ne-a poruncit să mergem: «Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?...» (Gen. 3: 1). Când a venit pe pământ ultimul Adam — Isus Hristos —, abia ieșise din apele botezului și a fost dus de Du-hul în pustiu, unde s-a apropiat de El satana. S-a apropiat nu cu prigoane, ci cu același Cuvânt al lui Dumnezeu. Hristos a respins atacurile lui satan mărturisind Cuvântul Domnului dintr-o inimă curată.

(Gh. K. Kriucikov, „Numai Hristos”, 2004, p. 106)

În rândurile noastre unora nu le ajungea credința, cădeau în ispită acceptând gândurile: „Dacă vom avea măcar cât de cât influență politică, atunci vom îmbunătăți repede această lume. Numai bap-tiștii nu sunt la putere! Și când vor veni ei acolo, atunci vom și deveni o Împărăție a lui Dumnezeu”. Ce rătăcire! Mergând acolo, noi avem deja conștiința denaturată. Aceasta nu e sfera noastră. Puterea de stat e o manifestare concentrată a tot ce este lume! „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume”. [...] Dacă dorim să câpătăm ceva de la împărat, de la această putere a statului, de la democrație, de la revoluție, dorim să gustăm, pentru gloria noastră și pentru in-fluența noastră, din tarta lor mare, atunci, până ce mușcăm, vrăjmașul, în spatele nostru, va intra în biserică și va începe să stăpânească în ea, și o va chema să meargă pe căile firii pământești, o va învăța să se abată de la Dumnezeu. Cu părere de rău, nu toți înțeleg lucrul acesta.

(Gh. K. Kriucikov, „Vestitorul adevărului”, nr. 4-5, 2007, pp. 19-21)

2.2. „Părinții noștri... au păcătuit...”

Îndurerat pentru pustiirea Ierusalimului, prorocul Ieremia scria (cartea Plângerile lui Ieremia):

„Ierusalimul... a căzut... în mâna asupritorului” (1: 7);

„...în Locașul lui cel sfânt, au intrat neamurile cărora Tu le poruncisei să nu intre în adunarea Ta!” (1: 10);

„fiii mei sunt zdrobiți, căci vrăjmașul a biruit” (1: 16).

De ce vrăjmașul a biruit? La această întrebare prorocul Domnului răspunde:

„Asupritorii lui sar biruitori... Căci Domnul l-a smerit, din pricina mulțimii păcatelor lui” (1: 5);

„Greu a păcătuit Ierusalimul! De aceea a ajuns de scârbă” (1: 8);

„Domnul a trimis împotriva lui Iacov de jur împrejur vrăjmași” (1: 17);

„Domnul și-a disprețuit altarul, și-a lepădat locașul Său cel sfânt. A dat în mâinile vrăjmașului zidurile palatelor Sionului” (2: 7);

„**Proorocii tăi...** nu ți-au dat pe față nelegiuirea, ca să abată astfel robia de la tine, ci ți-au făcut proorocii mincinoase și înșelătoare” (2: 14);

„Iată rodul **păcatelor proorocilor** săi, al **neleguirilor preoților** săi, care au vărsat în mijlocul lui sângele celor neprihăniți! Rătăceau ca orbii pe ulițe, mânjiți de sânge, așa că nimeni nu putea să se atingă de hainele lor” (4: 13-14);

„**Părinții noștri**, care **au păcătuit**, nu mai sunt, iar noi le purtăm păcatele” (5: 7);

„Domnul a înfăptuit ce hotărâse... a nimicit fără milă; a făcut din tine bucuria vrăjmașului, a înălțat țaria asupritorilor tăi!” (2: 17);

„Uită-Te, Doamne, și privește: cui i-ai făcut Tu așa?... Să fie măcelăriți preoții și proorocii în Lo-cașul cel sfânt al Domnului?” (2: 20);

Israel a ajuns în nenorocire pentru „păcatele prorocilor săi”, pentru „nelegiuirea preoților săi” și „păcate-le părinților”. Împărații Babilonului și ai Asiriei făceau doar ceea ce hotărâse Dumnezeu cu privire la Israel.

Folosind acest principiu biblic pentru conștientizarea istoriei bisericii CEB din secolul al XX-lea, nu pu-tem să nu ajungem la concluzia că nu legislația cultelor trist cunoscută din 1929, nu anii '30, ani grei de restriște, au devenit cauza lichidării uniunilor noastre precedente. Când nenorocirile se abat din exterior, Dumnezeu este de partea noastră și, cu ajutorul Lui, noi biruim: „Cu Dumnezeu vom face isprăvi mari, și El va zdrobi pe vrăjmașii noștri” (Ps. 60: 12). Însă când biserica, în persoana conducătorilor ei, se abate pe calea infidelității față de Dumnezeu, atunci lumea stăpânește asupra moștenirii lui Dumnezeu (Mat. 5: 13). Iar dacă slujitorii vin la Dumnezeu cu pocăință, nu-i dau lumii nici „o unghie” din ceea ce este consacrat

Domnului (Exod 10: 26), atunci nu există întărituri pe care El să nu le poată surpa la rugăciunea „împărăției Lui de preoți”, care înalță spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli.

Cercetătorii contemporani se grăbesc să prezinte o altă concepție asupra istoriei bisericii din anii '20-'30: cum că de toate sunt vinovați ateștii, persecuțiile, legislația aspră. Această opinie este infiltrată în conștiința poporului lui Dumnezeu și îl abate de la responsabilitatea pentru umblarea sa înaintea Domnului. Ghennadi Konstantinovici spunea:

Pare deja sâcâitor și cu totul de prisos a mai aminti că persecuțiile n-au dăunat niciodată bisericii adevărate, ci nenorocirile se abăteau asupra ei numai când ea se despărțea de Dumnezeu prin păcatele sale. Însă, după cum scria apostolul Petru: „...măcar că le știți, și sunteți tari în adevărul pe care-l aveți” (2 Pet. 1: 12), suntem nevoiți să vorbim iar și iar despre aceste lucruri, pentru că nu se potolesc cei ce încearcă să ne distragă de la împlinirea neabătută a poruncilor lui Hristos. Ei caută și astăzi să treacă asupra celor din exterior vina pentru toate neorânduiriile din trecut și pentru suferințele poporului lui Dumnezeu, de fapt însă, în problemele orânduiri interne a bisericii cei din afară nu au nicio treabă cu noi, precum nici noi cu ei.

În 2001, la congresul frățietății noastre multinaționale (peste 60 mii de membri), în prezența a 670 de delegați și oaspeți, președintele CB CEB, Gh. K. Kriucikov, în cuvântarea sa de dare de seamă, a explicat destul de clar această problemă de importanță vitală pentru toți. La consfătuirea preliminară de pe 9 octombrie 2001, viziunea dumnealui a fost examinată și aprobată de toți frații Consiliului Bisericilor CEB.

„Abaterea de acum un secol a slujitorilor celor două uniuni ale noastre este o pată întunecoasă pe hainele bisericii renașcute a CEB. Păcatul colaborării lucrătorilor conducători ai centrului duhovnicesc cu cei din afară, complicitatea lor la lucrările ateismului, îndreptate împotriva credinței în Dumnezeu, sunt pagini întunecoase ale istoriei noastre și ele nu pot fi șterse prin uitare sau prin vechimea anilor. Amintindu-ne, după Cuvântul lui Dumnezeu, toată calea noastră, făcând o analiză profundă a istoriei mișcării evanghelice în ansamblu, recunoaștem că suntem o parte integrantă a acestei mișcări, pentru care purtăm și noi răspundere. Dumnezeu ne poruncește să ne eliberăm de această povară. Cât suntem în viață, trebuie să reușim să ne apucăm de mâna lui Dumnezeu, să reușim să ne pocăim. Să nu zăbovim! Mâine poate fi târziu! Cândva buneii și părinții noștri s-au abătut de la adevăr, legea Domnului a fost încălcată — iată temeiul principal pentru pocăință. «Este vremea ca Domnul să lucreze...», iar noi — să facem roade vrednice de pocăință...” (Gh. K. Kriucikov)

În zilele lui Solomon, când chivotul Domnului fusese adus în Templu, norul unei slăvi neobișnuite a lui Dumnezeu a umplut casa astfel, încât preoții n-au putut să rămână acolo să facă slujba din pricina norului (1 Împ. cap. 8). Se părea că slava Domnului umpluse ca un nor și adunarea din zilele de astăzi a lucrătorilor lui Hristos când slujitorii Consiliului Bisericilor au trecut în față, au îngenuncheat (și-au plecat genunchii și cei prezenți în sală) și, cu duhul zdrobit, s-au pocăit înaintea Domnului după exemplul oamenilor neprihăniți ai lui Dum-

Rugăciunea de pocăință a slujitorilor CIB CEB la congres, 10 octombrie 2001, or. Tula,

nezeu: Moise, Ieremia, Neemia, Daniel, care nu participaseră personal la abaterea de la calea Domnului, dar se identifica cu poporul ce păcătuisese și se rugau cu pocăință pentru iertarea tuturor păcatelor lui de ani de zile (Exod. 32: 31-32; Dan. 9: 4, 6; Neem. 1: 6).

Robii credincioși ai Domnului din zilele noastre au mijlocit cu lacrimi înaintea Domnului și pentru copiii Lui din comunitățile înregistrate, ca să le

dea o înțelegere clară că numai calea îngustă duce la viața veșnică. „Și, cu toate că nu avem posibilitatea să ne unim cu ei în plan organizatoric, — se rugau slujitorii — Tu, Dumnezeu, muștră-i prin Duhul Tău Sfânt cu privire la păcat, creează premise pentru pocăință, îndreaptă-le atenția spre scopul comun al muncii duhovnicești pentru care numai Cuvântul Tău servește drept temelie... Îndură-Te, Doamne, eliberează sufletele de apăsarea de mulți ani, ca să se bucure cerurile de pocăința lor!“ (,Vestitorul adevărului“, 2001, nr. 4, p. 3)

În anul 2005 la congresul frățietății slujitorii CB l-au mulțumit lui Dumnezeu că au fost oameni sfinți care și-au dat viața pentru lucrarea Domnului în anii '30. Ghennadi Konstantinovici spunea:

„Mulți nu s-au întors din temnițe, suferind acolo zeci de ani. Noi suntem succesorii tuturor celor credincioși... Ceea ce a fost bun la ei trebuie să luăm, dar să avem în vedere: Biserica lui Hristos și frățietatea noastră nu trebuie să moștenească în niciun caz păcatele părinților noștri. Altfel, îi situăm mai presus de Hristos. Primindu-L însă pe Hristos, trebuie să ne îndepărtăm de păcatele lor.

*Din ce cauză a căzut frățietatea rusă, a căzut și nu s-a mai putut ridica? Pentru că îndată ce ne băgăm în politică, pierdem independența. Nu se poate să aducem în casa lui Dumnezeu... această nelegiuire... Frații aceștia n-au rămas credincioși pe căile drepte și au dus și frățietatea la pericol. În unele privințe putem urma credința, povețele lor care se referă la familie, la modul de viață al bisericilor creștine, iar în problemele cu influență hotărâtoare asupra sorții nu-i putem urma. Aici întrebarea se pune astfel: ori Hristos, ori antihristul. Aici ei au cedat, le-au dat celor din afară dreptul de a conduce biserica. **Nu-i judecăm pe ei, ci judecăm faptele lor de necredincioșie...***

*La congresul frățietății din 2001 ne-am rugat conștient și unanim cu rugăciune de pocăință. Vreau să amintesc conținutul ei: **ne-am pocăit pentru pozițiile nedrepte ale fraților conducători ai uniunilor precedente, pentru abaterea lor și pentru pustiirea care a urmat în lucrarea lui Dumnezeu după ce s-au supus lumii. Noi am zis: «Doamne, nu ne declinăm răspunderea pentru abaterea lor de la calea adevărului, pentru cărările lor strâmbe. De aceea ne pocăim și mai vrem să facem și roade vrednice: corectând nenorocirile prin pocăință, să mergem pe o cu totul altă cale, plăcută Ție».***

Da, frații uniunilor precedente au acceptat legile lumii pentru orânduirea vieții bisericești, fapt prin care L-au eliminat pe Dumnezeu din inimile lor și din viața bisericilor. E cea mai mare pierdere pe care a îndurat-o poporul lui Dumnezeu. Ea nu putea fi compensată nicidecum cu niciun surogat, cu niciun erzaț. Niciun substituent nu se potrivea.

Domnul poate fi întors numai prin pocăința pentru toate păcatele. Aceasta era sarcina noastră. Ca frățietatea să se întoarcă pe calea cea dreaptă, trebuia să-L rugăm fierbinte și cu inimă zdrobită pe Dumnezeu să vină și să ne ierte, să rămână cu noi și să ne ajute să biruim.

Repet: mulți frați, care au muncit la începutul secolului al XX-lea, luptând pentru credința Evangheliei, și-au dat viața fără să înțeleagă ce se face în uniunea evanghelică și în cea baptistă. Ei au trăit în perioada revoluțiilor și, nimerind în măcelul groaznic, nu s-au păstrat, ca slujitori, pe căi curate, au comis multe greșeli fatale. VSEHB rămâne și acuma cu acest bagaj. Păcatul acesta domnește acolo până azi! Anume că domnește! Și, de vreme ce domnește, în biserică domină puterile externe și interesele politice, iar Dumnezeu e dat afară. Iată catastrofa principală!“

(Gh. K. Kriucikov. Extras din darea de seamă la congres. 2005)

2.3.1. „VOI SĂDI“ ȘI „VOI SMULGE“ — zice Domnul!

„Orice răsad, pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc, va fi smuls din rădăcină“. Mat. 15: 13

„Voi sădi“ și „voi smulge“, „voi zidi“ și „voi nărui“, „voi întări“ și „voi nimici“ — aceste verbe, ce presupun bunăvoința și pedeapsa lui Dumnezeu, sunt rostite de El atât cu privire la Israel, cât și cu privire la creștinii care au încheiat legământ cu Domnul.

Dumnezeu Și-a despărțit pentru Sine poporul Israel, a încheiat legământ cu el și bunăstarea lui depindea nu de zidurile întărite și de forța militară, nu de cai și călăreți, ci de credințioșia față de legământul încheiat cu Dumnezeu, de împlinirea exactă a legii, de separarea de celelalte popoare păgâne. Când poporul Israel și conducătorii lui respectau legea, Dumnezeu le spunea cuvântul de binecuvântare: „VOI SĂDI“:

„Am dat un loc poporului Meu, lui Israel, și l-am sădit ca să locuiască în el, și să nu mai fie tulburat, ca să nu-l mai apese cei răi ca mai înainte“ (2 Sam. 7: 10).

„...Iacov va prinde rădăcină, Israel va înflori și va odrăsli, și va umple lumea cu roadele lui“ (Is. 27: 6). Iar când cei aleși se abăteau de la căile Lui, Domnul le rostea pedeapsa: „VOI SMULGE“.

„Iată că ce am zidit, voi dărâma; ce am sădit, voi smulge, și anume țara aceasta... voi aduce nenorocirea peste orice făptură...” (Ier. 45: 4-5);

„...Ca putregaiul le va fi rădăcina lor, și floarea li se va risipi în vânt ca țărâna, căci au nesocotit legea Domnului oștirilor, și au disprețuit cuvântul Sfântului lui Israel. De aceea Se și aprinde Domnul de mânie împotriva poporului Său, Își întinde mâna împotriva lui, și-l lovește de se zguduie munții, și trupurile moarte stau ca noroiul în mijlocul ulițelor” (Is. 5: 24-25);

„Deodată zic despre un neam, despre o împărăție, că-l voi smulge, că-l voi surpa, și că-l voi nimici. Dar dacă neamul acesta, despre care am vorbit astfel, se întoarce de la răutatea lui, atunci și Mie Îmi pare rău de răul pe care Îmi pusesem în gând să i-l fac. Tot așa însă, deodată zic despre un neam, sau despre o împărăție, că-l voi zidi sau că-l voi sădi. Dar dacă neamul acesta face ce este rău înaintea Mea, și n-ascultă glasul Meu, atunci Îmi pare rău și de binele, pe care aveam de gând să i-l fac.” (Ier. 18: 7-10).

Când Dumnezeu rostește judecata Sa: „voi smulge”, nimeni nu va rămâne în picioare și nu se va zidi, nu-l vor ajuta nici alianțele de milioane de creștini, nici lăcașurile de cult luxoase, nici tradițiile seculare, nici protecția împăraților. Și dimpotrivă, pe cei despre care Dumnezeu a spus: „ii voi sădi”, nimeni nu-i poate nimici. Poporul sfânt al lui Dumnezeu posedă o suprazistență, el e de nestărpit. Pe cei ce Îl iubesc pe Dumnezeu El îi sădește nu pentru 50 sau 100 de ani, ci „până la al miilea neam”! Dacă perioada unui neam, sau a unei generații se consideră 25-30 de ani, atunci binecuvântarea lui Dumnezeu se răspândește pentru zeci de mii de ani! Aceasta e mult mai mult decât toată istoria globului pământesc. Iată cum este Dumnezeul nostru ieri și azi, și în veci!

Pe urmașii lui Saul Domnul i-a „smuls”, deși el îl rugase pe David: „Jură-mi dar pe Domnul că nu-mi vei nimici sămânța mea după mine, și că nu-mi vei șterge numele din casa tatălui meu” (1 Sam. 24: 21). Dar nu David, ci mâna lui Dumnezeu a nimicit casa lui Saul și sămânța lui (1 Sam. 31: 8; 2 Sam. 21: 8-14). Sămânța lui David însă a fost sădită de Dumnezeu pe veci: „Așa vorbește Domnul: «David nu va fi lipsit niciodată de un urmaș, care să stea pe scaunul de domnie al casei lui Israel»” (Ier. 33: 17; 2 Sam. 3: 10; 7: 8-11). Chiar și în zilele lui Hristos poporul striga: „Osana Fiul lui David!” (Mat. 21: 9).

Pe urmașii preotului Eli, care nu i-a fost credincios Domnului, Dumnezeu i-a „smuls” (1 Sam. 2: 30-33; 22: 18-21; 1 Împ. 2: 26-27), iar pe urmașii preotului Țadoc i-a „sădit”, pentru că „preoții, Leviții, fiii lui Țadoc... au păzit slujba locașului Meu cel sfânt când se rătăceau copiii lui Israel de la Mine” și „nu s-au rătăcit ca Leviții, când se rătăceau copiii lui Israel” (Ezec. 40: 45-46; 44: 15-16; 48: 10-11).

Atât ieri, cât și azi Dumnezeu lucrează cu putere după hotărârea Sa, ca să-i sădească pe cei neprihăniți și să-i smulgă pe cei răi. De aceea pe cei care doresc să prindă rădăcini (Is. 27: 6) pe căile Domnului și să capete bunăvoința Lui Cuvântul lui Dumnezeu îi îndreaptă pe calea neprihănirii, îi îndeamnă să se uite bine „la cel fără prihană”:

„Am văzut pe cel rău în toată puterea lui; se întindea ca un copac verde. Dar când am trecut a doua oară, nu mai era acolo; l-am căutat, dar nu l-am mai putut găsi. Uită-te bine la cel fără prihană, și privește pe cel fără viclesug; căci omul de pace are parte de moștenitori. Dar cei răzvrățiți sunt nimiciți cu toții, sămânța celor răi este prăpădită” (Ps. 37: 35-38).

„De aceea, tu să umbli pe calea oamenilor de bine, și să ții cărările celor neprihăniți! Căci oamenii fără prihană vor locui țara, și oamenii neîntinați vor rămâne în ea; dar cei răi vor fi nimiciți din țară, și cei necredincioși vor fi smulși din ea” (Prov. 2: 20-22).

„Omul nu se întărește prin răutate, dar rădăcina celor neprihăniți nu se va clătina” (Prov. 12: 3).

„Limba ta nu născocoște decât răutate, ca un brici ascuțit, viclean ce ești!... De aceea și Dumnezeu te va doborî pe vecie... te va ridica din cortul tău, și te va dezrădăcina din pământul celor vii” (Ps. 52: 2, 5).

De ce a fost dărâmat templul din Ierusalim? Dumnezeu l-a nimicit. În templul consacrat lui Dumnezeu se cuibăriseră schimbătorii de bani și el a devenit, după cum mărturisește Domnul, „o peșteră de tâlhari” (Marc. 11: 17). O dată pe an marele preot intra în templu după perdeaua ce despărțea locul preasfânt pentru a avea părtașie cu Dumnezeu. Dar când a venit Fiul lui Dumnezeu, preoții cei mai de seamă L-au dat să fie răstignit. Privind la măreția templului, Hristos a zis: „Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată” (Mat. 24: 2). Spre împlinirea cuvintelor rostite de Hristos, împăratul Titus a dărâmat templul în anul 70, „căci nici un cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere” (Luc. 1: 37).

Ghennadi Konstantinovici spunea:

„Amintiți-vă bilanțul perioadei Vechiului Testament. Venind în casa lui Dumnezeu, în templul din Ierusalim, Hristos nu l-a muștrătat pe cezar. Tulburat în duhul Său, Hristos a rostit cuvintele:

«Casa Mea se va chema o casă de rugăciune... Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari» (Marc. 11: 17). El nu le-a adresat autorităților, nici cotropitorilor romani, care stăpâneau pe vremea aceea peste Israel, nici poporului simplu. În templu erau cărturarii și fariseii — minți excelente, cunosători distinși ai Sfintei Scripturi, oameni consacrați din generație în generație în slujba lui Dumnezeu — ei alcătuiau cetele de preoți. Anume lor le erau adresate cuvintele Lui severe. Anume pe ei i-a alungat El din templu, care în timpul acela era, în fond, doar un simbol al prezenței lui Dumnezeu. **Domnul dorea să locuiască, întâi de toate, în inimile preoților**, însă ei, în persoana tuturor conducătorilor religioși, **n-au înțeles această taină Dumnezeiască**, au respins voia lui Dumnezeu cu privire la ei și de aceea au atras asupra lor o nenorocire îngrozitoare. Hristos le-a dat sentința definitivă: „Iată că vi se lasă casa pustie“ (Mat. 23: 38). („Vestitorul adevărului“, 1993, nr. 4)

„Mă voi întoarce la cuvintele lui Hristos, adresate Ierusalimului: «Vor veni peste tine zile, când vrăjmașii tăi vor face una cu pământul pe copiii tăi». Apare întrebarea: pentru ce menționează Scriptura acest amănunt? Se creează impresia că fraza aceasta a fost pronunțată pentru a ajunge în străfundul inimii părinților. Dar, de fapt, nu e vorba de cruzimea lui Dumnezeu, ci de urmările tragice ale păcatului pentru generațiile viitoare. Dacă nu vor fi copii, nu vor fi urmași, atunci nu vor avea cui să transmită tezaurul duhovnicesc. Ba nici înseși valorile spirituale nu vor mai fi. Templul — concentrarea vieții duhovnicești — va fi distrus. «Iată că vi se lasă casa pustie...» Odată cu respingerea lui Hristos se sfârșește totul! Domnul îl preîntâmpina pe poporul Său de aceste urmări dureroase“. (Gh. K. Kriucikov, „Numai Hristos“, 2004, p. 171)

Din Cuvântul lui Dumnezeu cunoaștem făgăduința că Biserica nu poate fi învinsă: „...Voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui“ (Mat. 16: 18). În cartea Apocalipsa Hristos este numit „Rădăcină“, El este Rădăcina Bisericii (Apoc. 5: 5; 22: 16): „Eu, Isus... sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață“. Timp de 20 de veacuri puternicii lumii acesteia au încercat de multe ori să dezrădăcineze creștinismul, uitând că Rădăcina Bisericii este Hristos, iar El e inaccesibil pentru prizonieri: „Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților“ (Apoc. 1: 18). De aceea toate planurile de a nimici Biserica adevărată sunt zadarnice:

„«Pentru ce se întărită neamurile, și pentru ce cugetă noroadele lucruri deșarte? Împărații pământului s-au răscolat, și domnitorii s-au unit împotriva Domnului și împotriva Unsului Său». În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadele lui Israel, ca să facă tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău“ (Fapt. 4: 25-28).

Apare întrebarea: dacă biserica e de neînving, de ce Hristos i-a spus îngerului bisericii din Laodiceea: „...Am să te vărs din gura Mea“ (Apoc. 3: 16)? De ce, în anii '30, și-au încetat existența uniunile noastre? De ce nu este nici o biserică pe teritoriul de astăzi al Turciei, unde apostolul Pavel a sădit? S-au împlinit cuvintele lui Hristos: „...Voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești“ (Apoc. 2: 5). Sfeșnicul bisericii din Efes a fost luat din locul lui — pe teritoriul Turciei nu mai există biserică vie.

După cum bunăstarea poporului Israel în vechime, la fel nici spiritul de neînving al Bisericii nou-testamentale nu depinde de moștenirea tradițiilor acumulate, nici de faptul cum se va face biserica „cunoscută societății“, nici de influența ei politică și socială, ci nemijlocit de atitudinea ei față de Dumnezeu cel sfânt și față de Cuvântul Lui, după cum e scris: „Pe orișicine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelie zidită pe stâncă“ (Mat. 7: 24-25).

Spiritul de neînving al bisericii se obține prin sfințenia personală și prin împlinirea exactă a poruncilor lui Dumnezeu. Despre această legitate duhovnicească Gh. K. Kriucikov spunea în materialul „Făgăduința de a fi o biserică de neînving“:

Cândva Hristos a făgăduit: „...Voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui“ (Mat. 16: 18). Și aceasta este una dintre cele mai mari făgăduințe ale Mântuitorului...

Din istorie se știe că în primele secole nordul Africii era populat de milioane de creștini, care căpătaseră mântuirea și viața veșnică. Însă biserica s-a unit cu lumea și a ajuns treptat într-o stare de plâns, fiind biruită de dușmanii lui Hristos. Biruită astfel, încât astăzi n-a rămas acolo, se pare, nici urmă de biserică. Acum acestea sunt cele mai pustiite regiuni în ce privește creștinismul. Și exemple similare sunt multe.

Câte orașe avem în care mai înainte sporea lucrarea lui Dumnezeu, iar acum e greu să găsești acolo martori ai lui Hristos! Câte suflete sunt care Îi slujeau cândva cu râvnă Domnului, iar

acum slujesc potrivnicilor lui Dumnezeu! Oare n-au fost învinși de porțile locuinței morților?! Oare nu le-a fost răpită cununa?

Puterea de neînving a bisericii se trage din proveniența ei Dumnezeiască și din apartenența exclusivă lui Hristos. Numai biserica zidită de Duhul Sfânt, care e formată din martori vii ai Numelui lui Hristos și care, neținând seama de împrejurările din exterior, merge fără abatere pe calea poruncilor Domnului — numai ea poate spune că Îi aparține lui Hristos și că la ea se referă cuvintele Lui: „Voi zidi Biserica Mea...” Numai despre biserica ce I se supune doar Lui El poate spune: „Biserica Mea” și numai ea poate conta pe făgăduința minunată a lui Dumnezeu că porțile locuinței morților nu o vor birui! (Gh. K. Kriucikov, „Numai Hristos”, 2004, p. 19)

2.3.2. Necredința și necredincioșia față de Dumnezeu sunt cauzele tăierii și despărțirii ramurilor de rădăcină.

Scriptura mărturisește despre Israel în general: „au fost tăiate din pricina necredinței lor”, de aceea „n-a cruțat Dumnezeu ramurile firești... Uită-te dar la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut, și bunătate față de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altminteri, vei fi tăiat și tu” (Rom. 11: 20-22).

Trăim într-o vreme când Domnul stă după ușa multor biserici creștine și bate (Apoc. 3: 20). La apusul erei Noului Testament El a venit iarăși „la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1: 11). El e respins de cei care numai poartă Numele lui Hristos. Ținându-se de rădăcinile „succesiunii istorice”, de poruncile morale ale Evangheliei, aceste ramuri, „din pricina necredinței”, au fost tăiate de la Hristos și altoite la rădăcinile seculare ale colaborării cu statul, au amestecat biserica cu politica, predicarea Evangheliei cu sportul și cu teatrul, reduc conținutul predicii Evangheliei la istorioare ridicole, iar cântarea evlavioasă bisericească o înlocuiesc cu „grupuri de gloriificare”, cu muzică mireană. Soarta acestor „creștini” este de plâns: „Am să te vărs din gura Mea” — aceasta e pieirea definitivă a celor tăiați de la Hristos din pricina necredinței.

De la paștele săvârșit în Egipt până la paștele din zilele lui Isus Hristos abaterea lui Israel de la căile Domnului atinsese asemenea proporții, încât ei L-au răstignit pe Dumnezeu „în Numele lui Dumnezeu”! Iar Cuvântul ne mărturisește nouă, copiilor noului legământ, că același lucru se va întâmpla și cu creștinii vremii din urmă: că din zilele vieții pământești a lui Hristos până la a doua venire a Lui lepădarea de credință, ritualul și împotrivirea față de adevăr în mijlocul poporului Său vor atinge forme echivalente cu răstignirea Mântuitorului! Citim în Cuvântul lui Dumnezeu că ziua Domnului „nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință” (2 Tes. 2: 3). Încă în timpul apostolilor, „taina fărădelegii a și început să lucreze” (2 Tes. 2: 7). Iar în zilele noastre lepădarea de credință și taina fărădelegii se extind nu dincolo de hotarele bisericii, ci chiar în sânul creștinătății.

Creștini renăscuți sunt astăzi cât un strop în mare! Nu în marea lumii acesteia în general, ci în marea creștinătății. Pierzându-și esența — mântuirea și nașterea din nou —, creștinătatea și-a pierdut chipul adevăratei Biserici a lui Hristos. Creștinii adevărați, și cu atât mai mult ispravnicii bisericii, care au înțeles taina Evangheliei, sunt atât de rari, ca stelele la orizont! Puținele făclii ale lui Dumnezeu luminează astăzi doar pe unele insulițe. Și totuși ele sunt și luptă, mergând pe calea îngustă.

Astăzi lumea creștină reprezintă Laodiceea în faza ei de încheiere, ai cărei conducători declară: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic”. Vâlva de încântare a tot felul de mișcări ecumenice înăbușă cuvintele Mântuitorului: „...Și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol”. Această sărăcie și orbie spirituală va avea urmări grave. Înainte de venirea lui Isus Hristos ca Împărat creștinătatea laodiceeană îi va pregăti terenul antihristului. Soarta acestor oameni încrezuți în sine este îngrozitoare: „...Am să te vărs din gura Mea”. Însă îndelunga răbdare a Domnului cheamă: „Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te!” (Apoc. 3: 14-19). (Gh. K. Kriucikov)

2.3.3. Toleranța față de păcat este un pas spre pericolul de a fi smuls

Apostolul Pavel scrie: „Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, și mulți să fie întinați de ea” (Evr. 12: 15). Dacă slujitorii persistă în păcat, iar membrii bisericii au o atitudine tolerantă față de el, nu sunt plini de râvnă pentru curăția bisericii, atunci o astfel de biserică îl alungă pe Dumnezeu din mijlocul ei și, devenind bună ca biserică-organizație, încetează totodată a mai fi Biserică-Trup al lui Hristos.

Despre asemenea biserici bine organizate Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: „Îți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești” (Apoc. 2: 5). Curățarea bisericii de orice întinăciune (Apoc. 21: 27), de „rădăcina amară” e o chestiune de viață și de moarte. Sau biserica va smulge rădăcina rea din mediul ei, sau Dumnezeu va smulge o asemenea biserică!

2.3.4. Misiunea robilor Domnului: a smulge și a sădi

Misiunea profetică a robilor credincioși ai lui Dumnezeu este, mai întâi, a smulge, iar apoi, a sădi.

„Apoi Domnul... mi-a zis: «...Astăzi te pun peste neamuri și peste împărății, ca să smulgi și să tai... să zidești și să sădești” (Ier. 1: 9-10).

Înainte de a semăna cuvântul adevărului trebuie să smulgem „rădăcinile amare”, care înăbușă sămânța, nimicesc viața duhovnicească și năzuința spre sfințire.

Mulțumiri fie aduse Domnului, calea curățării le-a fost descoperită, la începutul secolului trecut, unor oameni ai lui Dumnezeu precum V. I. Karghel, I. N. Șilov, iar la mijlocul anilor '50 — slujitorilor Grupului de inițiativă, ca unica ieșire din criză. La începutul anilor 1960, când chemarea la curățarea și sfințirea generală și-a găsit ecou în poporul lui Dumnezeu, a avut loc o minune: frățietatea, la fel ca Samson când își recăpătase puterea, s-a ridicat din nou în toată statura, a reinviat sub ochii prigonitorilor și Domnul S-a întors iarăși în tabăra poporului Său. Prin marea Sa bunătate, Dumnezeu a făcut să prindă rădăcini rămășița sfântă, a înmulțit-o și, în locul „surorității încărunțite pe cale de dispariție”, a întemeiat frățietatea internațională a Consiliului Bisericilor, care numără circa 70 mii de creștini, inclusiv aproape 15 mii de tineri și 40 mii de copii!

Creștinătatea laodiceeană nu acceptă sfințirea: „La ce ne trebuie? Aceasta e erezie!” Dar la începutul anilor '60, după activitatea de conciliere cu lumea a multor slujitori din conducere în problemele de isprăvnicie a Bisericii lui Hristos, după acceptarea concepțiilor liberale privind planificarea familiei și după alte abateri de la învățătura evanghelică, în multe biserici din fosta Uniune trebuia să se înfăptuiască lucrarea de sfințire, trebuia să se cheme la pocăință și la mărturisirea păcatelor. Și Domnul a binecuvântat această lucrare. Duhul lui Dumnezeu a început trezirea în biserici. El a influențat asupra multor membri ai bisericii, ei se pocăiau de păcate și căpătau eliberare. După ce s-au curățat și s-au sfințit, au devenit proprietatea lui Dumnezeu, deoarece înlăturaseră cel mai îngrozitor zid de despărțire dintre ei și Dumnezeu: „nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru” (Is. 59: 2). [„Vestitorul adevărului”, 1993, nr. 2]

Cu prilejul celei de a doua aniversări a trezirii, slujitorii Comitetului organizatoric le aminteau credincioșilor:

„Istoria creștinismului mărturisește că cele mai nefaste urmări în viața poporului lui Dumnezeu și cea mai rea defăimare a Bisericii lui Isus Hristos vin din păcatul legăturii nelegiuite a slujitorilor ei cu autoritățile lumești.

Lucrul acesta a putut să se întâmple pentru că slujitorii bisericii, nefiindu-I credincioși Domnului, au căzut în dependență supunându-se autorităților lumești în chestiunile vieții bisericesti și a orânduiri ei și nu și-au prezentat slujba pentru a fi judecată de poporul lui Dumnezeu după exemplele bune lăsate de prorocul Samuel și de apostolul Pavel (1 Sam. 12: 1-5; Gal. 2: 2; Fapt. 14: 27).

Biserica, la rândul ei, n-a întrebuințat puterea pe care i-a dat-o Domnul asupra slujitorilor, căci biserica și Capul ei — Hristos — sunt mai presus de toate: anume ea alege din mijlocul ei slujitori, îi pune în slujbă, le controlează activitatea, apreciază credincioșia lor față de Domnul, îi supune judecății deopotrivă cu toți membrii în caz de necredincioșie ori de cădere (Mat. 18: 17-18; Fapt. 15: 22; 1 Tim. 5: 19; Evr. 12: 15).

Și cu toate că biserica n-a căutat această contopire (a căutat-o lumea), totuși e vinovată că nu s-a împotrivit în modul cel mai hotărât. Și când slujitorii cultului au acceptat apropierea cu lumea, credincioșii nu i-au muștrătat la timp, duhul veacului acestuia pătrundea în adunările creștine, iar Duhul Sfânt le părăsea (2 Cron. 15: 2; Iac. 4: 4-5). Apoi slujirea fără Duhul Sfânt n-a întârziat să-și dea roadele amare: au apărut erezii, schisme, războaie creștine, inchiziția cu torturile și rugurile ei... Din prigonită, biserica s-a transformat în prigonitoare. Împărății conduceau soboarele creștine, iar clerul se folosea de puterea de stat pentru împlinirea voii sale. Și acum bisericii i se aruncă reproșul îndreptându-i-se atenția asupra acestor fapte rele: „Iată ce aduce lumii religia creștină”. În felul acesta, Numele lui Dumnezeu este hulit între neamuri. Dar oare nu lumea, care a intrat în biserică, a fost cauza acestor fapte rele?”

Creștinii însă sunt vinovați că i-au permis lumii să pătrundă în biserică și că nu i-au excomunicat pe slujitorii ce au intrat în cărdășie cu lumea, n-au dat afară din mijlocul lor răul acesta, cum ne învață Cuvântul lui Dumnezeu (1 Cor. 5: 13). Ei n-au făcut-o când păcatul era încă în germene, iar când slujitorii apostatați s-au înmulțit, când tronul patriarhului stătea deja alături de tronul monarhului, când armele de nimicire și de execuție aparțineau atât patriarhului, cât și monarhului, când pedeapsa capitală era aprobată de două semnături, atunci era deja târziu să lupte împotriva necurăției, ci pentru cei ce se străduiau să împlinescă poruncile Domnului rămânea doar să-și caute un adăpost.

Așa a fost de-a lungul multor veacuri. Domnul însă nu-i părăsea pe cei care Îi erau credincioși. Duhul Sfânt îi îndemna să fie plini de râvnă pentru curăție și sfințenie. Și iată că în a doua jumătate a secolului trecut, pentru prima dată în Rusia, frații: Voronin, Pavlov, Reaboșapka, Ratușnâi, Țimbal și alții au devenit membri ai adevăratei Biserici a lui Hristos și au început formarea bisericii CEB pe meleagurile lor. Ei au răspuns la chemarea Domnului: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!” (Apoc. 18: 4). Trecând prin încercări și îndurând torturi, vărsând multe lacrimi, scumpii noștri frați în Domnul se străduiau să fie o astfel de Biserică cum trebuie să fie ea după Evanghelie și cum a fost în zilele apostolilor. Și Domnul era cu ei. Astfel s-a înființat biserica CEB din Rusia, cu o învățătură evanghelică curată.

Dar iată că n-a reușit încă biserica noastră să-și sărbătorească centenarul (care va fi în 1967) și iarăși a fost întoarsă la păcatul secular — legătura cu lumea.

(Apelul Comitetului organizatoric, 13 august 1963)

2.3.5. „Smulgerea celor sădite își are vremea ei”

Răsfoind paginile trecutului, studiind istoria frățietății CEB din secolul al XX-lea, conchidem că sarcina primordială e să păzim poporul lui Dumnezeu de succesiunea spirituală a „rădăcinilor amare”, sădite încă la începutul secolului al XX-lea în frățietatea creștină evanghelică din Rusia, și să-i chemăm pe toți la o umblare sfântă, încât Hristos să locuiască în inimile noastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelia pusă în dragoste, să cunoaștem dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu (Efes. 3: 17-19).

Slujitorii uniunilor precedente îi chemau pe credincioși la colaborarea cu statul (care e „PRIETENIA LUMII” — Iac. 4: 4), iar astăzi pe această cale merg deja o mare mulțime de succesori de-ai lor.

Așadar, păcatul colaborării bisericii cu statul —

e o povară grea lăsată de conducătorii fostelor uniuni UCER, UBR, VSEHB!

Acesta e un păcat secular, pe care l-au moștenit, prin succesiune, toate uniunile oficiale ale CEB din Rusia și CSI!

E o pată întunecoasă pe hainele mișcării evanghelic-baptiste, pată ce nu poate fi spălată!

Acesta este hotarul dintre viață și moarte!

Este cauza principală a scindării frățietății în anii '20 și în anii '60, când s-a vărsat mult sânge de-al sfinților!

Este păcatul primar, care generează și înmulțește păcatele secundare.

El e păzit și astăzi cu minuțiozitate și, în pofida adevărului evanghelic, este fundamentat teoretic de slujitorii uniunilor oficiale ale CEB din CSI.

Lecțiile anilor '20 ai secolului trecut sunt oportune și pentru timpul nostru de libertate. După ce am suferit stihia prigoanelor, astăzi stăm deja în fața stihiei secularizării bisericii. În condițiile libertății slujitorii uniunilor oficiale ale CEB de pe teritoriul CSI demoralizează în mod stăruitor și metodic frățietatea CEB din interior. La seminarele și la conferințele pastorale se introduce în practica zidirii duhovnicești a bisericilor programele occidentale de zidire a mega-bisericilor, grupuri de gloriificare, calvinismul. Se denaturează adevărul cu privire la menirea bisericii și se altoiește învățătura dăunătoare cum că biserica trebuie să fie deschisă față de societate. Activitatea bisericii este amestecată în mod intenționat cu: politica, armata, cultura, sportul.

Cu acest scop

a fost înființată uniunea militară creștină;

se țin conferințe ecumenice sub lozincă conferinței de la Lausanne: „TOATĂ biserica (credincioșii tuturor confesiunilor sunt recunoscuți ca fiind născuți din nou, alcătuiți o unică biserică a lui Hristos — Nota aut.), TOATĂ Evanghelia TUTUROR oamenilor”; se organizează „dejunuri naționale cu rugăciune”, care politizează biserica;

conducătorii bisericilor protestante din Rusia au semnat documentul interconfesional „Poziția bisericilor protestante față de activitatea socială”; în acest document de program sunt indicate 14 sfere de colaborare a bisericii și statului.

Uniunile oficiale actuale ale CEB din CSI merg pe o cale și mai largă decât uniunile anterioare. Iată de ce ne referim la aceste probleme critice. Căci ispita extrem de mare a libertății i-a adus frățietății pierderi ireversibile la începutul secolului trecut. Nu se poate să ne desolidarizăm în tăcere de această moștenire, „căci numai ceea ce este muștră e neutralizat”. Sau biserica va smulge păcatul din mijlocul ei, sau Domul va smulge o astfel de biserică, o va vărsa din gura Sa! A venit timpul să smulgem cele sădite (Ecl. 3: 2)!

A venit timpul să smulgem rădăcinile păcătoase, care s-au adâncit timp de un secol, întrucât au fost „udate” și „argumentate din punct de vedere biblic” la congresele religioase, au fost popularizate la conferințele pastorale, introduse în programul de studiu al seminarelor teologice, propagate prin rapoarte și referate, prin cărți și reviste teologice și astfel era demoralizată biserica.

A venit timpul să smulgem învățăturile pe care nu Tatăl ceresc le-a sădit, ci au fost răsădite în via Bisericii lui Hristos ca o viță străină din „via lui Ahab”, din liberalismul protestantismului occidental. Și timp de un secol această viță a adus frățietății roadele compromisurilor, devastarea a mii de comunități, racolarea slujitorilor, separarea în biserici înregistrate și neînregistrate și, lucrul cel mai tragic, — despărțirea de Dumnezeu.

A smulge păcatul legăturii nelegiuite a bisericii cu autoritățile lumesti este sarcina primordială pentru atingerea unității uniunilor separate ale CEB. Curățarea bisericii este pasul principal pe calea spre unitate. „Când viciile sunt acumulate în tradiții și transformate apoi durabil în principii greșite, ale căror rădăcini se trag din trecutul păcătos, Dumnezeu ne cheamă să ne întoarcem, cât mai este timp, pe calea sfântă” — scria Gh. K. Kriucikov. Anume această lucrare nespuse de grea și-au asumat-o slujitorii Consiliului Bisericilor timp de 47 de ani, pentru a deveni o biserică de tip apostolic.

„RĂDĂCINILE” sunt principiile zidirii duhovnicești a bisericii, ele constituie esența mișcării duhovnicești. Rădăcina nu se schimbă în dependență de transformările din lumea exterioară. Dacă rădăcinile sunt vii, atunci, înverzesc iarăși de mirosul apei (Iov 14: 9), fac iarăși rod după soiul lor (Gen. 1: 11). Iată de ce Scriptura ne cheamă: „Nu fiți copii la minte... fiți oameni mari” (1 Cor. 14: 20). Când ni se insuflă gândul: „A venit timpul să uităm cele trecute și, cu toate că avem păreri diferite asupra istoriei și fiecărei uniuni are dreptatea sa, totuși avem aceeași dogmatică, suntem o singură frățietate în Hristos”, să știți că scopul unei astfel de învățături e a crea unitatea celor trei uniuni de bază ale CEB depășind separarea, dar fără a schimba radical ceva în duh, în zidirea duhovnicească a bisericii, în relațiile cu lumea! Aceasta nu este o temelie Dumnezeiască a unității.

„Slujitorii trebuie să vegheze... și să privească în adânc, să străbată cu privirea prin pământ și să vadă ce rădăcini hrănesc și fac să crească copacul păcatului. „Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amarăciune, să vă aducă tulburare, și mulți să fie întinați de ea” (Evr. 12: 15). A întina — iată scopul duhului satanic (Mat. 24: 24).”

(Din darea de seamă a lui Gh. K. Kriucikov la congresul din 2005)

Fără o analiză profundă a principiilor fundamentale ale căii Domnului, fără a ne separa de practica păcătoasă a slujirii și fără a o smulge — fără toate acestea chiar și pocăința este o oprire la jumătate de drum. Pocăința adevărată nu e pur și simplu un regret pentru păcatul comis, ci e o zdrobire a inimii. Saul, regretând pentru păcatul său, îl ruga pe Samuel: „Am păcătuit! Acum, te rog, cinstește-mă în fața bătrânilor poporului meu...” (1 Sam. 15: 30). Un asemenea regret n-a schimbat radical nimic în inima lui Saul.

În anii '60, când, din cauza introducerii „Directivelor” în poporul lui Dumnezeu, biserica din orașul Kulebaki (reg. Gorki, actualmente Nijni Novgorod) s-a împotrivit inovațiilor păcătoase, prezbiterul superior, dorind să domolească biserica, a spus: „Haideți să săpăm o groapă adâncă, să îngropăm în ea toate intrigile, ofensele, dușmănia, neorânduiala și să sădim un pom al păcii”. Nikolai Semionovici Mazurin, care răspunsese cu toată sinceritatea la chemarea slujitorilor Grupului de inițiativă la curățare și sfințire, auzind această propunere, a rugat să i se dea cuvântul: „Permiteți-mi să vă întreb: dacă rădăcinile «pomului păcii» se vor hrăni din necurăție, din păcat, atunci ce fel de roade vor crește pe el?” Așa ne spune și Scriptura: „Înțelepciunea care vine de sus (adică de la Dumnezeu — Nota red.), este, întâi, curată, apoi pașnică...”, și nu invers (Iac. 3: 17).

Astăzi mai este vreme pentru a ne pregăti candelile. Domnul este aproape!

PARTEA a IV-a

1. NU TOȚI IAU AMINTE LA LECȚIILE ISTORIEI

„Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”. Ioan 18: 36

„Istoria nu ne învață, ci doar ne pedepsește pentru lecțiile neînșușite”; „odată cu anii vine și înțelepciunea, iar uneori vin numai anii” — zic observatorii atenți ai proceselor istorice.

În locul perioadei ateiste a venit perioada unei libertăți relative și biserica aude astăzi din toate părțile declarații pompoase cum că aceasta este „vremea unor mari posibilități”: „Prohanov era obsedat de ideea comunelor creștine și a orașului Soarelui. Bolșevicii l-au împiedicat să-și realizeze planurile. Istoria ne oferă astăzi încă o șansă...”.

1.1. Conducătorii Uniunilor Bisericilor Protestante din Rusia au prezentat Poziția socială unică a Bisericilor protestante.

La 18 decembrie 2003, la Moscova, a avut loc prezentarea concepției sociale a bisericilor protestante din Rusia. Documentul a fost elaborat de conducătorii uniunilor protestante din Rusia: Federația Euro-Asiatică a Uniunilor CEB din Țările Comunității Statelor Independente, Secția Euro-Asiatică a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea (AZȘ), Uniunea de Vest din Rusia a Bisericii Creștine a AZȘ, Asociația Unificată a Creștinilor de Credință Evanghelică din Rusia, Uniunea CEB din Rusia și Uniunea Creștinilor de Credință Evanghelică a Penticostalilor din Rusia.

În document (conține 15 capitole) se elucidează chestiuni de tipul: atitudinea bisericilor protestante față de problemele: ocrotirea sănătății, dezvoltarea culturii și științei, ecologia, problema muncii și a economiei, a războiului și a păcii, relațiile cu mass-media. Documentul oglindește concepția bisericilor protestante privind caracterul convenit al relațiilor reciproce, al relațiilor cu alte organizații religioase, precum și cu societatea, cu statul și cu comunitatea internațională.

În cuvântarea de încheiere, în care s-a făcut bilanțul discuțiilor, s-a declarat că „poziția bisericilor protestante din Rusia față de activitatea socială e un fel de pașaport al tuturor protestanților, al unei părți considerabile a societății ruse”.

„Protestanții intenționează să dea de înțeles că sunt gata să colaboreze cu societatea și cu statul în sfera socială și spirituală de renaștere a Rusiei”. Acest document a fost adoptat curând după adoptarea „Doctrinei sociale” la soborul arhierilor din cadrul Bisericii Ortodoxe Ruse, precum și de biserica catolică.

Fragmente din „Poziția bisericilor protestante din Rusia față de activitatea socială”

În capitolul „BISERICA ȘI STATUL” au fost delimitate „sferele de colaborare a bisericii cu statul”.

„În pofida faptului că biserica și statul sunt de natură diferită, că menirea lor e diferită, ele pot colabora spre binele societății. Actualmente sferele unei asemenea colaborări devin:

- grija pentru sănătatea spiritual-morală a societății;
- susținerea instituției familiei, a maternității și a copilăriei;
- slujirea de caritate;
- contribuția la toleranță, înțelegere reciprocă și colaborare între oameni;
- pacificarea;
- educarea patriotismului;
- participarea la elaborarea actelor legislative care reglează relațiile dintre stat și cultele religioase;
- activitatea, după puteri, în sfera profilaxiei încălcărilor de lege, grija pentru persoanele care se află în locurile de detenție;
- știința și învățământul;
- cultura și activitatea creatoare;
- mass-media (bisericească și laică);

- ocrotirea mediului înconjurător;
- contribuția la dezvoltarea social-economică“.

În capitolul „BISERICA ȘI VIAȚA SOCIAL-POLITICĂ” se afirmă:

„Dumnezeu i-a rezervat Bisericii un anumit rol în societate, Biserica posedă legea veșnică, lăsată de Dumnezeu, precum și valorile spirituale. [...] Însă lucrul acesta nu înseamnă că oamenii credincioși sunt separați de viața societății și nu pot fi de folos societății și statului, inclusiv să participe la activitatea politică. [...] În Biblie sunt multe exemple din care vedem că, deținând posturi înalte de stat, credincioșii deveneau o binecuvântare pentru țară (Gen. 41: 41; Dan. 6: 1-3).

Noi recunoaștem că [...] separarea bisericii de stat nu e o piedică pentru slujirea noastră de perfecționare a societății și a statului.

Toleranța reciprocă, dialogul constructiv și colaborarea îi unesc pe oameni, contribuie la perfecționarea societății noastre. [...]

În esență, activitatea politică nu e ceva condamnat și nimic nu poate împiedica antrenarea credincioșilor în următoarele ramuri ale puterii: legislativă, executivă și judiciară, precum și activitatea în organizațiile politice. [...]

Considerăm că serviciul creștinilor în rândurile armatei (atât al celor care își fac serviciul militar în termen, cât și al militarilor profesioniști) este un factor ce influențează pozitiv asupra climei interne din armată. [...]

Ni se pare utilă colaborarea bisericilor creștine protestante cu organele de apărare a drepturilor omului și cu organele executive de reprimare. Reprezentanților cultelor protestante (în primul rând, slujitorilor pregătiți special) trebuie să li se dea posibilitatea de a face o lucrare de instruire spirituală și de îngrijire sufletească a deținuților. [...]

Bisericile sunt chemate să contribuie la dezvoltarea echității sociale, să apere drepturile și libertățile omului, să susțină proiectele misiunilor pacifitoare, să susțină acordul interconfesional, să contribuie la prevenirea oricărui extremism“.

În acest document slujitorii comunităților protestante (UCEBR, CCE, AZS) au legiferat planificarea familiei:

„Considerăm că hotărârea de a folosi sau nu anticoncepționale trebuie să se ia cu acordul comun al soților. Familiile creștine sunt chemate să afle voia lui Dumnezeu în această chestiune. Respectând diferite puncte de vedere privind admisibilitatea mijloacelor contraceptive, biserica se pronunță, totuși, împotriva abortivelor (medicament care provoacă întreruperea vieții embrionului după zămislire)“.

Documentul se încheie cu următoarele cuvinte:

„Deși în anii patruzeci ai secolului trecut situația credincioșilor s-a ameliorat, protestanții tot mai erau persecutați și limitați în activitatea bisericască până la sfârșitul anilor '80. Una din cele mai grave limitări, la care au fost supuși protestanții din Rusia, precum și reprezentanții altor curente religioase în perioada sovietică, a fost interzicerea oricăror forme de activitate socială, inclusiv binefacerea“.

1.2. Linia spre secularizare

Astăzi în lumea religioasă, sub steagul creștinismului, se zidește iarăși Babilonul, unde binefacerea e amestecată cu politica și cultura. Din o adunare a celor mântuiți biserica se transformă într-o organizație obștească cu orientare socială. Biserica folosește activitatea socială ca instrument de influență asupra societății și ca un factor care îi permite a fi recunoscută de societate. Se convoacă conferințe, consilii comune, mese rotunde pentru a îndrepta comunitatea creștină pe făgașul activității ecumenice și pentru a influența asupra societății contemporane. Unul dintre liderii mișcării charismatice, A. Ledeaev, a anunțat necesitatea instituirii „Noii Ordini Mondiale“:

„Pe cât e capabilă biserica de a se realiza în societate, pe atât e de necesară societății... Dumnezeu n-a separat niciodată biserica de stat... Amestecul concepțiilor creștine în apele adânci ale vieții politice, sociale, economice și spirituale ale oricărei societăți este legitim...“

Dumnezeu va stabili o Nouă Ordine Mondială... în schimbul religiilor vechi, va veni creștina vie în noul Domn Isus Hristos“.

27 aprilie 2007

Asociația „Духовное возрождение“ („Renașterea spirituală“) a organizat un seminar pe tema: „Valorile creștine în Rusia contemporană“. Ce probleme îi preocupă pe slujitori?

„Necesitatea stringentă a vremii este a lărgi hotarele bisericii, a le face transparente și deschise pentru societate... Sarcina noastră, a teologilor creștini, e a întoarce creștinismul în centrul vieții sociale“ (p. 9).

„Pentru noile generații de creștini nu este acceptabilă «cortina de fier» în biserică, ele nu împărtășesc nostalgia celor în vârstă după «simplitate» evanghelică, după viața în ilegalitate. Bisericile conservative, a căror bază o formează întotdeauna credincioșii care sunt creștini de origine, se transformă astăzi în case de bătrâni. Iar viitorul ne cheamă să întoarcem Evanghelia în centrul, în vâltoarea vieții sociale“ (p. 15-17).

„Biserica trebuie să renunțe la autoizolare și să meargă în popor, să meargă în toate sferile... Minoritățile sexuale își apără «drepturile», iar creștinii tac. De progresul concepțiilor de stânga e de vină pasivitatea creștinilor și, în primul rând, în sfera activității politice și sociale... Lupta pentru umanism — iată scopul care trebuie să-i unească pe creștinii tuturor confesiunilor. Biserica nu trebuie să se închidă în sine, să se izoleze de societate, ci dimpotrivă: să se încadreze în toate sferele vieții sociale, inclusiv în politică. Sarcina este ca nu politica să-i schimbe pe creștini, ci dimpotrivă, creștinii să silească politica a lua o înfățișare creștină“ (p. 36-37).

„E important ca creștinismul din Rusia să renunțe la izolare și să încerce a vorbi cu omul în limba lui“ (p. 6-8).

„Biserica trebuie să tindă a fi înțeleasă de oameni: să vorbească într-o limbă înțeleasă de ei, inclusiv în limba culturii — prin filme, cărți, internet etc.“ (p. 38).

(Moscova, Materialele mesei rotunde din 27.04.2007)

20 aprilie 2007

În Uniunea CEB din Rusia a avut loc masa rotundă consacrată temei: „Înființarea noilor biserici: experiență și perspective ale slujirii în Rusia“. La ce chemau slujitorii care au participat la această întrunire?

„În decursul ultimilor 16 ani lumea s-a schimbat radical și e nevoie de o nouă strategie a întemeierii noilor biserici... Trebuie să lucrăm nu numai în vederea evanghelizării directe în numele bisericii, ci și prin intermediul sportului, al slujirii sociale, al învățământului... Premisa succesului în societate este unitatea interconfesională“.

19-20 octombrie 2007

Uniunea CEB din Rusia a organizat o conferință teologico-științifică prilejuită de aniversarea a 140-a a bapismului din Rusia. La conferința „teologică“ au ținut cuvântări de salut funcționari de stat (unii dintre ei — foști persecutori ai bisericii):

S. A. Melnikov — lucrător al aparatului Președintelui FR în problemele politicii interne;

M. I. Odințov — fostul împuternicit al Consiliului AR în or. Moscova și regiunea Moscova, actualmente — șeful secției de apărare a libertății de conștiință de pe lângă împuternicitul pentru drepturile omului în FR;

R. A. Lopatkin — profesor la catedra Relațiile Stat-Culte a Academiei Serviciului de Stat din Rusia de pe lângă președintele FR, președinte al Comitetului de cercetări în sociologia religiei (și-a dobândit titlul științific pe tărâmul „ateismului științific“).

După cuvântarea sa Lopatkin R. A. a fost întrebat de moderatorul conferinței:

„Ce ne împiedică pe noi, bapțiștii, după părerea dumneavoastră, să ne propunem corect societății? Care sunt greșelile din comportarea noastră în societatea contemporană din Rusia?“

Lopatkin R. A. a răspuns:

„În primul rând, de-a lungul anilor de persecuții vi s-a format mentalitatea ghetoului constrâns-benevol. Pe de o parte, erați ținuți în mod forțat în ghetou; pe de altă*

* Ghetou — (în trecut) cartier al unui oraș unde erau siliți (din motive rasiale, religioase etc.) să locuiască anumite grupuri din populația unei țări. Aici: spirit izolaționist, izolare de societate.

parte, mulți nici nu vor să iasă de acolo și activitatea socială a bapțiștilor lipsește. Iată de unde vin tendințele conspirative și izolaționiste, teama de a vă face cunoscuți societății: ca nu cumva să se întoarcă iarăși persecuțiile. Însă Hristos a spus: «nu vă temeți!» Nu vă temeți să vă afirmați.

Al doilea moment: grosul maselor societății așteaptă de la dumneavoastră nu predici, ei vor să vadă în dumneavoastră o parte utilă și constructivă a societății. Dacă în bisericile dumneavoastră ar apărea un academician, un fizician, un general, unul dintre fotbaliștii favoriți, cel mai bun hocheist din țară, vreun artist al poporului, atunci activitatea lor îi va aduce pe oameni la învățătura evanghelică de câteva ori mai efectiv decât predicile dumneavoastră.

Al treilea moment: demonstrați societății un business plin de succes, o administrare eficientă a gospodăriei. D. I. Mazaev, președintele Uniunii baptiste, era un ovicultor, un agricultor și businessman prosper. Trebuie studiată, conștientizată și scrisă istoria mișcării dumneavoastră, argumentată pe bază de documente, în care, în afară de slujirea misionară și amintirile despre persecuții, să fie un compartiment cu privire la aportul bisericii CEB în dezvoltarea social-economică a Rusiei. Revelați viața creștinilor evanghelici ca parte a poporului rus, demonstrați contribuția lor în sferele: socială, politică, culturală și spirituală ale societății.

Din 140 de ani ați fost supuși persecuțiilor 110 ani minimum. Amintirea despre ei se păstrează neclintit în conștiința creștinilor evanghelici. Nu e de mirare că despre ei se amintește și se scrie tot mai des. Însă orice mișcare se consolidează în societate nu prin persecuțiile îndurate, ci prin potențialul său constructiv. Creștinismul a devenit o religie mondială nu din cauza că creștinii au fost persecutați, ci pentru că a deschis în fața omenirii perspectivele dezvoltării constructive. Ieri a răsunat expresia „deceniul de aur“, ea e folosită ca șablon, se are în vedere creșterea numerică a bisericilor. Și atât. Dar în același timp bisericile desfășurau o activitate economică. Această experiență constructivă va fi de folos pentru credincioșii din Rusia contemporană...”

Discursul profesorului a fost aplaudat de participanții la conferința „teologică“. Potrivit sfaturilor respectabilului profesor ateist, ca biserica să aibă „influență“, ea trebuie:

- 1) să renunțe la propovăduirea Evangheliei („grosul maselor societății așteaptă de la dumneavoastră nu predici...“),
- 2) să renunțe la experiența luptei credinței („orice mișcare se consolidează în societate nu prin persecuțiile îndurate, ci prin potențialul său constructiv...“);
- 3) să contribuie la dezvoltarea economică a societății („demonstrați societății un business progresist, o administrare eficientă a gospodăriei...“);
- 4) să învingă „tendințele conspirative și izolaționiste“, cu alte cuvinte, biserica să fie deschisă pentru lume, să iasă din conspirativitate, să nu aibă taine de cei din afară, iar lucrul acesta înseamnă a lăsa via fără gard (Is. 5: 5)!
- 5) să părăsească calea îngustă a respingerii din partea lumii („persecuțiile“) și „să-și aducă aportul“ la zidirea societății.

Cuvântările slujitorilor UCEB din Rusia la conferința istorico-teologică au răsunat în unison cu sfaturile ateistului, specialist în studierea religiilor:

„Idealurile evanghelice trebuie să se proiecteze în sfera socială, în cultură, în învățământ...”

„De aceea și suntem creștini evanghelici, ca să nu fim robi ai mentalității sovietice și să nu trăim după principiul izolării de societate. Biserica trebuie să fie social activă...”

„Nu se poate să trăim cu ceea ce e din domeniul trecutului! Nu trebuie să ne întoarcem la părinți, să ne uităm la biserica din veacul întâi. Biserica Îl așteaptă pe Hristos și are privirea îndreptată înainte, spre viitor. Biserica e un organism viu care se dezvoltă, se schimbă, deci trebuie să se schimbe și formele de slujire, tradițiile și mărturisirea de credință“.

„Avem nevoie de o teologie socială, de o teologie culturală. Există pericolul de a deveni o creștinătate parohială. Ne-am însușit monopolul adevărului și L-am plasat pe Dumnezeu în spațiul închis al parohiei noastre, al uniunii noastre. Însă Dumnezeu

lucrează și în politică, și în artă, și în societate, deci creștinii evanghelicici trebuie să se afle în epicentrul proceselor sociale, să nu se izoleze de lume, ci să influențeze lumea prin artă, politică, prin activitatea socială, prin învățământ...”

„Noi înșine ne-am băgat în chilii; menirea bisericii e a se afla în această societate și a influența asupra ei. Nu trebuie să ne îndeletnicim numai cu teologia. Trebuie să ne oferim societății la toate nivelurile. Ne-am insuflat gândul că pentru noi ușile sunt deschise numai spre boschetari și bețivi, iar ușa spre posturile de conducere ne-am închis-o singuri, căci nu-i considerăm pe politicieni drept oameni ce au nevoie de Dumnezeu...”

Aceste declarații vădesc linia spre secularizarea bisericii: a atrage biserica în prietenia cu lumea și a o uni cu ea pentru activitatea socială și politică.

În revista „Христианское слово” (ea reflectă linia oficială a frățietății UCEB din Rusia) se comunică despre înființarea unui club pentru adolescenți:

„Ce înseamnă club pentru adolescenți? Vom porni nu de la formulările manualelor, ci din experiența slujirii adolescenților în acest club. Mai întâi de toate, vom spune ce nu este acest club:

1) el nu este biserică, ci un pod, pe care adolescentul poate veni în biserică;

2) el nu e un program stereotip monoton, pregătit de credincioșii oboșiți de viața creștină...”
(2007, nr. 2, p. 24).

Cine sunt acești credincioși, „obosiți de viața creștină”, oboșiți de Hristos, oboșiți de harul mântuirii?! Această formulare este o mărturie a falimentului duhovnicesc!

În epoca împăratului Constantin rândurile bisericii au fost cuprinse de nebunie întâia dată atunci când el, cu mână de suveran, a împărțit cu dărnicie drepturi și privilegii episcopilor și aceștia, extaziați, au proclamat această vreme „începutul împărăției de o mie de ani”, iar pe împărat l-au proclamat „al XIII-lea apostol”.

Începutul secolului al XXI-lea e un val de nebunie pe plan mondial, îndreptat spre instaurarea „Noii ordini mondiale”, care atrage și duce în rătăcire toate religiile din majoritatea țărilor, schimbă teologia, care e menită a fi neschimbată în veci.

„...Aceasta este credința în faptul că venirea veacului de aur va avea loc nu prin arătarea personală a Domnului în descoperirea vădită a slăviei Sale, ci în urma dezvoltării și progresului omenirii, prin creștinarea culturii, prin biruința treptată a Evangheliei în viața fiecărui om, precum și în viața socială și politică a popoarelor; iar Hristos Se va arăta la sfârșitul acestei vremi de înflorire și strălucire, ca să aducă istoria omenirii la starea veșnică de slavă și desăvârșire”.

(E. Sauer: „Gott, Menschheit und Ewigkeit“
[„Dumnezeu, omenirea, veșnicia“], p. 143)

În felul acesta, mulți dintre cei ce se numesc urmași ai Evangheliei au trecut, în secolul al XXI-lea, de la „deceniul de aur” la „veacul de aur”, de la o „mică nebunie” la o nebunie totală.

În Dicționarul enciclopedic de teologie („Теологический энциклопедический словарь”, p. 1038-1040) se dă explicația:

„Secularizarea” e felul de viață și gândire în care nu este loc pentru Dumnezeu și pentru religie, e „laicizare”. Cuvântul „secularizare” provine din latinescul „saecularis”, ceea ce înseamnă laic, lumesc, mirean. Secularizarea mai e un mod de tratare nereligios al vieții personale și al vieții sociale, e schimbarea modului de gândire și de viață și înseamnă decăderea de la Dumnezeu și întoarcerea la cele lumești. E o privire simplificată asupra realității, o concepție ce Îl neagă și Îl exclude pe Dumnezeu și tot ce e supranatural, ea este o concentrare mioapă asupra lucrurilor materiale. Umanismul secular e o concepție despre om și societate, care preamărește creația și Îl neagă pe Creator. Din punctul de vedere al teologiei creștine, „secularismul” e vinovat că a „schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu, și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului...” (Rom. 1: 25).

1.3. ÎNCADRAREA ÎN ACTIVITATEA POLITICĂ ȘI ECUMENICĂ

1.3.1. TREI TREPTE ALE ECUMENISMULUI

Mișcarea de unire a celor trei uniuni CEB este doar prima treaptă pe scara ecumenică. A doua — e unirea baptiștilor cu ceilalți protestanți (advențiștii, penticostalii, carismaticii ș.a.). A treia treaptă este unirea protestanților cu ortodoxia și catolicismul. Și toate acestea se fundamentează prin rugăciunea lui Hristos: „Toți să fie una”. La Consiliul Comun al Uniunii a CEB din Rusia a răsunat întrebarea: „Oare Hristos S-a rugat numai pentru unitatea baptiștilor?”

Acest program de unire a început să fie tradus în viața bisericilor CEB după conferința de la Lausanne, a cărei lozincă de bază a fost: „TOATĂ biserica, TOATĂ Evanghelia TUTUROR oamenilor”. TOATĂ biserica înseamnă: toți creștinii din toate confesiunile trebuie să se unească pentru evanghelizare, activitate socială și luptă pentru pace.

Documentele inserate mai jos elucidează traducerea în viața bisericilor CEB din CSI a acestui program ecumenic.

1.3.2. Ședința Consiliului consultativ al conducătorilor bisericilor protestante din Rusia (14.02.2008)

La 14 februarie 2008 în incinta centrului duhovnicesc al Bisericii creștinilor AZȘ a avut loc ședința ordinară a Consiliului consultativ al conducătorilor bisericilor protestante din Rusia prezidată de pastorul Vasili Stolear — președinte al Uniunii Bisericilor Creștinilor AZȘ din Rusia de Vest. La consfătuire au luat parte conducătorii confesiunilor protestante și reprezentanții lor: Iuri Sipko — Președinte al Uniunii Creștinilor Evanghelicilor Baptiști; Konstantin Bendes — Prim-loctiitor al Președintelui Asociației Unite a Creștinilor de Credință Evanghelică din Rusia; Ivan Boricevski — loctiitorul Președintelui

Uniunii Creștinilor de Credință Evanghelică.

Pastorul Vitali Kirillovici Vlasenko, conducător al Secției relații externe bisericesti a UCEB din Rusia, președinte al consiliului de tutelă al fondului „Rugăciunea națională de dimineață”, a prezentat informația cu privire la Dejunul național cu rugăciune. La 18 martie la ora 9⁰⁰, la Moscova, în incinta Prezident-hotelului, va avea loc întrunirea anuală interconfesională „Dejunul național cu rugăciune”. Acesta e un forum social-spiritual unic, la care reprezentanții societății, ai confesiunilor religioase, ai puterii de stat și ai businessului pot discuta asupra unor teme duhovnicești și asupra problemelor actuale din Rusia contemporană. În Rusia Dejunul național cu rugăciune are loc anual din anul 1995, ca o măsură duhovnicească și civilă cu un statut social înalt. Întrunirea a fost proiectată și se ține în format de „dejun de afaceri”, are loc în peste 60 de țări ale lumii. O atare formă de întrunire reflectă comunitatea de interese a participanților, creează o atmosferă de unitate și înțelegere reciprocă.

Printre participanții la Dejunul național cu rugăciune sunt lideri ai vieții sociale, politice și culturale din Rusia: savanți, scriitori, ziariști, conducători ai organizațiilor obștești, lideri religioși, oameni de afaceri, reprezentanți ai puterii executive, legislative și jurisdicționale de diferite niveluri, diplomați și oaspeți din străinătate. În anul curent, dat fiind că în țara noastră s-a declarat anul familiei, întrunirea a fost consacrată temei „Familia și sănătatea”.

1.3.3. Al șaptelea Dejun național cu rugăciune, 13 martie 2007

În Rusia a apărut al treilea partid proprezidențial de mari proporții — cel protestant.

Nimeni nu se aștepta că la astfel de partide proprezidențiale de mari proporții ca „Единая Россия“ și „Справедливая Россия“ se va mai alătura o putere politică panrusă. În cadrul „Dejunului național cu rugăciune“, organizat la 13 martie de Fondul caritabil de contribuție la renașterea spiritualității și a culturii spirituale „Rugăciunea națională de dimineată“, în rolul unei astfel de puteri s-a manifestat **mișcarea evanghelică protestantă din Rusia.**

A șaptea oară protestanții din Rusia au organizat Rugăciunea națională de dimineată, unde reprezentanții societății, ai confesiunilor religioase (CEB, CCE, AZȘ, BOR etc.), ai puterii și ai businessului au putut să discute pe teme duhovnicești și să delibereze asupra problemelor actuale ale Rusiei contemporane. În cuvântarea de salut președintele consiliului de tutelă al fondului „Rugăciunea națională de dimineată“ pastorul Vitali Vlasenko a subliniat scopul acestui eveniment: „consolidarea păcii și a bunei înțelegeri în societate, inclusiv între creștinii diferitelor confesiuni, activiști de stat și obștești“.

1.3.4. Președintele UCEB din Rusia l-a felicitat pe D. A. Medvedev cu biruința la alegerile prezidențiale din Rusia (5 martie 2008)

Președintele Uniunii Creștinilor Evanghelicilor Baptiști din Rusia, Iu. Sipko, l-a felicitat pe D. A. Medvedev cu biruința la alegerile prezidențiale din Federația Rusă.

„*Susținerea candidaturii Dumneavoastră de către Președintele FR, V. V. Putin, precum și alegerea în acest post înalt de către majoritatea cetățenilor Federației Ruse mărturisesc despre încrederea enormă pe care V-o acordă locuitorii Rusiei*“ — se menționează în felicitare.

„*În anii precedenți ai serviciului Dumneavoastră spre binele Patriei noastre, ați dat dovadă de o înaltă măiestrie a cărmuirii, de o enormă capacitate de muncă și de înțelepciune politică. Datorită eforturilor Dumneavoastră în realizarea proiectelor naționale, țara noastră a făcut pași mari spre ameliorarea nivelului de viață al concetățenilor noștri.*

Am vrea să menționăm în mod deosebit devotamentul Dumneavoastră față de datoria de serviciu, atitudinea tolerantă față de diferite religii, grija față de oamenii ruși, față de cei săraci, de persoanele vulnerabile și de pensionari.

Poziția Dumneavoastră creștină fermă în ce privește normele morale și etice ne inspiră optimism și speranță. Sunt sigur că o asemenea poziție va fi spre binele tuturor cetățenilor statului nostru mare.

Noi prețuim mult aportul Dumneavoastră la dezvoltarea relațiilor dintre stat și confesiunile religioase, relații bazate pe principiile încrederii reciproce și ale parteneriatului strategic. Sper că ele vor contribui și pe viitor la pacea interconfesională, la asigurarea stabilității și propășirii în țară“.

În încheierea felicitării episcopul Iu. K. Sipko i-a dorit lui D. A. Medvedev sănătate, înțelepciune, răbdare și binecuvântări de la Domnul Isus Hristos.

5 martie, 2008

Serviciul de presă al UCEB din Rusia

1.3.5. Al VIII-lea Dejun național cu rugăciune a fost dedicat temei familiei (18 martie 2008)

Al optulea Dejun național cu rugăciune, care a avut loc la 18 martie 2008 în incinta Prezident-hotelului, a fost consacrat temei familiei creștine în societatea contemporană. Cele mai mari organizații protestante din Rusia în colaborare cu fondul „Rugăciunea națională de dimineață” organizează anual la Moscova această importantă întrunire social-bisericească, la care sunt invitați reprezentanți ai organizațiilor religioase și sociale din toate sferile puterii de stat din Rusia, politici cu vază și activiști obștești, specialiști în studierea religiilor, ziariști, oaspeți de peste hotare.

Salutându-i pe cei adunați, președintele Consiliului de tutelă al fondului „Rugăciunea națională de dimineață”, pastor al Uniunii CEB din Rusia Vitali Vlasenko, a menționat că problema familiei este acum una dintre cele mai importante în Rusia și „bisericele evanghelice au ce propune societății contemporane” în această privință. Partea de rugăciune a întrunirii a fost deschisă de unul dintre cei mai bătrâni pastori — **Piotr Konovalcik**, care a **prezidat rugăciunea tradițională pentru Rusia**, pentru popoarele ei, pentru autoritățile și armata ei. Cel dintâi a ținut o cuvântare cu privire la valorile creștine și la concepția evanghelică despre familie reprezentantul Bisericii Ortodoxe Ruse colaboratorul Secției relații externe bisericești a Patriarhiei Moscovei, preotul Aleksandr Vasiutin. Reprezentantul Administrației președintelui FR Serghei Melnikov, în cuvântarea sa, a **adus mulțumiri conducătorilor uniunilor protestante pentru „poziția activă în timpul alegerilor”**. Încă un exemplu important de influență a organizațiilor religioase a devenit pronunțarea recentă a Consiliului consultativ al conducătorilor bisericilor protestante împotriva influenței depravatoare a unor programe ale canalului TV „2x2”. După spusele lui S. Melnikov, în cazul dat creștinii evanghelici s-au pronunțat ca un „camerton moral” al societății. Dumnezeu și-a exprimat speranța că ei vor avea și pe viitor „o influență pozitivă asupra climei morale din societate”.

Președintele adjunct al Consiliului Federației, Aleksandr Torșin, a dat și el o înaltă apreciere rolului organizațiilor religioase, menționând că, **fără a colabora cu ele, statul nu poate rezolva problemele demografice și nu poate consolida instituția familiei**.

Apreciind după merit „înalta înțelepciune a oamenilor de stat”, care au declarat anul 2008 an al familiei, președintele Uniunii CEB din Rusia, pastorul **Iuri Sipko**, s-a concentrat, în cuvântarea sa, asupra responsabilității morale a taților pentru educarea copiilor. „Trebuie ridicat rolul bărbatului în familie ca responsabil pentru educarea fiilor — a viitorilor tați. Și lucrul acesta nu poate fi realizat nici la școală, nici în cazărmile școlii militare «Suvorov», ci numai în familie” — a adăugat dumnezeului la conferința de presă, care a avut loc după încheierea dejunului cu rugăciune.

Doctorul cu renume Leonid Roșal e convins că oamenii religioși, prin „exemplul dragostei și toleranței” lor, pot influența asupra conștiinței societății dacă vor găsi limbă comună între ei. **„Religiile trebuie să găsească odată și odată căi spre unirea oamenilor”** — a spus L. Roșal.

„Cel mai înalt sens al credinței e în esența ei de unire” — l-a susținut renumitul crainic de la TV, membru al Camerei Civile Nikolai Svanidze. Dumnezeu a declarat: **„Fanatismul religios și politic e extrem de dăunător și periculos, pentru că el desparte. Va veni o zi când reprezentanții diferitelor confesiuni se vor uni în dragoste, venerându-L pe unicul Dumnezeu”**.

1.3.6. Bapțiștii împreună cu ortodocșii — „Noi suntem bapțiști ortodocși“ (20.12.2006)

După cum a arătat bilanțul celui de al doilea seminar bilateral al reprezentanților Bisericii Ortodoxe Ruse și ai Uniunii Creștinilor Evanghelicilor Bapțiști din Rusia (Moscova, 20 decembrie, 2006), care a avut loc în Centrul de Pelerinaj al Patriarhiei Moscovei, bapțiștii și ortodocșii au discutat într-o atmosferă prietenoasă și frățească despre aspectele importante ale viziunii creștine asupra problemelor contemporane. „Trebuie să ne adresăm societății împreună“ — a declarat mitropolitul Kirill.

În centru: Iu. K. Sipko și mitropolitul Kirill

„Suntem recunoscători față de Biserica Ortodoxă Rusă pentru traducerea Sinodală a Bibliei în limba rusă. **Noi suntem bapțiști ortodocși**“ — l-a susținut președintele Uniunii Creștinilor Evanghelicilor Bapțiști din Rusia, Iuri Sipko.

Seminarul a avut loc în trei direcții tematice. Pe fiecare temă au prezentat referate câte doi referenți din partea ortodocșilor și a bapțiștilor.

Apoi au ținut cuvântări conducătorii delegațiilor: președintele Secției Relații externe bisericești a Patriarhiei Moscovei, mitropolitul Kirill, și Președintele Uniunii Creștinilor Evanghelicilor Bapțiști din Rusia, Iuri Sipko, pe tema „Valoarea omului ca purtător al chipului lui Dumnezeu și demnitatea lui“.

După rezultatele seminarului, a fost adoptat un document și a fost expusă dorința de a continua astfel de întruniri și de a dezvolta dialogul. (Iuri Apatov, 20 decembrie 2006)

1.3.7. Depunerea coroanelor la Mormântul Ostașului Necunoscut (8 mai 2007)

Liderii bisericilor evanghelice, copreședinții Consiliului consultativ al conducătorilor bisericilor protestante din Rusia au depus oficial coroane și flori la Mormântul Ostașului Necunoscut și s-au rugat lângă zidurile Kremlinului — comunică serviciul de presă al Centrului Juridic Slay.

În timpul acestei ceremonii au fost prezenți conducătorul Alianței Unificate a Creștinilor de Credință Evanghelică, episcopul Serghei Reahovski, și locțiitorul dumnealui, Pavel Bak; conducătorul secției Relații externe a Uniunii Creștinilor Evanghelicilor Bapțiști din Rusia, Vitali Vlasenko; reprezentantul Uniunii Creștinilor Adventiști de Ziua a Șaptea Oleg Goncarov; conducătorul reprezentanței Bisericii Evanghelice Luterane la Moscova, Vladimir Kukușkin, și alți lideri protestanți.

În regiunile Rusiei bisericile protestante au luat parte activă și la măsurile consacrate celei de a 62-a aniversări a biruinței în Marele Război pentru Apărarea Patriei. De exemplu, în orașul Penza, pe lângă veterani, au participat la parada tradițională protestanții de la Penza în persoana pastorilor Asociației Unificate a Creștinilor de Credință Evanghelică din Rusia, ai Bisericii CCE din Rusia și ai Bisericii Metodiste Unite. Creștinii evanghelicilor au participat și la procesiune, inclusiv în primele rânduri ale coloanei de sărbătoare. (11 mai, 2007)

1.3.8. Biserica și misiunea ei în Rusia: calea spre o viziune înnoită

La 19-21 februarie 2008, în regiunea Moscova, a avut loc consfătuirea ordinară de elaborare a viziunii și strategiei Uniunii Creștinilor Evanghelici Baptiști din Rusia, la care au luat parte liderii orientărilor principale ale slujirii. „Reforma continuă“ — prin acest slogan am putea exprima dispoziția participanților, atmosfera întrunirii. Toate cuvântările și discuțiile îl chemau pe fiecare să se conștientizeze în lumea schimbată, ca biserica să fie puternică, iar slujirea ei — activă.

Pastorul Aleksandr Șadov a atras atenția celor prezenți asupra rolului deosebit al prezbiterilor și al altor slujitori ai bisericii — a fi nu doar reprezentanți destoinici ai intereselor bisericilor, ci și prelați ai orașelor, ai satelor în care locuiesc, ai poporului lor:

„Astăzi trebuie să vorbim nu numai despre cum să ne împotrivim lumii, ci și despre cum să intrăm în ea, despre participarea creștinilor la nevoile societății. Biserica presupunea chiar de la început legăturile cu societatea spre a-și împlini menirea.“ (Mihail Cerenkov, 2 martie, 2008)

1.3.9. Festivalul internațional de teatru creștin „Mistere“, 18-24.02.2008

De la 18 până la 24 februarie la Moscova a avut loc al doilea festival internațional de teatru creștin „Mistere“ cu sprijinul Guvernului Moscovei, a Uniunii teatrale din FR și a Uniunii teatrale creștine. Festivalul, unic

de felul său, a demonstrat necesitatea teatrului creștin ca un instrument de artă contemporan pentru evanghelizarea lumii. Căci lumea artei fără Dumnezeu este un crainic al imoralității, al decăderii sufletului uman.

Festivalul, la fel ca și teatrul în general, este interconfesional.

La „masa rotundă“ conducătorii teatrelor au discutat despre sarcinile teatrului creștin, despre posibilitățile dezvoltării lui, ca slujitorii bisericilor noastre să vadă în teatrul creștin un sprijin puternic în munca de evanghelizare.

Savva Starkovski a menționat scopul și perspectivele festivalului: „...Se urmăresc două scopuri: a găsi și a atrage oameni în biserică, ca ei să poată practica creația teatrală, precum și a demonstra o adevărată artă. După primul festival au apărut multe teatre. Pot spune cu îndrăzneală: **aceasta este renașterea teatrului bisericesc.**“ (Zoia Bardina, ziarul „Протестант“, 4 martie, 2008)

1.3.10. KVN (TVC) pentru tineretul baptist, 10 martie 2008

La 10 martie, la Sankt-Petersburg, în biserica creștinilor evanghelici baptiști de la „Poklonnaia gora“ va avea loc concursul KBH (*Клуб весёлых и находчивых* — Clubul celor veseli și ingenioși. Similarul concursurilor TVC — Tineri, veseli, curajoși — N. trad.] pe tema „Biserica viitorului“. Poate fi numită biserica un „CLUB“ de interese? Probabil. Doar interesul principal al credincioșilor este Cuvântul lui Dumnezeu. Poate oare acest club să fie „VESEL“? Dacă nu vesel, atunci bucuros poate fi, doar se știe că mâhnirea vine în urma păcatului, iar bucuria este un rod al Duhului Sfânt! Sunt oare creștinii oameni „INGENIOȘI“? Când este vorba de vestirea Evangheliei, atunci toate mijloacele sunt bune — ingeniozitatea și istețimea îți vor prinde bine neapărat! Reiese că Biserica, cel puțin în parte, este un CLUB al CELOR VESELI și INGENIOȘI! Sunteți de acord? Atunci poftiți la 10 martie la KVN!

5 martie, 2008, „Бaptисты Петербурга“ („Baptiștii Petersburgului“)

1.3.11. Consiliul conducătorilor confesiunilor protestante a aprobat inițiativa organizării clubului pastorilor din reg. Moscova (15 aprilie 2008)

În cadrul ședinței Consiliului conducătorilor confesiunilor protestante, de la 15 aprilie 2008, a avut loc prezentarea clubului pastorilor din reg. Moscova (CPM). Pastorii bisericii evanghelice de la Tușino (Moscova) Aleksandr Kuznețov și Andrei Petrov au prezentat scurte referate despre esența proiectului și despre munca efectuată timp de doi ani de existență a CPM.

Clubul în cauză este o întrunire neoficială a pastorilor bisericilor creștine din regiunea Moscova. A fost înființat din inițiativa câtorva biserici din diferite uniuni evanghelice. Scopul principal al proiectului este stabilirea și întreținerea legăturilor reciproce constructive în comunitatea pastorilor.

Necesitatea creării unei platforme pentru discuții libere dintre pastorii diferitelor biserici creștine era evidentă demult și pentru mulți. Întrucât orice discuții se organizau în cadrul unor proiecte, deseori după încheierea acestor proiecte se sfârșea și discuția.

Inițiativa organizării Clubului pastorilor din reg. Moscova a fost susținută unanim practic de toți conducătorii confesiunilor prezentate în Consiliu. Păreră comună a expus-o președintele Uniunii Creștinilor Evanghelici Baptiști din Rusia, Iuri Sipko: „Bravo, fraților! Faceți o lucrare mare și necesară. Noi vedem că ea aduce roade bune, de aceea vă binecuvântăm și ne vom ruga pentru voi. Pe viitor comunicați-ne cât mai multe despre această inițiativă“.

„E foarte important ca ideea clubului pastorilor să găsească susținere și înțelegere din partea conducătorilor confesiunilor. De fapt, este un proiect original — comentează pastorul superior al bisericii evanghelice de la Tușino, Aleksandr Kuznețov. — O trăsătură distinctivă a Clubului este că ideea unei astfel de discuții neoficiale a apărut în sânul comunității pastorilor și nu poartă un caracter „de comandă“, nu are inițiatori „externi“ sau sponsori. A doua trăsătură este că scopul principal și valoarea Clubului e părtașia pastorilor, și nu tot felul de proiecte, fie și cele mai minunate. Ne place sau nu, Rusia este totuși o țară a relațiilor, nu a proiectelor și instrucțiunilor. De aceea făurirea relațiilor reciproce constructive în comunitatea pastorilor este o parte integrantă și importantă a muncii care trebuie efectuată dacă vrem să vedem Slava lui Dumnezeu în plinătatea ei în Rusia“. (15 aprilie 2008)

1.3.12. Președintele UCEB din Rusia despre colaborarea prezbiterilor cu FSB (serviciul de securitate)

[...] Vă puteți imagina că vreun slujbaş din organele FSB devine creștin și membru al bisericii CEB? Cred că astăzi lucrul acesta nu mai e un nonsens. Și dacă e așa, atunci se prea poate că cel ce își face serviciul în FSB, fratele nostru, fiind un om credincios Scripturii, va deveni prezbiter al bisericii. Puțin probabil că FSB va îngădui lucrul acesta, dar îl veți îngădui oare DUMNEAVOASTRĂ? Eu însă îi salut cu mare bucurie pe astfel de credincioși, căci ei sunt, în primul rând, copii ai lui Dumnezeu și, în al doilea rând, sunt copii ai lui Dumnezeu, și, în al treilea rând, sunt copii ai lui Dumnezeu, care au nevoie de rugăciunile mele.

Cunosc un rob credincios al lui Dumnezeu care era al doilea după faraon. Un alt mare om al lui Dumnezeu era în slujbă (te apucă groaza) pe lângă împăratul Babilonului și se bucura de protecția acestuia. Eu știu că Împăratul meu ceresc posedă o putere absolută asupra tuturor fără excepție și ochiul Lui veghează neobosit chiar și asupra perilor de pe capul meu, deci și asupra perilor de pe capul dumneavoastră, precum și, sunt sigur, asupra perilor de pe capul fiecăruia. Cu atât mai mult asupra inimii!

Și eu mă rog ca toți lucrătorii activi ai FSB, fie scriptici, fie secreți, să-L primească în inima lor pe Hristos!
(Iu. Sipko, aprilie 2007)

1.4. Politizarea uniunilor CEB din Ucraina

Oleksandr Turcinov, fostul șef al Serviciului de Securitate din Ucraina, șeful staff*-ului campaniei electorale a blocului Iuliei Timoșenko, predică duminică într-o biserică baptistă de la Kiev, lucru despre care dumnealui a mărturisit în transmisiune în direct pe canalul TV „1+1”: „Da, eu predic în fiecare duminică în biserică, dar n-am fost niciodată pastor“ — a spus Turcinov, menționând că „e foarte greu a uni o funcție politică cu slujba de pastor“.

(Revista „Госць“ („Oaspetele“), 2005, nr. 6, p. 22)

* Staff — (anglicism) grup de persoane cu o anumită misiune (de conducere) sub direcția unui șef. Stat-major.

La 18 ianuarie la Kiev a avut loc ședința grupului de inițiativă pentru crearea Partidului Politic din Ucraina „Праведность“ („Neprihănirea“).

La ședință s-a pus în discuție problema necesității creării în Ucraina a unei puteri politice în stare să **introducă valorile creștine în politica** și în societatea Ucrainei.

Hotărârea cu privire la crearea partidului politic „Праведность“ a fost adoptată unanim. Unul din punctele declarației aprobate și semnate de toți membrii grupului de inițiativă glăsuiește:

„Noi, creștinii neprihăniți, ca cetățeni activi și docili față de legile statului Ucraina, exercitând dreptul constituțional de creare a asociațiilor, putem și suntem datori să schimbăm situația din țara noastră“.

(1 februarie 2008)

În Ucraina a venit reprezentanta Alianței Evanghelice Europene (AEE) Julia Doxat-Purser. A avut loc un dejun comun al vizitatoarei cu liderii uniunilor evanghelice din Ucraina. Discuția neoficială a durat două ore. Doamna Doxat-Purser, ca reprezentantă a unei structuri apropiate de Parlamentul European, a vorbit, în general, de politică și de participarea creștinilor la ea.

Dumneaei și-a exprimat recunoștința față de pastori și episcopi pentru posibilitatea de a se întâlni. În continuare a subliniat în repetate rânduri că **slujitorii cultului trebuie să-i mobilizeze pe enoriași la o viață socială activă, inclusiv la procesele politice**. Totodată, după părerea doamnei Doxat-Purser, biserica nu trebuie să susțină oficial vreun partid, deși creștinii pot fi individual membri de partid.

Julia Doxat-Purser a subliniat că trebuie să avem îndrăzneala de a ne încadra în politică. **„Creștinii trebuie să-i susțină pe frații și pe surorile lor care intră în organele de conducere ale puterii. Biserica trebuie să-i îndrume pe politicieni așa cum Natan îl învăța pe împăratul David“** — a declarat dumneaei.

Oaspetele a mai constatat că astăzi Europa nu mai e suficient de creștină și, probabil, deja peste câțiva ani Ucraina va învăța Europa să trăiască conform principiilor creștine.

La dejun a luat parte Anatoli Kaliujnâi (președinte al Soborului Bisericilor Evanghelice Independente din Ucraina), Serghei Baliuk (conducător al „Bisericii Dumnezeului celui viu“), Vladimir Garbar (coordonator al Consiliului Interbisericesc din Ucraina) Anatoli Gavriiliuk (președinte al Uniunii Bisericilor Creștine Charismatice Independente din Ucraina [de Evanghelie deplină], Serghei Iakovlev (conducător al Bisericii Protestante din Ucraina, fostul centru creștin „Noua generație“), Ruslan Kuharciuk (președinte al Asociației «Novomedia»), Taras Antoșevski (redactor-șef al Serviciului Religios-Informativ din Ucraina) Valeri Alimov (biserica „Христианская надежда“ [„Speranța creștină“]) și alții.

(Posted by Leon on 26.09.2007)

1.5. Președintele Consiliului Bisericilor, Gh. K. Kriucikov, despre secularizarea bisericii:

„Principiile nedumnezeiești sunt introduse cu atâta tenacitate în viața duhovnicească a bisericilor oficiale, încât nu s-a spus nici jumătate din adevărul că creștinătatea contemporană, tratată cu gingășie de lume, se scufundă atât de mult în adâncurile satanice, în care o aruncă stăpânitorul veacului acestuia și de unde uneori e greu deja s-o scoți.

Ceea ce vedem astăzi în orânduirea general-bisericască ne mărturisește despre criza nespuse de adâncă, care a pătruns în toate sferile vieții creștine. Slujirea pastorală, diaconia, devenită acum socială, teologia și relațiile cu lumea — toate sunt supuse denaturării și sunt distruse. Slujitorii proclamă tot mai cu insistență drept sarcină primordială a bisericii satisfacerea nevoilor de moment ale vieții sau ale problemelor social-politice ale veacului acestuia. Tot mai insistent răsună afirmația că biserica este o parte a societății și trebuie să trăiască după legile ei. De dragul «corectitudinii politice» se aduc jertfă multe laturi ale credinței creștine. Apare o nouă teologie, care tentează să justifice căsătoriile sodomite. Apar și biserici care oficiază astfel de căsătorii.

Toate fenomenele enumerate au loc odată cu secularizarea bisericii. Mulți credincioși preferă a-L urma pe Hristos așa cum își imaginează ei înșiși, după placul înclinațiilor firii lor păcătoase, și nu așa cum ne-a învățat El. Un suflet neprihănit nu poate să nu sufere văzând apostazia creștinismului contemporan, care nu manifestă nici cel mai mic interes pentru voia Dumnezeuului celui atotputernic. Sunt două direcții absolut contrare. Dar acest contrariu este legic, aici nu e nimic de mirare, căci el a existat de la început: firea pământească pofteste întotdeauna «împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora...» (Gal. 5: 17). «Cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul tot așa se întâmplă și acum» (Gal. 4: 29)“.

1.6. Să rămânem Mireasă a lui Hristos

Gh. K. Kriucikov

Scumpi frați și surori! „Har și pace vouă de la Dumnezeu Tatăl, și de la Domnul nostru Isus Hristos! El S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeuului nostru și Tatăl“ (Gal. 1: 3-4).

Praieubiților! Fiind pe deplin conștient de măreția darului mântuirii lui Dumnezeu, apostolul Ioan, cu un simțământ deosebit, le-a îndreptat atenția credincioșilor asupra acestui dar: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem“ (1 Ioan 3: 1). În același timp marele apostol le amintește tot aici copiilor lui Dumnezeu un alt adevăr important, care se manifestă în mod statornic în viața fiecărui creștin sincer: „Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El“ [pe Dumnezeu. — *Nota aut.*] (1 Ioan 3: 1).

Acest adevăr este confirmat nu numai de viața primilor creștini. Suntem și noi martori ai lui. Ne-am străbătut calea vieții prin strâmtorări și prigoane. Am fost lepădați de lume. Dar, punându-ne încrederea în Domnul, unindu-ne strâns, noi, copiii lui Dumnezeu, stăteam tari în adevăr și ne simțeam siguri în mâinile puternice ale Mântuitorului.

Însă istoria bisericii ne mărturisește și altceva. După persecuții, când vine perioada libertății, biserica și lumea merg adesea una în întâmpinarea celeilalte. De ce? Pentru că biserica obosește de prigoane și defăimări, iar lumea, văzând că nu e în stare să dăuneze bisericii devotate lui Dumnezeu, face unele concesii, pe care credincioșii, istoviți de persecuții, le percep ca pe o stabilitate promițătoare a situației din lume. Iată aici se și comite greșeala fatală.

Așa s-a întâmplat cu biserica apostolică în secolul al IV-lea. Imperatorii, înțelegând că e cu neputință a nimici creștinismul cu prigoanele (în timpul acela noua învățătură umpluse nu numai Roma, ci și cele mai îndepărtate colțuri ale imperiului), au hotărât să intre în relații de prietenie cu biserica. Ei nu-și puteau impune prietenia cu forța. Biserica, obosită, i-a recunoscut ea însăși ca protectori ai săi

și a acceptat cu bucurie toate indulgențele și privilegiile propuse. Mai mult decât atât, biserica a dat împăraților convertiți la creștinism frânele conducerii. De exemplu, împăratul Constantin prezida Conciliile ecumenice.

Istoria îl numește împărat eliberator, pentru că i-a oferit bisericii creștine o poziție dominantă. Însă aceasta era o libertate exterioară numai. În realitate, împăratul s-a dovedit a fi un înrobitor al bisericii. Unindu-se cu lumea, ea a obținut un statut legal, o recunoaștere oficială, dar s-a despărțit, din punct de vedere duhovnicesc, de Stăpânitorul și Domnul ei și s-a pustiit în ce privește starea lăuntrică. În ea au dat buzna oameni străini, cărora Domnul nu le era scump, care nu căutau mântuirea, ci slavă. (În timpul acela se considera onorabil a fi creștin. Puteai fi concomitent și membru al bisericii, și politician.) Biserica s-a umplut de oameni nerenăscuți, care au început în curând să preia conducerea.

Dacă biserica creștină primară ar fi rămas în adevăr, împrejurările ar fi luat o altă întorsătură. Ea ar fi biruit întreaga lume și, probabil, ar fi evanghelizat-o încă atunci „până la marginile pământului“ (Fapt. 1: 8).

Aici nu e greu să observăm analogia cu timpul nostru. Am obosit și noi de persecuții, iar în lume acum au loc multe schimbări ispititoare. Și totuși Cuvântul lui Dumnezeu rămâne adevărat în toate veacurile: că lumea, care nu L-a cunoscut pe Dumnezeu, nu va înțelege și nu va accepta niciodată viața adevăratei biserici. Simțămintele noastre, gândurile noastre, slujirea noastră, pe care ne străduim s-o îndeplinim în ascultare de Duhul Sfânt, vor fi întotdeauna neînțelese lumii, fiindcă noi nu suntem din lumea aceasta (Ioan 17: 16). „Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut pe Dumnezeu“ — scria apostolul Ioan (1 Ioan 3: 1). „Nu L-a cunoscut pe Dumnezeu“ — iată esența. Dar pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, trebuie să ne naștem din El, să devenim cu adevărat copii ai lui Dumnezeu. Iar lucrul acesta este posibil numai prin o renaștere din Duhul Sfânt.

Înțelegerea reciprocă dintre biserică și lume se obține numai pe căile necredincioșiei față de Domnul, când copiii lui Dumnezeu renunță de bunăvoie la adevărul Lui. Dar poporul adevărat al lui Dumnezeu nu trebuie să se abată niciodată de la poruncile Lui. Și să dea Domnul să nu râvnim nicicând la niciun fel de promisiuni și privilegii ale lumii, ci să rămânem fie și defăimați de acest neam de oameni, dar curați și fără pată ca Mireasă a lui Hristos (Efes. 5: 27; 2 Pet. 3: 14).

Lucrul principal pentru noi e să fim plăcuți unicului nostru Dumnezeu. Iar dacă viața noastră și ascultarea deplină de Domnul vor părea cuiva și pe viitor „concepții înguste și înapoiate“, să nu ne tulburăm, ci să rămânem o parte sinceră și adevărată a creștinătății, cu acea credincioșie pe care o așteaptă Domnul de la noi. Atunci El ne va umple inima de Duhul Sfânt, atunci va fi plină de succes orice slujire a noastră, atunci El va apăra frățietatea noastră și ne va trimite toate cele necesare cum ne trimitea în vremurile grele. Amintiți-vă câte necazuri și lipsuri am avut de îndurat și totodată Domnul ne dădea puteri pentru a săvârși slujirea independentă și în adunările noastre, și la consfăturile frățesti, și la întrunirile tineretului. Au rămas independente cursurile noastre biblice, educarea în duhul creștinismului a copiilor și a tineretului și lucrarea de răspândire a Evangheliei. Domnul ne-a dăruit tehnică de tipar, editură, literatură. Acum primim tone de cărți cu conținut duhovnicesc! Frățietatea are din belșug Pâinea vieții! Cu adevărat sunt fără număr îndurările și binefacerile lui Dumnezeu! Noi oare să ne îndoim de faptul că El este Ocrotitorul nostru?! Noi să căutăm ajutor și apărare la lume și să cădem în dependență de ea?! Să ne ferească Dumnezeu de un asemenea păcat!

De aceea să ne rugăm fierbinte ca nu numai astăzi să fim copii adevărați ai lui Dumnezeu, ci să și rămânem a fi astfel până la sfârșit! Și cu cât mai aproape vom fi de Dumnezeu, cu atât vom fi mai plini de încântare și de bucuria cu care apostolul Ioan exclama: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl!...“

Să aibă fiecare din noi deplina conștiință de faptul: cine suntem în realitate pentru Dumnezeu (doar El Și-a dat viața pentru noi) și cine trebuie să fim pentru Mântuitorul nostru — Mireasa Lui credincioasă, plină de o dragoste exclusivă față de El —, ca să ne supunem numai Lui și să-I slujim cu o inimă devotată în orice împrejurări. Și dacă Domnul ne-a păstrat nevătămați în condiții insuportabile, atunci în condițiile de astăzi ne va trimite neapărat binecuvântări mari. Și El le trimite deja, numai să rămânem întemeiați și neclintiți în credință (Col. 1: 23) și să nu ne poticnim „până în ziua venirii lui Hristos“, să nu căutăm a fi recunoscuți de lume, să nu căutăm respectul ei, să fim curați și „plini de rodul neprihănirii, prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu“ (Filip. 1: 10, 11).

„Vestitorul adevărului“, nr. 1, 1994

„Foaia frățescă“, nr. 5, 1990

„Numai Hristos“, 2004, pp. 49-52

Partea a V-a

PRINCIPIILE BISERICII ADEVĂRATE

„Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului”. Apoc. 3: 10

Cineva a spus pe bună dreptate: „Ca biserica să rămână biserică în orice mileniu, ea trebuie să respecte anumite principii. Renunțând la cel puțin unul din ele, noi încetăm a mai fi biserică și atunci nimeni nu ne va mai distinge dintre tot felul de cluburi sau organizații obștești”.

E necesar să ne argumentăm în baza Cuvântului lui Dumnezeu, a acestei lumini „care strălucește într-un loc întunecos” (2 Pet. 1: 19), concepțiile asupra următoarelor întrebări:

1. Care este menirea de bază a Bisericii lui Hristos pe pământ?
2. Trebuie oare să se modernizeze biserica pentru a avea influență asupra societății contemporane?
3. Ce îi aduce daune: separarea de lume sau aflarea sub influența lumii?
4. Trebuie să aibă biserica taine de cei din exterior sau nu?
5. E merită ea să colaboreze cu statul?
6. Ce loc i-a determinat Dumnezeu bisericii în societate?

1.1. Menirea bisericii

1. **Biserica Îl descoperă lumii pe Hristos** (2 Cor. 3: 3; 1 Pet. 2: 9), mărturisește despre învierea lui Hristos (Fapt. 4: 33; 13: 30; 17: 31; 26: 8-9; 1 Cor. 15: 1-23).

2. **Biserica Îl proslăvește pe Dumnezeu.** Menirea bisericii este ca membrii ei, „toți împreună, cu o inimă și cu o gură”, să-L slăvească pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos (Rom. 15: 6; 1 Pet. 4: 11; Rom. 15: 7-9; 1 Cor. 6: 20; Efes. 3: 21; Evr. 13: 15).

3. **Biserica consolidează adevărul.** În marea zbuciumată a înșelărilor, Dumnezeu a găsit cu cale să zidească biserica pentru a o face temelia adevărului (1 Tim. 3: 14-15; 2 Tim. 2: 19; Ioan 18: 37). Hristos continuă să vestească adevărul prin Biserică.

4. **Biserica Îi slujește lui Hristos.** Biserica nu are o lucrare proprie pe pământ. Ea are menirea de a servi intereselor Lui, de a continua lucrarea Lui, de a împlini voia Lui. Lucrarea lui Hristos pe pământ este mântuirea păcătoșilor, la această lucrare participă și Biserica (1 Cor. 15: 58; 16: 10).

5. **Biserica îi cheamă pe păcătoși la pocăință** (Marc. 16: 15-16; Fapt. 4: 29-33). Vestirea Evangheliei este menirea Bisericii: cel mântuit trebuie să se îngrijească de mântuirea celor ce merg în pierzare (2 Cor. 5: 20; Fapt. 20: 24). „Isus ne-a poruncit să propovăduim norodului, și să mărturisim...” (Fapt. 10: 42).

6. **Biserica contribuie la creșterea duhovnicească a celor răscumpărați.** Un prunc duhovnicesc trebuie să crească (1 Pet. 2: 2; 2 Pet. 3: 18; 2 Cor. 10: 15). Păstorii sunt obligați să dea păstoriților „partea lor de hrană la vremea potrivită” (Luc. 12: 42).

(I. P. Plett, „Библейское учение о Церкви и служение в ней“, pp. 35-44)

În timpul apostolilor biserica era călăuzită mereu de Duhului Sfânt. După persecuțiile suferite pe timpul lui Ștefan, venise o perioadă de libertate. Și noi citim: „Biserica se bucura de pace în toată Iudeea, Galileea și Samaria, se întărea sufletește, și umbla în frica Domnului; și, cu ajutorul Duhului Sfânt, se înmulțea” (Fapt. 9: 31).

Biserica apostolică împlinea neabătut porunca lui Hristos și în timpul libertății, consacându-și toate puterile, mijloacele și timpul pentru lucrarea de zidire duhovnicească și pentru evanghelizare. Slujitorii bisericii se îngrijeau de învățătura sănătoasă, de îndrumarea corectă a bisericii, se îngrijeau ca cei pocăiți de curând să capete deprinderea de a umbla cu frică de Domnul. Duhul Sfânt călăuzea biserica pe calea înmulțirii urmașilor învățaturii evanghelice (2 Tim. 2: 2).

Pe fundul vapoarelor care plutesc pe mări și oceane se formează, cu timpul, un strat de scoici și viteza lor se micșorează considerabil. Ca vaporul să se miște cu viteza de mai înainte, fundul lui trebuie curățat.

Biserica lui Isus Hristos e chemată să fie în mișcare: „Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți...” (Ioan 15: 16); „Nu știți că cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai

unul capătă premiul? Alergați dar în așa fel ca să căpătați premiul!” (1 Cor. 9: 24); „Voi alergați bine: cine v-a tăiat calea ca să n-ascultați de adevăr?” (Gal. 5: 7). Ce poate încetini mișcarea duhovnicească a bisericii? Ce o poate opri? O cauză este lărgirea activității parabisericești, care, în timpul libertății îndelungate, devine o mare ispită. Satana ispitește biserica cu propunerea de a împărăți în această lume. Însă Biserica lui Dumnezeu este „o instituție de proveniență Dumnezeiască”. Biserica trebuie să rămână biserică și să nu se abată spre nicio altă activitate care nu se include în menirea ei. De exemplu, să ia sub egida sa programe ce nu corespund menirii bisericii: cooperative agricole „creștine”, asociații ale antreprenorilor și ale oamenilor de afaceri „creștini”, cluburi sportive „creștine” etc. Toate acestea duc adesea la înființarea partidelor politice „creștine”, la lansarea canalelor TV „creștine”, la organizarea teatrelor de păpuși „creștine”, la jazzul, la rockul „creștin”. Ba încă cei ce se încadrează în asemenea activități încearcă să le fundamenteze prin Scriptură. Această tendință periculoasă duce biserica la secularizare, ea se transformă într-o organizație religioasă fără Duhul, fără putere. Pasionându-se de aceste activități lumești, ea încetează a fi biserică evanghelică de tipul celei apostolice.

Mișcarea duhovnicească are loc acolo unde oamenii sfinți sunt inspirați de Duhul Sfânt (2 Pet. 1: 21). Fiecare lucrare a Duhului Sfânt în biserică era precedată de umplerea de Duhul Sfânt a apostolilor și a bisericii (Fapt. 1: 8; 2: 4; 4: 8, 31). Dar oare Duhul Sfânt îi îndeamnă pe creștini la crearea teatrelor de păpuși „creștine” sau la prezentarea spectacolelor de pantomimă la conferințele duhovnicești? Anume deficitul de putere a Duhului Sfânt îi face pe creștinii contemporani să-l compenseze absența prin „teologia socială”, prin „teologia culturală”, prin activitatea cluburilor sportive. Toate acestea sunt surrogate cu care este substituită Pâinea duhovnicească, Pâinea Vieții, și care nu pot genera taina nașterii din nou a sufletului și creșterea numărului de ucenici pentru Împărăția lui Dumnezeu. Lărgirea Împărăției lui Dumnezeu prin intermediul programelor sociale e un semn al sărăcirii spirituale a bisericii.

Dicționarul enciclopedic de teologie explică:

„Evanghelia socială” e un termen identic cu protestantismul liberal, care tinde spre reforme sociale. [...] Teza principală a „evangheliei sociale” este: trebuie să aplicăm principiile creștine în sfera socială. „Creștinismul social” protestant se caracterizează prin tendința de a se abate în mod esențial de la principiile adevărului creștin. Această abatere e condiționată de orientarea spre realizările științei și spre criticarea Bibliei. Printre pastorii care pledează pentru a se ține cont de descoperirile științei și de „critica înaltă” sunt mulți adepți ai „evangheliei sociale”, lucru care a intensificat și mai mult ostilitatea creștinilor conservatori. „Creștinismul social” a căpătat formă definitivă în anii 1870-’80 datorită predicilor, publicațiilor pastorilor protestanți care au reacționat la o serie de crize industriale: V. Gladden — „Working people and their Employers” („Muncitorii și patronii lor”) (1876); R. Elli — „Aspectele sociale ale creștinismului”. Raushenbush a căpătat renume prin cărțile sale: „Christianity and Social Crisis” („Creștinismul și criza socială”) (1907), „Social principles of Jesus” („Principiile sociale ale lui Isus”) (1916), „Theology of the Social Gospel” („Teologia evangheliei sociale”) (1917). În 1908 a fost înființată Uniunea Federală a Bisericilor, care, în „crezul social” al său, și-a exprimat aprobarea ideilor „evangheliei sociale”. Se părea că noul veac va fi cu adevărat creștin. Dar în 1918, după Primul Război Mondial, s-au produs schimbări dramatice. Anii interbelici au fost marcați de un haos politic și economic în Europa și de triumful izolaționismului.

(„Теологический энциклопедический словарь”, Ediția 2003, pp. 1099-1101)

„Doctrina socială a bisericii” este o temelie de nisip pentru casa duhovnicească: „a dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile, și au izbit în casa aceea: ea s-a prăbușit, și prăbușirea i-a fost mare” (Mat. 7: 27).

Deja în secolul întâi apostolii, călăuziți de Duhul Sfânt, au evanghelizat Iudeea, Samaria, Asia Mică. Toate eforturile și posibilitățile bisericii erau îndreptate spre evanghelizare și spre zidirea duhovnicească a bisericii. Duhul Sfânt nu i-a îndemnat pe acești creștini să tindă a îmbunătăți această lume pe calea desființării iobăgiei existente atunci. „Ai fost chemat când erai rob? Să nu te neliniștești de lucrul acesta...” — zice apostolul (1 Cor. 7: 21). Iar Petru, fiind plin de Duhul Sfânt, a zis: „Argint și aur, n-am; dar ce am, îți dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!...” dintr-o săritură a fost în picioare [ologul de la poarta templului], și a început să umble... laudând pe Dumnezeu” (Fapt. 3: 6-8).

Au trecut trei secole. Lumea a încetat să-i persecute pe creștini, creștinismul a obținut slavă, bogăție, a fost recunoscut de lume. Odată doi cardinali ai bisericii catolice priveau la turlele aurite ale catedralelor luxoase și unul dintre ei zise: „Vezi cât aur are biserica? A trecut timpul când ea spunea: «Argint și aur n-am...»”. Iar celălalt îi răspunse: „Dar a trecut și timpul când biserica putea zice: «Scoală-te și umblă...»”. A sosit perioada sumbră a Evului Mediu: biserica a câștigat influență socială, a devenit o putere influentă, dar a pierdut concomitent călăuzirea și puterea Duhului Sfânt!

1.2. Care probleme nu sunt menirea bisericii

Pe timpul apostolilor la soboare nu se puneau în discuție probleme cu caracter politic, care atingeau interesele orânduirii sociale și de stat. Slujitorii bisericii, ca episcopi ai sufletelor, le altoiau membrilor bisericii modul duhovnicesc de tratare a tuturor problemelor-cheie ale credinței. Credincioșii, îndrumați corect pe calea adevărului, luau hotărâri fiecare individual cu privire la problemele cetățenești, după cum îi învăța ungera: „Dar voi ați primit ungera din partea Celui sfânt, și știți orice lucru” (1 Ioan 2: 20).

Slujitorii uniunilor oficiale ale CEB din zilele noastre înrădăcinează în mod stăruitor în conștiința credincioșilor: „A trecut timpul când biserica era «o cetate în grea blocadă», a trecut timpul când «cel rău la atac pornea împotriva ei cu tot iadul»*. A venit democrația, lumea ne întinde mâna de prietenie, societatea așteaptă de la noi activitate socială, istoria ne mai dă o șansă de a traduce idealurile Evangheliei în viața culturală și politică...”

Oare, odată cu venirea democrației, „sămânța șarpelui” s-a împăcat cu „sămânța femeii”? Dumnezeu a spus: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Gen. 3: 15). Vrăjmășia dintre Împărăția lui Dumnezeu și împărăția întunericului a început în grădina Edenului, când nu era încă nici orânduire ateistă, nici democratică. În lumea spirituală, între sămânța celor sfinți, care este Biserica, și sămânța șarpelui nu încetează lupta cumplită: „Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume” (Ioan 17: 14). Biserica adevărată va fi întotdeauna obiectul atacurilor lumii acesteia, dar va rămâne nebiruită, după cum e scris: sămânța femeii îi va zdrobi capul șarpelui.

„Atitudinea lumii față de Biserică e la fel de dușmănoasă și atunci când o persecută, străduindu-se s-o nimicească, și atunci când se pare că tinde, cu bunăvoință, s-o atragă în vreo activitate cu care Domnul n-a însărcinat-o. Biserica trebuie să vegheze, ca să nu se pasioneze de lucrările întunericului (Efes. 5: 11). Deosebit de periculoase sunt mai ales lucrările care reprezintă activități pozitive pentru lume — de exemplu: rezolvarea problemelor sociale, stabilirea păcii între popoare, educația morală a societății.

Lumea se află sub influența diavolului (Efes. 2: 1-3) și Dumnezeu nu i-a poruncit Bisericii Sale să se amestece în această cosmonomie (Luc. 12: 14). Apostolul Pavel îi sfătuia stăruitor pe credincioși s-o rupă cu această lume, să nu facă cauză comună cu ea și să nu se înjuge la un jug nepotrivit (2 Cor. 6: 14-18). Anume pe astfel de creștini Domnul îi primește și îi recunoaște de ai Săi. Membrii bisericii sunt chemați să facă bine tuturor (Gal. 6: 10), dar nu în colaborare cu organizațiile acestei lumi, ci de sine stătător, din îndemnul Domnului”.

(I. P. Plett, „Библейское учение о Церкви и служение в ней“, pp. 44-45)

Avem o bună și dreaptă povăț:

„Fiece biserică trebuie să țină minte că misiunea ei principală este predicarea Evangheliei. Aducându-i pe oameni la Hristos, le dăm mult mai mult decât poate da participarea la vreo campanie împotriva drogurilor, alcoolului sau împotriva omorării copiilor nenăscuți. Satana se teme mult mai mult de o biserică credincioasă lui Hristos cel răstignit și care predică puterea învierii Lui decât de mii de demonștranți ce protestează împotriva unei a mia părți din programul lui.

Biserica nu trebuie să se transforme într-o organizație obștească, al cărei scop e grija de nevoile pământești ale omului. Îmbunătățirea hranei sau perfecționarea legislației nu-l va izbăvi pe om de pieirea veșnică — lucrul acesta îl poate face numai Isus Hristos: «În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți» (Fapt. 4: 12).

Când apostolii au fost «aruncați în temnița de obște», îngerul Domnului a venit noaptea și i-a eliberat zicându-le: «Duceți-vă, stați în Templu, și vestiți norodului toate cuvintele vieții acesteia» (Fapt. 5: 20). El i-a poruncit lui Petru și apostolilor să meargă și să vestească oamenii Evanghelia și ei au împlinit această poruncă: «În fiecare zi, în Templu și acasă, nu încetau să învețe pe oameni, și să vestească Evanghelia lui Isus Hristos» (Fapt. 5: 42). Numai predica Evangheliei le dă oamenilor nădejde la viață veșnică — aceasta este lucrarea de bază a bisericii”.

Când ni se aducea la cunoștință că unii vestitori au început să se îndeletnicească cu comerțul, ne ziceam nouă înșine și le spuneam și acestor oameni: un comerciant, un iubitor de bani, un om ce are patima câștigului, un afacerist — va nimici neapărat în sine păstorul. Fiindcă s-a spus: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul, și va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Mat. 6: 24).

* Se citează cuvinte din imnul apărut în sânul frățietății noastre în anii de persecuții: „...она крепость в кольце блокады. Сколько раз сатана бросал в её стены все силы ада”.

A îmbina slujirea lui Dumnezeu cu businessul e o catastrofă. Slujitorul lui Dumnezeu trebuie să muncească numai pe tărâm duhovnicesc. Dacă e păstor sau evanghelist, atunci trebuie să aleagă una din două: ori comerțul, ori slujirea duhovnicească. Și dacă el o alege pe prima, atunci vom ști: nu mai e slujitor — s-a dedat businessului. Ne-am străduit și în aceste chestiuni să ne ținem împreună cu toată frățietatea de calea îngustă.

În viața și slujirea întregului popor al lui Dumnezeu ne conducem de Cuvântul neschimbat al Domnului și numai datorită acestui lucru Dumnezeu ne-a păstrat independenți de lume.

(Gh. K. Kriucikov, „Vestitorul adevărului“, nr. 4, 1993)

1.3. Binefacere sau activitate socială?

Biserica, călăuzită de Duhul Sfânt, nu va trece niciodată pe lângă nevoia aproapelui fără s-o observe, ea își va păstra curăția înaintea cârmuitorilor, înaintea aproapelui și, în primul rând, înaintea lui Dumnezeu. Într-un caz Hristos spune: „Dați-le voi să mănânce” (Mat. 14: 16), iar în altul, ascunzându-Se de cei care Îl căutau ca să se sature de pâine, El zice: „Adevărat, adevărat, vă spun, că Mă căutați... pentru că ați mâncat din pâinile acelea, și v-ați săturat. Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea, care rămâne pentru viața veșnică...” (Ioan 6: 26-27). Hristos a venit în lume nu pentru a stabili o echitate socială în societate. Dacă noi nu facem decât să-i hrănim pe cei flămânzi, și nu le dăm Pâinea Vieții (Ioan 6: 35), atunci nu ne împlinim misiunea ca biserică. Pâinea duhovnicească este primară.

Conducătorii frățietății noastre ne-au îndrumat: „*Noi recunoaștem învățătura lui Hristos cu privire la binefacere: «să uniți cu credința voastră fapta»; «să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor». Dar noi chemăm la o evlavie adevărată, și nu la cea care duce la ecumenism sau la activitate socială pentru a nu fi prigoniți...»*”

Organizarea structurilor cu orientare socială este o activitate parabiserică. Evanghelia ne îndeamnă la binefacere numai în mod particular. Tabita cosea haine și cămăși pentru văduve în mod particular (Fapt. 9: 39), biserica însă nu organiza ateliere de croitorie. Corneliu „făcea multe milostenii norodului” (Fapt. 10: 1-2). Faptele bune ale Tabitei și ale lui Corneliu erau făcute în mod particular. Biserica nu finanța munca lor. În viața ucenicilor lui Hristos s-au împlinit cuvintele: „Dă-te pe tine însuși pildă de fapte bune...” (Tit 2: 7); „...căutați totdeauna să faceți ce este bine atât între voi, cât și față de toți” (1 Tes. 5: 15); „cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință” (Gal. 6: 10). „Am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele” (Efes. 2: 10). În toate versetele enumerate prin fapte bune nu se are în vedere numai grija de cei nevoiași. Limitând "faptele bune" doar la binefacere, îngustăm spectrul vast al semnificației îndemnurilor scrise de apostol. „Pildă de fapte bune” poate fi și răspunsul la chemarea lui Dumnezeu de a ne consacra în slujba Lui, încredințarea întregului nostru destin Tatălui ceresc. Postul, rugăciunea unuia pentru altul, chiar și mustrarea făcută cu dragoste — toate acestea sunt „o căutare de a face bine” aproapelui. Participarea la orice lucrare a lui Dumnezeu este „faptă bună”. Scopul și sensul vieții e a ne găsi locul predestinat de Dumnezeu în biserică, e a împlini voia lui Dumnezeu. Iar binefacerea e un lucru de la sine înțeles pentru creștini, ca și cum i-am da o mână de ajutor celui ce s-a poticnit alături de noi, fără a pune accentul pe această faptă și, mai ales, fără a o face drept scop al vieții bisericii.

Biserica trebuie să rămână biserică!

În Anglia G. Müller întreținea orfelinat. S-a consacrat pentru a le slujiri orfanilor, văzând în această slujire menirea sa și avea succes, dar aceasta era o inițiativă personală.

A. V. Pașkov, după ce s-a întors la Dumnezeu cel viu, a deschis la Petersburg o cantină de binefacere pentru studenții săraci, unde puteai să cumperi un prânz la un preț de o copeică și, pe deasupra, să primești în dar Noul Testament. În gubernia Orenburg el avea sute de hectare de pământ fertil, pe care l-a împărțit fraților prigoniți din gubernia Moghiliov, deoarece casele acestora, la baștina lor, fuseseră incendiate, averile — devastate de apărătorii zeloși ai ortodoxiei și frații își salvară familiile prin fugă. Pașkov i-a adăpostit pe cei prigoniți pe pământurile sale. A făcut-o în Numele Domnului. În viața lui s-au împlinit cuvintele apostolului Pavel: „Îndeamnă pe bogații veacului acestuia... să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață” (1 Tim. 6: 17-19).

Dacă în mediul bisericii apare vreun mecenat care dorește să deschidă o clinică stomatologică, o brutărie, un atelier de croitorie, un combinat de colțunași cu carne, o cantină pentru săraci — las' „să fie bogat în fapte bune”, să împartă cu dărnicie din averea sa neprihănitului Lazăr, care mănâncă doar fărâme din fericirea vieții pământești.

Fiece creștin în parte trebuie să fie un bun samaritan în mediul societății în care trăiește, învață, muncește și să împlinească cuvintele lui Hristos: „Pe săraci îi aveți totdeauna cu voi, și le puteți face bine ori-

când voiți...” (Marc. 14: 7). Problemele sociale însă sunt sfera cezarului, iar Biserica are menirea să-l slujească lui Hristos, și nu societății.

Biserica independentă de lume nu trebuie să aibă nici doctrină socială, nici antisocială, întrucât sfera socială este de competența celor ce dețin puterea și soluționarea problemelor sociale (înfierarea orfanilor, aziluri pentru cei fără adăpost, ajutorul acordat celor bătrâni și singuratici) trebuie să se facă din îndemnul inimii la nivel personal, în mod particular. Lucrul acesta, în primul rând, corespunde Scripturii, iar în al doilea rând, este respectarea legii separării bisericii de stat.

Trebuie să deosebim „binefacerea” de „activitatea socială”. Când bisericii i se spune: „Nu avem nevoie de predicile dumneavoastră, dați-ne pâinea dumneavoastră, ajutați-ne să procurăm utilaj medical, dar nu vă atingeți de suflete”, ea este chemată la o activitate socială în formă clasică, care substituie evanghelizarea cu creștinizarea.

Frații care vesteau Evanghelia pe malurile fluviilor Siberiene luau în călătorie făină și zahăr, pentru a împărți celor convertiți de curând din așezările taigalei. Pe unii îi ajutau să-și repare acoperișul, să taie lemne, să sape grădina. Acestea sunt fapte bune făcute „pentru Evanghelie”. Le făceau spre slava lui Dumnezeu, orientându-se spre vestirea Evangheliei și după principiul oportunității. Dar biserica în general, ca instituție de proveniență Dumnezeiască, nu este chemată să organizeze structuri permanente cu orientare socială, care, de altfel, pot avea, în perspectivă, urmări păcătoase — colaborarea bisericii cu statul și pierderea independenței sale.

1.4. Biserica și învățământul

Noi trăim într-un câmp juridic unde au rămas în vigoare până în prezent prevederile Decretului din 1918 „Despre separarea școlii de biserică”. Activitatea particulară privind învățământul de cultură generală are dreptul la existență în afara bisericii, dincolo de hotarele casei de rugăciune (externat, instruirea în familie, școala particulară), totodată povara întreținerii financiare a școlii, a învățătorilor, a mediatorilor trebuie să o poarte nu biserica, ci părinții și filantropii particulari. Dacă cineva dintre părinți consideră că e cu neputință ca copilul lui să frecventeze școala de cultură generală, el poate rezolva această problemă de sine stătător, fără să împovăreze biserica. „Casa Mea se va chema o casă de rugăciune”, ea nu e destinată pentru a se realiza în ea programele ministerului de învățământ.

Încă în 1921, când credincioșii CEB s-au adresat către guvern cu o petiție de a li se permite să organizeze școli de cultură generală, li s-a explicat:

„Nu există motive întemeiate pentru a schimba regimul existent de educație, conform căruia, în privința instruirii copiilor sectanților în sfera religiei, este recunoscut dreptul instruirii particulare (școala duminicală, biblică). În ce privește instruirea de cultură generală, ea este organizată și condusă exclusiv de stat”. (Vezi. „Supliment”, p. 398)

În 1977 Consiliul Bisericilor a scris un memoriu către Comisia constituțională, în care, apărându-i pe copii de ateism, a expus poziția frățietății cu privire la problema învățământului:

„Propunem să se consfințească constituțional asemenea principii:

pct. 3. Școala (inclusiv cea superioară) e neutră față de religie și față de ateism. Studiarea ideologiei ateiste se face pe bază facultativă (benevolă).”

Frățietatea UIB CEB n-a mijlocit niciodată pe lângă organele de stat pentru a se consfinți dreptul bisericii de a avea școli de cultură generală bisericești. Această poziție nu s-a schimbat nici astăzi. Noi suntem independenți de lume atâta timp cât rămânem în limitele modestiei evanghelice în societate și facem lucrarea cu care ne-a însărcinat Domnul. Hristos — Capul Bisericii — i-a pus pe slujitori episcopi (sau: priveghetori), ca să păstorească Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său (Fapt. 20: 28), și nu directori de școli creștine de cultură generală. Biserica trebuie să rămână biserică.

1.5. Concurenții vestirii Evangheliei

Numai Biserica (și nimeni în afară de ea) e menită să ducă lumii Vestea Bună. Numai Bisericii (și nimănui altuia) i-a dat Domnul Isus Hristos marea poruncă de a propovădui mântuirea: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” (Mat. 28: 19). În astă lume numai Biserica îl poate aduce la mântuire pe cel ce merge în pierzare. Căci numai cel care a căpătat mântuirea îl poate aduce pe un altul la mântuire.

Dreptul și capacitatea de a fi crainic al îndurării lui Dumnezeu îi sunt date numai Bisericii. Domnul are încredere în ea la nesfârșit și de aceea numai pe ea o însărcinează cu această misiune înaltă. Dar anume

de la această menire excepțională lumea încearcă să abată Biserica cu o mulțime de ispite, inclusiv și prin intermediul programelor parabisericești și care stimulează activitatea socială și politică a creștinilor. Iată în ce constă perfidia uneltirilor satanice.

Oare biserica nu trebuie să fie interesată în a-i hrăni și a-i îmbrăca pe cei năpăstuiți? Oare nu e o sarcină înaltă a-l învăța pe un analfabet, a-l antrena într-o muncă creatoare? Oare nu e un scop atrăgător pentru biserică a-l trata pe un bolnav? Ispitorul îi propune hrană după gustul ei, căci el știe că aceste probleme își vor găsi răsunset în inimile multor urmași ai lui Hristos. Și toate acestea au scopul de a opri adevărata vestire a Evangheliei, ca Biserica să se abată de la marea și excepționala ei misiune și să desfășoare activități secundare.

A-i hrăni și a-i îmbrăca pe cei năpăstuiți sunt capabili mulți, aceasta este misiunea organizațiilor obștești și a celor filantropice, a oamenilor avuți. Are cine să-i învețe și pe cei analfabeți. A face capabilă pentru viața pământească generația în creștere e sarcina părinților, a educatorilor, e prerogativa statului. Cu tratarea bolnavilor se ocupă și structurile de stat, și cele comerciale. Dar cine din această mulțime e în stare să ducă lumii Vestea Bună și să-i arate calea în Împărăția cerurilor? Numai Biserica!

O, cât de mult trebuie să prețuiască Biserica această capacitate și să o păstreze! Cât de mult trebuie să vegheze, ca să nu se abată de la marea sa menire! Căci dacă ea va tăcea, nu va avea cine să cânte cântarea dragostei lui Dumnezeu. Numai Biserica cunoaște limba Evangheliei. Dacă ea va tăcea, atunci într-adevăr pietrele vor striga.

Din grădina Domnului, care este Biserica lui Hristos, trebuie să picure mereu aroma vestirii Evangheliei și când suflă crivățul, și când bat vânturile de miazăzi (Cânt. 4: 16). Și în prigoane, și în vremuri bune ea trebuie să rămână credincioasă față de marea poruncă a Mântuitorului. Așa trăia Biserica primilor creștini. Când Irod și Pilat din Pont au dezlănțuit o prigonire împotriva apostolilor, Biserica se îngrijea nu de bunăstarea sa, nu ca să treacă fără complicații prin o perioadă sumbră a vieții. Ea se ruga pentru vestirea Evangheliei: „...Dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala” (Fapt. 4: 29).

Apostolul Pavel, îndemnându-l pe Timotei să se roage pentru „toți cei ce sunt înălțați în dregătorii”, ca biserica să poată duce o viață pașnică și liniștită, a scos clar în evidență scopul rugăciunii pentru vremuri bune și pașnice: „ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Tim. 2: 2, 4).

Lumea n-a apreciat niciodată vestirea Evangheliei ca o binefacere. Ea „nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu” (1 Cor. 2: 14). Pentru lume biserica ce vestește e un fenomen nu numai inutil, ci și dăunător. Și atunci le și apare urmașilor lui Hristos marea ispită: ca lumea să nu-i prigonească, trebuie să facă ceea ce ea va înțelege, ce va fi acceptabil pentru ea. Anume acest motiv ascuns, camuflat, dar motiv-cheie ne explică tendința periculoasă care se observă în biserica contemporană: „numai ca să nu sufere ei prigonire pentru crucea lui Hristos” (Gal. 6: 12).

Când biserica vestește adevărul nestrucă, din partea lumii vin impulsuri dezaprobatore: „N-avem nevoie de predica voastră, concentrați-vă asupra muncii de caritate. Ce folos aduceți societății? La ce folosește predica voastră? Așteptăm de la voi o activitate socială”. Și atunci apare ispita de a face pe placul lumii, de a intra în contact cu ea și a ne ocupa cu ceea ce e salutat de lume, a săvârși ceva bun, dar care, cu regret, se transformă într-un mare rău, pentru că acest bine devine un concurent al vestirii Evangheliei.

Probabil, unii vor obiecta: „Biserica poate să vestească cu succes Evanghelia și totodată să propășească și în lucrarea de binefacere”. Însă când biserica, în scopul activității de binefacere, este antrenată în mod organizat în programe sociale, instructiv-educative, în sfera ocrotirii sănătății, în viața politică, atunci ea nu mai este liberă, pentru că a pășit pe teritoriul ce nu-i aparține, ea s-a apucat de rezolvarea problemelor ce nu sunt de competența ei. Domnul n-a pus în sarcina bisericii aceste chestiuni, aceasta este o luptă nu după rânduielile lui Dumnezeu (2 Tim. 2: 5). „...Să vă păziți bine de aluatul... lui Irod!” — îi preîntâmpina Hristos pe ucenici (Marc. 8: 15). Aceasta înseamnă că biserica își va pierde neapărat libertatea și, întâi de toate, în realizarea mării porunci a lui Hristos. Aici e aproape de prisos să menționăm că o parte considerabilă a eforturilor bisericii vor fi cheltuite pentru alte sarcini. Iar aceasta e deja o infidelitate față de menirea de bază a bisericii.

Auzim și o altă părere destul de răspândită, care se altoiește în ultimul timp în rândurile creștinilor: prin intermediul antrenării în aceste programe se măresc posibilitățile bisericii, se mărește influența ei asupra lumii. „Boschetarii trebuie invitați la biserică la prânz, sportivii — în sala sportivă a bisericii, cei ce tind spre artă — la reprezentațiile teatrale bisericești și apoi ei vor primi mai ușor Vestea bună”. Cei ce cugetă astfel nici nu bănuiesc, probabil, că acest punct de vedere e, prin esența lui, o ofensă pentru Vestea bună, deci și pentru Domnul nostru Isus Hristos. Oare pâinea se dă la desert? Oare vestea împărătească se proclamă în ultimul rând și ca și cum printre altele? Cei care cugetă astfel, probabil, nici nu-și dau seama că această strategie greșită umple biserica cu oameni nenăscuți din nou, pentru care creștinismul devine doar un colorit plăcut al viziunii lor de sportiv ori de politician.

Mi-a fost dat să fiu martor involuntar la procesul de evanghelizare contemporană a populației din Moldova, proces caracteristic pentru biserica contemporană și realizat de creștini foarte conservativi din Occident,

ceea ce ne alarmează în mod deosebit. Acești misionari adunau prin sate țărani în casa de cultură și, proiectând un film, le explicau regulile de îngrijire a semănturilor, secretele și particularitățile agriculturii reușite și abia după aceea oamenilor li se propunea să adere la creștinism, să creadă în Dumnezeu. În mintea lipsită de experiență a țăranelor se răsfrângea gândul că trebuie să devii creștin pentru a avea un succes deplin și garantat în agricultură. La încheierea unei asemenea „evanghelizări” celor prezenți li se împărțeau semințe de elită de felurite culturi agricole.

„N-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit” — le scria apostolul Pavel corintenilor (1 Cor. 2: 2). Aceste cuvinte, precum și împrejurările în care s-au cizelat aceste mărgăritare ale descoperirii Divine merită o atenție deosebită.

Înainte de slujirea sa îndelungată și foarte rodnică din Corint, apostolul fusese la Atena, cetate a filosofilor. Acolo, înainte de a începe să predice, Pavel a trecut prin toate locurile demne de a fi văzute, a examinat templele, altarele și a manifestat o atitudine accentuat inductivă față de atenieni, ținând seama de particularitățile individuale, de înclinațiile oamenilor, de atașamentele și de mentalitatea lor. Cu filozofii a vorbit în limbajul lor: cu citate din sursele lor cu autoritate. Cuvântarea apostolului în Areopag se consideră pe bună dreptate un etalon al artei oratorice. Ea e studiată scrupulos în multe instituții de învățământ religioase. Dar care a fost rezultatul? „...Unii își băteau joc, iar alții au zis: «Asupra acestor lucruri te vom asculta altă dată»” (Fapt. 17: 32, 34). Și numai câțiva „au trecut de partea lui, și au crezut”.

Acest rezultat nu putea să-l bucure pe apostol: acolo nu s-a înființat nicio biserică, noi nu găsim în Noul Testament Epistola către Atenieni. În inima marelui predicator s-a aprins râvna pentru Hristos, pentru Evanghelie. Probabil, el și-a revăzut în mod serios slujirea sa în Atena. Altfel cum putem explica schimbarea radicală a modului de a înfăptui slujirea în următoarea cetate? „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit” (1 Cor. 2: 2), deși totodată recunoaște că Hristos cel răstignit „pentru ludei este o pricină de poticnire, și pentru Neamuri o nebulie” (1 Cor. 1: 23).

Corint era un port mare cu o populație variată și pestriță. S-ar părea, iată unde ar trebui să-și utilizeze toate capacitățile și fantezia pentru o tratare inductivă: pentru a-l face adept al creștinismului pe vreun demnitar, susține-l în timpul alegerilor; ca vreun gladiator cu renume să devină membru al bisericii, rugați-vă împreună cu toată biserica ca el să iasă învingător, și-apoi, mai știi, poate că vor veni după el și numeroșii lui suporteri.

„Pastorul trebuie să poată întreține orice conversație — a spus odată un slujitor baptist renumit din Bulgaria. — El trebuie să se lămurească și în fotbal, și în politică, și în cultură, și în filozofie”.

Oameni de frunte ai Corintului! La voi a venit apostolul Pavel! E un interlocutor nespus de interesant, el e sufletul companiei voastre! E un om talentat, cu un orizont larg, cu spirit și totodată, cumsecade. O să vă placă neapărat! Însă corinteni, și cei simpli și cei nobili, și cei înțelepți și cei necărturari, și cei ce dețin puterea și cei subordonați aveau un singur lucru: „Nu știu altceva decât pe Hristos cel răstignit”.

N-a dat greș apostolul? Era oare binevenit virajul gândirii lui? A judecat drept? Este oare năvodul pe poșta peștelui? Cui îi era adresat acest cuvânt unic pentru toți? Doar e atât de neînțeles: pentru unii e o nebulie, pentru alții — o pricină de poticnire... Înțelegea oare Pavel că politicianul, ascultându-l, își va încreși involuntar fruntea, sportivul va râde, filozoful își va roti degetul la tâmplă, omul simplu va da din mână și va pleca mai departe, iar iudeul va arunca anatema asupra lui?

Desigur că înțelegea. Nu din cauza mărginirii sale repeta el același lucru pentru toți. Se știe că apostolul era un om instruit, de un mare talent, cu orizont larg. Raționamentele noastre nu justifică nicidecum un spirit mărginit. Da, slujitorul trebuie să posede multe calități pentru a corespunde statusului său. Însă inima deschisă pentru Domnul și tot potențialul sufletului apostolului s-a manifestat în altceva: în spiritul analitic, în capacitatea de a cunoaște unica direcție dreaptă a slujbei sale, de a vedea calea dreaptă. Și el a văzut-o.

Despre aceasta ne mărturisește Scriptura: „...Mulți dintre Corinteni, care auziseră pe Pavel, au crezut și ei, și au fostbotezați” (Fapt. 18: 8). În Corint s-a înființat o biserică. Și noi găsim în Noul Testament două epistole către Corinteni. Năvodul Evangheliei avea un ochi prin care treceau numai cei mârniți adânc pentru păcatele lor, cei ce simțeau nevoia de Mântuitorul, de Hristos cel răstignit. Pentru ei această predică a Evangheliei a fost spre mântuire. Asemenea suflete erau în toate tagmele sociale. Printre ei poate fi și Manaen, care fusese crescut împreună cu cârmuitorul Irod (Fapt. 13: 1), și robul fugar Onisim (Filim. vers. 10), și Erast, vistiernicul cetății (Rom. 16: 23), și simpla femeie Lidia (Fapt. 16: 14). Iar pe cei care nu-L căutau pe Dumnezeu apostolul nu-i delecta, el nu avea timp pentru delectare. El era fidel menirii sale.

Când eforturile bisericii se divid pentru a satisface nevoile inițiale ale firii pământești și ale sufletului, pentru a satisface înclinațiile, adesea păcătoase, ale celor vulnerabili din punct de vedere social ori ale celor ce propășesc, ale celor neînsemnați ori ale celor cu influență, atunci există pericolul de a nu ajunge la cei cărora le este adresată, de fapt, Evanghelia. Vestea bună e pentru cei setoși (Ioan 7: 37), pentru cei ce vor (Apoc. 22: 17), pentru cei trudiți și împovărați (Mat. 11: 28), pentru cei care cer, care caută, care bat (Luc. 11: 10).

Manifestați-vă toate capacitățile în a-L predica pe Hristos cel răstignit! Propovăduiți-L cu înflăcărare, mișcător! Să vă ajute mintea vastă să elucidați profund și consecvent această temă, căci ea este inepuizabilă!

Cu regret, mulți profesori și teologi, mulți evangheliști și predicatori sunt încântați de slujirea lui Pavel în Atena, însă foarte puțini dau atenție schimbării enigmatice în tactica apostolului, care a avut loc în Corint.

„Dar se poate admite oare gândul că marele evanghelist a greșit?” — va întreba cineva. Aceasta era căutarea lui, era experiența lui. De fapt, el era un pionier, un înaintaș în ce privește predicarea Evangheliei printre neamuri și căile slujirii lui sunt descrise amănunțit în Sfânta Scriptură. Dar ce vedem în zilele noastre? Majoritatea evangheliștilor contemporani nu numai că nu posedă o asemenea simțibilitate a duhului, ci nici nu sunt în stare să se folosească de experiența precursorilor.

În mișcarea evanghelică mondială s-au reliefat demult deja două direcții în ceea ce privește înțelegerea și împlinirea mării porunci a lui Hristos. Unele biserici și uniuni încearcă să influențeze lumea prin politică, sport, prin activitatea socială, patriotică, prin cultură și artă, adică prin o activitate parabiserică. Alții, respingând cu hotărâre aceste activități, Îl vestesc pe Hristos exclusiv prin activitatea biserică, religioasă: predicarea și mărturisirea personală, deoarece „credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos” (Rom. 10: 17).

În baza Sfintei Scripturi ne-am străduit să stabilim concepția dreaptă și poziția corectă. Dar iată încă o afirmație foarte importantă a Domnului, care descoperă reacția lumii la cuvântul adevărat și mântuitor: „Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât...” (Ioan 17: 14). Lumea îi urăște pe trimișii lui Hristos care vin la ea aducându-i Cuvântul lui Dumnezeu. A urî înseamnă a exprima o negare extremă, dezgust și dușmănie. Anume o astfel de atitudine are lumea față de adevărații evangheliști în toate timpurile. Dar iată că observăm cu mirare o schimbare izbitoare în dispoziția lumii cu privire la biserică atunci când aceasta își schimbă orientarea eforturilor spre activitatea socială, patriotică, politică. Împărații și domnitorii pământești încep a da din cap înțelegător promițându-i ajutorul lor, iar pastorii și evangheliștii sunt însuflețiți de o asemenea susținere. Dar oare nu este aceasta o legătură întinată a bisericii-desfrânate cu împărații pământului, după cum ne mărturisește cartea Apocalipsa lui Ioan Teologul? Nu este oare nenorocirea de care vorbea Domnul Isus Hristos: „Vai de voi, când toți oamenii vă vor grăi de bine! Fiindcă tot așa făceau părinții lor cu proorocii mincinoși!” (Luc. 6: 26).

La adevărata evanghelizare lumea are o singură reacție: ura. Iar când reacția ei este alta, acesta e un motiv de a ne îngrijora. Când lumea cheamă la colaborare și își deschide brațele, Mireasa adevărată a lui Hristos îi respinge îmbrățișarea. Ea Îi este credincioasă lui Hristos și împlinește numai porunca Lui: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Mat. 28: 19-20).

1.6. Separarea bisericii

Pentru starea duhovnicească sănătoasă a bisericii prezintă pericol nu „separarea de lume”, ci contopirea ei cu lumea, pătrunderea lumii în modul de viață al bisericii.

Biserica credincioasă lui Hristos este menită să fie separată de orice influență din exterior și de colaborarea cu lumea. Așa ne învață Cuvântul lui Dumnezeu: „Este un popor care locuiește deoparte, și nu face parte dintre neamuri” (Num. 23: 9); „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” (Ioan 18: 36). Numai când Biserica se află pe pozițiile separării de lume Hristos poate rămâne Capul ei.

Instituțiile de drept internațional au recunoscut dreptul bisericii de a fi separată de stat. Principiul dat a fost scris din cuvintele martirilor, care erau torturați, arși, omorâți, înecați din inițiativa bisericii dominante. Lumea îi omora, dar totuși îi asculta și a consfințit acest principiu în documentele de drept internaționale.

Biserica e menită să fie sfântă și fără prihană, fără nici o pată (Efes. 5: 27). Principiul neprihănirii este: „depărtarea de rău”. Iov era un om „fără prihană... ce se temea de Dumnezeu, și se abătea de la rău” (Iov 1: 1). Apostolul Petru îi chema pe cei credincioși lui Hristos să ia o poziție fermă: **să fugă** de stricăciunea, care este în lume prin poftă (2 Pet. 1: 4); „vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători, **să vă feriți** de poftele firii pământești...” (1 Pet. 2: 11).

„Teologia” contemporană îi învață pe creștini să creeze o „biserică de tip nou”, cu muzică și îmbrăcăminte contemporane; îi încurajează să discute cu „sodomiții” într-o limbă înțeleasă de ei; îi cheamă să ia parte activă la „renașterea spirituală a societății”, adică înrădăcinează cu insistență o concepție străină Evangheliei, și anume: ca biserica să poată influența asupra lumii, ea trebuie să se apropie de lume, folosindu-se de instrumentele și pârgurile ei, și să țină pasul cu vremea:

„Protestantismul este un fenomen contemporan... Unele biserici vor să mențină tradițiile, dar schimbările formei sunt inevitabile în traducerea contemporană a Bibliei, în muzică, în îmbră-

cămintele. Slujitorii care vor să contemporaneizeze biserica comit multe greșeli, dar din greșeli se nasc noi biserici evanghelice. De aceea trebuie să ne rugăm ca să creăm biserici de tip nou, care să se orienteze după societatea contemporană“.

Dacă în știință progresul înseamnă mișcare înainte, atunci în viața spirituală progresul înseamnă o mișcare înapoi! Este întoarcerea la modelul bisericii apostolice, întoarcerea la „porunca veche”: „Preaiubiților, nu vă scriu o poruncă nouă, ci o poruncă veche, pe care ați avut-o de la început. Porunca aceasta veche este Cuvântul, pe care l-ați auzit“ (1 Ioan 2: 7). Cineva a menționat pe bună dreptate că în creștinism nu e nimic nou, decât învățăturile false.

„Un zidar înțelept și cu experiență cu cât mai sus înalță zidul, cu atât mai des îl verifică cu temelia: nu sunt curburi? nu sunt abateri? Căci atunci ruina ar fi inevitabilă.

Nu trebuie oare și noi, creștinii care am ajuns până la veacurile din urmă, să privim mai atent și mai des la viața și nădejdea celor care au croit calea credinței?

A ne întoarce înapoi înseamnă a ne îndrepta înainte! A privi spre trecut înseamnă a vedea viitorul! A asculta vechile imnuri ale credinței înseamnă a prinde sunetele simfoniei triumfătoare a raiului! Iată paradoxurile creștinismului adevărat.“

(„Vestitorul adevărului“, 1999, nr. 2, p. 20)

Biserica, sfințenia, neprihănirea sunt valori neschimbate: „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!“ (Evr. 13: 8). Hristos a zis: „Voi zidi Biserica Mea“. Situația politică din jurul bisericii se schimbă permanent. Dar biserica și lumea sunt două sfere pe care Hristos le-a despărțit pentru totdeauna. Noi am încheiat legământ cu Dumnezeu cel neschimbat, El ne-a dat Cuvântul Său neschimbat, care nu poate fi adaptat la stihiiile societății contemporane și la cultura ei sodomită.

Biserica este zidirea lui Dumnezeu și El îi garantează existența „până la sfârșitul veacului“, fiindcă ea se zidește orientându-se după Cuvântul neschimbat al lui Dumnezeu, și nu după legile schimbătoare ale lumii externe. Oamenii din păturile sărace își construiesc locuințe pentru decenii, cei bogați — pentru veacuri, împărații — pentru milenii, iar Dumnezeu construiește o zidire veșnică. De aceea Scriptura ne preîntâmpină: „fiecare să ia bine seama cum clădește“.

1.7. Poziția Consiliului Bisericilor în ce privește problema separării bisericii

Anul 1964:

Fiecare credincios trebuie să fie supus autorităților ca cetățean al țării sale în toate problemele cetățenești. Dar în problemele credinței, Constituția URSS îi oferă fiecărui credincios libertatea conștiinței. Cât privește biserica, nicăieri în Cuvântul lui Dumnezeu nu este scris că ea trebuie să fie în vreo dependență de cei ce dețin puterea. Și v-ați mira și dumneavoastră dacă ar fi fost scris că biserica trebuie să fie supusă stăpânirilor celor mai înalte, căci este scris: „Oricine (luat ca persoană aparte — Nota red.; „orice suflet, persoană“ — alte trad.) să fie supus stăpânirilor celor mai înalte“... Biserica are un singur Cap — pe Isus Hristos, de care ascultă și căruia trebuie să I se supună în toate. Chiar și legea de bază a țării noastre — „Decretul despre separarea bisericii de stat“ — proclamă separarea bisericii de stat, adică pune și biserica, și statul într-o situație de independență unul față de altul. Biserica nu se amestecă în treburile statului, iar statul, la rândul său — în cele bisericesti.

(Comitetul organizatoric, ianuarie, 1964)

Anul 1973:

Anume încălcarea principiului Dumnezeiesc al separării bisericii de stat a dus frățietatea la despărțire de Dumnezeu și, ca rezultat, la neputință și la urmări grave în viața duhovnicească.

(„Foaia frățescă“, 1973, nr. 5)

Anul 1994:

Trăind într-o ascultare deplină de Duhul Sfânt, nici biserica, nici vestitorii nu vor pierde acel duh sector. Noi vom fi despărțiți de lume, despărțiți de creștinismul tradițional cu concepțiile lui largi asupra sfințeniei, însă vom fi într-o părtășie strânsă cu Dumnezeu! Anume această școală a ascultării absolute le lipsește astăzi multora. Mulți rămân astăzi creștini intelectuali, ca și cei 70 de ucenici ai lui Hristos, care n-au putut înțelege cuvintele lui Dumnezeu! Și doar o mână mică de ucenici, predați pe deplin Domnului, au zis: „Doamne... la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut, și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu“ (Ioan 6: 68-69). Adevărații ucenici n-au unde se duce de la Hristos. Trebuie să spunem sincer: sunt puțini astfel de ucenici în bisericile noastre. Să ne păzească

Dumnezeu de a ne înmulți pe contul credincioșilor teoretici. Chiar de vom fi puțini, să ne ținem totuși de adevărul cunoașterii lui Dumnezeu prin lepădarea de sine și prin ascultarea deplină de Duhul Sfânt.

Când vin suflete noi într-o comunitate dependentă de Dumnezeu, unde sunt mulți creștini supuși Domnului, ele intră de asemenea în acest mod binecuvântat de viață sfântă, în această școală a ascultării de Dumnezeu, în această despărțire de lume, despărțire plăcută lui Dumnezeu, intră în apartenența deplină lui Hristos. La început oamenii lumești vin cu cercei, în șorturi, fardați, dar în mediul celor născuți din nou ei simt îndată unde au venit. Duhul Sfânt influențează asupra lor, ei se deprind cu modul de viață nou, de viață în frică de Dumnezeu și, ulterior, trăiesc, împreună cu toată biserica, o viață despărțită de lume, având părtășie cu Domnul, fiind părtași la înțelepciunea și puterea Lui. Astfel se zidește și se mărește biserica adevărată. Astfel crește ea în puterea lui Dumnezeu neieșind niciodată din limitele sfințeniei.

Astăzi unii evangheliști se pare că propășesc umplându-și bisericile cu suflete de curând întoarse la Domnul. Însă adesea bisericile lor diferă puțin de felurile organizații lumești și de cluburi. Invitându-i la biserică pe oamenii care Îl caută pe Dumnezeu, acești vestitori nu le vorbesc nimic despre păcat. Dimpotrivă, consideră că pe oamenii din lume nu trebuie să-i limităm prea mult în ce privește îmbrăcămintea, coafura, comportarea, pasiunile. Pentru „a nu-i îndepărta de la biserică“, le dau să privească o colecție-două de filme video pe teme creștine. Apoi îi botează, deși încă nu seamănă întru totul cu cei sfinți — poartă îmbrăcăminte nu prea cuviincioasă, merg la cinema, iar unii mai și fumează din când în când, întrebuițează alcool. Vestitorii adună un număr mare de astfel de oameni pe jumătate creștini și aceștia, la rândul lor, le dictează deja membrilor în vârstă regulile lor, fiindcă ei constituie majoritatea în comunitate! Peste un timp, din numărul acestor oameni pe jumătate lumești apar râvnitori înfocați ai predicării Evangheliei, care pot aduna în jurul lor numai inși de teapa lor și aceștia dospesc și ei în aluatul lumesc al păcatului.

Iată de ce este o mare binecuvântare a trăi în biserică ce Îi aparține lui Hristos, a trăi în frățietatea care merge pe calea îngustă, a trăi în sfințenie! Să rămânem deci un Trup unic al lui Hristos! Să ținem minte că Hristos a zidit nu o societate, ci Biserica și a numit-o Trupul Său și chiar Mireasa Sa. Și noi, cei care dorim să mergem pe calea adevăratei evlavii, nu avem nevoie să căutăm alte organizații auxiliare și să fim amante sau țiitoare ale lumii. Repet: Hristos n-a creat niciun fel de structuri, afară de Biserica! Biserica este o familie unică, un Trup unic, al cărui Cap este Însuși Hristos. Și El îl hrănește pe fiecare membru al Bisericii Sale cu harul Duhului Sfânt. Dacă Îi suntem supuși lui Hristos, atunci trebuie să gustăm primii din rodul sfințeniei Lui, din bogăția harului descoperirilor Lui.

Să fim dar întotdeauna conștienți de faptul că, în munca de vestire a Evangheliei, în lucrarea de izbăvire a sufletelor din întunericul necredinței, Cel dintâi care lucrează asupra sufletului este Dumnezeu, Duhul Sfânt, iar noi suntem împreună-lucrători cu Dumnezeu. Numai în o asemenea îmbinare se poate zidi cu succes lucrarea de isprăvnicie a lui Dumnezeu.

Vestind fără biserică, multe misiuni s-au transformat în organizații distrugătoare, fiindcă s-au plasat mai presus decât biserică. Un ispravnic adevărat trebuie să se opună oricăror metode neevangelice și să nu îngăduie a fi nimicită biserică. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să se împotrivescă satanei cu toată puterea și să fie tari în credință când acesta vine să fure și să prăpădească sufletele și atunci diavolul va fugi de la noi (Iac. 4: 7; 1 Pet. 5: 9). [...]

Scumpii mei frați! Domnul ne-a îngăduit să ne adunăm spre a avea părtășie. Dumneavoastră vă împărtășiți experiența vestirii Evangheliei și eu mă bucur! Slavă Domnului! Toți înțelegeți drept menirea de bază a Bisericii lui Hristos pe pământ: să ducem lumii vestea mântuirii! [...]

Hristos le-a spus fraților Săi: „Pe voi lumea nu vă poate urî; pe Mine Mă urăște, pentru că mărturisesc despre ea că lucrările ei sunt rele“ (Ioan 7: 7). De ce pe Hristos lumea Îl ura, iar pe frații Lui, pe discipoli, la începutul uceniciei lor, nu-i ura? Pentru că în timpul acela ei încă nu primiseră misiunea vestirii și a muștrării lumii în ce privește păcatul. Dar plecând de pe pământ, Hristos, Marele nostru Preot, a spus în rugăciunea Sa: „Le-am dat cuvântul Tău; și lumea i-a urât...“ (Ioan 17: 14). Hristos le-a transmis misiunea Sa, i-a trimis în lume, după cum L-a trimis cândva pe El în lume Tatăl ceresc. I-a trimis să continue lucrarea începută de El și, când ei au fost umpluți de puterea Duhului Sfânt, când au devenit oameni care nu sunt din lumea aceasta, lumea a început să-i prigonească. Astăzi lumea ne urăște și pe noi. Pentru ea noi suntem ca niște extraterestri! Noi nu-i îngăduim să ne măgulească. Lumea nu poate să ne ademenească cu nimic. Noi stăm atât de ferm pe pozițiile noastre înguste, încât e cu totul inutil să ne zdruncine!

Apostolul Pavel se laudă cu crucea Domnului Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de el și el față de lume (Gal. 6: 14). Cu alte cuvinte, apostolul ne mărturisește că pentru el lumea a devenit moartă. El nu găsește nimic ce ar putea să-și ia din lume. Și lumea, apropiindu-se de apostolul Pavel, vede că nici în acest luptător al lui Dumnezeu nu este nimic ce ar putea lua ea! Apostolul a devenit părtaș al harului

lui Dumnezeu, al Duhului Sfânt, s-a umplut cu puterea de sus și mergea să-L propovăduiască pe Hristos cel răstignit. Și această predicare biruitoare a Evangheliei a ajuns până în Europa, iar apoi și până la noi. Și noi, vestind moartea Domnului nostru, îi vestim omului eliberarea de păcate și viața veșnică! Adevărații vestitori ai Evangheliei sunt cei care, prin puterea lui Dumnezeu, sunt răstigniți ei înșiși împreună cu Hristos, răstigniți față de lume și lumea — față de ei! Nu este nimic comun între lume și un adevărat vestitor al lui Hristos! În schimb, acestor vestitori li s-a constituit o legătură foarte strânsă cu Dumnezeu, cu harul Lui, cu Duhul Sfânt. Astfel de creștini vor avea putere să continue misiunea lui Hristos așa cum vrea El! („Vestitorul adevărului“ 1994, nr. 2)

Anul 1996:

Porunca „Ieșiți și despărțiți-vă!“ e a lui Dumnezeu și noi ne-am supus ei. Duhul Sfânt este un Duh bun (Ps. 143: 10)! El însușlește frățietatea să meargă pe calea îngustă și Biserica a dat dovadă de un mare eroism în lupta plină de suferințe! Înțelepciunea de sus a Cuvântului sfânt, căreia ne-am supus și conform căreia am acționat, este înțelepciunea lui Dumnezeu! Domnul veghează asupra Cuvântului Său, ca să-l îplinească în curând (Ier. 1: 12). Dacă împlinim Cuvântul Domnului și, smerindu-ne, mergem pe calea pocăinței despărțindu-ne de tot ce e necurat, Domnul ne asigură împlinirea deplină a poruncilor Sale! Atunci, prin autoritatea dată de Dumnezeu, vom călca peste șerpi și peste scorpioni, și peste toată puterea vrăjmașului și nimic nu ne va putea vătăma! De ce nu ne va putea vătăma? Pentru că ne străduim să împlinim neabătut Cuvântul Domnului în viața personală și în viața frățietății. Și facem lucrul acesta nu numai pentru mântuirea propriilor suflete, ci și pentru mântuirea multor-multor oameni chinuiți de păcate. Iar dacă încălcăm poruncile lui Dumnezeu, El ne respinge și nu ne călăuzește prin Duhul Sfânt. Dumnezeu ne părăsește spre pieire — iată ce înseamnă a nu împlini poruncile lui Dumnezeu, a nu ne despărți de ce este necurat!

Dacă nu ne pocăim, dacă nu ne despărțim de tot ce e rău, Domnul nu va veni să locuiască în inimile noastre. Altă cale nu e! Nu trebuie să cedăm păcatului! Cedarea în favoarea răului e spre pieirea omului. „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși! Cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? De aceea ieșiți! Nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu voi fi Dumnezeul vostru și voi Îmi veți fi fii și fiuce — zice Domnul Cel Atotputernic!“ Să se săvârșească minunea nașterii din nou în fiecare suflet!

Să ne umplem deci cu putere din harul Dumnezeiesc, care vine să locuiască în inimile ce se pocăiesc. Primul care dorește fierbinte pocăința noastră și despărțirea de păcat este Domnul! Să răspundem deci cu o rugăciune sinceră de pocăință la chemarea Domnului de a ne despărți de orice păcat, ca să nu treacă nici de noi harul Lui, ca nimeni să nu spurce curțile Domnului (Is. 1: 12), ci să trăiască o viață duhovnicească din plin și să-L slăvească pe marele și minunatul Dumnezeu Tatăl, pe Fiul Lui — Isus Hristos —, care a suferit pentru noi, și pe Duhul Sfânt. (Gh. K. Kriucikov, „Numai Hristos“, 2004, pp. 194-196)

Anul 1998:

Biserica lui Hristos nu este din lumea aceasta (Ioan 17: 15-16; 18: 36) și ea nu poate să se afle în dependență de stăpânirea civilă ori să se amestece în treburile ei (2 Cor. 6: 14-18), cu atât mai mult nu poate să-și asume funcțiile atribuite de Dumnezeu stăpânirii civile și să acționeze în spiritul acesteia și prin metodele ei (Mat. 20: 25-28; Luc. 12: 13-14).

Biserica este obligată să se păzească de orice amestecare a celor din afară în viața și slujirea ei internă (Fapt. 4: 19; 5: 29). Cu privire la stat, membrii bisericii trăiesc după principiul lăsat de Hristos: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!“ (Mat. 22: 21). (Mărturisirea de credință a UIB CEB, ediția din a. 1998 pp. 26-27).

Anul 2005:

„Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul...“ (Apoc. 2: 7). Duhul, și nu ceea ce spun numeroasele ziare și reviste. Nu avem nevoie de niciun fel de inovații, prin care cei ce ni le propun vor să ne apropie de politică, ca să căpătăm, chipurile, o mai mare libertate de a predica Evanghelia. E o poziție greșită. Anume fiind în afara lumii acesteia, avem părtășie cu Dumnezeu și putem exercita o influență maximă asupra țării spre binele ei și spre slava lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt conduce moștenirea Sa. Hristos, Capul Bisericii, prin Duhul Sfânt, rămâne și împărățește în ea. El ne dă voința și înfăptuirea după voia Sa. Anume spre această întoarcere ne cheamă Domnul, spre o astfel de REFORMĂ DE CONSOLIDARE A CĂILOR SFINTE ÎN LUCRAREA DE ISPRĂVNICIE DUMNEZEIASCĂ. El cere dragoste față de Sine, față de poruncile Sale, dragoste fără de care omul piere.

(Extras din darea de seamă a lui Gh. K. Kriucikov la congresul din 2005, or. Tula)

1.8. Taina bisericii

Trebuie oare biserica să aibă taine de cei din exterior?

Mireasa, imaginea Bisericii, e „o grădină închisă... un izvor închis, o fântână pecetluită” (Cânt. 4: 12). Mireasa îi aparține cu toată ființa numai Mirelui ei — lui Hristos! Desfrânată babiloniană (Apoc. 17: 1-8) se distinge prin caracterul ei deschis, accesibil, prin goliciunea ei înaintea tuturor împăraților pământului.

Taina este inseparabilă de zidirea duhovnicească a bisericii (Efes. 3: 9; 6: 19). Orice activitate și slujire în biserică sunt condiționate de respectarea tainei: „...Sufletul credincios ține ce i s-a încredințat” (Prov. 11: 13).

Neemia este un exemplu al credincioșiei față de slujirea tainică a zidirii duhovnicești. Examinând zidurile năruite, el a întocmit planul reconstrucției lor, dar nu l-a descoperit nimănui până la un timp anumit (Neem. 2: 16). Neemia făcea marea lucrare în taină.

Sfânta Scriptură ne-a lăsat exemple de necredincioșie: Samson, judecătorul lui Israel, a descoperit taina nazireatului său (Jud. 16: 17) și ca rezultat, a fost defăimat și înrobit. Împăratul Ezechia i-a dat împăratului păgân „tot argintul care se afla în Casa Domnului și în vistieriile casei împăratului” (2 Împ. 18: 15). El le-a arătat păgânilor „locul unde erau lucrurile lui de preț, argintul și aurul...” (2 Împ. 20: 13) și a atras asupra sa judecata lui Dumnezeu: „Iată că vor veni vremuri când vor duce în Babilon tot ce este în casa ta și ce au strâns părinții tăi până în ziua de azi; nu va rămâne nimic” (vers. 17).

De la cine vine chemarea ca „biserica să aibă un caracter deschis”? În 1921 conducătorii țării promiteau: „Vrând-nevrând sectanții erau nevoiți să se ascundă și orânduirea comunităților trebuia să rămână adesea tainică... Iată că acum a venit timpul când toate sectele, de orice credință ar fi, chiar și cele mai ascunse, care până acum se temeau să se descopere, [...] absolut toți se pot descoperi în mod liber și pot ști ferm că nimeni niciodată și nicăieri nu-i va persecuta” (05.10.1921, ASFR, fond. 1235, inv. 58, dos. 50, f. 235). Slujitorii au dat crezare acestor lozinci și le-au descoperit celor din exterior tot ce aveau tănuț și scump când, la congresele uniunilor, au argumentat prin Sfânta Scriptură doctrina cu privire la colaborarea cu statul. Dar „puțin aluat dospește toată plămădeala” (1 Cor. 5: 6).

Biserica este menită să vestească în mod deschis Evanghelia, dar cei aleși pentru lucrarea Domnului trebuie „să păstreze taina credinței într-un cuget curat” (1 Tim. 3: 9). „Cine umblă cu bârfeli dă pe față lucrurile ascunse; și cu cel ce nu-și poate ține gura să nu te amesteci” (Prov. 20: 19). Biserica credincioasă lui Hristos trebuie să aibă în toate veacurile principii care să o păzească de influența celor din exterior asupra vieții ei lăuntrice.

În veacul nostru electronic, cu caracterul lui deschis, cu publicitatea și cu democrația lui, care, după cum e obișnuit a se afirma, nu prezintă niciun pericol, în veacul legăturii telefonice mobile, veacul colecțării și răspândirii momentane a informației prin Internet pe tot globul (Ps. 73: 9), trebuie să apărăm taina bisericii cu o scrupulozitate deosebită. Noi rămânem a fi poporul Domnului când păstrăm taina muncii pentru El, căci așa ne învață Sfânta Scriptură: „Păziți-vă...” (Mat. 10: 17), „...Mulți au crezut în Numele Lui; căci vedeau semnele pe care le făcea. Dar Isus nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoștea pe toți” (Ioan 2: 23-24). Înțelepciunea creștinului constă nu în frică, ci în prudență. Astfel, în lexiconul nostru creștin s-a adăugat termenul „conspirativitate, clandestinitate”, care înseamnă „păstrarea, respectarea tainei”, lucru la care ne cheamă și Scriptura. Pentru a păstra linia frățietății neschimbată, păzind-o de atentatele dușmanilor interni și externi, președintele Consiliului Bisericilor Ghennadi Konstantinovici Kriucikov, la chemarea Domnului, a mers să-și înfăptuiască slujirea în condiții de conspirativitate și astfel a muncit neobosit 25 de ani, păstrând „taina credinței”.

Plini de durere la vederea zidurilor dărâmate ale casei Domnului, în 1961, slujitorii care vegheau au început să rezidească, sub călăuzirea Duhului Sfânt, clădirea duhovnicească pe temelie biblică. Materialul Consiliului Bisericilor „Despre sfințire”, editat în 1964, explica:

„A le permite unor persoane străine, din afară — ateilor —, să ia hotărâri în problemele interne ale bisericii și în problemele personale de credință este un păcat foarte grav, fiindcă aceasta nu e decât a-L lipsi pe Hristos de dreptul Lui de a conduce Biserica și de a fi Capul ei. [...] Problemele vieții interne a bisericii sunt o taină a bisericii și nu pot fi divulgate celor dinafară (1 Tim. 3: 9).“ („Despre sfințire”, p. 76)

„Vom respecta la toate nivelurile nesupunerea la cenzură a chestiunilor bisericii, ca nicăieri și niciodată cei din exterior să nu pătrundă și să nu studieze lucrarea lui Dumnezeu spre a-i dăuna.“ („Vestitorul adevărului”, 2003, nr. 2)

1.9. Influența bisericii

Lui Ghennadi Konstantinovici îi plăcea să repete cuvintele lui Hristos:

„Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi» (Ioan 15: 20). Împărații și toți puternicii lumii acesteia îi vor asculta pe cei care I-au rămas credincioși lui Hristos și cuvântului Său, vor schimba și legile după cuvântul martirilor.

Adeseori mă gândesc: de ce în Cuvântul lui Dumnezeu este scris: „A căzut, a căzut Babilonul...” (Is. 21: 9; Apoc. 18: 2). Oare pentru că în jurul lui erau adunate armate puternice a căzut el? Sigur că nu. Se poate explica oricum căderea lui. Însă adevărata explicație o dă tot Cuvântul lui Dumnezeu: acolo a fost găsit sângele sfinților (Apoc. 18: 24)! Nu sângele creștinilor nominali, ci sângele SFINȚILOR! Al celor care se rugau în singurătate și, prea poate, nu erau observați de oameni, dar erau auziți de Dumnezeu; al celor care I-au rămas credincioși lui Hristos până la moarte! Pentru sângele lor Dumnezeu a judecat Babilonul și căderea lui a fost inevitabilă.

Țara noastră a fost și rămâne o țară neobișnuită, satana a ales-o ca să și-o facă drept câmp al său: aici a fost întemeiat pentru prima dată în lume un puternic suprastat ateist.

În luna august, 1991 noi sărbătoream, în suburbia Moscovei (loc. Nahabino), aniversarea a 30-a a frățietății trezite, iar în timpul acesta la Moscova a avut loc o lovitură de stat, tancurile au înconjurat Kremlinul și Casa Guvernului. Frații au venit după mine: „O să vă ducem într-un loc neprimejdios...” Dar inima îmi era liniștită și le-am răspuns: „Domnul a făcut aceste lucruri la rugăciunile sfinților Săi, la dorința de a predica Evanghelia, căci pentru aceasta am acceptat suferințele. Noi cântăm:

«Ajunge, Nordule! Azi fiii să-Mi întorci —

E primăvară, 'ncepe semănatul

Și tu la munca sfântă să-i petreci...»

Și iată că timpul acesta a venit. Domnul nu ni-l dă cu mână tremurândă. El cârmuiește cu autoritate întregul Univers și niciun fel de puci (lovitură de stat), niciun politician nu pot opri planurile Lui...”

În anul când sărbătoream aniversarea frățietății noastre, de ziua nașterii Domnului Isus Hristos — **la 25 decembrie 1991** — M. S. Gorbaciov și-a dat demisia din postul de președinte al URSS, a transmis altui cârmuitor cheile instalațiilor de rachete, drapelul URSS a fost coborât, țara a căpătat o nouă denumire — „Rusia”. De ziua Nașterii Domnului ateismul a capitulat. Și lucrul acesta s-a întâmplat în primul stat ateist din lume, pe ale cărui urme au pășit multe țări: peste 50% din voturile mondiale fuseseră în favoarea formei de guvernare ateiste.

În programul cincinal al partidului, adoptat în anul 1959, vrăjmașul sufletelor omenești și-a pus scopul: peste trei ani să-l arate la televizor pe ultimul credincios și să pună capăt religiei organizate. Dar oamenii și-au greșit socotelile. Prigonitorii au socotit de câte morminte e nevoie pentru biserică, iar Domnul a plănuit să ne dea libertate pentru vestirea Evangheliei. La 25 decembrie 1991 Dumnezeu i-a spus ateismului: „Până aici să vii, să nu treci mai departe; aici să ți se oprească mândria valorilor tale” (Iov 38: 11). Nu e o coincidență întâmplătoare de date, ci e biruința obținută de Domnul.

„Armele cu care ne luptăm noi... sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile” (2 Cor. 10: 4). În primele epistole, din 1961, noi scriam cu credință: „Dumnezeu va nimici lucrările diavolului”, cu care acesta a invadat biserica: „Regulamentul”, „Directivele”, interzicerile, epoleții ascunși sub rasa slujitorilor. Dumnezeu a surpat toate întăriturile fără să lase piatră pe piatră.

Pentru Hristos nu există întărituri pe care nu le-ar putea cuceri. În El locuiește toată plinătatea Dumnezeirii. Cine poate fi mai puternic? Care stat mondial? Care politică? Ce fel de bombe atomice? După ce ne-am obligat să-L urmăm pe Domnul și I-am făgăduit să-I slujim cu un cuget curat, numai necredințioșia noastră Îl îndepărtează pe Dumnezeu de noi, aruncându-ne la picioarele satanei. Dar când înălțăm rugăciuni fierbinți cu lacrimi de pocăință și ne întoarcem din nou la El, Domnul, care ne iubește și care a venit pe acest pământ pentru noi, având toată plinătatea puterii de a ierta păcatele, de a ne izbăvi de fărădelegi, de a ne renaște pentru o viață nouă, iarăși ne conduce, și ne păzește, și ne garantează biruința în orice împrejurări. De aceea toate nenorocirile noastre sunt în noi înșine, în necredințioșia noastră față de Dumnezeu. Și toată fericirea noastră e în a veni iarăși la El cu rugăciune.

În anul 1991 au avut loc schimbări pe scară foarte largă (jumătate dintre țările lumii erau socialiste). S-a prăbușit sistemul ateist cu închisorile și lagărele lui. Noi trebuia numai să împlinim voia lui Dumnezeu, să nu ne învoim ca ateistii să indice bisericii cum să-I slujească lui Dumnezeu; trebuia să îndurăm necazuri până ce își vor fi umplut paharul fărădelegilor, iar apoi „s-a dezlipit o piatră, fără ajutorul vreunei mâini” (Dan. 2: 34) și totul s-a prăbușit și s-a risipit.

Cu adevărat „nici un cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere“ (Luc. 1: 37). Lucrul acesta trebuie să ne încânte: nimeni nu ne poate răpi ceea ce ne-a dat Domnul, nimeni nu-l poate șterge din cartea vieții pe cel pe care l-a înscris El în ea, nimeni nu-l poate duce la pierzare pe cel pe care l-a mântuit Dumnezeu și nimeni nu va opri planurile Lui! Când vine vremea să judece lumea, El nu întrebă de nimeni, El nu se sfătuiește cu politicienii. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Fii credincios...” nu până la prima amendă, nu până la primul termen de închisoare, ci „până la moarte“ (Apoc. 2: 10). Noi am trăit după Cuvântul lui Dumnezeu, am dorit să mergem pe calea dreptății, am mers la închisori și Domnul a doborât puterea ateistă, ne-a deschis posibilitatea evanghelizării. El a făcut o minune Dumnezeiască înaintea ochilor noștri. „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă...” (Tula, aniversarea a 35-a a frățietății, 1996)

„Cezarii“ și cârmuitorii nu vor veni în casele noastre să asculte adevărul despre Hristos. Nici locuințele lor nu ne sunt accesibile. Însă Dumnezeu a prevăzut totul astfel, încât, prin intermediul persecuțiilor, noi vom fi duși la ei pentru a le mărturisi despre Numele lui Dumnezeu (Mat. 10: 18) și vom fi duși la judecăți spre împlinirea cuvântului Lui, ca judecata nedreaptă a oamenilor să fie osândită de judecata dreaptă a lui Dumnezeu, și spre a se împlini făgăduința lăsată sfinților: „...Orice limbă care se va ridica la judecată împotriva ta, o vei osândi“ (Is. 54: 17). O vei osândi deja prin însăși mărturisirea despre nevinovăția ta, căci, pornind pe calea ascultării de Dumnezeu, ești expus judecății ca creștin.

Și nu zic că după mărturisirea noastră cârmuitorii și judecătorii Îl vor primi neapărat pe Hristos. Ci în felul acesta ne vom împlini datoria. Suntem trimiși să vorbim despre Hristos nu numai spre mântuire, ci și spre mărturie. „...Au să vă dea pe mâna soboarelor judecătorești... din pricina Mea veți fi duși înaintea dregătorilor și înaintea împăraților, pentru ca să le slujiți de mărturie“ (Marc. 13: 9).

O, ce mare este datoria noastră față de lume! Mulți slujitori au fost prea îndelung o pricină de poticnire pentru lume și întăreau, prin faptele lor, necredința. În timp ce Hristos a spus: „veți fi duși înaintea lor ca să le slujiți de mărturie“, ei se duceau singuri. Și se duceau nu pentru a mărturisi despre Hristos, ci pentru a da informații despre sfinți, devenind astfel complici la persecuțiile împotriva sfinților, deci și împotriva lui Hristos. Să nu fie cei credincioși părtași la această trădare, să se pocăiască, să se schimbe, să-L proslăvească pe Cel triunic înaintea întregii lumi, căci Domnul vine curând!

(Gh. K. Kriucikov, „Numai Hristos“, 2004, pp. 27-28)

Numai biserica ce păstrează cuvântul nefalsificat și care nu se teme de groapa cu lei, de cuptorul de foc e în stare să influențeze asupra lumii. Trei tineri temători de Dumnezeu, care nu s-au închinat chipului, au fost aruncați, din această cauză, în cuptorul aprins: „Nebucadnețar a luat cuvântul, și a zis: «Binecuvântat să fie Dumnezeuul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care a trimis pe îngerul Său și a izbăvit pe slujitorii Săi care s-au încrezut în El, au călcat porunca împăratului și și-au dat mai degrabă trupurile lor decât să slujească și să se închine altui dumnezeu decât Dumnezeului lor! Iată acum porunca pe care o dau: orice om din orice popor, neam sau limbă ar fi, care va vorbi rău de Dumnezeuul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, va fi făcut bucăți și casa lui va fi prefăcută într-un morman de murdării, pentru că nu este niciun alt dumnezeu, care să poată izbăvi ca El». După aceea, împăratul a înălțat pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego la mare cinste, în ținutul Babilonului“ (Dan. 3: 28-30).

Trei tineri credincioși lui Dumnezeu au răspândit o influență bună în imperiul Babilonian pentru că:

- 1) au rămas tari în adevăr;
- 2) de dragul adevărului au dat dovadă de o sfântă nesupunere față de porunca împăratului;
- 3) n-au evitat suferințele pentru adevăr.

Teologii contemporani, îi aruncă mânușa Bisericii lui Hristos, propunându-ne o cale nouă: „Noi înșine ne-am băgat în chilii; menirea bisericii e a se afla în această societate și a influența asupra ei... Trebuie să ne oferim societății la toate nivelurile. Ne-am insuflat gândul că pentru noi ușile sunt deschise numai spre boschetari și bețivi, iar ușa spre posturile de conducere ne-am închis-o singuri, căci nu-i considerăm pe politicieni drept oameni ce au nevoie de Dumnezeu...” (vezi. p. 174) Aceasta e nouă șiretenie a artei de a înșela. În robia Babiloniană cei trei tineri au influențat asupra lumii nu pentru că au venit „la putere“, ci pentru că nu și-au iubit viața chiar până la moarte și au preferat nu a fi în slujba statului, ci să-l rămână credincioși Domnului.

„Din pricina Mea, veți fi duși înaintea dregătorilor și înaintea împăraților, ca să slujiți ca mărturie înaintea lor și înaintea Neamurilor“ (Mat. 10: 18) — le-a prevestit Hristos ucenicilor Săi. „Veți fi duși“ — deci veți merge nu din proprie voință. Vă vor duce atunci când „vă vor da în judecata soboarelor“ (vers. 17). Și acolo pe întemnițării lui Hristos îi vor asculta împărații pământului. Apostolul Pavel s-a înfățișat înaintea împăratului Agripa în haine de întemnițat, cu mâinile în lanțuri și i-a mărturisit: „«Crezi tu în Prooroci, împărate Agripa?... Știi că crezi.» Și Agripa a zis lui Pavel: «Curând mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac creștin!» «Fie curând, fie târziu», a răspuns Pavel, «să dea Dumnezeu ca nu numai

tu, ci toți cei ce mă ascultă astăzi, să fiți așa cum sunt eu, afară de lanțurile acestea» (Fapt. 26: 27-29).

V. A. Pașkov (1832-1902) Îl predica pe Domnul la Petersburg. În mai 1884 lui Pașkov și conlucrătorului său, contelui Korf, li s-a cerut să semneze următoarea obligație:

„Mă oblig în scris că nu-mi voi mai permite pe viitor să particip la propaganda oricăror învățături cu privire la credință și morală fără aprobarea bisericii ortodoxe, precum și să nu apelez la nimeni în scopul unei astfel de propagande sau învățături. Totodată îi voi concedia pe toți agenții, misionarii și pe distribuitorii de cărți. De asemenea renunț la construirea neautorizată a caselor de rugăciune și voi întrerupe orice relații și legături cu sectanții de orice fel“.

Și ce a urmat? Ministrul afacerilor externe îi raporta țarului într-o scrisoare:

„La 29 mai... le-am anunțat voia SUPREMĂ A MAJESTĂȚII VOASTRE REGALE colonelului în retragere Pașkov și Contelui Korf, le-am cerut să se oblige în scris că își vor înceta pe viitor activitatea religioasă și i-am prevenit că, drept urmare a refuzului de a semna, li se va interzice să rămână pe teritoriul Imperiului. [...] Pașkov și Contele Korf au refuzat să semneze, au declarat că ei se supun de bunăvoie ordinului cu privire la expulzarea lor peste hotare și roagă doar să li se stabilească un termen pentru

orânduirea treburilor familiare și în ceea ce privește averea...“ 30 mai 1884 — Contele D. Tolstoi.

(ASFR, fond. 102, Secretariat nr. 3, anul 1882, dos. 974, partea a III-a, f. 96)

V. A. Pașkov era unul dintre cei mai bogați aristocrați din Rusia, dar a preferat mai curând să-și piardă averea, fabricile, palatele, decât să înceteze a-L mărturisi pe Domnul. Atât el, cât și Korf n-au acceptat compromisul și au fost expulzați din Rusia. Atingând culmile slăvii, ei au acceptat în smerenie starea de surghiuniți, de izgoniți și credințioșii lor față de Hristos a devenit cunoscută întregii elite de la palatul Țarului Rusiei, a servit la extinderea Împărăției lui Dumnezeu în întreaga Rusie țaristă.

Adevărata evlavie este întotdeauna prigonită. Lumea nu-i suferă alături pe martorii lui Hristos umpluți de Duhul Sfânt. Locul celui care Îl predică pe Domnul fără a denatura adevărul, a celor care nu acceptă compromisul în încercări, care sunt plini de râvnă pentru fapte bune este numai „dincolo de tabără“.

Există și un alt fel de „influență“: „Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari, care stă pe ape mari. Cu ea au curvit împărații pământului; și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei!“ (Apoc. 17: 1-2). Aceasta este influența celor înrobiți de lume.

Au putut oare să exercite o influență bună asupra lumii slujitorii care s-au învoit să respecte „Legislația cultelor“, contrară Evangheliei, și care adaptau viața internă a bisericii la această legislație? S-a menționat pe bună dreptate: „Nici până acum nu s-a spus tot adevărul despre trădarea, despre compromisurile rușinoase și despre colaborarea slujitorilor cu autoritățile ateiste în detrimentul bisericii. Pe pereții bisericilor din capitalele republicilor atârnă până acum portretele conducătorilor creștini care declarau în auzul întregii lumi că în URSS nu sunt întemnițați, ci sunt doar călcători de lege. Sângele martirilor ne cheamă și azi la adevărul istoric. Pocăința pentru trecut și începerea unei noi pagini a istoriei — iată ce ne cere starea spirituală a contemporaneității“.

1.10. „Să ieșim afară din tabără la El...“

Ce poziție a bisericii în societate îi este plăcută Duhului Sfânt și nu înjosește autoritatea împărătească a lui Hristos, care e Capul Bisericii? În anul 2004 președintele Consiliului Bisericilor Ghennadi Konstantinovi, din îndemnul Duhului, îi îndruma pe frați:

„Să ieșim dar afară din tabără la El, și să suferim ocara Lui“ (Evr. 13: 13).

Mă umplu de o mare durere când îmi îndrept privirea spre tabăra religiei iudaice, religie statornicită de milenii, care L-a respins pe Mântuitorul nostru și L-a răstignit pe Domnul slăvii. Locul lui Hristos este afară din tabără, pentru că în tabăra religioasă nu este loc pentru El. Mielul de Paște le-a dat izbăvirea de pedeapsa care se abătuse peste Egipt, dar când a venit adevăratul Miel — Izbăvitorul —, ei L-au respins. „Ierusalime, Ierusalime... de câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi... și n-ai vrut!“

Unde ne îndreaptă pașii Duhul lui Dumnezeu? „Să ieșim afară din tabără la El...“ — iată unicul loc unde ne întâlnim cu Hristos, primim darul răscumpărării și nașterea din nou. De ce la El? Pentru că ce avem noi fără El? Nimic! Fără El suntem morți în greșelile și în păcatele noastre. Iar cu

El avem totul: mântuirea, descoperirea, calea, adevărul și viața veșnică. Toate bogățiile și darurile Duhului, puterea, înțelepciunea, călăuzirea — toate sunt în El. „Afară din tabără“ Dumnezeu cel atotputernic este cu noi. Cu El suntem în stare să-L preamărim pe Dumnezeu și în cuptorul aprins și „nimic nu ne va putea vătăma“, fiindcă, ieșind afară din tabără, suferim ocara Lui și suntem îmbrăcați în atotputernicia Lui. Așa trăiau apostolii.

Domnul descoperă voia Sa celor care au auzul atent: „Mi-a deschis urechea, și nu M-am împotrivit“. Ce I-a descoperit Tatăl Fiului Său? I-a descoperit că va suferi ocară, va fi scos afară din tabără pentru a fi batjocorit și omorât. Domnul nostru a fost îmbrăcat în zdrențe, a fost scuipat, dar în El era puterea autorității Dumnezeiești, puterea mântuirii. Hristos a fost respins de această lume și de poporul Său, de aceea locul bisericii este afară din tabără, dar cu El. Să mergem la El afară din tabără, să îndurăm înjosirea, să fim acea turmă mică, dar cu Hristos. Afară din tabără noi căpătăm mântuirea și devenim absolut invulnerabili pentru această lume.

Cu regret, mulți au rămas în afara câmpului trezirii, în afara sfințirii și doar o mică parte din copiii lui Dumnezeu credincioși Lui au mers după Hristos, „suferind ocara Lui“. Biserica care a ieșit afară din tabără a devenit minunat de frumoasă în zdrențele ei. Congresele noastre și hotărârile adoptate la ele nu erau elaborate de autoritățile centrale ateiste, ci au fost cerute în rugi de la Dumnezeu, au fost insuflate de Duhul Sfânt.

„Ferice de poporul, care cunoaște sunetul trâmbiței...“ (Ps. 89: 15). În 1961 în tabăra VSEHB a răsunat semnalul trâmbiței Domnului la trezire, ei nu l-au auzit și au alergat în altă tabără să se plângă împotriva sfinților și să lupte împotriva trezirii. Și această luptă continuă 30 de ani. Lupta se duce cu cei vii. La ce bun să te lupți cu cei morți? În anul 1961 am chemat la un congres al întregii biserici CEB și comunitățile înregistrate și pe cele neînregistrate. Dar, în loc să accepte chemarea, ei au pornit cu război împotriva noastră. Toate congresele VSEHB erau orientate spre condamnarea trezirii bisericii. Plecând peste hotare, activiștii VSEHB, în lupta lor pentru pace, cucereau această lume cu suprastatul ateist și înăbușeau vocea bisericii prigonite, afirmând: „La noi în URSS totul e minuna! Avem cursuri biblice, cursuri pentru dirijori și nu sunt niciun fel de persecuții pentru credință“. Acum a venit libertatea și ei au început să certe orânduirea ateistă: „Ateștii ne împiedicau“. Nu! Nu ateștii îi împiedicau, ci slujitorii-iscarioți îi împiedicau prin lepădarea lor de Dumnezeu și de poruncile Lui! Mii de credincioși adevărați au murit din cauza că slujitorii adoptau, la congresele lor, hotărâri antievangelice în probleme cetățenești și politice!

În anul 1963 Nikolai Hmara a fost condamnat pentru că slujitorii cultului au emis, în 1960, directive care înăbușeau viața bisericii și pe care credincioșii adevărați nu puteau să le împlinească. Făcând aceste reverențe lumii, slujitorii au ajuns să fie recunoscuți de autorități. Prezbiterii superiori erau considerați egali după rang cu coloneii, slujitorii mai mari (din conducerea VSEHB) — cu generalii. Și acești „colonei negri“ scriau ordine pentru biserică: să nu aducă copiii la adunare, să nu boteze tinerii. Apoi au început să meargă în închisori cei convertiți de curând, precum N. K. Hmara. În sentința lui era scris: „Condamnat pentru critica centrului oficial VSEHB“. Iar peste zece zile a fost omorât...

S-a pocăit măcar vreunul dintre ei pentru că i-a slujit diavolului, pentru că i-a renegat pe cei prigonii, pentru că a fost trădător la altarele Domnului? S-au pocăit oare în zdrobirea inimii slujitorii care au jucat rolul întâi în persecuțiile împotriva lui Hristos răstignindu-L în ziare, în piețe, la televizor? Nimeni nu s-a pocăit!

A venit restructurarea și ei au zis ca și Samson, după ce i se tăiasse părul: „Voi face ca și mai înainte, și mă voi scutura“. Nu știa că Domnul Se depărtase de el“. Nesocotindu-și nazireatul, ei le-au destăinuit străinilor toate tainele bisericii și, în timpul restructurării, declarau plini de sine: „Noi am supraviețuit pentru că cunoșteam puterea compromisului“. Și acum lansează: «Rusia pentru Hristos», «Ucraina pentru Hristos» și multe mega-proiecte de creare a bisericilor... Au proclamat multe lozinci și „marșuri pentru Isus“, dar ei înșiși s-au lepădat de adevăr. Ce filme „creștine“, ce site-uri de pe Internet li-L vor înlocui pe Duhul Sfânt? Dumnezeu lucrează prin Duhul Sfânt. Iar El, fiind ofensat și alungat de ei prin trădarea pe care o practicați, nu va lucra în tabăra lor dacă nu se vor pocăi. E greu să găsești în bisericile înregistrate vreun slujitor care să nu fi trădat fie în mod direct, fie indirect. De aceea iarăși „vi se lasă casa pustie“ (Mat. 23: 38). Păcatele păstorilor acestei tabere L-au alungat pe Dumnezeu și El va cere din mâinile lor sângele martirilor, care au murit din vina lor.

Mă doare sufletul pentru mișcarea evanghelic-baptistă. Astăzi apostazia e mai îngrozitoare decât cu 100 de ani în urmă. Acum calea uniunii oficiale a CEB a devenit și mai largă decât în anii precedenți. Și aceasta este aceeași cale a apostaziei, care duce la pieire. Sunt în bisericile înregistrate copii sinceri ai lui Dumnezeu, nu-i numim nelegiuți pe toți de-a rândul. Dar trebuie să știm

că turma este condusă acolo pe căi aproape nelegiuite, adică fără Dumnezeu. Poruncile Scripturii la nivel etico-moral sunt respectate acolo, însă ei nu au legătură în duh cu Dumnezeu, nici nu sunt călăuziți de El, se rătăcesc în ce privește învățătura evanghelică, acolo nu are cine spune cuvântul adevărului. Se practică căsătoriile celor credincioși cu cei lumești; odată cu acceptarea televiziunii, în fiecare casă a intrat desfrâul. Pretutindeni s-a introdus planificarea familiei. „Moșele“ din Egiptul Antic erau mai înțelepte decât teologii contemporani (Exod. 1: 17). Păstorii bisericilor evanghelice îi încurajează pe tinerii creștini să nu le tremure mâna împușcând în inamici — iată până unde au ajuns acești păstori. În străvechime psalmistul zicea: „Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt? Cel ce... nu-și ia vorba înapoi, dacă face un jurământ în paguba lui“ (Ps. 15: 1, 4). Cu atât mai mult cei din zilele noastre, care I-au făgăduit lui Dumnezeu să-I slujească, mărturisind că au un cuget curat, trebuie să fie credincioși acestei făgăduințe! Tinerii noștri mergeau să-și facă serviciul militar și Îi rămâneau credincioși Domnului, nu pronunțau nici un cuvânt care ar fi anulat mărturia unui cuget curat făcută cândva înaintea lui Dumnezeu (1 Pet. 3: 21). Făgăduindu-I credință lui Hristos, ei Îi rămâneau credincioși în acele împrejurări, acceptau suferințele, închisoarea, iar unii au acceptat și moartea, dar nu și-au călcat legământul încheiat cu El!

Citim revistele uniunilor oficiale, trimitem observatori la conferințele lor și așteptăm: poate că, dată fiind libertatea relativă de astăzi, se vor miji zorii trezirii duhovnicești în frățietatea evanghelică baptistă din țările CSI — în Asia, în Ucraina... Dar când citim publicațiile lor sau ascultăm materialele conferințelor, ne cuprinde groaza: evangheliști cu renume îi cheamă pe credincioși să devină prim-miniștri, preșidenți. Scriptura însă ne învață: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume“ (1 Ioan 2: 15). Când mergem în politică, atunci politica ne va sili să ne supunem legilor generale de interes politic. Noi n-avem ce căuta acolo. Unii slujitori ai bisericii merg în politică pentru a avea influență în societate. Dar să ținem minte că satana a venit cu această ispită la Hristos, I-a arătat toate împărățiile lumii și slava lor și I-a zis: „Toate împărățiile lumii sunt ale mele și eu le dau cui vreau. Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie“. Cu această ispită satana a ademenit toate confesiunile și ele s-au amestecat în politică pentru a împărăți în această lume împreună cu împărății pământului. Dar politica este, de fapt, un desfrâu spiritual. În politică „fiii veacului acestuia, față de semenii lor, sunt mai înțelepți decât fiii luminii“ (Luc. 16: 8). Dacă vrem să gustăm din farmecul influenței sociale și, pentru hatârul acesta, mergem în politică, atunci biserica își pierde independența față de lume, pentru că politica îi aparține cezarului. Anume el trebuie să joace rolul central în politică, iar tu, slujitor, „preot împărătesc“ vei fi la el ca o calfă cu Biblia în mână, pe care o vei denatura de dragul politicii. Și va mai trebui să plătești cu viețile sfinților pentru implicarea în politică. În politică nu există prieteni permanenți, ci sunt numai interese permanente. Există o definiție clasică a diplomației: „Limba îi este dată diplomatului pentru a-și ascunde gândurile și a minți în interesul statului său“. Ca păstori, nu avem ce căuta acolo. Dacă tindem spre această putere, dacă păstorul vrea să împartă cu lumea aceasta influența socială, atunci Hristos ne părăsește și vom duce biserica pe făgașul politicii. Politica va intra în biserică, iar Hristos va ieși din ea, o va părăsi.

Politicizarea bisericii este un păcat. Din primele zile ale înființării Grupului de inițiativă și în toți anii ulteriori noi, slujirii Consiliului Bisericilor, ne-am străduit să trăim așa, încât să nu ne bazuim pe nicio putere politică, nici pe presă, nici pe radio, nici pe televiziune. Nimănui nu i-am acordat interviuri. Eu personal am urmărit respectarea acestui principiu. Eu am fost invitat în repetate rânduri la „mese rotunde“. „Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu“. Despre biserică poate să judece numai un om duhovnicesc, el „poate să judece totul“. Noi și politicienii, noi și ziariștii suntem din lumi diferite și nu trebuie să le dăm prilej de a se amesteca în biserică. Domnul vrea să-și vadă Mireasa „fără pată și fără zbârcitură“, curată și independentă (Efes. 5: 27). Duhul Sfânt îi cheamă pe sfinți să iasă afară din tabără și să nu se întoarcă în tabăra care L-a răstignit pe Domnul slăvii în interesele stăpânitorului întunericului.

Noi dorim ca vocea profetică să fie auzită și în tabăra lor: „Iată Mirele, ieșiți-i în întâmpinare!“ Avem nevoie de untdelemnul Duhului Sfânt, și nu de marșuri pentru Hristos, nu de activitate parabisericească, nu de ecumenism, nu de politică. Cei pasionați de aceste lucruri vor auzi: „Adevărat vă spun, că nu vă cunosc!“ (Mat. 25: 12).

Să ieșim afară din tabără la El. Acolo sunt toate binecuvântările noastre. Și dacă trebuie, vom cânta în închisori; dacă trebuie să murim pe cruce, vom muri. Iar Domnul va da putere celor care I-o cer. Domnul Se va preamări în viața sfinților Săi prin credințioșia lor față de El.

1.11. Independența este moștenirea noastră

Programul independenței bisericii a fost formulat clar în 1976 la Consfătuirea unională a frățietății ca program al „lipsei de cenzură a bisericii la șapte niveluri“:

„Care este acum sarcina noastră?

Vorbind despre scopul și orientarea generală a slujirii noastre de mai departe, le putem formula în felul următor: vestirea mântuirii — în exterior, sfințenia frățietății — în interior. Acesta nu e programul nostru, ci al lui Hristos — e din Evanghelie.

Pentru realizarea lui e necesară consolidarea multilaterală a ramurilor inseparabile ale slujirii bisericii în general: a secției de evanghelizare, a editurii, a revistei frățietății, a Consiliului Rudelor Întemnițaților etc. Însă toate programele noastre evanghelice pot fi realizate numai cu puterea lui Dumnezeu și numai sub călăuzirea Lui. «Căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic» — a spus Hristos. Dar, ca El să ne călăuzească, avem nevoie de un program de independență a bisericii.

Așadar, luând în considerație că ne mai amenință pericolul din exterior (iar noi știm că numai prin amestecul din exterior a căzut și nu se va mai ridica centrul oficial al CEB), e extrem de necesar să proiectăm programul neintervenției totale, al separării totale a bisericii de lume. Căci aceasta e o cerință evanghelică vitală. E condiția indispensabilă a vitalității bisericii. Numai cu această condiție se poate realiza conducerea binecuvântată a bisericii de către Domnul nostru Isus Hristos.

Scumpi prieteni, lipsa de cenzură la cele șapte niveluri nu urmărește instituirea unui nou principiu, ci restabilirea principiului încălcat al credinței noastre. N-o facem din ambiție sau dintr-o pornire anarhică. Independența este principiul Evangheliei. Numai obținând libertatea internă a bisericii și eliberându-ne de orice păcat ne vom pregăti inimile ca Domnul să lucreze în ele cu toată puterea, cu toată tăria și plinătatea Dumnezeirii Sale.

Deci să Se întroneze Hristos — unicul Cap al Bisericii — și să nu aibă rivali nici în persoana noastră, nici în persoana celor din exterior, nici în a oricui altuia. Și dacă vorbim despre aceste lucruri, o facem numai pentru ca El să fie Suveranul bisericii și atunci biruința ne va fi asigurată“.

(„Vestitorul adevărului“, 1976, nr. 3-4 și 2003, nr. 2)

Slujitorii confesiunilor evanghelice au supus lumii biserica invocând Biblia: „Doar este scris: «Fiți supuși oricărei stăpâniri omenești», «purtați-vă cu înțelepciune față de cei de afară»“. Însă Dumnezeu cel plin de îndurare ne-a „deschis mintea ca să înțelegem Scripturile“ și Consiliul Bisericilor scria în anul 1979:

„În capitolul 13 al Epistolei către Romani e scris: «Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte». Dar nicăieri nu este scris: orice biserică să fie supusă stăpânirilor celor mai înalte. Căci în viața duhovnicească biserica nu e subordonată lumii. Ea Îi aparține lui Hristos și I se supune numai Lui. Iar când cezarul se amestecă în sfera în care Domnul nu i-a predestinat să se amestece și cere să i se dea și ceea ce e a lui Dumnezeu, adevărata biserică rămâne neclintită și dă dovadă de ascultare numai de Hristos...

Numai despre biserica ce se supune exclusiv Domnului El poate spune: «Biserica Mea» și numai ea își poate pune încrederea în făgăduința minunată a lui Dumnezeu că porțile locuinței morților nu o vor birui! Îi mulțumim Domnului că i-a dăruit frățietății noastre harul de a merge pe calea Lui și, trecând prin suferințe, să se asemuiască bisericii din timpul apostolilor.“

(„Foaia frățească“, 1979, nr. 1)

„Când a pornit pe calea slujirii independente de lume, frățietatea noastră aproape că nu avea de la cine lua exemplu. Erau unii bărbați credincioși ai lui Dumnezeu, însă slujitorii VSEHB-ului, în majoritatea lor, părăsiseră calea Evangheliei. Modul de viață spiritual a fost preluat de frățietate din filele apostolice, din Evanghelie, de la Duhul Sfânt. Și să ne binecuvânteze Domnul să păstrăm ceea ce este zidit astăzi, ca să nu ne împărțim în subdiviziuni bisericesti de tot felul. Să trăim ca o familie unită. Dacă vom fi iarăși bătuți și prigoniți, las' să vadă copiii noștri. Aceasta va deveni pentru ei cea mai bună școală duminicală! Când se vor face percheziții în locuința noastră — va fi și aceasta o bună școală duminicală pentru copiii noștri. De vor fi nevoiți să plece iarăși la închisori pentru întrevederile cu tații, las' să plece! E de asemenea o școală minunată. Să afle și copiii ce trebuie să accepte iubindu-L pe Domnul! Să fie și ei părtași ai vieții evlavioase, pentru care lumea ne va prigoni neapărat! Să devină și copiii noștri oameni noi! Și atunci bisericile noastre vor începe a se completa cu credincioși conștienți, profunzi. Și primul exemplu, prima predică pe care va trebui să le-o spunem copiilor e că noi Îl propovăduim pe Hristos cel răstignit, care este puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu. Las' să vadă

că și noi suntem răstigniți împreună cu Hristos și suntem dați la moarte în fiecare zi din pricina sfințeniei, din pricina evlaviei.“ (Gh. K. Kriucikov, „Numai Hristos“, 2004, p. 133)

Traducând în viață, timp de 47 de ani, principiile expuse mai sus, noi am rămas, după învățătura lui Hristos, separați de lume și de aceea scriam în mod convingător în petițiile către puternicii lumii acesteia:

„Noi, credincioșii UIB CEB, nu ne-am amestecat niciodată în politica statului și n-am atentat la drepturile cetățenești. De aceea nu prezentăm niciun pericol nici pentru stat, nici pentru societate“.

(„Vestitorul adevărului“, 1999, nr. 2, p. 26)

La întruniri Ghennadi Konstantinovici îi convingea pe slujitori să rămână în libertatea lui Hristos și independenți de lume:

„Libertatea a venit la noi mai înainte de a ni se lua cătușele de la mâini și de a fi eliberați din închisori. Libertatea începe cu eliberarea de păcat, cu eliberarea de frica firii pământești și toată această libertate este în Hristos Isus: «Dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi».

Nu trebuie să ne biziim pe legile care dau libertatea. Libertatea e în Hristos! Când Domnul intră în suflet și îl naște din nou pentru viața veșnică, atunci frica nu are putere asupra noastră și închisorile nu ne înspăimântă. Dacă Fiul v-a făcut slobozi, nimeni nu vă mai poate înrobi. Veți deveni absolut liberi, nimeni și nimic nu va avea putere să vă înrobească și veți răspândi influența spirituală asupra lumii.

În 1989, la consfătuirea unională a slujitorilor (or. Rostov pe Don), unde se adunaseră aproape două mii de frați, au venit reprezentanții puterii și cereau cu insistență: «Dați-ne voie să luăm cuvântul. Vom spune cum trebuie să se poarte credincioșii, ce atitudine trebuie să aibă față de legislație...» Unii dintre frați ziceau: «Poate că îi dăm cuvânt împuternicitului pe 15 minute...» Atunci a trebuit să le amintesc: «Dacă îi vom da cuvântul, vor răspândi îndată o circulară cum că la congresul CB CEB de la Rostov pe Don împuternicitului i s-a permis să vorbească de la altarul lui Dumnezeu și vor spune prin biserici: «Slujitorii voștri doar nu se rătăceau la congres?! Ei ne-au permis să luăm parte la consfătuire. De ce atunci nu ne primiți în biserici și nu ne lăsați să ne adresăm credincioșilor de la amvon? Dacă vreți să fiți într-o unitate spirituală cu frățietatea voastră, atunci procedați la fel ca ei...» Și vor începe întrevederi personale cu prigonitorii, cedări și compromisuri.

Fraților, avem atâția prezbiteri simpli, care vor zice: «Dacă frații la congres și-au permis lucrul acesta, atunci și nouă ni se permite». Domnul ne va cere socoteală pentru acest prilej de poticnire. De aceea slujitorului îi revine o mare responsabilitate: să dea un bun exemplu păstoriților, să apere adevărul oricât de groaznice ar părea împrejurările. Poate că se vor abate iarăși peste noi prigoanele, închisorile, dar «dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi», iar prigoanele ne vor întări credința și ne vor curăța de nelegiuiri.” (1996, Tula).

„Dragi prieteni! Vegheați, păstrați și întăriți independența dăruită de Domnul, înălțând mereu rugăciuni către El, ca să fim și mai departe într-o dependență de Hristos plină de har și să înfăptuim lucrarea sub ocrotirea Lui!“ („Foaia frățească“, 1996, nr. 5).

Principiile enumerate sunt moștenirea noastră, pe care au obținut-o slujitorii frățietății cu prețul suferințelor în închisori. Ca să le păstrăm pentru generațiile viitoare, trebuie să tragem învățăminte din istoria bisericii și să luăm o poziție fermă:

1. În baza cuvintelor lui Hristos „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta“, biserica trebuie să rămână curată de colaborare cu statul în orice sferă, întrucât o astfel de colaborare încalcă principiul separării bisericii de stat.

2. Nici la congresele sale, nici la adunările membrilor biserica nu are dreptul să ia vreo hotărâre asupra chestiunilor:

- cea militară;
- politica de stat;
- sistemul electoral;
- problemele sociale;
- învățământul și ocrotirea sănătății.

(1 Ioan. 2: 20, 27)

Fiecare poate lua de sine stătător o atitudine față de aceste chestiuni numai ca cetățean, la nivel de persoană particulară. Altfel apele năvalnice ale învățăturilor contemporane ne vor duce pe noi, creștinii, pe căi alunecoase, pe care nu ne-au fost făgăduite binecuvântările Domnului.

Biserica trebuie să rămână biserică!

1.12. Lozincă „într-un stat liber — o biserică liberă” nu este un ideal evanghelic

Încă la începutul secolului al XX-lea teologia denaturată din Occident le altoia credincioșilor din Rusia, care îndurau suferințe, concepții greșite cu privire la situația și rolul bisericii în stat și înrădăcina metodice în mediul mișcării evanghelice baptiste programele neevangelice ale „bisericii libere într-un stat liber”. Această lozincă a stabilit vectorul: „biserica liberă” trebuie să influențeze asupra politicii și să introducă în societate democrația. Timp de un secol această idee păcătoasă a fost și este oferită până acum ca un „ideal evanghelic” al bisericii.

La 3 aprilie 1917 Vasili Gurievici Pavlov a prezentat un referat amplu: „Separarea bisericii de stat” și l-a încheiat cu următoarele cuvinte: „Idealul nostru este: într-un stat liber — o biserică liberă!” El a reluat această lozincă de la baptiștii europeni ca ideal al misiunii evanghelice, ca să introducă în societate democrația și să lupte pentru echitatea socială, dar nu prin metode de constrângere. V. G. Pavlov era preocupat de ideile democratizării bisericii și a societății. De aceea, îndată ce situația politică din Rusia s-a schimbat, slujitorii conducători ai bisericii CEB au început să organizeze, în anii 1905 și 1917, partide creștine. Orientându-se după succesele politice ale baptiștilor din Europa, din SUA, ei erau siguri că biserica este chemată într-adevăr să ajute statul a deveni liber. După suferințele îndurate pentru Hristos, după exiluri, aresturi, V. G. Pavlov s-a înscris în partidul cadeților, a salutat revoluția din februarie 1917. Pleava învățaturii denaturate, adusă pe câmpul mișcării evanghelic-baptiste din Rusia, s-a înmulțit atât de mult, încât a început să se resimtă și la congresele frățietății noastre. Astfel, la congresul al XXVI-lea al baptiștilor, în referatul „Atitudinea noastră față de stat în genere și față de serviciul în organele de stat în special”, Iakov Iakovlevici Vins a spus: „Statul nu are funcții religioase, după cum nici biserica nu are funcții civile. O Biserică liberă într-un stat liber — iată relațiile ideale dintre Biserică și stat”.

La început slujitorii se bucurau de căderea orânduirii monarhiste, apoi salutau noua putere și orânduirea socialistă „ca una care corespunde cel mai bine idealului evanghelic”. La congrese au început să pună în discuție probleme care erau de competența statului. Au sărbătorit aniversarea a 10-a a Revoluției din octombrie. Iar apoi, în locul „noului secol al democrației”, așteptat de baptiștii întregii lumi, au avut de suferit secolul dominației ateiste cu represiuni și împușcări în masă. Spre marea noastră durere, slujitorii CEB, care, în trecut, fuseseră persecutați și înduraseră multe suferințe pentru Hristos, au căzut în ispita puternică a ideilor teologiei occidentale și, în perioada scurtă a libertății, fiind lipsiți de experiență în ce privește politica, s-au dovedit a fi implicați în ea.

Esența ispitei perfide consta în a-i scoate pe slujitorii bisericii din locul preasfânt, a-i atrage în o luptă dusă pe teritoriul cezarului, luptă care încalcă rânduielile Dumnezeiești, căci politica, sfera socială, armata, securitatea — toate acestea intră în sarcina cezarului, și nu a bisericii. Și când preoții Dumnezeului Celui Preaînalt pășesc dincolo de teritoriul lui Dumnezeu și se încadrează în politică, ei pierd călăuzirea Dumnezeiască. Hristos a venit în lume pentru lucrarea de răscumpărare, El S-a născut pe teritoriul unui stat care avea ideologia sa, orânduirea sa politică, dar El cunoștea granițele luptei Sale, după cum e scris: „A venit la ai Săi...” (Ioan 1: 11), adică la poporul care încheiasse legământ cu Dumnezeu. El n-a trecut niciodată acest hotar, nu S-a lăsat ispitit când norodul a vrut să-L facă împărat, nu Și-a asumat funcțiile de judecător în problemele civile: „...Cine M-a pus pe Mine judecător sau împărțitor peste voi?” (Luc. 12: 14), a refuzat să soluționeze problemele sociale: „...Mă căutați... pentru că ați mâncat din pâinile acelea...” (Ioan 6: 26).

Astăzi „a venit la ai Săi” înseamnă: a venit pe teritoriul creștinilor născuți din nou, care au încheiat legământ cu Dumnezeu: „Voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu” (Efes. 2: 19); „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui»; și: «Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!» (2 Tim. 2: 19). „Oameni din casa lui Dumnezeu” — acesta e un teritoriu intangibil pentru cezar, acesta e un loc pentru cei consacrați Domnului. În Biserică totul este al lui Dumnezeu. Pentru preoții Noului Testament aici e unicul loc al luptei după rânduieli. Parlamentul, Duma de stat, congresul, unde se făurește politica — acest teritoriu a fost încredințat de Dumnezeu nu Bisericii, ci cezarului.

Când biserica, în persoana slujitorilor ei, este implicată în politică, ea își pierde independența de lume. De aceea, în anii îndelungați ai existenței sale, frățietatea a stat numai pe poziția îndepărtării de orice sferă externe și a căpătat o libertate deplină de lume pe această cale!

În 1963 Comitetul organizatoric scria în petiția către N. S. Hrușciov:

„[...] E absolut neclar: cum poate fi recunoscut faptul că problemele religioase țin de competența KGB-ului? Ce pericol reprezintă pentru stat purtătorii ideilor evanghelice, educați în țara noastră, care nu au nimic comun cu politica?” (2 ianuarie 1963); „Noi nu ne amestecăm în sfera intereselor de stat...” (Consfătuirea lărgită a Comitetului organizatoric, 3 iunie 1962)

Biserica este chemată să fie liberă și independentă de lume în orice condiții — fie de libertate, fie de lipsă a libertății. Ideologia de stat, legile cu privire la biserică pot să se schimbe, dar biserica nu trebuie să se adapteze la împrejurări pentru a supraviețui. Menirea ei este a-l sluji lui Dumnezeu în orice împrejurări!

Slujitorii Consiliului Bisericilor nu-și puneau scopul de a schimba orânduirea politică, nici nu-i chemau pe credincioși la acțiuni (petiții, rugăciuni) în această direcție. Grija principală a slujitorilor CB consta în a nu le permite celor din exterior să reorganizeze biserica „pe calea selectării calitative a slujitorilor”. La 13 august 1963 Comitetul organizatoric îi scria conducătorului țării, N. S. Hrușciov:

„Biserica nu are nevoie de schimbarea împrejurărilor exterioare. Credincioșii CEB au fost și rămân a fi cetățeni exemplari ai țării lor în orice împrejurări [...]. Însă lucrul acesta nu înseamnă că noi ne mulțumim cu orice împrejurări și înăuntrul bisericii, că trebuie să-i admitem la conducerea bisericii pe «potențtii acestei lumi». Căci Hristos a spus: «Împărăția Mea nu este din lumea aceasta» (Ioan 18: 36).

Oricare ar fi orânduirea de stat, biserica trebuie să fie liberă de amestecul lumii și de amestecul autorităților lumești în viața ei lăuntrică.

De aceea Comitetul organizatoric efectuează și e plin de hotărârea să efectueze și pe viitor munca de curățare a bisericii și de restabilire a orânduirii evanghelice în ea în ceea ce privește separarea ei de stat [...].“ (Gh. K. Kriucikov, A. A. Șalașov)

Au trecut 45 de ani de când a fost scris acest memoriu. Aici vedem nu declarații pompoase. Aceasta e linia frățietății. Regula neschimbată a vieții tuturor copiilor lui Dumnezeu rămânea și trebuie să rămână încrederea în Dumnezeu, credințioșia față de El indiferent de orânduirea de stat și de cârmuitori. „N-am aruncat noi în mijlocul focului trei oameni legați?... Ei bine, eu văd patru oameni umblând slobozi în mijlocul focului, și nevătămați...” (Dan. 3: 24-25). Prin îndurarea lui Dumnezeu frățietatea noastră a trăit această minune! În cuptorul aprins al persecuțiilor noi trăiam după principiul: în Hristos suntem liberi oriunde și ori-când (Ioan 8: 36). Am căpătat libertate în condițiile lipsei de libertate! Deși 30 de ani n-au încetat prigoanele cumplite, noi aveam o deplină libertate a duhului: funcționau cursurile biblice, taberele pentru copii, toate consfăturile slujitorilor se țineau sub călăuzirea Duhului Sfânt și a păstorilor credincioși, iar apoi Dumnezeu a nimic zidurile ideologice ale suprastatului ateist și ne-a dat libertate pentru predicarea Evangheliei.

„În toată perioada de activitate a Consiliului Bisericilor s-au schimbat cinci cârmuitori în țara noastră. Pe timpul lui Andropov slujitorii noștri erau condamnați la al doilea, iar unii și la al treilea termen fără a fi puși în libertate. Unii gândeau că nu vor ieși din închisoare până la moarte. Însă Domnul a făcut minuni!

*Slujitorii Consiliului Bisericilor, văzând că presiunea și întetirea persecuțiilor erau întreprinse special, în scopul de a înregistra adunările Consiliului Bisericilor cu condiția respectării Legislației, au anunțat un post de trei zile în frățietate și au luat hotărârea de a renunța la orice fel de înregistrare. Întrucât lucrătorii KGB-ului căutau agenți pentru a se infiltra în biserică și încercau să zdrobească poporul lui Dumnezeu prin presiuni, noi am scris în documentele adresate către biserică: «Până ce libertatea propovăduirii Evangheliei nu va fi consfințită legislativ și până nu vor apărea semnele ei evidente și stabile, nici vorbă nu poate fi de înregistrare». Noi aveam nevoie de libertatea propovăduirii Evangheliei. Aveam nevoie de independența bisericilor. **Astăzi trăim în această libertate fără autorizație prealabilă.**“ (Gh. K. Kriucikov, „Numai Hristos“, 2004, pp. 67-68)*

În condiții de persecuții funcționa editura „Hristianin” independentă de lume, creată de mâinile dibace ale unor credincioși consacrați Domnului. Ea a căpătat libertate în condiții de cenzură totală, când nu se publica nimic din cuvântul viu al lui Dumnezeu. „Fiece cuvânt din edițiile oficiale baptiste era supus unei cenzuri fără drept de apel și unei redactări părtinitoare” (L. N. Mitrohin, p. 3). Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! El Și-a manifestat puterea și ne-a trimis ajutorul Său și revista noastră „Vestitorul adevărului” a devenit prima și, probabil, unica ediție nesupusă cenzurii în societatea ateistă, fiind multiplicată prin metoda tipografică decenii de-a rândul! Din 1971, din ziua înființării editurii „Hristianin”, frățietatea n-a editat nicio revistă, nicio culegere de cântări duhovnicești, nicio culegere de cântece pe note sau vreo altă carte duhovnicească care să fie supuse cenzurii din partea celor din exterior.

Programul Consiliului Bisericilor „lipsa de cenzură a bisericii la cele șapte niveluri” (1976) includea și punctul cu privire la „lipsa de cenzură a revistelor duhovnicești”. Tiparul independent, necenzurat în societatea ateistă, în care era controlată toată activitatea de editură și de tipar, este rezultatul libertății în Hristos! La adresa frățietății trezite răsunau cuvinte de necredință și de condamnare din partea slujitorilor VSEHB:

„Ne este milă de frații și surorile care nu se pot lămuri: ce se poate și ce nu se poate în condițiile timpului de azi... Nădăjduim că i se vor deschide ochii «Comitetului organizatoric» și se va convinge că această cale, pe care merge și pe care își conduce adepții, este o cale a speranțelor neîntemeiate și a visurilor irealizabile...” (Din scrisoarea plenarei VSEHB din 03.09.1964)

AMCM, fond 3004, inv. 1, dos. 89, f. 101-108

„Frații care se despart de noi și visează la o activitate religioasă necontrolată de stat trebuie să renunțe pentru totdeauna la acest gând” — afirma prezbiterul superior al regiunii Donețk, I. I. Tatarcenko, la congresul VSEHB din 1963. „Scumpii noștri frați și surori din adunările despărțite! Vi se insuflă că bisericile din care ați ieșit au legătură cu lumea. Dar cum putem rezolva problemele privind înregistrarea bisericilor, tipărirea Bibliilor și a Culegerilor de cântări duhovnicești fără a ne adresa autorităților corespunzătoare? «...Fiindcă atunci ar trebui să ieșiți din lume» — zice apostolul Pavel (1 Cor. 5: 10).“

(Din scrisoarea plenarei VSEHB din 3-5.03.1969)

Independența bisericii de lume părea într-adevăr o nebulie pentru cei a căror gândire a fost formată sub povara modului păcătos de orânduire a bisericii. Dar noi trăiam într-o libertate spirituală deplină. Chiar cei ce luptau cu religia menționau în rapoartele lor: „În pofida nerecunoașterii «Comitetului organizatoric» de către guvern, precum și în pofida avertismentelor aspre, el continuă să existe ca «un stat în stat». Toate acestea servesc drept stimulent pentru credincioșii de rând, insuflându-le siguranța justității lucrării lor” — scria către CC al PCUS împuternicitul în regiunea Rostov (15.11.1965, ASRIC, fond. 5, inv. 33, dos. 217, f. 193).

Se schimbă guvernele, cad imperii, se înalță altele noi. Dar pentru creștini e important să știe că libertatea nu trebuie așteptată de la tronul împărătesc, „măcar parțial, odată cu trecerea timpului”. Libertatea se ia prin credința în făgăduințele lui Dumnezeu: „Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, va fi al vostru... Nimeni nu va putea să stea împotriva voastră. Domnul, Dumnezeul vostru, va răspândi, cum v-a spus, frica și groaza de tine peste toată țara în care veți merge” (Deut. 11: 24-25).

Lozinca „într-un stat liber — o biserică liberă” este greșită și pentru că, devenind liber, statul trebuie să asigure libertate nu numai bisericii, ci și asociațiilor oculte, organizațiilor religioase eretice și minorităților de tot felul. Într-un stat liber trebuie să fie garantată libertatea cuvântului și a presei pentru depravarea populației, pentru pofta firii și pofta ochilor și atunci societatea se transformă neapărat într-o sodomă și cere de la biserică să trăiască după legile „toleranței”, „îngăduinței”. În o asemenea atmosferă depravată bisericii i se interzice a numi păcatul păcat. Confirmând adevărul, ea cade sub pedeapsa legii. Și oare toate acestea pot fi numite ideal evanghelic?! E chemată oare biserica să contribuie la zidirea unor astfel de state „libere”? Oare la prietenia cu lumea ne-a chemat Domnul?

La conferința istorico-teologică a uniunilor creștine autorizate care a avut loc în anul 2008 în incinta universității creștine din or. Donețk profesorul de istorie Walter Sawatsky a prezentat un referat pe tema: „Biserica liberă într-un context lipsit de libertate nu este istoria Occidentului”. În el este relevat „scopul evanghelic” pentru bisericile CEB din țările CSI:

„...Biserica și membrii ei iau parte întotdeauna la viața societății... de aceea este important ca biserica să-și înțeleagă rolul în societate... Biserica liberă trebuie să ajute statul să devină liber”.

„Prezența creștinilor în societate înseamnă participarea unor creștini aparte la politică...”.

„La baza bisericii libere se află principiul caracterului deschis și al încrederii reciproce, iar caracterul secret otrăvește duhul bisericii”.

„Respectarea principiilor separării bisericii de stat nu înseamnă separarea bisericii de societate. Biserica e antrenată pe deplin în viața societății și face tot posibilul ca s-o servească și s-o influențeze”.

„...Activitatea locală și chiar națională a bisericilor evanghelice spre binele societății se consideră mai importantă decât tendința lor de a crea o unitate structurală”.

Conform convingerilor dumnealui, de „structurile de unificare” (frățietăți, uniuni) bisericile au nevoie numai dacă acestea nu-i împiedică pe creștini aparte sau comunitățile să participe la politică, la activitatea socială: „...Activitatea locală și chiar națională a bisericilor evanghelice spre binele societății se consideră mai importantă decât tendința lor de a crea o unitate structurală”.

Uniunile CEB din țările slave sunt îndreptate metodic pe făgașul „activității politice”. Politizarea bisericii e o mișcare de proporții mondiale, orientată spre a transforma Biserica — Mireasa lui Hristos — într-o organizație socială, în sarea care nu are putere de a săra și care este aruncată pentru a fi călcată în picioare de lume.

Biserica are nevoie astăzi de slujitori cu clarviziune duhovnicească, ca ei să spună cuvântul adevărului, să ocrotească poporul lui Dumnezeu de învățăturile înșelătoare și să pună pe fugă oștirile vrăjmașe (Evr. 11: 34), care doresc să ne atragă iarăși în acea prăpastie de unde ne-a scos Dumnezeu prin multe suferințe. Apostolii ne preîntâmpină: „În norod s-au ridicat și prooroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furiș erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat, și vor face să cadă asupra lor o pierzare năprasnică. Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău” (2 Pet. 2: 1-2).

ЦЕНТРАЛЬНЫЙ АРХИВ ВЧК-ОГПУ-НКВД
Арх. № 62366
СЛЕДСТВЕННОЕ ДЕЛО №
24 апреля 1937 г.

DOCUMENTE DE ARHIVĂ SUPLIMENT

la culegerea Secției istorico-analitice a UIB CEB

1-12899
мушенной из архивного дела должно
вращено через 10 дней с момента
Передача полученных из
в другие отделы и органы
исключительно через 1 спе
СССР

„BISERICA TREBUIE SĂ RĂMÂNĂ BISERICĂ“

DECENII IREVERSIBILE
din istoria mișcării evanghelice și a celei baptiste
Anii 1917-1937

020610
Арх. № 62366
Переплетено в 19__ г. Дело

Documentele de arhivă inserate în Suplimentul de față sunt sistematizate pe teme în ordine cronologică și au o însemnătate dublă:

 în primul rând, ele au constituit baza acestei culegeri și sunt inserate fără omi-
teri, în întregime pentru o studiere mai profundă;

 în al doilea rând, extrasele tematice din documentele de arhivă, din acte legis-
lative, din dosare penale, cârmepe de amintiri ale întemnițaților sunt inserate aici
ținând cont de necesitățile celor care predau la cursuri biblice, ale cercetătorilor și
ale altor cititori pentru care ele prezintă interes spre o conștientizare mai profundă
a temelor abordate în culegere.

Documentele de arhivă sunt o sursă autentică de informație, majoritatea dintre ele au
trimiteri la arhiva de stat.

SUPLIMENTUL 1

ARTICOLE, CUVÂNTĂRI, DĂRI DE SEAMĂ

Gh. K. Kriucikov

1.1. „Vocea profetică“*

Ceea ce observăm astăzi în jur mărturisește despre o criză adâncă, ce cuprinde toate laturile vieții creștine. Pe fundalul secularizării bisericii (al contopirii ei cu lumea) de la amvoane se afirmă tot mai insistent că sarcina primordială a credincioșilor e a servi necesitățile social-politice ale veacului acesta. Tot mai puternic răsună cuvintele că biserica e o parte a societății și ea trebuie să trăiască după legile ei. Sufletul neprihănit nu poate să nu sufere privind la apostazia creștinătății contemporane.

Aceste probleme au fost elucidate în predica lui Ghennadi Konstantinovici KRIUCIKOV la o întrunire a fraților din America (anul 2002).

Fiecare reacționează în felul său la schimbările din ultimul deceniu al secolului trecut, care au avut loc în țara noastră, anterior ateistă. Unii se bucură că deja de 12-15 ani avem o oarecare libertate religioasă, dar se folosesc de ea adesea după placul lor. Rar se întâmplă să o folosească cineva după placul lui Dumnezeu. Autoritățile reacționează în felul lor, intelectualitatea în felul ei. A fost un eveniment cu adevărat mare!

Noi am trecut prin veacul dezmățului ateismului impus, care era altoit de cele mai înalte instituții: de CC al partidului — nucleul și forța conducătoare a societății. Așa o cerea Constituția. Biserica era apreciată ca o asociație, a cărei conducere trebuia să fie subordonată complet puterii ateiste și să îndeplinească, în chestiunile bisericești, toate indicațiile ei.

Evenimentele care au avut loc la răscrucea deceniilor al IX-lea și al X-lea ale secolului trecut au eliberat jumătate de lume de orânduirea comunistă impusă. E destul să ne amintim de China, deși, oficial, ea rămâne deocamdată o țară ateistă, dar cu o oarecare variație a libertății. Să luăm țările blocului socialist: Polonia, Ungaria, fosta Germanie Democratică, România, Bulgaria, Mozambic, Angola, Cuba și încă o mulțime de popoare care erau aliniate sub steagurile ateismului militant.

Am mai spus-o deja: dacă în timpul acela s-ar fi pus la vot în toată lumea (aceasta ar fi fost posibil prin intermediul comunicației, televiziunii, acum — prin Internet), atunci, oficial, mai mult de 50% din populația globului pământesc l-ar fi spus lui Dumnezeu: „Noi suntem pentru orânduirea comunistă!“ Și știți care e vina noastră, a copiilor lui Dumnezeu, cu

privire la dominația ateismului? E nesupunerea față de Dumnezeu. Acest păcat a apărut în mediul bisericii și îl comiteau, în primul rând, slujitorii de rang înalt.

Se zice că „existența determină conștiința“. Ce conștiință aveau Adam și Eva trăind în rai? Nu era nevoie deloc de vreo alarmă revoluționară. De toate erau îndeajuns, aproape ca în America, ba și mai bine! Și totuna: „Asta încă n-am gustat... Mă duc să gust!“

Păcatul se naște anume acolo unde trebuie să domine nelimitat porunca lui Dumnezeu! Satana a venit pe pământ nu de dragul plimbării. Scopul lui e să fure, să junghe și să prăpădească (Ioan 10: 10). Pe de o parte, să omoare fizic: tot Nordul și Siberia sunt acoperite cu osemintele neprihăniților, ba și în jurul Moscovei sunt descoperite o mulțime de gropi comune! Nu s-au sfiit să întineze capitala cu sângele martirilor. Dar aceasta e o moarte încă nu atât de însemnată, e omorul trupului.

Noi însă am fost omorâți spiritual, fiind siliți să lucrăm mână-n mână cu ateismul și pretextându-ni-se tot timpul că orice stăpânire e de la Dumnezeu. Eram învățați noțiuni denaturate și nu ni se aducea la cunoștință că trebuie să fim supuși oricărei stăpâniri omenești, supuși împăraților, cârmuitorilor în legile civile doar ca indivizi, ca cetățeni și oameni ai societății, ca persoane particulare. Și astfel de cetățeni am fost și rămânem — cei mai ascultători de lege. Însă noi am fost sfâșiați și siliți să fim supuși stăpânilor mai înalte CA BISERICĂ. Și întrucât, ca instituție a lui Dumnezeu, ca Împărăție care nu este din lumea aceasta, ne-am supus lor în chestiunile duhovnicești, deci am încetat a fi Împărăția lui Dumnezeu! Deja vrăjmașii stăpâneau în biserică!

Iar noi dădăciserăm venirea unei asemenea rânduiei. Îți stă mintea în loc când te gândești: condu-

* „Vestitorul adevărului“, 2007, nr. 4-5, pp. 16-22.

cătorii bisericii căutau un prilej pentru a se înfăptui revoluția! Așteptau cu nerăbdare realizarea noii politici, fiindcă în perioada țaristă credincioșilor le era foarte greu: pe atunci cei ce se deziceau de respectarea ritualurilor religiei oficiale erau persecutați crud. A fost proclamată lozinca: „Vom institui democrația!“ („Demos“ înseamnă „popor“, „kratos“ — putere, suveranitate. Adică — puterea poporului.) Și credeau că va veni acea libertate care mai că va instaura Împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

Repet: dorința de a trăi sub protecția statutului și-a găsit loc în mediul bisericii. De aceea slujitorii lui Dumnezeu trebuie să dea dovadă de o responsabilitate colosală, să ceară în rugăciuni fierbinți de la Dumnezeu descoperire, să studieze profund Scriptura, să fie călăuziți de Duhul Sfânt, ca să se curețe de această lepră.

Vedem că în conștiința creștinilor multe lucruri s-au amestecat. Unii, ca să-și justifice participarea activă la viața politică a țării, afirmă cu insistență: „Trebuie să-i muștrăm pe împărați, fiindcă Ioan Botezătorul muștra“. Ba nicidecum. De când a sosit împlinirea vremii și Hristos a venit pe pământ, a început o altă epocă. Dumnezeu a desființat vechiul legământ.

Știți cum s-a format practica vieții din Vechiul Testament? Ea și acolo trecea mereu prin neascultarea de Dumnezeu. Domnul a ales poporul Israel ca să fie o proprietate a Sa, iar ei au spus: Nu! Vrem să fim ca toate neamurile, „pune un împărat peste noi“ (1 Sam. 8: 5). Adică: nu va fi teocrație, nu legea Ta, Doamne, va fi piatra unghiulară, ci cum ne vor mai spune și împărații! Și împărații spuneau, dar puțini dintre ei I-au fost plăcuți lui Dumnezeu. Ei introduceau culte străine, idolatria. În fond, Vechiul Testament, cu practica lui, cu regula peste regulă, a dat faliment. E tragic nu faptul că au apărut multe precepte și reguli, ci că, după cum a spus Hristos: „...Ați desființat astfel cuvântul lui Dumnezeu în folosul datinii voastre“ (Mat. 15: 6). **Și dacă au anulat porunca Lui, deci L-au anulat pe Dumnezeu În-suși.** Iar când a venit Hristos, ei s-au răfuit și cu El.

Hristos a adus o învățătură nouă, care trebuie să schimbe și conștiința noastră. În ce constă esența acestei învățături? De acum Dumnezeu a separat împărăția Israel cu tot sistemul ei de stat (cu sabia, cu omorârea cu pietre, cu dreptul penal, cu pedeapsa capitală) de Împărăția lui Dumnezeu. Poporul trebuia să înțeleagă că adevărata Împărăție a lui Dumnezeu nu se va zidi așa. Dumnezeu L-a trimis în lume pe Fiul Său, care S-a făcut asemenea oamenilor. Dar nu era pur și simplu un Prunc culcat în iesle, ci Împăratul neprihănirii, Omul durerii. El a fost ispitit în toate lucrurile, a avut aceleași ispite ca și noi, dar n-a cedat nici măcar o dată în fața păcatului. Și toate au luat o altă întorsătură! De-acuma nu trebuie să se facă uz de sabie. Nu e treaba bisericii să-i binecuvânteze pe miniștrii de forță, aceasta este funcția statului. Dumnezeu a despărțit aceste două instituții: statul și biserica. El a stabilit Împărăția Sa pe pământ și Capul acestei Împărății este

Hristos! El nu i-a spus niciodată Bisericii: „Eu mă duc pe un timp, supuneți-vă oricărei stăpâniri ome-nești, ca Domnului“. Numai pentru individ, pentru fiecare persoană în parte s-a spus că trebuie să se supună stăpânirii. Biserica însă funcționează doar sub conducerea lui Hristos — Unicul ei Cap! Dacă ne dezicem de această poruncă a lui Dumnezeu, înseamnă că ne dezicem de Hristos. Prin urmare, prin păcatele noastre Îl izgonim din mijlocul nostru. Și atunci trupul despărțit de cap este un cadavru: „...Îți merge numele că trăiești, dar ești mort“ (Apoc. 3: 1).

Trebuie să înțelegem bine ce înseamnă porunca: „Cinstiți pe toți oamenii, iubiți pe frați...“ (1 Pet. 2: 17). În biserică, în frățietate — iubiți! Iată aici cuprindeți-vă cu o dragoste curată. Umpleți-vă de Duhul Sfânt și de atotiertare lăuntrică. În rugăciunea „Tatăl nostru“ este inclusă necesitatea de fiecă zi: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri“. Să trăim pe pământ și să zidim Împărăția lui Dumnezeu iertându-ne reciproc, iubindu-ne reciproc și, în general, iubindu-L pe Dumnezeu.

Iar apoi apostolul îi îndeamnă pe credincioși: „Temeți-vă de Dumnezeu; dați cinste împăratului!“ Dați cinste! E deja o cu totul altă atitudine. Aceasta nu e muștrare (fie că vă place cârmuitorul, fie că nu vă place). Putem să mijlocim pe lângă împărați; putem să nu fim de acord cu ei, dar numai în chestiunile de credință, adică pe teritoriul nostru, fără a ne amesteca în treburile lor. Biserica este teritoriul lui Dumnezeu. E Împărăția lui Dumnezeu. Noi suntem împărați și preoți. În Biserică e în vigoare o constituție deosebită. Aici domnește Capul viu al Bisericii și nu vom îngădui ca un altcineva să încerce a ocupa tronul Lui și să conducă Biserica. Domnul ne-a dat Cuvântul Său și călăuzirea Duhului Sfânt, ca să nu confundăm niciodată pe cine se cuvine să muștrăm, și pe cine nu! Trebuie să ne împotrivim tuturor lucrurilor străine, pe care se străduiesc să le introducă neprietenii în biserică.

Ce s-a întâmplat la noi? Statul, cândva integru, s-a separat prin hotărelor republicilor — și uniunea oficială a CEB a repetat întocmai această separare. Oare așa a poruncit Dumnezeu? Se poate oare să ne orientăm după situația politică în lucrarea de isprăvnicie duhovnicească?

Ateii au hotărât să-i unească, în 1944-1945, pe bapțiști cu creștinii evanghelici, cu penticostalii — și ei s-au unit. A venit o altă vreme politică — centrifugă — ei, ca o copie, s-au împrăștiat prin uniuni aparte și trăiesc acum separat, mergând spre ecumenism. Astfel a decurs viața spirituală un secol întreg! Și a început această apostazie de la conducere. Slavă Domnului că erau totuși frați și surori de rând călăuziți de Duhul Sfânt. Ei s-au păstrat unul câte unul, însă, rămânând credincioși Domnului, au fost predați cu miile la moarte și suferințe.

„Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să măntuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru...“ (Is. 59: 1-2). Mâna

Domnului va ajunge la orice împărat, dacă el se ridică împotriva sfinților fără temeii. Dar când cei care se numesc copii ai lui Dumnezeu se învoiesc să colaboreze cu împăratul în chestiunile bisericesti, atunci Domnul îi părăsește și cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu calcă în picioare această sare care și-a pierdut puterea de a săra. Pe cel ce merge pe calea sfântă Domnul îl va mântui, îl va scoate și din fundul prăpastiei, îl va păzi în temnițe și îl va elibera de lanțuri, Domnul va feri țara de nenorocire, îl va pedepsi pe cine trebuie — mâna Lui este destul de tare. Dacă însă noi rămânem în fărădelege, Dumnezeu va înceta să lucreze în noi și prin noi.

Să examinăm unele documente păstrate încă din deceniul al III-lea al secolului trecut, din care vom vedea cum se aranja destinul nostru spiritual și de cine era condus, ca să conștientizăm acum mai acut de ce trebuie să urmărim în mod deosebit cum sunt slujitorii din centru, ce fac ei cu noi și încotro ne conduc. I. S. Prohanov (președintele Uniunii Creștinilor Evanghelicilor) scria autorităților: „[...] *Congresele locale ale creștinilor evanghelicilor sunt o reflectare a Congreselor unionale. Ultimele două congrese unionale ale creșt. ev. — al IX-lea și al X-lea din anii 1923 și 1926 — au fost ținute după un program aprobat din timp de autoritățile centrale. Și cu toate că, după convingerile lor, creștinii evanghelicilor sunt cetățeni absolut loiali ai Puterii Sovietice [...], totuși, din anumite motive, ei au fost nevoiți, la Congresele lor unionale, să discute [...] și o problemă de natură politică*“ (ASFR, fond 5263, inv. 2, unit. de păstrare 5, fila 101).

Știm că în Statutul partidului ateist, ce stătea atunci la cârma țării, era scris: „Fiecare comunist e obligat să lupte cu prejudecățile religioase“. Iată ce oameni i-au elaborat bisericii programele congreselor!

Frățietatea noastră trezită există deja mai bine de patruzeci de ani și niciodată nu ne-am orientat după bunăvoința sau ostilitatea celor din exterior. Fie că țara e condusă de puterea cea mai ostilă față de noi, fie de cea mai binevoitoare, noi rămânem neutri. Dacă însă în viața duhovnicească procedăm după programul elaborat de ea, atunci rămânem fără Dumnezeu și fără Duhul Sfânt, iar aceasta e o catastrofă colosală! E principala nenorocire, de ea ne-am și ciocnit când s-a început trezirea.

Astfel se țineau congresele uniunilor noastre precedente, la care frățietatea a fost doborâtă definitiv și după ale căror hotărâri au urmat mii de împușcări și arestări pe termene îndelungate ale fraților și surorilor noastre. Și autoritățile le spuneau conducătorilor bisericii: „Voi doar iubiți revoluția! V-ați bucurat când a venit ea. Acum iată a sosit democrația...“

Mă voi abate puțin de la temă, dar vreau să explic totuși. Există o expresie clasică: „Vocea poporului e vocea lui Dumnezeu“. Adevărul însă e cu totul altul! În Biblie democrația s-a manifestat la Sodomă, ai cărei locuitori erau molipsiți de un desfrâu frenetic (Gen. 19: 5), ca și sodomiții contemporani. Acolo a răsunat vocea poporului.

Au mai proclamat democrația răzvrătorii Core, Datan și Abiram și cu ei 250 de fruntași, oameni cu nume. „Destul! căci toată adunarea, toți sunt sfinți...“ — i-au declarat ei lui Moise și lui Aaron (Num. 16: 3). Cât de mult a plăcut această democrație întregii adunări! Până acum era un simplu păcătos, un nelegiuit desfrânat și deodată a devenit ca Moise și ca Aaron! A fost și aceasta vocea poporului, puterea majorității.

Noi uităm că avem un singur Mângâietor — Duhul Sfânt, o singură Căpetenie — Domnul! O singură jertfă a fost adusă pentru noi toți: „...Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine“ (Ioan 14: 6). Nu e pur și simplu o povață. Curățându-ne, noi venim la Tatăl ceresc și El ne primește, fiindcă suntem spălați cu sângele sfânt al Fiului Său. Nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.

În toți anii existenței frățietății noastre auzim un singur lucru: să fie înăbușită această trezire, adică să se obțină biruință asupra lui Dumnezeu și să se întroneze cu o și mai mare autoritate puterea laică strâns unită într-un tot întreg cu cea spirituală. Noi însă, timp de patruzeci și ceva de ani ai căii noastre, nu ne-am apropiat niciodată de tronul împăratului, nu i-am trimis niciodată telegrame de salut. Veți trimite o telegramă, iar în schimb vi se va oferi un cadou și veți fi decorat cu un ordin. Apoi veți fi nevoit să faceți vizite ca răspuns la invitații, veți accepta compromise, veți face concesii reciproce. Dar ce va fi apoi cu sufletul dumneavoastră? Nu va rămâne nimic din viața dumneavoastră duhovnicească. Domnul vă va părăsi.

Iar începutul acestui fenomen negativ a fost pus pentru frățietate la Congresul mondial al baptiștilor din anul 1905, care a avut loc la Londra. Atunci, în rândurile acestui congres, la care erau prezenți și delegați din Rusia, a apărut ideea de a trimite regelui Angliei o scrisoare de felicitare, o adresă de salut pentru a-i remarca meritul că le-a oferit posibilitatea de a ține congresul. Prin colaborarea sa cu puterea laică, congresul mondial al baptiștilor a fost un exemplu negativ, care a influențat asupra destinului frățietății mondiale a baptiștilor, inclusiv asupra destinului frățietății din Rusia.

În același an 1905 peste meleagurile Rusiei s-a rostogolit primul val al tendințelor revoluționare ateiste. Și deja peste trei zile după manifestul țarului cu privire la toleranța religioasă a fost înființat un partid creștin, în care au intrat I. S. Prohanov, Odintșov, Pavlov, Frizen (menonit). Cât de mult am dorit să mergem în lume! Am dorit să gustăm din tarta autorității în societate, a influenței! „Asta vreți? — au zis deținătorii puterii. — Atunci dați-ne o parte din ceea ce aparține bisericii“. Și au fost nevoiți să dea lucrurile sfinte. Acestea sunt planurile satanei. Și el acționează prin slujitorii neveghețori.

Acum totul lucrează spre a politiza biserica. Nouă însă nu ne este îngăduit să ne amestecăm cu lumea. Astăzi lumea cu politica ei intră în biserică. Și adesea sub lozincile: „Trebuie să ne supunem statului,

fiindcă împăratul este rânduit de Dumnezeu“. Dar nu peste biserică este el rânduit! Aici nu e sfera lui. Biserica e o altă împărăție. Ea are o altă Constituție.

La începutul anului 1917 în Rusia a avut loc încă o revoluție — cea din februarie. Bapțiștii din America se bucurau de venirea ei, au contribuit la această revoluție, au dat bani. (Numai că ei s-au gândit la una, dar a venit o cu totul altă revoluție. Pe atunci încă nu se știa că în același an va avea loc și cea din octombrie, până la biruința ei rămăsese ceva mai bine de jumătate de an.) Președintele Alianței Mondiale Baptiste, Robert Stuart MacArthur, în martie 1917, a expediat o scrisoare profesorului Miliukov P. N., care era în guvernul provizoriu în funcția spicherului contemporan al dumei (documentul se păstrează în limba engleză cu traducere în limba rusă: ASFR, fond 579, inv. 1, dos. 4973, filele 4-6 — **Nota red.**):

„Scumpe profesor Miliukov! Toți americanii sunt plini de uimire și se bucură de revoluția din Rusia...”

(Acel veac groaznic a înmormântat și a nimicuit atâtea lucruri sfinte! A grămădit milioane de cadavre! Iar americanii se bucură. I-a luminat oare Dumnezeu în mod deosebit pe americani? Nu, ei au intrat pur și simplu în perioada de întuneric spiritual, care vine întotdeauna când suntem departe de Dumnezeu.)

„Nu avem cuvinte — citez mai departe — să ne exprimăm bucuria ce ne umple inimile. [...] E evident că poporul rus, după o așteptare chinuitoare, a ajuns, în sfârșit, a se conștientiza (ori la finalul dorit). Puțini îndrăzneau să admită chiar gândul că revoluția relativ pașnică va veni atât de curând“.

(Revoluție „pașnică“! Noi nu ne putem găsi rudele până la a doua și a treia generație!)

„Am citit și am scris mult despre Rusia timp de 25 de ani. Deținând postul de președinte al «Alianței Mondiale Baptiste», am fost la Petrograd cu mai bine de cinci ani în urmă [...]. Am vrut de asemenea să capăt permisiunea d-lui Makarov (probabil, era din conducerea Petrogradului — Gh. K.) să cumpăr un lot de pământ, pe care intenționez să construiesc un colegiu pentru instruirea bapțiștilor și evanghelicilor. [...] Sper să mai fac o vizită la Petrograd și prin alte locuri ale vastei Rusii când va fi neprimejdios a trece peste ocean. Noi toți vă apreciem ca lider instruit al unui popor mare. Dumneavoastră cunoașteți America, cunoașteți Rusia, cunoașteți întreaga lume. Noi credem că sunteți un mare lider al reformelor geniale. Credem acum că evreii vor avea libertate, că bapțiștii vor avea libertate și că în Rusia biserică și statul vor fi instituții absolut separate. Acum nimic nu mai e de necrezut cu privire la Rusia.

E pe deplin posibil că «dinastia kaizerilor» va pleca din Germania după cum dinastia Romanov a plecat din Rusia. A sosit ziua democrației! Ne bucurăm cu o bucurie negrăită! Când vor pleca ambii — Kaizerul și țarul —, se va instaura pacea în Europa și în întreaga lume“.

Iată visurile oamenilor care au pierdut călăuzirea Duhului Sfânt. Acestea sunt povețe date întregii lumi. E, de fapt, complicitate la începuturile revo-

luționare. Ei așteptau că va sosi pacea pentru toată lumea. De la cine?! De la oameni! Dumnezeu oare i-a adus la această înțelegere?! Observați cu câtă îndrăzneală spun că vor să construiască un colegiu în Rusia, ca să ne cultive înțelegerea lor. Ar fi fost construite unul după altul seminare, institute. Cu mintea întunecată, ei ar fi trimis profesorii lor, asemenea acestui prezident, ca aceștia să răspândească la noi cultura lor, felul lor de a înțelege adevărul. Și mulți au acceptat această cale.

Cei dintâi frați ai noștri întorși la Dumnezeu — Reaboșapka, Ratușnâi, Onișcenko și alții — erau atunci foarte curați de aceste tendințe, erau, se poate spune, virgini din punct de vedere duhovnicesc. Viața lor era zidită exclusiv pe Cuvântul lui Dumnezeu. Și bisericile creșteau! Însă au venit oameni mai instruiți, dar cu gânduri dornice de glorie. Și când au învățat (Prohanov — în Anglia, la Oxford, Pavlov — în Germania), au căpătat cunoștințe nu nemijlocit de la Dumnezeu și din Cuvântul Lui, ci de la acea cultură, de la acel baptism care, timp de 400 de ani ai săi, s-a denaturat la extrem.

„A sosit ziua democrației! Ne bucurăm cu o bucurie negrăită“, — exclama președintele Alianței Mondiale Baptiste în anul 1917.

Abia când examinăm aceste lucruri peste o sută de ani, ne devine clar ce au făcut ei pe pământ în Numele lui Dumnezeu, fiind unși ca să-I slujească Celui preaînalt. *„...Se va instaura pacea în Europa și în întreaga lume. [...] Germania, Austria, Italia, Japonia și Spania au la ce privi“.*

Domnul a zis bisericii: „Duceți-vă și propovăduiți!“, „nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume“, „nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi“. Să ne ducem și să propovăduim înțelegând că, dacă nu i-am permis țarului să se amestece în biserică, atunci am rămas independenți de politică, independenți de dușmanii adevărului. Dacă însă dorim să căpătăm ceva de la împărat, de la putere, de la democrație, de la revoluție, dorim să gustăm, pentru gloria noastră și pentru influența noastră, din tarta lor mare, atunci, până ce mușcăm, vrăjmașul, în spatele nostru, va intra în biserică și va începe să stăpânească în ea, și o va chema să meargă pe căile firii pământeste, o va învăța să se abată de la Dumnezeu. Cu regret, nu toți înțeleg lucrul acesta.

Vă dați seama ce spun acești lideri!? După părerea lui Robert MacArthur, noi, bapțiștii, mutăm continente, noi indicăm ce trebuie să aibă loc în lume, ne bucurăm deja că a triumfat biruința deplină! De fapt însă, am fost implicați în politica murdară și ne-am scufundat în ea cu plăcere, iar apoi am secerat roadele acestei nenorociri — abaterea aproape universală de la adevăr.

Nu vorbim aici de bisericile istorice, masive, care merg de la început pe o asemenea cale denaturată. Vorbim deja de un vlăstar tânăr al renașterii duhovnicești, când lucrarea lui Dumnezeu s-a zidit de la început după Evanghelia curată. Citesc partea de încheiere a scrisorii:

„Îi mulțumim lui Dumnezeu și ne umplem de îndrăzneală când citim noutățile din Rusia. Vom fi bucuroși să vedem Rusia ajungând la Constantinopol și la mare și sperăm că ea va veni în torentul vieții mondiale ca nicicând mai înainte. Avem deplina siguranță că Dumnezeu va nimici ce e mai rău din ce e rău pentru a obține un mai mare rezultat“.

Reiese că Dumnezeu face totul pentru marea revoluție și aceasta ne provoacă o mare bucurie. Acum observați cu câtă consecvență s-au transmis asemenea tendințe generațiilor ulterioare.

William Tolbert, la începutul deceniului al optulea, îmbina două funcții: de președinte al Alianței Mondiale Baptiste și de președinte (iar apoi vice-președinte) al republicii Liberia din Africa. În această țară mică erau mulți baptiști. El era atât activist politic, cât și religios. Când i s-a explicat că în Rusia creștinii stau la închisori, dar nu pentru convingeri, ci „pentru încălcarea legii“ (așa ne-a prezentat VSEHB lui Tolbert), el a răspuns: „Fie că nu ne plac legile pe care le scrie statul, fie ele chiar contrare adevărului, trebuie să ne supunem“.

Da și amin ca cetățeni aparte, în toate legile civile. Dar ca biserică — niciodată! Noi nu avem dreptul să-L concediem pe Dumnezeu. El va pleca Singur dacă vom începe a săvârși fărădelegi. Iar dacă dorim să fie mereu cu noi, atunci El va rămâne, ne va întări și ne va ajuta să îndurăm și să răbdăm totul. Și va întări Împărăția Sa în condiții neverosimile. Însă mulți creștini nu doresc să sufere, ei s-au abătut din calea dreaptă.

În Ucraina în timpul ocupației din perioada războiului a apărut o mică libertate religioasă, de scurtă durată — vreo doi ani și jumătate. În timpul acela prezbiterii răspunzători ai regiunilor Harkov și Donețk au reușit să convoace un congres. Atâta bucurie a fost, încât și-au pierdut și simțul vegherii. Și i-au scris o scrisoare lui Hitler: „Vă mulțumim că, în sfârșit, ne-ați dat libertatea religioasă“.

Își dădeau oare seama acești oameni că peste jumătate de an va veni armata sovietică și va înceta iarăși libertatea?! Știți ce li s-a spus apoi? „După Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să vă supuneți împăraților. Lui Hitler v-ați putut închina, acum închinați-vă nouă. Acum lucrați nu numai cu Himmler, ci și cu Beria. Dar mai întâi, stați un timp la răcoare“. Unul a stat zece ani în pușcărie. Iar când s-a întors, le slujea atât de supus, încât a predat o mulțime de suflete la suferințe. Iată cum mergeau treburile în biserică noastră!

Pe atunci noi nu știam toate aceste lucruri. Acum s-au deschis puțin arhivele, dar minunat este Domnul, care ne-a orientat nu după arhive, ci ne-a călăuzit pe cărarea Sa dreaptă — pe cărarea celor neprihăniți. Noi nu aveam nevoie să tragem cu ochiul prin cabinete străine, să pătrundem în seifuri străine, să instalăm dispozitive de ascultare în secret, ci trebuia doar să fim atenți la ceea ce vorbește Domnul: „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul“ (Apoc. 2: 29).

În deceniile ființării mișcării noastre de trezire uniunea oficială a CEB a ținut nu numai un congres. Și toate, în mod direct ori indirect, erau îndreptate spre a înăbuși trezirea.

Știți cum a fost? O delegație a credincioșilor frățietății noastre — mai bine de 400 de persoane — a venit la edificiul Comitetului Central al Partidului. Totul fusese organizat bine. Și de n-ar fi fost dați jos din trenuri sau opriți la întreprinderi (autoritățile știau că se pregătește o delegație care să mijlocească pe lângă guvern pentru încetarea represiunilor), atunci ar fi venit vreo mie și jumătate de frați și surori de-ai noștri. S-au adunat la locul stabilit exact în cinci minute. Persecutorii așteptau delegația lângă zidurile Kremlinului, lângă Procuratură, era așteptată peste tot, iar ea s-a adunat lângă localul CC, chiar în centrul Moscovei, unde nu fusese așteptată. Delegația a fost arestată. Aproape toți slujitorii Consiliului Bisericii și mai bine de încă 200 de frați și surori au nimerit la închisori.

Ce se făcea în timpul acesta la VSEHB? În familiile slujitorilor VSEHB și ale altor slujitori de vază creșteau copii, care, în virtutea situației taților, erau, bineînțeles, privilegiați și nu erau atinși de prigoane. Dacă celorlalți nu li se permitea să-și continue studiile în diverse instituții de învățământ precum școlile tehnice etc., atunci copiii lor își făceau studiile la instituțiile de învățământ superior. Ei împărțeau calea părinților, dar rămâneau nereclamați, căci toată activitatea religioasă se reducea. Ce au întreprins autoritățile după ce îi aruncaseră pe cei credincioși Domnului în temnițe? Au luat din aceste familii o sută de persoane pentru a pregăti adăugător din ele, la cursurile biblice, prezbiteri răspunzători în regiuni. (Aceasta e una din acțiunile despre care aproape nimeni dintre credincioși nu știe.) Iată acești inși, care cunoșteau din copilărie mediul religios, au fost adunați, li s-a prezentat o hartă de importanță strategică, ce ocupa tot peretele, și li s-a spus: „Punctele roșii de pe hartă sunt bisericile VSEHB, iar cele albastre — ale Consiliului Bisericii, cu ele trebuie să mai lucrăm, dar sunt sortite deja. Voi trebuie să ne ajutați. Vom face lucrul acesta cu experiența voastră, cu studiile și cu capacitățile voastre“.

Aceste persoane au căpătat o instruire specială (ei erau vădit talentați, nu le voi spune numele, le știți). Unul din acești oameni de vază a murit deja; altul, din Odesa, a fost președintele uniunii CEB vreo opt ani. Ei toți au semnat un angajament că vor lucra în conformitate cu hotărârile congreselor pe care le adoptase încă Prohanov. În timpul acesta noi stăteam în temnițe, iar această așa-numită „sută neagră“ a fost aruncată în sânul bisericii pentru a-și desfășura lucrarea de distrugere.

Tot în timpul acela a fost întemeiată comisia de unificare, în care au intrat reprezentanții cei mai de vază, ca și cum neutri, ai bisericilor înregistrate: Teark din Estonia, Vâsoțki din Odesa, Timcenko din Asia. Ei călătoreau prin biserici și, în timp ce noi eram întemnițați, le uneau. Cu ajutorul Occidentului,

această armată mare a încercat să înăbușe mișcarea de trezire. Iată ce lucrare se făcea! Iată ce congrese! Cum au început, așa au și continuat ulterior să-și facă lucrarea, ca și Prohanov, după programul elaborat de puterea centrală (modest o numea!), de fapt — ateistă, care lupta împotriva credinței în Dumnezeu. De ea au fost ei numiți, și nu de biserică.

Un creștin, care a suferit mult în Occident pentru credința în Hristos, a spus: „Dacă orice stăpânire este de la Dumnezeu, atunci trebuia s-o păstreze pe cea care a fost până la revoluție. Iar dacă au venit să o răstoarne, înseamnă că sunt rebeli împotriva puterii“.

Acești rebeli au și venit la putere. Atunci pe cine și cum trebuie să alegem? Iar dacă ne convine și împăratul, atunci nu e totuna care va fi? Noi biruim prin statutul nostru, biruim cu Domnul, care merge înaintea noastră. Noi suntem supușii Lui, armata Lui. Noi trebuie să îndurăm suferințele, și nu să ucidem!

Repet: în Noul Testament Dumnezeu a separat biserica de stat: biserica nu are drept penal; ea nu face uz de forță, nu are miniștri de forță, nu ia sabia în mână. Domnul a spus: „Pune-ți sabia la locul ei; căci toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri“ (Mat. 26: 52). De aceea odată cu venirea lui Hristos toate au luat o altă întorsătură.

Întotdeauna am avut și am o atitudine de respect față de putere. Nu avem temei a o ponegri în niciun caz! Cu nici un cuvânt brutal! Apostolul Pavel, când stătea la judecată înaintea cezarului, a spus: „Dacă am făcut vreo nedreptate sau vreo nelegiuire vrednică de moarte, nu mă dau în lături de la moarte...“ (Fapt. 25: 11). Dar când autoritățile și KGB se revoltă: „De ce ne călcați pe bățatură?“, le răspundem: „Noi vă călcăm pe bățatură lângă altarele lui Dumnezeu, unde vă este interzis să intrați și unde Domnul ne-a pus pe noi să îndeplinim slujba și s-o păzim de orice străin. Pe teritoriul dumneavoastră nu venim: faceți-vă acolo lucrarea după cum vă este prescris. Noi însă, ca biserică, rămânem independenți și intangibili“.

Ni se cutremură inima când analizăm cât de sângeroasă ne este istoria, când vedem că slujitorii bisericii au adus laude tuturor revoluțiilor iar apoi, ca printre altele, și pe Hitler, și pe Stalin i-au felicitat și s-au supus tuturor, și de la toți au reușit să capete ordine. Numai pe Unul nu s-au temut să-L întristeze, pe Capul Bisericii — Isus Hristos. De această necurăție trebuie să ne izbăvim prin pocăință! Numai prin pocăință!

La congresul din anul 2001 al slujitorilor frățietății noi am spus: „Doamne, suntem vinovați! Dar noi eram tineri, alții — prea în vârstă. Am târâgănat, n-am fost hotărâți, iartă-ne, Doamne! E și vina noastră, ne integrăm și noi în acea mulțime“. Cel care a supraviețuit și și-a păstrat viața cu prețul trădării, acela și-a pierdut sufletul pentru totdeauna. Iar cel care a murit rămânând credincios Domnului — este viu în veci. Și noi trebuie să fim urmași anume ai acestui gen de bapțiști. Trebuie să continuăm prin succesiune linia bărbaților credincioși lui

Dumnezeu și să spunem, fără a ne rușina, că nu noi am muncit în acea perioadă, ci ei au muncit, iar noi am intrat în munca lor! În general, mergem și acum cu Domnul nostru, Isus Hristos, și dorim să-I rămânem credincioși.

În rândurile noastre unora nu le ajungea credință, cădeau în ispită acceptând gândurile: „Dacă măcar cât de cât vom avea influență politică, vom îmbunătăți repede această lume. Numai bapțiștii nu sunt la putere! Și când vor veni ei acolo, atunci vom și deveni o Împărăție a lui Dumnezeu“. Ce rătăcire! Mergând acolo, noi avem deja conștiința denaturată. Aceasta nu e sfera noastră. Puterea de stat e o manifestare concentrată a tot ce este lume! „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume... tot ce este în lume: pofta firii pământeste, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl...“ (1 Ioan 2: 15-16). Puterea a fost stabilită pentru nelegiuiri, pentru infractori. Să-și împlinescă funcțiile, numai nu în Împărăția lui Dumnezeu. Nu în limitele hotarelor unde stăpânește Domnul și îi conduce El Însuși pe ai Săi. Niciunui străin nu trebuie să-i îngăduim să intre aici.

Fraților, dacă ați râvnit totuși parțial spre o altă viață, din care cauză v-ați mutat încoace (în America), atunci păziți-vă sufletele. Printre noi, cei care n-am emigrat, trăiesc încă mulți „americani“, care și-au consolidat pozițiile în ce privește democrația și care s-au pasionat de business (el are o mai mare valoare pentru ei), dând naștere astfel la certuri în biserică. Să nu ne lăsăm atrași de viața după firea pământescă, ci să-I dăruim Domnului toate puterile noastre, să ne pregătim pentru o mai mare consacrare.

Domnul ne-a ales să fim preoți și împărați în Împărăția Lui. Trebuie să avem un principiu duhovnicesc stabil: să ne supunem adevărului și să fim călăuziți de Duhul Sfânt. Dar ce se întâmplă cu noi în realitate? Dacă suntem atrași de cele pământeste, atunci, fie în Rusia, fie în America, ne amenință moartea. Fiecare poate să analizeze de ce gânduri e stăpânit. „Umblarea după lucrurile firii pământeste, este moarte... este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu...“ (Rom. 8: 6-7). Aceasta nu e o poziție neutră față de Dumnezeu, ci vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Mai devreme ori mai târziu lucrul acesta se va descoperi. Scriptura zice: „...Ea [firea pământescă] nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună“ (Rom. 8: 7). E deja un cuvânt categoric, un avertisment serios!

Dumneavoastră trăiți într-o altă țară, dar nu bariera lingvistică trebuie să vă îngrijoreze, ci acea care a existat și există întotdeauna în poporul lui Dumnezeu. Care anume? Noi toți trebuie să înțelegem limba Duhului Sfânt, oamenii sufletești însă, stăpâniți de firea pământescă, n-o înțeleg. „Omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu... și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește“ (1 Cor. 2: 14). Pentru omul stăpânit de firea pământescă este o nebulie și ceea ce vorbim noi, și ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu și nu poate judeca despre aceste lucruri! Iar „omul

duhovnicesc, dimpotrivă, poate să judece totul, și el însuși nu poate fi judecat de nimeni“. Iată această barieră stă pretutindeni unde este Biserica lui Dumnezeu, în ea sunt și vor fi atât oameni conduși de firea pământească, cât și oameni duhovnicești. Noi însă trebuie să dăm prioritate verigii duhovnicești a slujitorilor, să luăm aminte la cei care se ajută unul pe altul să meargă pe calea dreaptă în Împărăția lui Dumnezeu. Și, la congrese, hotărârile noastre să nu fie elaborate de puterea centrală ateistă, ci cerute de la Dumnezeu, inspirate de Duhul Sfânt.

Domnul vorbește ca „un susur blând“. Cel care se grăbește să se supună Lui începând de la adevărurile simple aude glasul Lui duios: „...Ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri...“ (Mat. 25: 21) și se ridică cu o treaptă duhovnicească nițel mai sus. Iarăși se supune Domnului — se ridică și mai sus. „Cei ce slujesc bine... dobândesc un loc de cinste și o mare îndrăzneală în credința care este în Hristos Isus“ (1 Tim. 3: 13). Fie că sunteți diaconi, fie prezbiteri, predicatori, mergeți pe aceste trepte și vă veți apropia de Dumnezeu, iar El va fi binevoitor față de dumneavoastră. Cercetați-vă inimile cu frică și cutremur, „căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea“ (Filip. 2: 13).

Creștinii de azi, de cele mai dese ori, merg conștient pe căile apostaziei, dar continuă să-și desfășoare activitatea religioasă și îi atrag pe oameni în pierzare. Vă amintiți care e păcatul cel mai la modă la sfârșitul vremurilor, când și femeile, și bărbații se împotmolesc în perversitate (Rom. cap. 1)? De ce s-au scufundat în această mârșăvie? Pentru că foarte îndelung au fost neutri față de Dumnezeu, iar apoi au ajuns și la vrăjmășie. Au căutat ceea ce place firii, și-au căutat foloasele lor. Și „măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu... Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite... Și, măcar că știu hotărârea lui Dumnezeu (Auziți? Ei știu!), că cei ce fac asemenea lucruri, sunt vrednici de moarte, totuși, ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac“ (Rom. 1: 21, 28, 32). Același păcat înflorește astăzi în biserică. Și încă unii Îl învinuiesc pe Dumnezeu. Reiese că Dumnezeu e vinovat că i-a creat așa! Ba nu! Noi „am fost zidiți... pentru faptele bune...“ (Efes. 2: 10). Toate celelalte trebuie să ne fie străine. Dacă se trezește în oameni o poftă neînfrânată, iar ei sunt aduși încă la proeție, sunt înființate comunități din ei, atunci ce mai așteptăm?! Ba mai și prezentăm aceste nelegiuiri ca fapte eroice! Luptăm pentru democrație...

Fraților dragi, nu trebuie să mergem la demonstrație în fața clădirii guvernului (ori la noi la Kremlin) cu lozincile: „Noi suntem contra a cutare și cutare chestiune!“ „Suntem pentru asta ori pentru cealaltă!“ „Vrem libertate consolidată prin lege!“.

Libertatea e în Hristos! Dacă Fiul vă va face liberi, nimeni nu vă va înrobi. „Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi“. Și aici, în

această țară puteți căpăta putere de sus, nemijlocit din ceruri, de la Domnul, de la Duhul Sfânt, care locuiește în inima dumneavoastră. Veți deveni cei mai liberi, nesupuși robiei! El vă va descoperi Cuvântul Său și atunci veți răspândi influența duhovnicească asupra lumii. Și nu invers. Nu trebuie să ne bizuim pe legile care dau libertatea. Pot oare emite ceva bun oamenii conduși de firea pământească? Ei cântăresc: în care mediu să-și câștige mai repede topul: de la diverse minorități ori de la biserică? Și vă vor respinge ușor dacă nu le promiteți niciun câștig. Nu trebuie să așteptăm nimic de la oameni. Nu la ușa lor trebuie să batem.

Ce s-a întâmplat, de exemplu, în Belarus? În timpul alegerilor s-au găsit creștini care au votat pentru cel care făgăduise mai multă libertate. S-au convins unul pe altul să voteze pentru adversarii prezidentului, iar la putere a venit iarăși el. „Acum — zice — am să vă arăt eu! Măcar că sunt ateist, totuși sunt ateist ortodox, voi fi de partea ortodocșilor, iar vouă vă arăt eu!“

Putem oare să ne căutăm libertatea prin intermediul politicii? Votezi astăzi pentru cineva, iar el are dușmani, deci, vei deveni și tu dușman al lor. Măine se vor schimba împrejurările, iar tu ai luat deja parte cuiva, te-ai cufundat de-acum în politică — și îi vei culege roadele. Va fi adusă și în biserică o asemenea politică și vor începe separările: unul e pentru acela, altul e pentru celălalt. Implicarea în politică e o eroare! E abaterea privirii de la Dumnezeu.

Mulți creștini trăiesc așa, de parcă Dumnezeu nostru ar fi prea puțin pentru ei, de parcă Hristos ar fi sărac pentru ei. Și visează: „De s-ar ridica vreun cârmuitor puternic! De s-ar instaura o adevărată democrație!...“ Judecând astfel, depreciam atotputernicia și măreția lui Dumnezeu. Și adesea nu ne vedem rătăcirea! Trebuie să procedăm în conformitate cu adevărul, să-l apărăm și atunci Domnul va îndepărta chiar dezastrele. Așa ne-a făgăduit El: „Poate că vor asculta, și se vor întoarce fiecare de la calea lui cea rea; atunci Mă voi căi de răul, pe care mă gândisem să li-l fac...“ (Ier. 26: 3). Iată ce fel de mijlocitori putem deveni pentru America, pentru Rusia!

Vreau să vă spun, prieteni, că în decursul veacului precedent, un veac înfiorător, țara noastră s-a iscălit cu morți, cu sânge. Ea a trăit acest secol aproape că fără protecția lui Dumnezeu, cu excepția doar a unui număr mic sfinți. De ce? Vă explic.

Apostolul Pavel dorea ca bărbații lui Dumnezeu să facă rugăciuni, întâi de toate, pentru toți oamenii, apoi pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii. Cu ce scop? Ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită și pentru ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului (1 Tim. 2: 1-4). Pare a fi o frază generală. Poți să înalți rugăciuni pentru cei care s-au amestecat în biserică și o calcă în picioare, varsă sânge nevinovat, dar Domnul nu va auzi aceste rugăciuni. Se pot ruga și cei care s-au unit în trădare cu prigonitorii lui Hristos și fac lucrarea pe care evident

că nu Dumnezeu le-a insuflat-o — Domnul nu va auzi niciodată rugăciunea lor pentru țară! Nu-i va auzi la nicio recepție oficială! Fie că se vor aduna acolo patriarhi, conducători ai uniunilor evanghelice, rabini — Dumnezeu tot nu va auzi o astfel de rugăciune! Și țara noastră a rămas pentru mulți ani fără ajutorul lui Dumnezeu.

Când aude Dumnezeu rugăciunile noastre? În același capitol apostolul Pavel îi scria în continuare lui Timotei: „Vreau dar ca bărbații să se roage în orice loc, și să ridice spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli“ (vers. 8). Adică rugămintele noastre trebuie să fie rostite cu deplină credință și cu inimă curată! Astfel de rugăciuni Îi sunt plăcute Lui! De asemenea și nevestele, îmbrăcate în chip cuviincios, trebuie să muncească în comun și să se roage lui Dumnezeu, care, văzând evlavia și teama sfântă înaintea Lui, setea noastră de a trăi o viață cucernică, ar răspunde la rugăciuni și aceasta ar contribui la mântuirea multor păcătoși, la răspândirea Împărăției lui Dumnezeu și la zidirea spirituală curată în mijlocul nostru.

N-am spus totul. Mai sunt multe documente pe care aș fi vrut să le analizăm împreună. Dumnezeu va cântări toate faptele noastre. Cel puțin în acest răstimp ne-am păstrat sufletele, n-am contactat cu vrăjmașii lucrării Domnului. Noi am primit cu bucurie ajutor de la dumneavoastră. Slavă Domnului pentru sânguința de care ați dat dovadă! Dar acesta e nivelul vieții obișnuite a creștinătății. E isprăvnicia obișnuită și indispensabilă a bisericilor noastre.

Însă, dragi prieteni, biserica mai are o menire — vocea profetică! Ea amintește tuturor că Domnul este aproape, că ne paște pericolul dacă rămânem în păcat, că trebuie să ne pocăim, să ne pregătim de marile schimbări — de venirea Domnului! Și noi nu vom fi cei din urmă, pentru că „suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu“ (1 Pet. 4: 17).

De aceea să mergem și mai departe pe calea îngustă. Așa a rânduit Dumnezeu. El îi ridică pe ai Săi din prăpastie, iar pe cei care triumfă în păcat îi va preda focului. Dacă de la noi, de la cei neprihăniți, va începe judecata, atunci care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelie, de adevăr?! „Ce se va face cel nelegiuit și cel păcătos?“ De la noi se va cere mult. Să nu ne înșelăm convingându-ne că în viața noastră totul e excelent fiindcă suntem din frățietatea prigonită. Aceasta încă nu înseamnă nimic! În ce raporturi sunteți fiecare personal cu Dumnezeu? Iată la ce trebuie să ne gândim. Noi mergem împreună, după cum ni se pare; facem parte dintr-o societate eroică... Dar Dumnezeu îl va cerceta pe fiecare în parte. Este scris: „Toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos...“ (2 Cor. 5: 10). Vremea este aproape!

Mi se îngrijorează inima pentru curăția bisericii. Am avut prilejul să mă ciocnesc personal de activitatea de apostazie a slujitorilor, să fiu atacat cu multe propuneri ispititoare. Dacă nouă, celor sim-

pli, ne era greu să mergem drept, atunci celor de sus le-a fost și mai greu. Erau ispititi și li se ofereau șanse mari, numai să accepte colaborarea cu prigonitorii. Multe lucruri ni s-au descoperit acum. După caracterul meu, nu l-aș fi muștrat niciodată pe vreun frate mai mare. E bine să atragă atenția celor bătrâni asupra necredincioșiei lor față de Dumnezeu slujitorii mai în vârstă. Eu însă eram relativ tânăr când s-a început mișcarea de trezire. Dar setea de a merge pe calea plăcută lui Dumnezeu a biruit.

Dumnezeu îmi dădea puteri să înving, să depășesc fiecă nouă treaptă a ispitelor, iar la năzuințele mele adăuga și mai mult decât ceream sau gândeam eu: sfințenie, curăție și prezența Sa în întreaga frățietate. El ne dădea de toate cu prisosință și n-am putut să nu biruim, pentru că ne puneam încrederea în atotputernicia lui Dumnezeu! Biserica e menită să trăiască numai sub ocrotirea lui Dumnezeu. Dar mulți resping această ocrotire și se irosesc pentru lucruri mărunte, schimbând binecuvântările împărătești pe bunăstarea pământească trecătoare. Care va fi rezultatul? „Umblarea după lucrurile firii pământești, este moarte... este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu...“ Și această vrăjmășie ia naștere în biserică.

Uneori prietenia cu lumea e văzută doar în faptul că o fată mireană prietenește cu un frate de-al nostru ori invers. Acesta e cel mai vădit caz. Dar iată ce zice Dumnezeu bisericilor prin apostolul Iacov: „De unde vin luptele și certurile între voi? Nu vin oare din poftele voastre, care se luptă în mădularele voastre?“ (4: 1). A fi un „diotref“, căutând să-ți impui propria voință, a încuraja poftele îndestulării materiale — toate acestea sunt pofte ce luptă în mădularele noastre, despre care s-a spus: „Cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre“ (4: 3). Dar mai sunt și pofte de alt gen: de autoritate politică, de influență socială, de conducere înaltă. Ele sunt mult mai ademenitoare și mai groaznice și se nasc în rezultatul neascultării de Dumnezeu.

Domnul să ne binecuvânteze să conștientizăm profund că aceasta nu e calea noastră și să considerăm o bogăție de neprețuit pentru noi descoperirile Lui, avantajul de a avea părtășie cu El. Să ne depunem toate silințele pentru a îndeplini lucrarea de zidire duhovnicească a Bisericii lui Dumnezeu cu sfințenie, astfel și sufletele noastre ni le vom duce la mântuire, și slujba cu care ne-a însărcinat Domnul o vom împlini bine. Dacă vom elabora planuri cu Capul Bisericii (cu Hristos), atunci le vom realiza neapărat cu biruință!

Să veghem și să ocrotim biserica, pe care El a câștigat-o cu sângele Său sfânt! Să luptăm pentru cetățile Dumnezeului nostru. Bisericile noastre sunt cetățile Dumnezeului nostru, deși sunt răzlețite prin toată lumea. Trăind sfânt și ridicând spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoială, să păstrăm moștenirea lui Dumnezeu, iar Domnul ne va da neapărat binecuvântări și biruință și ne va pregăti pentru venirea Sa. Amin.

1.2. „Făgăduința de a fi o biserică de neînvinș”*

„...Ca unii care murim, și iată că trăim; ca niște pedepsiți, măcar că nu suntem omorâți” (2 Cor. 6: 9).

Ce cuvinte minunate ne sunt lăsate în Sfânta Scriptură prin apostolul Pavel! Ce bucurie și mângâiere emană ele pentru toți cei care merg acum pe calea spinoasă, căci în ele se vedește restabilirea legăturii vii a bisericii din zilele noastre cu biserica din primele secole ale creștinismului. Și această legătură ne este scumpă, fiindcă trăim și noi în condiții asemănătoare, de prigoane, și se împlinește și în zilele noastre făgăduința lui Dumnezeu că Biserica lui Hristos nu poate fi biruită. „Ca unii care murim, și iată că trăim” — așa spuneau apostolii. Și spuneau așa pentru că s-au convins în viața lor de puterea făgăduințelor Domnului, care au o temelie tare, căci Domnul veghează asupra împlinirii lor.

Domnul Însuși a mers pe calea necazurilor, pe calea crucii și El Însuși a poruncit tuturor celor care Își pun nădejdea în El și celor însetați după viața veșnică să meargă pe urmele Lui: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze” (Mat. 16: 24). Sunt credincioși care Îl urmează pe Hristos fără să-și fi luat crucea și chiar se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Hristos. În viața unor asemenea oameni nu se va împlini niciodată făgăduința de a fi de nebiruit și mulți dintre ei nu vor vedea niciodată viața veșnică. Dar, slavă Domnului nostru, astăzi o mulțime de copii ai Lui Îl urmează pe calea îngustă, pe calea lăsată tuturor sfinților: „în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri” (Fapt. 14: 22). Nici în zilele prorocilor, nici în zilele apostolilor nimeni și niciodată n-a căutat, nici nu și-a creat artificial aceste necazuri; nu creează, nici nu caută nimeni lucrul acesta nici astăzi, fiindcă „nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag...” (Efes. 5: 29). Și Domnul ne-a preîntâmpinat de multele necazuri, prin care va trebui să intrăm în Împărăția Lui, fiindcă știa că aceste necazuri vor fi după măsura neprihănirii noastre, a onestității, a dreptății, a predicării Evangheliei și mântuirii. Astfel le răsplătește această lume celor care merg pe calea poruncilor Domnului.

Spre Împărăția lui Dumnezeu nu există o altă cale, decât cea îngustă; nu există altă poartă, decât cea strâmtă; în schimb, asupra tuturor celor care merg pe această unică cale dreaptă se extinde, după cum știm, făgăduința Domnului că atât biserica, cât și fiecă suflă mântuit în parte vor fi de neînfrânt.

„PORTILE LOCUINȚEI MORȚILOR NU O VOR BIRUI”

Cândva Hristos a făgăduit: „...Voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuin-

ței morților nu o vor birui” (Mat. 16: 18). Și aceasta e una dintre cele mai mari făgăduințe ale Mântuitorului. Însă cât de mult se rătăcesc astăzi cei care nu se află pe căile adevărului și consideră că aceste cuvinte se referă și la ei! Câte biserici sunt acum pe care nu Hristos le-a zidit! Adesea le formau puternicii lumii acesteia din cei excluși din adunări din cauza abaterii lor de la adevăr. Din acești „lucrători” potențaii lumii făceau întemeietori ai comunităților. Pe o astfel de temelie păcătoasă se înființau nu numai biserici, ci și uniuni, alianțe. Anume despre asemenea oameni și asociații Hristos a spus: „Orice răsad, pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc, va fi smuls din rădăcină” (Mat. 15: 13). Lucrul acesta se împlinește deja acum și se va sfârși la venirea lui Hristos, când se vor trezi după ușă (Mat. 25: 10-11) mulți nefericiți, nesupuși adevărului, dar care astăzi se consideră creștini. Acolo unde libertatea pentru firea pământească se cumpără cu prețul abaterii de la adevăr, oamenii mor din punct de vedere spiritual și pierd viața veșnică.

BISERICI ZDROBITE

Apostolul Iacov vorbea nu de la sine, ci prin Duhul lui Dumnezeu când îi prevenea pe frați că cel ce întoarce pe unul care s-a abătut de la calea adevărului va mântui un suflet de la moarte (Iac. 5: 19, 20). Nu de o mică slăbiciune ori de greutăți trecătoare îl va salva, ci „va mântui un suflet de la MOARTE”! Căci abaterea de la adevăr atrage după sine anume moartea și îl lipsește pe om de făgăduința de a fi de neînvinș.

Oare nu despre aceasta ne mărturisește ruina religioasă pe care o vedem în jur, când, fiind sub protecția lumii acesteia și având o strălucire exterioară, sunt descompuse și învinse de „porțile locuinței morților” multe asociații religioase care n-au vrut să-I aparțină în întregime lui Hristos?!

Din istorie se știe că în primele secole nordul Africii era populat de milioane de creștini, care căpătaseră mântuirea și viața veșnică. Însă biserica s-a unit cu lumea și a ajuns treptat într-o stare de plâns, fiind biruită de dușmanii lui Hristos. Biruită astfel, încât astăzi n-a rămas acolo, se pare, nici urmă de biserică. Acum acestea sunt cele mai pustiite regiuni în ce privește creștinismul. Și exemple similare sunt multe.

Câte orașe avem în care mai înainte sporea lucrarea lui Dumnezeu, iar acum e greu să găsești acolo martori ai lui Hristos! Câți creștini sunt care Îi slujeau cândva cu râvnă Domnului, iar acum slujesc potrivnicilor

* „Foaia frățescă”, 1979, nr. 1

„Numai Hristos”, 2004, pp. 18-25

lui Dumnezeu! Oare nu și-au pierdut ei mântuirea?! Oare n-au fost învinși de porțile locuinței morților?! Oare nu le-a fost luată cununa?

Puterea de neînving a bisericii se trage din proveniența ei Dumnezeiască și din apartenența exclusivă lui Hristos. Numai biserica zidită de Duhul Sfânt, care e formată din martori vii ai Numelui lui Hristos și care, neținând seama de împrejurări, merge fără abatere pe calea poruncilor Domnului, numai ea poate spune că Îi aparține lui Hristos și că la ea se referă cuvintele Lui: „Voi zidi Biserica Mea...” Numai despre biserica ce I se supune doar Lui El poate spune: „Biserica Mea” și numai ea poate conta pe făgăduința minunată a lui Dumnezeu că porțile locuinței morților nu o vor birui!

Mulțumim Domnului că i-a dăruit frățietății noastre harul de a merge pe calea Lui și, trecând prin suferințe, să se asemuiască bisericii din timpul apostolilor. În tot ceea ce suferă astăzi frățietatea noastră vedem cu adevărat mâna Domnului, e îndurarea Lui.

DOUĂ CĂI

Știți, dragi prieteni, că în țara noastră paralel cu noi merge o frățietate recunoscută oficial de lume și slujitorii ei de bază nu sunt expuși persecuțiilor, fiindcă și-au ales calea cea lată. Și vom spune fără ocolișuri: calea care duce la pieire.

Conducătorii duhovnicești ai acestei frățietăți ne învinuiesc că noi, chipurile, învățăm că există două biserici: una mântuitoare și alta nemântuitoare și că noi ne aflăm în biserica mântuitoare, iar ei — în cea nemântuitoare. Să ne ferească Dumnezeu de această erezie. N-am spus așa niciodată, nici n-am învățat pe nimeni lucrul acesta, căci recunoaștem adânc că „nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți”, în afară de Numele lui Isus Hristos (Fapt. 4: 12). Dar noi afirmăm că există două căi, al căror final este viața ori pieirea. Cei care merg pe calea îngustă vor moșteni viața veșnică, iar cei care merg pe calea cea lată vor moșteni pieirea. Aceste două căi nu se vor contopi niciodată. Și cei ce merg pe calea lată nu vor putea să intre în viața veșnică. Hristos a zis: „Nevoiți-vă să intrați pe ușa cea strâmtă. Căci vă spun, că mulți vor căuta să intre, și nu vor putea” (Luc. 13: 24). Așa învăța Domnul, așa susținem și noi.

EXEMPLE DE CREDINCIOȘIE

Și acești oameni, denaturând Sfânta Scriptură, mai învață cum că însuși Cuvântul lui Dumnezeu ne cheamă să îndeplinim, în chestiunile credinței, hotărârile lumii acesteia. Dar le spunem clar și ferm și celor care învață astfel, și scumpilor noștri frați și surori, împreună-lucrători pe calea adevărată, că în Sfânta Scriptură nu este nicăieri vreo chemare de felul acesta. Dimpotrivă, Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că lumea, omenirea, care merge la pieire, nu acceptă adevărul Domnului și se ridică împotriva a tot ce e sfânt și că Împărăția lui Dumnezeu a fost zidită aproape întotdeauna pe calea unei sfinte nesupunerii față de lume. Să ne amintim de moașele Egiptului, de acești medici din negura vremurilor, care, prin credincioșia lor, pot să-i facă de rușine astăzi pe mii de păstori recunoscuți de puternicii lumii acesteia. Să-i facă de rușine prin faptul că ele nu s-au temut de mânia împăratului și, în pofida poruncii lui faraon, s-au supus lui Dumnezeu, procedând așa cum le îndemna cugetul, și Dumnezeu le-a binecuvântat, „le-a făcut case”. Și doar trăiau în condițiile genocidului în forma lui clasică, când erau omorâți pruncii poporului lui Dumnezeu! Dar câți prunci omorâți din punct de vedere spiritual au la activul lor păstorie care, din frică de a-și pierde propria bunăstare, i-au alungat din biserică!

Să ne amintim de Estera, care, văzând nenorocirea poporului său sortit pieirii, a spus: „...voi intra la împărat, în ciuda legii; și, dacă va fi să pier, voi pieri” (Est. 4: 16).

Să ne amintim de cei trei tineri care I-au rămas credincioși lui Dumnezeu în perioada abaterii generale de la căile Lui și care au spus: „Dumnezeul nostru, căruia Îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins... Și chiar de nu ne va scoate... nu ne vom închina chipului de aur...” (Dan. 3: 17, 18).

Să ne amintim de apostoli, care, în pofida amenințărilor și interzicerilor, au mărturisit cu bărbăție: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” (Fapt. 5: 29).

Aceasta este calea tuturor neprihăniților: atât a celor din Vechiul Testament, cât și a celor nou-testamentali.

EPISTOLA CĂTRE ROMANI, CAPITOLUL 13

Cei care învață că biserica trebuie să se supună hotărârilor lumești se bazează cel mai des pe capitolul 13 al epistolei către Romani. Citind cuvintele: „Oricine să fie supus stăpânilor celor mai înalte” (vers. 1), ei le tălmăcesc astfel de parcă ar fi scris: „Orice biserică să fie supusă stăpânilor celor mai înalte”. Pe când aici este vorba de fiecare persoană în parte, care stă în fața legii și e chemată să nu comită nicio infracțiune ori vreo altă fărădelege. Nicăieri însă nu este scris că orice biserică trebuie să fie supusă stăpânilor celor mai înalte, deoarece în viața duhovnicească biserica nu este subordonată lumii. Ea Îi aparține lui Hristos și se supune numai Lui. Și acolo unde cezarul se amestecă în sfera care nu i-a fost încredințată de Dumnezeu și cere să i se dea și ceea ce e a lui Dumnezeu, biserica adevărată rămâne neclintită și dă dovadă de ascultare numai de Hristos.

„Stăpânirile au fost rânduite de Dumnezeu — spune apostolul — să pedepsească pe făcătorii de rele și să laude pe cei ce fac bine”. Însă istoria și Sfânta Scriptură sunt pline de exemple triste când stăpânirile foloseau sabia împotriva celor ce făceau binele. Astfel, „împăratul Irod a pus mâinile pe unii din Biserică,

pentru ca să-i chinuiască; și a ucis cu sabia pe Iacov, fratele lui Ioan“ (Fapt. 12: 1, 2). Și în asemenea condiții de persecuții a adevărului apostolii nu se temeau să rostească în rugăciunile lor numele prigonitorilor: „Într-adevăr, împotriva Robului Tău celui Sfânt, Isus... s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont...” (Fapt. 4: 27). Apoi, în loc să se resemneze cu amenințările acestora, ei se rugau ca Dumnezeu să le dea îndrăzneală pentru continuarea lucrării Lui sfinte. Și însuși apostolul Pavel, autorul acestui al 13-lea capitol către Romani, amintindu-și de timpul când (fiind încă Saul) prigonea biserica lui Dumnezeu, nu recurge la fățarnicie, ci spune adevărul numindu-se stârpitură și prigonitor (1 Cor. 15: 8, 9), deși îi persecuta pe sfinți cu putere și învoire de la preoții cei mai de seamă (Fapt. 26: 10-12).

Iată care e realitatea. Și atunci de ce să denaturezi Scriptura spre propria-ți piele? De ce să-ți cumperi izbăvirea de prigoane cu prețul pierderii vieții veșnice și să-i duci și pe alții pe această cale?

Astăzi neprietenii lucrării Domnului sunt deosebit de necruțători în lupta cu Biserica lui Hristos, pentru că ea nu acceptă conducerea lumească în chestiunile bisericești. Dar o foarte mare pagubă aduce lucrării lui Dumnezeu faptul că la acest amestec al celor din exterior în chestiunile bisericii contribuie slujitorii apostatați, care merg pe calea cea lată.

Oare Hristos sau apostolii se conduceau în problemele credinței și ale predicării Evangheliei de anumite indicații ale celor din exterior? Ne putem oare imagina că Domnul nostru Isus Hristos, dându-le poruncă apostolilor, înainte de înălțarea Sa, să rămână în cetate până vor fi îmbrăcați cu putere de sus (Luc. 24: 49), le-ar fi spus totodată: „dar să nu faceți lucrul acesta înainte de a fi primit învoire de la Irod“?! Însă în zilele noastre mulți credincioși, îndrumați de învățăturile îndelungate ale slujitorilor apostatați, s-au obișnuit atât de mult cu metodele de slujire avantajoase pentru firea pământească, încât nu-și închipuie o altă viață.

Cum am putea admite gândul că apostolii au întocmit liste cu numele celor trei mii de suflete care s-au întors la Domnul în ziua Cincizecimii (Fapt. 2: 41) și le-au trimis stăpânilor lumii acesteia pentru a primi permisiunea de a-i boteza?! Sau imaginați-vă că vestitorul Filip, ca răspuns la porunca Duhului Sfânt de a se duce să ajungă carul marelui demnitar etiopian, ar fi spus: „Așteaptă să aflu dacă îmi va permite împuternicitul“! Ori, putea apostolul Petru, fiind trimis de Duhul Sfânt la sutașul Corneliu (Fapt. 10: 20), să spună: „Nu este sectorul meu de activitate“?!

Cum am putea crede, scumpi frați și surori, că apostolii, sosind la Ierusalim la soborul lor duhovnicesc, ar fi început să pună în discuție problemele numai după ce ar fi primit de la stăpânilor permisiune la cerea înaintată de ei în prealabil? Iar după încheierea lucrărilor consfătuirii frățești s-ar fi ridicat cineva dintre apostoli și ar fi dat citire unei scrisori de mulțumire către Irod pentru permisiunea de a se întruni? Ori că ar fi trimis stăpânilor epistolele scrise de ei către biserici pentru a fi puse de acord? Ar fi putut oare apostolii să spună după aceasta: „s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă...“? Oare nu par toate acestea un sacrilegiu? Nici pentru un minut nu ne putem imagina că apostolii Domnului s-ar fi încumetat să procedeze astfel. De ce atunci noi ne-am obișnuit atât de mult cu această stare de lucruri și considerăm pe deplin admisibil pentru biserica din zilele noastre un asemenea mod de viață, batjocoritor față de Dumnezeu?

Spre veșnicie nu este altă cale, decât cea îngustă. Și slavă Domnului că mulți copii ai Lui aleg anume această cale mulțumindu-I din adâncul inimii pentru toate greutățile ei mântuitoare. Dacă nu sunt alte condiții pentru a trăi după adevărul lui Hristos, dacă patria noastră pământească nu ne lasă decât prigoniri din pricina neprihănirii și dacă Domnul ne conduce pe calea încercării credincioșiei noastre, ca să arate lumii (cu un asemenea preț!) adevărata sfințenie și curăție, atunci vom accepta cu bucurie această cale. Ne rugăm pentru întemnițați, mijlocim pentru cei persecutați și vom face această lucrare cu o și mai mare sârguință, fiindcă aceasta e o mărturie a credincioșiei noastre înaintea Domnului, o mărturie că facem ce este drept.

Când li se iau amprentele digitale întemnițaților și întemnițatelor noastre, noi nu ne rușinăm, pentru că pe ele sunt urmele credincioșiei, urmele faptelor bune, de iubire pentru aproapele. Și, cu toate că unii dintre noi nu avem un alt stagi, decât cel de închisoare, nici o altă cinste înaintea lumii, decât defăimările de pretutindenii, noi știm că această înjosire, toate aceste necazuri se vor preface în mărgăritare ale credincioșiei noastre și vor deveni mai scumpe decât aurul spre lauda, cinstea și mărirea lui Dumnezeu la arătarea lui Isus Hristos.

Domnul îl cheamă pe această cale pe tot poporul Său. Pe cei ce se află în rătăcire El îi cheamă să se întoarcă prin pocăință pe calea îngustă și, veghind, să aștepte venirea Domnului și a Mântuitorului nostru. El să fie binecuvântarea noastră! Să fie preamărit și în suferințele noastre, fie prin viața, fie prin moartea noastră. Să ne păzească de orice rău și să ne facă credincioși Lui în toate, ca, ajungând în veșnicie, să putem spune:

„Doamne, Tu ai fost credincios făgăduințelor Tale! Tu ai spus: porțile locuinței morților nu vor birui biserica și așa a fost. Ai spus că numai cei credincioși vor moșteni făgăduințele, că nu cel ce doar crede în Tine va trăi prin credință, ci «CEL NEPRIHĂNIT va trăi prin credința lui» (Hab. 2: 4). Și noi, prin îndurarea Ta, am păstrat neprihănirea, iar Tu ai împlinit făgăduința Ta pentru noi, ne-ai făcut o Biserică de neînvinși. Tu ai spus că poarta strâmtă și calea îngustă duc la viața veșnică. Ne-am străduit să mergem pe această cale și Tu ne-ai adus în Împărăția Ta. Slavă, slavă Ție, Doamne! Acum, cât mai suntem aici, pe pământ, Te rugăm să păstrezi frățietatea noastră în curăție și să trimiți trezire și pocăință în inimile celor care se află pe căile abaterii și merg pe calea cea lată fără să ia seama la cuvintele Tale. Pentru îndelunga Ta răbdare, pentru brațul Tău cel tare și pentru iubirea Ta față de noi toți — numai Ție Ți aducem laudă, cinste și închinare! Amin“.

1.3. „Dumnezeu ne călăuzește pe calea cea dreaptă“

Extrase din cuvântările la congres ale președintelui CB CEB —
Ghennadi Konstantinovici KRIUCIKOV —
în anul aniversării a 40-a a trezirii duhovnicești a frățietății

Fraților dragi! Doresc să-I aduc, împreună cu dumnezevoastră, laudă și mulțumire sinceră lui Dumnezeu că ne-a dăruit acest an minunat și remarcabil. În toate Comunitățile regionale s-a sărbătorit solemn aniversarea a 40-a a trezirii duhovnicești a frățietății noastre!

Numai Domnul a putut să ne conducă și ne-a condus, nevătămați, păstrând poporul Său pe această

cale grea. Sfârșitul acestei mișcări ar fi putut veni în același an memorabil, 1961. Ne-am fi putut opri și în anul 1962, când credincioșii sinceri, care pledaseră pentru adevăr, au fost aruncați în închisori. Dar iată că au trecut 40 de ani de luptă încordată. Slavă Domnului! El i-a păstrat pe frații care s-au consacrat de la început cu jertfire de sine cauzei de trezire. Iar tovarășii de luptă, care au decedat în decursul acestor ani, au plecat la Domnul cu credincioșie în inimă și cu rugăciune pentru scumpa frățietate.

Ca împreună-lucrători ai lui Dumnezeu, ne-am străduit, în acești ani, să-I rămânem credincioși Domnului, să nu ne acomodăm la împrejurări, să ne ținem neclintit de calea îngustă, apărând cu toate eforturile slujirea independentă de lume.

Drept epigraf al Primei noastre Epistole au servit cuvintele Psalmului 119: „Este vremea ca Domnul să lucreze: căci ei calcă Legea Ta“ (vers. 126).

Când începuse mișcarea pentru curăția bisericii, copiii sinceri ai lui Dumnezeu (atât din comunitățile înregistrate, cât și din cele neînregistrate) înțelegeau bine că biserica nu se află în starea convenită și are la activul ei atâtea fărădelegi conștiente, care Îl mânie pe Domnul, încât El poate începe, în orice clipă, judecata asupra poporului Său, ca în zilele lui Moise.

„Și Domnul a zis lui Moise: «Până când Mă va nesocoti poporul acesta?... îl voi... nimici...»“ (Num. 14: 11-12). Iată ce mânie a Domnului ne amenința! Iată de ce în timpul acela de mare răspundere trebuia să privim altfel la cele ce se întâmplă, să înțelegem trecutul în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, să facem primii pași în direcția dreaptă. Domnul cerea de la noi nu doar recunoașterea fărădelegilor, ci și măsuri concrete de corectare, de înlăturare a lor. Trebuia să fie înlăturat tot ce Îl împiedica pe Domnul să lucreze cu putere în poporul Său. Noi știam că, de păcatele abaterii, ne putem elibera numai prin sângele lui Isus Hristos, vărsat pe Golgota. Iar el își începe acțiunea de curățare numai după pocăința noastră.

Am amintit în repetate rânduri că nenorocirea principală, care se abătuse asupra frățietății noastre, nu era închiderea și confiscarea caselor de rugăciune, ci că Dumnezeu ne părăsise. El rămânea atotputernic (căci El este același în veci — Evr. 13: 8), însă nu în noi și nu cu noi. Puterea Lui n-a secăt, ci nelegiuirile noastre nu-I îngăduiau să Și-o manifeste în mijlocul nostru (Is. 59: 1-2). Într-adevăr, noi (și nu altcineva) am călcat legea lui Dumnezeu și a venit vremea ca Domnul să lucreze. Iată la ce conștientizare adâncă ne-a adus El atunci. Noi înțelegeam că, dacă Dumnezeu nu ne va curăța cu sângele preacurat al Fiului Său de necredincioșia acumulată în uniunile noastre în deceniile dezlănțuirii ateismului, dacă El, Atotmilostivul, nu ne va ierta păcatele grele, atunci vom pieri. Situația nu putea fi îndreptată cu niciun fel de eforturi omenești, oricât de extraordinare ar fi fost, cu niciun fel de îndrumări și sfaturi ale teologilor, fie ei cei mai buni din întreaga lume. Domnul ne-a descoperit, prin Cuvântul Său, adevărul nestrămutat: este un singur Judecător preainalt, este un singur Apărător, un singur Răscumpărător — Domnul Isus Hristos. Și noi ziceam atunci: „Iartă-ne, Atotmilostive! Este vremea ca Tu să lucrezi în mijlocul poporului Tău! A venit vremea să faci curățarea inimilor noastre! Fără sângele Tău, nici un suflet nu poate căpăta iertare“.

Iată de ce în una din primele epistole am scris:
„*Avem nevoie de congres... nu pentru cuvântări pompoase, ci ca să se adune la el trimișii bisericilor — slava lui Hristos (2 Cor. 8: 23), să ia Cuvântul lui Dumnezeu, să îngenuncheze înaintea Domnului și să zică: «Iartă-ne, Dumnezeule atotmilostive! Tu vezi cât de rău e totul în slujirea noastră, căci mulți slujitori s-au abătut de la poruncile Tale sfin-*

te, iar noi am privit îndelung cu nepăsare și acum suspină, din această cauză, poporul Tău. Dar am venit acuma la Tine, ajută-ne să luăm hotărâri întemeiate pe Cuvântul Tău și insuflate de Duhul Tău Sfânt; trimite Duhul Sfânt pentru trezirea poporului Tău, ca să ajungem la curăție și unitate după Cuvântul Tău, ca noi și poporul Tău să fim gata pentru venirea Ta în curând — căci nimic întinat nu va intra la Tine!» (Apoc. 21: 27) [Extras din darea de seamă a Comitetului organizatoric, 22 septembrie 1962].

Scumpi prieteni! Repet: esența trezirii duhovnicești constă în întoarcerea lui Dumnezeu în tabăra poporului Său, în înlăturarea despărțirii de Dumnezeu, despărțire provocată de abaterea de la adevăr, ca să înceapă unitatea mult dorită cu Dumnezeu și cu Duhul Sfânt, ca puterea Domnului să rămână în noi, fiindcă, numai cu Dumnezeu, putem învinge frica lăuntrică și atacurile din exterior ale potențailor acestei lumi.

Expediind prima petiție, în care ceream permisiunea pentru convocarea congresului bisericii CEB, nu ne văitam, nici nu ne plângeam împotriva prigonitorilor. Cine sunt ei înaintea lui Dumnezeu?! Totuși de ce El le-a îngăduit să doboare biserica? Pentru că noi Îi fuseserăm necredincioși și nu ne pocăiam! Dar când ne pocăim, atunci orice armă îndreptată împotriva bisericii este fără putere.

Dorința inimii noastre era să scoatem biserica din robia înjositoare, la care o supusese lumea. Când a început mișcarea de trezire, am devenit nebuni pentru Hristos (1 Cor. 4: 10) și ne-am pus pe deplin nădejdea în Numele lui Dumnezeu și în biruința Lui. Căci El a spus: „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma“ (Luc. 10: 19).

„Doamne, dă-ne puterea Ta și fii cu noi, după cum ai făgăduit — ne rugam atunci cu duhul zdrobit. — Ne plânge inima că este călcată în picioare via Ta preaiubită, că slujitorii au pornit pe calea abaterii de la adevăr și, prin păcate grave, Te-au dat afară din biserică! Suntem adânc încredințați că vei împărți cândva sfinților Împărăția Ta în cer. Însă Tu ești Dumnezeu nu numai în cer. Tu poți fi și aici cu atotputernicia Ta, în inima fiecăruia! Doamne, vrem să vedem minunea îndurării Tale în zilele noastre! Poate că va fi nevoie să mergem la închisoare ori să ne dăm viața, dar, orice s-ar întâmpla, începe, Doamne, să lucrezi în poporul Tău! Ne cerem iertare de la Tine, cerem îndurare, căci nu mai putem trăi altfel! Despărțiți de Tine, nu putem face nimic. Fie și din închisoare, dar vrem să vedem biruința Ta. Lucrează Tu, pentru că Tu ești atotputernic! Noi Te-am limitat cu necredința noastră și cu mintea noastră înapoiată...“ Astfel ne prosternam atunci în rugăciuni și Domnul a făcut o mare lucrare, de care ne bucurăm toți.

În 1961, când am început să mijlocim pentru convocarea congresului bisericii CEB, cei din ex-

terior au înțeles că vor fi nevoiți să permită organizarea lui (el nu fusese deja aproape 40 de ani!). Atunci CC al PCUS a luat hotărârea:

„Pentru intensificarea muncii de curmare a activității ilegale a uniunilor baptiste și a altor uniuni religioase, pentru a-i lipsi pe rascolnici de încrederea și de susținerea uniunilor religioase ale CEB — ei să fie izolați de masele credincioșilor. În acest scop, CC al PCUS a permis Consiliului Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS să dea consimțământul său Consiliului Unional al Creștinilor Evanghelicilor Baptiști de a organiza, anul curent, la Moscova, o Consfătuire a reprezentanților credincioșilor, care va îndeplini funcțiile congresului bisericii. [...] Până la un moment dat, toată munca de organizare a consfătuirii trebuie să se desfășoare în taină, pentru a nu fi provocată activitatea elementelor instigatoare. Până la consfătuire, nimeni nu trebuie să știe despre caracterul ei mai mult decât ceea ce va fi expus în scrisoarea VSEHB către prezbiterii superiori”.

Mulți dintre cei ce mijloceau pentru convocarea congresului fuseseră băgați în închisori, iar VSEHB, în 1963, a fost însărcinat să țină o consfătuire care a îndeplinit funcția de congres. Avem un document, datat din 27 septembrie 1963, care mărturisește cum își pregătea, de exemplu, Ucraina delegații la congres:

„Concomitent trimit lista delegațiilor (în număr de 98 de pers.) recomandați de prezbiterul sup. al CEB din Ucraina pentru consfătuirea uniunii religioase a CEB, listă coordonată cu Comitetul Securității de Stat de pe lângă Sovietul Miniștrilor al RSSU.

Rugăm Consiliul Afacerilor Religioase să sancționeze această listă și să aprobe alegerea persoanelor indicate în ea”.

Ce realitate îngrozitoare! Fiecare delegat a fost pus de acord și a fost aprobat, în primul rând, de puterile ce luptă cu Hristos și cu Biserica Lui, iar congresul a fost organizat cu scopul de a se pune capăt trezirii începute de Domnul în țara noastră în anul 1961.

Au trecut deja 40 de ani. În decursul acestor ani am căpătat o mulțime de dovezi clare și exacte privind activitatea VSEHB. Toți slujitorii Consiliului Bisericilor am ajuns la părerea unanimă: **uniunea oficială a CEB merge astăzi pe o cale mai largă decât mai înainte și aceasta e tot aceeași cale a apostaziei, cale ce duce la piere.**

Din lipsă de timp nu avem posibilitate să prezentăm mulțimea de dovezi foarte importante ale celor spuse mai sus. Dar ceea ce declară ei astăzi de la amvoane și în publicațiile lor mărturisește, o dată în plus, că ei știu că se află pe o cale greșită, totuși nu vor s-o părăsească.

Voi cita afirmațiile unui evanghelist renumit din zilele noastre, rostite în aprilie anul 2001 la Moscova în fața unui auditoriu de circa o mie de persoane la o conferință a misionarilor (la ea au fost prezenți

conducătorii tuturor uniunilor în care s-a divizat cândva VSEHB) și tipărite în revista „Христианское слово“ („Cuvântul creștin“), 2001, nr. 1 (103), p. 11:

„Trebuie să înțelegem experiența Bisericii trecute prin suferințe. Pentru ce au suferit creștinii secolului al XX-lea? În timpul persecuțiilor din URSS se auzeau diferite păreri. Unii spuneau că credincioșii sunt supuși represiunilor și îndură suferințe din cauza neastâmpărării lor. Alții susțineau: calea spre cer duce numai prin închisori și lagăre. Pentru ce au suferit totuși creștinii? Pentru libertatea vestirii Evangheliei? Pentru libertatea de conștiință? Pentru curăția Bisericii? Pentru libertatea educării copiilor în duhul creștinismului? Pentru neamestecul statului în viața Bisericii? Și ce urmări au avut suferințele în viața Bisericii? Contribuie oare suferințele la creșterea, la maturizarea și la curăția Bisericii sau duc la sectarism, la izolaționism?...“

După cum vedem, abia peste 40 de ani se recunoaște existența suferințelor bisericii în țara noastră! Da, în anii de persecuții cei din jur interpretau în mod felurit suferințele credincioșilor, se auzeau diverse opinii. Însă cel care are auz duhovnicesc va deosebi glasul lui Dumnezeu de alte glasuri și va auzi ce zice bisericilor Duhul. Ar fi trebuit nu să se pună întrebări enumerându-se adevăratele motive ale suferințelor poporului Domnului, ci să se recunoască deschis: da, au suferit pentru curăția bisericii, pentru libertatea conștiinței și a vestirii Evangheliei, pentru libertatea educării copiilor în duh creștinesc și pentru neamestecul lumii în viața internă a bisericii! Iată din ce motive s-au abătut asupra noastră suferințele! Și slavă Domnului că pe această cale au fost obținute, prin puterea și îndurarea lui Dumnezeu, binecuvântări mari, și nu doar anularea silită a directivelor antievangelice.

Este în această cuvântare și o mărturisire destul de importantă:

„Trebuie să facem de asemenea analiza acelor file ale istoriei Bisericii, pe care nu poți să ți le amintești fără rușine și cutremur...”

Deci, fără rușine și cutremur pentru necredincioșia față de Dumnezeu și pentru trădarea apropiatului, e imposibil a ne aminti trecutul. În asemenea caz trebuie să vină la Dumnezeu cu pocăință. Trebuie să-și aducă aminte de unde au căzut, să se pocăiască pentru abaterea de la principiile evanghelice, pentru denunțuri, pentru complicitatea la persecutarea celor credincioși și să aștepte îndurare de la Domnul. Dar, cu regret, asemenea sfaturi n-au răsunat la conferință, deși, în fața auditoriului, au fost enumerate faptele rușinoase ale slujitorilor apoștați, fapte, pe care, după cum s-a spus, „nu poți să ți le amintești fără rușine și cutremur“, și anume:

„Accesul celor din afară la cele mai mari taine ale bisericii; denunțurile slujitorilor de bază împotriva creștinilor activi; interzicerile de a-i aduce pe copii la adunările creștine; «Directivele...» (1959);

«Regulamentul...» (1959); interzicerile de a chema la pocăință în timpul predicii — toate aceste acțiuni și altele, nu mai puțin deplorabile, sunt o parte integrantă a vieții Bisericii din Rusia. Istoria nu poate fi scrisă din nou. Din istorie trebuie numai să tragem învățăminte. Să ne dea Dumnezeu înțelepciune și smerenie să tragem învățămintele necesare pentru vremurile viitoare!“

Ce înseamnă „accesul celor din exterior la cele mai mari taine ale bisericii“? Înseamnă a le îngădui ateilor s-o facă pe stăpâni în sanctuarul lui Dumnezeu, unde nu trebuie să calce piciorul celor neconsacrați pentru slujbă.

Ce sunt denunțurile? Anume ele și sunt trădarea. Și erau trădați nu numai slujitorii credincioși din bisericile neînregistrate, ci și toți creștinii activi. Slujitorii multor biserici oficiale, adică lucrătorii de bază, erau denunțatori și, ca rezultat, credincioșii sinceri, pe care ei îi denunțau, erau aruncați în închisori, omorâți.

Ce trebuia să facă în timpul acela cei temători de Dumnezeu?! A accepta denunțarea înseamnă a muri din punct de vedere spiritual, a n-o accepta înseamnă a merge la închisoare, a se osândi la moarte. Conform hotărârii guvernanților din timpul acela, toată activitatea religioasă a bisericii CEB trebuia redusă la zero.

Nu-i vom judeca pe cei din afară, nu ne este dat un asemenea drept. Trebuie să-i judecăm pe cei dinăuntru, să-i judecăm pe cei care, numindu-se frați, au acceptat colaborarea cu lumea. Oare mâna Domnului este prea scurtă ca să mântuiască? Oare urechea Lui este prea tare ca să audă?! Nu. Ci nelegiuirile, trădarea și denunțurile au pus un zid de despărțire între noi și Dumnezeu. Însă despre această despărțire nu s-a vorbit la conferința menționată anterior, nu s-a amintit această criză. Unii mureau în camerele de tortură, dar își mântuiau duhul, iar alții rămâneau în viață cu prețul lepădării de adevăr, dar piereau pe vecie.

Unica ieșire din situație era pocăința, recunoașterea că este vremea ca Dumnezeu să lucreze, întrucât legea Lui este călcată. Ar fi trebuit să strige în rugăciune: „Iartă-ne și vino iarăși la noi cu puterea Ta! Umple-ne de harul Tău și începe-Ți lucrarea!“

„Istoria ne va spune cândva adevărul“ — fac bilanțul activității contemporani. Dar oare astăzi nu ne este dat să cunoaștem adevărul? Astăzi nu este printre noi Cel care a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața“ (Ioan 14: 6)? Numai în Hristos și în Cuvântul Lui găsim răspunsuri la toate întrebările și cei care Îl iubesc pe Domnul nu vor rămâne în întuneric, pentru că Hristos îi luminează (Efes. 5: 14)!

„Istoria recunoaște numai adevărul...“ — proclamă de la amvoane teologii contemporani. Ba nu! În istorie nu este adevăr! Dacă am dispune de o istorie veridică, atunci am ști că cei care au adus ateismul în țara noastră erau conduși de puterile satanice și, pentru a ademeni poporul, pentru ca ideile ateiste să fie mai atrăgătoare, au dorit să adauge la ateism

comunele de muncă colectivă ale primilor creștini, când toți ar avea totul în comun. Noi am trăit în această nebulie. Și anume slujitorii, acceptând aceste idei, le propuneau ca model și le introduceau în viața bisericilor.

Unii se indignază astăzi: „La ce bun să răscolim trecutul? Trebuie să iertăm...” Voi aminti un adevăr veșnic: păcatele omului, și cu atât mai mult ale slujitorului, nu sunt iertate doar ca urmare a trecerii anilor, nu se șterg în urma uitării noastre, nu dispar de la sine. Păcatele fac o lucrare distrugătoare și satana le va folosi ca pârgie pentru a duce suflul la pieire. Domnul ne învață că păcatele duc la moarte: „Pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea” (Iac. 1: 15). Trădarea e un păcat și oricine e vinovat de el este osândit la moarte. Totuși păcatele pot fi șterse. Cu ce? Cu sângele de pe Golgota! Cum? Cu condiția pocăinței noastre. Altă cale nu există. Cel care evită calea pocăinței și continuă să meargă pe calea cea largă va ajunge neapărat la pieire.

E semnificativ, în această privință, un tractat, editat cu ocazia aniversării a 40-a a trezirii frățietății noastre, semnat de un autor necunoscut pentru mine. Unul dintre punctele acestui tractat spune că noi (Consiliul Bisericilor) ne străduim să-i ținem pe membrii bisericii „în frică de venirea lui Hristos”.

Ce e condamnabil aici? De ce să nu ne temem de ecumenism, de pecete, de autorizare, de legătura cu cei din exterior?! Însă după părerea acestor oameni, care nu cunosc adevărul, nu trebuie să ne temem de păcat, nu trebuie să ne ferim de prietenia cu lumea, se poate să trădăm, să nu-L urmăm în toate pe Hristos, să nu împlinim poruncile Lui — într-un cuvânt, trebuie să ne desfășurăm de viață după bunul plac.

În tractat mai este și un asemenea punct:

„*Consiliul Bisericilor nu le îngăduie în niciun caz adeptilor săi să întrețină relații cu autonomii și cu VSEHB, ca să nu se molipsească de la ei de duhul liberalismului*”.

Da, pe calea largă te poți molipsi de duhul liberalismului. Anume acest duh domnește acolo în toată puterea. Iar unde e Duhul Domnului, acolo e sfințenie! Unde e Duhul Domnului, acolo e libertate (2 Cor. 3: 17), dar e libertatea lui Hristos.

Un duh liberal apăruse în poporul Israel când Moise primea tablele legământului și s-a aflat 40 de zile pe muntele Sinai. În timpul acela poporul juca volnic în jurul vițelului de aur. Coborându-se de pe munte, Moise a zis: „Strigătul acesta nu-i nici strigăt de biruitori, nici strigăt de biruiți; ce aud eu, este glasul unor oameni care cântă!” (Exod. 32: 18).

La fel și în zilele noastre: dănuirea și jocurile, neplăcute lui Dumnezeu, vor fi luate de cei influențați de duhul liberal drept o acțiune a Duhului Sfânt. Desigur, sunt printre mulțimea creștinilor de azi suflete sincere, însă direcția generală a majorității în viața spirituală este nebulia Laodiceii.

Doresc să vă îndrept atenția spre încă o împrejurare. Voi citi mărturia locțiitorului președintelui Uniunii CEB din Rusia. Un corespondent l-a întrebat care e atitudinea dumnealui față de noua lege cu privire la libertatea conștiinței și iată răspunsul:

„...*Legea îngăduie asociațiilor să activeze fără autorizarea lor ca persoană juridică și, în asemenea caz, ele ies de sub controlul statului și nu au niciun fel de limite în activitatea lor*” (Ziarul „НГ—Религии”, 22.08.2001).

Scumpi prieteni! Acest răspuns are pecetea unui adevărat denunț, întrucât în el se afirmă că, dacă adunarea există fără autorizare, ea iese de sub controlul de stat și nu are nicio limită în activitatea sa. Traducând într-o limbă clară, lucrul acesta poate însemna că biserica trebuie să fie sub conducerea lumii. Dar în asemenea caz ea rămâne fără Hristos! Căci, dacă ne predăm sufletele și cauza bisericii în mâinile lumii acesteia, Domnul nu va rămâne în tabăra poporului Său, nu va alege din mijlocul nostru slujitori, nu ne va umple cu Duhul Sfânt, nu ne va trimite descoperirile Sale. Trebuie să ne dăm seama bine de adevărul acesta. Domnul nu poate îngădui un rival alături de Mireasa Sa: pe satana, pe anti-hristul, lumea — oricine ar fi: „...Duhul, pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi, ne vrea cu gelozie pentru Sine. Suflete preacurvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu?” (Iac. 4: 5, 4)?!

Fraților! Noi suntem slujitori, suntem păstori! Cineva ar putea spune: „Ce avem noi cu ceilalți? «Sunt eu păzitorul fratelui meu?»” (Gen. 4: 9). Da, fraților, suntem păzitori. Domnul ne-a pus să fim străjeri în casa Lui. Noi trebuie să ocrotim biserica de subminări, de învățături false, de erezii, de păcatul lăuntric. Datoria noastră e să păzim și să aducem lui Dumnezeu nevătămate și sufletele noastre, și pe ale celor care ne-au fost încredințați. Noi suntem puși pe zidurile înalte ale cetății lui Dumnezeu, ca să avem un orizont mai larg, să vedem mai departe; ca să vedem, de exemplu, cum au luat naștere legăturile ecumenice ale frățietății CEB.

Vreau să compar adunarea noastră cu o altă adunare, la care au fost prezente cinuri înalte și s-au înălțat rugăciuni solemne. Voi da citire unui document, datat din 11 ianuarie 1978:

„*În ultimul timp VSEHB, în primul trimestru al fiecărui an, ține adunări ecumenice de rugăciune invitând reprezentanți ai altor biserici din or. Moscova, precum și ai diferitelor ambasade la Moscova...*”

VSEHB consideră binevenit să invite la serviciul divin ecumenic următorii reprezentanți:

1. BOR (Biserica Ortodoxă Rusă) — 3 pers.
2. Secta religioasă de rit vechi — 1 pers.
3. Catolici — 1 pers.
4. Adventiști — 1 pers.
5. Reprezentanți ai presei și ai radioului — 4-5 pers.

6. Ambasadorul Liberiei

7. Capelanul american, M. Spengler, și, la apărarea dumnealui, reprezentanți ai ambasadelor de la Moscova“.

Iată ce scriu conducătorii acestei uniuni! Oare Duhul lui Dumnezeu îi îndeamnă să participe la o astfel de slujbă? Ce fel de rugăciune pot ei să înalțe? Și va fi ea plăcută lui Dumnezeu? E de ajuns un singur pas de felul acesta și vom pierde independența împreună cu toată frățietatea pentru totdeauna. E de ajuns numai un document de acesta, numai o intenție de a avea asemenea întâlniri și ne vom despărți pentru totdeauna de Dumnezeu.

Fraților, noi trebuie să cunoaștem mai multe decât diplomații și decât oricare alți activiști lumești, pentru că Hristos e mai mare decât toți politicienii lumii la un loc. Pe baza Scripturii, trebuie să ne argumentăm pozițiile în mod clar, calificat, corect din punct de vedere biblic. Dacă m-am dus împreună cu diplomații la o asemenea întrunire, atunci statul nostru, puterea politică și securitatea sunt în drept să mă întrebe ce am discutat noi și pentru ce ne-am rugat. (Căci diplomații și preoții-capelani sunt reprezentanții unui stat străin, agenții organelor de securitate ale aceluși stat.) După un raport amănunțit înaintea lucrătorului serviciilor secrete despre toate și despre toți, eu voi ieși de acolo un trădător. Și ferice de mine dacă voi izbuti să mă pocăiesc.

Am acasă un teanc de propuneri cu salvconduct* de a vizita Consiliul pentru Culte, Duma, forumuri, conferințe religioase și nereligioase: „Vă invităm să discutăm împreună cum să lucrăm asupra renașterii spirituale a Rusiei“. Renașterea spirituală e atunci când un om se naște din nou. Dar „spirituală“ în sensul culturii — e de la lumea aceasta. Arta e de la ispititorul. Unde vom merge acceptând asemenea întâlniri? La televiziune. Acolo ne vom ocupa de renașterea Rusiei?!

Dumnezeu ne naște din nou din Duhul Sfânt pe câte unul, când primim Cuvântul Lui, când ne pocăim. Fraților, noi trebuie să știm foarte multe ca să înțelegem în ce foc infernal ne atrag ei. Dacă ne vom duce acolo — ne vom face scrum. De mers, trebuie să mergem, fie și în focul încercărilor, dar numai la chemarea Domnului.

Încă în 1947 Consiliul Afacerilor Religioase a trimis la Sovietul Miniștrilor al Uniunii RSS următorul document. (Voi aminti că în anii 1944-1945 uniunile noastre creștine — baptistă, evanghelică, iar apoi și cea penticostală — au fost unite în mod intenționat pentru intensificarea contradicțiilor lăuntrice, precum și pentru ca toți să fie ținuți sub control.) Citesc textul:

„În legătură cu faptul că în provincii un șir întreg de biserici și de slujitori ai cultului creștin evanghelic-baptist și-au trasat ca una dintre cele

mai importante sarcini în activitatea lor religioasă înrolarea a noi membri... Consiliul Unional [adică VSEHB-ul. — Nota red.] își propune a se adresa către biserici cu o scrisoare specială, care ar condamna o asemenea activitate. În proiectul acestei scrisori este supusă criticii și munca de atragere specială în sectă a copiilor și a tineretului [...]. În scrisoare se indică direct necesitatea de a concentra atenția tineretului, întâi de toate, asupra învățaturii și de a fi botezate numai persoanele care au ajuns la majorat. [...]

Consiliul Afacerilor Religioase de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS susține inițiativa VSEHB-ului de a expedia în 3 mii de biserici autorizate ale CEB o scrisoare specială cu apelul de a înceta goana după mărirea numărului noilor membri și consideră util a tipări această scrisoare la tipografie cu un tiraj de 10.000 de exemplare. [...] Cer indicațiile dumneavoastră“.

Sovietul Miniștrilor a răspuns:

„Expdierea scrisorii în toate colțurile e o chestiune îndoielnică, poate duce la rezultate contrare“.

În continuare întreabă: „Ce măsuri se iau ca bapțiștii să nu treacă limita?“ Adică se pune întrebarea concretă: cum să fie oprită creșterea bisericilor? Ele apăreau în mod spontan, mai ales pe teritoriul cotoplit al Ucrainei (unde ulterior a crescut cel mai mult numărul bisericilor înregistrate). Ateii au vrut să ia imediat sub control toate aceste comunități.

De ce vorbesc despre aceste lucruri? Voi aminti ceea ce am mai spus în repetate rânduri: **e o greșeală a crede că toate nenorocirile poporului lui Dumnezeu au început cu publicarea „Regulamentului“ și a „Directivelor“ în 1960. Slujitorii superiori au căzut în dependență de organele de stat nu începând din anii '60, ci de la începutul secolului!**

Deja în anul 1905, la Petersburg, frații uniunii, încă nedespărțite pe atunci, au înființat primul partid politic. Pe documentele privind înființarea acestui partid stăteau semnaturile fraților respectabili. Partidul creștin nou-format a existat puțin, dar trebuie să știm că atragerea slujitorilor în viața politică și socială ne lipsește de călăuzirea lui Dumnezeu, ne lipsește de harul lui Dumnezeu. O asemenea atragere e o ademenire la păcat.

Stăpânitorul lumii acesteia, satana, își face lucrarea cu multă iscusință. Dacă cei consacrați lui Dumnezeu se pasionează de partidele politice și sociale, atunci trebuie să ținem minte că „fiii veacului acestuia, față de semenii lor, sunt mai înțelepți decât fiii luminii“ (Luc. 16: 8). Ei vor stăpâni și vor domina. Iar slujitorii vor fi nevoiți să li se supună fără obiecții.

Iată ce scriau frații conducători ai uniunilor precedente în documentele lor către deținătorii puterii:

„E evident că congresele locale ale creștinilor evanghelici sunt o oglindire a Congreselor Unionale. Ultimele două Congrese Unionale ale creștinilor

* Salvconduct — Aici: garanție că nu va fi arestat.

evangelici — al IX-lea și al X-lea din anii 1923 și 1926 — și-au desfășurat lucrările după programul aprobat din timp de organele centrale. Deși creștinii evangelici sunt, după convingerile lor, cetățeni pe deplin loiali ai Puterii Sovietice, [...] totuși au fost nevoiți, din anumite motive, să pună în dezbatere la Congresele Unionale atitudinea lor față de Statul Sovietic și de serviciul militar, cu toate că această întrebare are și caracter politic. [...]“

Însă Domnul nostru ne preîntâmpină cu strictețe: „...Să vă păziți bine de aluatul Fariseilor și de aluatul lui Irod!“ (Marc. 8: 15). Oamenii se apropiu de Hristos cu probleme sociale: „Învățătorule, spune fratelui meu să împartă cu mine moștenirea noastră». «Omule», i-a răspuns Isus, «cine M-a pus pe Mine judecător sau împărțitor peste voi?»“ (Luc. 12: 13-14). Dumnezeu eliberează inima omului pentru viața veșnică, spre o veșnică ascultare de El, și nu pentru existența trecătoare.

Apropo, cu pasiunea pentru politică satana L-a ispitit, în primul rând, pe Isus Hristos. Arătându-I toate împărățiile lumii și strălucirea lor, el a zis: „Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie“ (Mat. 4: 9). S-ar părea: cu ce succes s-ar fi putut evangeliza lumea dacă Hristos ar fi devenit Împăratul tuturor împărățiilor pământului! Atunci ar fi putut să se pună în funcțiune toată mass-media, forța puterii de stat și să se aducă la ascultarea credinței toate țările lumii! Dar Hristos a respins această cale și a ales calea ascultării de Tatăl ceresc! El a mers

la Golgota și Și-a vărsat sângele preacurat, prin care capătă mântuire orice credincios. De n-ar fi respins Isus ispita slăvii și a politizării, de-ar fi acceptat propunerea satanei, n-ar fi fost adusă jertfa de răscum-părare a Mântuitorului pentru noi și El S-ar fi aflat sub stăpânirea celui a căruia i S-ar fi închinat. După ispita, la prima vedere ușoară, a slăvii, a aprecierii unanime, a posibilității de a căpăta toate împărățiile lumii, se ascunde dezonoarea, dar principalul — pieirea. Căci, propunând: „Veți fi ca Dumnezeu“, diavolul, de fapt, plănuiește moartea (Gen. 2: 17)!

Fraților, trebuie să ne cercetăm cu rugăciune: am îndeplinit oare toate însărcinările primite de la Domnul? Știm că învățătura lui Dumnezeu prevede întotdeauna numai biruința. Domnul le-a spus ucenicilor Săi: „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma“ (Luc. 10: 19). Nu ne va putea vătăma dacă călcăm cu o inimă curată, cu credință și în conformitate cu voia Domnului! Respectând aceste condiții, vom intra neapărat în legitatea lui Dumnezeu, cu privire la noi se va împlini făgăduința Lui: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului!“ Iar când suntem cu El, nimeni nu ne va putea birui!

Să ținem minte: Dumnezeu le dă ajutor sfinților Săi potrivit cu atotputernicia Sa. Dacă neprietenii ne vor impune un război mic, vom obține o biruință mică, dar o vom obține neapărat. Iar dacă ne vor impune un război mare, mondial, universal — vom

Congresul UIB CEB, or. Tula, 2001. Cuvânt de zidire ține Gh. K. Kriucikov

obține cu Hristos o biruință mare, căci așa ne-a făgăduit Dumnezeu! Trebuie să ne supunem Căpeteniei în poruncile, rânduielile și legile Lui concrete, iar Dumnezeu îi va asigura poporului Său biruința!

Astăzi a devenit la modă noțiunea de toleranță. Se stimulează pe toate căile îngăduința față de concepțiile, de faptele nedrepte, de un mod de viață străin, de vreo învățătură străină, de orânduirea bisericească străină. Domnul însă ne-a poruncit să nu fim îngăduitori față de păcat. Acolo unde domnește păcatul în biserică, Dumnezeu a orânduit o altă formă de relații: sfățuirea, mustrea, iar apoi — separarea. Aceasta este o poruncă sfântă: dacă nu va asculta de biserică, care se conduce de adevăr, „să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș“ (Mat. 18: 17). Când în biserică a căzut cineva în păcat și nu se pocăiește, Cuvântul lui Dumnezeu ne poruncește: „Dați afară dar din mijlocul vostru pe răul acela“ (1 Cor. 5: 13). Biserica trebuie să osândească în mod unanim păcatul și să se arate curată în această privință (2 Cor. 7: 11). Dacă însă e cu neputință să trăim sfânt împreună cu toată biserica, dacă a căzut în păcat toată adunarea, atunci Domnul ne poruncește: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu...“ (Apoc. 18: 4).

Dragi prieteni, noi nu vom putea evita despărțirile și, mai cu seamă, în ziua venirii Domnului. „...În noaptea aceea, doi inși vor fi în același pat, unul va fi luat și altul va fi lăsat; două femei vor măcina împreună: una va fi luată, și alta va fi lăsată. Doi bărbați vor fi la câmp: unul va fi luat și altul va fi lăsat“ (Luc. 17: 34-36). Trebuie să mergem pe calea dreaptă și uniți cu Dumnezeu, ca să știm cu certitudine că și la plecarea de pe pământ vom fi cu El. „Credeti că am venit să aduc pace pe pământ? Eu vă spun: nu; ci mai degrabă dezbinare“ (Luc. 12: 51). Sunt și acestea cuvintele Domnului nostru Isus Hristos, deși astăzi sunt date uitării. Creștinii contemporani întrebunțează mai mult alte cuvinte ale Mântuitorului: „...Toți să fie una...“ (Ioan 17: 21). Ele răsună de la amvoanele feluritelor confesiuni, cu ele sunt împetrițate paginile ziarelor și ale revistelor creștine. Și nu numai ale celor creștine.

Cuvintele despre unitate din rugăciunea Marelui nostru Preot, Isus Hristos, rupte din context, pot fi afișate ca o lozincă pe poarta ecumenismului. („Ecumenic“ în traducere înseamnă „universal“.) Multora li se pare că anume pentru o astfel de unire Se ruga Isus. El însă Îl ruga pe Dumnezeu nu pentru unirea orizontală a oamenilor care Îi poartă Numele, dar trăiesc totodată după bunul lor plac. El Se ruga pentru tripla și sfânta unitate care îi unește pe cei credincioși mai întâi cu Dumnezeu, iar în El — și unul cu altul: „...Cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în Noi...“ (Ioan 17: 21). Dacă suntem una, dar fără Dumnezeu, atunci suntem Babilonul. Dacă suntem una, dar absorbiți de politică, nu va veni Domnul la noi! Tre-

buie să înțelegem clar că o asemenea unire duce biserica la pierzare și Îl îndepărtează pe Dumnezeu de poporul care nu l-a fost credincios și care a încetat să-și pună încrederea în El.

Există o lege care interzice a provoca dușmănie și ură din motive religioase ori naționale și, astfel, obligă cetățenii să dea dovadă de îngăduință față de alte credințe. Fraților! Trebuie să ne păstrăm și sufletele noastre, și biserica în curăție și într-o sfințenie plăcută lui Dumnezeu. Cei care ne îndreaptă atenția asupra legii despre toleranță vor să ne convingă că nu se poate să condamnăm necurăția, ci trebuie să fim îngăduitori față de păcătoși în biserică. Însă, potrivit Sfintei Scripturi, noi suntem datori să-l judecăm pe cel care, numindu-se frate, păcătuiește. Aceasta este datoria noastră și o vom apăra, căci „puțin aluat dospește toată plămădeala“ (1 Cor. 5: 6).

Apostolul Iacov scrie: „Fraților, dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr, și-l întoarce un altul, să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte...“ (Iac. 5: 19-20). Creștinul care s-a abătut de la adevăr e un păcătos! Și cel care îl mustără nu-l va vindeca de o răceală ușoară, ci îi va izbăvi sufletul de moarte. Niciun fel de protecție ecumenică nu ne va salva de mânia lui Dumnezeu, de focul Lui atotmistuitor, care a fost pregătit de la întemeierea veacurilor pentru toți cei ce nu l-au se vor fi supus! Noi trebuie să apărăm adevărul lui Dumnezeu și să păzim cu strictețe Cuvântul Lui, atunci Duhul Sfânt, Duhul adevărului ne va călăuzi în tot adevărul (Ioan 16: 13).

Fraților, luând cunoștință astăzi de documentele despre activitatea VSEHB-ului, am obținut pe deplin mărturie că conducătorii lui intenționează să colaboreze și mai departe cu lumea, n-au de gând să lepede păcatul și, dacă nu se vor pocăi, vor moșteni osânda veșnică. Iar frățietatea noastră trezită, prin îndurarea lui Dumnezeu, trebuie să depună toată străduința ca să se țină de calea dreptății, să meargă pe calea îngustă, să se supună Domnului, să fie întotdeauna în părtășie cu El. Domnul zice: „...Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic“ (Ioan 15: 5). Nu doar un anumit lucru nu putem face fără Dumnezeu, ci nimic! Nimic ziditor, folositor pentru veșnicie nu vom face fără El! Lucruri sfinte, repet, nu vom face, iar lucruri necuviincioase vom face multe. Însă tot ce se face fără Dumnezeu — nu va aduce folos și îi va duce pe oameni la nenorocire și la pieire.

Astăzi toți avem nevoie numai de Domnul. Să ne ținem strâns de calea îngustă, rugându-L fierbinte pe Domnul să rămână cu noi. Prima poruncă a lui Dumnezeu este: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău...“ Cea de a doua e doar o derivată a primei porunci. Dacă nu-L vom iubi pe Dumnezeu, nu ne vom putea iubi nici unii pe alții. Cel care nu are părtășie cu Dumnezeu, pierde totul. „Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlă-

dița neroditoare, și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc, și ard“ (Ioan 15: 6).

Puțini găsesc poarta cea strâmtă, fiindcă aici e nevoie de anumite eforturi. Ce fel de eforturi? „Încetați să mai faceți răul!“ — zice Domnul. Adică pocăiți-vă — acesta este primul pas. „Învățați-vă să faceți binele...“ — adică alegeți, după Scriptură, calea adevărului — acesta e al doilea pas. „Veniți totuși să ne judecăm...“ — după acest pas va începe să lucreze sângele Golgotei: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lână“. Iată la ce ne cheamă Domnul (Is. 1: 16-18).

Să ne amintim, fraților, cum se ruga Moise, când Domnul i-a spus: „«Acum, lasă-Mă; mânia Mea are să se aprindă împotriva lor: și-i voi mistui; dar pe tine te voi face strămoșul unui neam mare.» Moise s-a rugat Domnului, Dumnezeului său, și a zis: «Pentru ce să se aprindă, Doamne, mânia Ta împotriva poporului Tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului cu mare putere și cu mână tare? Pentru ce să zică Egiptenii: „Spre nenorocirea lor i-a scos, ca să-i omoare prin munți, și ca să-i șteargă de pe fața pământului?“ Întoarce-Te din iuțimea mâniei Tale și lasă-Te de răul acesta, pe care vrei să-l faci poporului Tău»“ (Exod. 32: 10-12). Omul lui Dumnezeu gemea în duhul său din cauza celor ce se vor spune despre Dumnezeu, care scosese pe poporul Său din Egipt, și Îl ruga stăruitor: „Mântuiește, iartă...“ Daniel se ruga în robia Babiloniană pentru păcatele părinților: „Doamne, nouă ni se cuvine să ni se umple fața de rușine...“ (Dan. 9: 8).

Abateră de un secol a slujitorilor celor două uniuni ale noastre este o pată întunecoasă pe hainele bisericii renăscute a CEB. Prin o simplă amintire a istoriei nu vei șterge aceste pagini negre. Numai Domnul poate să le spele cu sângele Său, să reinnoiască sufletele. Numai de-am alege calea neprihăririi! Numai de-am veghea, de ne-am îndrepta umblarea înaintea lui Dumnezeu!

Avem trei motive pentru a ține minte trecutul. Primul: „Binecuvântează, suflete, pe Domnul, și nu uita nici una din binefacerile Lui!“ (Ps. 103: 2).

Știți unde începe spița noastră de neam? Nu din 1961, când s-a renăscut frățietatea UB CEB. Noi am fost aleși în Isus înainte de întemeierea lumii (Efes. 1: 4)! Acolo, pe Golgota, unde a murit în suferință Mielul, acolo ne-am născut, după cunoștința dinainte a lui Dumnezeu! Să ținem minte lucrul acesta și să-l transmitem copiilor noștri — așa ne poruncește Cuvântul lui Dumnezeu. A păstra amintirea despre Cel ce ne-a răscumpărat și amintirea despre cum ne-a răscumpărat înseamnă a avea harul lucrător pentru mântuirea lumii, care merge la pieire. Acesta este menirea noastră mesianică. Iată primul motiv pentru care trebuie să ținem minte istoria.

Al doilea motiv: „Adu-ți aminte, și nu uita cum ai ațâțat mânia Domnului, Dumnezeului tău, în pus-

tie. Din ziua când ai ieșit din țara Egiptului până la sosirea voastră în locul acesta, tot răzvrățiți împotriva Domnului ați fost!“ (Deut. 9: 7). La fel și noi trebuie să ținem minte istoria întregii mișcări evanghelico-baptiste și să ne recunoaștem drept o parte a acestei mișcări, pentru care purtăm și noi răspundere. Ținem minte oare cât ne-am împotrivit Domnului? De câte ori am dat dovadă de necredință? De câte ori în suferințe, plini de șovăială, ne pierdeam curajul înaintea dușmanilor adevărului lui Hristos?

Și dacă dăm uitării aceste păcate, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: „Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi“ (Apoc. 2: 5). „Pocăiește-te!“ — iată motivul principal (și al treilea) care ne determină să ținem minte istoria. Această istorie e împovărată greu de trădarea și de colaborarea conducătorilor uniunii evanghelico-baptiste cu cei din exterior — Dumnezeu ne poruncește să ne eliberăm de acest păcat. Aceasta este etapa istorică cea mai apropiată de noi. Cât suntem în viață, trebuie să reușim să ne apucăm de mâna lui Dumnezeu, să reușim să ne pocăim. Să nu întârziem! Măine poate fi târziu, ziua noastră va pleca! Este vremea ca Domnul să lucreze! Bunei și părinții noștri s-au abătut, au călcat legea — iată motivul principal, temeiul principal pentru pocăință. Pentru ce alta să ne mai amintim trecutul?! „Adu-ți aminte“, „nu uita“, „pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi“. Trebuie să facem roade vrednice de pocăință.

Preaiubiți prieteni! Făcând bilanțul căii străbătute, sărbătorind cu bucurie biruințele și binecuvântările trimise de Dumnezeu, trebuie să spun totuși că îmi rămâne în suflet o amărăciune adâncă. Solemnitatea și bucuria noastră e întunecată puțin, căci copiii lui Dumnezeu care se află în comunitățile oficiale rămân în robie până acum. Ei sunt amăgiți. Noi n-am bătut la ușa inimii lor până să ne deschidă. Deocamdată e notată numai schisma, până acum mai rămâne între noi o despărțire. Însă nu acesta a fost scopul final al mișcării frățietății noastre evanghelico-baptiste. Chemarea la sfințirea și la unitatea poporului lui Dumnezeu a fost tema principală a epistolelor Grupului de inițiativă, a tuturor documentelor Comitetului organizatoric și ulterior ale Consiliului Bisericilor al CEB.

Să nu uităm totodată că, în ciuda prigoanelor cumplite din anii '30-'40, mulți frați și surori, sfinți și devotați lui Dumnezeu, din frățietatea noastră evanghelico-baptistă au rămas credincioși Domnului până la sfârșit și datorită noastră e ca, ștergând păcatul prin rugăciune de pocăință, să vedem și să continuăm această linie neîntreruptă a mișcării evanghelico-baptiste, ținând minte că mulți s-au ostentit, iar noi am intrat în osteneala lor (Ioan 4: 38).

Să ne rugăm ca Dumnezeu să le dea putere creștinilor din bisericile înregistrate să se trezească, să-L rugăm să șteargă paginile negre ale istoriei noastre și să vină la noi cu prezența Sa!

1.4.1. Binecuvântare sau deficiență?

La una din conferințele din ultimii ani a credincioșilor din Apus un slujitor, care și-a făcut studiile teologice la o universitate din SUA, i-a reproșat mișcării evanghelico-baptiste din Rusia:

„Protestantismul din Rusia nu are origine istorică, protestanții din Rusia s-au rupt de la rădăcinile protestantismului apusean, care există de 400 de ani deja, ei n-au avut acces la studii teologice și, ca rezultat, s-au crezut buricul pământului. Mă sperie faptul. Protestantismul conține în sine tendința de a contemporaneiza adevărul: de a nu se abate în veacul întâi, ci a adapta veacul întâi la cerințele prezentului. Protestantismul este dorința de a rămâne credincioși față de Biblie și de a merge în pas cu vremea. Adevărul biblic trebuie să răsune în o limbă actuală și în o muzică actuală pentru mediul cultural în care se propagă...”

Îi aducem mulțumiri lui Dumnezeu pentru martirii fermi ai epocii reformei din secolele XVI–XVII, pentru cărțile și imnurile duhovnicești traduse în limba rusă din limbile europene. Ele i-au însuflețit pe creștinii din Rusia. Mulțumiri fie lui Dumnezeu pentru slujirea misionară în Rusia a lordului Radstock (1833–1913), pentru cei 20 de ani de slujire a lui Friedrich Baedeker printre deținuții din Rusia (1823–1906). În anii '30 Max Ferber acorda ajutor material familiilor întemnițaților. După război serviciile speciale sovietice l-au arestat la Berlin și, „pentru ajutorul acordat dușmanilor poporului”, l-au condamnat la 25 ani de detenție în lagărele de concentrare. Unica lui infracțiune a fost că acorda ajutor material întemnițaților din URSS. Îi mulțumim lui Dumnezeu și multor creștini

Manifestație de susținere a întemnițaților CEB din URSS. or. Londra, anii '80

din Occident, care, în anii '80, stăteau cu portretele întemnițaților în fața ambasadei sovietice la Londra și mijloceau pentru eliberarea lor. Hristos a spus despre astfel de oameni: „Și oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia din acești micuți, în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata” (Mat. 10: 42). Dragostea lor plină de sacrificiu a fost pentru noi mai mult decât un pahar de apă rece!

Pașkov a auzit mărturia despre Domnul de la Radstock — un predicator din Anglia —, dar nașterea din nou el a căpătat-o de la cuvântul adevărului sub influența Duhului Sfânt. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru semănători: menoniții au predicat pe vastele întinderi ale imperiului Rus, Radstock i-a adus la ascultarea de credință pe aristocrații de

la Petersburg, însă cei care se întorceau la credință căpătau naștere din nou de la Duhul Sfânt, „așa că nici cel ce sădește, nici cel ce udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu, care face să crească” (1 Cor. 3: 7).

Totodată noi apreciem izolarea mișcării evanghelice din Rusia de protestantismul apusean nu ca o slăbiciune, nu ca deficiență, ci ca binecuvântare.

1. Domnul ne-a călăuzit pe această cale!

În primul rând, originea bisericii CEB din Rusia din secolul al XIX-lea, precum și trezirea duhovnicească a bisericii din anii '60 ai secolului al XX-lea sunt fenomene de proveniență Dumnezeiască. S-au păstrat numeroase documente de arhivă, care mărturisesc că apariția mișcării evanghelice în Imperiul Rus în a doua jumătate a secolului al XIX-lea a fost originală. A avut loc o trezire duhovnicească sub influența Bibliei, de la Duhul Sfânt. Nu este drept să apreciem mișcarea evanghelică din Rusia ca un vlăstar apărut din rădăcinile protestantismului apusean. Rădăcina era Hristos, „iar dacă rădăcina este sfântă, și ramurile sunt sfinte” — de la această Rădăcină sufletele renăscute căpătau putere să suporte ura revărsată asupra lor, arestări, biciuiri, surghiunuri; din această Rădăcină ramurile se hrăneau cu seva sfințeniei, căpătau setea de a trăi o viață neprihănită și sfântă. Citind Biblia, tradusă de Sfântul Sinod în limba rusă, o limbă accesibilă tuturor, cei care au venit la credință din toate păturile sociale au fost altoiți prin credință la Hristos, au căpătat descoperire să trăiască o viață nouă în Hristos.

În anul 1884, din inițiativa lui Pașkov și a lui Korf, la Petersburg s-au întrunit întâia dată la congres primii lucrători ai mișcării evanghelice din Rusia. Mișcarea nu avea încă o denumire determinată, atâta era ea de originală, izvorâtă din adâncul sufletului omenesc, care, istovit de credința ritualică, moartă, căuta adevărul cu toată puterea sa. Era o mișcare izvorâtă și apărută sub influența Duhului Sfânt și a Cuvântului lui Dumnezeu. La congres s-au discutat problemele importante ale unirii creștinilor evanghelici „pașkoviști” (așa erau numiți

în popor) cu „stundiștii” (la fel un termen popular), cu frații menoniți și cu bapțiștii. (v. „Vestitorul adevărului”, 1997, nr. 3, p. 46).

Sufletele renăscute căutau părtășie cu alte suflete tot renăscute, se formau în mod spontan grupuri care studiau Scriptura, dar ele nu se identificau cu mișcările protestante tradiționale din Occident, care, către momentul acela, timp de 250 de ani de existență, au amestecat, în mod tradițional, Evanghelia cu activitatea neevanghelică. (Cei mai buni generali din armata lui Cromwell au fost bapțiști, iar Calvin a semnat personal peste 50 de sentințe ale morții, conform cărora oamenii au fost executați.)

„Știi unde începe spița noastră de neam? Nu din 1961, când s-a renăscut frățietatea UB CEB. Noi am fost aleși în Isus înainte de întemeierea lumii (Efes. 1: 4)! Acolo, pe Golgota, unde a murit în suferință Mielul, acolo ne-am născut, după cunoștința dinaintea a lui Dumnezeu! Să ținem minte lucrul acesta și să-l transmitem copiilor noștri” (Gh. K. Kriucikov, 2001, Darea de seamă la congres).

La etapa formării duhovnicești Dumnezeu a binevoit să îngrădească frățietatea noastră de influența teologiei liberale apusene cu „cortina de fier”. Persecuțiile au călit biserica, au curățat-o, i-au format deprinderea de a trăi după principiile independenței de lume, au înrădăcinat-o în adevăr, au îndemnat-o să se unească structural în o frățietate unică, care merge pe calea suferințelor.

Fiind călăuzit de Dumnezeu, în anul 1956 Ghennadi Konstantinovici a primit descoperire de la Domnul să renunțe a-și face studiile teologice în Anglia. Mai târziu dumnealui își amintea:

„Iată cum mă rugam atunci: «Doamne, dacă voi pleca în Anglia, voi putea să fac ceva după ce mă voi întoarce? Tu știi deja totul, iar eu nu știu încă nimic și nici nu pot ști...» Și Domnul mi-a descoperit că trebuie să pun de acord fiece pas numai cu El, să aștept răspuns de la El, să mă conduc numai de Cuvântul Lui, și nu de academii și de felurite teorii filosofice. Așa m-a condus Domnul” („Vestitorul adevărului”, 2007, nr. 4–5, p. 34).

Un grădinar înțelept taie rădăcinile pomului ce cresc la suprafața pământului, orizontal. Ca rezultat, rădăcina principală se dezvoltă în adâncime ajungând la izvoarele subterane, după cum este scris: „Apa va pătrunde în rădăcinile mele, roua va sta toată noaptea peste ramurile mele” (Iov 29: 19); „este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui...” (Ps. 1: 3). Precum un grădinar înțelept, Domnul ne-a izolat de legăturile largi cu protestantismul apusean prin condițiile de persecuții, ne-a împrejmuit cu granițe închise, ca să fim înrădăcinați în Hristos și sprijinul duhovnicesc să ne fie numai Hristos și Cuvântul Lui, după cum e scris: „Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile care v-au fost date, și sporind în ea cu mulțumiri către Dumnezeu” (Col. 2: 6-7).

Un slujitor renumit din Anglia, care ajutase mult frățietatea noastră în anii de prigoane, mi-a spus: „Frățietatea Consiliului Bisericilor și-a îndreptățit existența în perioada URSS, ca să unească strâns bisericile împotriva ateismului și să supraviețuiască în prigoane. Acum însă, în condiții de libertate și democrație, nu vi se pare că structura frățietății împiedică dezvoltarea bisericilor locale și răspândirea Evangheliei? Vrem să vă propunem modelul nostru de relații dintre biserici: la noi sunt 2000 de biserici, dar structural nu sunt legate între ele, nu avem o uniune, un centru duhovnicesc unic. Noi, conducătorii bisericilor, ne întrunim o dată pe an la conferințe, elaborăm o strategie comună de apărare a Evangheliei, însă bisericile locale nu sunt subordonate nimănui. Ce părere aveți în această privință?”

Când a aflat Ghennadi Konstantinovici despre această discuție, a spus:

„Trebuie să păstrăm frățietatea! Astăzi a păstra calea dreaptă este, poate, mai important decât în anii de persecuții, fiindcă s-au înmulțit atentatele împotriva lui Hristos și împotriva învățăturii Lui! Occidentul nu ne va ajuta să păstrăm nefalsificat Cuvântul lui Dumnezeu, el nu are experiența zidirii bisericii pe principiile evanghelice! Domnul ne-a topit în focul prigoanelor și ne-a curățat de colaborarea cu lumea. Poporul lui Dumnezeu are putere numai atunci când în fruntea uniunii stă Hristos, când Cuvântul Lui se respectă ireproșabil. O asemenea frățietate trebuie păstrată, zidită, păzită de atentate!” („Vestitorul adevărului”, 2007, nr. 6, p. 19).

2. Influențele negative asupra mișcării evanghelice din Rusia

În al doilea rând, avem dovezi convingătoare că protestantismul apusean (AMB și FBE), în decurs de un secol (1905–2005), au exercitat o influență negativă asupra frățietății CEB din Rusia. Amintim doar câteva exemple.

În anul 1944 la consfătuirea din octombrie a fost format oficial Consiliul Unional al Creștinilor Evanghelici și Bapțiști (VSEHB-ul). În ajunul consfătuirii sosise o scrisoare de la dr. W. Lewis, secretarul general al AMB:

„Bapțiștii din SUA susțin cu entuziasm eforturile militare. Circa un milion de bapțiști americani își fac serviciul militar în armată, în marină, în aviație. Multe biserici de ale noastre au arborat drapele în localurile noastre, pe care au fixat stele albastre după numărul membrilor

care servesc în armată. Dacă primim vestea că vreun membru al bisericii a fost omorât, steaua albastră este înlocuită cu una de aur. În multe biserici drapelele sunt acoperite în întregime cu stele de aur...”

Pe baza scrisorii doc-lui W. Lewis a fost adoptată o rezoluție care îi chema pe creștini „să lupte pentru patria iubită cu arma în mână... jertfindu-și viața, să făurească împreună cu toată țara biruința deplină asupra fascismului”.

Anul 1969:

La 9–11 decembrie a avut loc congresul VSEHB. Președintele KGB, Iuri Andropov, a prezentat un raport în fața secției de propagandă a CC al PCUS privind rezultatele lui:

Secret

La CC al PCUS

La 9-11 decembrie 1969 în or. Moscova a avut loc congresul ordinar al bisericii baptiste, la care au fost prezenți 473 de delegați, ce reprezentau circa 250 mii de creștini evanghelici baptiști din URSS.

Printre oaspeții oficiali la congres au asistat reprezentanții baptiștilor din Republica Democrată Germană, din Republica Populară Polonă, Republica Populară Ungară, precum și secretarul general al Federației Baptiste Europene, GULDING (Anglia).

Congresul a decurs fără incidente serioase. Tentativele unor persoane de a introduce în lucrările congresului elemente de dezorganizare, de a-i instiga pe delegați pe calea obstrucțiilor și a discuțiilor inutile au fost zădărnicate.

Una din problemele centrale ale congresului a fost alegerea organului de conducere al bisericii baptiste — Consiliul Unional al Creștinilor Evanghelici Baptiști (VSEHB) — și a comisiei de revizie. Datorită măsurilor luate, în organele indicate au fost avansate persoane cu atitudine loială față de Puterea Sovietică.

Alături de rezolvarea problemelor organizatorice congresul a proiectat căile de normalizare a situației în interiorul mișcării baptiste în direcția lichidării schismei existente. În discursurile delegaților și în documentele congresului au fost demascate manifestările antisociale admise în decursul unui șir de ani de baptiști „rascolnici”, a fost condamnată activitatea de instigare a conducătorilor acestora ca fiind contrară legii și incompatibilă cu mărturisirea de credință baptistă.

O anumită influență pozitivă, îndeosebi din punctul de vedere al aprecierii situației credincioșilor din URSS, a exercitat congresul și asupra oaspeților din străinătate, inclusiv asupra lui GULDING, care a menționat acest moment în discursul său și în convorbirile particulare cu baptiștii.

Totuși unele tendințe care s-au manifestat la congres mărturisesc despre influența persoanelor cu orientare fanatică, influență ce persistă în mediul baptist. Drept dovadă: din cauza influenței lor, n-a putut fi introdusă modificarea în statutul baptist privind limitarea participării tineretului la slujirea corală.

În ansamblu însă lucrările congresului au avut un caracter patriotic și s-au desfășurat în spiritul loialității față de statul nostru. Lucrul acesta ne dă posibilitatea de a folosi materialele congresului pentru activizarea muncii de rupere a credincioșilor de rând de elementele cu tendințe ostile și de fanaticii reacționari, precum și de a lua măsuri antipropagandistice, de demascare a calomniei ce predomină în agitația occidentală cu privire la situația religiei din țara noastră.

PREȘEDINTELE COMITETULUI SECURITĂȚII STATULUI,
ANDROPOV

(ASR IC, fond 5, inv. 61, dos. 32, f. 221)

Așa aveau loc congresele VSEHB-ului — sub controlul serviciilor secrete. Cu participarea acestora se alcătuiă lista oaspeților de onoare din FBE, AMB, invitați la congres, ca să ajute a înăbuși vocea bisericii prigonite în Occident și, prin mărturia lor, să ducă în rătăcire creștinii din întreaga lume în ceea ce privește libertatea în URSS. Timp de 30 de ani de persecuții continue nici un conducător al Federației Baptiste Europene n-a spus adevărul despre înțemnițării lui Hristos, dimpotrivă, puterea laică unită strâns cu cea religioasă foloseau conducerea alianțelor protestante din Occident pentru „demascarea calomniilor rascolnicilor cu privire la existența în URSS a așa-numitei «biserici persecutate a CEB»”. Prin aceste împrejurări Dumnezeu învâța frățietatea noastră să caute sprijin numai în El.

„William Tolbert, la începutul deceniului al optulea, îmbina două funcții: de președinte al Alianței Mondiale Baptiste și de președinte al republicii Liberia din Africa. În această țară mică erau mulți baptiști. El era atât activist politic, cât și religios. Când i s-a explicat că în Rusia creștinii stau la închisori, dar nu pentru convingeri, ci „pentru încălcarea legii” (așa ne-a prezentat VSEHB lui Tolbert), el a răspuns: «Chiar de nu ne plac legile pe care le scrie statul, fie ele chiar contrare adevărului, totuși trebuie să ne supunem.»

„Da” și „amin” ca cetățeni aparte, în toate legile civile. Dar ca biserică — niciodată! Noi

nu avem dreptul să-L concediem pe Dumnezeu. El va pleca Singur dacă vom începe a săvârși fărădelegi. Iar dacă dorim să fie mereu cu noi, atunci El va rămâne, ne va întări și ne va ajuta să îndurăm și să răbdăm totul. Și va întări Împărăția Sa în condiții neverosimile!"

(Gh. K. Kriucikov, 2007, „Vestitorul adevărului“, nr. 4-5, p. 19).

Anul 1974:

La 11-13 decembrie la Moscova și-a desfășurat lucrările congresul ordinar al VSEHB, la care au fost prezenți 487 de delegați și circa 150 de oaspeți, inclusiv 24 de peste hotare.

„În timpul discuției la Consiliul Afacerilor Religioase secretarul general al Alianței Mondiale Baptiste — R. Denny —, secretarul general al Federației Baptiste Europene — R. Gulding —, secretarul general al Alianței Baptiste din RFG — G. Claas —, secretarul general al Uniunii Baptiste din Portugalia — J. Gonçalves —, secretarul Uniunii Baptiste din Scoția — A. MacRae — și alții au fost nevoiți să recunoască netemeinicia calomniilor ce se răspândesc peste hotare cu privire la situația bapțiștilor din URSS și caracterul irațional al acțiunilor conducătorilor Consiliului bisericilor și ale adepților lui...

Într-o discuție cu un grup de delegați Secretarul general al Alianței Baptiste din RFG — G. Claas... a spus că acum s-a convins personal de opiniile greșite și de acțiunile incorecte ale "inițiativnicilor" [așa erau numiți adepții Grupului de inițiativă — N. red].

(V. Kuroedov, 31.12.1974, secția de propagandă a CC al PCUS)

Frățietatea CEB din Rusia, după ce a trecut prin stihia ateismului, astăzi trece prin stihia secularizării. Protestantismul a apărut în Europa acum 400 de ani. Leagănul baptismului european este considerată Anglia. În secolul al XVI-lea acolo a fost elaborată mărturisirea de credință baptistă, însă de la mijlocul secolului al XX-lea a început procesul ireversibil de laicizare a bisericii. Timp de 50 de ani numărul bapțiștilor din Anglia s-a micșorat de două ori. Cauza nu sunt persecuțiile, ci demoralizarea spirituală. În conștiința creștinilor se altoiau concepții noi: că biserica trebuie „să meargă în lume“, „să meargă în pas cu vremea“, „să vorbească cu lumea în limbajul actual“ al culturii, al portului, al muzicii etc. Adică, biserica trebuie să se modernizeze, să creeze filme creștine, teatre, credincioșii trebuie să dețină posturi de stat, să fie moderatori la radio și televiziune, ca să exercite influență asupra lumii.

Procesul de contemporaneizare a bisericii a dat un rezultat contrar: biserica a încetat să fie biserică, s-a transformat în club, credincioșii s-au dus în lume, iar oamenii din lume n-au venit în biserica mireană, Duhul Sfânt nu i-a atras în ea și casele de rugăciune au ajuns pustii. Satana a surpat uniuni întregi prin viclenia sa în uneltirile răătăcirii, prin învățătura falsă cu privire la caracterul deschis al bisericii. Experimentul satanic a avut succes în Europa liberă, astăzi el se introduce în Rusia. Credincioșilor CEB din CSI li se inspiră metodic gândul cu privire la valoarea incompletă a teologiei rusești, la prejudiciul cauzat de lipsa colaborării cu statul, afirmându-se că toate aceste „nenorociri“ au venit din cauza înstrăinării credincioșilor din Rusia de rădăcinile protestantismului apusean. Protestanții din Rusia sunt chemați să se întoarcă „în familia evanghelică a baptismului european“. Cu ce scop se face această campanie publicitară?

„Creștinii pot să propovăduiască Evanghelia și, concomitent, să participe la viața politică. Aceste activități nu se exclud reciproc... Omul nu poate să-L iubească pe Dumnezeu și să iubească Cuvântul Lui fără a se îngriji de echitatea socială“.

(Ed Stetzer, directorul organizației LifeWay Research din Nashville, martie 2008)

„Capitalismul contemporan european sau nord-american a apărut sub influența puternică a catalizatorului ideologiei religioase protestante. Anume ea ne lipsește în protestantismul nostru rusesc primitiv. Dacă echipa noastră protestantă nu poate juca bine vreun joc de mântuire a sufletelor oamenilor păcătoși, probabil că avem nevoie, ca în cazul fotbalului, de un antrenor olandez. Și nu importă cât va trebui să-i plătim. Ce înseamnă lucrul acesta? Atâta doar că avem nevoie, ca și mai înainte, să învățăm încă multe. Iar pentru aceasta trebuie să plătim cu timp și resurse“.

(„Etica baptistă și spiritul capitalismului rusesc“, 13 mai 2008)

„Legătura cu Occidentul, contactele culturale, «a fi deschiși pentru standardele universale ale creștinismului» — toate acestea nu sunt un neajuns, nu sunt o infidelitate față de interesele naționale, ci întoarcerea Rusiei în familia evanghelică“, — îi chema M. V. Cerenkov (vicepreședintele asociației „Духовное возрождение“ [„Renașterea spirituală“]) pe participanții la conferința Uniunii CEB din Rusia, prilejuită de aniversarea a 140-a a baptismului din Rusia (20.10.2007).

1.4.2. Programul de secularizare a bisericii

Prin intermediul seminarelor pastorale se altoiesc programatic concepțiile elucidate în cartea lui Bob Russell și Rusty Russell: „When God Builds a Church. 10 Principles for Growing Dynamic Church” [„Când Dumnezeu zidește biserica. Zece principii pentru o biserică în creștere”] (în ea se descrie istoria unei biserici din sud-estul SUA, care s-a mărit de la 50 de membri până la 14.000 și continuă să crească). Cartea este un îndrumar metodic de creare a mega-bisericilor pe lângă care să activeze un grup teatral, ce prezintă sistematic spectacole, să activeze secții sportive, o echipă de baschet, biserici care să aibă o sală de antrenamente, să desfășoare activitate socială, să accepte televiziunea și în care să lipsească disciplina bisericească. În cartea sus-numită pastorul unei mega-biserici își împărtășește „cu generozitate” experiența și principiile de creare a unei biserici în creștere.

Amestecul bisericii cu teatrul:

„În programa pentru clasele primare fiți ingenioși în mod deosebit. Spectacolele, vizionarea filmelor, arta plastică — toate acestea vă vor ajuta să aduceți la cunoștința copiilor Cuvântul lui Dumnezeu” (p. 42). „Grupul nostru teatral este condus acum în mod exclusiv de voluntari. Ei îi comunică conducătorului muzical despre tot ce fac, dar, în general, sunt lăsați să activeze de sine stătător. Își scriu singuri scenariile, fac repetiții, își pregătesc singuri costume și decoruri. Se isprăvesc de minune cu munca, deoarece le este oferită o libertate deplină” (p. 205).

Amestecul bisericii cu sportul:

„În primii câțiva ani de existență a secției sportive în biserică noastră aveam o ligă de baschet. În rolul de antrenor noi îi invitam pe voluntari. Însă voluntarii adesea nu înțelegeau clar specificul profesiunii de antrenor și nu dădeau dovadă de responsabilitate în munca lor. Atunci secția sportivă și-a revăzut scopurile și a elaborat un șir de sarcini: „A le face cunoștință oamenilor cu biserică”, „A-i aduce pe oameni la Hristos” și „A asigura un concurs prietenesc în mediul creștin”. Apoi conducerea secției a început să aleagă antrenori dintre persoane care nu numai că erau sportivi calificați, ci și înțelegeau sarcinile ligii și tindeau spre realizarea lor” (p. 204).

Implementarea muzicii contemporane:

„Scopul principal al bisericii e a-L preamări pe Dumnezeu și pentru acest scop sunt bune toate stilurile muzicale. Găsiți stilul care îi va ajuta pe oameni să se închine lui Dumnezeu și va atrage mai mulți vizitatori. Totodată el trebuie să fie acceptabil în societatea dumneavoastră. Zicând „societate”, am în vedere că comunitatea dumneavoastră e o parte a ei. Societatea nu se limitează doar la comunitate. Dacă vă veți opri la stilul muzical care e îndrăgit cel mai mult de enoriașii dumneavoastră, el vă va îngusta considerabil posibilitățile de evanghelizare, deoarece enoriașii dumneavoastră pot reprezenta doar „o mică parte” a societății. Imaginați-vă că ați hotărât împreună cu familia să plecați în Africa și să înființați acolo o biserică nouă. La început trebuie să cântați cântece în stil african, cu speranța, că ele îi vor atrage pe băștinași. Dar pentru folosul vostru trebuie să cântați și cântece care vă însuflețesc pe voi la închinare lui Dumnezeu. [...] Eu am înțeles de ce în biserică este nevoie de muzică modernă. Vine un moment când cele vechi, devenind prea obișnuite, nu ne mai însuflețesc. În biserică trebuie să răsune și cântece moderne, care îi atrag pe tineri, și imnuri vechi, scumpe celor bătrâni. [...] Preferințele muzicale nu au nicio legătură cu nivelul stării duhovnicești. Dacă vreți să aduceți Evanghelia la cunoștința unui număr mai mare de oameni, vedeți care muzică e mai acceptabilă în mediul lor. [...] În multe colțuri ale Americii tineretul își pierde mințile după muzica de gen country. Și, dacă vreți să fiți în pas cu vremea, trebuie să interpretați cântece în stil country” (pp. 74-85).

Planul pe termen lung de introducere a inovațiilor lumesti:

„A ne ține de buchea legii e un pericol pentru unitatea bisericii. Dacă dvs. considerați că nu se poate să vizionați filme polițiste, procurați filme pentru copii, filme de desene

animate... Nu se poate să lăsați biserica în robia tradițiilor celor stăpâniți de spiritul legii, care consideră, absolut greșit, că unele îndeletniciri sau genuri muzicale sunt păcătoase. Cum să ajungem la înțelegere cu membrii bisericii pătrunși de spiritul legii fără a le permite totodată să-și impună părerea lor altora? Schimbările trebuie introduse treptat, dar în mod neabătut. Dacă doriți să introduceți în repertoriul de gloriificare cântece moderne în locul imnurilor clasice, desigur, ați putea arunca toate culegerile de imnuri și, începând cu săptămâna următoare, să cântați cântece moderne. Însă atunci biserica se va răscula. Se poate proceda și altfel: să cântați aceleași imnuri, iar la sfârșitul serviciului divin să introduceți un cântec contemporan. O astfel de schimbare mică, mai mult ca sigur, va fi acceptată cu încântare. Introducerea inovațiilor necesită un anumit timp. Elaborați un plan pe termen lung și înarmați-vă cu răbdare“ (pp. 172-174).

Răsetele — o unealtă a „bisericii sănătoase“:

„Rezultatele unui sondaj scrupulos au arătat că bisericile sănătoase, în creștere, de cele mai dese ori râd împreună. Cu afirmația: «Noi râdem mult în biserică» au căzut de acord circa șaptezeci de procente din enoriașii acestor biserici și doar o treime din ei rămân în stagnare. Christian Schwarz a făcut următoarea concluzie: «Întrebarea "deseori râde oare biserica împreună?" e legată în mod nemijlocit de starea și de creșterea bisericii. Cu regret, în literatura dedicată creșterii bisericii, acestui aspect i se dă foarte puțină atenție». Biserica care râde adesea împreună, crește, deoarece în ea domnește buna înțelegere“ (p. 181).

Acceptarea televiziunii

„Sunt fără pereche în mânuirea telecomenzii pentru televizor. Recunosc: uneori, seara târziu, selectând canalele, sunt ispitit a rămâne acolo unde văd fete atrăgătoare, aproape dezbrăcate. Lăsându-mă ademenit de această poftă, simt că am fost înșelat ieftin, îmi simt vina, îmi simt nimicnicia. Am nevoie ca Dumnezeu să mă ierte. N-am încălcat niciodată fidelitatea conjugală. Dar știu ce e ispita. Îi înțeleg pe cei care sunt înfrânți de ea. Însă există și vestea îmbucurătoare: Isus Hristos poate să ierte tot ce a rămas în trecut și să ne dea putere de biruință în viitor“.

Am mărturisit acest exemplu și, peste câteva săptămâni, s-a apropiat de mine un medic, enoriaș al bisericii noastre. El mi-a spus: «I-am dat prietenului meu să asculte această casetă, căci ambii suferim din cauza aceleiași ispite. Ne-a prins bine să aflăm că și dumneavoastră sunteți ispitit în același mod...»“ (pp. 44-45).

Principiile zidirii mega-bisericilor țintesc spre a schimba în mod radical temeliile zidirii adevărate a bisericii. Nu demult unui slujitor al frățietății noastre i s-a imputat: „De ce aveți doar 100 de membri, o casă de rugăciune modestă. De ce biserica nu crește? Vă dau un sfat: deschideți pe lângă casa de rugăciune o frizerie gratis, o cantină pentru săraci, instalați o masă de tenis pentru adolescenți și casa dumneavoastră se va umple repede de oameni noi“. Vorbea așa un slujitor al bisericii oficiale, care a însușit programul menționat anterior al protestantismului apusean.

Să ne ferească Dumnezeu să transformăm via Lui într-o „grădină de verdeturi“ (1 Împ. 21: 2)!

Prima etapă de reorganizare a bisericii, de începere a procesului „contemporaneizării“ (secularizării) ei este altoirea ei la rădăcinile teologiei false, sugerându-li-se păstorilor caracterul prejudicios al mișcării evanghelicobaptiste din Rusia.

Apostolii considerau drept cea mai înaltă cinste a se numi și a fi „robi ai lui Isus Hristos“ și împlineau porunca lui Dumnezeu în puterea Duhului Sfânt. Modul lor de a zidi biserica era plăcut lui Dumnezeu și a rezistat încercărilor vremii. Ei nu erau preocupați de gândul: cu ce fel de programe distractive să atragă în biserică diferite grupuri și pături sociale. Însuși Duhul Sfânt îi alegea și îi adăuga pe cei mântuiți la Biserică! Succesul predicării Evangheliei constă în legătura reciprocă a predicatorului cu Duhul Sfânt. Despre această legitate spirituală Consiliul Bisericilor scria:

„Atât predica înaintea unei mulțimi de oameni, cât și discuția cu un singur individ nu vor avea succes și rod dacă, împreună cu mărturisirea noastră, Duhul Sfânt nu va săvârși partea Dumnezeiască a lucrării asupra ascultătorului. Nici predica elocventă, nici iscusința celui

care ține discuția, nici capacitatea de a convinge, nici apelarea la autoritatea oamenilor iluștri nu vor muștra inima păcătosului în ce privește păcatul nici nu o vor renaște pentru o viață nouă. Aceasta e sarcina Duhului Sfânt, care lucrează în noi ca să ne dea putere și îndrăzneală pentru mărturisire, iar în inima păcătosului — ca să o mustre de păcat.

Iată de ce apostolii aveau succes vestind Evanghelia: fiindcă, odată cu predica lor despre Hristos, mărturisea și Duhul Sfânt.

Promițând să le trimită Duhul Sfânt, Hristos le-a spus ucenicilor: „...El va mărturisi despre Mine. Și voi de asemenea veți mărturisi...” (Ioan 15: 26-27). Și, fiind umpluți deja de puterea de sus care le fusese făgăduită, apostolii mărturisesc astfel despre lucrarea binecuvântată, săvârșită în comun: „Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt...” (Fapt. 5: 32).

Domnul să ne binecuvânteze pe fiecare să mergem în acest câmp al muncii împreună cu Duhul Sfânt. Atunci nu vom fi nevoiți să ne plângem de lipsa binecuvântării și a succesului.

Duhul Sfânt și Biserica nu numai că mărturisesc în comun, ci au și un scop unic, și un conținut unic al predicii mântuitoare. Despre Duhul Sfânt s-a spus că El a venit să dovedească lumea vinovată în ce privește păcatul nespus de mare al necredinței în Hristos; în ce privește dreptatea, fiindcă Isus Se duce ca Mijlocitor la Tatăl Său și fiindcă nu este un alt nume sub cer în care trebuie să fim mântuiți; și în ce privește faptul că stăpânitorul lumii acesteia e judecat deja (Ioan 16: 8-11).

Greșeala unor copii ai lui Dumnezeu este că, nefiind umpluți de Duhul Sfânt, ei uită conținutul de bază al predicii despre mântuire. Ei muștră mai cu plăcere lumea pentru greșelile moralității, opunându-le viața înnoită a celor ce cred în Dumnezeu, în timp ce sarcina principală este a-i arăta păcătosului spre păcatul tuturor păcatelor — necredința în Hristos. Căci mântuirea nu este în morala omenească, ci în Hristos.

Biserica apostolică vestitoare nu mărturisea numai cu gura despre mântuirea în Hristos. Duhul Sfânt schimbase atât de mult viața creștinilor, încât ea devenise sfântă, plină de pace, de fericire, de fapte bune și de credință. Ei erau Evanghelia vie a lui Hristos, despre care apostolul Pavel spune: „Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos... cunoscută și citită de toți oamenii” (2 Cor. 3: 2, 3).

Fiind împrăștiați, creștinii mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul (Fapt. 8: 1, 4). În toate împrejurările biserica era o biserică-misionară.

Viața duhovnicească își are legile ei. Când biserica este curată și e umplută de Duhul Sfânt, atunci a prigoni adevărul înseamnă a-l întări, a-i strâmtora pe credincioși înseamnă a-i înmulți. Orice armă făurită împotriva bisericii va fi fără putere. [...]

Hristos vrea să vadă biserica din zilele noastre plină de puterea Duhului Sfânt nu mai puțin decât Biserica perioadei apostolice.“ (Gh. K. Kriucikov „Numai Hristos“, 2004, pp. 6-8).

Va participa oare Duhul Sfânt la vestirea Evangheliei amestecată cu „teatrul creștin de păpuși”, cu dansuri „creștine”, cu sportul, cu lozinci politice? Un ziar creștin din Rusia, lansând apelul de a mărturisi lumii și prin intermediul sportului, îl dă drept exemplu pe triplul campion mondial la box. „E. Holyfield, datorită puterii pe care i-o dă Dumnezeu, continuă să iasă pe ring la cei patruzeci și cinci de ani ai săi. Pe maioul lui este scris: «Pot totul în Hristos care mă întărește»” („Живая вера” [„Credința vie“], noiembrie 2007, nr. 10, p. 12). Aici n-avem de-a face cu o rătăcire ușoară, ci cu un program special de demoralizare a bisericii.

La congresul frățietății din anul 1997 Ghennadi Konstantinovici a spus:

„Apărând adevărul Evangheliei, frățietatea noastră se ținea ca și cum izolat în ultimii ani. Nu ne uneam, nu cooperam cu nicio organizație misionară de peste hotare, fie și cu aceeași denumire, dar care avea mărturisire de credință suspectă și practica modul liberal de viață religioasă. Și acest lucru era justificat. De ce? Nu e greu să ne convingem luând cunoștință de câteva extrase din articolul „Noi am acceptat conștient păcatul“. Acest articol a fost publicat într-o revistă bine cunoscută în America — „Christian Today“ („Creștinul Azi“). Iată un fragment din el:

«Dragii mei, toți cei care ați lucrat și lucrați în fosta URSS! Vă scriu sincer, deoarece e puțin probabil că un altcineva vă va spune atât de deschis ca mine. Dumnezeu a dorit ca în

Rusia postcomunistă să vină Cuvântul Lui întipărit în Biblie, și nu un surogat, care este dat drept creștinism. Mulți dintre noi ne străduiam să împlinim Porunca Lui în mod conștiincios. Astăzi însă se poate spune deschis și sincer: în slujirea practică, și nu în rapoartele noastre, noi făceam multe lucruri în mod necinstit. Au fost editate multe cărți fără valoare, care, din cauza nivelului redus al traducerii, au devenit o parodie a gândului creștin.

Multe programe de televiziune și de radio erau lipsite cu totul de valoare. Se părea că conducătorii acestor programe nu pe Hristos Îl admirau, ci se admirau pe ei înșiși. Noi am avut foarte multă supraîncredere în sine pur americană. După necunoașterea vieții popoarelor din Rusia a urmat nepăsarea noastră. Lucrurile obișnuite ne-am străduit să le dăm drept revelație de la Dumnezeu. Predicatorii noștri cheltuiau milioane de dolari pentru arendarea stadioanelor, pentru reclamă, pentru editarea literaturii religioase în scop publicitar... Rupându-se de viața reală, prin îndărătnicia lor, ei au nimicit în mulți dorința de a-L căuta pe marele Dumnezeu. Ei strigau că Îl propovăduiesc numai pe Hristos, dar, de fapt, propovăduiau bisericile lor, realizările lor. Voiau să lucreze de sine stătător, însă foarte adesea lucrau cu foștii funcționari de partid și cu pungașii, care îi înșeală până acum. Misionarii le scriau rapoarte celor ce făceau donații, tipăreau scrisori pline de înșelăciune, de dorința de a prezenta drept realitate cele dorite numai. Are loc înșelarea în masă a creștinilor americani. Sunt fixate cazuri când misionarii îi înșelau pe cei care făceau donații. Și noi știm toate acestea.

Noi îi credeam pe mincinoși, fiindcă le-am dat voie „să slujească lui Dumnezeu“ cu mâinile întinate. Nu credeam adevărul, pentru că el nu se potrivea cu rapoartele noastre. Noi stârneam iritare în societatea rusă, istovită.

Dar nu aceasta ne apăsa, ci concurența dintre noi, americanii.

Și ce se întâmplă acuma? [...] Unde sunt biruințele noastre, unde sunt acele milioane de oameni pe care i-am adus la Domnul? [...]

Cu dolari am vrut să cumpărăm totul! Am întemeiat școli biblice, unde oamenii veneau de dragul banilor ce li se plăteau pentru învățătură! Noi îi duceam pe ruși la o desfrânare spirituală, demonstrându-le că suntem gata să-i cumpărăm. Procuram apartamente, case, îi aranjam pe copiii funcționarilor ruși în colegiile creștine din America, dădeam mite. Noi am acceptat conștient păcatul, fără a ne da seama că în curând va veni pedeapsa...»

Am citit din mărturiile oamenilor care au venit cu predica în țara noastră în anii restructurării. Fraților dragi, ca slujitori ai lui Dumnezeu, noi trebuia să vedem principalul: oare Duhul Sfânt i-a trimis pe acești predicatori? Au lucrat oare insuflați de Dumnezeu? Știm că și peste hotare sunt mulți păstori cu frică de Dumnezeu, dar sunt și mulți de cei care, fără a-L întreba pe Domnul, au pornit singuri, altoind aici modul lor, adeseori păcătos, de viață spirituală. Priviți realitatea: unde este acea mulțime de pocăiți pe care ei i-au convertit cu ușurință pe stadioane? Crezându-i, mulțimi de oameni nu pregetau să procure bilete la tren și plecau la Moscova (vagoane întregi!) pentru a auzi pe stadioane vestea Evangheliei. Veneau așa-zișii consilieri spirituali din Ucraina, Siberia și din alte ținuturi, ca să-i îndrume pe cei care vor fi crezut. Uneori pentru asemenea proiecte (după mărturia autorului articolului) se strângeau milioane de dolari. Dar care a fost rezultatul? Minimal. Iată de ce frățietatea noastră nu s-a unit cu ei.

Voi citi încă o mărturisire tipică. Un tânăr predicator, care a locuit cândva în una dintre Țările Baltice (nu-l voi numi), acum predică pe larg în CSI. Iată ce spunea dând un interviu unei reviste creștine:

«...Tineretului îi revine să ducă făclia Evangheliei în sec. XXI! Tineretul ne va înlocui! Copiii noștri vor deveni președinți, vicepreședinți, lor trebuie să le acordăm cea mai mare atenție. [...]»

Scumpi frați! Aceasta e o chemare către ascultătorul din rândurile publicului neinformați. De unde au ei o asemenea îndrăzneală?! Duhul Sfânt nu ne va îndemna să lansăm astfel de apeluri. Traduceți în limba deslușită ce înseamnă președinți, prim-miniștri remarcabili. Aceștia sunt și «dioclețiani», și «nero», și «napoleoni» etc. Fraților, se poate oare să trimitem pentru o astfel de activitate oameni din biserică?! E menirea noastră? Aceste declarații au doar o aparență a înțelepciunii, a cunoașterii adevărului. În realitate însă, nu e decât ispita cu care diavolul s-a apropiat de Hristos: «Ție îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată, și o dau oricui voiesc» (Luc. 4: 6).

Hristos a respins propunerea satanei. Aceasta nu e calea lui Dumnezeu! Nu e lucrarea Duhului Sfânt. Pe nimeni dintre copiii Săi Dumnezeu nu-l cheamă să se amestece în vreo sferă străină

bisericii. Totuși «evangheliștii» cutează să cheme tineretul: «Veți fi prezenți și, prea poate, veți influența evanghelizarea lumii».

Cât de important e să păzim frățietatea noastră de ademenirea acestor declarații făcute fără simțul răspunderii. Las' să fie copiii noștri ca David, ca Samuel, să-și închine viața în întregime lui Dumnezeu din tinerețe, la fel ca Timotei! Să educăm tânăra generație pentru Biserică, pentru Hristos, nu pentru lume și nu pentru politică. Fiindcă Domnul ne-a poruncit să zidim Împărăția Lui.” (Gh. K. Kriucikov, „Vestitorul adevărului“, 1997, nr. 4)

Jertfa lui Isus Hristos trebuie să fie centrul tuturor predicilor. În afara ei nu există mântuire. Când o societate religioasă se formează pe baza înțelepciunii omenеști, pe baza tradițiilor istorice bogate, ea nu are harul mântuitor. Numai Duhul Sfânt zidește Trupul lui Hristos, sub acțiunea Lui plină de har sufletele capătă mântuirea și formează familia copiilor răscumparați ai lui Dumnezeu. Și când în vestitori locuiește Duhul viu al lui Dumnezeu, anume El tulbură cugetul păcătoșului și îl cheamă la pocăință. Fără Duhul Sfânt, nu avem cu ce ne duce la păcătoși.

Câtă evanghelizare pompoasă, dar fără succes este astăzi! Câți predicatori, ieșind în lume, nici nu bănuiesc că nu au în ei puterea lui Dumnezeu, nu au Duhul Sfânt, iar aceasta înseamnă că nu au nici autoritatea de a călca „peste toată puterea vrăjmașului“! Mai mult decât atât, cu mulți s-a întâmplat îngrozitoarea nenorocire: ei L-au întristat pe Duhul Sfânt ca și Samson cândva, nazareeanul lui Dumnezeu, când a nesocotit puterea lui Dumnezeu, care era peste el de la naștere, n-a folosit-o așa cum trebuia, adică spre slava Lui. Apoi a spus cu o încredere prea mare în sine: „Voi face ca și mai înainte, și mă voi scutura“. Dar ce cuvinte îngrozitoare urmează: „Nu știa că Domnul Se depărtase de el“ (Jud. 16: 19, 20). Atâta timp își permisesese Samson să se aplece într-o apropiere de neîngăduit cu păcatul, încât n-a observat cum Domnul S-a depărtat de el. Briciul diavolului e ascuțit și rade atât de fin, atât de pe neobservate, încât nici nu-ți va tulbura somnul. În enumerarea eroilor credinței, adusă în epistola către Evrei, găsim însă și numele lui Samson. Și iată de ce: lui i-au ajuns puteri să se pocăiască pentru nevegherea sa. Cu un preț scump a fost nevoit să se restabilească înaintea lui Dumnezeu, dar nu s-a oprit în fața riscului de a-și pierde viața vremelnică și a mers pe calea pocăinței. Ultima lui exclamație: „Să mor împreună cu Filistenii!“ — a fost un strigăt de pocăință. Domnul S-a îndurat de el: împăcându-și sufletul prin harul iertării, acest israelit a omorât la moartea sa mai mulți filistenii decât în timpul vieții.

Trebuie să păstrăm și noi harul Duhului Sfânt, să nu-L întristăm prin nepăsare, prin lene, prin încrederea în sine. Cel care nu și-a păstrat în curăție ungerea și vestește Evanghelia fără pocăință, fără recunoașterea păcatului, nu va avea succes. (Gh. K. Kriucikov, „Numai Hristos“, 2004, pp. 180–182)

Răsfoind filele trecutului și urmărind cum ne inundă tot mai mult și mai mult teologia apuseană, care își are drept scop amestecul bisericii cu lumea, simțim astăzi, mai acut ca oricând, necesitatea de a soluționa problema primordială: a apăra poporul lui Dumnezeu de moștenirea „rădăcinilor amare“, care se înrădăcinesc încă la începutul secolului al XX-lea în frățietatea noastră evanghelic-baptistă de către Alianța Mondială Baptistă, de către Federația Baptistă Europeană.

„Voi deci, preaiubiților, știind mai dinainte aceste lucruri, păziți-vă ca nu cumva să vă lăsați târați de rătăcirea acestor nelegiuți, și să vă pierdeți tăria“ (2 Pet. 3: 17).

„«...Să ne îmbărbătăm pentru... cetățile Dumnezeului nostru...» (1 Cron. 19: 13). Iată de ce suntem nevoiți nu numai să lucrăm cu încordare, ci și să ducem războaiele Domnului, fără a ceda ceva potrivnicilor. În numele adevărului ne-am apropiat și ne-am unit, ca să ne ajutăm unul pe altul apărând lucrarea comună, lucrarea Domnului. Să ne ajute pe toți Dumnezeu să-I slujim și mai departe în curăție și sfințenie, să umblăm sub călăuzirea Lui, ca să păstrăm până la sfârșit ceea ce El ne-a încredințat în biserici, în Comunitățile regionale, în întreaga frățietate.”

(Gh. K. Kriucikov, „Vestitorul adevărului“, 1997, nr. 4)

Amestecul bisericilor evanghelice în politică are rădăcini adânci. Încă în anii 1905, 1917 slujitori renumiți ai uniunii baptiste și ai cei evanghelice au întemeiat partide politice, lucru care a fost documentat de Vladimir Popov în raportul „Mișcarea evanghelică din Rusia și partidele politice”. Peste 75 de ani istoria s-a repetat. Drept dovadă sunt noile partide creștin-democrate, create în anii '90. Politizarea bisericii e un fenomen ce a cuprins creștinismul din întreaga lume.

Vladimir Popov

1.5. Mișcarea evanghelică din Rusia și partidele politice

Primele manifestări ale activității politice în mediul creștinilor evanghelici s-au conturat după evenimentele cunoscute din 1905. Ucazul din Aprilie privind începutul toleranței religioase și Manifestul țarului, care proclama libertatea conștiinței, a cuvântului, a întrunirilor, a asocierii, au pus atunci temelia societății civile, au creat premise pentru dezvoltarea parlamentarismului și instaurarea monarhiei constituționale în Rusia.

La 21 octombrie, la doar patru zile după promulgarea Manifestului, în Rusia a apărut organizația creștin-democrată a credincioșilor evanghelici cu denumirea „Союз свободы, правды и миролюбия” („Uniunea libertății, dreptății și a dragostei de pace”). Cine au fost fondatorii ei? Această Uniune politică a fost organizată de reprezentanții renumiți ai mișcării evanghelicoprotestante: creștinul evanghelic I. S. Prohanov, menonitul P. M. Frizen, bapțiștii V. G. Pavlov și N. V. Odințov. Uniunea avea organul ei de conducere — Biroul central. În componența lui intrau 17 membri titulari și unul de onoare. Centrul Uniunii se afla în or. Sevastopol, unde erau destul de multe biserici baptiste, menonite și evanghelice. În presa laică locală Uniunea a fost supranumită „Partidul lui Frizen”. Rolul lui Frizen era predominant. Ba și Uniunea era, de fapt, un germen al partidului creștin-democrat. Membrii Uniunii și-au pus drept sarcină apropiată participarea la alegerile în dumă*. Acest scop și-a găsit expresia într-un Apel special, scris în octombrie 1905 de către conducătorii Uniunii: Prohanov, Odințov și Frizen. În textul Apelului citim: „Timpul acesta este foarte prețios, de aceea să creăm o familie sfântă și trainică, legată prin libertate, dreptate și dragostea de pace, și nicidecum prin vrajbă, jafuri, vărsări de sânge, devastări și alte neorânduiri, la care ne cheamă anarhiștii și revoluționarii. Să intrăm deci într-o uniune reciprocă, bună, să ne alegem pașnic reprezentanții, care vor cărmui pe placul nostru împreună cu Țarul nostru, și să ștergem lacrimile nenumărate ale scumpei noastre patrii, peste care chemăm binecuvântarea lui Dumnezeu. Domnul să-l ocrotească pe împăratul nostru, să ocrotească casa lui, pe bunii lui consilieri și pe noi toți”. La Apel era anexat un document voluminos — „Platforma de stat”, care conținea programul organizației. Autorii programului pledau pentru votul universal (nemijlocit și secret), egal pentru toți cetățenii ajunși la majorat; pentru dezvoltarea autoadministrării locale sub formă de dume regionale; pentru împărțirea pământului la țărani; pentru reforma judecătorească. Programul prevedea și învățământul obligatoriu gratuit al copiilor; încetarea finanțării unor culte și anularea treptată a oricărei tutele de stat; libertatea conștiinței, a cuvântului, a asocierii, a întrunirii; concurența liberă în ce privește predicarea Evangheliei și în lucrările de binefacere creștină. Tot acest complex de reforme democratice era propus spre împlinire cu păstrarea monarhiei, adică cu eforturile comune ale țarului și ale reprezentanților poporului.

În curând acestui document i s-a dat un alt nume: „Platforma politică”, iar în unele teze ale lui au fost introduse modificări cu privire la unele limitări ale cerințelor.

Data fiind asemănarea programului adeptilor Uniunii cu cel al membrilor partidului cadeților, s-au făcut încercări de a stabili legături. Dar n-au reușit să ajungă la o colaborare strânsă. Frizen îi critica cu vehemență pe cadeți și pe octombriști pentru devierile de stânga. Cu timpul o parte din adeptii Uniunii s-au contopit totuși cu cadeții, iar în 1906 Uniunea s-a dizolvat.

Există informații cum că V. G. Pavlov, de exemplu, a fost, un timp, membru al partidului cadeților. La 10 februarie 1906 Pavlov a făcut o notiță în jurnalul personal: „Am fost la adunarea partidului

* Dumă — adunare legislativă în Rusia țaristă.

constituțional-democratic. M-am înscris ca membru și am participat la alegerile biroului. Împreună cu mine au mai fost câțiva frați“. Adunările membrilor acestui partid politic nu-l satisfăceau pe Vasili Gurievici. Conștiința lui creștină nu se putea învoi nicidecum cu discursurile unora dintre cadeți care chemau la răpirea averii străine. „Toată ziua m-am aflat la alegeri. O doamnă, reprezentantă a partidului democratic, se comporta foarte obraznic. Îi băga fiecareia aproape că în mod forțat buletinele sale de vot. Un orator din partea democraților a spus în cuvântarea sa că trebuie să se ia de la moșieri pământul fără plată sau să fie confiscat, cu alte cuvinte, propunea să fie jefuiți moșierii“ — constata Pavlov cu sentimentul dezamăgirii.

Tendința cercurilor evanghelice de a-și înainta reprezentanții în Prima Dumă de Stat a fost încununată de un oarecare succes. Se știe că a fost ales deputat în Dumă chiar un țăran din gubernia Tambov, membru al comunității creștinilor evanghelici, Ivan Terentievici Losev, precum și liderul novomolocalilor, un mare moșier din gubernia Tavria — Zinovii Danilovici Zaharov. Din partea Caucazului de Nord a candidat și președintele Uniunii baptiștilor ruși — Dei Ivanovici Mazaev. Cuvântarea lui Mazaev înaintea alegătorilor din Novocerkassk a produs o impresie zguduitoare. La adunarea comisiei electorale cineva spuse cu neliniște: „Ferească Dumnezeu să-l alegem pe Mazaev! Cu înțelepciunea lui, poate ajunge și președinte al Dumei, iar apoi te pomenești că și ministru devine! Ce ne facem atunci? Doar nu putem fi sub influența baptiștilor!“ Potrivnicii credinței evanghelice au întreprins totul pentru a-i închide lui Mazaev calea în Dumă.

Revoluția burghezo-democratică din februarie 1917, renunțarea la tron a țarului Nikolai al II-lea au pus iarăși Rusia în fața necesității alegerii căii ulterioare. O nemaipomenită frământare a minților, ciocnire a ideilor contradictorii, un belșug de programe politice zguduiau și tulburau țara. Această totală vâltoare social-politică a atras și contingentul gânditor al creștinilor. Aici a influențat mai ales și faptul că, după venirea la putere a Guvernului Provizoriu, creștinii tuturor confesiunilor căpătaseră o libertate nemaivăzută până atunci. Pentru ținerea adunărilor biblice în locuri publice, nu se cerea nici chiar să se expedieze scrisoare de anunț organelor puterii. Pentru prima dată baptiștii și creștinii evanghelici organizează congrese fără limite și supraveghere din partea statului.

La 17 martie la Petrograd, la o adunare specială, alcătuită din douăzeci și două de persoane, liderul protestantismului din țară, I. S. Prohanov, a propus proiectul întemeierii partidului creștin-democrat. Tot atunci a fost ales Comitetul Central Provizoriu: președinte — Prohanov, tovarăș al președintelui — Dobrânin, secretar — Trosnov, locțiitor al secretarului — Suhanova. În afară de aceste persoane, în CC au intrat: Matveev, Koșeliov, Jidkov, Mokșanov, Epifanov.

În ziarul „Утренняя звезда“ („Luceafărul de dimineață“) nr. 1 din anul 1917 Prohanov a inserat o scrisoare deschisă, adresată credincioșilor tuturor confesiunilor evanghelice. „Acum, când vechiul regim a căzut și toți cetățenii își simt datoria de a lua parte la crearea unei noi Rusii civile, nu putem rămâne indiferenți — scria Prohanov. — Trebuie să ne expunem părerea cu privire la ceea ce urmează să facem pentru eliberarea deplină și pentru înnoirea poporului“.

Prohanov le explica cititorilor că poziția creștină cu privire la situația creată în țară poate fi adusă la cunoștința publicului prin Programul partidului creștin democrat. Subliniind că fără libertatea religiei e imposibil să ajungi la libertatea civilă și politică, autorii Programului indicau căile concrete de democratizare a Bisericii și de democratizare a statului. În Program se propunea o reformare largă a întregii orânduiri a vieții bisericești, inclusiv utilizarea la serviciile divine a limbii ruse contemporane și clare pentru toți, asigurarea participării maxime a creștinilor simpli la serviciul divin și la soluționarea problemelor interne ale bisericii, simplificarea structurilor ierarhice tradiționale, alegerea slujitorilor pe baza exprimării libere a voinței păstoriților. S-a menționat de asemenea necesitatea desfășurării lucrării duhovnicești în penitenciare, organizarea regulată a adunărilor pentru copii și pentru tineri, respectarea strictă a zilei de duminică.

În ce privește democratizarea statului, în afară de proclamarea republicii democratice, a libertății reale a credinței, a separării Bisericii de stat și a egalității tuturor în fața legii, cei ce au elaborat Programul au atins și sfera socială. Ei propuneau să se stabilească ziua de muncă de opt ore, să se asigure achitarea pensiilor de stat convenite cetățenilor. Iar integritatea țării și-o închipuiau în formă de „Statele Unite ale Republicii Ruse“, care ar intra în rândurile membrilor cu drepturi egale ai „Uniunii Mondiale a Statelor“.

Nu e greu de observat că o anumită parte a ideilor social-politice din Program erau în consonanță cu tezele înaintate încă în 1905 de „Uniunea libertății, dreptății și dragostei de pace“. Deosebirea

principală consta în faptul că conținutul așa-numitei „Platforme de stat“ era îndreptat spre susținerea monarhiei constituționale, iar Programul de față era orientat spre aportul la înființarea republicii democratice. Programul partidului creștin democrat coincidea și el în multe privințe cu „Cerințele politice ale bapțiștilor“, proclamate de P. V. Pavlov în martie 1917 în Auditoriul mare al Muzeului Politehnic. Însă Programul partidului democraților creștini se distingea în mod avantajos prin faptul că n-a ocolit nici factorul social. Prohanov, ca un om cu simț social fin, înțelegea mai profund situația social-politică din țară.

Adresându-se către coreligionari, organizatorii partidului menționau că nu se poate să se amestece Uniunea creștinilor evanghelici cu partidul creștin democrat. Uniunea e o formație pur duhovnicească, iar partidul — o formație civilă. El e format nu din comunități, ci din cetățeni aparte. De aceea problemele legate de activitatea partidului nu necesită a fi abordate la adunările de rugăciune. Fondatorii vedeau una din sarcinile principale ale partidului predicarea unității și oprirea războiului civil. „Putere și dreptate, dar dragostea este mai mare!“ — iată lozincă propusă pentru a fi scrisă pe drapelul partidului creștinilor democrați. Conducătorii partidului aveau și un scop strategic concret: să-și înainteze reprezentanții în Adunarea Constituantă și în instituțiile legislative viitoare. După cum se știe, atunci toată țara era în așteptarea Adunării Constituante, care urma să aleagă, prin vot, forma de conducere politică în Rusia.

Dacă la serviciile divine obișnuite se recomanda a nu atinge teme politice, atunci la Congresul al IV-lea al creștinilor evanghelici din Rusia (or. Petrograd, mai 1917) Prohanov a prezentat un referat amplu cu privire la Adunarea Constituantă și la partidul creștin democrat, punând în cea mai largă dezbateră problemele date. După discuții îndelungate și aprinse delegații au adoptat rezoluția: „Congresul nu găsește de dorit ca comunitățile să se încadreze în politică. Pe de altă parte, congresul salută întemeierea partidului creștin democrat ca o inițiativă particulară a unor membri ai Uniunii, care și-au pus drept scop orânduirea vieții de stat a poporului prin toate mijloacele posibile, în conformitate cu cele mai înalte idealuri creștine. Aderarea la partid este o chestiune personală a conștiinței fiecăruia și îndeplinirea datoriei cetățenești“.

În acele vremuri furtunoase pe arena politică din Rusia acționau, după cum se știe, o mulțime de partide de cele mai diferite orientări. Publicațiile periodice evanghelico-baptiste au rezervat multe pagini pentru explicările și discuțiile în jurul sarcinilor trasate în programele diferitelor partide. Un mare interes le trezeau credincioșilor partidele cu orientare socialistă. Și e explicabil, doar adepții mișcării evanghelice erau, în general, persoane din păturile de mijloc și de jos ale poporului. Ei au fost atrași de lozincile demagogice despre libertate, pace, egalitate și fraternitate. Unii chiar vedeau în idealurile socialiste o analogie directă cu învățătura lui Hristos.

Revista baptistă „Слово Истины“ („Cuvântul Adevărului“) nu s-a temut să desfășoare o discuție amplă asupra problemei: „Pot oare creștinii să fie membri ai organizațiilor politice ale social-revoluționarilor, ale social-democraților etc. și este sau nu lucrul acesta un păcat?“ Discuțiile deschise pe această temă au depistat o paletă a tot felul de păreri. De exemplu, unul dintre autori susținea că „nu există niciun temei a considera că credincioșii nu pot fi membri ai acestor partide, căci pentru înlăturarea unor nedreptăți, pentru stabilirea unei anumite securități, Domnul poate întrebuinta și organizațiile politice“. Ce-i drept, autorul își expunea opinia cu unele rezerve. De exemplu: „credincioșii nu vor fi cu tot sufletul membri ai unui singur partid. Nu e păcat să fii membru al unui astfel de partid, dar fericite, fericite de cel care nu e împovărat cu aceste lucruri și își împlinește exclusiv menirea sa nemijlocită“. Autorul unui alt articol expunea o altă părere. El a supus unei critici tăioase ideile socialismului, atrăgând atenția cititorilor că adepții acestei teorii vor să ajungă la egalitate și fraternitate prin intermediul dictaturii, adică în mod forțat. După părerea lui Saveliev, „toată orientarea actuală a gândirii socialiste e zidită și se bazează pe invidie și poftele firii... Socialismul ne învață să punem stăpânire pe lucruri străine și să le facem comune“. În fine, socialismul „îi va nedreptăți și le va aduce nenorocire oamenilor lesne-crezători“, a încheiat Saveliev. Acest autor admite, într-o anumită măsură, posibilitatea contactelor cu socialiștii la nivel general-uman, dar protestează cu hotărâre împotriva înscrierii în rândurile membrilor acelor partide, care sunt în contradicție cu duhul și învățătura lui Hristos.

Data fiind înmulțirea partidelor care ignorau deschis și denaturau în mod grosolan învățătura lui Hristos, credincioșii de credință evanghelică au hotărât să înființeze partidul lor sprijinindu-se pe valo-

rile creștine. Acest partid, conform declarației lui Prohanov, „recunoaște autoritățile, statul, proprietatea (particulară, de stat etc.) și oferă un loc de seamă religiei“.

Pe măsura apropierii alegerilor în Adunarea Constituantă din Rusia, partidul creștin-democrat, la fel ca celelalte, își intensifică activitatea. Comitetul Central al partidului a adoptat o hotărâre specială privind participarea la alegeri: campania electorală urma să se desfășoare într-o formă tacticoasă, agitatorii „nu trebuie să se ocupe de ademeniri, să-și preamărească grupul lor, se facă polemică ținând discuții până la fanatism, să-i umilească și să-i ofenseze pe alții“. Comitetul Central le recomanda comitetelor locale să se prezinte în public de sine stătător, în anumite cazuri însă nu le interziceau să facă coaliții și cu alte partide, care nu aveau orientare extremistă, cu condiția includerii unuia sau a câtorva candidați din partea partidului creștin democrat în listele unui alt partid.

La Petrograd pentru lista candidaților din partea partidului democraților creștini au votat 3783 de alegători, în timp ce, de exemplu, partidul social democrat „Единство“ („Unitatea“) a obținut doar 1791 de voturi. Prohanov a declarat acest rezultat satisfăcător, menționând: „Partidul nostru este încă foarte tânăr și a fost nevoit să învingă mari greutăți în muncă“.

Comunicând despre unele succese ale partidului, Prohanov și alți membri ai CC s-au adresat către credincioși cu o declarație semnificativă: „Considerăm o datorie a noastră să-i preîntâmpinăm pe frați să nu se pasioneze de politică. Trebuie să le acordăm problemelor creștin-democratice numai atâta atenție, de câtă este nevoie pentru împlinirea datoriei noastre de cetățeni. Iar lucrarea noastră principală e a răspândi învățătura lui Hristos“. [...]

Ce i-a determinat totuși pe unii creștini de mărturisire evanghelică să participe la înființarea și la lucrările partidelor politice? Fără îndoială, năzuința credincioșilor evanghelicilor ruși spre activitatea politică este o parte a proceselor social-politice religioase în perioadele istorice decisive ale țării.

Protestanții ruși erau expuși totodată unei influențe din partea predicatorilor și teologilor din Occident. În iunie 1905 conducătorii bisericilor baptiste D. Mazaev, V. Ivanov, V. Pavlov au participat la Primul Congres Mondial al baptiștilor la Londra. Acolo ei s-au scufundat în atmosfera discuțiilor unui cerc foarte larg de probleme legate de relațiile biserică-stat, de politică și de activitatea socială. După ce s-au întors, au editat îndată o culegere voluminoasă cu referatele rostite la Congres de liderii mișcării baptiste mondiale. În referatele celor mai mulți dintre lideri creștinismul era prezentat ca o putere minunată pentru mari schimbări în societate în general și în lume. „Din Biserică poate și trebuie să survină influența care ar transforma toate relațiile comerciale și industriale, care ar cuceri toată politica și ar face-o creștină“ — susținea în cuvântarea sa înflăcărată conducătorul Seminarului Teologic din SUA doctorul Augustus Strong. Pentru mulți baptiști din Occident, chiar de la apariția lor în Anglia (sec. al XVII-lea) activitatea social-politică era o manifestare firească a credinței și era concepută ca o slujire practică lui Dumnezeu și aproapelui [...]

(or. Donețk, 21-22 martie 2008)

SUPLIMENTUL 2

PARTICIPAREA UNIUNILOR CEB LA ACTIVITATEA POLITICĂ, SCRISORI CĂTRE GUVERN

2.1. Înființarea partidelor politice creștine în anii 1905, 1917

21 octombrie 1905

UNIUNEA LIBERTĂȚII, DREPTĂȚII ȘI A DRAGOSTEI DE PACE este prima organizație creștin-democrată din Rusia. După promulgarea Manifestului din 17 octombrie 1905, au organizat această Uniune reprezentanții comunităților protestante: menonitul P. M. FRIZEN, creștinul evanghelic I. S. PROHANOV, bapțiștii V. G. PAVLOV și N. V. ODINȚOV. Programul susținea monarhia constituțională, anunța necesitatea reprezentării poporului, precum și necesitatea garantării drepturilor și libertăților de bază. Uniunea s-a contopit cu partidul cadeților și s-a dizolvat în martie 1906. Ideile Uniunii și-au continuat existența în paginile revistei „Утренняя Звезда“, publicată din 1909 de I. S. PROHANOV.

17 martie 1917 La Petrograd se înființează **PARTIDUL CREȘTIN DEMOCRAT „БОЖЬЕ ЦЕЛЕНИЕ“ („ÎNVIEREA“)**. Președinte al CC a devenit întemeietorul lui, Ivan Stepanovici PROHANOV (1869-1935). În comitetul central au intrat: A. V. Dobrânin, Iak. I. Jidkov, A. V. Karev, G. M. Matveev, F. M. Trosnov și alți activiști renumiți ai Uniunii Creștinilor Evanghelicilor din Rusia. Deviza partidului era: **„Putere și dreptate, dar dragostea e mai mare!“**. Programul începea cu cerința de a instaura ca orânduire de stat republica democratică, „care este un mod desăvârșit de conducere a statului și e cel mai apropiat de învățătura lui Hristos“ (Утренняя Звезда, nr. 1, 1917). Partidul a luat parte la campania electorală în Adunarea Constituantă din Rusia. După dizolvarea Adunării Constituante de către bolșevici la 6 ianuarie 1918, partidul a fost dizolvat.

(Revista „Христианин“, nr. 3, iulie-decembrie 1992, articolul „Cum trebuie să fie un politician creștin?“)

PERIOADA DINTRE CELE DOUĂ REVOLUȚII

La patru zile după Manifestul din Octombrie cu privire la libertatea religioasă Prohanov, Frizen, Pavlov și Odințov au înființat partidul politic creștin „Uniunea libertății, dreptății și a dragostei de pace“. Nu se cunoaște vreo realizare deosebită a acestui partid, dar importantă este tendința socială în activitatea lui Prohanov. În 1906 această Uniune s-a contopit cu partidul constituțional democrat.

În 1906 Prohanov a înființat Uniunea Evanghelică din Rusia după exemplul Alianței europene. Aflându-se în prima sa emigrație silită, el a participat la serbarea jubileului Alianței, care avea sarcina de a uni în muncă cele mai diferite curente creștine. Bapțiștilor ruși Alianța li s-a părut un „nou Babilon“ (așa a numit-o Dei Ivanovici Mazaev, președintele Uniunii Bapliste), dar pentru Prohanov această idee era foarte ademenitoare: el plănuia să unească toate puterile creștine din Rusia.

(„Альманах по истории русского баптизма“ [Almanah istoric al baptilismului din Rusia], ed. II, S.-Petersburg, 2001, p. 90)

2.2. Cuvântarea lui I. S. Prohanov la Consfătuirea de Stat or. Moscova, 14 august 1917

Fraților, cetățeni! Eu sunt reprezentant al noii Rusii democratice religioase, reprezentant al comunităților religioase populare, asociate în „Uniunea creștinilor evanghelici din Rusia“ ca rezultat al unei mișcări religioase populare profunde. Până la revoluție la noi, în Rusia, erau două mișcări de eliberare: una — pur politică, a doua — pur religioasă. Mișcarea politică s-a încheiat cu revoluția, iar mișcarea populară religioasă își are drept scop reforma, dar nu în sensul de a coase un petic de postav nou la o haină veche, ci în sensul renașterii spirituale a poporului și transformării radicale a bisericii pe baza Evangheliei și după modelul bisericii din primele veacuri. Liderii primei mișcări erau activi în sfera politicii și pasivi în ce privește religia. Liderii celeilalte, dimpotrivă, erau pasivi în ce privește politica și activi în sfera religiei. Atât o mișcare, cât și cealaltă s-au ciocnit de cea mai înverșunată împotrivire a vechii puteri. Știm ce jertfe îngrozitoare au fost nevoiți să aducă militanții pentru libertatea politică, dar se știe tot atât de bine și ce represii și prigoane au avut de îndurat militanții pentru libertatea conștiinței. Cei care căutau adevărul în Evanghelie, care și-au ales-o ca temelie și călăuză pentru transformarea vieții lor personale, de familie și sociale, asemenea oameni erau deferiți justiției, erau supuși devastării, torturilor, detențiilor, exilurilor în Siberia etc. Istoricii vor cerceta cândva această problemă și vor descrie tot ceea ce a făcut puterea cea veche pentru a înăbuși conștiința religioasă a poporului și atunci vom avea martirologiul nostru rus, îngrozitor. Îmi amintesc aceste lucruri nu cu un sentiment de dușmănie sau antipatie, căci cei care au suferit toate acestea le-au acoperit demult cu dragostea lui Hristos și cu sentimentul iertării față de prigonitori. Vorbesc despre aceste lucruri numai ca să informez, măcar în parte, Consfătuirea de Stat cu privire la cei de care sunt trimis aici.

Ca răspuns la întrebarea principală, pusă în fața Consfătuirii de Stat: „Ce trebuie să facem pentru a salva patria și libertatea?“, voi face următoarea declarație, în numele „Uniunii Creștinilor Evanghelici din Rusia“:

Salut hotărârea curajoasă a Guvernului Provizoriu de a spune țării tot adevărul la Consfătuirea de Stat și a recunoaște că, pentru salvarea cât mai rapidă a patriei și pentru a instaura libertatea, în această clipă grea și furtunoasă, generată de militarismul prusian, ce se apropie din Occident, precum și de pericolele anarhiei interne, de pericolele contrarevoluției, pentru a duce țara integră și neseparată până la Adunarea Constituantă și pentru a consolida pe vecie în Rusia suveranitatea poporului —

e nevoie de o autoritate puternică și dură, care s-ar sprijini pe puterea morală a susținerii și încrederii tuturor forțelor vii organizate din țară;

e nevoie de crearea unei atmosfere morale prielnice în armată,

de consolidarea disciplinei și ordinii în țară,

de reglementarea transportului, finanțelor, aprovizionării cu alimente, de reglementarea industriei și comerțului, precum și de alte **măsuri politice și social-economice hotărâte**.

Uniunea Creștinilor Evanghelici din Rusia consideră că factorul principal, fără de care sistemul de măsuri indicat nu va avea succes, este **factorul psihologic al credinței în resursele materiale și spirituale ale țării și în marea menire providențială a Rusiei**, credință, de care trebuie să fie pătrunsă Consfătuirea de Stat, pe care ea trebuie s-o exprime într-o declarație generală, fie și scurtă, și cu care fiecare participant al Consfătuirii trebuie să considere drept datorie a sa a însufleți membrii cercului, ai grupului, ai partidului său ori ai clasei sale. Uniunea CE consideră că numai o asemenea credință, dacă ea va înflăcăra toate păturile sociale, poate să dea putere măsurilor amintite și să deschidă un izvor nesecat de energie, voință de muncă, poate să genereze acordul de a face concesiuni reciproce, de a supune lucrurile particulare celor generale, de a fi gata de jertfă și de fapte eroice, numai această credință poate să producă armonie, colaborare și coeziune între toate clasele în năzuința comună spre salvarea patriei și spre libertate în vremea cumplită de astăzi.

Pentru salvarea Rusiei în sensul cel mai larg și pentru asigurarea prosperității ei viitoare, pe lângă toate reformele politice și social-economice, e nevoie și de o **amplă luminare intelectuală și morală a poporului**, e nevoie de o legislație care ar favoriza tot ceea ce contribuie la consolidarea și dezvoltarea sentimentului datoriei morale în popor și, în primul rând, ar favoriza religia, în sensul pur și general și, în special, ar favoriza:

- 1) Emanciparea Bisericii de sub dominația statului, reformarea ei în sensul renașterii vieții spirituale și democratizării orânduirii ei, separarea ei de stat și eliberarea de sub influența covârșitoare a ierarhiei și a birocratismului bisericesc, restabilirea bisericii locale primare ca o asociație de sine stătătoare a credincioșilor etc.
- 2) Consolidarea libertății în întregime; egalarea reală a tuturor religiilor, bisericilor și confesiunilor în

fața legii; asigurarea libertății pentru întruniri religioase, congrese, asociere și predici religioase; asigurarea libertății depline de a trece dintr-o confesiune în alta; consolidarea comunităților populare religioase libere care au restabilit deja, în mod particular, biserici după modelul comunităților creștine primare pe principiile libertății, egalității și fraternității și care au pus la baza vieții lor Evanghelia; facilitarea înființării și autorizării unor astfel de comunități etc.

- 3) Înființarea asociațiilor și organizațiilor care ar avea drept scop răspândirea Evangheliei și a principiilor etice în popor, popularizarea marilor porunci ale lui Hristos; precum și ar favoriza orice inițiative personale și sociale în societate, îndreptate spre lupta cu alcoolismul și cu răspândirea altor vicii populare.

Când va fi realizat acest program, Rusia se va transforma în o casă zidită pe stâncă, pe care n-o vor clătina nici vânturi, nici furtuni, oricât de mari ar fi ele, în o casă în care nu vor mai fi nici robi, nici oropiți, ci vor fi numai cetățeni liberi și fericiți.

Cetățeni și frați! Noi avem nevoie de credință. Știți zicala: dacă pierdem banii, nu pierdem nimic; dacă pierdem timpul, câte ceva pierdem; iar dacă ne pierdem prezența de spirit, bărbăția, atunci pierdem totul. Dacă ne recăpătăm prezența de spirit și bărbăția, atunci căpătăm totul și biruim totul! Îi chem pe toți la credință, dar nu la o credință fanatică, ci la credința care își are o bază reală. Această bază o veți găsi în resursele actuale ale țării noastre. Sunt convins că actualmente în Rusia sunt resurse materiale destule, cu toate că avem unele neajunsuri într-o sferă sau alta. Sunt convins că Rusia are resurse spirituale inepuizabile. **Rusia, care a promovat în momentele critice ale istoriei sale oameni precum Gostomâsl, Minin, Pojarski, precum Petru cel Mare, Gherțen, precum marii activiști revoluționari contemporani, pe care îi vedem în parte aici, această Rusie are un izvor ascuns de mari puteri spirituale și ele trebuie să ne servească drept bază a credinței noastre.** Pentru cei dispuși să primească credința în semnificația ei pură, le voi aminti că Tolstoi mărturisește în epopeea sa „Război și pace“ că, în timpul acela, Rusia a ieșit biruitoare din eșecuri numai pentru că credea, pentru că credea nu în mijloacele vizibile, ci în Voința nevăzută. Și eu îi chem pe toți să creadă în această Voință nevăzută, și atunci Rusia va fi salvată. (Aplauze)

(„Утренняя Звезда“, 1917, nr. 12)

2.3. Petiția comunității de la Sankt-Petersburg adresată lui P. N. Miliukov (29 mai 1909)

Comunitatea de la S.-Petersburg a Creștinilor Evanghelici

29 mai 1909, nr. 113

Mult stimat Pavel Nikolaevici!

Sub ochii întregii Rusii partidul Libertatea Poporului, condus de Dumneavoastră, un partid consecvent, s-a pronunțat în apărarea proiectului de lege cu privire la comunitățile de rit vechi și cu privire la trecerea dintr-o confesiune în alta.

Oratorii partidului Libertatea Poporului au demonstrat cu însuflețire și elocvență necesitatea și influența binefăcătoare a realizării depline a principiului libertății conștiinței în patria noastră.

Acceptând punctul de vedere că pentru reînnoirea adevărată a Rusiei, în afară de reforme politice și economice radicale, e nevoie de renașterea morală a fiecărui individ (lucru care e posibil numai cu o condiție: dacă învățătura lui Hristos, învățătura evanghelică va sta la baza vieții individului, a familiei, a școlii, a societății, a bisericii și a statului) și văzând în adoptarea acestor proiecte de lege de către Duma de Stat primul pas spre recunoașterea legalității unor astfel de tendințe, Comunitatea Creștinilor Evanghelici de la S. Petersburg își simte datoria morală de a vă aduce sincere mulțumiri Dumneavoastră și întregului partid „Libertatea Poporului“ pentru apărarea curajoasă a legilor care trebuie să devină germenii adevăratei reînnoiri a Rusiei.

Chemăm binecuvântarea lui Dumnezeu peste toată activitatea instituțiilor legislative.

Președintele Comunității I. S. Prohanov

Tovarășul Președintelui: Vasili Dolgopolov

Prezbiterul Saveli A. Alekseev

(ASFR, fond 579, inv. 1, dos. 2561, f. 1)

(Notă informativă: Miliukov Pavel N. (1859-1943), unul din organizatorii partidului cadeților, din 1907 președinte al CC al partidului, redactorul ziarului „Речь“ („Graiul“). În 1917 — ministru de externe al Guvernului Provizoriu.)

La congresele panruse conducătorii uniunilor scriau scrisori de mulțumire adresate Țarului Rusiei, Guvernului Sovietic, bisericile se rugau pentru transformările revoluționare. Încă la începutul secolului al XX-lea a fost pusă baza implicării bisericii în activitatea politică și patriotică. „Aluatul lui Irod”, introdus în biserică, a provocat uniunii evanghelice și celei baptiste daune ireparabile. Mai târziu, în anii '40-'60, VSEHB s-a situat pe această poziție păcătoasă în mod temeinic.

Scrisorile inserate mai jos și telegramele reprezentanților ambelor uniuni nu pot fi numite plăcute lui Dumnezeu. În toate aceste documente se întrevade dorința slujitorilor bisericii de a avea un anumit garant al apărării de persecuții și de a fi prieteni cu lumea.

2.4. Adresă de la participanții la Congresul I Panrus al Creștinilor Evanghelici supuși Majestății Sale Împăratului, Autocratului absolut al întregii Rusii (septembrie 1909)

*Majestății Sale Împăratul,
Autocratul întregii Rusii*

Adresă de loialitate

Mare Domnitor al pământurilor ruse!

Marile acte ale voinței Majestății Voastre din 17 aprilie și 17 octombrie 1905 umplu de bucurie inimile multor milioane de oameni ai poporului rus, a cărui parte integrantă o constituim și noi, creștinii evanghelici, fiind „carne din carnea lui” și „os din oasele lui”. Bucuria noastră sporește și în urma ucuzului Majestății Voastre din 17 octombrie 1906, care a pus o bază neclintită libertății religioase, dându-ne posibilitate, ca unor cetățeni ruși, nu numai să ținem slujbe religioase de masă, ci și să ne aranjăm viața socială după cum ne dictează conștiința.

Adunându-ne pentru prima dată, din inițiativa primei noastre comunități legalizate din capitală, pentru a ne rezolva problemele, noi, reprezentanții bisericii creștinilor evanghelici din Rusia, urmând poruncile lui Hristos și ale apostolilor, înălțăm rugăciuni fierbinți pentru prosperitatea domniei Majestății Voastre spre binele întregului popor rus. Să Vă dea Atotputernicul Dumnezeu bucuria de a Vă vedea realizarea tuturor planurilor mărețe de înnoire a mult iubitei noastre patrii.

Participanții la congresul I panrus al creștinilor evanghelici din Rusia, supuși servitori ai Majestății Voastre Împăratul:

<i>Președintele Uniunii:</i>	<i>Ivan Stepanovici Prohanov;</i>
<i>Tovarășul Președintelui:</i>	<i>Iosif Goțki;</i>
<i>Secretari:</i>	<i>Fiodor Efimov, Fiodor Belousov;</i>
<i>Membri:</i>	<i>Fridrih Șeneman, Iosif Timohin, Nikolai Patalah, Mihail Ilin, Ivan Bulâkin, Fiodor Saveliev, Roman Karaman, Piotr Lâsenko, Vasili Dolgopolov, Konstantin Fiodorov, Saveli Alekseev, Zahar K., Mihail Horoșilov, Semion Șkutenko, Aleksandr Persanov, Martin Ia., Iakov Vins, Nikolai Lomanov.</i>

Septembrie 1909

(ASFR, fond 601, inv. 1, u.p. 2312)
Documentul original v. infra, p. 246

Его Императорскому Величеству
Государю Императору
Самодержцу Всероссийскому

Всеподданнейший адрес

Великий Государь земли русской!

Великие акты Твоей царской воли: от 17 Августа и 17го Октября 1905 года переполняют радостью сердца многих миллионов русского народа, неразрывную часть которого составляем и мы, евангельские христиане, будучи „плотью от плоти“ его и костями от костей“ его. Наша радость усугубляется Твоими Указами от 17го Октября 1906 года, который положили непоколебимое основание религиозной свободы, давая возможность русским гражданам не только отправлять общественные богослужения, но и устраивать свою общественную жизнь „согласно велениям своей совести“.

Собравшись в первый раз для обсуждения своих нужд по инициативе первой легализованной в столице нашей общины, мы, представители общины Евангельских христиан в России, славя Завятам Христа и Апостолам, возносим горячие молитвы о благоденствии Твоем, царствования на благо всего русского народа. Да даст Тебя Всемогущий Господь радости видеть осуществление всех великих Твоих предначертаний в днѣ обновленія нашей горячо любимой родины.

Вашего Императорского Величества вѣрноподданнѣе племя 1го всероссійскаго созвѣда евангельскихъ христианъ.

2.5. Apelul social-revoluționarilor către congresul baptiștilor din septembrie 1909

*Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui,
ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor... Efes. 6: 12*

În septembrie anul curent (1909) în or. Rostov pe Don va fi convocat Congresul panrus al reprezentanților comunităților baptiste. Asemenea congrese baptiștii organizează anual deja mai bine de 20 de ani. La ele se pun în discuție diferite probleme apărute în viața comunităților locale. Congresele servesc drept bază organizatorică, creând din comunitățile răslețite o uniune baptistă integră. Aceste congrese anuale joacă un rol extrem de important în viața baptiștilor. Ele au reglat viața baptiștilor în tot decursul existenței Imperiului Rus, influențând cu o autoritate incontestabilă asupra tuturor laturilor vieții fără excepție, începând de la lucrurile cele mai neînsemnate și până la relațiile cele mai complicate. De exemplu, la aceste congrese au fost soluționate probleme precum: pot oare baptiștii să bea vin în timpul mesei, pot sau nu pot să circule duminica dintr-un loc în altul, pot ei sau nu pot servi în armată etc.

Fiind oameni foarte religioși, baptiștii pun în dezbatere la congresele lor sau, cel puțin, au pus în dezbatere până în prezent chestiuni referitoare exclusiv la viața lor spirituală și nu s-au interesat deloc de chestiunile vieții civile, considerându-le „treburi ale lumii acesteia“. Ca rezultat, politica le-a fost întotdeauna străină. În perioada persecuțiilor pentru credință, organizându-și pe ascuns congresele, baptiștii n-au protestat niciodată nici împotriva suferințelor pentru credință, pe care le îndurau, nici împotriva lipsei generale de drepturi a poporului rus. Ei suportau cu răbdare suferințele pentru Hristos și doar se rugau pentru opresorii lor, urmând preceptul lui Hristos: „Rugați-vă pentru vrăjmașii voștri“, iar subjugarea națională nu-și găsea ecou în inimile lor absorbite de rugăciune, întrucât ei consideră drept patrie a lor — cerul, viața pământească fiind pentru ei un liman vremelnic, de aceea ei nu se interesau de situația politică din țară. Astfel, până în anul 1905 baptiștilor, conduși de conferințele anuale și de reprezentanții lor, politica le-a fost străină. Tot atât de străină a rămas a fi politica pentru baptiști și în perioada mișcării de eliberare, când pământul Rusiei s-a cutremurat de la un capăt la celălalt și valul mândru al avântului poporului a pus în mișcare inima fiecărui rus transformându-l, măcar pentru o clipă, în cetățean. Chiar și în acel moment mareț baptiștii, absorbiți de contemplarea lui Dumnezeu, au rămas indiferenți față de „lucrările lumii acesteia“ și au spus cu o strictețe neabătută: „Patria noastră este în ceruri“.

De aceea pare foarte straniu și absolut neînțeles apariția următorului punct în programul congresului baptiștilor ce urmează să aibă loc. „Alegerea unei delegații care să ceară audiență la Majestatea Sa Împăratul pentru a exprima sentimente de loialitate și mulțumiri pentru libertatea dăruită“. Cum să înțelegem? Cetățenii patriei cerești, supuși unicului Împărat — lui Dumnezeu, își doresc de acum un împărat pământesc, ca evreii de pe vremea lui Samuel, vor să fie supuși unui împărat pământesc, împăratului rus, acestei mari desfrânate, care a corupt țara cu desfrânările sale (Apoc. 18: 2)!

Nu ne mirăm când vedem că aristocrații, moșierii, negustorii și fabricanții își aleg delegații pentru a merge la țar și a-și exprima sentimentele de loialitate și credincioșie față de el, căci ei nu cunosc un alt împărat și acesta le este scump, pentru că el le-a dat totul: ranguri, pământuri, banii poporului și soldați pentru paza cinurilor, moșiilor și capitalurilor căpătate. Și, ducându-și viața în beții, îmbuibări și desfrâu, fără să-L recunoască asupra lor pe împăratul-Dumnezeu, oamenii aceștia corupți încheie între ei felurite alianțe: „Октябристы“, „Русский народ“ („Octombriștii“, „Poporul rus“) etc. și trimit delegații la țar pentru a-și exprima sentimentele de loialitate, sentimente josnice (*în rusă — joc de cuvinte: выражают ему свои верноподданнические и верно подлые чувства* — Nota trad.). Oare baptiștii vor să le urmeze exemplul?

Nu ne miram nici când preoții și monarhii, convocându-se la vreun congres, alegeau deputați pentru a merge la țar și își exprimau sentimentele de credincioșie: el este împăratul lor și îi întreține, ca ei să țină poporul în întuneric. Cu ei oare vor să se potrivească baptiștii?

Nici când vreun grup de bețivi sau hoți, îmbătați și racolați de aristocrați și moșieri în uniunea „Octombriștilor“ sau în cea a „Poporului rus“, își alegea și el deputați spre a-i trimite țarului ca să-și exprime sentimentele de credință, nu ne miram. Oamenii aceștia nu știu ce fac (Luc. 23: 34). Oare până la nivelul lor vor să se umilească baptiștii?

Dar în afară de aristocrați, moșieri și negustori, în afară de popi și monarhi, în afară de gloata beată a „Sutelor Negre“* nici un grup al populației Rusiei nu și-a dezonorat numele prin exprimarea sentimentelor

* „Sutele Negre“ — partid monarhist în Rusia între anii 1905-1917.

de loialitate față de țar, care duce o luptă perfidă cu poporul și l-a adus până la o extremă sărăcire materială și spirituală. De aceea nu poți avea o altă atitudine decât sentimente de uimire profundă că bapțiștii, oameni care nu au nimic comun nici cu boierii, nici cu popii, nici cu aliații, deodată și-au dorit să trimită o delegație la țar, pentru a-și exprima sentimentele de loialitate. Cum se explică un astfel de gând monstruos, absurd pentru orice om rus și mai ales pentru un bapțist?

Probabil, gândul acesta le-a apărut ca rezultat al adoptării de către Duma de Stat a legii despre libertatea confesională. Drept mulțumire pentru libertatea dăruită bapțiștii vor să-și exprime față de țar sentimentele de loialitate. Să admitem pentru un minut că în Rusia a sosit cu adevărat libertatea confesională (deși nu e așa). Se poate oare să-i mulțumești pentru ea țarului Rusiei? Cel care nu și-a închis ochii în mod intenționat în fața evenimentelor din ultimii ani a văzut că țarul se împotriva introducerii libertății cu o furie turbată și, de n-ar fi fost revoluția, care l-a apucat de gât, nici acum n-ar fi fost în Rusia niciun fel de libertăți, nici chiar DUMA DE STAT n-ar fi existat. Așadar, dacă și trebuie să-i mulțumească cuiva pentru libertatea religioasă, atunci să le mulțumească revoluționarilor ruși pentru silința de a căpăta, fie și cu prețul vieții, libertatea pentru popor. Iar bapțiștii, dacă vor să rămână credincioși față de învățătura lor, trebuie să-I mulțumească pentru libertate numai lui Dumnezeu.

Dar a sosit oare cu adevărat în Rusia măcar cât de cât libertatea, în special, libertatea credinței? Nu. Cine va afirma contrariul? Cine va încerca să combată adevărul că în țara noastră, a samavolniciei țarului și conștopistului, chiar dacă, de ochii lumii, se și emit legi bune, ele nu se realizează? Cine va nega că la noi legea e ca un cal: încotro vrea conștopistul, încolo îi îndreaptă hățurile — și asupra întregului stat e ridicat pumnul poliștului și biciul cazăcului? Și bapțiștii înșiși știu bine lucrul acesta: în ciuda „libertății dăruite“, abia o lună în urmă au fost eliberați de sub arest bapțiștii care se întruniseră la Odesa, iar în celelalte fundături ale Rusiei (ba toată Rusia e o fundătură sălbatică) slujbașii țarului își bat joc și acum de bapțiști, popii țariști ațâță împotriva lor poporul ignorant.

Deci despre ce fel de libertate religioasă poate fi vorba? Ea nu există, după cum nu există nici o altă libertate și nici nu va fi până ce nu va veni iarăși necruțătoarea răzbunătoare — revoluția — și, cu mâna sa puternică și, de data aceasta, sângeroasă, va pune capăt batjocurilor țarului față de popor. Apariția în programul congresului bapțiștilor a punctului privind exprimarea față de împărat a sentimentelor de loialitate trebuie explicată ca o greșală. E imposibil ca toți bapțiștii, oameni cu o credință strictă, pur religioasă și tare ca cremenea, să fi uitat poruncile apostolului: „Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ“ (Col. 3: 2), precum și: „Voi ați fost cumpărați cu un preț. Nu vă faceți dar robi oamenilor“ (1 Cor. 7: 23). E imposibil să fi uitat și cazul descris în 1 Sam. cap. 8: „Toți bătrânii lui Israel s-au strâns și au venit la Samuel la Rama. Ei au zis: «Iată că tu ești bătrân, și copiii tăi nu calcă pe urmele tale; acum pune un împărat peste noi să ne judece, cum au toate neamurile». Samuel n-a văzut cu plăcere faptul că ziceau: «Dă-ne un împărat ca să ne judece.» Și Samuel s-a rugat Domnului. Domnul a zis lui Samuel: «Ascultă glasul poporului în tot ce-ți va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei. Ei se poartă cu tine cum s-au purtat totdeauna, de când i-am scos din Egipt până în ziua de astăzi; M-au părăsit și au slujit altor dumnezei. Ascultă-le glasul deci; dar înștiințează-i, și fă-le cunoscut dreptul împăratului care va domni peste ei.» Samuel a spus toate cuvintele Domnului poporului care-i cerea un împărat. El a zis: «Iată care va fi dreptul împăratului care va domni peste voi. El va lua pe fiii voștri, îi va pune la carele sale și între călăreții lui, ca să alerge înaintea carului lui; îi va pune căpetenii peste o mie și căpetenii peste cizeci, și-i va întrebuița la aratul pământurilor lui, la seceratul bucatelor lui, la facerea armelor lui de război și a uneltelor carelor lui. Va lua pe fetele voastre să-i facă miresme, de mâncare și pâine. Va lua cea mai bună parte din câmpiile voastre, din viile voastre și din măslinii voștri, și o va da slujitorilor lui. Va lua zeciuală din rodul semințelor și viilor voastre, și o va da famenilor și slujitorilor lui. Va lua pe robii și roabele voastre, cei mai buni boi și măgari ai voștri, și-i va întrebuița la lucrările lui. Va lua zeciuală din oile voastre, și voi înșivă veți fi slugile lui. Și atunci veți striga împotriva împăratului vostru pe care-l veți alege, dar Domnul nu vă va asculta.»“.

Când „bătrânii“ bapțiștilor se vor aduna la congres, să nu se asemene bătrânii lui Israel. Să-și amintească de responsabilitatea pe care o au, ca reprezentanți ai unui grup numeros din populația Rusiei, și să respingă orice gând de a-și exprima, față de împărat, sentimentele de loialitate și de mulțumire pentru libertatea imaginată. Altfel Domnul nu va răspunde la rugăciunile lor, iar poporul rus, care, în lupta împotriva țarului odios plătește cu sângele său, cu viețile celor mai buni fii ai săi, îi va numi pe bapțiști trădători ai cauzei poporului.

Ediție a unui grup de Social-Revoluționari.

(ASFR, f. 102, Secția specială, anul 1910, dos. 9, partea a V-a, litera A, filele 11-12)

2.6. Salutul a o sută treizeci de comunități ale Creștinilor evanghelici adresat Domnitorului întregii Rusii (17 aprilie 1915)

Majestății Sale Împăratului și Domnitorul întregii Rusii

O sută treizeci de comunități
ale creștinilor evanghelici
și ale celor înrudiți cu ei.

Adresă de loialitate

Mare Domnitor al țării Rusiei,

În luna ianuarie 1911 creștinii evanghelici, adunați din toate colțurile Rusiei la Congres, care a avut loc în or. Petrograd, și-au confirmat solemn și unanim năzuința permanentă de a duce o luptă necruțătoare împotriva răspândirii băuturilor amețitoare în Rusia și tot atunci întregul Congres a înălțat rugăciuni fierbinți către Domnul Dumnezeu ca să înlăture din viața poporului rus influența dăunătoare a acestei ispite seculare.

Creștinii evanghelici au salutat, toți ca unul, cu o mare încântare ordinul **Majestății Voastre** cu privire la încetarea vânzării votcii și a produselor din votcă. Creștinii evanghelici înalță către Domnul Dumnezeu mulțumiri fierbinți pentru realizarea acestei măsuri nemaipomenite în istorie și Îl roagă pe Cel Preaînalt să trimită **Majestății Voastre** mulți ani, o îndurare deosebită și ajutor în a scoate din uzul vieții poporului rus toate băuturile amețitoare pe vecie.

Domnul Dumnezeu Cel atotputernic să binecuvânteze lucrările **Majestății Voastre**, făcute în unire cu poporul spre binele și fericirea patriei noastre iubite. Domnul să încununeze Rusia noastră, pe care o iubim fierbinte, cu biruință slăvită în marele război actual, în care mulți dintre coreligionarii noștri își varsă sângele și își jertfesc viața. Să-i dăruiască El o pace statornică și eternă, atât de necesară pentru realizarea idealurilor mărețe, pe care Mântuitorul lumii ne-a poruncit să le realizăm.

Rugăciunile noastre sunt înapate de gândul luminos la Ucazul minunat al **Majestății Voastre** „despre consolidarea principiilor toleranței religioase“, care a fost promulgat exact cu 10 ani în urmă, la 17 aprilie 1905, și a dăruit unui mare număr de ruși darul scump al libertății conștiinței. În această zi însemnată ne rugăm fierbinte și cu înflăcărare, **Majestate**, ca Domnul să-Și trimită ajutorul în marile planuri ale **Majestății Voastre** spre binele populației de milioane de ruși.

În numele a o sută treizeci de comunități ale creștinilor evanghelici și ai celor înrudiți cu ei — supuși servitori ai **Majestății Voastre**

Reprezentanții Comunității Creștinilor Evanghelici de la Petrograd:
Președintele comunității: Iv. Prohanov; Tov. Președintelui: Grig. Matveev,
Secretar: A. Jidkov.

Petrograd, 17 aprilie 1915

(ASFR, fond 601, inv. 1, u.p. 991)

2.7. Scrisoarea președintelui Alianței Mondiale Baptiste, Robert Stuart MacArthur, adresată lui P. N. Miliukov (în limba engleză cu traducere în rusă), 30 martie 1917

**Alianța Mondială Baptistă (președinte) Robert Stuart MacArthur.
Profesorului P. Miliukov. Petrograd, Rusia.**

Scumpe profesor Miliukov!

Toți americanii sunt plini de uimire și se bucură de revoluția din Rusia. Nu avem cuvinte să ne exprimăm bucuria care ne umple inimile [...]. Sperăm că Dumnezeu poate să vă dea îndurare și putere ca să vă împotriviți radicalilor extremi pe de o parte și reprezentanților intoleranți ai autocrației pe de alta. Noi avem o speranță neabătută și Îl rugăm neobosit pe Dumnezeu să izbăvească din nou marea Rusie de pericolul luptelor interne și îndeosebi de posibilitatea războiului intern. Chiar îndrăznim să vorbim despre statul Țarului ca despre o Republică Rusă. E evident că poporul rus, după o așteptare chinuitoare, a ajuns, în sfârșit, a se conștientiza (ori la finalul dorit). Puțini îndrăzneau să admită chiar gândul că revoluția relativ pașnică va veni atât de curând.

Am citit și am scris mult despre Rusia timp de 25 de ani. Deținând postul de președinte al „Alianței Mondiale Baptiste“, am fost la Petrograd cu mai bine de 5 ani în urmă, ca să particip la inaugurarea casei de rugăciune „Casa Evangheliei“, în care era păstor onorabilul Wilhelm Fetler. Am vrut de asemenea să capăt permisiunea d-lui Makarov să cumpăr un lot de pământ pe care intenționez să construiesc un colegiu pentru instruirea baptiștilor și evanghelicilor. Am obținut de la el o asemenea permisiune, dar, din diferite motive, lucrarea a fost anulată. Sper să mai fac o vizită la Petrograd și prin alte locuri ale vastei Rusii când va fi neprimejdios a trece peste ocean. Noi toți vă apreciem ca lider instruit al unui popor mare. Dumneavoastră cunoașteți America, cunoașteți Rusia, cunoașteți întreaga lume. Noi credem că sunteți un mare lider al reformelor geniale. Credem acum că evreii vor avea libertate, că baptiștii vor avea libertate și că în Rusia biserica și statul vor fi instituții absolut separate. Acum nimic nu mai este imposibil a crede cu privire la Rusia.

E foarte posibil că „dinastia kaizerilor“ va pleca din Germania după cum dinastia Romanov a plecat din Rusia. A sosit ziua democrației! Ne bucurăm cu o bucurie negrăită! Când vor pleca ambii — Kaizerul și țarul —, se va instaura pacea în Europa și în întreaga lume.

În Marea Britanie e o democrație reală. Germania, Austria, Italia, Japonia și Spania, după cum zicem noi în America, au la ce privi.

Turcia taciturnă trebuie să dispară.

Îi mulțumim lui Dumnezeu și ne umplem de curaj când citim noutățile din Rusia. Vom fi bucuroși să vedem Rusia ajungând la Constantinopol și la mare și sperăm că ea va veni în torentul vieții mondiale ca nicicând mai înainte. Avem deplină siguranță că Dumnezeu va nimici ce e mai rău din ce e rău pentru a obține un mai mare rezultat.

Cu respect și deplină speranță pentru viitorul republicii Ruse.

Rămân al dumneavoastră sincer prieten — Robert Stuart MacArthur.

Martie 30, 1917

(ASFR, fond 579, anul 1917, inv. 1, dos. 4973, f. 4-6)

2.8. Scrisoare de mulțumire adresată lui V. I. Lenin
de către Congresul panrus al Uniunii baptiste, noiembrie 1921

СОВЕТ
русского Союза
Бaptистов.

КОЛЛЕКЦИЯ,

Москва, 1921/

№ 1235

МОСКВА, Петровские ворота,
№ 30.

Телефон № 4-44-72.

ПРЕДСЕДАТЕЛЬ СОВНАРКОМА ВЛАДИ-

ПРЕШДИТЕЛУИ CONSILIULUI COMISARILOR
POPORULUI, VLADIMIR ILICI LENIN,

PREZIDIULUI CECR, SOVIETULUI MUNCITORILOR
și al DEPUTAȚILOR ARMATEI ROȘII din or. MOSCOVA,
COMISARIATULUI POPORULUI
pentru AFACERI INTERNE,
COMISARIATULUI POPORULUI pentru JUSTIȚIE
tov-lui PIOTR ANANIEVICI KRASIKOV

ВСЕРОССИЙСКИЙ
КОГРЕСС ОТ 3650
и Районных Об"еди-
нений, Сибири, Туркестана,
выразителей наро-
дн. жизни свободу, Ра-
бочим Евангелие
Вотскому Правите-
лю обнаруживающие е-
динство все наблюда-
ет свободу совести,
Федерации.

Наряду с этим
Совет Рабочих и
седателя Льва-Борисовича
ную возможность
Московского Сою-

CONGRESUL PANRUS AL BAPTISTIILOR, în număr de
98 delegați din partea a 3650 de Biserici ale Baptiștilor și a Co-
munităților Regionale și Raionale din Rusia Centrală, din Ucraina,
Siberia, Turkestan, din regiunile Caucaziene și Transcaucaziene,
ca reprezentanți care exprimă năzuințele poporului de a realiza
în viață libertatea, egalitatea și fraternitatea pe calea arătată de
Evangelia lui Hristos, își exprimă mulțumirea față de Guvernul
Sovietic pentru dispozițiile recente, care scot la iveală tendința lui
sinceră de a înlătura toate excesele din provincii în ce privește
limitarea libertății conștiinței, proclamată în Federația Sovietică.

Concomitent Congresul îi mulțumește Sovietului Muncitorilor
și Deputaților Armatei Roșii din or. Moscova în persoana Preșe-
dintelui Lev Borisovici KAMENEV pentru că i-a oferit posibilita-
tea de a se întruni pe teritoriul Sovietului de la Moscova.

Din însărcinarea Prezidiului Congresului:

P. V. PAVLOV

M. D. TIMOȘENKO

V. P. STEPANOV

S. BELOUSOV

По получе

П. В. ПАВЛОВ

[Handwritten signature of P. V. Pavlov]

В. П. СТЕПАНОВ.

[Handwritten signature of V. P. Stepanov]

М. Д. ТИМОШЕНКО.

[Handwritten signature of M. D. Timoshenko]

С. П. БЕЛУСОВ.

[Handwritten signature of S. P. Belousov]

2.9. Scrisoare de salut către Puterea Sovietică
din partea Congresului al XXV-lea panrus al Uniunii Baptiste,
13 decembrie 1923

Urgent, prin curier

Срочно с курьером.

СОВЕТ
Всероссийского Союза
Бaptистов.

КОЛЛЕГИЯ.

13. декабря 1923 г.

№ 2762

МОСКВА, Петровские ворота,
№ 30.

Телефон 1-35-93.

COMITETULUI EXECUTIV
CENTRAL al URSS

ЦЕНТРАЛЬНОМУ ИСПОЛНИТЕЛЬНОМУ
КОМИТЕТУ С.С.С.Р.

Бaptисты
шиеся путем страда
выше других благ, п
ответившую на их в
рулигиозной свобод
данным, разрешенны
сийский С"езд, за ч
тистов, имеющего в
царизме конференци
выражает Советском

Baptiștii, care de-a lungul întregii lor istorii au luptat, cu prețul suferințelor, pentru libertatea de conștiință, prețuită de ei mai mult decât alte bunuri, salută Puterea Sovietică, ca putere care a răspuns așteptărilor sacre ale lor privind proclamarea libertății religioase depline. O realizare a acestei libertăți este și Congresul dat, al XXV-lea congres panrus, permis de Guvernul Sovietic, lucru pentru care congresul, în numele Uniunii Baptiste din Rusia, care a ținut în trecut, pe timpul țarist, 17 conferințe ilegale, acum, prin Prezidiul său, îi aduce mulțumiri Guvernului Sovietic.

Prezidiul congresului:

V. G. Pavlov
V. P. Stepanov

ПРИЗИДИУМ С"ЕЗДА:

V. G. Pavlov
/В. Г. ПАВЛОВ/.

V. P. Stepanov
/П. В. ПАВЛОВ/.

V. P. Stepanov
/В. П. СТЕПАНОВ/.

(ASFR, fond 3316, inv. 16, dos. 4, f. 52)

Сокращенный телеграфный адрес:
МОСКВА—ИСТИНА.

2.10. Declarație adresată CC al PC(b)R din partea Colegiului Uniunii Baptiste din Rusia
în legătură cu decesul lui V. I. Lenin, 23 ianuarie 1924

С О В Е Т
Всероссийского Союза

БАПТИСТОВ В Центральни Комитет Российской Коммуни-
стической Партии /б-ов/
*23. января 1924 г.
№ 184.*

Коллегия Всероссийского Союза Баптистов от ли-
ца миллионов трудящихся, входящих в Союз, выражает свою
глубочайшую скорбь в сознании тяжелой утраты, понесенной
со смертью ВЛАДИМИРА ИЛЬИЧА, которого русские сектанты,
угнетавшиеся царями и попами, чтут, как великого борца
за славные достижения, в числе которых им особенно це-
нна религиозная свобода.

ПРЕДСЕДАТЕЛЬ.

/П. В. Павлов. /

ЧЛЕН КОЛЛЕГИИ.

/В. В. Скалдин. /

СЕКРЕТАРЬ:

/Б. И. Горник. /

La Comitetul Central al Partidului
Comunist (b) din Rusia

Colegiul Uniunii Baptiste din Rusia, în numele a mili-
oane de muncitori, membri ai uniunii, își exprimă adâncă
durere având conștiința pierderii grele, suportată în legă-
tură cu decesul lui Vladimir Ilici, pe care sectanții ruși,
oprimați de țari și popi, îl venerază ca pe un mare lup-
tător pentru realizări slăvite, dintre care ne este scumpă
îndeosebi libertatea religioasă.

Președinte: (P. V. Pavlov)

Membru al colegiului: (V. V. Skaldin)

Secretar: (B. I. Gornik)

(ASR ISP, fond 16, inv. 1, dos. 250, f. 9)

2.11. Declarația secției Tver a CUCE din Rusia în legătură cu decesul lui V. I. Lenin

Gubernia Tver, Comisiei pentru organizarea înmormântării lui VLADIMIR ILICI LENIN

Stimați tovarăși!

Noi, Creștinii Evanghelici, nu vrem să rămânem pasivi față de evenimentul dureros, îndurat de tot poporul rus, mai cu seamă de proletariatul țării — muncitori și țărani, și de proletariatul din întreaga lume, și anume: față de pierderea și funeraliile Conducătorului proletariatului mondial VLADIMIR ILICI LENIN, care și-a consacrat viața și activitatea pentru eliberarea clasei muncitoare de sub jugul capitalismului și care a murit la datorie, făcând atât de multe și pentru noi, Creștinii Evanghelici, în special în ce privește separarea bisericii de Stat și proclamarea libertății conștiinței pentru toți cetățenii Republicii Sovietice, lucru deosebit de prețios pentru Creștinii Evanghelici.

Ne-am adresat cu o scrisoare (copia o anexăm) către membrii bisericii de la Krasnaia Sloboda, or. Tver, cu propunerea de a cinsti ASTĂZI memoria lui VLADIMIR ILICI LENIN la adunare și, ca oameni credincioși în Dumnezeu, a-L ruga pe Dumnezeu atotputernic să binecuvânteze tot poporul nostru rus și guvernul ca să prospere tot mai mult în crearea unei vieți morale și fericite în țara noastră, viață în care va fi imposibilă exploatarea și asuprirea clasei sărace de către altele, căci aceste idei mărețe de LIBERTATE, EGALITATE ȘI FRATERNITATE au fost proclamate cu aproape 2000 de ani în urmă de marele învățător al omenirii — ISUS HRISTOS.

Cu salut — Președintele Secției Tver a Consiliului Unional

al Creștinilor Evanghelici:

(I. P. BELEAEV)

Membru al prezidiului Consiliului

(KUDREAȘOV)

Membru al prezidiului — Secretar

(M. I. GRACIOV).

(ASR ISP, fond 16, inv. 1, dos. 250, f. 45)

Telegramă

PETROGRAD PREȘEDINTELUI
COMITETULUI EXECUTIV AL GUBER-
NIEI PETROGRAD TOV-LUI ZINOVIEV

CONSILIUL UNIONAL AL CREȘTINI-
LOR EVANGHELICI ÎN NUMELE A SUTE
DE MII DE OAMENI AI MUNCII URMAȘI
AI EVANGHELIEI ÎȘI EXPRIMĂ
ADÂNCA DURERE ÎN LEGĂTURĂ
CU DECESUL LUI VLADIMIR ILICI
DE AL CĂRUI NUME ESTE LEGATĂ
PE VECI CONSTITUȚIA SOVIETICĂ
CARE INCLUDE MARELE PRINCIPIU
AL LIBERTĂȚII CONȘTIINȚEI

PREȘEDINTE PROHANOV

(ASR ISP, fond 16, inv. 1, dos. 250, f. 27)

Телеграмма

ПЕТРОГРАД ПРЕДСЕДАТЕЛЮ
ИСПОЛКОМА ТОВ ЗИНОВЬЕВУ

ОТ ИМЕНИ СОВЕТА ЕВАНГЕЛЬСКИХ _____

В ЧИСЛЕ ОТ ИМЕНИ СОТЕН ТЫСЯЧ _____

ПОСЛЕДОВАТЕЛЕЙ ЕВАНГЕЛИЯ

ВЫРАЖАЕТ СВОЮ ГЛУБОКУЮ _____

СОЖАЛЕНИЕ ПО СЛУЧАЮ СМЕРТИ _____

ОДНОГО ИЗ ЧЛЕНОВ _____

СВЯЗАННА СО ВЕЛИКИМ _____

СОБЫТИЕМ, КОТОРОЕ _____

СВОБОДЫ СОВЕСТИ _____

ПРОХОДЯЩИМ _____

2.12. Apel către bisericile CUCE în legătură cu decesul lui V. I. Lenin (27 ianuarie 1924)

Scumpi frați și surori, pace vouă!

Fiecare din noi cunoaște durerea trăită în aceste zile de poporul rus, în special de proletariat — muncitorii și țăranii țării noastre, iar cu ei și de proletariatul întregii lumi.

Peste muncitori și țărani s-a abătut o mare durere și anume — decesul lui Vladimir Ilici LENIN, care și-a consacrat toată viața și activitatea pentru eliberarea clasei muncitoare de sub jugul capitalismului.

Acum el a murit.

Astăzi cinștim memoria lui V. I. Lenin, el va fi înhumat, pământul va ascunde pe veci corpul neînsuflit al dumnealui și noi, Creștinii Evanghelici, nu trebuie să rămânem pasivi față de acest eveniment.

Dat fiind faptul că noi, Creștinii Evanghelici, în baza Cuvântului lui Dumnezeu, recunoaștem orice putere de stat ca fiind rânduită de Dumnezeu (Rom. 13: 1-2) și că trebuie să dăm tuturor ceea ce suntem datori (cui datorăm birul, să-i dăm birul; cui datorăm vama, să-i dăm vama; cui datorăm frica, să-i dăm frica; cui datorăm cinștea, să-i dăm cinștea — Rom. 13: 7); precum și luând în considerație tot ce a făcut V. I. LENIN pentru Creștinii Evanghelici și pentru alți cetățeni din Rusia ce trăiesc conform libertății de credință, adică ce a făcut dumnealui în vederea stabilirii libertății de conștiință și de răspândire a Evangheliei pentru toți credincioșii din Rusia, — repetăm că nu trebuie să rămânem pasivi față de evenimentul dat.

În primul rând trebuie să menționăm că V. I. LENIN, îndată după ce a devenit conducătorul Rusiei, a proclamat separarea bisericii de stat și libertatea conștiinței pentru fiecare cetățean al Republicii Sovietice, lucru spre care tindeau demult Creștinii Evanghelici.

Apoi a emis decretul Sovnarkomului (Consiliului Comisarilor Poporului), datat din 4 ianuarie 1919 și hotărârea Sovnarkomului (21 decembrie 1920) cu privire la scutirea de serviciul militar din motive religioase. În baza acestor decrete, mulți frați de-ai noștri au fost scutiți de serviciul militar.

Guvernul sovietic central, sub conducerea lui Vladimir Ilici LENIN, a proclamat cu fermitate separarea bisericii de stat și libertatea conștiinței și nimic nu i-a putut sta în cale în a-i pedepsi pe toți cei care limitau libertatea de conștiință a fraților noștri — ca toate decretele guvernului sovietic, cu privire la Creștinii Evanghelici și la alți cetățeni ce se conduc de principiul libertății de credință, să fie traduse în viață cu sfințenie și în mod neclintit.

Considerăm binevenit a aminti următorul caz. În 1919 autoritățile locale din or. Kazan au închis biserica Creștinilor evanghelici, limitând libertatea de conștiință a fraților noștri. Când ei s-au adresat către Sovnarkom cu o petiție în privința acestor acțiuni ale autorităților locale, la petiția lor, tov. LENIN a expediat o rezoluție către Comisarul Poporului pentru Justiție, tov. Kurski: „Rog să se controleze, să se facă cercetări minuțioase și să fie pedepsiți vinovații. Despre rezultate să mi se comunice. LENIN“. Și au fost înlăturate toate obstacolele.

De aceea, în baza celor spuse, propunem azi, în momentul de față, când toți îl comemorează pe tov. LENIN, să ținem un moment de reculegere în memoria dumnealui, precum și să înălțăm o rugăciune către Domnul pentru tot poporul rus și pentru guvernul rânduit de Domnul, ca **Cel Preaînalt să binecuvânteze scumpa noastră patrie și să rânduiască, în locul tov. LENIN, o persoană demnă, care să poată conduce cu înțelepciune marele popor rus și ca predica Evangheliei să se răspândească tot mai mult în poporul nostru.**

Cu salut frățesc, frații Dumneavoastră: (semnăturile)

27.01.24

(ASR ISP, fond 16, inv. 1, dos. 250, f. 44)

2.13. Notă-raport a împluternicitului Consiliului pentru Culte din or. Moscova și reg. Moscova către tov. POLEANSKI I. V. cu privire la adunările de rugăciune în legătură cu decesul lui I. V. Stalin

Secret

Cu privire la adunările de rugăciune ținute de creștinii din or. Moscova și din reg. Moscova în legătură cu îmbolnăvirea și decesul Președintelui Sovietului Miniștrilor al URSS, Iosif Vissarionovici STALIN, conducătorul muncitorilor și stegarul păcii

CREȘTINII EVANGHELICI BAPTIȘTI

La 4 martie a.c. Consiliul Unional al Creștinilor Evanghelici Bapțiști (VSEHB) a exprimat sincere condoleanțe Consiliului pentru Culte în legătură cu boala gravă a conducătorului iubit al țării noastre, Iosif Vissarionovici STALIN.

La 5 martie VSEHB a expediat tuturor prezbiterilor superiori telegrame cu rugămintea de a înălța rugăciuni fierbinți în toate bisericile pentru însănătoșirea lui Iosif Vissarionovici STALIN și a-i chema pe toți credincioșii să manifeste o mare și strânsă unire în jurul Guvernului Uniunii Sovietice.

La 6 martie a.c. VSEHB a exprimat sincere condoleanțe președintelui Consiliului pentru Culte, I. V. Poleanski cu ocazia pierderii nespus de mari, care s-a abătut peste țara noastră și peste întreaga omenire progresistă — decesul lui Iosif Vissarionovici STALIN — și a chemat toate comunitățile creștinilor evanghelici bapțiști la cea mai strânsă unire în jurul Guvernului Uniunii Sovietice și să cinstească memoria Marelui Conducător prin organizarea adunărilor de rugăciune în toate bisericile înălțând rugăciuni fierbinți pentru Guvernul nostru și pentru țara noastră sovietică.

La 6 martie a.c. VSEHB a expediat Sovietului Miniștrilor al URSS o telegramă în care își exprima adâncă durere din cauza pierderii ireparabile care s-a abătut peste Patria noastră scumpă — moartea lui Iosif Vissarionovici STALIN.

La 8 martie dimineața în comunitatea creștinilor evanghelici bapțiști de la Moscova a avut loc o adunare de rugăciune funebră, consacrată memoriei lui Iosif Vissarionovici STALIN.

Adunarea a fost începută de prezbiterul Orlov M. A. cu rugăciune, după care el a interpretat un imn („Гусли“ [„Harfa“], 219). Apoi președintele VSEHB, Jidkov I. I., a rostit o predică scurtă și a făcut o rugăciune. După rugăciune toți cei prezenți la adunare s-au ridicat și au cinstit memoria Marelui conducător al poporului sovietic, I. V. STALIN, cu un moment de reculegere.

La adunare au ținut cuvântări: prezbiterul sup. Orlov M. A., prezbiterul sup. în RSSU Andreev A. L. și secretarul VSEHB — Karev A. V. Predicile se succedau cu cântările corului. După cuvântarea lui Karev A. V. toți au îngenuncheat. Orlov M. A. și Jidkov I. I. s-au rugat ca Domnul să mângâie poporul sovietic în această durere; să binecuvânteze Noul Guvern și să mențină pacea în întreaga lume.

În încheiere A. V. Karev a ținut o predică de zidire. Seara adunarea de rugăciune a fost începută la fel de Orlov M. A. În afară de Orlov la această adunare de rugăciune au ținut predici cu îndrumări Ivanov I. G. și Goleaev M. I. Cânta corul. S-a cântat în comun imnul „Грустные тягостные минуты...” („Clipe triste de durere...“) [Тимпаны, 21].

La încheiere prezbiterul superior Orlov M. A. a făcut o rugăciune pentru țară și pentru Guvernul Sovietic.

Podiumul și amvonul erau decorate cu catifea neagră. [...]

Împluternicitul Consiliului pentru Culte
în or. Moscova și în regiunea Moscova

semnătura (S. BEȘAPOȘNIKOV)

31 martie 1953

(ASFR, fond 6991, inv. 3, dos. 760, f. 273-279)

SUPLIMENTUL 3

MREJELE OGPU-NKVD-MGB-KGB

Din anul 1922 pe lângă Biroul Politic al CC al PC(b)R activa Comisia antireligioasă secretă (CAR), ce constituia un stat-major de partid, unde erau elaborate în mare taină planurile de surpare a bisericii. Președintele permanent al comisiei era Emilian Mihailovici Iaroslavski (numele adevărat: Minei Izrailevici Gubelman). Comisia dirija prin intermediul directivelor și controla activitatea tuturor structurilor puterii (de partid, de stat, de apărare a ordinii publice) în vederea dezrădăcinării religiei prin toate mijloacele posibile: prin racolarea slujitorilor cultului, prin cenzurarea presei, prin dezinformare, prin arestări și operații de represalii, prin procese judiciare; a organizat Uniunea ateilor militanți etc. O atenție deosebită se acorda luptei cu sectanții. Munca enormă privind executarea hotărârilor CAR era îndeplinită de subsecția a VI-a a Secției secrete a GPU (șef — E. Tucikov, tot el — secretarul Comisiei Antireligioase).

Activitatea de nimicire a bisericii, începută de Secția secretă a GPU în anul 1922, ulterior a fost condusă ideologic de Secția de propagandă a CC al PCUS, iar executarea practică îi revenea secției a IV-a a direcției a V-a a KGB și Consiliului Afacerilor Religioase. Iată ce mărturisesc sursele competente despre activitatea acestor organe în perioada anilor 1961-1991:

„Controlul ideologiei a fost condus mulți ani de F. D. Bobkov, șeful direcției a V-a a KGB. Anume lui îi este îndatorată țara pentru represiunile împotriva poezilor, scriitorilor, pictorilor, savanților, activiștilor religioși, precum și pentru apariția problemelor cu «otkazniki» și cu «disidenții». Direcția a V-a n-a fost lichidată, ci, pur și simplu, i s-a schimbat denumirea, a devenit direcția «Z» — «Защита Конституции» («Apărarea Constituției»)...* Această direcție își continuă activitatea în sfera eterodocșilor, dar deocamdată în regim de fixare a datelor. Până la un timp.“

(V. Koroliov, colonel al KGB, „Секреты секретных служб“ [„Secretele serviciilor secrete“], „Огонек“, 1990, nr. 45, p. 30)

„Exista o linie de activitate, care era calificată ca luptă cu diversiunea ideologică a serviciilor secrete străine în mediul bisericii.

Această formulă era binevenită pentru toate cazurile: încercările de a căpăta Biblii din Occident, dorința bisericii de a obține o mai mare independență... Comitetul Securității de Stat a căpătat o influență nemaipomenită în toată istoria țării noastre: el a început să controleze (în afară de biserică, uniuni de creație, instituții superioare de învățământ) multe ministere“.

(Ia. Karpovici, colonel al KGB, „И за учеников стыдно“ [„Și pentru discipoli ne este rușine“], „Огонек“, 1989, nr. 37, p. 25)

„Unica linie de activitate a aparatelor regionale care aducea vreun rezultat dorit se raporta la activitatea sectelor bisericesti neînregistrate. Anume cu ele se ocupau cekiștii, infiltrându-i în mediul credincioșilor pe agenții lor, racolând informatori și provocatori“.

(O. Kalughin, general al KGB, „Совершенно секретно“ [„Strict secret“], 1993, nr. 9, p. 3)

Iuri Rozembau (doctor în științe juridice, profesor) definește în felul următor politica de stat cu privire la biserică:

Această politică are un caracter duplicitar... Din primii ani ai Revoluției din Octombrie, ai puterii sovietice lozincile PCUS cu privire la religie erau foarte democratice: „Libertate de conștiință“, „Libertate religiei“, „Libertate ateismului“. Toate acestea corespundeau programelor marxiste care, în aparență, aveau un caracter foarte uman. Și legi se emiteau, se pare, la fel foarte umane... Dar exista și reversul medaliei, cel neoficial, ascuns al vieții societății, inclusiv al bisericii. Și acest revers secret făcea o cu totul altă politică... Biserica

* Otkazniki (отказник) — cel care refuză să-și îndeplinească datoriile, în speță, serviciul în armată.

trebuia făcută propagandista politicii partidului nu numai în țară, ci și peste hotare. Și atunci a intrat în joc următoarea combinație: aparatul CC al PCUS, Consiliul Afacerilor Religioase și KGB... Ce scop își puneau Comitetul Securității de Stat și aparatul CC al PCUS? În ultimă instanță — crearea sistemului de conducere a bisericii de către stat.

În toate organizațiile religioase internaționale a pătruns mâna KGB-ului — în Mișcarea creștină de apărare a păcii, în Federația Baptistă Europeană, în Consiliul Mondial al Bisericilor etc. Ca rezultat toate susțineau acțiunile PCUS pe arena mondială și în țară. Comisia are materiale care mărturisesc că erau trimiși ofițeri ai KGB-ului să-și facă studiile în instituții de învățământ teologice de peste hotare. Apoi ei se întorceau de acolo deja „slujitori“ ai bisericii. (A. Nejnâi, „Огонёк“, 1992, nr. 18-19, p. 13)

Încă din 1921 pentru conducerea bisericii a început să se formeze o instituție secretă de control, care, ulterior, s-a lărgit și a crescut prin crearea unui sistem de denunțare și de racolare a slujitorilor. Sub conducerea celor din exterior se elaborau programele congreselor și se luau hotărâri în direcția necesară lor.

3.1. Raport cu privire la activitatea de informare și de agentură a Comisiei Extraordinare în rândurile slujitorilor cultului (anul 1921, secția secretă a CER)

Problema activității de informare și de agentură în rândurile slujitorilor cultului e o problemă arzătoare a CE (*Comisiei Extraordinare de luptă împotriva contrarevoluției, a sabotajului și a speculației — Nota trad.*) întrucât e greu de rezolvat, precum și din cauza că până acum CE nu i-a acordat atenția cuvenită...

Nu începe îndoială că ea trebuie urnită din loc. Și, ca să fie tradusă în viață cât mai repede și mai corect, e nevoie, pentru început, să se ia următoarele măsuri:

1. A ne folosi, în scopurile noastre, chiar de slujitorii cultului, îndeosebi de cei care îndeplinesc funcții importante în viața bisericii (arhieri, mitropoliți etc.), silindu-i, sub amenințarea pedepsei aspre, să emită anumite rezoluții cu privire la slujitorii bisericii, care ne pot fi de folos. De exemplu: încetarea agitației interzise cu privire la decrete, închiderea mănăstirilor etc.

2. A afla trăsăturile de caracter ale unor episcopi, vicarii, ca, folosindu-ne de goana lor după onoruri, să experimentăm felurite variante, protejându-le dorințele și intențiile.

3. Se recomandă a racola informatori dintre slujitorii bisericii numai după ce se ia cunoștință de starea lor spirituală și după ce se află amănunțit trăsăturile de caracter ale fiecărui slujitor al cultului. Materialele pot fi obținute pe diferite căi, dar în primul rând — prin confiscarea corespondenței în timpul perchezițiilor și făcând personal cunoștință cu mediul bisericii.

E necesar să cunoaștem interesul material al informatorilor din rândul slujitorilor cultului, deoarece numai în baza acestei calități mai putem găsi limbă comună cu popii, iar a conta pe atitudinea lor binevoitoare față de Puterea Sovietică e imposibil. Totodată subsidiile bănești sau în natură, fără îndoială, îi vor lega mai mult de noi și din alt punct de vedere, și anume: informatorul va fi un **rob veșnic al CE**, temându-se să-și deconspire activitatea.

Se practică și trebuie să se practice racolarea informatorilor și prin amenințarea cu întemnițarea din motive neînsemnate: speculație, încălcarea regulilor și a dispozițiilor autorităților etc.

Ce-i drept, metoda e destul de șubredă și poate fi folosită doar în cazul când obiectul racolării are un caracter slab și e lipsit de voință. Trebuie să se dea atenție, în primul rând, caracterului calitativ al rețelei de informatori, și nu celui numeric. Căci putem spera să culegem dintr-un anumit mediu materialele de care avem nevoie numai atunci, când sunt racolați informatori buni și racolarea este efectuată cu băgare de seamă.

Loț. Împutern. SS a CER

(AC a KGB, fond 1, inv. 5, dos. 360, f. 6).

3.2. Procese-verbale ale Comisiei Antireligioase de pe lângă Biroul politic al Direcției Centrale a PC(b)R. Anii 1922–1929

Strict secret

A se păstra în taină

PROCES-VERBAL Nr. 26 din 14.IX.'22

Au asistat: membrii Biroului politic, tov-șii: Kamenev, Stalin, Râkov, Tomskii, Kalinin
Secretarul CC — tov. Kuibâșev.

S-A AUDIAT: Punctul 11. Cu privire la congresul baptiștilor (tov. Smidovici, Kalinin, Unșliht).

S-A DECIS:

- a) A nu obiecta împotriva congresului baptiștilor.
- b) Propunerea tov. Kalinin de a scoate chestiunea de pe ordinea de zi a Prezidiului CECR.
- c) Pentru a lua cunoștință de caracterul mișcării de sectă și de diferitele curente dinăuntrul ei, să se creeze o comisie specială în a cărei componență să intre: tov-șii Galkin, Brihnichev, Smidovici și Tucikov. Convocarea să fie executată de tov. Smidovici.
- d) A obliga GPU împreună cu comisia sus-numită să desemneze câțiva tovarăși responsabili, care ar putea să asiste permanent la congresul baptiștilor și să prezinte la Biroul politic un raport cu privire la curentele care au apărut la el.

(ASR ISP, fond 17, inv. 163, dos. 295).

14 noiembrie 1922

S-A AUDIAT: Cu privire la literatura religioasă.

S-A DECIS:

- 1) Să fie interzisă, de regulă, orice importare a literaturii religioase.
- 2) Ca excepție, din când în când, Direcția Generală pentru literatură și edituri (GLAVLIT) poate da permisiune pentru importare cu încasarea taxei vamale stabilite.
- 3) A se aduce la cunoștința Direcției Generale pentru literatură și edituri că are dreptul să admită importarea literaturii religioase în Rusia numai cu permisiunea Comisiei pentru separarea bisericii de stat de pe lângă CC al PCR.
- 4) Importarea literaturii (evanghelia și biblia) cu permisiunea Comisariatului Poporului pentru Comerț Extern pentru asociația cooperativă „Слова истины“ („Cuvintele adevărului“) să se permită cu condițiile indicate în punctul 2 al acestei hotărâri.
- 5) Tipărirea literaturii religioase în Rusia să fie redusă la minimum, admițându-se tipărirea cu permisiunea Direcției Generale pentru literatură și edituri.
- 6) La livrarea literaturii să se explice sectanților că ea este destinată pentru comunitățile lor și nici-decum pentru a o distribui populației în scopul propagandei.

(ASR ISP, fond 17, inv. 112, dos. 565-a, f. 48)

PROCES-VERBAL nr. 41 din 5 decembrie 1923

S-A AUDIAT: Despre congresul baptiștilor.

S-A DECIS:

[...]

2. a) A lua notă de informația tovarășului Tucikov.
- b) A-l însărcina pe Tucikov, în caz de adoptare la congres a unei hotărâri în sens negativ cu privire la chestiunea militară, să dezbine congresul în două părți și să se străduiască să-i unească pe militariștii detașați cu evangheliștii.
- c) Să nu se obiecteze la congres împotriva arestării unor delegați, inclusiv Tihoncenko și Șilov, pentru acțiunile lor antisovietice. [...]

(ASR ISP, fond 17, inv. 112, dos. 565-a, f. 46-47)

Strict secret
A SE PĂSTRA ÎN TAINĂ

PROCES-VERBAL Nr. 41^a din 12 decembrie 1923

S-A AUDIAT	S-A DECIS
[...]	
2. Informația despre congresul panrus al bapțiștilor.	2. a) A lua notă de raport. b) A însărcina GPU să ducă mai departe linia de dezbinare a bapțiștilor, întrebuintând în acest scop congresul bapțiștilor din Caucaz care urmează să aibă loc. c) A-i izola din mijlocul bapțiștilor pe toți foștii ofițeri în armata țaristă, care au intrat în rândurile bapțiștilor după revoluție.
[...]	
4. Cu privire la evangheliști.	4. A însărcina GPU să ia măsuri de neutralizare a influenței acelei părți a evangheliștilor care s-au abătut și care nu recunosc serviciul militar obligatoriu.
5. Despre directiva cu privire la traducerea în viață a stilului nou calendaristic în regiuni.	5. A însărcina GPU să dea, pe linia lui, o directivă în regiuni cum că persoanele care nu acceptă stilul nou să nu fie supuse represiunilor dacă această împotrivire nu are un caracter contrarevoluționar.

PROCES-VERBAL Nr. 59 din 22 noiembrie 1924

S-A AUDIAT: 1. Despre sectanți (raport a prezentat tov. Smidovici)

S-A DECIS: 1. a) Conținutul tuturor revistelor editate de sectanți să fie limitat la problemele religioase și la expunerea mărturisirii lor de credință

[...]

c) A însărcina OGPU să lucreze în mijlocul sectanților în direcția dezmembrării lor după indiciul de clasă.

d) Din cauza înmulțirii petițiilor reprezentanților sectanților de peste hotare cu privire la permisiunea venirii lor în URSS, a se accepta numai venirea reprezentanților organizațiilor sectante ale acelor state, care au recunoscut URSS. Iar reprezentanții țărilor care n-au recunoscut URSS să nu li se dea permisiune, lucru despre care să fie informat NKVD.

f) A însărcina OGPU să ia măsuri de desființare și neîngăduire a cercurilor religioase de sectă pentru tineret.

g) A recunoaște că activitatea predicatorilor religioși, inclusiv a celor ce aparțin sectelor, poate fi desfășurată fără permisiune doar în limitele parohiei lor. Iar pentru ținerea predicilor, a discursurilor tematice speciale etc. în afara limitelor parohiei lor, predicatorii trebuie să aibă o autorizație corespunzătoare [...]

PROCES-VERBAL Nr. 66 din 5 mai 1925

S-A AUDIAT:

Examinarea petiției Uniunii Baptiste cu privire la eliberarea a șase bapțiști, exilați în diferite locuri la începutul anului 1924.

S-A DECIS:

e) A se recunoaște posibilă eliberarea înainte de termen a lui TIMOȘENKO și LEVENDANTO. Lui ȘILOV și lui HOMEAK să li se ofere posibilitatea de a-și executa deportarea la Moscova. GLAGOLEV și PRINȚEV să nu fie eliberați, ci să fie lăsați în locurile lor de exil [...]

PROCES-VERBAL Nr. 92 din 1 octombrie 1927

S-A AUDIAT:

S-A DECIS:

Despre noul curent în baptism, despre revista și congresul lor (tov. Tucikov).
A recunoaște oportună existența paralelă a ambelor curente în baptism.
Să se dea permisiunea de a convoca Congresul și să fie însărcinat tov. POPOV să treacă această problemă prin Secretariatul CC.

PROCES-VERBAL nr. 93 din 12 noiembrie 1927

S-A AUDIAT:

S-A DECIS:

Problema oferirii permisiunii pentru evangheliști de a convoca Plenara Consiliului guberniei Moscova pe data de 27 noiembrie 1927.

A se permite [...]

S-A AUDIAT:

S-A DECIS:

Cu privire la lichidarea a trei comunități evanghelice de la Moscova, care sunt focare de răspândire a propagandei antisovietice (antimilitariste). (tov. TUCIKOV).

Recunoscând că e extrem de periculoasă existența acestor comunități, a însărcina OGPU să le lichideze.

PROCES-VERBAL Nr. 95 din 15 februarie 1928

S-A AUDIAT:

S-A DECIS:

Reglementarea problemei privind disputele antireligioase. (tov. Tuckov)
A-i însărcina pe tov. TUCIKOV și LOGHINOV să scrie o circulară și s-o prezinte pentru a fi aprobată de CC al PC(b)R. În circulară trebuie să se indice că disputele anti-religioase pot fi permise numai în cazul când din partea noastră participă ca referenți sau oponenți atești puternici și bine pregătiți. [...]

S-A AUDIAT:

S-A DECIS:

Problema permisiunii evanghelistului PROHANOV de a pleca în America.
A i se permite lui PROHANOV să plece peste hotare.

Strict secret
A se păstra în taină

PROCES-VERBAL Nr. 103 din 21/VII/1928

AU ASISTAT: membrii comisiei — tov. IAROSLAVSKI, SMIDOVICI, STUKOV, LEBEDEV LUKACEVSKI ȘI TUCIKOV, CEMERISSKI ȘI GONCEARSKAIA.

S-A AUDIAT:

S-A DECIS:

[...]

pct. 8. Despre închiderea bisericilor.
(tov. Smidovici)

pct. 8. Ținând seama de intensificarea solicitărilor organizațiilor antireligioase, sociale și cultural-educative privind închiderea bisericilor și a altor case de rugăciune și menționând, în legătură cu aceasta, închiderea tot mai frecventă a celor din urmă, CAR consideră necesar ca orice închidere a vreunei case de rugăciune să fie precedată de o muncă intensă de pregătire în ce privește antrenarea unui număr cât mai mare de muncitori din această regiune în închiderea localului dat. Totodată persoanele oficiale, care ar cere închiderea caselor de rugăciune nu trebuie să fie organizații antireligioase sau celule comsomoliste, ci cetățeni fără de partid. Însă cei urmă se pot pronunța doar ca inițiatori, care să intervină pentru accelerarea închiderii localurilor. Fără o muncă de pregătire asiduă, numai pe calea măsurilor administrative, pot fi închise doar acele case de rugăciune a căror lichidare e determinată de o necesitate reală: împiedică construcția noilor clădiri, circulația rutieră normală, există pericolul năruirii construcției date etc. [...]

(ASR ISP, fond 17, inv. 113, dos. 871, f. 18-21)

PROCES-VERBAL Nr. 118 din 4 noiembrie 1929

S-A AUDIAT: 5. Despre centrele religioase ale sectanților (tov. Tucikov).

S-A DECIS: a) Întrucât se observă tendința conducătorilor sectanților de a dizolva centrele religioase ale sectanților (Unionale, regionale, districtuale și raionale), a se declara necesară contribuția la această dizolvare, fără a se admite totodată ca, în locul centrelor dizolvate, să se creeze alte organizații sau uniuni, de tip mai periculos.

b) La următoarea ședință a CAR să se audieze raportul tov. Tucikov privind situația organizațiilor bisericesti [...]

PREȘEDINTELE CAR
SECRETAR:

(IAROSLAVSKI)
(TUCIKOV)

"17" noiembrie 1929

3.3. Raportul de activitate al Comisiei antireligioase a CC al PC(b)R, prezentat la Biroul politic al CC al PC(b)R, asupra muncii efectuate (28 noiembrie 1922)

RAPORT CU PRIVIRE LA ACTIVITATEA COMISIEI ANTIRELIGIOASE de pe lângă CC în perioada de la 12 până la 27/XI/1922

[...]

4. ÎN SFERA LUPTEI CU SECTELE.

În perioada indicată, munca comisiei și a organelor auxiliare, create de ea, s-a manifestat în următoarele. [...]

Studierea situației actuale a sectelor i-a permis comisiei să constate existența, în timpul de față, a două categorii de secte în federația sovietică:

Din prima categorie fac parte sectanții evident loiali față de puterea sovietică și care nu prezintă niciun pericol pentru ea: molocanii, duhoborii*, ștundiștii etc.

Din categoria a doua — cei înclinați spre restaurarea burgheziei sau spre anarhismul micii burghezii și care dispun de relații considerabile cu cercurile contrarevoluționare de peste hotare. Din numărul lor fac parte tolstoștii** (îndeosebi aripa de dreapta, condusă de Certkov și Bulgakov), bapțiștii, evangheliștii, uniunea tinerilor creștini etc.

O trăsătură caracteristică a bapțiștilor și evangheliștilor, care erau absolut loiali față de militarismul țarist în trecut, este nedorința de a face serviciul militar în Armata Roșie. În scopul luptei cu contrarevoluția, care își camuflează intențiile sub steagul sectarismului, comisia a hotărât:

1. A introduce precizări în articolele de lege care reglementează serviciul militar pentru sectanți, ca să poată fi eliberați pe viitor numai cei din sectele care nu serveau în armată înainte de revoluție.

2. Odată cu reducerea Armatei Roșii și a efectivului ei auxiliar, să se considere necesară curățarea Armatei, în primul rând, de elemente care nu doresc să depună jurământul solemn de apărare a Republicii cu arma în mână. S-a hotărât ca personalul conducerii aripii de dreapta a tolstoștilor și al uniunii tinerilor creștini (în număr de 7 persoane) să fie expulzat din țară imediat. Cu privire la bapțiști și evangheliști, GPU a fost însărcinat să adune materiale care ar constata activitatea lor contrarevoluționară.

28/XI/22

PREȘEDINTELE COMISIEI — N. N. POPOV

(CPSDICR***, fond 5, inv. 2, dos. 55, f. 158-161)

* Duhobori (духоборы) — secta „creștinilor duhovnicești“, care s-a contrapus ortodoxismului, apărută în Rusia în a doua jumătate a sec. al XVIII-lea.

** Tolstoști — urmași ai mișcării moral-religioase bazate pe învățătura lui L. N. Tolstoi.

*** CPSDICR — Centrul de Păstrare și Studiere a Documentelor Istoriei Contemporane din Rusia.

3.4. Telegramă poștală a șefului secției din gubernia Omsk a RP a GPU în Siberia

or. Omsk

[mijlocul lunii ianuarie 1923]

Ca răspuns la telegrama poștală nr. 2073/s, vă aduc la cunoștință că... a fost plănuită și va fi tradusă în viață următoarea măsură: **în cercurile baptiste descoperite în gubernie vor fi infiltrați membri bine instruiți ai UTCR (comsomoliști, care se vor da drept bapțiști), ei vor acționa conform directivelor comitetului gubernial al PCR în vederea destrămării cercurilor din interior**, informându-ne totodată dacă în aceste cercuri sunt atrași tineri de până la 18 ani.

Presiunea administrativă va consta în următoarele: secția administrativă a comitetului executiv gubernial a emis ordinul cu privire la înregistrarea tuturor cultelor religioase din gubernie, calculându-se timpul, ca ele să nu reușească să se înregistreze (până acum n-a fost înregistrată nicio comunitate).

După expirarea termenului de înregistrare va fi emis ordinul de a se interzice întrunirile comunităților neînregistrate. Secția administrativă va lua de la noi listele bisericilor din gubernie, care figurează conform datelor cancelariei secției baptiste din Siberia, tot din ele pot fi extrase persoane aparte, asupra cărora trebuie să se exercite presiune.

Pe cei mai activi, conform dispozițiilor noastre, secția administrativă îi va amenda, iar în cazul incapacității de a achita amenda, ea să fie înlocuită cu muncă forțată, ceea ce va determina o izolare temporară.

Listele cerute de Dumneavoastră în nr. 2073, ale comunităților care au delegat reprezentanți la congresul bapțiștilor, au fost anexate la raportul din 12/01 a.c. cu nr. 180/s.

Secția gubernială a GPU cere sancțiunea Dumneavoastră pentru măsurile indicate în prezenta.

Șeful secției guberniale Omsk a GPU	Tiunov
Șeful Secției secrete	Bauer

(ASRO, fond 32, inv. 1, dos. 275, f. 63)

3.5. Directiva nr. 32/s a secției administrative a județului Omsk, dată tuturor comitetelor executive din gubernie, cu privire la măsurile de extirpare a baptismului

or. Omsk

6 februarie 1923

Expediind, pentru informare, în provincii copia dispoziției date de GPU împuterniciților GPU în județe, Secția administrativă gubernială, în legătură strânsă cu comitetul județean al PCR și cu împuternicitul GPU, propune **să se ia măsuri urgente de extirpare a baptismului. În rând cu măsurile de dezmembrare a comunităților din interior, luați măsuri administrative.** Percepeți impozite pe cât e posibil de mari pe casele de rugăciune, nu admiteți adunările bisericilor fără permisiunea comitetului executiv județean, trageți-i la răspundere administrativă pe membrii activi ai comunităților pentru nerespectarea hotărârilor obligatorii. În general trebuie să se frâneze pe orice cale lucrarea lor.

Comunitățile care n-au fost înregistrate conform propunerii comitetului executiv gubernial din 16.XII.'22, nr. 216 și din 27.XII.'22, nr. 227 să fie închise. Trebuie să se acționeze cu multă băgare de seamă și, bineînțeles, ar fi de dorit ca bisericile să se descompună singure.

Listele tuturor comunităților care urmează a fi înregistrate conform ordinelor nr. 216 și nr. 227, a celor înregistrate și a celor închise, să fie transmise la Secția administrativă gubernială pe data de 1 și pe data de 15 a fiecărei luni.

Despre toate măsurile luate să ne informați detaliat.

Șeful Secției administrative guberniale	[semnătura lipsește]
Secretar	[semnătura lipsește]

(ASRO, fond 32, inv. 1, dos. 275, f. 70)

3.6. Directiva nr. 476/s a Reprezentantului Plenipotențiar al OGPU în Siberia către șefii secțiilor guberniale ale GPU

or. Novonikolaevsk

28 iunie 1923

Pe alocuri lupta cu sectele și cu creșterea influenței lor, conform directivelor noastre, traduse în viață, probabil, în mod neîndemânatic, a ajuns la un grad de represiune atât de mare, încât, drept consecință, **vedem trecerea sectanților în ilegalitate.**

Astfel, de exemplu, în gubernia Eniseisk sectanții, terorizați de represiuni, se adună pentru rugăciune respectând o clandestinitate absolută, cu filtrarea strictă a celor care au dreptul să asiste la aceste adunări. Locul adunărilor se schimbă permanent etc.

Acestea sunt cazuri tipice și ne silesc să tragem concluzia că asemenea metode de luptă cu creșterea sectelor creează înrăire, creează grupuri sau chiar organizații ilegale, ce desfășoară o activitate contrarevoluționară față de Puterea sovietică și care vor fi silite neapărat să intre în luptă activă cu noi sau să se opună măsurilor noastre.

Bineînțeles, organele GPU nu pot realiza o asemenea politică. În felul acesta, **în jurul sectanților se creează o aureolă de martiriu, ca fiind prizonieri de Puterea sovietică.**

De aceea se propune tuturor șefilor secțiilor guberniale ale GPU să fie extrem de precauți când traduc în viață directivele noastre, să respecte tactul cuvenit în munca cu sectele, ca să nu-i provocăm pe sectanți să treacă în ilegalitate, cum se întâmplă acum.

Întrucât directivele reprezentantului plenipotențiar (RP) al GPU cu privire la închiderea, sub un pretext plauzibil, a tuturor organelor de conducere ale organizațiilor sectante, a caselor de rugăciune, precum și cu privire la dizolvarea comunităților sunt traduse în viață deja în întreaga Siberie, să nu se mai împiedice de-acum aceste secte să-și reia activitatea pe calea înregistrării respective la secțiile administrative, ci **lupta noastră împotriva sectelor trebuie să fie îndreptată în direcția dezmembrării lor din interior și a scindării în grupuri separate, ceea ce se poate realiza, desigur, numai dispunând de o rețea informativă bine organizată și influentă, care lipsește până acum în secțiile guberniale.** Puneți de acord această chestiune cu comitetele guberniale.

Despre lucrarea efectuată în această direcție și despre rezultatele ei să ne informați în dările de seamă lunare cu privire la secte.

Locș. RP a GPU în Siberia

Bak

Șeful SS a RP a GPU în Siberia

Velikoselțev

Pentru conformitate: împuternicitul SS Lițis

(ASRN, fond II-1, inv. 2, dos. 372, f. 24)

3.7. Circulara nr. 673/s a Biroului Siberian al CC al PC(b)R cu privire la noua tactică de luptă cu sectanții

or. Novonikolaevsk

16 iulie 1923

Munca de dezmembrare a organizațiilor sectante, care, în multe regiuni, a căpătat un caracter de represiuni administrative împotriva comunităților sectante în formă de refuz de a le înregistra la secțiile administrative, în formă de dizolvare a lor etc., a provocat trecerea organizațiilor sectante în ilegalitate, complicând și împiedicând astfel lupta noastră cu influența lor. De aceea Biroul Siberian propune: a pune capăt sistemului de represiuni administrative în provincii, a nu împiedica înregistrarea comunităților sectante, **dându-le posibilitate să se legalizeze, ca să fie în câmpul nostru vizual.**

Centrul atenției în munca organizațiilor de partid și a organelor GPU trebuie să fie dezmembrarea lor din interior, subminarea influenței lor ideologice, scindarea în grupuri separate și înăsprirea luptei în interiorul sectei.

În locul secretarului Biroului Siberian al CC al PCR

Zaslavski

(ASRN, fond II-1, inv. 2, dos. 245, f. 188)

3.8. Telegramă poștală a RP al GPU în Siberia către șefii secțiilor guberniale (SG) și către șefii secțiilor districtuale ale GPU din Siberia, copia RP al GPU în Extremul Orient și SG Semipalatinsk a GPU

or. Novonikolaevsk

1 august 1923

Ca urmare a directivei noastre nr. 476/s din 28 iunie a.c., conform materialelor studiate ale secțiilor guberniale ale GPU, se constată dezvoltarea mișcării sectante în Siberia.

Politica represiunilor, realizată de noi, n-a dat rezultatul cuvenit, ci dimpotrivă — a determinat sectele să-și intensifice activitatea, fie și ilegal.

Elementul predominant al sectelor din Siberia este chiaburimea, care tinde să se grupeze în jurul organizațiilor sectante și, drept urmare, acestea se pot transforma în organizații pur politice, contrarevoluționare. Agitația antimilitaristă desfășurată de predicatorii sectelor, în primul rând, asigură succes în atragerea noilor membri.

Sectele din Siberia întrețin legături foarte strânse atât cu cele din Extremul Orient, cât și cu cele din Rusia (iar prin ele și cu cele din străinătate), primesc de la acestea ziare, cărți, literatură, ajutor material.

Pentru a-și crea o bază economică, sectanții au început să organizeze, în ultimul timp, cooperativele lor, întovărășiri de muncă, ceea ce duce la fondarea cooperării sectante (chiaburești) la sat.

Aspirația chiaburimii de a-și concentra puterile și de a crea o organizație unică își găsește manifestarea în tendința, clar conturată, de a uni diverse secte (baptiști, evangheliști etc.). În curând, probabil, se vor uni din punct de vedere organizatoric cele mai mari grupuri sectante. Primele experimente au fost făcute deja în Caucaz, unde a avut loc congresul tuturor sectelor, la care s-a hotărât să se realizeze unirea lor. În viitorul apropiat se plănuiește un congres comun pe scara întregii Rusii. Apelul de a organiza acest congres a fost făcut deja și a fost expedit organizațiilor sectante din Siberia.

În felul acesta, în fața secțiilor guberniale ale GPU din Siberia stă următoarea sarcină operativă: a studia mișcarea sectantă, necunoscută de noi până acum. Pentru aceasta e nevoie de următoarele măsuri:

1) **Să se înceapă imediat, organizarea unei rețele temeinice de informatori în rândurile sectanților, făcând tot posibilul pentru a-i avea (informatori) nu numai în organizațiile de conducere, ci mai cu seamă în celulele de bază**, care contactează nemijlocit cu țărâtimea și exercită influență asupra ei.

2) Să se studieze foarte minuțios procesul de organizare a elementelor chiaburești în jurul sectanților, să se culeagă informații cu privire la toate cazurile de manifestare a activității contrarevoluționare din partea lor.

3) Să se constate clar tendința spre unirea grupurilor sectante și să se determine principiile comune în a căror bază va avea loc această unire.

4) Să se fixeze toate cazurile de înființare de către sectanți a organizațiilor economice ale acestora (îtovărășiri de muncă, cooperative), controlându-se componența lor socială.

5) Să se urmărească activitatea predicatorilor sectanți; față de cei care se ocupă evident cu organizarea contrarevoluționară să se ia măsuri corespunzătoare.

6) Să se identifice legăturile sectanților din Siberia, precum și a celor din Extremul Orient, cu sectanții din străinătate și cu cei din Rusia; să se instituie interceptarea minuțioasă și precaută a corespondenței tuturor comunităților și conducătorilor acestora.

7) Să se urmărească în mod deosebit activitatea sectanților în mijlocul tineretului și al Armatei Roșii și să fie înregistrate toate cazurile ce caracterizează activitatea sectelor în această direcție. [...]

9) Să se înregistreze exact toate comunitățile sectanților, membrii și conducătorii lor. [...]

11) Până la data de 15 octombrie să se prezinte listele informatorilor din mediul sectanților, în forma stabilită, împreună cu referințele lor. [...]

Locuț. RP al GPU în Siberia

— Bak

Copie conformă cu originalul: împuternicitul SS a Reprezentanței

— Kuzmin

(ASRN, fond II-1, inv. 2, dos. 372, f. 133-134)

**3.9. Raportul șefului subsecției a VI-a a Secției secrete a OGPU, E. A. Tucikov,
prezentat șefului Secției secrete a OGPU, T. D. Deribas,
cu privire la munca efectuată în decursul anului 1923**

ȘEFULUI SECȚIEI SECRETE A OGPU — tov-lui DERIBAS

**Raport
asupra muncii Subsecției a VI-a a SS a OGPU în anul 1923**

Mai întâi de toate trebuie să menționez că aproape până în 1923 munca Subsecției a VI-a consta exclusiv în activitatea cu caracter pur informativ, atât în ce privește preoțimea, cât și în ce privește mediul sectanților. Către timpul acela rețeaua informativă era organizată extrem de slab, ea includea numai lucrarea informativă și nimic mai mult. În anul 1923 în sfera informării s-au obținut rezultate pozitive, de aceea Subsecția a VI-a a căpătat posibilitatea nu numai să fie informată privind starea unor organizații care intră în competența ei, ci să și conducă aceste organizații. Vorbind absolut obiectiv, în decursul anului 1923 Subsecția a VI-a a obținut rezultate considerabile atât în ce privește munca cu preoțimea, cât și în ce privește mediul sectanților. [...]

2. CU PRIVIRE LA SECTANȚI: În anul 1923 au fost obținute rezultate pozitive și în această sferă. Până în 1923 subsecția aproape că nu se ocupa cu sectanții, lucru care le-a dat posibilitate celor din urmă să-și răspândească pe larg activitatea și să-și lărgească rândurile, iar dauna principală și deosebit de mare sectanții (îndeosebi cei mai numeroși dintre ei: bapțiștii și evangheliștii) au adus-o prin refuzul lor de a-și face serviciul militar. În felul acesta în fața direcției stătea sarcina: în primul rând, ca sectanții să accepte a servi în Armata Roșie; iar în al doilea rând, a opri creșterea lor numerică și a introduce dezbinare, lucru care a și fost realizat de Subsecție — Congresul Evangheliștilor din Rusia, care a avut loc în septembrie la Petrograd, a adoptat o rezoluție în sens pozitiv cu privire la atitudinea lor față de Puterea Sovietică, iar în ce privește problema militară, a confirmat că membrii creștinilor evanghelici sunt datori să-și facă serviciul în rândurile armatei, ceea ce a dus la dezbinare în secta lor, unită până atunci.

La fel și congresul bapțiștilor, care a avut loc de curând la Moscova, a introdus dezbinare: după el s-a detașat o parte considerabilă a bapțiștilor, compusă din nemți și caucazieni.

Pe lângă toate acestea, în 1923, datorită căpătării, în acest răstimp, a unei rețele informative solide în mediul sectanților, lucrarea dată va continua în aceeași direcție. Cu privire la alte secte, mai puțin numeroase, în decursul anului 1923 s-a efectuat o activitate la fel de considerabilă. De exemplu: a fost lichidată complet secta „Armata salvării“ și „ioniții“, se efectuează o lucrare preliminară în acest sens și cu privire la ortodocșii de rit vechi și la molocani.

În general vorbind, în decursul anului 1923 Subsecția a VI-a a SS a GPU a desfășurat o activitate amplă, care a dat un șir de rezultate pozitive și, datorită informațiilor căpătate, e asigurată o astfel de activitate și pe viitor.

ȘEFUL SUBSECȚIEI A VI-a A SS a OGPU: E. TUCIKOV

12 decembrie 1923

(AC a FSB, fond 2, inv. 4, dos. 372, f. 115-117)

3.10. Raportul șefului subsecției a VI-a a Secției secrete a GPU, E. A. Tucikov, prezentat șefului Secției Secrete a GPU, T. P. Samsonov, cu privire la „linia de luptă“ pentru timpul apropiat

În scopul executării dispoziției Dumneavoastră cu privire la linia de luptă cu partidele politice, pe care o plănuiește Subsecția în timpul apropiat, vă informez: [...]

4) A adânci dezbinarea dintre grupurile bisericești și a crea o neîmpăcare totală în mijlocul lor în ceea ce privește canoanele și dogmele, ca biserica nouă să nu fie o organizație unitară și bine încheată. [...]

7) Cu privire la sectanți — trebuie schimbată linia de luptă, să se ia una mai dură, decisivă. Toate comunitățile neînregistrate să fie lichidate. Conducătorii să fie expulzați din țară.

8) A nu se permite în niciun caz introducerea în țară a literaturii de peste hotare și a nu li se da posibilitatea de a edita organe de presă în Rusia.

9) A nu se admite propaganda religioasă, care e realizată de sectanți prin predicatorii trimiși în provincii.

10) A utiliza toate mijloacele pentru discreditarea sectanților din punct de vedere moral și politic.

11) A se curăța Armata Roșie de elementele antimilitariste.

"5" februarie 1923

Șeful Subsec. a VI-a a SS a GPU: E. Tucikov

(ASR ISP, fond 76, inv. 3, dos. 306)

**3.11. Notă-raport cu privire la bugetul Secției Secrete a OGPU
(și anume privind cheltuielile strict confidențiale pe anii 1924-'25)**

Către PREȘEDINTELE OGPU, tov. DZERJINSKI

Strict secret

Clericul și sectele.

Cu contribuția rețelei informative, mărite de cinci ori comparativ cu anul trecut, au fost obținute următoarele rezultate:

[...] 10) A fost mărit numărul de informatori speciali în secte de trei ori comparativ cu anul 1923. Cu contribuția informatorilor, s-a produs dezbinare între adepții și oponenții serviciului militar în următoarele secte: a Evangheliștilor, a Bapțiștilor, a Molocanilor, a Adventiștilor etc.

11) S-au convocat 10 congrese panruse și regionale. La toate congresele a fost recunoscut serviciul militar.

13) Au fost lichidate sectele: a) „Armata Salvării“ (secție a Organizației mondiale),

14) În afară de aceasta, **am izbutit să obținem conducerea în secret atât a clericului ortodox, cât și a sectanților.**

ȘEFUL SUBSECȚIEI a VI-a a SS a GPU: (TUCIKOV)

(ASR ISP, fond 76, inv. 3, dos. 306, f. 152-159)

3.12. Darea de seamă a șefului subsecției a VI-a a Secției secrete a OGPU, E. A. Tucikov, locțiitorului președintelui OGPU, V. R. Menjinski, cu privire la activitatea subsecției în decursul anului 1923

Strict secret.
A se păstra în taină.
Ca și cifrul.

LOCTIITORULUI PREȘEDINTELUI OGPU, tov. MENJINSKI,

DARE DE SEAMĂ

a șefului Subsecției a VI-a a SS a OGPU asupra muncii efectuate în ce privește preoțimea și sectanții în anul trecut, 1923

Cu privire la sectanți. O creștere numerică considerabilă a sectanților în Rusia a început de pe vremea revoluției. A contribuit la o astfel de dezvoltare, în special, faptul că sectanților li s-a oferit dreptul de a fi scutiți de serviciul militar din motive de conștiință. Anume cu aceasta a și trebuit să începem lucrul în ce privește problema sectanților.

Pregătirea de Congresul unional al evangheliștilor din Rusia și organizarea acestui congres

Începând temeinic această lucrare de la mijlocul anului 1923, și punându-ne drept sarcină a-i sili pe sectanți să recunoască serviciul militar obligatoriu pentru ei în Rusia Sov., precum și a lipsi organizațiile lor de unitate și, în felul acesta, a opri creșterea numerică a sectelor, alegând, pentru acest scop, cel mai convenabil și prielnic moment de a-l racola pe conducătorul numeroasei secte a creștinilor evanghelicici, I. S. Prohanov, pentru că a răspândit apelul antimilitarist "O voce din Răsărit", noi am reușit, în procesul acestei racolări să-l determinăm să recunoască serviciul militar obligatoriu pentru evangheliști. Cu acest scop el a și scris, împreună cu alți cinci evangheliști cu vază, o epistolă în acest duh. Astfel a fost făcut primul pas de abatere a sectanților de pe poziția antimilitaristă.

Pentru consolidarea și traducerea în viață a opiniilor expuse în epistolă, curând după publicarea ei a fost convocat, la Leningrad, Congresul unional din Rusia al creștinilor evanghelicici, la care au participat aproape 300 de reprezentanți din biserici. La acest congres s-a constatat îndată că, prin epistola sa, Prohanov a produs dezbinare în mediul sectanților, lucru de care el se temuse mult la scrierea ei. Sub presiunea atitudinii negative a delegaților față de epistolă PROHANOV și alți evangheliști, care o semnaseră, aveau intenția s-o retracteze și să spună că a fost comisă o greșeală etc. Însă, datorită prezenței agentului nostru la congres, am reușit să-l convingem pe PROHANOV că prin această faptă își va submina autoritatea. După o îndelungă ezitare PROHANOV a hotărât să promoveze definitiv acest punct de vedere și congresul a adoptat, prin majoritatea voturilor, o rezoluție în acest spirit.

O parte nu prea mare din delegați, nesatisfăcuți și înrăiți din cauza acestei hotărâri, au declarat îndată protest și au hotărât să nu i se supună. Întorcându-se în comunități, ei au inițiat o campanie contra lui PROHANOV și contra rezoluției adoptate la congres privind problema militară și, formând un grup de sine stătător, au început să expedieze prin toate comunitățile epistola lor, indicând spre fapta anticreștină a congresului și a companiei lui PROHANOV. Adepții lui PROHANOV, la rândul lor, au început să-i preseze și, în fine, s-a ajuns până acolo că aceștia, în persoana lui ANDREEV, ajutorul cel mai apropiat al lui PROHANOV, au început să ne ceară să lichidăm acest grup, motivând că el este ostil față de Puterea Sovietică nu numai în ce privește problema militară, ci și în sfera politică, întrucât este format din elemente burgheze. Conform acestei declarații și la cererea lor, a fost arestat și deportat unul din liderii acestui grup — SVELIEV, anume acel SVELIEV, care semnase epistola împreună cu PROHANOV, iar apoi și-a schimbat poziția și a trecut în grupul antimilitariștilor.

Pregătirea de Congresul panrus al bapțiștilor

Datorită acestei confruntări a grupurilor evangheliștilor, secta bapțiștă, care nu se deosebește cu nimic

de cea dintâi în ce privește mărturisirea de credință, a reușit să atragă de partea sa câteva comunități provinciale. Lucrul acesta i-a înrăit la extrem pe evangheliști (adeptii lui Prohanov) și au început să mă roage să influențez asupra baptiștilor ca să recunoască și ei serviciul militar obligatoriu.

Neavând posibilitate să acționăm de sus, ca în secta evanghelistă, am început această campanie de la păturile de jos, adică de la comunitățile baptiste din provincii, pregătindu-i, cu ajutorul informatorilor, de congresul panrus al Uniunii Baptiste.

Congresul și-a început lucrările în noiembrie 1923, au sosit mai bine de 200 de delegați. Dispoziția celor adunați era atât de încordată, încât din o singură frază a vreunui delegat care apăra punctul de vedere al congresului evangheliștilor se trăgea concluzia că el e agent secret al GPU. La formarea acestei dispoziții în rândurile delegaților a contribuit mult Colegiul baptiștilor în persoana lui PAVLOV, TIMOȘENKO și alții, intenționând să adopte, cu orice preț, la congres o hotărâre contrară celei adoptate de evangheliști în problema militară și, în felul acesta, să atragă majoritatea evangheliștilor de partea lor, precum și să-și demonstreze stoicismul cu privire la această problemă înaintea tuturor sectelor. Într-un asemenea spirit a decurs tot congresul. La finele congresului o parte din delegați (agenții noștri) au început să insiste mai cu îndrăzneală asupra luării unei hotărâri pozitive în această direcție. Pe ei au început să-i susțină toți delegații baptiști nemți. Văzând că se poate produce o dezbinare la congres, colegiul a căutat soluții de compromis și congresul a adoptat, în acest spirit, o rezoluție care nu i-a satisfăcut nici pe cei de dreapta, nici pe cei de stânga, mai ales pe cei de mijloc, care, plecând de la congres, au început o campanie de organizare a unui Colegiu panrus paralel. Aflând lucrul acesta, PAVLOV și cei din colegiu, ținând seama de toate urmările comportării confuze a baptiștilor, au hotărât să se întâlnească cu mine și să se sfătuiască cum să iasă mai bine din această situație. Le-am recomandat să corecteze greșeala congresului prin o epistolă specială semnată de întreg consiliul, expunând în ea punctul de vedere clar și bine determinat cu privire la serviciul militar al baptiștilor, ceea ce ei au și făcut. Au redactat o epistolă în spiritul lui PROHANOV și au expedit-o tuturor membrilor consiliului pentru a fi semnată.

Epistola n-a fost publicată încă, deoarece nu s-au adunat încă toate semnăturile, dar deja o parte din baptiști, după ce au aflat de ea, încep să reproșeze consiliul de slugărnicie, de poziție necreștină etc.

Fără îndoială, îndată ce vor afla de această epistolă masele largi ale baptiștilor, dezbinarea va fi inevitabilă, ca și la evangheliști. Drept rezultat, se poate aștepta unirea baptiștilor-antimilitariști cu evangheliștii-antimilitariști.

Așadar, evangheliștii și baptiștii au recunoscut serviciul militar obligatoriu în Rusia Sovietică pentru toți membrii lor și, în consecință, s-a produs o schismă în mediul lor.

Acest fenomen va servi, evident, în primul rând, la încetarea creșterii numerice a sectanților și îi va determina la demoralizare.

Toate celelalte secte: molocanii, adventiștii etc., ne-au interesat mai puțin decât primele două, căci ele sunt puțin numeroase și nu au o asemenea disciplină ca cele dintâi. Fără îndoială, le va veni și lor rândul, căci am început să lucrăm intensiv cu sectanții abia de la mijlocul anului 1923.

Șeful SUBSECȚIEI a VI-a — Tucikov

"27" februarie 1924

(ASR ISP, fond 17, inv. 87, dos. 176, f. 146-149)

sectanții din Rusia stăteau pe poziție antimilitaristă și nu-și făceau serviciul militar. În luna august, cei mai cu vază membri ai creștinilor evanghelici în frunte cu Prohanov — conducătorul lor — au publicat o epistolă, în care au lansat un apel către sectanți de a-și face serviciul militar. Această epistolă a pus în mișcare toate masele sectanților. Ei o citeau cu revoltă și cu o înrăire nemaivăzută. Pentru a traduce în viață epistola, în septembrie anul curent creștinii evanghelici, în special, cei care au semnat-o, s-au convocat la Congresul unional la Petrograd, unde s-a pus în dezbatere problema serviciului militar. La început delegații veniți la acest congres, în marea lor majoritate, erau împotriva serviciului militar și împotriva apelului. Unii delegați, chiar până la deschiderea congresului, au cerut să nu fie admise la congres persoanele care au semnat epistola. Dar, întrucât epistola fusese semnată de toate persoanele cu autoritate și chiar de conducătorul lor, Prohanov, ei au pus-o în discuție cu scopul de a clarifica de ce s-au condus ei când au semnat această epistolă și demonstau că ea vine în contradicție cu toate convingerile lor și chiar cu evanghelia. Însă, datorită faptului că această problemă a fost pregătită până la congres de conducători în mijlocul membrilor în vârstă ai așa-numitei plenary a consiliului, care, cu certitudine, au o autoritate enormă printre participanții la congres, după multe discuții aprinse, problema s-a soluționat și s-a adoptat rezoluția: a se recunoaște serviciul militar obligatoriu pentru toți membrii uniunii creștinilor evanghelici. Mulți delegați cereau anularea acestei epistole, motivând că în sufletele celor care au semnat a intrat satana, care vrea să nimicească activitatea evangheliștilor, încalcă tihna lor și își face lucrările sale satanice. Totuși, datorită cauzelor enumerate mai sus, congresul a aprobat această epistolă cu majoritatea voturilor: 201 au votat pentru, 20 contra și 37 s-au abținut. Nu este exclusă posibilitatea producerii schismei între creștinii evanghelici după acest congres, deoarece mulți participanți la congres, care reprezentau un întreg ținut, au declarat ferm că ei nu se vor supune acestei hotărâri și chiar vor ieși din uniune.

Baptiștii. Adoptarea acestei hotărâri de către evangheliști i-a pus într-o situație foarte neplăcută înaintea Puterii sovietice pe baptiști, dat fiind faptul că atât unii, cât și ceilalți au, de fapt, aceeași învățătură. În discuția cu unii reprezentanți ai puterii baptiștii au întrebat: „N-am putea regla cumva această chestiune?” Și se supărau mult pe evangheliști că aceștia au fost infideli față de învățătura lor și au provocat dezbinare în rândurile lor.

În vara anului curent la Stockholm a avut loc congresul mondial al baptiștilor, care a durat 5 zile. La acest congres li s-a permis să plece delegaților din partea organizațiilor baptiste din Rusia, care au și plecat în număr de 30 de persoane la Stockholm.

Această călătorie a baptiștilor la congresul mondial a avut o mare importanță politică. Delegații veniți din Rusia, intrând în încăperea congresului și văzând că printre drapelele naționale nu este drapelul roșu al Rusiei, au declarat prezidiului congresului: sau arborează imediat drapelul nostru, sau ei nu participă la congres și pleacă. Cu aceeași problemă s-au adresat reprezentantului nostru plenipotențiar, ca să-și dea și el contribuția. Cerința lor a fost satisfăcută și drapelul a fost arborat. Din partea delegației ruse au luat cuvântul doi delegați — Pavlov și Prohanov, care, în cuvântările lor, au spus că nu sunt nicăieri legi mai bune pentru baptiști decât în Rusia sovietică și că, în principiu, această țară, în ce privește problema militară, promovează punctul nostru de vedere, pentru că ea, în repetate rânduri, a pus problema dezarmării mondiale — ș.a.m.d. în același duh. Cu privire la problema militară congresul a adoptat hotărârea: a recunoaște în mod colectiv serviciul militar, dar a oferi fiecărei țări aparte deplina posibilitate de a rezolva de sine stătător această problemă în dependență de tendințele membrilor din comunitățile lor.

E interesant să menționăm că celor patru baptiști, care rămăseseră la Stockholm după conferință, guvernul Suediei le-a propus să părăsească Suedia timp de 48 de ore. Și ei s-au aflat cu o zi în plus numai pentru că unul dintre ei era bolnav și n-a putut să plece în termenul fixat. Deși a fost un mare număr de delegați (aproape 200 de persoane de diferite naționalități), conferința a durat numai cinci zile și n-a deliberat decât două probleme: dările de seamă ale celor veniți din diferite țări și atitudinea față de serviciul militar. Probabil, guvernul suedez nu le-a prea permis să vorbească.

În timpul de față toate sectele, precum și preoțimea, sunt revoltate de hotărârea congresului evangheliștilor cu privire la recunoașterea serviciului militar și această problemă se discută pretutindeni în regiuni. Întrucât această schimbare de concepții a avut loc de curând, e imposibil deocamdată să aflăm influența acestei hotărâri asupra comunităților. Se poate spune cu certitudine că și în mijlocul baptiștilor va avea loc o schismă și lucrul acesta va provoca o mare nemulțumire, îndreptată, în primul rând, împotriva conducătorilor evanghelici, care au insistat la congres asupra adoptării acestei hotărâri. [...]

3.15. Darea de seamă a șefului subsecției a VI-a a Secției Secrete a OGPU, E. A. Tucikov, „privind starea grupărilor“ și privind activitatea subsecției în perioada dintre 1/XI/1924 și 1/II/’25

Strict secret

DARE DE SEAMĂ

a Subsecției a VI-a a SS a OGPU privind starea grupărilor, precum și privind munca efectuată în perioada dintre 1 noiembrie 1924 și 1/II/’25

Una din realizările esențiale ale departamentului este infiltrarea informatorilor în mediul preoțimii și al sectanților, lucrului acesta i s-a dat o atenție deosebită în ultimul timp. În anul 1924 numărul informatorilor în întreaga Republică a crescut de 6 ori. Prin gubernii ei sunt distribuiți neuniform, dar în general, aproape fiecare gubernie are un aparat satisfăcător de informatori. Iată rezultatele organizării corecte a rețelei informative:

1) Informarea noastră absolută cu privire la activitatea antisovietică a obiectelor schismei, chiar dacă au manifestat o astfel de activitate doar unele persoane. [...]

4) Am obținut influență asupra tuturor sectelor mari, ce se deosebesc prin un spirit de neîmpotrivire (baptiștii, evangheliștii, molocanii, adventiștii). Datorită influenței noastre ele și-au schimbat atitudinea de mai înainte față de serviciul militar în URSS.

5) A fost pregătit terenul pentru dezbinarea sectelor după poziția asupra problemei militare și după indiciul de clasă; avem deja rezultate.

6) Întreaga activitate a sectanților a fost îndreptată pe făgașul loialității față de Puterea Sovietică. Aici rezultatele sunt atât de mari încât, în Anglia, vice-președintele Alianței Mondiale Evanghelice, PROHANOV, care a emigrat în străinătate, și președintele organizațiilor de peste hotare de ajutorare a sectanților din URSS, doctorul RUSHBROOKE, au început o campanie în presă în apărarea Puterii sovietice, lucru pentru care au fost expuși unor atacuri vehemente. [...]

Șeful subsecției a VI-a a SS a OGPU:

TUCIKOV

(ASR ISP, fond 17, inv. 87, dos. 176, f. 184-187)

3.16. Comunicatul GPU cu privire la activitatea de agentură în secte — tovarășului Molotov, la secretariatul CC al PC(b)R

Strict secret

BAPTIȘTII ȘI EVANGHELIȘTII

Secta baptiștilor e cea mai numeroasă dintre grupările sectanților. Numărul membrilor ei a crescut considerabil după 1917. Cauza principală a acestei creșteri este platforma antimilitaristă a sectei. Cei care au intrat în ea după anul 1917 sperau să-și asigure, în felul acesta, scutirea de serviciul militar. A doua cauză, nu mai puțin importantă, este ajutorul material, pe care baptiștii îl acordă din când în când membrilor grupului lor. Acest ajutor s-a dovedit a fi, în cea mai mare parte, din contul resurselor materiale și bănești trimise de peste hotare, pe diferite căi, de baptiștii din străinătate pentru susținerea acestora. A jucat un anumit rol și „ARA“. Baptiștii primeau nu numai produse, ci și colete cu îmbrăcăminte și alte lucruri.

Baptiștii au luat o astfel de atitudine față de problema militară abia după anul 1917. Până atunci ei nu erau un grup cu o astfel de orientare, lucru dovedit de următoarele fapte:

1) Ediția prescurtată a mărturisirii de credință a baptiștilor, din 1908, or. Rostov pe Don, prescrie a se supune oricărei puteri, fiindcă „orice stăpânire este de la Dumnezeu“, prin urmare și toate cerințele ei, inclusiv impozitele, trebuie satisfăcute.

Străduindu-se să-și accentueze loialitatea politică, baptiștii, la unele congrese ale lor, au arborat chiar drapelul național tricolor.

Războiul imperialist, care a început în 1914, i-a silit pe bapțiști să-și manifeste și mai vădit atitudinea față de serviciul militar. În revista „Gost” („Oaspetele”), redactată de bapțiștul Fetler, a fost inserată o adresă a bapțiștilor către țar, în care își exprimau devotamentul față de țar, adresa era însoțită de apelul de a adopta astfel de rezoluții și la adunările bapțiștilor.

În 1917, la primul congres liber al sectanților din Caucaz, care a avut loc după Revoluția din Februarie și la care, în afară de bapțiști, erau și reprezentanții altor secte cu spirit de neîmpotrivire, bapțiștii și-au confirmat atitudinea, pe care o avuseră până atunci, față de război. E interesant să menționăm că la acest congres au participat: CERNOV — socialist-revoluționar, prefectul orașului Baku și guvernatorul gub. Baku.

Rezoluția adoptată la congres cu privire la atitudinea față de guvernul provizoriu și de serviciul militar glăsuiește: „Congresul s-a exprimat împotriva oricăror războaie în general: atât de apărare, cât și de cotopire. Cât privește războiul actual, dată fiind oportunitatea clipei, când libertatea e în pericol, congresul găsește de cuviință să susțină guvernul provizoriu în război până la sfârșit, fără anețiuni și contribuții, pentru consolidarea libertății și păcii statornice pentru totdeauna”.

După Revoluția din Octombrie bapțiștii iau o poziție antimilitaristă pronunțată. Se observă o creștere numerică bruscă a sectei, mai ales după apariția decretului din 4/IX/19 despre posibilitatea scutirii de serviciul militar din motive de conștiință, când și tineri, și persoane pasibile de recrutare ca specialiști militari (foști ofițeri etc.) au început să adere la secta bapțiștă, din dorința de a evita serviciul militar. Anume această poziție de neîmpotrivire agresiunii era factorul principal care determina creșterea numerică rapidă a sectei.

În anul 1917 evangheliștii, întocmai ca bapțiștii, au participat la Congresul sectanților din Caucaz, au luat parte activă la elaborarea rezoluției amintite anterior a acestui congres cu privire la atitudinea față de serviciul militar, față de războiul imperialist și au adoptat această rezoluție. După Revoluția din Octombrie, la fel ca bapțiștii, evangheliștii au luat o poziție antimilitaristă, ceea ce și explică creșterea numerică rapidă a acestei secte.

Până în 1922 activitatea ambelor secte consta în înrolarea noilor membri în rândurile lor, în ajutorul juridic acordat membrilor care urma să fie încorporați în armată...

În martie 1923 la Stockholm (Suedia) a avut loc congresul mondial al creștinilor evanghelicici, la care au fost și reprezentanți ai bapțiștilor din Rusia, precum și ai evangheliștilor, al căror lider, PROHANOV, a fost primit în organul executiv al congresului. Congresul a primit salutul de la președintele SUA și de la Lloyd George; la una din ședințele congresului a asistat regele Suediei.

Aici evangheliștii ruși au înaintat propunerea ca evangheliștii din toate țările să soluționeze problema serviciului militar în sens negativ și să traducă în viață această hotărâre în comunitățile din țările lor. Într-un schimb de păreri aprins cu privire la această chestiune s-a dovedit că acesta e punctul de vedere numai al delegației ruse; bapțiștii de peste hotare au declarat în mod hotărât că în țările lor ei nu au nici cea mai mică posibilitate de a adopta, în problema serviciului militar, hotărârea pe care o propun grupările sectante din Rusia. Delegaților din Rusia li s-a propus să mulțumească puterii sovietice pentru posibilitatea de a nu servi în rândurile armatei și să continue aceeași linie, de mai înainte. Cu privire la sine însă, evangheliștii de peste hotare au declarat că în problema militară ei rămân deocamdată la punctul lor de vedere de mai înainte.

În septembrie 1923 un grup de evangheliști cu vază, în frunte cu delegatul la congresul mondial PROHANOV, au dat publicității un apel în care menționau că puterea sovietică, după principiile ei, e mai dreaptă decât toate celelalte și au declarat, invocând un șir de argumente, că atitudinea față de serviciul militar a evangheliștilor trebuie să fie ca și față de orice dijmă și că servirea în rândurile armatei cu arma în mână e pe deplin acceptabilă pentru ei.

Asupra acestui apel s-au ținut discuții aprinse la congresul creștinilor evanghelicici din septembrie 1923 și, ca rezultat, a fost aprobat de majoritatea delegaților. Minoritatea, care n-au fost de acord cu această hotărâre, plecând în provincii, au început o luptă energetică cu adepții serviciului militar. În multe regiuni aceasta a dus la o dezbinare totală în două grupuri care se ceartă cu înfocare. Pe cât e de serioasă această dezbinare vedem cel puțin din următoarele: comunitatea din or. Kursk, în număr de 400 de persoane, a declarat falimentul centrului, ea însăși s-a declarat independentă și a adoptat punctul de vedere antimilitarist extrem...

Șeful subsecției a VI-a a SS a OGPU: E. Tucikov

3.17. Nota-raport a lui E. Tucikov privind problema înregistrării asociațiilor religioase care refuză îndeplinirea serviciului militar obligatoriu

SECRET

NOTĂ-RAPORT

LA PARAGRAFUL D pct. 4 PROPUNERI PRACTICE CU PRIVIRE LA SECTANȚI ÎN CE PRIVEȘTE NĒNREGISTRAREA SUB PRETEXTUL CĂ SUNT SECTE SAU GRUPURI, ORGANIZAȚII RELIGIOASE CARE NU RECUNOSC ÎNDEPLINIREA PRESTAȚIILOR CĂTRE STAT.

În scopul curmării tentativelor elementelor social-ostile de a folosi posibilitățile legale pentru organizarea grupurilor care refuză să îndeplinească prestațiile către stat pe calea înregistrării ca secte religioase, CONSIDER necesar a se înceta înregistrarea acestor grupuri din următoarele motive:

Studierea problemei sectanților timp de câțiva ani a demonstrat că, începând din 1918, printre sectanții care trăiesc în URSS s-a dezvoltat și s-a răspândit pe larg învățătura despre refuzul de a face serviciul militar în Armata Roșie, învățătura străină anterior maselor de bază ale sectanților. Noua învățătură se întemeiază pe principiul lui Tolstoi: de „neîmpotrivire în fața răului“.

Până la revoluție dintre numeroasele secte refuzau să servească în rândurile armatei numai așa-numiții duhoborii, menoniții și persoane particulare din secta molocanilor, iar ceilalți sectanți au servit totuși în armata țaristă conform dispozițiilor generale.

În jurul adeptilor învățăturii despre refuzul de a face serviciul militar s-a concentrat un element evident antisovietic. De exemplu:

1) În or. Moscova, sub conducerea cunoscutului fabricant SAVELIEV și a altor persoane din pătura privilegiată anterior, creștinii evanghelici s-au separat organizând o comunitate aparte, care continuă până acum să facă propagandă împotriva serviciului militar. [...]

5) La congresul baptiștilor și la cel al evangheliștilor, care au avut loc la finele anului 1926, s-au ținut discuții aprinse în jurul problemei militare. Ca motiv principal pentru refuzul de a face serviciul militar era invocată imposibilitatea recunoașterii Puterii sovietice de către sectanți, dat fiind că sectanții nu pot accepta orânduirea socială a Statului sovietic. Ei combăteau argumentele adversarilor menționând că nu are sens să recunoască prestațiile către stat, căci STATUL ÎNSUȘI, ÎNREGISTRÂNDU-I, LE DĂ POSIBILITATEA DE A EXISTA LA FEL CA CEI CARE RECUNOSC ACESTE OBLIGAȚII. Cei mai înflăcărați adversari al serviciului militar erau foștii ofițeri (de exemplu, baptistul MORDOVIN), persoanele care au servit în armata țaristă ca subofițeri, tineretul care încă n-a atins și care a atins deja vârsta de recrutare, sectanții care au intrat în rândurile sectei după război (fostul menșevic PAVLOV P. V.) etc.

6) Din diferite locuri ale URSS vin știri că în sânul sectelor apărute până la revoluție, în unele grupuri, oponenții serviciului militar încep să se separe (Gomel, Smolensk, Breansk)...

Învățătura religioasă a sectanților apărută până la revoluție nu includea niciodată în dogmatica sa refuzul de a face serviciul militar și de a îndeplini prestațiile către stat. Sectele apărute după 1917 însă, dimpotrivă, includ în dogmatica lor refuzul de a îndeplini prestațiile către stat. Refuzul de a face serviciul militar obligatoriu reiese nu din principiile învățăturii religioase, ci dimpotrivă, frazele corespunzătoare din învățătura lor se formulează astfel ca să se întemeieze refuzul de a îndeplini obligațiile față de stat...

În legătură cu faptul că toate sectele de bază (baptiștii, evangheliștii etc.), către timpul de față, au adoptat la congresele lor hotărâri absolut clare cu privire la îndeplinirea necondiționată a tuturor prestațiilor către stat, înregistrarea grupurilor și comunităților care refuză să-și îndeplinească obligațiile față de stat sub paravanul religiei VA AVEA DREPT URMARE, ÎN ANII APROPIAȚI, NU NUMAI APARIȚIA ÎN MASĂ A SECTELOR ANARHISTE CU SPIRIT DE NEÎMPOTRIVIRE AGRESIUNII, CI VA DUCE ȘI LA INSTABILITATE ÎN REALIZAREA HOTĂRĂRIILOR LUATE CU PRIVIRE LA RECUNOAȘTEREA ȘI ÎNDEPLINIREA OBLIGAȚIILOR FAȚĂ DE STAT.

ȘEFUL SUBSECȚIEI a VI-a a SS a OGPU: (TUCIKOV)

26 ianuarie 1927

or. Moscova

3.18. Planul de cheltuieli pentru munca GPU în mijlocul grupurilor religioase din Ucraina pentru prima jumătate a anului 1928

STRICT SECRET

„Mapa specială“ a Biroului Organizatoric și hotărârile Secretariatului CC al PC(b) din RSSU

Proces-verbal din 23 aprilie 1928

S-a audiat: Planul de cheltuieli pentru munca GPU în mijlocul grupurilor religioase pentru prima jumătate a anului 1928.

S-a decis: 1. Salariul agenților secreți (a/s) în grupurile religioase și sectare:

În munca cu sectanții câte un a/s pentru ținut — 41 de ținuturi câte 10 rub. pentru fiecare a/s pentru 6 luni — 41 pers., 2460 rub.

2. Salariile agenților din organele de conducere ale grupurilor religioase și sectante: Consiliile comunităților sectante — 4 consilii câte 50 rub., pentru jumătate de an — 200 rub.

3. Călătoriile, deplasările a/s: în toate grupurile din toate ținuturile Ucrainei câte 100 rub. pe lună pentru toate ținuturile — 41 ținuturi timp de 6 luni — 600 rub.

4. Cheltuieli neprevăzute pentru 6 luni câte 50 rub. — 300 rub.

Șeful SS a GPU din RSSU (Gorojanin)

Notă explicativă

(la planul de cheltuieli pentru lucrarea în grupurile religioase și sectante)

Una din sferele activității cekiștilor care necesită multe cheltuieli materiale este munca de deservire a grupurilor religioase și sectante.

Racolarea popilor nu prezintă o greutate deosebită, dar utilizarea lor e posibilă numai cu condiția plătirii unei compensații bănești.

Planul de cheltuieli pentru lucrarea în grupurile religioase și sectante constă din următoarele puncte:

I. Salariul agenților secreți în mediul grupurilor religioase și sectante.

Sectele. Rețeaua variatelor comunități ale sectanților este risipită prin toată Ucraina. Pentru a le deservi ne este de ajuns deocamdată câte un informator în fiecare regiune. Existența unui informator salariat este extrem de necesară, întrucât, prin el, ne străduim să convingem sectele să recunoască serviciul militar conform dispozițiilor generale. A-i atrage pe sectanți în activitatea secretă, mai ales pe cei care țin de sectele mistice, e foarte greu din cauza caracterului lor fanatic. Resursele bănești joacă un rol foarte mare în timpul racolării lor. Numărul total al personalului secret în grupurile religioase și sectante, conform planului nostru de cheltuieli, e de 383 persoane. Leafă medie a fiecărui a/s e de 10-20 de ruble. Dat fiind că această sumă nu e întotdeauna ademenitoare mai ales în timpul racolării, în practică noi plătim salariul după o altă tarifare, în dependență de prețul pe care îl are pentru noi a/secret. Uneori agenților deosebit de prețioși suntem nevoiți să le plătim recompense până la 60 de ruble și mai mult. Planul de cheltuieli prezentat pentru salariul personalului secret este minimal.

2. Salariul informatorilor din organele de conducere ale grupurilor bisericesti și sectante.

Toate grupările bisericesti, cu excepția adepților lui Tihon, au organe superioare. În scopul asigurării conducerii noastre permanente în aceste organizații, trebuie să ținem sub control majoritatea relativă a membrilor organelor de conducere din biserici. Prin ei promovăm politica corespunzătoare și primim informații cu privire la comportarea anumitor membri.

În mediul sectanților trebuie să activăm munca în Uniunea baptiștilor din Ucraina, în Uniunea creștinilor evanghelici, în Uniunea creștinilor de credință evanghelică (penticostalii) și în cea a adventiștilor de ziua a șaptea. Toată agentura este folosită de noi pentru elucidarea activității generale a sectelor, precum și pentru promovarea politicii noastre cu privire la o problemă sau alta în interiorul acestor uniuni.

3. Călătoriile și deplasările agenților secreți prin grupurile religioase și sectante.

Acest punct al planului de cheltuieli prevede consumuri de bani pentru deplasările a/s, la care suntem nevoiți să recurgem uneori pentru realizarea unor campanii cu privire la anumite probleme.

Dacă dispunem de date compromițătoare, plus mijloacele corespunzătoare, putem să-l mituim pe cutare sau cutare agent [...] și să-l silim să lucreze în direcția în care avem nevoie. De aceea par. 1 pct. "a" prevede pentru fiecare recrutat plata minimă în sumă de 25 rub. pe lună. Această plată se extinde numai asupra agenților cu o mai mare capacitate de muncă și care ne inspiră încredere în ce privește utilizarea lor cu succes în Ucraina. [...]

Printre menoniți e răspândită de asemenea influența de stat germană și acum munca în comunitățile menonite capătă o mare importanță, deoarece aceasta e una dintre cele mai puternice secte din Ucraina, care, până acum, a putut să se împotrivescă cu succes influenței sovietice. Totodată, în lupta sa, ea nu se limitează numai la mărturisirea de credință religioasă, ci recurge și la alte metode: organizarea cercurilor de tineret, în care, alături de religie, se practică cu succes și arta, și sportul etc.

par. 2. În general călătoriile și deplasările întregii agenturi (enumerată mai sus) cu însărcinările noastre sunt destul de frecvente. Totodată aceste călătorii sunt determinate de unele momente ce rezultă din procesul de muncă în ce privește prelucrarea unor persoane aparte, a unor grupuri, precum și elaborarea unor variante de lucru. Practica a demonstrat și deplina oportunitate a chemării informatorilor în centru, precum și a întâlnirilor cu ei în anumite locuri convenționale în împrejurări corespunzătoare. În fine, informatorii trebuie instruiți periodic, în acest scop colaboratorii noștri pleacă în deplasări speciale. Lucrul acesta se referă, în primul rând, la cea mai importantă și prețioasă agentură. Toate aceste călătorii trebuie să fie finanțate de noi, deoarece în toate cazurile călătoriilor enumerate mai sus informatorii, bineînțeles, nu pleacă pe cont propriu.

În felul acesta, suma totală a cheltuielilor conform planului e de 28 640 rub. (douăzeci și opt de mii șase sute patruzeci de ruble).

Această cifră trebuie considerată minimală.

Șeful SS a GPU din RSSU (Gorojanin)

23 aprilie 1928

SUPLIMENTUL 4

DOCUMENTE ale Uniunii Baptiste din Rusia (anii 1922—1930)

În anul 1922 în lupta cu biserica autoritățile au aplicat tactica „divide et impera” (proverb latin: „dezbină și stăpânește”), mai ales cu privire la Uniunea Baptistă din Rusia, care, în anii aceia, era independentă de lume. Serviciile secrete, calculând din timp rezultatele Congresului Uniunii Baptiste din Rusia, au constatat exact: **„Unirea baptiștilor cu evangheliștii și crearea unui centru unic nu sunt deloc favorabile pentru noi, căci atunci ei vor fi și mai puternici...”** Când în conducerea uniunii sunt păstori credincioși, lumea apreciază acest fapt ca o piedică de neînvinc în calea pretențiilor ei la biserică și ca o consolidare a bisericii: **„ei vor fi și mai puternici...”**

Dar a venit anul 1944 și au aplicat o altă tactică față de biserică: „unește și stăpânește”. Ce i-a silit pe potrivnicii lui Dumnezeu să unească cu tenacitate curentele religioase contrar practicii lor anterioare de a dezbină? În anul 1947 președintele Consiliului AR, Poleanski, scria:

„În activitatea și orientarea cultelor au o importanță deosebită, uneori decisivă, centrele lor de conducere... De aceea o însemnătate primordială în munca Consiliului are legătura lui cu centrele religioase și influența pe care o exercită Consiliul asupra activității acestor centre... și asupra structurilor ierarhice ale acestora... Consiliul desfășoară o lucrare considerabilă asupra bisericii CEB pe calea recomandărilor pe care le propune centrului VSEHB și prezbiterilor lui superiori din republici și de aceea consideră necesar a consolida pretutindeni autoritatea centrului baptist...” (01.07.1947, ASFR, fond 6991, inv. 3, dos. 47, f. 202-218).

În anii 1960-'80 cei din exterior au recurs iarăși la tactica „divide et impera” cu privire la frățietatea trezită. Unitatea celor credincioși lui Dumnezeu și biserica independentă de lume au prezentat întotdeauna pericol pentru lumea exterioară.

4.1. Corespondența Secției Secrete a GPU cu NKVD privind nepermiterea convocării congresului Uniunii Baptiste din Rusia, 4 septembrie 1922

NKVD din RSFSR

Strict secret

Cu privire la statutul baptiștilor și la convocarea de către ei a congresului panrus

A aproba statutul baptiștilor și a-i autoriza să convoace congresul panrus nu e favorabil din următoarele considerente:

1) Secta baptiștilor din Rusia e cea mai răspândită, numără circa un milion de membri, elementul constitutiv e extrem de variat.

2) Ideile lor „pasiv-anarhice” s-au înrădăcinat adânc în masele muncitorești și exercită o influență demoralizatoare asupra Armatei Roșii.

3) După cum se vede din materialele de agentură, în predicile lor, baptiștii fac permanent agitație împotriva puterii (autorităților) în general și împotriva Puterii sovietice în special.

4) Au legături stabile cu străinătatea, de unde primesc literatură și sunt susținuți cu alimente.

5) În perioada revoluționară această sectă a crescut considerabil în Rusia și s-a consolidat.

6) Și încă o cauză este că sarcina principală a congresului baptist o constituie unirea baptiștilor cu Uniunea Evanghelică și crearea unui centru unic, lucru care pentru noi este foarte nefavorabil, căci atunci ei vor fi și mai puternici.

Șeful subsecției a VI-a a SS a GPU: (semnătura)

Se aprobă: Șeful adjunct al SS a GPU: (semnătura)

4 septembrie 1922

(ASFR, fond 393, inv. 43a, dos. 74, f. 3).

4.3. Corespondența Direcției GLAVLIT cu SP de propagandă cu privire la suspendarea editării revistei „Cuvântul adevărului“ cu scopul de a obține unele cedări din partea UBR sau de a se produce schismă

9228/с

Агитпроп - П/отдел. Пропаганда
Secția Politică de Propagandă

PERSONAL
STRICT SECRET

№ 3881
И/вх. № 42709 от 19/х

Сătre Direcția Generală pentru literatură
și edituri
Тов-луй Лебедев-Полянский

Secția Politică de Propagandă a CC al PCR comunică: în ceea
ce privește conținutul, nu există temei pentru a nu permite
editarea revistei „Cuvântul adevărului“, dar trebuie reținută
editarea sub pretexte formale, întrucât cu bapțiștii acum se
duc tratative. De aceea trebuie să așteptăm unele cedări din
partea lor sau vreo schismă în mediul lor.

Loc. Șefului Secției de agitație și propagandă
a CC al PCR (H. Popov)
Secretar: (V. Leadova)
/В. ЛЕДОВА/

/М.М./

(ASR ISP, fond 17, inv. 84, dos. 605, f. 90)

Din punctul de vedere al conținutului, și nu numai, nu există temei pentru a nu permite editarea, dar trebuie suspendată editarea sub pretexte formale, întrucât cu bapțiștii acum se duc tratative. În legătură cu ele trebuie să așteptăm unele cedări din partea lor sau vreo schismă în mediul lor, și apoi să soluționăm problema revistei.

20.11.'23 (semnătura)

(ASR ISP, fond 17, inv. 84, dos. 605, f. 91)

Secret. Personal.

Direcția Generală a URSS pentru literatură și edituri
тов-луй ЛЕБЕДЕВ-ПОЛЯНСКИ

Din însărcinarea Șefului adjunct al Secției de Agitație și Propagandă a CC al PCR, тов. N. ПОПОВ, expediez totodată „Epistola Consiliului Uniunii Baptiste din Rusia“ cu rezoluția dumnealui: „Nu am obiecții“. N. ПОПОВ.

Secretarul Secției de Agitație și Propagandă a CC al PCR (Leadova)

Februarie, 1924

(ASR ISP, fond 17, inv. 84, dos. 605, f. 178)

**4.4. Epistola Consiliului Uniunii Baptiste din Rusia către toată frățietatea baptistă din URSS
a fost o consecință a compromisului cu autoritățile pentru a menține existența legală
a Uniunii Baptiste și a organului ei de presă — Moscova, 1 februarie 1924**

**EPISTOLĂ
A CONSILIULUI UNIUNII BAPTISTE DIN RUSIA
CĂTRE TOATĂ FRĂȚIETATEA BAPTISTĂ DIN URSS**

Scumpi frați și surori, pace vouă...

Consiliul Uniunii Baptiste din Rusia, ales prin voia poporului lui Dumnezeu la ultimul congres panrus, adresându-se prin această epistolă către toți copiii lui Dumnezeu care se numesc bapțiști, dorește să-și împărtășească părerile asupra unor chestiuni cu privire la Împărăția lui Dumnezeu, care au apărut la ultimul congres.

În primul rând, Consiliul atrage atenția comunităților asupra atitudinii pline de chibzuință față de alegerea delegaților la Congres. E de la sine înțeles că la Congres, unde se iau hotărâri în problemele de importanță primordială pentru toată frățietatea noastră, trebuie să fie trimiși frați și surori în vârstă, cu experiență. Însă, cu regret, suntem nevoiți să constatăm că la ultimul Congres au participat delegați absolut tineri atât din punct de vedere fizic, cât și din punct de vedere spiritual. Ca rezultat, au avut loc multe discuții absolut inutile și dăunătoare pentru lucrarea lui Dumnezeu, deși acestor frați li s-a spus totul și ei știau că atitudinea ușuratică față de problemele discutate poate avea consecințe serioase pentru lucrarea Domnului. Delegarea la congres a fraților din fostele clase privilegiate, veniți în biserică de curând, provoacă și ea multe discuții.

Toate acestea puteau fi evitate dacă bisericile ar fi ținut seama de recomandările din invitațiile la congres, trimise de Colegiu, și anume: să se trimită delegați dintre muncitori și țărani. Noi nu ne separăm în clase, dar este vorba de vârsta duhovnicească. Frații din fostele pături sociale înalte, care au fost cu noi în timpul țarismului și s-au expus riscului, s-au apropiat într-atât de mult de noi, încât am și uitat de obârșia lor. Iar în ce-i privește pe cei care ni s-au alăturat după revoluție din păturile sociale înalte, situația lor privilegiată din trecut nu le dă deloc privilegiu în mediul nostru (Iac. 2: 2-9) în prezent. Ei trebuie să șadă pe băncile din spate nu mai puțin de cinci ani, în rând cu cei veniți de curând, iar apoi vor putea fi admiși la conducere în comunitate sau aleși delegați, căci însemnătatea delegaților e și mai serioasă decât a conducătorului comunității — delegatul ia hotărâri nu numai pentru comunitatea sa, ci și pentru alte comunități, care nu și-au trimis delegați. De aceea Consiliul speră că adunările vor ține seama de această îndrumare frățească și se vor călăuzi de ea la următoarea alegere a delegaților la Congres, trimițând frați din numărul celor bătrâni, cu experiență și în cunoștință de cauză în chestiunile bisericesti (Efes. 3: 11-14).

În al doilea rând, dezbaterile ce au luat amploare la Congres privind atitudinea bapțiștilor față de serviciul militar și față de Stat au vădit că mulți dintre frații noștri și-au însușit o concepție greșită și iau poziții extreme, cu care bapțiștii nu se pot împăca. Bapțiștii recunosc statul și puterea în baza Cuvântului lui Dumnezeu și se consideră datori a-și îndeplini toate obligațiunile față de stat, inclusiv serviciul militar. Așa recunoaște toată Uniunea noastră Baptistă din Rusia, ca organizație, după cum s-a menționat la ultimul Congres, și aceasta este și concepția Alianței Mondiale Baptiste. Apoi urmează întrebarea: cum să ne facem serviciul militar? Aici începe sfera convingerilor proprii, care depind de nivelul spiritual al fiecărui frate. Nu se poate să determinăm prin o hotărâre a comunității sau a congresului modul de îndeplinire al acestuia. Bapțiștii se consideră fii ai libertății. Intrarea lor în rândurile comunității e o chestiune personală, benevolă, s-au învoit în comun să recunoască dogmele inseparabile de lucrarea mântuirii, precum: nașterea din nou, răscumpărarea etc. Iar modul de a face serviciul militar nu e o chestiune dogmatică, în această problemă fiecare baptist poate avea o părere proprie. De aceea nicio organizație baptistă nu poate și nici nu trebuie să le interzică membrilor să meargă în rândurile armatei. Iar în ceea ce privește tendința ce se observă în rândurile fraților noștri ca Guvernul Sovietic

să recunoască pentru toți bapțiștii dreptul de a fi scutiți de serviciul militar, Consiliul consideră necesar să atragă atenția tuturor că un astfel de privilegiu ar fi o nedreptate evidentă în ochii celorlalți oameni și ar trezi o mare ură față de membrii comunităților noastre. Ba ar mai crea și un mare pericol pentru noi, căci bapțiștii ar fi inundați de afluența persoanelor nesincere, care ar veni la noi cu scopuri egoiste, ascunse. De aceea trebuie să recunoaștem că Guvernul procedează corect verificându-l, în problema militară, pe oricine se numește bapțist, în baza legilor, oferindu-i posibilitatea să-și facă serviciul militar, potrivit convingerilor, în baza dispozițiilor guvernamentale, precum și în baza legilor în vigoare din republică.

În rest Domnul păcii și al rânduiei să vă dea înțelepciune, ca noi să strălucim ca niște lumini în această lume, și să ne izbăvească El de oamenii nechibzuiți și răi, care vor să intre în mediul nostru.

Au semnat frații dumneavoastră în Domnul, Consiliul Uniunii Bapțiste din Rusia:

Președintele Colegiului P. V. Pavlov

Membrii Colegiului: M. D. Timošenko, P. V. Ivanov-Klâșnikov.

Membrii Consiliului: Pavlov V. G., Pravoverov D. A., Stepanov V. P.,
Julin G. D., Skaldin V. V., Veazovski I. K.,
Kostiukov A. P., Belousov S. V., Panteleev A. P.,
Goleaev M. I., Pedaș E. G., Mordovin A. P.,
Stepin D. P., Kaplienکو P. E., Goleaev I. A.
(cu anexarea opiniei separate).

La cele scrise s-au alăturat:

Arkadi Aliohin.

Prezidiul Secției Caucaz a UBR în persoana fraților:

Sumin, Sapojnikov și Naumov.

Președintele raionului Țarițâno:

Revțov T. I.

Președintele Comunității regionale Voronej (Pskov):

Mihail Dementiev.

Secretarul UBR:

B. I. Gornik

1 februarie 1924

(ASR ISP, fond 9550, inv. 15, dos. 121)

4.5. REZOLUȚIA CONGRESULUI al IV-lea al UNIUNII BAPTISTE DIN UCRAINA, care a avut loc la Harkov de la 12 până la 17 mai 1925 cu autorizația NKVD

La congres au sosit 333 de reprezentanți ai bisericilor și ai comunităților regionale ale baptiștilor din Ucraina. Comisia a recunoscut 291 de delegați cu drept de vot deliberativ. Președinte al congresului este ales I. A. Goleaev.

P. V. Pavlov a propus ca delegații să-și exprime mulțumirea față de Guvernul RSSU pentru permișiunea de a convoca congresul, pe deasupra dumnealui a fost de părerea că Baptiștii din Ucraina ar trebui să-și exprime atitudinea față de Puterea Sovietică și de obligațiile față de stat independent de hotărârile adoptate în această problemă la ultimul congres al Uniunii Baptiste din Rusia care a avut loc în anul 1923 la Moscova.

În semn de aprobare a acestei propuneri toți s-au ridicat, manifestându-și astfel recunoștința față de Guvernul RSSU pentru autorizația de a convoca congresul, și au însărcinat prezidiul lărgit să elaboreze o rezoluție, care să exprime atitudinea baptiștilor RSSU cu privire la Puterea Sovietică și la obligațiile față de stat.

A doua zi de ședință, 14 mai

pct. 6. A fost audiată rezoluția propusă de P. V. Pavlov în numele Prezidiului lărgit: privind atitudinea Baptiștilor din Ucraina față de Puterea Sovietică și de prestațiile către Stat:

La congresul al IV-lea panucrainean, Baptiștii din Ucraina, amintindu-și surghiunurile suferite de ei în timpul guvernării țariste, privarea de drepturile părintești, închiderea caselor de rugăciune și alte persecuții crude, la care au fost supuși în timpul orânduirii autocratice, și comparând trecutul cu condițiile oferite baptiștilor de legile Guvernului RSSU pentru mărturisirea și propagarea convingerilor religioase, consideră că ei beneficiază de o largă libertate religioasă, lucru care s-a manifestat și în convocarea liberă a congresului actual. Pentru autorizația de a ne convoca, congresul hotărăște să-și exprime recunoștința față de Guvernul RSSU din partea maselor baptiste din Ucraina.

Congresul dat își determină atitudinea față de Guvernul Sovietic în general prin adoptarea rezoluției congresului al XXV-lea al Uniunii Baptiste din Rusia, care a avut loc la Moscova în decembrie 1923. Ea glăsuiește: „Congresul confirmă atitudinea loială statornică a baptiștilor față de Guvernul Sovietic din momentul apariției lui până în prezent și, recunoscând că el tinde sincer să apere interesele muncitorilor, consideră inadmisibil pentru baptiști încadrarea în asociații și organizații care au drept scop răsturnarea puterii existente, sau în orice activitate antiguvernamentală de propagandă orală sau scrisă. Totodată congresul decide: orice baptist, dacă se va dovedi a fi vinovat de asemenea fapte, va fi exclus astfel din componența frățietății baptiste și va purta răspundere în mod individual conform legilor țării. În numărul acestor fapte congresul include și propaganda antimilitaristă premeditată cu scopul slăbirii Armatei Roșii. Congresul al IV-lea panucrainean hotărăște să se alăture la această rezoluție.

În special, în ceea ce privește serviciul militar obligatoriu, congresul se alătură la opinia exprimată în epistola nr. 262 a Consiliului Uniunii Baptiste din Rusia din 1 februarie 1924, care, asupra acestei chestiuni, e în conformitate cu hotărârea adoptată la congresul al XXV-lea al Uniunii Baptiste din Rusia, că baptiștii, recunoscând statul și puterea în baza Cuvântului lui Dumnezeu, se consideră obligați a face serviciul militar, dar totodată oferă fiecărui baptist dreptul de a-și face serviciul militar în modul în care îi dictează conștiința, potrivit ordonanțelor și dispozițiilor sovietice în vigoare; în plus, ei consideră că nicio organizație baptistă nu poate să-i împiedice pe membrii săi ori să-i forțeze să facă armata.

Această rezoluție a fost adoptată unanim, totodată s-a decis să fie prezentată Guvernului RSSU tradusă în limba ucraineană.

(Stenogramele ședințelor congresului al IV-lea al Uniunii Baptiste din Ucraina, edit. or. Harkov, anul 1925, pp. 6-7)

4.6. Demersul Uniunii Baptiste către NKVD privind permisiunea congresului al XXVI-lea panrus, precum și punerea de acord a programului acestui congres

<p>СОЮЗ БАПТИСТОВ С. С. С. Р. <i>Москва № 1926.</i> №. <i>2305</i> МОСКВА, Андроньевская пл., Школьная улица, 4. Телеф. № 3-17-73.</p> <p>В НАРОДНЫЙ КОМИТЕТ ВНУТРЕННИХ ДЕЛ.</p> <p>14-го октября с/буждено пред ВЦИК-ом о разрешении Все союзу на 14-ое декабря с/г кабря включительно.</p> <p>При сем представл означенного ходатайств приложениями.</p> <p>В виду краткости до С'езда времени на НКВД не отказать в у ния нами разрешения</p> <p>Председатель Союза / Н. В. Оди́нцов Секретаря-Член Союза / П. В. Иванов-Клѣшников</p> <p>Адрес для телегр. отг. «МОСКВА-БАПТИСТ»...М</p>	<p>UNIUNEA BAPTISTĂ din URSS 2 noiembrie 1926 Nr. 2305 MOSCOVA...</p> <p>Către COMISARIATUL POPORULUI PENTRU AFACERI INTERNE</p> <p>La 14 octombrie a.c. am depus cerere la CECR privind autorizația de a convoca congresul unional de la 14 decembrie a.c. până la 18 decembrie inclusiv.</p> <p>Transmitem totodată copia cererii susnumite cu toate anexele.</p> <p>Având în vedere că rămâne puțin timp până la Congres, prin prezenta, rugăm NKVD-ul să nu ne refuze a primi cât mai curând autorizația de convocare a Congresului.</p> <p>Președintele Uniunii: (N. V. Odiñov) În locul Secretarului — Membrul Consiliului: (P. V. Ivanov-Klâșnikov)</p> <p>(ASFR, fond 393, inv. 43a, dos. 18, f. 65)</p>
--	--

<p>ПРОГРАММА Очередного 26-го С'езда Баптистов СССР в Москве 14-18 декабря 1926 года. -</p> <p>1/ Отчет Правления. 2/ Доклады Отделов и местных Союзов: Украинского, Кавказского, Закавказья, Средне-Азиатского, Дальне-Восточного, Сибирского. 3/ О форме управления Союзом и выборного органа. 4/ Об отношении к государству и воинской обязанности. -</p> <p>Председателя Союза: / В. В. Скалдин / <i>В. Скалдин</i> За Секретаря-Член Совета: / П. В. Иванов-Клѣшников / <i>И. К.</i></p> 	<p>PROGRAMUL Congresului ordinar al XXVI-lea al Bapțiștilor din URSS care va avea loc la 14-18 decembrie 1926</p> <p>1) Darea de seamă a Conducerii. 2) Rapoartele Secțiilor și a Uniunilor regionale: de Nord, din Ucraina, Caucaz, Transcaucaziană, Asia Mijlocie, Extremul Orient și Siberia. 3) Modul de conducere al Uniunii și alegerea organului executiv. 4) <u>Atitudinea față de stat și față de serviciul militar obligatoriu.</u></p> <p>În locul Președintelui Uniunii: (V. V. Skaldin) În locul Secretarului — Membrul Consiliului: (P. V. Ivanov-Klâșnikov)</p> <p>(ASFR, fond 393, inv. 43a, dos. 18, f. 70)</p>
--	---

4.7. Rezoluția congresului al XXVI-lea al Uniunii Federative Baptiste din URSS, care a avut loc la Moscova la 14-18 decembrie 1926

La congresul al XXVI-lea al Uniunii Federative Baptiste din URSS (14-18 decembrie 1926) au participat 239 de delegați cu drept de vot deliberativ. Congresul al XXVI-lea a găsit o soluție unanimă și definitivă în problema atitudinii față de Stat și față de serviciul militar obligatoriu, problemă care a provocat multe tulburări în frățietatea noastră. [...]

Ziua a cincea a congresului, 18 decembrie. Congresul a audiat raportul oral al lui P. V. Ivanov-Klășnikov și coraportul lui I. I. Vins „Poziția față de Stat și față de serviciul militar obligatoriu“.

Luând în considerație:

1) că prin hotărârile Congreselor Uniunii Baptiste, în ultimii ani, începând din anul 1920, în această problemă au fost introduse confuzii, precum și o orientare străină pentru bapțiști;

2) că Puterea Sovietică garantează în legislația sa o deplină libertate de conștiință, lucru care ne obligă să ne formulăm strict și clar atitudinea față de această putere și de îndeplinirea tuturor obligațiilor față de stat;

3) că în numărul acestor obligații bapțiștii au recunoscut și recunosc întotdeauna serviciul militar obligatoriu conform dispozițiilor generale, lucru menționat în paragraful al 13-lea al Mărturisirii noastre de credință, editată în anul 1906 — congresul al XXVI-lea al Uniunii Baptiste din URSS a decis:

„În locul hotărârilor Congreselor Bapțiștilor din anii 1920 și 1923, precum și în locul tuturor explicațiilor din această perioadă privind atitudinea bapțiștilor față de Stat și față de serviciul militar obligatoriu, să se adopte paragraful al 13-lea din Mărturisirea de credință a Uniunii Baptiste, editată în anul 1906, și anume:

«Noi credem că orice stăpânire este rânduită de Dumnezeu și El o investeste cu putere pentru a-i apăra pe cei ce fac binele, și pentru a-i pedepsi pe cei ce fac răul (Rom. 13: 1-5). Ne considerăm datori să dăm dovadă de o supunere necondiționată tuturor legilor ei, dacă ele nu limitează îndeplinirea liberă a obligațiilor credinței noastre creștine, și, prin o viață pașnică, liniștită și cu evlavie, să ușurăm sarcina ei grea (Mat. 22: 21; Rom. 13: 6-7; Fapt. 4: 19-20; 5: 29-42).

Ne mai recunoaștem datori, conform poruncii lui Dumnezeu, să ne rugăm pentru guvern, ca el să întrebuințeze puterea care i-a fost dată, potrivit cu voia lui Dumnezeu și sub ocrotirea Lui plină de îndurare, întru menținerea păcii și a echității (1 Tim. 2: 1-3).

Noi recunoaștem că pentru creștini e interzis a depune jurământul, dar este dreaptă numai rugăciunea în o formă neobișnuită, în care, cu teamă sfântă și în mod solemn, Dumnezeu este luat ca martor al adevărului (Mat. 5: 34-37; Iac. 5: 12; Rom. 1: 9; 2 Cor. 1: 23).

Noi credem că și în perioada Noului Testament stăpânirea nu în zadar poartă sabia, ci are dreptul și datoria, conform legii lui Dumnezeu, să facă uz de ea împotriva celor ce fac răul și în apărarea celor nedreptățiți, de aceea ne considerăm obligați să facem serviciul militar, când guvernul ne-o va cere (Fapt. 23: 12-23, 24; Luc. 3: 14; Fapt. 10: 1-2).

Nu vedem piedici din partea credinței noastre de a deține posturi guvernamentale (Luc. 3: 12-13; Rom. 16: 23; Fapt. 16: 32-36)»“.

Din 230 de voturi 221 au fost pentru adoptarea rezoluției date, 9 au fost contra. A urmat o rugăciune fierbinte unanimă de mulțumire Domnului, care a dăruit o unitate uimitoare poporului Său“.

(Procese-verbale și materialele congresului al XXVI-lea al Uniunii Baptiste din URSS, edit. Moscova, anul 1927, pp. 12-15)

Revista „Бaptист Украины“ („Baptistul Ucrainei“), nr. 2 din anul 1927, a comunicat următoarele despre congresul al XXVI-lea al bapțiștilor:

„O problemă cardinală pentru congres a fost atitudinea noastră față de autorități și satisfacerea serviciului militar. În ultimul timp această problemă a fost, după cum scrie presa, actuală pentru frățietatea noastră, despre ea se vorbea și se discuta oriunde erau două și mai multe persoane. Și iată că această problemă a fost deliberată acum la congresul unional. [...] La congres ea a trezit un interes general, încât fratele V. V. Skaldin, care tot timpul se afla la intrare, alegându-și acest loc modest, a ieșit în față și, cu hotărârea ce îl caracterizează, a declarat: „Fraților, noi trebuie să înmormântăm aici această problemă militară“. Și, într-adevăr, toți delegații își dădeau seama că, dacă congresul al XXVI-lea nu va înmormânta această problemă, atunci congresele regionale nu se vor isprăvi cu ea. [...]

Când părerile delegaților s-au împărțit aproape în două părți egale și s-a creat o situație complicată, în momentul acela Domnul îi insuflă unui frate să propună congresului să adopte în această problemă, ca bază a rezoluției sale, pct. 13 din Mărturisirea noastră de credință, ediția din anul 1906“.

„Evangheliștii și bapțiștii au recunoscut serviciul militar în Rusia Sovietică obligatoriu pentru toți membrii lor și în felul acesta s-a produs schisma. Acest fapt, fără îndoială, va servi, în primul rând, la încetarea creșterii sectarismului și va fi un imbold spre demoralizarea lor“.

E. Tucikov

27 februarie 1924

4.8. Raportul lui P. V. Ivanov-Klășnikov (stenogramă)
„CU PRIVIRE LA POZIȚIA FAȚĂ DE STAT ȘI FAȚĂ DE SERVICIUL MILITAR“,
prezentat la congresul al XXVI-lea al Uniunii Baptiste (14-18 decembrie 1926, or. Moscova)

Preaiubiți frați și surori!

Atât dumneavoastră, cât și eu cunoaștem acuitatea problemei asupra căreia mi-a căzut în sarcină să prezint acest raport. Sunt pe deplin conștient în ce situație defavorabilă nimerește fratele care pregătește un raport pe tema menționată. Cu toate acestea, călăuzindu-mă de Cuvântul lui Dumnezeu și de convingerea adâncă a necesității de a trata direct și cinstit orice problemă a vieții noastre creștine practice, n-am putut declina misiunea cu care m-au însărcinat frații. Și prezint acest raport în fața congresului scumpei frățietăți Baptiste din URSS cu dorința fierbinte ca el să contribuie la clarificarea opiniei noastre în această problemă în frățietate prin dumneavoastră, frați și surori prezenți în această sală; cu dorința fierbinte ca hotărârea noastră să pună capăt o dată pentru totdeauna oricărei nestatornicii, apărute în ultimii ani în frățietatea noastră în problema dată. Sper, preaiubiți frați și surori, că veți menține toți o atmosferă calmă în timpul deliberării problemei date, atât cei care aveți o părere unanimă cu bapțiștii predecesori, cât și cei care ați dori să introduceți o nouă orientare în această problemă. Mai drept spus, atât cei care au o atitudine pozitivă față de stat și față de serviciul militar obligatoriu, cât și cei cărora li s-a format o altă concepție. În numele succesului lucrării lui Dumnezeu din țara noastră, precum și în numele adevărului îl chem pe fiecare dintre dumneavoastră să participe cu o mare temere de Dumnezeu la soluționarea acestei probleme, având conștiința că sunteți participanți la lucrarea lui Dumnezeu, sunteți membri ai Bisericii lui Hristos, însărcinată de Domnul să continue lucrarea pentru care El a venit pe pământ. Totodată păstrați respectul față de cei care au o altă părere în această problemă. Nimeni nu poate fi lipsit de dreptul de a-și expune părerea, dar expunând-o, respectați opinia altuia, care nu corespunde cu a dumneavoastră. Tendința noastră comună în timpul deliberării acestei probleme trebuie să fie soluționarea ei, pentru un mai mare succes al lucrării Învățătorului nostru, Începutul și Desăvârșitorul credinței noastre, Domnul Isus Hristos. Cu un asemenea sentiment îmi încep eu însumi raportul, cu un asemenea simțământ vă chem și pe dumneavoastră, scumpi frați și surori, să abordați problema dată.

Această problemă, după cum e marcat în ordinea de zi, se referă la poziția noastră față de stat și față de serviciul militar obligatoriu. Adică se divide în două părți. Prima parte este atitudinea noastră față de stat în general, adică recunoașterea sau nerecunoașterea lui, și îndeplinirea obligațiilor cetățenești. Iar a doua e îndeplinirea serviciului militar obligatoriu.

PARTEA I

Prima parte a problemei n-a provocat nici nu provoacă discuții și neînțelegeri. Însă, deliberând problema de pe ordinea de zi, nu putem trece sub tăcere această primă parte, ca să fie înlăturată orice confuzie, orice abatere spre anabaptism sau anarhie. Și lucrul acesta e destul de important mai ales acum, scumpi frați și surori, când în fața noastră, pe vastul câmp rusesc, care include și periferiile populate de alte naționalități, dar care sunt unite într-o Uniune a RSS, apar sarcini infinit de mari de a semăna cuvântul lui Dumnezeu. Căci, frățietatea noastră, deși e foarte răspândită în țara noastră, totuși e abia

P. V. Ivanov-Klășnikov
(1896-1943)

în stare incipientă. Trebuie să creștem încă în multe privințe și în fața acestor sarcini vom acționa astfel în țara noastră, încât absolut toți: atât societatea, cât și guvernul să știe cu cine au de-a face. De aceea trebuie să răspundem și la întrebarea: care e atitudinea noastră față de stat în general și, în special, față de îndeplinirea obligațiilor cetățenești? În cazul dat Cuvântul lui Dumnezeu ne este unica călăuză, el ne servește drept sursă pentru concepțiile și convingerile noastre.

Capitolul 13 al Epistolei către Romani ne dă un răspuns sigur și exhaustiv la întrebarea pusă: „Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu. De aceea, cine se împotrivesc stăpânirii, se împotrivesc rânduielii puse de Dumnezeu; și cei ce se împotrivesc, își vor lua osânda. Dregătorii nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei dar să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele, și vei avea laudă de la ea. El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău. Dar, dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbuie și să pedepsească pe cel ce face rău. De aceea trebuie să fiți supuși nu numai de frica pedepsei, ci și din îndemnul cugetului. Tot pentru aceasta să plătiți și birurile. Căci dregătorii sunt niște slujitori ai lui Dumnezeu, făcând necurmat tocmai slujba aceasta. Dați tuturor ce sunteți datori să dați: cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați frica, dați-i frica; cui datorați cinstea, dați-i cinstea.“ Sursa primară a unei asemenea concepții a apostolului Pavel este Domnul nostru Isus Hristos, care a determinat această atitudine în expresia concisă, dar destul de semnificativă: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!“. Reieșind din cele spuse, atitudinea noastră, ca creștini, și a întregii noastre frățietăți baptiste față de stat e definită drept o recunoaștere necondiționată a acestuia ca o rânduială a lui Dumnezeu, precum și o supunere lui nu numai de frica pedepsei, ci și din îndemnul cugetului. „Adu-le aminte să fie supuși stăpânitorilor și dregătorilor...“ — îi scrie apostolul Pavel lui Tit (3: 1). Dar noi nu ne putem limita numai la supunere. **Cuvântul lui Dumnezeu ne cheamă și la colaborare cu autoritățile în realizarea sarcinilor înalte și dificile ale statului în ceea ce privește asigurarea unei munci libere și pașnice, precum și în ceea ce privește consolidarea principiilor de bază ale societății și ale culturii.** „Urmăriți binele cetății, în care v-am dus în robie, și rugați-vă Domnului pentru ea, pentru că fericirea voastră atârnă de fericirea ei!“ (Ier. 29: 7). Așa vorbește Domnul oștirilor. „Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea“ (1 Tim. 2: 1, 2). Apostolul Pavel îi cheamă pe credincioși să-i susțină în rugăciuni pe deținătorii puterii.

Prin urmare, iată punctul nostru de vedere: **noi recunoaștem statul, ne supunem autorităților, noi susținem statul și colaborăm cu el, deși statul este, în esență, un sistem organizat de constrângere.**

Există o istorie, pe care o împrumut de la Secretarul Alianței Mondiale Baptiste, d-r Rushbrooke. Irlandezii se disting prin un mod de gândire anarhic, despre ei se spune că atunci când un irlandez vine într-o țară străină, el, în primul rând, întreabă: „Există aici vreun guvern?“ Și totodată adaugă: „Dacă există, atunci eu sunt împotriva lui“. Noi, bapțiștii ne aflăm pe o poziție diametral opusă. **Noi recunoaștem guvernul, îl susținem și colaborăm cu el în scopul realizării sarcinilor statului.**

Statul este pentru noi prima condiție care ne asigură o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea. Fără puterea de stat și forțele ei armate, în țară s-ar instaura anarhia, samavolnicia și violența și atunci n-ar fi cu putință să ducem o viață pașnică. În timpul războiului civil mulți frați de-ai noștri au fost martori ai dezmățului sălbatic, ai tâlhăriei și violenței care se instaurau în localitățile unde lipsea puterea, acolo satele se transformau în mormane de cenușă, erau necinstite femeile, erau uciși copiii și, pentru autoapărare, se înarmau toți laolaltă — și bărbați, și femei, și copii — și fiecare orașel, sat sau cătun se transforma într-un lagăr de război. În o asemenea situație ne devine clar îndemnul înțelept al apostolului Petru: „Fiți supuși oricărei stăpâniri omenești, pentru Domnul: atât împăratului, ca înalt stăpânitor, cât și dregătorilor, ca unii care sunt trimiși de el să pedepsească pe făcătorii de rele și să laude pe cei ce fac bine. Căci voia lui Dumnezeu este, ca, făcând ce este bine, să astupați gura oamenilor neștiutori și proști“ (1 Pet. 2: 13-15).

Însă noi, bapțiștii, avem încă un motiv de a recunoaște statul. Viața pașnică, pe care ne-o asigură statul, e o condiție necesară pentru predicarea Evangheliei, în virtutea poruncii Domnului. Scopul nostru sublim este a merge și a învăța toate popoarele, botezându-le în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh și învățându-le să păzească tot ce ne-a poruncit Domnul. Aceasta e ultima și cea mai mare poruncă a Domnului nostru. Anume pentru predicarea Evangheliei există Biserica lui Hristos pe pământ. Îndeplinirea acestei porunci a lui Isus Hristos e posibilă numai în condițiile unei vieți pașnice a statului. Aceasta e cea mai înaltă justificare pentru existența statului.

Bineînțeles, în cazurile și în țările în care statul încalcă principiile libertății de conștiință, ale libertății de rugăciune și de propagare a religiei (după cum se observă acum în România) bapțiștii nu se pot supune, întrucât, în cazul dat, pentru ei existența statului își pierde sensul înalt, căci bapțiștii țin la stat în mod deosebit, deoarece el le asigură posibilitatea de a propovădui Cuvântul lui Dumnezeu. „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!“ Dacă recunoaștem cea dintâi parte a acestei expresii, atunci o recunoaștem în aceeași măsură și pe a doua. Dând Cezarului ce este al Cezarului, noi dorim să-I dăm în măsură deplină lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu. În persoana apostolilor avem un model. Când autoritățile i-au chemat pe Petru și pe Ioan și le-au poruncit să nu mai vorbească nici să nu mai învețe pe oameni în Numele lui Isus, Petru și Ioan le-a răspuns: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit“ (Fapt. 4: 18-20). Și când apostolii, în ciuda interzicerii, au propovăduit totuși, ei iarăși au fost trași la răspundere și li s-a spus: „Nu v-am poruncit noi cu tot dinadinsul să nu învățați pe norod în Numele acesta? Și voi iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră, și căutați să aruncați asupra noastră sângele aceluia om.“ Petru și apostolii ceilalți, drept răspuns, i-au zis: «Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!» (Fapt. 5: 28-29).

Astfel Cuvântul lui Dumnezeu ne arată limita până la care trebuie să recunoaștem statul. Unde statul ne ia dreptul nostru de bază de a ne mărturisi credința și de a predica Evanghelia, acolo începe nesupunerea bapțiștilor față de ordinele puterii de stat. Toată istoria noastră dovedește în mod strălucit acest adevăr. Statul cu vechea orânduire le spunea bapțiștilor: „Să nu îndrăzniți să predicați!“ Dar niciun fel de amenințări, maltratări, nici deportările, nici cătușele n-au putut înfrânge eroismul bapțiștilor ruși în epoca crudelor persecuții.

Acum trăim într-un stat al Sovietelor. Puterea Sovietică a proclamat libertatea deplină a conștiinței și a propagării religiei. În toți acești ani ne-am convins personal că Guvernul Sovietic, în persoana organelor sale superioare, dorește sincer să traducă în viață acest principiu al libertății. În unele locuri se observau temporar cazuri grave, care îi puneau pe gânduri pe frații noștri, dar când despre aceste cazuri li s-a comunicat deținătorilor puterii, aceștia au luat măsuri imediate pentru restabilirea legalității. Trebuie să luăm în considerație totodată că țara noastră, după furtunile ce se dezlănțuiseră asupra ei, abia acum intră în limanul vieții pașnice. Războiul civil îndelungat și repercusiunile lui de până în zilele noastre au silit autoritățile să recurgă la măsuri drastice în unele locuri. Dar, întrucât viața intră în făgașul pașnic, ne convingem tot mai mult de dorința sinceră a guvernului de a realiza principiile de bază ale libertății de conștiință proclamate. E de remarcat că Puterea Sovietică nu numai că nu e religioasă, ci nici nu-și ascunde orientarea antireligioasă. Și totuși ea ne dă posibilitatea de a ne mărturisi și de a ne îndeplini liber obligațiile credinței noastre creștine și posibilitatea predicării libere a Evangheliei. O dovadă convingătoare a acestui fapt este congresul nostru, care își desfășoară acum lucrările, spre deosebire de Congresele ținute în taină pe timpul lui Pobedonosțev. În felul acesta, prin Statul sovietic avem un stat care a pus capăt persecuțiilor vremii precedente.

Beneficiind de bunurile vieții de stat, trebuie să ne îndeplinim și noi, din partea noastră, toate obligațiile noastre cetățenești.

PARTEA II

Trec la partea a doua, și anume la îndeplinirea serviciului militar obligatoriu impus de stat. În ultimii ani această problemă a devenit deosebit de acută în mediul frățietății noastre. Multor frați și surori le provoacă durere expresia „serviciul militar“. Pe cei care acceptă serviciul militar cu arma în mână ei îi consideră trădători și apostatați sau, în cel mai bun caz, niște rătăciți. La prima vedere, e foarte straniu, întrucât nu mai mult de zece ani în urmă bapțiștii mergeau liber în rândurile armatei și participau la lupte. Dar când am cugetat la starea de spirit din prezent a unor frați de-ai noștri, am înțeles că ei au motive serioase de a avea astfel de tendințe. Ce-i drept, această stare de spirit nu e întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu, ci e provocată de împrejurările vremelnice și trecătoare ale epocii prin care abia am trecut. Și aceste condiții sunt atât de serioase, încât ne devine pe deplin înțeleasă acuitatea problemei militare, care se observă acum în rândurile noastre. E important să studiem aceste motive ca să avem o părere corectă asupra renunțării bapțiștilor la serviciul militar și să dăm acestei renunțări o apreciere cuvenită.

Motivele sunt următoarele:

În primul rând, războiul mondial din anul 1914 și din cei ulteriori. El e viu încă în memoria noastră. El a descoperit, cu o putere fără precedent, toată urgia și oprobriul războiului. Sute de mii și milioane de vieți răpuse de gloanțe, de baionete, de șrapnele, de gaze asfixiante, curmate pe veci în gropi ascunse, înghețate în tranșee; ruina totală a localităților prin care a trecut uraganul sângeros al războiului;

pângărirea căminelor familiale ale locuitorilor din zona frontului... Amintirea acestor lucruri ne zguduie și ne insuflă un sentiment de repulsie față de război și față de tot ce e legat de el.

În al doilea rând — revoluția care a avut loc în țara noastră și războiul civil care a urmat-o. Cel din urmă a descoperit în o măsură și mai oribilă grozăvia războiului, căci chipul lui sălbatic a dat buzna în fiecare oraș, în fiecare sat și cătun și a pășit pragul locuințelor noastre. Totodată în această perioadă de trecere de la vechea orânduire monarhică la cea nouă, sovietică, în stadiul ei de apariție, în timp ce valul frontului s-a rostogolit peste întreaga țară, puterea de stat a slăbit temporar.

Toate acestea au contribuit la formarea, în mijlocul poporului rus, în general, și în mediul frățietății noastre, în particular, a unei atitudini negative față de război și față de serviciul militar. O asemenea atitudine negativă, provenită din grozăviile războiului trăit, se întemeiază din punct de vedere ideologic pe unele versete din Sfânta Scriptură (Mat. 26: 52).

La cauzele menționate anterior s-a adăugat a treia — decretul din 4 ianuarie 1919 privind scutirea de serviciul militar din motive de conștiință. Acest decret ca și cum a legiferat tendința formată și a oferit un mijloc legal și ușor de a ne elibera de serviciul militar obligatoriu. Toți au făcut uz de el: tolstoștii, molocanii, hlâstî (*o sectă de rit vechi, în care membrii ei se biciuiau pe sine înșiși cu vergi* — N. trad.), creștinii liberi și evanghelici, frații noștri și mulți alții. Ceea ce mai înainte se obținea cu prețul unor mari mituiri, cu prețul degetelor tăiate, spargerii timpanului urechii etc., acum se putea obține prin o simplă invocare a convingerilor religioase și prezentarea unei adevărinite care ar dovedi aceste convingeri. La Moscova a fost înființat Consiliul Unit al comunităților și grupurilor religioase, care emitea aceste adevărinite. [...]

Astfel războiul din 1914 și evenimentele care l-au urmat au dat temeuri serioase pentru creșterea tendințelor antimilitariste, iar decretul din 4 ianuarie 1919 și edițiile lui repetate, precum și activitatea „Consiliului Unit“ au răspândit în mijlocul maselor largi aceste tendințe, contribuind la degenerarea lor dintr-o mișcare ideologică serioasă într-un „lichelism“ josnic și fricos.

Ce urmări au fost? Foarte deplorabile.

În primul rând, **în ultimii ani s-au strecurat în mediul nostru o mulțime de persoane fără nașterea din nou, atrase doar de zvonurile că bapțiștii sunt scutiți de serviciul militar.** Apoi mulți au intrat în rândurile noastre pentru că tind sincer să găsească un mediu în care domină ideile iubirii de oameni, ale fraternității, neînțelegând totodată adevăratul spirit al creștinismului, pe care l-au însușit doar în sensul neîmpotrivirii tolstoiene. Atât unii, cât și ceilalți au contribuit la degradarea chipului moral și spiritual al comunităților noastre. Viața duhovnicească a comunităților, îndeosebi a celor care s-au înființat în ultimii ani, a devenit unilaterală. Ele au însușit regula exterioară că nu se poate să ucidă și de aceea nu se poate să meargă în armată. Dar însușirea formală a regulii devine adesea un dușman crunt al creșterii lăuntrice. Anume în felul acesta, duhoborii au acceptat și ei regula de a nu lua arma în mână și au ars armele, dar înăuntrul lor au rămas oameni stricați din fire. Regula formală ca și cum i-a eliberat de obligativitatea de a se perfecționa. Același lucru s-a întâmplat cu menoniții vechi. O tendință asemănătoare de „luptă spirituală“ a început și în frățietatea noastră în ultimii ani, s-au intensificat tendințele antimilitariste. Creșterea spirituală s-a oprit, cedând locul regulii formale, însușite fanatic. Iată de ce printre cei care refuză să facă serviciul militar întâlnim adesea persoane foarte obraznice, care nu respectă opinia altora. Din același motiv din rândurile lor e mare procentul celor care pleacă în lume, care cad din credință. Frații care au participat la judecăți în calitate de experți în problema scutirii de serviciul militar din motive de conștiință mărturisesc că majoritatea celor care stăruie să câștige să fie scutiți nu au niciun fel de convingeri, iar nivelul moral-spiritual le este foarte scăzut.

Nu vreau să spun nicidecum că în mijlocul fraților noștri nu sunt oameni convinși adânc și sinceri, care neagă serviciul militar pe un temei profund ideologic și sunt gata de un sacrificiu eroic pentru a-și apăra și a-și demonstra convingerile. Sunt asemenea frați printre noi. Cunoscut personal astfel de frați și mă închin în fața frumuseții lor spirituale. Sunt niște suflete de aur, care au atins o sfințenie înaltă, o desăvârșită blândețe și lipsă de răutate, care pot să ierte totul, să îndure totul cu dragoste, care nu sunt în stare să rănească inima aproapelui nici chiar cu un cuvânt spus din neatenție. Ei au atins un asemenea nivel după o experiență duhovnicească îndelungată. Toată viața lor e o viață de rugăciuni. Ei, în sensul strict al cuvântului, au aceleași simțăminte, pe care le avea și Hristos Isus. În școala duhovnicească, eu sunt gata să fiu ucenic al lor. Și sunt adânc convins că niciun guvern din lume nu-i va sili niciodată să ia arma în mână.

Așadar, recunosc că astfel de frați sunt printre noi și au fost și în trecut, în timpul țarismului. Dar vreau să afirm categoric următoarele două teze:

Prima, că printre cei care renunță la serviciul militar astfel de frați sunt extrem de puțini, ca și grăuncioarele de aur în grămezile enorme de nisip de la minele aurifere din Siberia. A doua, **cu tot respectul meu față de sinceritatea și de nivelul duhovnicesc al acestor frați, trebuie să spun că, în ceea ce privește atitudinea față de stat și față de serviciul militar obligatoriu, ei nu se întemeiază pe Sfânta Scriptură și nu se conduc de practica anterioară a Frățietății Baptiste.**

Oricum, nu-i am în vedere pe acești puțini frați, când afirm că răspândirea tendințelor anti-militariste au produs urmări deplorabile în Frățietatea noastră. Îi am în vedere pe nenumărații potrivnici ai serviciului militar din mijlocul nostru, care n-au atins încă nici primele trepte ale smereniei creștine și ale lipsei de ură, ci au însușit doar regula formală a neîmpotrivirii exterioare, și-au concentrat toată energia în această tendință și influențează asupra întregii noastre Frățietăți, abătând-o spre evlavie aparentă în detrimentul perfecționării lăuntrice. În acest sens stăm în fața unui mare pericol al scăderii nivelului duhovnicesc al Frățietății noastre și al transformării ei într-un curent sectant mic și fanatic, de tipul: duhoborî, tolstoism, netovîi etc., care au anulat toată Evanghelia și au creat o evanghelie a lor: a neîmpotrivirii în fața răului.

Acest curent, generat de vârtejul evenimentelor trăite, nu are nimic comun cu înnoirea și sfințirea lăuntrică și, prin natura sa, e similar cu mișcarea pentru pace și împotriva războiului, mișcare a lumii mirene, denumită pacifism și antimilitarism. Atât pacifismul, cât și antimilitarismul sunt o încercare a oamenilor fără Dumnezeu să întemeieze pe pământ o împărăție a păcii și, fără o înnoire lăuntrică a inimii, să făurească din săbii fiare de plug și din sulite cosoare.

Amenințând astfel starea spirituală a Frățietății noastre, aceste tendințe antimilitariste ne pun în impas față de societate și față de Stat. Societatea nu poate înțelege: cum se poate să te folosești de paza Statului și de toate bunurile vieții pașnice și să nu-ți îndeplinești obligațiile cetățenești conform dispozițiilor generale, determinate de existența Statului? Și în societate crește o nemulțumire înăbușită, cresc reproșurile față de noi. Iar statul, care, după revoluție, câțiva ani, a avut o atitudine îngăduitoare față de tendințele antistatale ce se răspândeau printre noi, ne cere socoteală acum și vrea să știe cine suntem: o mână de sectanți cu orientări anarhice, gata să treacă cu orice ocazie în ilegalitate, să emigreze, ori **suntem o mișcare religioasă serioasă și puternică, care pretinde la călăuzirea spirituală a țării și care, crescând mereu, atrăgând în rândurile sale masele largi ale populației, dorește și poate să influențeze asupra opiniei publice, asupra orânduirii sociale și de stat și chiar asupra legislației. Iar noi anume că la cea din urmă pretindem.**

Călăuzindu-ne de poruncile Domnului, noi dorim să predicăm Evanghelia tuturor oamenilor. Trebuie să recunosc sincer că Puterea Sovietică a dat dovadă de foarte multă răbdare și îngăduință când, odată cu apariția în rândurile ostașilor a vreunui recruta-baptist, care mărturisea deschis că nu recunoaște serviciul militar, se stârnea agitație aproape în fiecare regiment al Armatei Roșii. La drept vorbind, trebuie să recunoaștem că nicio putere de stat nu se poate împăca cu asemenea stare de lucruri.

Prin urmare, vedem că problema pe care o discutăm creează o situație grea și periculoasă atât în ceea ce privește starea duhovnicească interioară a Frățietății noastre, cât și în ceea ce privește relațiile noastre cu societatea și cu Puterea de stat. Congresul nostru trebuie să soluționeze această problemă.

Soluția corectă în problema ce ne stă în față o vom găsi în Cuvântul lui Dumnezeu, care ne este o lumină ce strălucește într-un loc întunecos.

În prealabil însă vom menționa ce atitudine avea față de serviciul militar scumpa noastră Frățietate Baptistă în trecut. E un lucru destul de important. Baptismul, ca Biserică a lui Hristos, este puternic și viabil anume prin faptul că se bazează în mod statornic pe principiile Cuvântului lui Dumnezeu.

Aruncând o privire în trecut, vedem că frații noștri din toate țările, recunoscând statul, recunoșteau de asemenea și îndeplinirea neabătută a serviciului militar. Elaborându-și Mărturisirea de credință cu o profundă scrupulozitate și în temere de Dumnezeu, ei, bazându-se exact pe Cuvântul lui Dumnezeu, au introdus în ea și punctul privind recunoașterea autorităților și a serviciului militar. Acest punct despre recunoașterea în întregime a serviciului militar e inclus și în Mărturisirea de credință adoptată de bapțiștii ruși. Și frații noștri, chiar și în timpul guvernului țarist, care îi prigonă, socoteau drept datorie a lor față de patrie și față de Stat să facă serviciul militar și rămâneau pretutindeni fideli Domnului lor — prevestitori ai dragostei Lui. În timpul războiului mulți frați de-ai noștri au fost pe front și Mâna Domnului i-a ocrotit.

Putem oare admite gândul că frații noștri în trecut recunoșteau serviciul militar contrar conștiinței lor și contrar învățaturii Cuvântului lui Dumnezeu, influențați de frica în fața autorităților? A gândi astfel înseamnă a nu cunoaște deloc istoria noastră și a nu o respecta. Eroismul, spiritul de sacrificiu și fermitatea

în mărturisirea convingerilor noastre și în împlinirea poruncilor Domnului, pe care le-au manifestat generațiile anterioare ale bapțiștilor, ne conving că ei nu s-ar fi înfricoșat să renunțe la serviciul militar dacă ar fi cerut-o Cuvântul lui Dumnezeu.

Ce ne învață Sfânta Biblie cu privire la problema examinată?

Recunoașterea generală a autorităților și a ordinelor emise de ele este expusă, după cum am menționat, la începutul capitolului al 13-lea al Epistolei către Romani (versetele 1-7). Apoi, chiar în primele pagini ale Evangheliei, întâlnim o personalitate despre care Însuși Hristos a spus: „...Dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul“ (Mat. 11: 11). „Legea și proorocii au ținut până la Ioan; de atunci încolo, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește...“ (Luc. 16: 16). Și iată că vedem chipul măreț al lui Ioan Botezătorul, Ioan-Baptistul, care netezește calea înaintea Domnului, care îi muștră pe toți cei ce nu trăiesc după adevăr, care nu-i permite nimănui să fie botezat dacă nu s-a pocăit și n-a făcut fapte vrednice de pocăință. Și citim că la acest acuzator sever, care nu se sfiește să-i mustre și pe oamenii cei mai de seamă, numindu-i pui de năpârci, la acest aspru și sever acuzator vin ostașii, care doresc să se împace cu Dumnezeu, doresc mântuirea, și îi pun întrebarea ce îi frământă: dar noi, ostașii, care purtăm sabia, ce trebuie să facem? Și ce le-a răspuns Ioan? Le-a spus să-și părăsească slujba? Nu i-a sfătuit să-și găsească un alt serviciu. Și să avem în vedere că pe atunci nu exista serviciu militar general obligatoriu, ci erau trupe de mercenari benevoli și îndeletnicirea acestor ostași putea fi schimbată liber și fără dificultăți. Știm ce le-a răspuns Ioan: „Să nu stoarceți nimic de la nimeni prin amenințări, nici să nu învinuiți pe nimeni pe nedrept, ci să vă mulțumiți cu lefurile voastre“ (Luc. 3: 14). [...]

Dezvoltarea logică a gândului privind renunțarea la serviciul militar ne duce la imposibilitatea noastră de a rămâne în societate și în stat. Din punct de vedere creștinesc participarea indirectă la o activitate se egalează cu participarea nemijlocită la ea. De exemplu, „oricine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui“. „A ucide“, în limbajul Noului Testament, înseamnă nu numai a ucide cu sabia sau cu un glonț. Poți ucide și cu un cuvânt, și cu mânia, și cu bârfeală. În această ordine de idei, participarea indirectă la război se egalează cu participarea nemijlocită la el. Taxele și impozitele, în marea majoritate, sunt întrebuințate la întreținerea armatei și a instituțiilor legate de ea. Prin urmare, achitarea taxelor și a impozitelor este participare la război. Serviciul la uzina care pregătește bucătăria militară de campanie este participare la război. Serviciul în calitate de mecanic de locomotivă și în calitate de însoțitor de vagon sau de fochist pe locomotivă în timp de război e de asemenea participare la război, fiindcă trenurile transportă forțele de luptă pe front, iar pe timp pașnic aceiași oameni contribuie la acțiunile de pregătire pentru război. Din bumbacul cultivat de frații noștri din regiunea Caucaz și din Turkestan se fac substanțe explozibile foarte puternice. Oriunde ne-am arunca privirea, peste tot dăm de participare indirectă la război. Să luăm următorul exemplu. Unul din frații noștri a fost funcționar de birou la o uzină mecanică. În 1914 a început războiul, uzina a fost mobilizată și transformată pentru executarea șrapnelor; fratele avea perfectă dreptate zicând că munca lui în biroul cald și confortabil al uzinei era cu mult mai importantă pentru succesul războiului și pentru nimicirea dușmanului decât munca unui ostășel pe front, care alerga cu arma în mână de la o moviliță la alta sub ploaie de schije de șrapnele sau îngheța în tranșee. Spatele frontului bine organizat e o condiție extrem de importantă pentru capacitatea de luptă a armatei.

Trăind în această lume, ne aflăm într-un sistem complicat de relații reciproce și ne facem la fiecare pas participanți involuntari la acea sentință grea care apasă peste toată omenirea în urma căderii în păcat. Nu putem trece cu vederea aceste lucruri. Nu putem să ne asemănăm cu vegetarianul care nu consumă carne, deoarece consideră inacceptabil a ucide animale, însă poartă cizme de piele jupuită de pe aceleași animale.

Domnul știa în ce condiții Își lasă ucenicii și totuși i-a lăsat în lume, lucru necesar pentru împlinirea voinței Domnului privind predicarea Evangheliei în toată lumea.

Și noi putem împlini această voie numai rămânând în societatea organizată a oamenilor, adică în Stat, recunoscând și respectând Statul și împlinind toate prestațiile impuse de Stat cetățenilor, inclusiv serviciul militar.

În problema poziției față de Stat și față de serviciul militar generațiile anterioare ale bapțiștilor nu se bazează pe tendințele la modă, nici pe schimbarea formelor de dominație politică, ci pe Cuvântul lui Dumnezeu. În acest moment de mare răspundere, când de Congres depinde toată orientarea de mai departe a activității scumpei noastre Frățietăți, **ii chem pe toți să se întoarcă sub steagul vechi, încercat în furtuni, al bapțișmului**, să se fundamenteze pe aceeași temelie tare și neclintită — pe temelie Cuvântului lui Dumnezeu, spre slava Domnului și spre bucuria noastră comună.

4.9. Peste 20 de ani Consiliul Afacerilor Religioase, în rapoartele secrete către CC, aprecia hotărârile congreselor din anul 1926 ca o biruință asupra bisericii:

„Mai înainte una din dogmele de bază ale creștinilor evanghelici și ale baptiștilor era negarea serviciului militar cu arma în mână. Însă cu mult înainte de război la congresele sectelor date acest punct al mărturisirii de credință a fost schimbat: congresele au adoptat rezoluții privind necesitatea de a face serviciul militar făcând uz de armă conform dispozițiilor generale.

În Marele Război pentru Apărarea Patriei baptiștii și creștinii evanghelici, în marea lor majoritate, erau încadrați în rândurile Armatei Roșii. Centrul religios sectant participa cu râvnă la activitatea patriotică, emițând o serie de apeluri către sectanți și aparte către femeile sectante cu chemarea de a se încadra în lupta generală împotriva Germaniei fasciste. În afară de apeluri, a fost editată o broșură patriotică specială „Христианин и Родина“ [„Creștinul și Patria“]. Totodată VSEHB a organizat câteva campanii de colectare a mijloacelor pentru nevoile apărării țării“.

10 ianuarie 1946

(ASFR, fond 6991, inv. 3, dos. 34, f. 11-20)

„În anii intervenției militare străine și ai războiului civil creștinii evanghelici și baptiștii aproape întotdeauna luau o poziție dușmănoasă față de puterea sovietică și încercau să se opună serviciului în Armata Roșie. Însă tentativele conducerii precedente a CEB de a-i opune pe sectanții de rând Puterii sovietice au fost paralizate și masele generale ale creștinilor evanghelici și ale baptiștilor au recunoscut necesitatea de a face serviciul în Armata Roșie cu arma în mână.

În prezent și conducerea, și masele generale ale creștinilor evanghelici baptiști stau ferm și indiscutabil pe pozițiile apărării Patriei sovietice făcând uz de armă“.

17.02.1947

(ASR ISP, fond 17, inv. 125, dos. 506, f. 26-65)

„Din primele zile ale Marelui Război pentru Apărarea Patriei VSEHB a luat o poziție de apărare necondiționată a Statului sovietic de cotropitorii germano-fasciști făcând uz de armă și a organizat un șir de măsuri religios-patriotice: expedia epistole patriotice prin comunități, organiza colecte pentru necesitățile apărării țării, colectând circa 2 milioane de ruble...“

5 aprilie 1946

(ASFR, fond 6991, inv. 3c, u.p. 34, f. 56-58)

Hotărârile congreselor din anul 1926 în problema militară au fost preluate prin moștenire de VSEHB. În anii 1940-60 prezbiterilor superiori li se ordonase să supravegheze loialitatea politică a credincioșilor CEB. Cei care nu erau de acord cu hotărârile congreselor în problema militară erau excomunicați din comunități, iar informația despre ei se transmitea serviciilor secrete „pentru a se lua măsuri corespunzătoare”. O dovadă a acestei practici de colaborare a slujitorilor bisericii cu prigonitorii este următorul document de arhivă:

4.10. Circulara Consiliului Afacerilor Religioase din 5 ianuarie 1953 le indica împuterniciților din provincii să depisteze tendințele antimilitariste prin slujitorii CEB

1

**СОВЕТ
ПО ДЕЛАМ
РЕЛИГИОЗНЫХ КУЛЬТОВ**
при
Совете Министров СССР

5 "января" 1953 г.
№ 1-1180

г. Москва, пер. Островского, д. 10

SECRET
exemplarul nr. 118

Împuternicitului Consiliului Afacerilor Religioase
de pe lângă comitetul executiv al Sovietului de deputați
ai oamenilor muncii din regiunea _____

tov. _____
or. _____

— Până în 1926 bapțiștii și evangheliștii de pe teritoriul URSS considerau că nu pot face uz de armă din motive religioase, adică nu pot să apere patria cu arma în mână.

În anii ulteriori congresele acestor sectanți și hotărârile VSEHB au recunoscut serviciul militar obligatoriu pentru fiecare membru al ceb în Armata Sovietică și apărarea patriei cu arma în mână, conform dispozițiilor generale pentru toți cetățenii URSS.

În ciuda acestui fapt, în rândurile membrilor ceb se mai găsesc până în prezent persoane care nu recunosc drept o datorie sfântă a lor să apere patria folosind arma. Astfel, în august 1952 în comunitatea ceb de la Makeevka au fost demascați 42 de membri care împărtășesc aceste concepții antimilitariste. Comunitatea dată a ceb, care numără mai bine de 400 de membri, a excomunicat toate aceste persoane din componența sa.

Numărul mare al celor excomunicați vădește că opiniile antipatriotice se propagau pe larg în rândurile credincioșilor bapțiști ai acestei comunități.

Comunicând aceste informații, Consiliul Afacerilor Religioase le propune tuturor Împuterniciților să dea o deosebită atenție propagandei inadmisibile a opiniilor antipatriotice printre membrii comunităților ceb. În cazul depistării unor situații similare, Împuternicitul trebuie să informeze Consiliul prin o comunicare specială extraordinară. Pe deasupra, să informeze prin o notă-raport specială comitetul regional de partid, comitetul executiv regional și organele speciale, pentru a se lua măsurile necesare.

Informați Consiliul despre primirea acestei circulare.

ЛОЦ. ПРЕСЕДИТЕЛУИ КОНСИЛУИ
ЗАМ. ПРЕСЕДИТЕЛУИ СОВЕТА

semnătura (GOSTEV)
(ГОСТЕВ)

№ 1 эк
тираж 120
2.1.53г.

(ASFR, fond 6991, inv. 3, dos. 94, f. 1)

În anul 1928 la cel de-al IV-lea Congres Mondial al Bapțiștilor P. V. Ivanov-Klășnikov le povestea cu însuflețire celor prezenți despre Constituția adoptată în URSS, despre libertatea de conștiință, despre realizările în câmpul slujirii misionare, însă informații despre întemnițării pentru Numele lui Hristos, care sufereau în timpul acela în lagărele de pe ins. Solovki, n-a dat nimeni. Această călătorie peste hotare fusese ultima posibilitate de a povesti frățietății baptiste mondiale despre situația reală a creștinilor din Rusia, de a-i chema la rugăciuni comune pentru cei prizonieri. Dar a răsunit numai chemarea de a se face o colecție pentru editarea Bibliilor, pentru construcția Școlii Biblice, pentru evanghelizare... Apoi a sosit anul 1929. Editarea Bibliilor a fost interzisă, a fost oprită editarea revistei „Baptist”, cursurile biblice au fost curmate, casele de rugăciune au fost închise pretutindeni, conducătorul cursurilor biblice unionale, P. V. Ivanov-Klășnikov, la 3 martie 1929, a fost condamnat la trei ani de surghiun.

4.11. Cuvântarea lui P. V. Ivanov-Klășnikov la Congresul Mondial al Bapțiștilor (25 iunie 1928, or. Toronto, Canada)

MUNCA ȘI SARCINILE BAPȚIȘTILOR DIN URSS

Anul 1867 e un an memorabil în istoria vieții religioase a poporului rus de multe milioane de oameni: în acest an în or. Tiflis a fost botezat Nikita Isaevici Voronin — primul baptist rus și primul răspânditor al baptismului în Rusia. Însuși momentul apariției baptismului în Rusia e interesant prin originalitatea sa. Fără vreo propagandă din exterior, fără eforturile vreunui misionar, ci exclusiv în urma studierii Sfintei Scripturi, cuprins de frământări lăuntrice și de o căutare încordată a adevărului, N. I. Voronin s-a recunoscut păcătos, a crezut în jertfa de răscumpărare a lui Isus Hristos și a ajuns la convingerile și opiniile de bază ale învățaturii baptiste. El l-a cunoscut pe Hristos și a căpătat ungera celui Sfânt, și această ungeră l-a învățat toate lucrurile (1 Ioan 2: 27). Acest caz din istoria frățietății baptiste din Rusia e o nouă și minunată confirmare a veridicității uneia din principalele noastre concepții privind suficiența Sfintei Scripturi pentru mântuire.

Timp de șase decenii ale existenței sale frățietatea noastră din Rusia a atins rezultate remarcabile, cu care nu se pot compara realizările nici unui alt curent. Putem afirma cu îndrăzneală că deja către anul 1905 — anul primului Congres mondial — dintre toate așa-numitele curente sectante din Rusia bapțiștii constituiau curentul cel mai mare după numărul adepților, cel mai strict în apărarea curăției învățaturii sale, cel mai rezistent în prigoanele crunte din epoca țaristă și cel mai viu și mai înflăcărat după duhul lui misionar. Așa suntem noi și acuma!

Efectivul frățietății noastre baptiste din Rusia și nivelul spiritual atins de ea este rezultatul muncii de 60 de ani a multor lucrători plini de sacrificiu, printre care deosebit de viu strălucesc numele pionierilor mișcării: N. I. Voronin, I. G. Reaboșapka, V. G. Pavlov și V. V. Ivanov-Klășnikov. Călăușiți de Duhul lui Dumnezeu ei au luat o orientare dreaptă, a cărei lozincă minunată pot servi cuvintele apostolului Pavel: „Judeii, într-adevăr, cer minuni, și Grecii caută înțelepciune; dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit”.

De la bun început munca bapțiștilor din țara noastră se află în mâinile locuitorilor băștinași din Rusia. Misionarii bapțiști străini n-au muncit deloc în Rusia. Dar de-a lungul întregii noastre istorii am fost nevoiți să apărăm cu îndârjire curăția principiilor baptiste în legătură cu activitatea misionarilor veniți din străinătate ale altor curente religioase.

În prezent există comunități ale frățietății noastre pe întinderea întregii țări: de la Leningrad până la Marea Japoniei; de la extremitatea de nord a Murmanskului, de lângă Oceanul Înghețat de Nord, până la satele îndepărtate de lângă hotarul cu Persia și cu Turcia. Împrăștiați pe o întindere atât de vastă, noi suntem un popor bine încheșat și trăim cântând. Și cu toate că în cântecele noastre se aud adesea note triste, de jale, ca geamătul viscolului deasupra nemărginitei stepe rusești, totuși în ele este întotdeauna o fericire dublă a păcii și a muncii — a păcii în Dumnezeu și a muncii pentru Dumnezeu.

Date statistice exacte nu avem. Aproximativ, avem două sute mii de membri botezați. Toate informațiile publicate anterior despre numărul bapțiștilor din URSS sunt greșite și exagerate. Toată frățietatea noastră e unită în Uniunea Federativă a Bapțiștilor din URSS, care reprezintă poporul lui Dumnezeu din întreaga țară.

Constituția țării noastre a proclamat și a realizat separarea totală a bisericii de stat — un principiu deosebit de scump pentru bapțiștii din toate timpurile. Apoi, conform Constituțiilor Republicilor Sovietice,

fiecare cetățean poate profesa orice religie. Libertatea propagandei religioase și antireligioase este recunoscută pentru toți cetățenii. Exercițarea cultelor religioase este garantată în măsura în care ele nu încalcă ordinea publică și nu sunt însoțite de atentate la drepturile cetățenilor Republicii Sovietice. În virtutea acestui fapt, avem o libertate deplină de a ține adunări și de a predica la ele Cuvântul lui Dumnezeu. Totodată munca noastră de evanghelizare a ieșit din limitele poporului rus și se extinde treptat asupra altor popoare idolatre și asupra islamiștilor care locuiesc în țara noastră. Acum putem să tipărim ediții periodice (revistele „Баптист“ și „Баптист Украины“) și cărțile Sfintei Scripturi, iar în anul 1927, în cinstea aniversării a 60-a a Frăției Baptiste din Rusia, am obținut posibilitatea de a deschide în or. Moscova o Școală Biblică pentru pregătirea lucrătorilor duhovnicești.

Acestea sunt realizările noastre. Însă ele ne-au pus în fața unor mari datorii și sarcini grandioase, pe care nu le putem purta și îndeplini singuri, dar în fața cărora nu avem dreptul să dăm înapoi. Despre ele sunt dator să le comunic baptiștilor din întreaga lume. Ca să înțelegeți ce vreau să spun, trebuie să menționez unele cifre. Țara noastră ocupă 21 352 572 km² și e întinsă de la apus spre răsărit pe 9000 km și de la nord spre sud pe 4000 km. În ea locuiesc, conform datelor ultimului recensământ (din 1926), 147 mil. de oameni, dintre care populația urbană constituie 26 mil. și cea rurală — 121 mil. Din punctul de vedere al credinței, populația se împarte în felul următor: masele principale, 114 mil., sunt ortodocși; circa 14 mil. — islamiști; circa 5 mil. — idolatri; restul sunt adepți ai altor curente religioase.

Din acest mare număr de oameni numai două sute de mii sunt baptiști, adică mai puțin de 1/3 de procent din numărul total al populației. De aici devine evident că evanghelizarea abia a ajuns la poporul rus. În multe locuri oamenii n-au auzit deloc predica Evangheliei. Chiar și în orașele mari și, în primul rând, la Moscova cu cele două milioane de locuitori, populația nu știe aproape deloc de baptiști. Unui evanghelist la noi îi revine o suprafață de 100 000 km², adică o suprafață egală cu două Elveții și jumătate. Pentru un număr de 4000 de comunități și grupuri avem circa 900 de prezbiteri, iar 3 100 de comunități și grupuri rămân fără conducători calificați. La 5000 de locuri unde se predică Evanghelia avem numai vreo 400 de case de rugăciune proprii și circa 800 arendate, celelalte 3800 sunt locuințe particulare.

Iată în ce stadiu incipient se află munca noastră în URSS. Totuși poporul rus e un popor exclusiv în ceea ce privește profunzimea tendințelor și căutărilor religioase. El este cel mai rodnic pământ duhovnicesc dintre toate popoarele lumii. Acesta e un popor căutător de Dumnezeu, purtător de Dumnezeu, după cum s-a exprimat renumitul filozof rus Vladimir Soloviev. Spre satisfacerea setei sufletești omul rus din vremurile străvechi se retrăgea în tăcerea pustie a pădurilor, ca să-și mântuiască sufletul prin post și rugăciune, în sihăstria schiturilor și a mănăstirilor. Ortodoxia, cu ritualurile ei bisericești lipsite de viață, nu mai poate satisface deja poporul, noi avem un câmp vast și deschis pentru evanghelizare și suntem bucuroși să mărturisim că poporul rus are o părere înaltă despre baptiști, oamenii vin la noi să găsească vreo soluție în problemele spirituale care îi frământă.

În tendințele spirituale ale poporului se observă semne ale unei mari treziri în viitor și un auz fin aude deja vuietul de pași în vârful duzilor (1 Cron. 14: 15).

În afară de munca în mijlocul poporului rus, în fața noastră e deschisă calea evanghelizării în mijlocul minorităților naționale — în mijlocul păgânilor, semipăgânilor și, îndeosebi în mijlocul islamiștilor. Din anul 1925 Uniunea noastră a început o muncă planificată în mijlocul minorităților naționale și această muncă ne promite roade binecuvântate, deși, prea poate, nu în viitorul apropiat.

Alături de această sarcină de evanghelizare, noi stăm în fața unei alte sarcini la fel de importante ce ține de viața internă a comunităților noastre în ce privește munca de educare. Poporul rus de-a lungul multor veacuri a fost nevoit să lupte cu pădurile și mlaștinile din țara noastră și să-și depună toate eforturile pentru munca rudimentară de pregătire a civilizației. La fel și pionierii baptilismului rus zeci de ani au muncit cu încordare în mijlocul desișului sălbatic spiritual, în mijlocul pădurilor de nepătruns ale depravării spirituale și ale smârcurilor decăderii morale. Firește, adunările noastre, care au fost smulse din asemenea gropi adânci, au nevoie de o mare muncă de educație lăuntrică, ca să devenim ireproșabili, ca o cetate așezată pe munte.

În felul acesta, s-au determinat clar sarcinile și orientarea activității noastre ulterioare. Ele constau, în primul rând, în evanghelizarea țării noastre cu o populație numeroasă de diferite naționalități, în al doilea rând, în munca educativă în interiorul comunităților. Aceste sarcini sunt grandioase. Și pentru noi, în țara noastră ruinată, care încă nu s-a restabilit după loviturile războiului mondial și ale celui civil, ele sunt peste puteri. De aceea avem nevoie de ajutorul fraților noștri, care trăiesc în condiții materiale mai bune.

Avem nevoie, mai întâi de toate, de un ajutor unic, ca să putem procura un local pentru Școala Bibli-

că, și de susținere permanentă pentru administrarea acestei Școli. În al doilea rând, avem nevoie de mijloace pentru tipărirea cărților Sfintei Scripturi. În al treilea rând, avem nevoie de ajutor pentru construcția caselor de rugăciune în cele mai mari orașe ale țării noastre, întâi de toate, la Moscova și la Harkov. Și, în fine, în al patrulea rând, avem nevoie de ajutor financiar pentru evangheliști.

Lucrul pe care am vrut să-l menționez în mod deosebit este că evanghelizarea țării noastre are o însemnătate mondială pentru realizarea și lărgirea lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Rusia nu e Europa, dar nu e nici Asia: ea este mijlocitoare între două lumi. Și lumina lui Hristos care va străluci în ea va lumina și va încălzi și apusul, și răsăritul.

Și dacă lozinca zilei de azi sunt cuvintele: „Treci în Macedonia, și ajută-ne!“ — atunci iată că acest macedonean colectiv de multe milioane și de multe națiuni stă pe vasta stepă rusă, cu un picior în Europa, iar cu altul în Asia și vă strigă: „Vino și AJUTĂ-NE!“

(ASFR, fond 5263, inv. 2, dos. 5, f. 50-55)

4.12. DECLARAȚIA CONSILIULUI UNIUNII BAPTISTE DIN EXTREMUL ORIENT (ANUL 1926)

I. Istorie, bazele credinței și organizația baptiștilor

Baptiștii nu există de azi, de ieri. Baptiștii își au istoria lor, care își trage rădăcinile din adâncul veacurilor trecute, din negura vremurilor, cu mult înainte de perioada Reformației, și ajunge până la veacul întâi al erei creștine. Însăși denumirea „baptist“ e luată din primele pagini ale cărții Noului Testament, scrise de evangheliști și de apostoli în limba greacă, și în această carte substantivul comun „baptist“ precedă substantivul comun „creștini“. Particularitatea baptiștilor, spre deosebire de celelalte curente creștine din toată lumea, este că ei s-au botezat și botează exclusiv la vârstă conștientă, pe baza propriei convingeri de adevărurile Evangheliei. Prin acest act ei protestează împotriva impunerii silite a credinței de către părinți prin intermediul botezului în pruncie, la vârstă inconștientă. În această ordine de idei baptiștii pot fi numiți protestanți. [...]

Totodată, baptiștii întotdeauna au fost și sunt adepți înflăcărați ai instruirii poporului. Potrivit opiniei baptiștilor, un om luminat de cunoștințe științifice servește prin excelență ca ostaș înarmat al lui Hristos. După părerea lor, creștinul trebuie să fie îmbrăcat nu numai în toată armura adevărilor evanghelice, ci și în toată armura științei. De aceea baptiștii, în afară de biserici, de instituții biblice, de academii teologice și școli misionare, mai construiesc și întrețin pretutindeni așezăminte de cultură generală și specializate de învățământ mediu și superior. În timpul țarismului noi, baptiștii ruși, nu am avut nicio posibilitate de a realiza în Rusia asemenea proiecte; acum însă nutrim speranța că în marea URSS, scumpă inimii noastre, nu vom rămâne în urmă în acest sens de frații după credință din Vest. Suntem siguri că Puterea Sovietică nu ne va împiedica să atingem, la momentul oportun, scopul glorios de instruire spiritual-intelectuală a frăției noastre, căci și noi, baptiștii, în timpul intervenției, am avut jertfe, eliberând ținutul nostru de invazia și asuprarea complicilor capitalismului. Ba și concepția noastră cu privire la revoluția socială și la puterea muncitorilor ne permite să sperăm la realizarea visului nostru scump, cel puțin parțial și cu trecerea timpului. Rezoluția adoptată de congresul regional al baptiștilor (or. Habarovsk la 15-19 iulie 1925) exprimă, în acest sens, opinia tuturor baptiștilor din Extremul Orient. Inserăm literalmente rezoluția amintită cu următorul titlu:

II. Opinia baptiștilor din Extremul Orient cu privire la revoluția socială și la Puterea sovietică

Privind atent la situația din lume, vedem că la orizontul mondial se conturează două poluri antagoniste ale vieții: unul este capitalismul ca sistem de conducere, altul — țara Sovietică socialistă. Unul întruchipează sistemul de asupraire și de înjosire a săracilor și bunăstarea unui grup minoritar în detrimentul majorității covârșitoare, altul — apropiindu-se de idealul evanghelic, are drept scop egalitatea și fraternitatea generală, eliberarea lumii de asupraire și nedreptăți. Dar oare Hristos și apostolii Lui nu erau adepți ai unui asemenea ideal? Nu predicau ei egalitatea și fraternitatea și nu muștrău ei oare capitalismul, ca sistem de asupraire și de conducere? Ce înseamnă cuvintele profetice: „Ascultați lucrul acesta, voi care mâncați pe cel lipsit, și prăpădiți pe cei nenorociți din țară! Voi, care ziceți: «Când va trece luna

nouă, ca să vindem grâul, și Sabatul ca să deschidem grânarele, să micșorăm efa și să mărim siclul, și să strâmbăm cumpăna ca să înșelăm? Apoi vom cumpăra pe cei nevoiași pe argint, și pe sărac pe o pereche de încălțăminte, și vom vinde codina în loc de grâu.» — Domnul a jurat pe slava lui Iacov: «Niciodată nu voi uita nici una din faptele lor!» (Amos 8: 4-7). Ce alta înseamnă aceste cuvinte decât o condamnare hotărâtă a sistemului capitalist de asuprire a celor lipsiți de putere?

Iată de ce Hristos a spus: „Vai de voi, bogaților, pentru că voi v-ați primit aici mângâierea! Vai de voi, care sunteți sătui acum! Pentru că voi veți flămânzi!” (Luc. 6: 24-26). Și apostolul Iacov zice: „...Plângeți și tânguiți-vă, bogaților, din pricina nenorocirilor, care au să vină peste voi“, pentru „plata lucrătorilor, care v-au secerat câmpiile, și pe care le-ați oprit-o, prin înșelăciune...” (Iac. 5: 1-4).

Nu se referă oare la această problemă și următoarele cuvinte: „...Bogații vă asupresc și vă târăsc înaintea judecătorilor“ (Iac. 2: 5-6)?

Iată de ce este scris în Scriptură că lăcomia este o închinare la idoli și că „niciun lacom de avere... n-are parte de moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu“ (Col. 3: 5; Efes. 5: 5).

În temeiul opiniei expuse, noi, bapțiștii din Extremul Orient, declarăm că capitalismul, în toate formele lui de asuprire a celor neajutorați, e în contradicție cu adevărul evanghelic și noi suntem împotriva oricărei încercări de a-l restabili și de a-l apăra.

Ca ucenici ai lui Hristos, silindu-ne să fim credincioși preceptelor Lui, noi putem simpatiza numai puterea care îi apără pe cei asupriți și idealurile lor. Acesta este temeiul datoriei noastre civile față de patrie, datorie care ne obligă, în conformitate cu Sfânta Scriptură, să ne îndeplinim toate prestațiile către stat, inclusiv serviciul militar numai în Armata Roșie conform dispozițiilor generale, și îl condamnăm pe oricine se înrolează în armatele ce luptă împotriva țării noastre Sovietice, în folosul capitalismului.

Astfel, având în vedere cele expuse în rezoluția congresului nostru ținutal, noi, bapțiștii Extremului Orient, nu suntem dușmani, nici o parte indiferentă, ci prieteni și adepți ai Puterii Sovietice, care și-au pus drept scop și își concentrează toate eforturile pentru a educa cetățeni iubitori de libertate, onești, treji și folositori pentru Marea Republică, a-i educa nu numai spiritual, ci și moral.

III. Doleanțele noastre

Exprimând, în o adresă specială, în numele congresului regional, semnată de prezidiul lui, o adâncă mulțumire reprezentanților organelor locale și centrale ale Puterii Sovietice din vasta URSS pentru atenția și atitudinea binevoitoare față de reprezentanții delegați de comunitățile baptiste din Extremul Orient, care s-au convocat în or. Habarovsk, noi, în calitate de prezidiu al Consiliului Uniunii Baptiste, ales prin voia congresului pentru tot Extremul Orient din URSS, nu putem să trecem sub tăcere și să nu ne exprimăm totodată și doleanțele, care se reduc la următoarele:

Rugăm cu mare respect Puterea Sovietică:

1. Să nu limiteze și să nu anuleze nicăieri niciodată principiul libertății de conștiință, expus în Constituția URSS, care le garantează tuturor cetățenilor Republicii Sovietice libertatea convingerilor personale în sfera religiei și libertatea propagării religioase în sfera vieții.

2. Să păstreze dreptul ce ni s-a dat: de a ține fără obstacole adunări cu caracter social-religios și de a convoca periodic congrese religioase în baza legilor URSS.

3. Să ne ofere dreptul de a participa în mod liber și de a contribui la construirea generală a URSS oriunde pot fi folosite capacitățile, experiența și energia membrilor Frățietății noastre.

În concluzie Consiliul Uniunii Baptiste din Extremul Orient salută cordial începutul bun al Guvernului Sovietic în persoana mult stimatului Președinte al CECR, tov. KALININ, pentru teza dumnealui, susținută și aprobată de congresul al XIII-lea al PC(b) din Rusia, conform căreia sectanții sunt invitați să participe la zidirea generală a statului. De aceea și bapțiștii, la rândul lor, doresc să-și aducă aportul prin o muncă după puteri în cauza comună pentru consolidarea ulterioară și bunăstarea colosului de nord, numit URSS.

Declarația dată a fost elaborată și tipărită la propunerea și cu consimțământul întregului Consiliu al Uniunii Baptiste din Extremul Orient.

Președintele Uniunii Baptiste din Extremul Orient:
Tovarășul președintelui:
Secretarul Uniunii:

Iak. Vins
K. Fonderat
G. Șipkov

Anul 1926

4.13. Demersul Uniunii Baptiste de Sud-Est privind autorizația pentru convocarea congresului în or. Nahicevan pe Don la 25 iulie 1927, la care „să se elucideze problema recunoașterii serviciului militar de către congresul al XXVI-lea al baptiștilor...”

ДОГОВОСТОЧНЫЙ РАЙОН ПРИСТАВ БАПТИСТОВ
 25 июля 1927 г.
 № 49
 Управление Нахичевань н-Д
 б линия 1/38

Către SECȚIA ADMINISTRATIVĂ din ȚINUTUL CAUCAZUL DE NORD
 Către COMISARIATUL POPORULUI pentru AFACERI INTERNE

Prin prezenta rugăm să ni se dea autorizație pentru convocarea congresului reprezentanților comunităților Creștinilor evanghelici baptiști din raionul de Sud-Est, care își extinde activitatea în guberniile Don, Kuban și Donețk, de pe data de 2 până pe 6 octombrie 1927 în orașul Nahicevan pe Don în localul destinat pentru adunările de rugăciune al comunității de la Nahicevan — str. I Sovetskaia, bloc. 38 cu următoarea ordine de zi:

1. Darea de seamă a conducerii raionului.
2. Darea de seamă a evangheliștilor din raion.
3. Dările de seamă ale reprezentanților din comunități.
4. Reorganizarea raionului.
5. Organizarea cursurilor pentru dirijori pe o perioadă de 2 luni.
6. Alegerea evangheliștilor raionali.
7. Alegerea conducerii raionului.
8. Elucidarea chestiunii de recunoaștere a serviciului militar conform dispozițiilor generale de către congresul al XXVI-lea al Uniunii Baptiste.

PREȘEDINTELE Raionului Sud-Est al creștinilor baptiști: (I. K. Veazovski)
 în locul secretarului: (M. M. Polovnev)

ПРЕДСЕДАТЕЛЬ Ю.В.Р.Х.Б.: И.К. Вязовский |
 секретаря: М.М. Половнев |

(ASFR, fond 393, inv. 43a, dos. 1569, f. 2)

~~СЕКРЕТНО~~
 ОТВЕТ ОЖИДАЕТСЯ К
SECRET

Răspunsul este așteptat până la
 22 octombrie 1927

Н. К. В. Д.
АДМИНИСТРАТИВНОЕ УПРАВЛЕНИЕ
 СЕВЕРО-КАВКАЗСКОГО КРАЕВОГО
 Исполнительного Комитета
СОВЕТОВ
 РАБОЧИХ, КРЕСТЬЯНСКИХ, КРАСНО-
 АЗОВСКИХ, КАЗАЧЬИХ И ГОРСКИХ
 ДЕПУТАТОВ.

на Дону, улица Фр. Энгельса, 114.
 Н-ка Управл. 28-60.
 Общ и й 1-42.

ПО ВОПРОСУ: Врид. Нач. В.Р.А.А.Д.М.И.Г.А.В.Е.Н.И.Я

LA CONDUCEREA ADMINISTRATIVĂ CENTRALĂ A NKVD

Expediind cererea creștinilor baptiști din raionul Sud-Est din 25 iulie, nr. 49 privind autorizația pentru convocarea congresului reprezentanților comunităților de la 2 până la 6 octombrie în or. Nahicevan pe Don, conducerea administrativă ținutală comunică: cu RP al OGPU problema a fost pusă de acord.

Anexă: Cererea menționată.

Șeful ad-interim al conducerii administrative ținutale (Krijevski)
 Șeful secției generale (Pototiurin)

Врид. Нач. В.Р.А.А.Д.М.И.Г.А.В.Е.Н.И.Я
 Нач. Общ. отдела (Pototiurin)

(ASFR, fond 393, inv. 43a, dos. 1569, f. 1)

**4.14. Demers privind autorizația de a convoca congresul guberniilor centrale
ale Uniunii Baptiste
fixat pentru 1-5 noiembrie 1927 în orașul Moscova**

Către COMISARIATUL POPORULUI pentru AFACERI INTERNE AL RSFSR

Comitetul pentru organizarea Uniunii baptiștilor din guberniile centrale ale RSFSR roagă, prin prezenta, să i se dea autorizație pentru a convoca la Moscova congresul Uniunii Baptiștilor din guberniile centrale ale RSFSR, fixat pentru 1-5 noiembrie 1927.

Totodată se anexează în trei exemplare: 1) Extras din hotărârea Comitetului pentru convocarea congresului din 24 august a.c.; 2) Ordinea de zi; 3) Informații cu privire la normele de reprezentare la congres și la numărul presupus de participanți la congres; 4) Informații din guberniile ce intră în Uniunea baptiștilor din guberniile centrale; 5) Informații despre membrii Comitetului Uniunii.

Adresa pentru răspuns: Moscova, 6, Petrovskie vorota, 30,
Comitetului Uniunii baptiștilor din guberniile centrale ale RSFSR.

COMITETUL pentru ORGANIZAREA UNIUNII BAPTISTE
din GUBERNIILE CENTRALE ale RSFSR

Președinte /М. Д. Тимошенко/ (M. D. Timoșenko)

Membri /Д. П. Сепин/ (D. P. Sepin)

Secretar /И. Г. Довголюк/ (I. G. Dovgoliuk)

ЧЛЕН

/ДП СТЕПИН/

СЕКРЕТАРЬ
/ИГ ДОВГОЛЮК/

(ASFR, fond 393, inv. 43a, dos. 1563, f. 20)

ORDINEA DE ZI

**A CONGRESULUI UNIUNII BAPTIȘTILOR
DIN GUBERNIILE CENTRALE,
CARE VA FI CONVOCAT LA 1-5 NOIEMBRIE 1927:**

1. DAREA DE SEAMĂ A COMITETULUI ORGANIZATORIC AL UNIUNII;
2. DĂRI DE SEAMĂ DIN COMUNITĂȚI;
3. DESPRE FORMA ȘI APĂRAREA UNEI ORÂNDUIRI SOCIALE ECHITABILE;
4. DESPRE FORMA DE CONDUCERE A UNIUNII;
5. ALEGEREA ORGANULUI EXECUTIV AL UNIUNII;
6. PLANUL DE ACTIVITATE A UNIUNII.

COMITETUL UNIUNII BAPTIȘTILOR DIN GUB. CENTRALE

PREȘEDINTE (M. D. TIMOȘENKO)

SECRETAR (I. G. DOVGOLIUK)

ПРЕДСЕДТЕЛЬ
/МД ТИМОШЕНКО/

СЕКРЕТАРЬ
/ИГ ДОВГОЛЮК/

(ASFR, fond 393, inv. 43a, dos. 1563, f. 21)

4.15. Autorizația SS a OGPU pentru convocarea la Moscova a congresului Uniunii baptiștilor din guberniile centrale pe data de 15-20 decembrie 1927

Сов. Секретно. -

Strict Secret

Nr. de intrare 192535 [ilizibil] 3 sept. '27
NKVD [ilizibil]

Din partea SS a OGPU nu sunt piedici de a elibera autorizația pentru convocarea congresului baptiștilor din guberniile centrale ale RSFSR în or. Moscova la 15-20 decembrie 1927.

Şeful SS a OGPU (DERIBAS)
Şeful secției a VI-a (TUCIKOV)

Вх. №... 192535

При учетах с...

Н. А. В. Д.

Со отс
препятств
с'езда бап
РФСР в р.
1927 г.

Секретный. -
СЕНТЯБРЯ 92 7 г.
№ 192535/6

ОСНОВА, Большая Лубянка, 2
Телефон: коммутатор О. Г. П. У.

Краткое содержание:

С'езде баптистов
29/IX с 4503/13. 1810
ао

ВНАЧСО/ОГПУ: [подпись] / ДЕРИБАС/
НАЧ. 6 ОТД: [подпись] / ТУЧКОВ/

В СССР

(ASFR, fond 393, inv. 43a, dos. 1563, f. 29)

РАЗРЕШЕНИЕ.

AUTORIZAȚIE

Comisariatul Poporului pentru Afaceri Interne permite convocarea la 15-20 decembrie 1927 în or. Moscova a congresului religios al baptiștilor — al reprezentanților comunităților din guberniile: Moscova, Tula, Oriol, Kursk, Breansk, Tambov, Tver, Kaluga, Smolensk, Voronej, Iaroslavl, Kostroma, Ivanovo-Voznesensk, Vladimir, Reazan, Nijni Novgorod.

Locș. Comisarului Poporului pentru Afaceri Interne (Egorov)
Şeful ad-interim al Dir. Adm. Centr. a NKVD (Kațva)

Народный Комиссариат Внутренних дел решает совны 15 - 20 декабря 1927 г в Москве религиозного с'езда баптистов представителей общин: Московской, Тульской, Курской, Брянской, Тамбовской, Калужской, Смоленской, Воронежской, Костромской, Иваново-Вознесенской, Владимирской, Рязанской, Нижегородской губерний.

ЗАМ. НАРОДНОГО КОМИССАРА ВНУТРЕННИХ ДЕЛ /Егоров/

ВРИД. НАЧАЛЬНИКА ЦЕНТРА АДМ. УПР. НКВД /Кацва/

Мерно: [подпись]

(ASFR, fond 393, inv. 43a, dos. 1563, f. 30)

În anul 1927 la Moscova a avut loc Congresul Constituant al Uniunii Bapțiștilor din guberniile Centrale ale RSFSR, la care au luat parte 113 delegați. La el a fost adoptată Declarația privind „Instaurarea și apărarea unei orânduiri sociale echitabile”. Au trecut 10 ani și această Declarație a fost anexată la dosarul lui P. I. Hrapov cu titlu de probă materială ce dovedea „infrafracțiunea” dumnealui. P. I. Hrapov a participat la acest congres și n-a fost de acord cu această Declarație. În hotărârea Troicii din regiunea Moscova de pe lângă UNKVD a URSS, datată din 19.08./37, e scris: „Hrapov P. I. e învinuit că a fost organizator și conducător al **grupului** sectant **antimilitarist** contrarevoluționar din or. Kolomna... S-a decis: SĂ FIE ÎMPUȘCAT”.

4.16. Declarația cu privire la instaurarea și apărarea unei orânduiri sociale echitabile

Adoptată la 16-21 iunie 1927 de Consfătuirea Comitetului Uniunii Baptiste din RSFSR (gubernia centrală) cu participarea reprezentanților din raioanele care intră în Uniune și destinată spre examinare la cel mai apropiat congres al Uniunii sus-menționate.

După ce a audiat rapoartele lui P. V. Pavlov, M. D. Timoșenko, V. V. Skaldin și I. G. Dovgoliuk, congresul nostru a aprobat tezele de bază prezentate în rapoarte. Aceste teze reflectă opiniile demult maturizate ale celei mai sincere și gânditoare părți a Frățietății noastre în ce privește problema instaurării și apărării unei orânduiri sociale echitabile, problemă abordată în legătură cu atitudinea bapțiștilor față de stat și de serviciul militar. În baza tezelor menționate congresul declară:

1. Congresul consideră că forma de conviețuire socială ce corespunde cel mai mult idealurilor evanghelice, ca fiind cea mai echitabilă și perfectă, este orânduirea de viață socialistă, realizată pe calea unei lupte înverșunate prin toate mijloacele spirituale și materiale.

2. În această luptă Puterea Sovietică este cea mai onestă și dărză luptătoare pentru instaurarea unei orânduiri sociale echitabile și cea mai bună apărătoare a maselor oamenilor muncii, interesați de instaurarea ei. Din acest motiv ea merită susținerea tuturor creștinilor sinceri și credincioși lui Dumnezeu, fiindcă anume ei se bucură atât în RSFSR, cât și în toată URSS de libertatea mărturisirii și a propagării credinței lor.

3. Aproximarea vremii când va fi instaurată pe pământ pacea generală, vestită la nașterea lui Hristos, e împiedicată de fiara ieșită din adânc, care luptă împotriva lui Dumnezeu, numită în zilele noastre capitalism. Arma ei este mașina militară numită militarism. Această fiară îi face pe oameni să intre în conflict unul cu altul pe câmpul de luptă pentru interesele dictate de aviditate și de tendințele de cotropire. Mistuind în nenumăratele războaie îndeosebi floarea omenirii — tineretul, ea este înfuriată acum că îi scapă a șasea parte din globul pământesc, numită URSS, unde s-a instaurat Puterea sovietică pacifică, și astfel, pericolul războaielor, al atacului deschis există până în prezent. De aceea, pentru a i se da o ripostă nimicitoare și a apropia timpul păcii generale, trebuie să apărăm Puterea sovietică, să apărăm orânduirea Sovietică;

4. Iată de ce noi, bapțiștii, vom apăra, în numărul altor cuceriri ale Revoluției din Octombrie, și libertatea religioasă pe care am căpătat-o în timpul Puterii sovietice. Congresul consideră că bapțiștii, ca cetățeni devotați ai URSS, împărtășind principiile orânduiri socialiste, care se instaurează în țara noastră, sunt datori, să-și îndeplinească toate obligațiile civile conform dispozițiilor generale în toate formele specifice acestor obligații, inclusiv să-și facă serviciul militar în Armata Roșie, recunoscând că existența ei este determinată de necesitatea de a apăra URSS de invazia puterilor ostile față de orânduirea socialistă. Congresul își exprimă siguranța că Puterea sovietică îl întrebunțează pe fiecare baptist recrutat așa, încât să poată da statului un folos maxim;

5. Totodată, Congresul se desolidarizează de tendințele particulare, care s-au strecurat la al XXVI-lea Congres al Bapțiștilor, la care unii reprezentanți au luat în derâdere avânturile curate ale frățietății noastre spre viața comunistă, care era la început în biserica creștină.

Rezoluția a fost adoptată la congresul constituant al Uniunii Baptiste Centrale care a avut loc pe 15-20 decembrie 1927 în or. Moscova. **(Adoptată de toți, cu excepția a patru delegați.)**

Se publică în varianta inițială cu amendamentele introduse la Consfătuire.

Secretar — I. G. Dovgoliuk
Președinte — M. Timoșenko

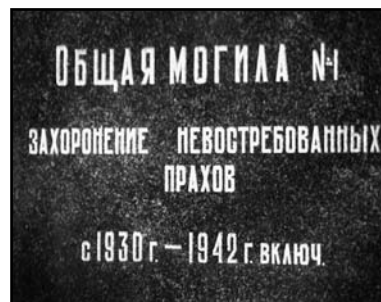
(ASFR, fond 1235, inv. 74, dos. 2698, f. 26)

La 22 august 1927 a apărut circulara secretă a CECR nr. 260/s care urma a fi tradusă în viață în mod obligatoriu. Din acel moment au început persecuțiile administrative ale credincioșilor CEB. La 8 aprilie 1929 a văzut lumina tiparului trist cunoscuta „Hotărâre a CECR și a CCP cu privire la asociațiile religioase”, iar din anul 1932 până în 1937 se desfășoară cu tenacitate cincinalul ateist: casele de rugăciune erau închise, slujitorii erau arestați. În anul 1937 comisarul poporului al NKVD, Ejov, a semnat ordinul secret nr. 00447, în baza lui toți „clericii activi și sectanții” urmau a fi supuși represiunilor ca dușmani ai poporului. Din august 1937 au început împușcările în masă ale creștinilor.

1864–1939

Odintov Nikolai Vasilievici (a. n. 1864), președinte al Uniunii Baptiste, a fost arestat în anul 1933 și condamnat la 3 ani detenție în lagăre. Termenul și l-a suferit în închisoarea din or. Iaroslavl. După expirarea termenului i s-a permis să locuiască în or. Eniseisk sub o supraveghere sporită. A fost arestat din nou la 1 septembrie 1937 în baza ordinului secret nr. 00447 „privind reprimarea elementelor antisovietice” și trimis la Moscova însoțit de o escortă specială. Conform hotărârii Colegiului Militar al Judecătorei Supreme a URSS din 7 martie 1939, Nikolai Vasilievici a fost condamnat la pedeapsă capitală — împușcare. Sentința a fost executată în aceeași zi. Fratele nostru și slujitorul lui

Dumnezeu a fost omorât pentru credincioșie la vârsta de 75 de ani. (Componenta familiei dumnealui la momentul împușcării: soția — Aleksandra Stepanovna, 74 de ani, fiica Iulia, fiul — Boris, 42 de ani.)

Din subsolurile închisorii Lubeanka corpurile întemnițaților împușcați erau duse pe teritoriul mănăstirii Donskoi, erau incinerate și cenușa era îngropată în „mormântul comun nr. 1”. Acesta e mormântul „osemintelor nereclamate”, în care se găsesc circa 10 mii de „jertfe ale represiunilor politice”. Aici se găsește și cenușa rămășițelor pământești ale lui N. V. Odintov.

Dațko Pavel Iakovlevici (1885–1939), vicepreședintele UB, s-a alăturat la comunitate în anul 1902. Casier responsabil al Uniunii Baptiste, autorul imnurilor creștine „Иисус — души Спаситель” („Isus — Mântuitorul meu”), „Ты для меня Спаситель” („Tu pentru mine, Doamne, din ceruri ai venit”). A fost arestat la 17 februarie 1934 și deportat în Karelia pe un termen de trei ani. La 18 februarie 1938, în or. Dnepropetrovsk, Pavel Iakovlevici a fost arestat din nou și dus la Moscova însoțit de o escortă specială.

Conform hotărârii Colegiului Militar al Judecătorei Supreme a URSS din 15 aprilie 1939, a fost condamnat la pedeapsa capitală — împușcare. Sentința a fost executată la 16 aprilie 1939. Pavel Iakovlevici a fost martirizat la 54 de ani.

1885–1939

4.17. EXTRAS DINTR-O SCRISOARE PRIMITĂ de la N. V. ODINTOV ÎN TIMPUL AFLĂRII SALE LA ÎNCHISOARE ÎN ANII INTERBELICI

Mi-i sufletul plin de durere îndeosebi pentru tineret, pentru slujitorii Bisericii, pentru toți frații și surorile mele, deoarece în curând peste voi se vor abate grozăviile persecuțiilor, probabil, vor suferi membrii familiilor, tații, mamele și copiii, și nepoții, și soțiile, și soții, și surorile, și frații. Hula împotriva lui Dumnezeu și clevetirile împotriva copiilor lui Dumnezeu cresc, unii „vor părăsi legământul sfânt”. Violența lor, lașitatea și servilismul față de ateism îi va duce la apostazie (Subl. red.) și la o activitate de subminare în Biserica lui Hristos, întrucât ei, atât oral, cât și în scris, vor justifica activitatea ateismului, îndreptată spre nimicirea Bisericii.

Cu ajutorul apostazilor ateismul îi va introduce pe oamenii săi devotați în organele de conducere ale bisericii, care, prin intermediul clevetirilor și provocațiilor și prin denunțarea persoanelor care nu sunt pe placul ateismului, vor declara la organele puterii calomni, drept rezultat vor suferi mulți slujitori

ai Bisericii, mulți frați și surori... Ateismul se va uni cu cei ce se vor abate de la legământul sfânt... „Va ademeni prin lingușiri pe cei ce rup legământul. Dar aceia din popor, care vor cunoaște pe Dumnezeu lor, vor rămâne tari, și vor face mari isprăvi“ (Dan. 11: 31-32).

Decretul lui Lenin din 23 ianuarie 1918 privind separarea bisericii de stat și a școlii de biserică a fost primul act legislativ, care determina drepturile cetățenilor URSS cu privire la religie. Acest decret și alte acte de drept interzicea a se emite legi și hotărâri, care ar anula decretul lui Lenin din 23 ianuarie 1918 sau ar limita și ar anula libertatea de conștiință în țara noastră.

V. I. Lenin scria în articolul „Socialismul și religia“: „Noi cerem ca religia să fie o problemă particulară. Statul nu trebuie să se amestece în religie. Asociațiile religioase nu trebuie să fie legate cu puterea de stat. Asociațiile religioase și bisericesti trebuie să fie reuniuni ale cetățenilor cu aceleași idei, absolut libere, independente de autorități“.

Înțeleaptă și rațională în cel mai mare grad a fost hotărârea, conform căreia s-a elaborat Constituția (Constituția RSFSR) și articolul 13 al ei, precum și Decretul CCP, amintit anterior, din 23 ianuarie 1918 „Cu privire la separarea bisericii de stat și a școlii de biserică“, care au asigurat o reală libertate de conștiință în marea țară URSS.

În curând după decesul lui Lenin, și anume la 8 aprilie 1929 a apărut Hotărârea CECR și a CCP „Cu privire la asociațiile religioase“. Această hotărâre — nu e cel din urmă cuvânt în șiragul intențiilor infernale ale ateismului de a-i face pe credincioși, pe copiii Dumnezeului celui viu, să îngenuncheze înaintea zeului veacului acestuia — Baalul ateismului.

Mulți frați și surori, de la tineri până la bătrânii împovărați de ani, se află și se vor mai afla în temnițe pentru credința în Atotștăpătorul, în Dumnezeu veșnic și în Isus, Mântuitorul nostru.

Pe mulți-mulți frați și surori credincioși Domnului, ateismul, nemilos după cruzimea și inumanismul său dement, îi va arunca în temnițe și în lagăre. Iar cei credincioși Învățătorului Isus, Domnului nostru, vor merge înainte și nu se vor opri. Calea pe care ne-a arătat-o Mântuitorul e dreaptă și credincioșii care Îl iubesc pe Domnul lor nu vor păși niciodată pe calea compromisului cu ateismul.

Vor apărea oameni care vor părăsi legământul sfânt. Apostatații vor încerca, în colaborare și sub conducerea ateilor, a acestor oameni ignoranți în problemele duhovnicești, să introducă schismă în frățietate, vor susține această schismă, ca să îndreptățească încrederea ce li se acordă și să facă ce se cuvine în semn de recunoștință pentru viața lor tihnită, pentru rangurile căpătate de la ateism... După apostatați vor tinde și cei cărora nu le este scump adevărul, care vor fi înfometaji și însetaji după cinuri, după o viață ușoară, adică cei care sunt indiferenți că li se vor mări necazurile și suferințele taților și mamelor credincioase și ale membrilor familiilor lor, ale rudelor și ale celor apropiati, că necazurile și suferințele se vor înmulți în Biserica lui Hristos — ei își vor continua, până la o vreme, lucrarea de trădare făcând pe placul ateismului.

Așa-numita luptă cu religia în URSS se va transforma, cu timpul, în o lucrare rușinoasă pentru conducătorii acestei lupte înaintea întregii lumi, întrucât acești oameni de o cruzime barbară vor aplica față de credincioși și față de biserici închiderea forțată a caselor de rugăciune, îi vor persecuta pe slujitorii bisericilor și chiar îi vor supune la torturi fizice, iar pe unii frați îi vor omori. Vor aduna „dosare“ în urma cercetărilor vicioase, bazate pe calomnii; credincioșii vor fi condamnați toți la închisori și lagăre. „Faima“ judecăților nedrepte, a procurorilor, a anchetatorilor, a administrațiilor închisorilor și lagărelor se va răspândi în toată lumea. Vor fi „apreciate“ toate faptele lor, precum și ale inițiatorilor, inspiratorilor și conducătorilor...

Cu scopul de a realiza o luptă aprigă și accelerată cu religia, legislatorul, emițând Hotărârea cu privire la asociațiile religioase, nici n-a observat contradicțiile dintre această Hotărâre, pe de o parte, și, pe de altă parte, Decretul lui Lenin din 23 ianuarie 1918 și articolul al 13-lea al Constituției din anul 1918. Dacă Decretul și articolul al 13-lea al Constituției le oferea credincioșilor independența bisericii de stat și propagarea liberă a credinței, atunci Hotărârea urmărea scopuri diametral opuse, și anume: a pune biserica în o dependență totală de statul ateist, căruia i se acordă dreptul deplin de a-i lipsi pe credincioși de libertatea conștiinței. Ateismul, în lupta sa împotriva religiei, va încerca să înăbușe, prin intermediul represiunilor, libertatea de conștiință în toată țara.

(„Баптист“, 1993, nr. 1)

4.18. Demersurile UFB din URSS cu privire la credincioșii persecutați din or. Samara și or. Kerci

ФЕДЕРАТИВНЫЙ СОЮЗ БАПТИСТОВ ССОР

Управление Союза:
Председатель:

МОСКВА, 33,
Школьная ул., 4.

17 ноября 1927.
- № 3806

UNIUNEA FEDERATIVĂ BAPTISTĂ din URSS

Conducerea Uniunii: MOSCOVA, 33
Președinte: str. Șkolnaia, 4
N. V. ODINȚOV
Casier: 17 noiembrie 1927
P. I. DAȚKO nr. 3806
Secretar:
IVANOV-KLĂȘNIKOV

Către COMISARIATUL POPORULUI pentru
AFACERI INTERNE

Prezentăm totodată copiile scrisorilor de la Samara și de la Kerci și, găsind că cerințele înaintate fraților noștri de la Samara și de la Kerci de către Secțiile administrative sunt în contradicție cu legile în vigoare și cu hotărârile Guvernului, cerem o dispoziție a Direcției administrative centrale a NKVD privind încetarea cerințelor ilegale sus-menționate.

Președinte (semnătura)
Secretar (semnătura)

КАРИАТ ВНУТРЕННИХ ДЕЛ.

и сем в копиях письма
чи и находя, что
шим братьям Самарским
делами требования
щие законы и распо-
тства, - просим распоря-
прекращении означенных
ний.

ль *В. Одиноков*
М-К

(ASFR, fond 393, inv. 43a, dos. 1633, f. 32)

ОТДЕЛ АДМИНИСТРАТИВНОГО НАДЗОРА. С. СЕКРЕТНО

SECȚIA de SUPRAVEGHERE ADMINISTRATIVĂ
S. SECRET

Conform cererii dumneavoastră, expediem copia circularei secrete a Prezidiului CECR din 22.VIII/27 nr. 260/s cu privire la limitarea activității sectanților. Totodată vă comunicăm că în prezent Comisariatul Poporului pentru Afaceri Interne elaborează împreună cu organele și departamentele respective modul de traducere în viață, fără complicații, a directivelor indicate, în special Secția Secretă a OGPU desfășoară așa-numita muncă de limitare teritorială a activității predicatorilor sectanți.

ANEXĂ: Circulara CECR nr. 260/s.

Șeful ad-interim al Sect. Adm. de Control
a NKVD din RSFSR (Ivașko)
REFERENT (Soloviov)

него запроса препровождает
ного циркуляра Президиума
27 г. № 260/с об ограничении
ектантов. Одновременно с этим
в настоящее время Наркомвну-
ывается с соответствующими
омствами вопрос о безболез-
нии указанных директив в целях
ости Секретным Отделом ОGPU
ота по т.н. прикреплению
оповедников.
: Циркуляр ВЦИК № 260/с.

АДМНАДЗОРА /Ивашко/

Е Н Т /Соловьев/

(ASFR, fond 393, inv. 43a, dos. 1633, f. 90)

4.19. Copiile angajamentelor pentru slujitori, în care se conțin obligații de a îndeplini instrucțiunile din circulara secretă a CECR nr. 260/s din 22.08.1927

ПОДПИСКА.

Я
 что обязуюсь к
 в стол Религиозны
 РИК"а протокол об
 которм должно гов
 знании всеми член
 государственных п
 и службы в Красно
 нами Союза ССР и
 надлежащие к данн
 ые, не могут сос

ПОДП

Мы /двдцатка
 писку Столу Религ
 Керченского РИК"а
 низовывать и не у
 религизных детски
 отделов и иных ор
 указанных детей и
 библейских, литер
 трудовых и иных к
 несовершеннолетни
 хорак. Ни один пр
 служитель культа,
 аналогичной или в
 не может быть при
 без предварительн
 з местном Адм. Орг
 нам об"явлено, чт
 в том числе и наш
 вопросы, не имеющ
 озному культу, на
 политические, кул

ANGAJAMENT

Subsemnatul, _____, mă oblig în scris să prezint către _____ anul 192_ la biroul Cultelor religioase al Secției Adm. Org. a Comitetului executiv raional Kerci procesul-verbal al adunării _____, în care trebuie să se menționeze recunoașterea necondiționată de către toți membrii grupului a tuturor obligațiilor față de stat și, în special, a obligativității plătirii de impozit, precum și a serviciului militar în Armata Roșie conform dispozițiilor generale pentru toți cetățenii Uniunii RSS, precum și că persoanele care aderă la cultul dat, dar totodată sunt cetățeni străini, nu pot fi membri ai acestui grup de credincioși.

ANGAJAMENT

Subsemnații, (membrii dvadțatkăi), _____, prezentăm angajamentul scris la Biroul Cultelor religioase al Secției Adm. Org. a Comitetului executiv raional Kerci, precum că ne obligăm să nu organizăm, nici să nu înființăm cercuri, secții și alte asociații religioase speciale pentru copii, tineri, adolescenți și femei. Să nu ținem adunări pentru copii și femei sub formă de cercuri corale, biblice, literare, cercuri de lucru manual, grupuri de muncă etc. Să nu atragem minorii să cânte în corurile religioase. Niciun predicator, prezbiter sau oricare alt slujitor al cultului, sau pur și simplu un reprezentant al altei organizații religioase analogice sau superioare nu poate fi primit de către organizația noastră _____ fără a fi înregistrat mai întâi la Secția Adm. Org. a comitetului executiv raional Kerci. În afară de aceasta, ni s-a comunicat că nicio organizație religioasă, inclusiv a noastră, nu are dreptul să de-libereze și să ia hotărâri în probleme care nu vizează religia și cultul religios, precum: probleme economice, politice, cultural-educative etc.

В копии верно:

изводитель Федеративного
 аптисетов СССР /Т. С. Смирнова/

(ASFR, fond 393, inv. 43a, dos. 1633, f. 34-35)

4.20. Cererea Uniunii Baptiste Volga-Kama din 13 octombrie 1927

ВОЛГО-КАМСКОГО СОЮЗА БАПТИСТОВ

13/X 1927 г. ФЕДЕРАТИВНОМУ СОЮЗУ БАПТИСТОВ,

Дорогие братья,

Москва.

Настоящим сообщаем, что через Члена Правления
 ВКСБ С. П. ГРАЧЕВА 10-го сего октября был избран
 Губернским Церк.
 ГУВИСПОЛКОМЕ Пр.
 цевич КЛИВЕР, в
 под пис к у
 положению и обя

UNIUNEA BAPTISTĂ VOLGA-KAMA
 13/X 1927 UNIUNII FEDERATIVE BAPTISTE,
 Moscova

Scumpi frați, _____

Prin prezenta vă comunicăm: Președintele UBVK, fratele Kornili Franțevici KLIVER, la 10 octombrie a fost chemat, prin membrul conducerii UBVK* S. P. GRACIOV, la Biroul de supraveghere a bisericilor al Secției administrative de pe lângă comitetul executiv gubernial, unde i s-a propus să semneze, ca președinte al UBVK, un angajament care conține aproximativ următoarele dispoziții și obligații:

1. Согласно
 немедленно
 о том, что
 ездили по
 и отныне
 общинам.
 если это
 будут аре
 месту их
 и лица, в
 полномочи

1. Conform dispoziției Puterii Centrale, a da imediat dispoziție în toată UBVK ca evangheliștii UBVK să nu mai călătorească prin comunități și grupuri, să nu le viziteze, ci, de acum înainte, să fie limitați spre a activa numai în o comunitate. Totodată a fost avertizat că, dacă aceste indicații nu vor fi îndeplinite, atunci evangheliștii vor fi arestați și trimiși sub escortă la domiciliu, vor fi arestate și persoanele care le vor elibera ordine de plecare în misiune, împuterniciri și documente.

2. Дать рас
 ВКСБ были
 ские кру
 более не
 детей, что
 работа в
 были сове
 политичес
 просветит
 собрания
 При чем
 посещать
 но ни в н

2. A se da indicație ca, în toată UBVK, să fie închise imediat toate cercurile de tineri, de femei și secțiile de muncă etc., să nu se mai țină adunări pentru tineri și copii, să se înceteze orice activitate cultural-educativă în comunități și să fie interzise absolut orice adunări cu caracter politic, economic și cultural-educativ și în genere orice adunări și convorbiri de orientare religioasă. Totodată s-a indicat că tinerii și copiii pot frecventa adunările împreună cu părinții, dar în niciun caz de sine stătător.

3. Дать рас
 ВКСБ до
 у Власти
 постанов
 ный уста
 о приня
 всеми гр
 что если
 не будет
 и каждое
 молитвы
 ки его п

3. A se da indicație ca, până la 30 decembrie a.c., toate comunitățile și grupurile UBVK să fie autorizate la organele puterii în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare privind problema dată, incluzându-se în statutul de înregistrare sau ca un punct aparte rezoluția privind acceptarea serviciului militar conform dispozițiilor generale. Totodată s-a mai adăugat că, dacă vreo comunitate sau grup nu vor face acest lucru, ele vor fi considerate ilegale și fiecare adunare de rugăciune a credincioșilor va fi considerată ilegală, iar participanții la ea vor fi trași la răspundere.

Брат КЛИВЕР
 на то, что мы
 что идет проти
 может, и после
 тов. КАТКОВСКИ
 сего октября.

Fratele KLIVER a refuzat să semneze angajamentul, indicând că noi suntem gata să îndeplinim tot ce prevede legea, dar ceea ce este contrar convingerilor noastre nu putem face și, după tratative îndelungate, a fost invitat de tov. KATKOVSKI pe data de 13 octombrie a.c.

* UBVK — Uniunea Baptistă Volga-Kama.

12 октября К. Ф. КЛИВЕР снова была предложена эта подписка

на что
письме
распор
т. е. и
делени
требов
религи
религи

В
отноше
юридич
Правит
пункты
один п
В отно
СКИИ у
но что
которые
свобод
явил,
вестни
поступ
считае
община
хозяйс
ни в к
в отве
гражда
духовн
настав

Да
группы
стреми
были п
общины
являет
и проп
упоном
с"езд

По
К. Ф. КЛ
что эт
ему об
казалс
указани

Из
Вас, д
в суще
это на
сообщи

Пр
шем.

С
Господней

La 12 octombrie lui K. F. KLIVER i s-a propus din nou să semneze acest angajament. Dumnealui a cerut, ca și întâia dată, să i se dea o comunicare scrisă asupra acestui lucru sau, cel puțin, o directivă a autorităților și a Centrului cu caracter general pentru toată URSS, adică schimbarea prevederilor legii în vigoare și a decretului privind separarea bisericii de stat. În continuare dumnealui a indicat că aceste cerințe schimbă absolut legile cu privire la libertatea de conștiință și la libertatea cultelor în URSS și, în special, la libertatea propagandei religioase.

Drept răspuns tov. KATKOVSKI a declarat că nu-i poate da lui KLIVER un document scris, întrucât UBVK nu este autorizată ca persoană juridică și că el îi vorbește în mod oficial în incinta unei Instituții Guvernamentale, dar, ca să nu fie uitate punctele acestui angajament, el poate fi făcut în trei exemplare și unul să i se dea lui KLIVER, lucru pe care cel din urmă l-a refuzat, desigur. În ceea ce privește schimbarea legilor și rezoluțiilor Puterii, KATKOVSKI a indicat că libertatea conștiinței și a cultelor rămâne, însă ei au dispoziții de la Puterea Centrală și acționează în conformitate cu ele. Aceste dispoziții pedepsesc numai acțiunile ilegale fără a încălca libertatea religioasă. KLIVER a declarat că el nu consideră ilegale călătoriile evangheliștilor prin comunități și a rugat să i se arate măcar o faptă ilegală a evangheliștilor UBVK. Cel dintâi i-a răspuns că el consideră „plimbarea“ prin comunități drept acțiuni ilegale și a spus că se permite a merge în vreo comunitate doar cu treburi personale, material-gospodărești, dar nicidecum cu chestiuni duhovnicești și în niciun caz pentru a predica acolo. La rândul său, KLIVER i-a răspuns că ei merg în comunități, procurând bilete ca cetățeni onești, pentru satisfacerea nevoilor spirituale și pentru oficierea ritualurilor duhovnicești, întrucât nu toate comunitățile baptiste au slujitori care le-ar putea oficia.

Apoi KLIVER a declarat că e de acord ca toate comunitățile și grupurile care intră în UBVK să fie înregistrate la organele puterii și chiar tinde spre aceasta, dar să ceară ca evangheliștii Uniunii să fie limitați în activitate spre a predica numai într-o singură comunitate, fără a vizita alte comunități și grupuri, el nu poate, deoarece aceasta ar fi o încălcare a Cuvântului lui Dumnezeu și a poruncii lui HRISTOS: „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia“ și nimeni nu l-a împuternicit să facă așa ceva. Această cerință puțin probabil să poată fi aprobată chiar și de congresul reprezentanților comunităților baptiste din toată URSS.

După această discuție tov. KATKOVSKI i-a propus fratelui K. F. KLIVER să semneze angajamentul, dacă nu spre împlinirea celor indicate în el, atunci cel puțin că i s-a adus la cunoștință și a citit angajamentul menționat anterior, lucru pe care cel din urmă iarăși l-a refuzat și a cerut vreo dispoziție scrisă, comunicare, sau directivă de schimbare a decretului și a articolului noii legi.

Descriind toate aceste lucruri, Vă rugăm cu insistență, scumpi frați, să ne comunicați dacă există vreo schimbare în prevederile legii în vigoare, să clarificați, după posibilitate, această confuzie sau problemă a UBVK cu Puterea Centrală și să ne comunicați.

Vă rugăm să ne comunicați cum să procedăm pe viitor.

Vă salutăm fierbinte, conlucrătorii Dumneavoastră în câmpul Domnului

Președinte K. F. Kliver (semnătura)

Secretar S. Iasârin (semnătura)

Председатель К. Ф. Кливер /Подпись/
Секретарь С. Ясырин /подпись/

4.21. Memoriu al Consiliului Uniunii Federative Baptiste din URSS, datat din 25 ianuarie 1929, în legătură cu arestările slujitorilor și cu confiscarea caselor de rugăciune

Către
Comitetul Executiv Central al URSS
Copie: Consiliului Comisarilor Poporului
de la Consiliul Uniunii Federative Baptiste din URSS

NOTĂ-RAPORT

Toți bapțiștii care locuiesc în URSS, ai căror reprezentanți suntem, își amintesc cu tremur anii sumbri de prigoane cumplite pentru convingerile religioase din timpul guvernului țarist, prigoane care i-au silit pe mulți dintre noi să emigreze în străinătate, unde, nefiind strâmtorați de nimeni și de nimic în ceea ce privește convingerile, într-o atmosferă pașnică, puteau trăi și munci cu dragostea ce îi caracterizează, înființând, fără nicio piedică, multe comunități, care s-au unit în Uniunea Comunităților Baptiste Ruso-ucrainene, o uniune prosperă și care a câștigat încrederea totală a Guvernelor și simpatia profundă a populației unor țări străine pentru ei.

De aceea, amintindu-ne persecuțiile, absolut neîntemeiate, și prigoanele din partea guvernului țarist, am întâmpinat cu un sentiment de satisfacție profundă declarațiile solemne ale Puterii Sovietice din legea de bază a țării noastre (par. 4 al Constituției) și din Decretul despre separarea bisericii de stat, privind libertatea cetățenilor URSS în sfera credinței și a propagandei religioase, le-am întâmpinat cu speranțe pline de bucurie pentru îmbunătățirea stării noastre grave, insuportabile, care i-a silit pe mulți dintre noi să părăsească cu durere în inimă teritoriul țării de baștină.

Având o credință adâncă în sinceritatea acestor declarații solemne, din partea noastră, am asigurat în repetate rânduri Guvernul Sovietic în o formă categorică și fără echivoc sau în-doieli, precum și la congresele noastre într-o atmosferă deosebit de solemnă, că recunoaștem Puterea Sovietică și dorim sincer să ne supunem tuturor legilor și directivelor ei nu din frica pedepsei, ci pentru că așa ne dictează conștiința.

Ba și mărturisirea de credință recunoscută de noi toți, și istoria multiseculară a frățietății baptiste confirmă destul de elocvent nestrămutarea convingerilor noastre cu privire la recunoașterea Puterii și la supunerea față de legile țării, precum și lipsa totală a unor abateri din partea noastră de la această orientare.

Toate circumstanțele despre care am menționat îi erau cunoscute destul de bine lui V. I. Lenin și colaboratorilor dumnealui apropiați — membrii de atunci ai PC(b)R și ai Guvernului Sovietic, care aveau nu numai o atitudine plină de încredere față de noi, ci și manifestau bunăvoință. Noi nu ne îngrijoram pentru existența noastră și eram convingși de atitudinea neschimbătoare a Guvernului muncitoresc-țărănesc: viața și opiniile lui V. I. Lenin ne erau cheazășie.

Și noi declaram energic prin delegații împuterniciți de noi la Congresele Mondiale și la conferințele de peste hotare despre atitudinea binevoitoare a Guvernului Sovietic față de noi, bapțiștii ruși, și despre lipsa, în țara noastră, odată cu căderea regimului țarist, a unor constrângeri în sfera credinței și a mărturisirii ei, precum și despre lipsa vreunor limitări în drepturi, cu excepția privării de dreptul la alegere a slujitorilor cultului, pentru care acest drept e o profesiune.

În ultimul timp în atitudinea organelor Puterii Sovietice față de noi, spre marea noastră confuzie și durere, a avut loc o cotitură bruscă din motive necunoscute de noi și care, oricum, nu puteau exista în țara noastră:

1) Ca și cum la un anumit semnal, în ziarele și revistele Sovietice a început energic și continuă cu o energie progresivă o campanie cu caracter politic foarte pronunțat, îndreptată, în special, împotriva noastră, ce se bazează pe date falsificate și, contrar adevărului, tinde să demonstreze esența noastră dușmănoasă, după cum afirmă autorii, față de clasa muncitoare și față de țărănime și, prin urmare, să întărească populația URSS împotriva noastră, după cum o făcea cândva guvernul țarist, învinuindu-ne de tendințe revoluționare, socialiste și comuniste, lucruri

pe care le cunosc bine toți din materialele organelor administrative din timpul monarhist și din deciziile judecătorești. Suntem lipsiți de orice posibilitate de a combate informațiile false publicate despre noi, întrucât niciun ziar din URSS nu publică dezmințirile noastre.

2) Sub pretextul tendințelor antisovietice din mediul nostru și al spiritului contrarevoluționar și dușmănos față de clasa muncitoare și față de țărănime (învinuiri neîntemeiate pe care le respingem categoric) cei mai activi membri ai comunităților, la început câte unul, iar apoi grupuri întregi, sunt supuși arestului, deportărilor administrative pe un termen de până la trei ani cu o izolare strictă sau fără izolare, fără a li se permite să se folosească de Evanghelie și de altă literatură cu conținut duhovnicesc în locurile de detenție, pentru a se agrava cât mai mult starea deținuților.

3) În multe locuri au fost închise — și se vede că se vor închide pretutindeni — localurile noastre de rugăciune pe calea încălcării contractului de arendă; pe calea interzicerii de a ni se da în arendă încăperile; pe calea confiscării, sub diverse pretexte, a caselor construite special pentru adunări de rugăciune.

4) În pofida Decretului despre separarea bisericii de stat, în multe locuri organele Puterii locale încearcă să cârmuiască, pe calea presiunii administrative, viața internă a comunităților baptiste, cerând schimbarea ordinii și a rânduielii adunărilor, interzicând organizarea sărbătorilor solemne, a meselor de dragoste, utilizarea muzicii și a cântării corale, care constituie o parte integrantă a serviciilor noastre creștine etc.

5) Contrar Decretului, în care se menționează că drepturile civile și politice nu depind de religia profesată, sunt privați de dreptul de vot nu numai slujitorii cultului, ci și membrii de rând ai comunităților, și membrii familiilor lor, iar apoi, întrucât sunt lipsiți de dreptul de vot, li se aplică impozite excesive, sunt lipsiți de rația de pâine, li se refuză a fi primiți în cooperative etc. cu scopul de a-i lipsi pe credincioși de salariu și de mijloace de existență, care ar duce la o sărăcie nemaipomenită între noi.

6) Li se interzice comunităților și membrilor aparte a acorda ajutor material celor ce duc lipsă din banii adunați la colectă în mod benevol.

7) În mod artificial — probabil, cu scopul de a reduce nivelul cultural al membrilor comunităților noastre — se altoiește analfabetismul în mediul baptiștilor prin faptul că, atunci când bapțiștii își înscriu copiii la școală, pentru dreptul de a învăța, li se cere o plată excesivă, care nu corespunde nici stării materiale, nici salariului, uneori chiar li se refuză a-i înscrie pe copii la școală, iar cei înscriși mai înainte sunt eliminați din școli atât pentru frecventarea adunărilor creștine împreună cu părinții, cât și pentru că părinții sunt lipsiți de dreptul de vot; la fel e alungat și tineretul baptist din instituțiile de învățământ superior.

8) Suntem învinuiți de sabotarea campaniilor de dare de seamă, electorale și de aprovizionare cu alimente, organizate de organele Guvernului, și că suntem în alianță cu elementele chiaburești împotriva țăranilor săraci și mijlocași cu scopul de a trece în Soviete persoane nedorite pentru Guvern, ca astfel să complicăm și să împiedicăm munca organelor Sovietice de traducere în viață a măsurilor plănuite de Guvern, lucru pe care îl negăm categoric.

9) După declarația delegaților noștri la ultimul Congres Mondial de la Toronto (Canada) și la Congresul Comunităților Ruso-ucrainene, care a avut loc la New York în iunie-iulie anul trecut, precum că organul respectiv al Puterii Sovietice ne-a eliberat autorizație de a tipări 25.000 Biblii, Glavlit a anulat autorizația, pe deasupra, a micșorat cu 90% tirajul și volumul revistei „Бaptист“, editată de noi, și ne-a refuzat categoric autorizația de a tipări cărțile extrem de necesare pentru serviciile creștine. La fel a fost redus volumul și tirajul revistei editate la Harkov „Бaptист Украины“ și, prin o decizie specială, a fost închis accesul la tipărirea ei în tipografiile sovietice chiar și în formă prescurtată, nu se admite deloc nici tipărirea altei literaturi religioase. Declarațiile privind libertatea edițiilor noastre au fost făcute cu scopul de a înlătura acuzațiile aduse Guvernului nostru Sovietic de constrângerile pe care le exercită asupra credincioșilor privind satisfacerea necesităților spirituale. Glavlit, prin interzicerea de a tipări Bibliile în numărul indicat anterior, a pus delegații noștri într-o situație neplăcută de înșelători și mincinoși, care au comunicat informații ce nu corespund realității cu privire la atitudinea Guvernului Sovietic față de noi. În afară de cele menționate,

dată fiind imposibilitatea (din lipsa unei autorizații respective) de a introduce în țară sau de a primi Biblii, culegeri de imnuri pe note și fără note, de care ne folosim la adunările noastre creștine și alte cărți, situația creată este foarte gravă, fiind echivalentă cu interzicerea de a ne satisface necesitățile religioase atât pentru comunitățile noastre, cât și pentru membri aparte.

Toate împrejurările descrise în prezenta notă-raport le putem aprecia doar ca o renunțare a Puterii Sovietice la legile emise de ea care garantează „muncitorilor o reală libertate de conștiință“. De aceea cerem restabilirea libertății religioase în URSS, încetarea persecuțiilor și a represiunilor din motive religioase atât în mod fățiș, cât și camuflat, precum și să li se garanteze bapțiștilor drepturile omului ca și tuturor cetățenilor URSS, să ni se ofere posibilitatea de a ne educa copiii în afara școlii în mod liber, după cum ne dictează conștiința, atât acasă, în familie, cât și organizând adunări pentru copii, căci interzicerea lor le provoacă părinților o durere neconținută și nemângâiată.

În concluzie considerăm drept o datorie a noastră să vă declarăm încă o dată că noi, bapțiștii ruși, ne iubim fierbinte țara natală, am fost și rămânem întotdeauna fideli Puterii sovietice, nu suntem capabili deloc, conform învățaturii și concepțiilor noastre, de trădare atât a Puterii, cât și a întregului popor muncitor rus, suntem gata s-o apărăm, cu prețul vieții, de orice atentat din exterior, de aceea orice acușări aduse împotriva noastră, a bapțiștilor, de oriunde ar veni ele, de felurite încălcări de lege și de opunere ideologică față de măsurile Puterii Sovietice sunt considerate de noi drept născociri rele și calomnii mârșave.

- ANEXE:
- 1) Lista parțială a celor întemnițați și surghiuniți.
 - 2) Lista parțială a celor eliminați din Sindicate și privați de dreptul de alegere.
 - 3) Lista parțială a adunărilor închise și a caselor de rugăciune confiscate.
 - 4) Cuvântarea reprezentantului frățietății baptiste din URSS P. V. Ivanov-Klâșnikov la cel de-al IV-lea Congres Mondial Baptist de la Toronto (Canada) din anul 1928, în care se conține declarația privind libertatea religioasă deplină în URSS.
 - 5) Telegrama către Guvernul Sovietic de la Uniunea Ruso-ucraineană a Bapțiștilor din America de Nord.
 - 6) Scrisoarea Comitetului „Библейский Фонд“ („Fondul biblic“).

NOTĂ: În listele parțiale, menționate mai sus, ale celor întemnițați etc. sunt introduse numai cazurile care au ajuns la cunoștința Conducerii Uniunii Federative Baptiste din URSS.

25 ianuarie 1929

Moscova.

Președintele Uniunii Federative Baptiste	N. V. Odintov,
Vicepreședinții UFB	P. I. Dațko și P. V. Ivanov-Klâșnikov,
membrii Consiliului	V. P. Stepanov, I. I. Miller, D. A. Pravoverov, P. E. Kaplienکو, F. G. Patkovski, G. D. Julin, P. I. Ter-Avanesov,
din partea Uniunii din Siberia	I. K. Kudelea,
din partea Uniunii din Extremul Orient	I. F. Sablin,
din partea Uniunii din Ucraina	A. P. Kostjukov, A. N. Homenکو, G. S. Ostapeț,
din partea Uniunii Transcaucaziene	D. H. Gavrilov,
din partea Uniunii Caucazului de Nord	V. I. Bobkov și F. A. Kuziciov,
din partea Uniunii de Nord	E. A. Klaupik,
din partea Uniunii din Crimeea	A. V. Bondarenکو,
din partea Uniunii Volga-Kama	K. F. Kliver,
din partea Uniunii Asia Mijlocie	V. I. Krâjanovski,
din partea Uniunii Centrale din RSFSR	M. D. Timoșenko.

Anexa nr. 1. la nota-raport a Consiliului Uniunii Federative Baptiste din URSS

LISTA PARȚIALĂ A CELOR ÎNTEMNIȚAȚI ȘI SURGHIUNIȚI

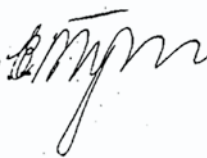
- Leningrad** Au fost deportați pe ins. Solovki membrii Conducerii Uniunii de Nord și predicatorii comunității de la Leningrad: I. N. ȘILOV, I. I. LEVART, G. I. ALEKSEEV, A. P. PETROV, V. V. MAMULIN și I. V. SIROTIN.
- Saratov** Au fost deportați în raionul Verhneaia Kama prezbiterul și predicatorii comunității baptiste de la Saratov: G. S. MOROKOV, T. V. EROFEEV și V. I. DROZDOVICI.
- Novosibirsk** A fost deportat în districtul Verhneaia Kama predicatorul D. M. KUCEREAȚH.
- Vitebsk** Au fost deportați prezbiterul și predicatorul comunității de la Vitebsk: G. K. ȘEN-GARDT în or. Tomsk și A. M. KARPENKO în districtul Kansk, ținutul Siberia.
- Melitopol** A fost deportat în districtul Kuznețk, ținutul Siberia, predicatorul A. I. AKIMOV.
- Poloțk** A fost deportat pe ins. Solovki prezbiterul comunității baptiste de la Poloțk S. I. NIKITIONOK.
- Taganrog** Au fost deportați pe ins. Solovki prezbiterul și predicatorul comunității: F. O. AKSENTIEV și N. A. SOBOLEV.
- Harkov** A fost deportat pe ins. Solovki membrul comunității baptiste de la Harkov: P. G. ALEȘKO.
- St. Țelina** A fost deportat în Kazahstan prezbiterul comunității baptiste de la st. Țelina, F. I. PODA.
- căt. Ivanovski,** Districtul Salsk. A fost deportat în Kazahstan prezbiterul comunității din căt. Ivanovski, A. G. BUZULUKOV.
- St. Zimovniki,** Districtul Salsk. A fost deportat în Kazahstan conducătorul corului comunității de la st. Zimovniki, I. P. SUHOMEASOV.
- Kursk** A fost deportat în districtul V.-Kama predicatorul comunității de la Kursk M. MOROZOV.
- s. Seretino,** gubernia Kursk. A fost deportat în districtul V.-Kama prezbiterul comunității din s. Seretino, ZAKURAKIN.
- Samara** Au fost deportați în Novosibirsk: membrul Conducerii Uniunii Volga-Kama — S. P. GRACIOV, prezbiterul și predicatorul comunității de la Astrahan — E. M. FILEAȘIN și S. F. IASĂRIN; la Kzâl-Orda — predicatorii comunității de la Samara: N. I. BONDARENKO, A. D. LADIN și V. I. KIRIUȘKIN. E arestat și urmează a fi deportat membrul Conducerii Uniunii Volga-Kama P. I. CEKMARIOV.
Sunt închiși: membrii comunității de la Samara: P. G. FOMIN, V. G. ORLOV, E. I. BRAJNIKOVA, V. N. ALEKSEEVA și membrul comunității de la Astrahan — M. A. KRASNOV.
- Volsk** Sunt închiși membrii comunității de la Volsk: A. G. OVECİKIN, S. P. KEVHIEV, B. A. BOROVKOV, N. A. ANTIPIN și I. P. BIRIUKOVA.
- Simferopol** E închis conducătorul comunității de la Simferopol A. V. SMIRNOV.
- Ust-Medvedîțkaia** Se află în închisoare evanghelistul Uniunii Volga-Kama S. A. HOHLOV.
- Minsk** Sunt închiși: membrii Conducerii și evangheliștii Uniunii din Bielorusia — B. S. CEBERUK, M. K. DROZD, K. IURJIȚ, D. O. POLEAKOV și F. N. AKSIUCIȚ.
- Harkov** E închis membrul Conducerii Uniunii din Ucraina A. M. BUKREEV.
- Veazma** E închis prezbiterul și membrul comunității de la Veazma: T. K. RUMEANȚEV și G. ZAIȚEV. [...]

4.22. Demersul Uniunii Federative baptiste din URSS către CEC din URSS privind autorizația de a se tipări în URSS 50 000 de Biblii, 24.08.'27. Autorizația emisă de Glavlit privind editarea a 10 000 Biblii, 17.08.'27

<p>ФЕДЕРАТИВНЫЙ СОЮЗ БАПТИСТОВ СССР</p> <p>Правление Союза Председатель: Н. В. ОДИНЦОВ. Казначей: П. Я. ДАЦКО. Секретарь: В. ИВАНОВ-КЛЫШНИКОВ.</p> <p>Телефон: 3-17-73. Телеграфный адрес: ЮСНВА—БАПТИСТАМ.</p> <p>Центральному Исполн.</p> <p>27 апреля сего буждено пред Главли печатания Библии с 50.000 экз. 17 авгу нам, что он не возр лий в количестве то вет Главлита равнос тании Библии. Мы ук 50.000 экз., каково даже частично потре братства.</p> <p>Заседавший 19 признал необходимым стве 100.000 экз., братства. При таком экз. для нас не имее тому еще, что печат ства удорожит издан</p> <p>Мы принуждены гие религиозные теч во на печатание Би</p> <p>Обращаемся во шить нам печатание количестве 100.000</p>	<p>UNIUNEA FEDERATIVĂ BAPTISTĂ DIN URSS</p> <p>Către Comitetul Executiv Central</p> <p>La 27 aprilie a.c. 1927 am depus cerere către Glavlit privind autorizația de a ni se tipări 50 000 Biblii cu subtitluri. La 17 august a.c. Glavlit ne-a comunicat că nu e împotriva tipării a numai 10 000 de exemplare. Pentru noi un asemenea răspuns echivalează cu refuzul de a se tipări Bibliei. Noi am indicat minimum — 50 000 ex., un număr ce cu greu ar putea satisface măcar parțial necesitatea frățietății noastre enorme.</p> <p>Consiliul Uniunii noastre, întrunit la ședință la 19-20 august a.c., a recunoscut că sunt necesare 100 000 ex. de Biblie, luând în considerație necesitățile frățietății noastre. În asemenea caz a tipări 10 000 ex. nu are sens pentru noi și din cauza că tipărirea unui număr atât de mic va mări prețul unui exemplar.</p> <p>Suntem siliți să menționăm că alte curente religioase au obținut dreptul de a tipări Bibliei într-un tiraj de 50 000 ex. și chiar mai mult.</p> <p>Ne adresăm CEC solicitând autorizația de a ni se tipării Bibliei cu subtitluri într-un tiraj de 100 000 ex.</p> <p>Președinte N. Odiņov Secretar Ivanov-Klâșnikov</p>
<p>Председатель <i>Н. В. Одинцов</i> Секретарь <i>И. К.</i></p>	<p>(ASFR, fond 5263, inv. 2, dos. 5, f. 129)</p>

<p>Р.С.Ф.С.Р. - Н.К.П. ГЛАВНОЕ УПРАВЛЕНИЕ по делам ЛИТЕРАТУРЫ и ИЗДАТЕЛЬСТВ /"ГЛАВЛИТ"/ 17/VIII - 1927 года. № 4094.</p> <p>Настоящим сообще против издания Вами Би Книга дол на бы в обычном порядке.</p> <p>И.О.Нач. Главлита: /Мордвинкин/ За Зав. Русск. Отд.: /Гришин/ Секретарь Управления: /Ушакова/.</p>	<p>DIRECȚIA GENERALĂ pentru LITERATURĂ ȘI EDITURI („GLAVLIT“) 17/VIII/1927 Nr. 4094</p> <p>Prin prezenta vă aducem la cunoștință că Glavlit nu e împotriva editării a 10 000 de Biblii.</p> <p>Cartea trebuie prezentată pentru control în ordine obișnuită.</p> <p>Șef interimar al Glavlit: (Mordvinkin) În locul responsabilului de Secț. Rus.: (Grișin) Secretarul Direcției: (Ușakova)</p> <p>С подг. в. р. <i>И. К.</i> (ASFR, fond 5263, inv. 2, dos. 5, f. 130)</p>
---	---

4.23. Autorizația precedentă, emisă de Glavlit, privind editarea Bibliilor într-un tiraj de 10 000 ex. a fost redusă, în anul 1928, până la 2 500 ex., iar în anul 1929 a fost anulată.

<p><u>Ц.К.К. ВКП /с/.</u></p> <p>Рассматривая вопрос относительно издания нической библии по новой орфографии, необходимыми выводами. Указанная библия является необходимой при отправлении религиозных потребностями. Однако, ее распространение, путем ввоза соответствующими органами запрещено. Но с другой стороны, легального существования секты баптистов в СССР, и в частности Северному Отделу Союза баптистов, с просьбой об издании указанной библии, и т.д. / собственными средствами в СССР.</p> <p>Соглашаясь с таким положением, комиссия не имеет разрешения печатание библии на условиях, предложенных в просьбе Сев.Отдела Союза баптистов /тираж и т.д. ГИЗ"у, но с тем условием, чтобы наименование по обложках библий совершенно отсутствовало.</p> <p> СЕКРЕТАРЬ КОМИССИИ: /Тучков/ </p> <p>21/IX-26 г.</p>	<p>CC al PC(b)R</p> <p>Examinand solicitarea de a edita în RSFSR biblia canonică în conformitate cu noua ortografie, ajungem la următoarele concluzii. Biblia indicată constituie o parte integrantă a exercitării necesităților religioase de către baptiști. Însă a o răspândi pe calea introducerii ei în țară de peste hotare e interzis de organele respective. Pe de altă parte, faptul existenței legale a sectei baptiste în URSS le dă dreptul, în special Secției de Nord a Uniunii Baptiste, care s-a adresat cu rugămintea de a se edita biblia menționată, s-o editeze cu propriile mijloace în URSS.</p> <p>Căzând de acord cu o astfel de stare a lucrurilor, comisia găsește de cuviință să permită tipărirea bibliei în condițiile puse de Secția de Nord a Uniunii Baptiste (tirajul etc.) și să se ordone Editurii de Stat, dar cu condiția ca denumirea să lipsească complet pe copertele bibliilor.</p> <p>Secretarul comisiei: (Tucikov) 21/IX/26</p>
--	---

**UNIUNEA FEDERATIVĂ
BAPTISTĂ DIN URSS**

Moscova 1, I Brestskaia, 29
25 februarie 1929
Nr. 1563

**Către COMITETUL EXECUTIV
CENTRAL DIN RUSIA**

La sfârșitul anului 1927 am obținut autorizație de la Glavlit pentru tipărirea a 25 000 ex. de Biblii și am început tiparul. Însă în august 1928, când tirajul Bibliei se apropia de sfârșit, iar primele foi fuseseră tipărite deja în număr de 25 000 ex. această autorizație a fost anulată și dată o altă autorizație pentru 2 500 ex.

Ținând seama: 1) că autorizația pentru 25 000 ex. a fost emisă de Glavlit ca răspuns la solicitarea de a se tipări 100 000 ex.; 2) că și 25 000 ex. e un număr extrem de mic pentru a satisface necesitățile frățietății noastre; 3) că tipărirea a 2 500 ex. nu ne satisface nicidecum și nu poate fi executată nici din considerente materiale, ca urmare a prețului extrem de mare al unui exemplar, dat fiind un tiraj atât de mic; 4) că anularea autorizației anterioare e, de fapt, o interdicere de a tipări Biblia —

Conducerea Uniunii Federative Baptiste solicită o nouă autorizație de tipărire a Bibliei în număr de 25 000 exemplare.

PREȘEDINTE: N. Odintov
SECRETAR: P. V. Ivanov-Klâșnikov

(ASFR, fond 5263, inv. 2, dos. 5, f. 44)

4.24. Scrisoarea Conducerii Uniunii Ruso-Ucrainene a Bapțiștilor din SUA către CEC și CCP al URSS din 4 august 1928 privind permisiunea pentru delegația din Rusia de a pleca la Toronto la Congresul Mondial Baptist

ЦЕНТРАЛЬНОМУ ИСПОЛНИТЕЛЬНОМУ КОМИТЕТУ
И СОВЕТУ НАРОДНЫХ КОМИССАРОВ
СОЮЗА СОВЕТСКИХ СОЦИАЛИСТИЧЕСКИХ РЕСПУБЛИК
Москва

Către COMITETUL EXECUTIV CENTRAL
ȘI CONSILIUL COMISARILOR POPORULUI
AL UNIUNII REPUBLICILOR SOVIETICE SOCIALISTE
Moscova, Kremlin

Правление Русско-Укр
в Соединенных Штатах Сове
тает долгом выразить свою
Советскому Правительству
верцам выехать на Всемирн
ройто, что дало им возмож
Русско-Украинском с"езде
посещение Америки нашими
благожелательные результа
дящихся масс обеих Респуб

Пользуемся возможнос
удовлетворение разрешение
на печатание в СССР Библи
ние для нашего братства.

Русско-Украинские ба
являющиеся рабочим пролет
что Советское Правительст
принцип отделения церкви
баптистам, особенно порог
лармских вмешательстве в н
и в будущем этот справедл
боты, о чем мы и молимся

Претсед

Секретарь Союз

4 августа 1928
Нью-Йорк.

Prin prezenta, noi, Conducerea Uniunii Ruso-Ucrainene a Bapțiștilor din Statele Unite ale Americii de Nord, considerăm drept o datorie a noastră să ne exprimăm recunoștința față de Guvernul Sovietic pentru autorizația dată coreligionarilor noștri de a veni la Congresul Mondial al Bapțiștilor de la Toronto și pentru posibilitatea de a veni și la congresul nostru Ruso-Ucrainean de la New York. Considerăm că vizitarea Americii de către frații noștri din URSS va avea rezultate favorabile în relațiile maselor muncitoare ale ambelor Republici.

Beneficiem de posibilitatea de a ne exprima adâncă satisfacție de autorizația Guvernului Sovietic pentru tipărirea în URSS a Bibliei, carte de o însemnătate vitală pentru frățietatea noastră.

Bapțiștii ruso-ucraineni din Statele Unite, constituind proletariatul muncitoresc, își exprimă încrederea că Guvernul Sovietic, care a declarat hotărât principiul separării bisericii de stat, principiu deosebit de scump pentru noi, bapțiștii, după fostele amestecuri permanente ale jandarmilor în viața noastră spirituală, va susține și în viitor acest principiu echitabil al libertății religioase, lucru pentru care ne și rugăm Domnului.

Președintele Uniunii Davidiuk (semnătura)

Secretarul Uniunii Boris V. Bukin (semnătura)

4 august 1928
New York

В е р н о :

Исполнительный Секретарь
Богословов СССР /Т. С. Смирнова/.

(ASFR, fond 393, inv. 43a, dos. 18, f. 12)

4.25. „Fondul Biblic Rus“ solicită informații asupra motivelor reținerii editării Bibliilor

FONDUL BIBLIC RUS

139, St. Felix Street., Brooklyn. 5 decembrie 1928

Persoane oficiale:

D. H. Daukont, Președinte
 H. R. Monro, Casier
 I. V. Neprash, Secretar și Reprezentant al fondului
 Conducerea Uniunii Federative
 a Creștinilor Baptiști din URSS
 I Brestskaia, 29, Moscova 1, URSS

În baza corespondenței și a explicărilor Dvs. personale noi am așteptat în august, și nu mai târziu de septembrie, măcar câteva Biblii, care se tipăresc de Dvs. la Moscova. Așa s-a anunțat pretutindeni. Cu regret, e decembrie deja, iar cărțile încă nu-s. Prin prezenta solicit informații asupra acestei rețineri.

Trebuie să spun sincer, că așteaptă răspuns nu numai Comitetul Biblic, care e responsabil de mijloacele colectate și transferate Dumneavoastră pentru editarea Bibliilor, ci îl așteaptă și mulți americani. Abia m-am întors din călătoria de trei luni prin multe state ale Americii. În biserici am observat un mare interes față de autorizația obținută de Dvs. pentru tipărirea Sf. Scripturi în URSS, dată de Puterea Sovietică, despre care aici se vorbește ca despre una care e ostilă față de religie. Le-am spus întotdeauna și o spun și acum că autorizația dată e sigură și comanda se execută cu exactitate de tipografia sovietică.

Reținerea începe să aibă repercusiuni, întrucât Biblia, ca dovadă a veridicității declarațiilor mele, e așteptată aici de mulți. Se răspândesc felurite zvonuri. Eu, deocamdată, tac, însă din alte surse se răspândesc știri precum că autorizația de tipărire a fost retrasă. E puțin probabil să pot tăcea mult timp, deja mulți mi se adresează cerându-mi informații.

Trebuie să spun sincer că n-aș vrea să dau crezare acestor zvonuri despre anularea autorizației. Nimic nu va submina aici încrederea față de URSS așa ca informațiile despre constrângerile religioase și îndeosebi despre piedicile în ce privește tipărirea și răspândirea Bibliei — așa e psihologia poporului american. Trebuie să spun că aproape toți banii, trimiși dumneavoastră pentru editarea Bibliei, au fost colectați din sume mici, multe dintre care constituiau un dolar și chiar mai puțin, e evident că erau de la muncitorime, care compătimesc nevoile spirituale ale patriei noastre. Retragerea autorizației, mai ales după ce toți banii pentru editarea Bibliei au fost transferați în URSS și primiți de tipografia sovietică, va produce aici, printre donatorii din Canada, Mexic și din alte state, și în genere în public, o impresie, despre care nici nu vreau să vorbesc. Am avut parte de reproșuri deja în repetate rânduri pentru asigurarea că autorizația dată de Puterea Sovietică e de nădejde. Una pot să spun: încrederea față de puterea din URSS va fi subminată atât de mult, încât chiar și prietenilor ei le va fi greu să spună ceva în favoarea ei, dat fiind acest precedent.

Sper că nu se va ajunge niciodată la o asemenea situație. De aceea rog să mi se explice întârzierea privind expedierea Bibliilor și să se indice când le putem aștepta aici. Acest răspuns e necesar pentru a fi tipărit în multe organe de presă, în care mai înainte s-a comunicat despre autorizația de tipărire a Bibliilor și despre colectarea donațiilor.

Vă recomand să obțineți autorizație de la putere pentru tipărirea Noului Testament, acesta va fi cel mai bun antidot pentru orice zvonuri. Despre Noul Testament am fost întrebat deja în repetate rânduri.

Rămân în așteptarea unui răspuns rapid și favorabil
 Împuternicitul Dumneavoastră — Neprash (semnătura)

(ASFR, fond 5263, inv. 2, dos. 5, f. 57)

4.26. Petiția conducătorilor Uniunii Baptiste Centrale (UBC) privind închiderea casei de rugăciune a bisericii de la Moscova (26 aprilie 1926)

<p>ЦЕНТРАЛЬНЫЙ СОЮЗ БАПТИСТОВ</p>	<p>Во ВСЕРОССИЙСКИ ЦЕНТРАЛЬНЫЙ ИСПОЛНИТЕЛЬ НЫЙ КОМИТЕТ Р.С.Ф.С.Р.</p>
<p>26 "апреля" 1929 г. № 756.-</p>	<p>по делу о закрытии молитвенного дома ЗИ Московской Общины Бапти- стов на Пятницкой ул. в Чер- "Чернигов-</p>
<p>Сătre COMITETUL EXECUTIV CENTRAL DIN RSFSR</p>	
<p>privind închiderea casei de rugăciune a comunității a III-a baptiste de la Moscova de pe str. Peatničkaia, str-la Cernigovski, biserica „Făcătorul de minuni de la Cernigov“</p>	
<p>În completare la cererea din 28/XI nr. 1568 (K 64762) Comitetul executiv al Uniunii Baptiste Centrale, prin prezenta, atrage atenția CECR asupra faptului că la momentul de față comunitățile baptiste de la Moscova au rămas, din anumite motive, fără localurile în care țineau adunări de rugăciune. Drept urmare, prin confiscarea de la bapțiști a bisericii „Făcătorului de minuni de la Cernigov“, celor trei comunități baptiste de la Moscova nu le mai rămâne niciun local pentru exercitarea serviciilor religioase.</p>	<p>XI -№1568 ТЮЩИМ, ТЮТЕЛЬСТВО, от Москов причинам ных соб- зования распоряже Общин, не ях их рели</p>
<p>Astfel I comunitate baptistă de la Moscova a rămas fără localurile sale de pe str. Șkolnaia și de pe Korovii Brod și la momentul de față caută să obțină legalizarea unui nou local. Localul celei de-a doua comunități baptiste de la Moscova (nelocuibil, cu destinație comercială) — Petrovskie vorota, nr. 30/7, care fusese arendat la cea mai mare taxă de la Asociația proprietarilor de locuințe (cu permisiunea Direcției de administrare a bunurilor imobiliare din or. Moscova) și unde comunitatea și-a ținut adunările timp de 8 ani, a fost confiscat prin constrângere, anulându-se contractul, pentru nevoile statului.</p>	<p>ИШИЛАСЬ ВЪЕМУ Бро - получения аптистов- рендовавшее Т-ва, где принудитель ора изъято</p>
<p>Localul de pe str. I Brestskaia nr. 29 e destinat pentru locuit, condițiile de acolo nu permit a se ține în el adunări, iar alte localuri, în care se țineau cursuri ale predicatorilor (desființate acum din o serie de motive juridice), după toate datele nu mai pot rămâne la dispoziția Conducerii Uniunii Federative Baptiste, în persoana acelor reprezentanți, pe numele cărora a fost încheiat contractul de subarendă cu arendașul acestui local.</p>	<p>своему харак аний, дру , ныне рас моментов распоряжении этих частны свор с аренд</p>
<p>În felul acesta, ca local vremelnic, în care bapțiștii ar putea să-și țină adunările religioase (măcar și ca local comun, în care să-și officieze serviciile divine și alte culte) până ce comunitățile vor căpăta localuri în sectoarele lor de activitate, rămâne totuși a fi biserica „Făcătorul de minuni de la Cernigov“. Dar și ea, prin decizia sovietului orășenesc Moscova, destinată a fi utilizată în scopuri cultural-educative, lucru care, după cum speră Comitetul executiv al UBC, nu se va realiza, deoarece sovietul orășenesc Moscova și-a emis decizia cu condiția că bapțiștii au alte localuri în care să-și poată ține adunările religioase. Asemenea localuri ei însă nu au.</p>	<p>и, где бap ия молитвен обращения - конам своей о Чудотвор та предназ ветительных олучит осу тение при омещения, , чего, од</p>
<p>Comitetul executiv al UBC: (semnătura)</p>	<p>иена</p>
<p>(ASFR, fond 1235, inv. 74, dos. 2698)</p>	

**4.27. Petițiile comunității a III-a de la Moscova în legătură cu confiscarea localului de rugăciune
(3 iunie 1929)**

Către COMITETUL EXECUTIV CENTRAL DIN RSFSR

**În legătură cu închiderea casei de rugăciune a comunității
a III-a baptiste de la Moscova de pe str. Peatničkaia, str-la
Cernigovski, biserica „Făcătorul de minuni de la Cernigov“.**

NOTĂ EXPLICATIVĂ

Comunitatea a III-a baptistă de la Moscova intră în componența Uniunii Baptiste Centrale, înființată în anul 1927, a cărei divergență ideologică cu Uniunea Federativă Baptistă constă în recunoașterea de către Uniunea Baptistă Centrală a principiilor orânduirii socialiste la congresul său constituant prin o declarație specială (copia e anexată).

Comunitatea a III-a baptistă de la Moscova, înființată în anul 1918 prin separarea de prima comunitate baptistă de la Moscova (care acum nu face parte din Uniunea Baptistă Centrală și a cărei conducere o constituie în prezent Conducerea Uniunii Federative Baptiste) are acum 250 de membri maturi activi, care țin toți fără excepții, după cum dovedește lista anexată (deși nu e deplină), de clasa muncitoare și nu are în componența sa nici chiar membri care să provină din clasa burgheză. Persoanele care sunt în fruntea comunității, și anume: 1. Predicatorul Stepin Dmitri Pavlovici, fost membru al partidului bolșevic din anul 1903 până în 1907, unul din fondatorii sindicatelor muncitorilor din industria alimentară, încă pe timpul țarist, actualmente lucrează vânzător în sectorul Sok. în Asociația de consum. 2. Președintele Consiliului — Kalacev E. P. — meseriaș; și alții, care constituie organul de conducere al comunității, aparțin de asemenea clasei muncitoare.

Comunitatea are în folosință localul din anul 1924 conform contractului încheiat cu Secția administrativă a Sovietului orașenesc Moscova, totodată ea a cheltuit pentru reparație mai bine de 4000 ruble și cheltuiește lunar pentru întreținerea localului circa 250 ruble.

Lipsa elementelor burgheze în componența comunității e o dovadă convingătoare că în biserică nu se adună persoane care să se țină de religie și să o susțină dintr-o pungă doldora pentru a forma o opoziție legală față de Puterea Sovietică [...]

Nu corespunde adevărului afirmația că bapțiștii au trei case de rugăciune, prin care, după cum se propune, ar putea să se împrăștie membrii comunității lichidate. Localurile arendate de prima și de a II-a comunitate de la Moscova nu sunt destinate pentru scopuri de cult și acum prima comunitate de la Moscova e în pragul pierderii ultimului său local.

Toate cele expuse mai sus dau temeiul Comitetului executiv central al Uniunii Baptiste să susțină demersul comunității a III-a baptiste de la Moscova pentru a lăsa biserica „Făcătorul de minuni de la Cernigov“ la dispoziția comunității a III-a baptiste de la Moscova.

3 iunie 1929

(ASFR, fond 1235, inv. 74, dos. 2692, f. 20-22)

Către prezidiul consiliului orașenesc de la Moscova

Prezidiul CECR a luat notă de hotărârea dumneavoastră din 9.11 a.c. (proces-verbal nr. 85) privind închiderea casei de rugăciune a comunității a III-a baptiste de la Moscova de pe str. Peatničkaia, str-la Cernigovski din or. Moscova.

Prezidiul CECR n-a satisfăcut rugămintea credincioșilor privind reexaminarea problemei, lucru pe care dvs. îl veți aduce la cunoștința grupului de credincioși interesați.

Cele expuse le aduc la cunoștința dvs. din ordinul Prezidiului CECR.

Membrul Prezidiului CECR (P. Smidovici)

(ASFR, fond 1235, inv. 74, dos. 2698, f. 9)

SUPLIMENTUL 5

DOCUMENTE ale Uniunii Creștine Evanghelice din Rusia (anii 1921–1929)

La începutul anilor '20 conducerile ambelor uniuni puneau de acord cu Secția administrativă a NKVD și cu Secția secretă a GPU toate chestiunile de slujire în biserică pe plan unional. Cu regret, în programele congreselor bisericești se includeau probleme sociale, politice și militare.

5.1. Petiția UCER, în care se solicită permisiunea de a convoca congresul panrus al CE în orașul Petrograd de la 12 până la 20 iunie 1921 și avizul dat de Secția administrativă a NKVD

NKVD or. Moscova

În comunitățile ce aparțin Uniunii Creștine Evanghelice din Rusia s-au acumulat o mulțime de probleme din diverse sfere ale vieții lor spirituale, ele necesită convocarea congresului panrus pentru a le dezbate și a le soluționa în mod colectiv.

Secția Justiției de la Petrograd ne-a avizat că nu poate să ne permită convocarea congresului panrus și că trebuie să ne adresăm cu această rugămintă către puterea centrală.

Din această cauză ne adresăm către Comisariatul Poporului pentru Justiție cu rugămintea de a ne permite să convocăm congresul panrus al creștinilor evanghelici în or. Petrograd de pe data de 12 până pe 20 iunie anul curent 1921.

Congresul va dezbate probleme conform programului anexat.

Se intenționează să participe la congres circa 200 de reprezentanți.

Ședințele congresului vor avea loc în localul de pe str. B. Koniuşennaia, nr. 25.

Întrucât a rămas puțin timp, rugăm să ni se dea permisiune pe cât e posibil mai urgent.

Vă rugăm cu adâncă supunere să ne comunicați hotărârile ulterioare pe adresa:

Uniunea Creștină Evanghelică din Rusia, or. Petrograd, str. Malaia Koniuşennaia, nr. 3, ap. 42

Consiliul Uniunii Creștinilor
Evanghelici din Rusia

16 aprilie 1921

(ASFR, fond 393, inv. 27, dos. 1390, f. 34)

Către SECȚIA de CONDUCERE
GUBERNIALĂ PETROGRAD
Subsecția administrativă

21 mai 1921, nr. 9202

Uniunea Creștinilor Evanghelici Baptiști a făcut demers către NKVD privind permisiunea pentru convocarea congresului panrus la Petrograd la 12 iunie, precum și privind ordinul și emiterea unor permise corespunzătoare pentru călătorie pe căile ferate ale republicii. Având în vedere supraîncărcarea transportului, Secția administrativă a NKVD găsește imposibil a da, în lunile apropiate, un ordin de emiteră a permiselor pentru delegații care vor merge la congres, cu atât mai mult că nu cunoaște numărul delegaților baptiști.

Totodată, vi se atrage atenția asupra ordinii de zi a congresului, și anume punerea în dezbatere a „chestiunilor cetățenești“, care nu intră în competența unui asemenea congres, el ar putea dezbate numai probleme pur gospodărești și religioase.

ȘEFUL SECȚ. ADM., MEMBRUL COLEGIULUI (semnătura)

Șeful Subsecției bisericești (semnătura)

Șeful Cancelariei generale (semnătura)

(ASFR, fond 393, inv. 27, dos. 1390, f. 33)

**5.2. Programul Congresului panrus al creștinilor evanghelici din or. Petrograd
(12-20 iulie anul 1921), transmis pentru confirmare la NKVD al URSS**

1. Raportul Consiliului Uniunii Creștine Evanghelice din Rusia.
 2. Lucrarea de evanghelizare (misiunea):
 - 1) raport din comunități;
 - 2) alegerea evangheliștilor;
 - 3) despre mijloacele pentru misiune;
 - 4) predicarea Evangheliei printre popoarele aborigene din Siberia, care profesază alte credințe, precum și predicarea în străinătate etc.
 3. Educația spirituală a comunităților:
 - a) independența comunităților,
 - b) atitudinea față de Consiliul Unional,
 - c) menținerea vieții duhovnicești la înălțimea cuvenită etc.
 4. Tiparul.
 5. Învățământul: institutul biblic, cursurile, școlile etc.
 6. Binefacerea creștină (azilurile etc.).
 7. Tineretul (cercurile de tineri, Uniunea lor, organul de presă al tineretului, misiunea de stradă etc.).
 8. Educația duhovnicească a copiilor (școlile duminicale și asociațiile lor, tipărițiile pentru copii etc.).
 9. Problema îmbunătățirii sociale și materiale (toate comunele: Sigor, comunele de muncă, cooperativele, asociațiile de producție etc.).
 10. Muzica și cântarea duhovnicească (cursurile spiritual-muzicale și ale dirijorilor, ale coriștilor, ale orchestranților, editarea îndrumarelor ș.a.).
 11. Mijloacele financiare, casa, contabilitatea etc.
 12. Despre Uniuni și Congrese: locale, districtuale și regionale și despre raporturile lor cu UCER și cu congresul unional.
 13. Relațiile reciproce dintre comunități: despre crearea comunităților vremelnice sau permanente, a consiliilor comune a comunităților dintr-o localitate după exemplul Consiliului comun de la Petrograd.
 - 14. Problemele civile:**
 - 1) Decretul despre separarea bisericii de stat și libertatea conștiinței în provincii, drepturile comunităților religioase, fondurile lor bănești etc.**
 - 2) scutirea de serviciul militar etc.**
- E necesar ca toate punctele programului să fie puse în dezbatere în comunități, ca reprezentanții lor să vină la Congres cu propuneri gata formulate. Cu cât mai multe propuneri vor fi, cu atât congresul va fi mai rodnic.
15. Probleme politice nu vor fi puse în dezbatere.

CONSILIUL UNIUNII CREȘTINE EVANGHELICE DIN RUSIA

16 aprilie 1921

(ASFR, fond 393, inv. 27, dos. 1390, f. 35)

5.3. Apelul UCER către toate comunitățile creștine și curentele religioase din Rusia și de pe tot globul pământesc (15 septembrie 1922)

„O VOCE DIN RĂSĂRIT“

De la Consiliul Suprem al Bisericii Evanghelice Populare Libere
(Uniunea Creștină Evanghelică din Rusia)

*„Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor
Duhul...” (Apoc. 2: 7).*

Ultimii șapte ani sunt marcați prin mari războaie în istoria omenirii, prin lupte interne, molime, foamete, cutremure de pământ și perturbări nemaiauzite în toate sferele vieții.

Au luptat monstruos de sângeros între ele nu triburi barbare, ci popoare civilizate, care se numeau creștine. Mai mult decât atât, în acest masacru fără precedent au fost implicate toate bisericile și cultele creștine, care încuviințează războiul sau care consideră admisibilă participarea la el a persoanelor ce profesază creștinismul. Aceste biserici, în persoana preoțimii, au binecuvântat vărsarea de sânge și fratricidul.

Clerul ortodox a binecuvântat armata rusească, clerul anglican — armata britanică, clerul luteran — pe cea germană, clerul catolic — armata franceză etc.

E destul să punem întrebarea: „Există oare ceva comun între această practică de omucidere a popoarelor creștine și învățătura lui Hristos — învățatură a iubirii, a păcii și a bunăvoinței?” și vom înțelege imediat contradicția stringentă dintre numele creștinesc al acestor popoare și esența lor reală.

Dacă ar veni Hristos, care ne-a învățat să-i iubim pe vrăjmași și să ne rugăm pentru ei, ce le-ar spune? Cuvântul Lui ar fi destul de aspru: „Nu vă cunosc“.

Dezastrele vremii din urmă constituie nu numai falimentul culturii europene, ci, în primul rând, falimentul creștinismului cu spirit practic și al așa-numitelor biserici creștine.

Nu e de mirare că avem ca rezultat diverse forme de necredință, scăderea nivelului moral, triumful fiarei în om etc.

Există părerea cum că această contradicție zguduitoare dintre practica bisericilor creștine și învățătura lui Hristos pe care o mărturisesc ele este un indiciu al stării de faliment al creștinismului și al lipsei de putere a Evangheliei. Dar așa să fie oare? Nicidecum.

Evanghelia conține, ca și mai înainte, mărețele idealuri ale vieții morale ale omului și ale perfecțiunii lui. Până în prezent ea are puterea de a renaște sufletul omenesc. Și, ca și mai înainte, din ea se revarsă lumina strălucitoare a iubirii și păcii. Ca și mai înainte, din ea răsună chemarea la desăvârșirea infinită și, ca și mai înainte, oamenii, însuflețiți de ea, capătă putere de a săvârși fapte eroice, de sacrificiu în numele omenirii ce suferă.

A fost destul ca oamenii să introducă unele obiecte și practici suplimentare ale vieții, ca lumina Evangheliei să înceteze a atinge masele populare. Și nu soarele Evangheliei e vinovat, ci înseși bisericile și curentele religioase, care s-au împodobit cu perdelele adaosurilor și ale născocirilor.

Din această cauză Duhul lui Dumnezeu începe să-Și înalțe glasul și să cheme bisericile creștine să-și vină în fire, să-și recunoască vinovăția de toate aceste nenorociri și incapacitatea de a influența în măsura cuvenită asupra omenirii.

Născută în condițiile prigoanelor și persecuțiilor din timpul regimului țarist și călită în furtunile revoluției fără precedent, biserica evanghelică populară liberă din Rusia n-a participat la lupta sângeroasă din ultimul timp. Membrii ei au declarat cu abnegație că nu doresc să ia parte în mod direct sau indirect la acțiunile militare.

Mulți au suferit din această cauză și nu puțini și-au dat viața rămânând devotați poruncilor Învățătorului lor.

Această biserică, prin mila lui Dumnezeu, n-a lăsat nicio urmă de compromise (lucru prin care se deosebește de bisericile istorice slăbite de numeroase compromisuri), și, de fapt, ea este o biserică creștină primară restabilă. Timp de jumătate de secol ea a semănat în popor semințele Evangheliei curate, s-a rugat pentru trezirea poporului și Dumnezeu a găsit cu cale să încununeze munca ei cu un mare succes.

În prezent în mediul bisericii ortodoxe s-a început mișcarea numită Biserica Vie, care la momentul dat s-a scindat în câteva grupuri.

Această mișcare marchează începutul reformei.

Biserica evanghelică s-a adresat către reprezentanții noii organizații ortodoxe cu o epistolă, în care o cheamă la o reformă cardinală pe bazele creștinismului primar autentic.

Dar, întrucât are nevoie de reformă nu numai biserica ortodoxă, ci și toate celelalte, Biserica Evanghelică își lărgește apelul și către biserica ortodoxă veche, și către toată lumea creștină.

Biserica Evanghelică din Rusia conștientizează clar cauza decăderii bisericilor creștine din întreaga lume și simte îndemnul de a se adresa către ele cu un cuvânt frățesc.

NU SE POATE SĂ MAI TRĂIM AȘA!

Trebuie să conștientizăm caracterul fatal al situației și să găsim ieșire din ea. **EXISTĂ IEȘIRE DIN ACEASTĂ STARE.** Căci, chiar dacă bisericile creștine au slăbit, totuși Hristos și învățătura Lui, rămân vii, căci El, după cum știm, **ESTE ACELAȘI IERI ȘI AZI, ȘI ÎN VECI.**

Frumusețea dătătoare de viață a Evangheliei nu și-a pierdut nicidecum strălucirea din cauza fărâdelegii conducătorilor religioși ai diferitelor culte. Ea are destulă putere pentru a îndepărta toate bolile oricărui grupuri ale urmașilor Lui și pentru a le îndrepta activitatea pe fâgașul slujirii rodnice omenirii.

Și atunci ce trebuie pentru ca, în cele din urmă, bisericile creștine să devină cu adevărat Creștine și să-și îndeplinească menirea?

Trebuie să-și schimbe radical atitudinea față de Evanghelie, să înlăture din sfera acestor relații tot ce nu e corect.

Aceste incorectitudini s-au manifestat în următoarele:

1) Toate bisericile și curentele creștine nu s-au limitat la Biblie și la Evanghelia curată, ci au adăugat la Cuvântul lui Dumnezeu tradiții create în veacurile ulterioare.

Cea mai mare vină o au, în această privință, bisericile care, în exterior, își trag originea de la vremurile apostolilor. În o măsură mai mică sunt vinovate bisericile ce au luat naștere în epoca reformei din evul mediu. Dar și ele au umbrat adevărul evanghelic. Unele grupuri creștine mici s-au apropiat mult de Evanghelie, însă n-au reușit să se elibereze cu desăvârșire de aceste adaosuri.

2) Unele grupuri au lăsat la o parte, după bunul plac, Evanghelia substituind-o cu alte învățături strănii, dându-se drept comunități creștine.

3) Unele biserici și grupuri sunt vinovate că au dat o importanță primordială adevărilor secundare și invers.

4) Unele sunt vinovate că au dat o însemnătate mai mare Vechiului Testament decât Noului și, ca rezultat, L-au înlocuit pe Hristos cu Moise.

5) Unele sunt vinovate că n-au putut stabili un echilibru dintre raționalismul științei și misticismul religios.

6) Multe sunt vinovate că au introdus politica în sfera vieții duhovnicești.

7) Toate bisericile sunt vinovate că, mărturisind învățătura lui Hristos, n-au realizat-o în practică și au făcut ceea ce nu trebuia să facă, și n-au făcut ceea ce trebuia să facă etc.

A SOSIT CEASUL SĂ NE TREZIM, ÎN SFÂRȘIT, DIN SOMN (Rom. 13: 11).

A venit timpul să restabilim relațiile corecte ale tuturor bisericilor și comunităților cu izvorul primar. Trebuie să-I dăm locul cuvenit lui Hristos și Evangheliei în Biserica noastră.

E NEVOIE DE O REFORMĂ MONDIALĂ.

Lozinca acestei reforme trebuie să fie: **ÎNAPOI LA HRISTOS, ÎNAPOI LA EVANGHELIE, ÎNAPOI LA CREȘTINISMUL PRIMAR.** Pentru fiecare biserică și curent religios aparte reforma mondială trebuie să se manifeste în:

1) înlăturarea oricărui adaosuri la Evanghelie, a oricărui tradiții omenești și a tot ce e legat de ele, și anume: să se înlăture orice alt mijlocitor, în afară de Hristos, între Dumnezeu și om; orice pretenții ale unor persoane și grupuri aparte la drepturile de monopol privind harul Duhului Sfânt; orice limitare a drepturilor bisericii, ca o comunitate de credincioși etc.

2) întoarcerea la Evanghelie a celor la care ea a fost substituită cu altceva.

3) Restabilirea importanței adevărilor primordiale și fundamentale ale Evangheliei și restabilirea la locul lor a adevărilor secundare.

4) Punerea pe primul loc a adevărilor Noului Testament și înlăturarea oricărei influențe excesive a Vechiului Testament.

5) Concordanța corespunzătoare dintre cerințele credinței și ale științei.

6) Înlăturarea oricărei politici și a influenței capitalului asupra vieții duhovnicești a bisericii.

7) Înlăturarea din practica tuturor bisericilor a tot ce nu corespunde Evangheliei etc.

În sens pozitiv reforma mondială trebuie să se manifeste în următoarele:

1) Reorganizarea bisericilor după modelul celor creștine primare, adică rezidirea bisericilor pe principiul „pietrelor vii“, din cei care au crezut în mod conștient, adică din suflete pocăite, întoarse la Domnul, născute din nou, care trăiesc în conformitate cu credința lor.

2) Potrivit acestor condiții, biserica trebuie să aibă o primire strictă în rândurile ei, precum și o muștrare cuvenită a celor ce cad în păcat: corectarea celor ce se pocăiesc și eliminarea celor care rămân în păcat.

3) Egalitatea tuturor membrilor bisericii și un vot egal pentru toate adunările de lucru bisericicești.

4) Atenția deosebită față de problemele vieții sociale și, în lumina exemplului bisericii apostolice (Fapt. 2, 44), înlăturarea tuturor neechităților sociale.

5) Traducerea perseverentă în viața omenirii a învățaturii lui Hristos despre dragoste, înlăturarea participării membrilor bisericii la războaie și la orice acte de violență.

6) Dezvoltarea vieții duhovnicești în toți membrii bisericilor pe calea studierii Cuvântului lui Dumnezeu, pe calea înlăturării oricăror învățături despre acțiunea limitată a Duhului Sfânt și necesitatea fiecărui suflet de a fi călăuzit de El (Rom. 8: 14) și de a fi plin de El (Efes. 5: 18).

7) Educarea duhovnicească a tineretului și a copiilor în duhul Evangheliei curate.

8) Dezvoltarea spiritului toleranței universale și a bunăvoinței între biserici și tendința neabătută spre unitatea tuturor bisericilor sub numele „BISERICA UNIVERSALĂ PRIMARĂ“.

Iar pentru aceasta e necesar ca:

1) În primul rând, toate bisericile și curentele creștine să-și reexamineze trecutul și prezentul, să conștientizeze în ce anume s-a manifestat, în fiecare caz aparte, atitudinea lor greșită față de Evanghelie și să se pocăiască înaintea lui Dumnezeu în o formă solemnă, pentru care să fie fixat un timp anumit.

2) Întrucât pocăința trebuie să aibă roade vrednice, îndată după ea fiecare biserică și curent religios trebuie să aleagă din mijlocul ei persoanele cu cea mai mare autoritate pentru reexaminarea problemei și elaborarea măsurilor de reformare în ea cu numele „Consiliul Reformei“ sau „Consiliul Trezirii“ etc. Acest Consiliu trebuie să-și îndeplinească lucrările în condiții de rugăciuni adânci și studiere a Cuvântului lui Dumnezeu.

3) Aceste Consilii și toți conducătorii trebuie să pregătească toți membrii din bisericile lor pentru reformă și să nu zăbovească a o realiza...

E de dorit ca aceste consilii să comunice despre înființarea și munca lor Consiliului Suprem al Bisericii Populare Evanghelice Libere pe adresa: Ivan Stepanovici Prohanov, Petrograd, str. Malaia Koniuşennaia, 3. Aceste comunicări sunt necesare pentru elaborarea măsurilor ulterioare și pentru dezvoltarea cauzei reformei mondiale.

După caracterul reformei adevărate a lui Hristos, ea trebuie să se înceapă, să se realizeze și să se sfârșească în pace. Metoda ei să fie exclusiv metoda convingerii, a apelurilor pașnice și a colaborării benevole. Ea nu trebuie să fie însoțită de perturbări furtunoase. Dumnezeu nu este în furtună, nici în foc, nici în cutremure de pământ, ci într-un susur blând (1 Împ. 19: 11-13).

Pentru elucidarea începutului muncii comune Consiliul Suprem al UCER fixează o zi de rugăciune, 23 august (stil nou) 1923.

Rugăm bisericile care vor dori să se atașeze la această mișcare să ne comunice.

AȘADAR, CINE ARE URECHI DE AUZIT, SĂ ASCULTE CE ZICE BISERICILOR DUHUL.

CONSILIUL SUPREM AL BISERICII EVANGHELICE LIBERE:

Președinte	—	I. S. Prohanov
Membri ai Consiliului	—	G. Matveev
		V. Bâkov
		S. Alekseev
		A. Karev
		V. Dubrovski
Secretar:		P. Kapalâghin.

(Adoptat de Plenara panrusă a Consiliului Suprem al UCER la 15 septembrie 1922)

**5.4. Petiția creștinilor „duhobori” și a protestanților care locuiesc în Canada, cu cererea de a-l elibera de sub arest pe I. S. Prohanov (12 iunie 1923)
Răspunsul lui P. Smidovici către secretariatul CC al PC(b)R cu privire la I. S. Prohanov (25 octombrie 1923)**

Subsemnații, sectanții ruși care locuiesc în America, ne adresăm prin Dumneavoastră către Consiliul Comisarilor Poporului cu următoarea rugămințe:

Prietenul nostru, membrul de frunte al Creștinilor Evanghelici, Ivan Stepanovici PROHANOV, a fost arestat la Petrograd din motive religioase în aprilie a.c., iar noi auzim că în Rusia e libertate religioasă și unii dintre noi încep să se întoarcă în patrie, iar ceilalți așteaptă ocazia de a-și vinde gospodăriile și apoi să pornim cu toții, o armată de 25 de mii, înarmați cu cunoștințe și cu unelte agricole. Dar în ultimul timp la noi ajung vești neîmbucurătoare: în Rusia încep arestările pentru credință a membrilor diferitelor curente religioase...

Dacă în Rusia nu e o libertate deplină a religiei, atunci noi, cu durere, vom prefera mai bine străinătatea, decât închisoarea și surghiunul în Rusia. Așteptăm de la dumneavoastră un răspuns îmbucurător la rugămințile noastre. Rămânem în dragostea Domnului față de patria noastră și suntem gata să muncim din nou cu abnegație la zidirea noii Rusii.

Binevoiți să răspundeți pe adresa: Comitetul de Interpelare.

(ASR ISP, fond 17, inv. 84, dos. 570, f. 2)

SECRET

[...] Ivan Stepanovici PROHANOV, reprezentantul Consiliului Suprem al Bisericii Evanghelice Populare Libere, a fost arestat la 5 aprilie a.c. la Moscova din ordinul Secției Operative-secrete a Direcției Politice de Stat, în legătură cu intensificarea agitației din partea evangheliștilor în ce privește refuzul de a servi în Armata Roșie. În special Prohanov a semnat apelul „O voce din Răsărit” către toate bisericile și cultele creștine din Rusia și de pe tot globul pământesc. În acest apel, printre altele, e scris:

„Născută în condițiile prigoanelor și persecuțiilor din timpul regimului țarist și călită în furtunile revoluției fără precedent, biserica evanghelică populară liberă din Rusia n-a participat la lupta sângeroasă din ultimul timp. Membrii ei au declarat cu abnegație că nu doresc să ia parte în mod direct sau indirect la acțiunile militare.

Mulți au suferit pentru aceasta și nu puțini și-au dat viața rămânând devotați poruncilor Învățătorului”.

Cele spuse, în primul rând, nu corespund realității, iar în al doilea rând, servesc drept un apel, o chemare către toate bisericile creștine din Rusia să refuze a participa la orice „luptă sângeroasă”.

Arestarea lui PROHANOV a dus la tratative îndelungate cu mulți evangheliști influenți. Drept rezultat a avut loc o schimbare radicală în mediul lor.

Sovietul Suprem al Evangheliștilor în frunte cu PROHANOV a semnat și a publicat un nou apel, în care, printre altele, este scris:

„Îi chemăm pe toți frații noștri să muncească sincer și fără obiecții în toate instituțiile Sovietice — militare și civile — ale Republicii, precum și să-și facă serviciul militar în Armata Roșie și să nu-l refuze; să se supună tuturor dispozițiilor Puterii sovietice și astfel să contribuie la consolidarea ei în mijlocul tuturor pericolelor care pot veni de la toate puterile ostile ce o înconjoară, oricum s-ar numi ele. Nu e nevoie să-i convingem îndelung pe frații noștri de necesitatea de a se supune Puterii sovietice cu cel mai mare devotament, căci așa ne învață și Cuvântul lui Dumnezeu (Rom. 13: 1-5)”.

Ca rezultat, PROHANOV a fost pus în libertate (în luna iunie). PROHANOV a plecat la congresul mondial al evanghelicilor baptiști de la Stockholm (23-27 iulie) în fruntea unei delegații din 16 persoane. Aici ei au trasat, în mod consecvent, o nouă linie, insistând să fie arborat în sala Congresului printre alte drapele și drapelul nostru roșu. La Congresul evangheliștilor, care a avut loc a doua oară la Piter [Petrograd — Nota trad.], această linie a fost trasată de marea majoritate.

Membru al CAR pe lângă CC al PC(b)R (P. SMIDOVICI)

25 octombrie 1923

(ASR ISP, fond 17, inv. 84, dos. 570, f. 5-6)

5.5. Rezoluția congresului al IX-lea al UCER, care a avut loc la Petrograd în anul 1923 în perioada 1—10 octombrie

Congresul al IX-lea unional al Creștinilor Evanghelici și-a desfășurat lucrările în Biserica Reformată sub conducerea lui I. S. Prohanov. La deschiderea congresului au fost prezente 7 coruri ale comunității de la Petrograd a creștinilor evanghelici. Congresului a binevoit să expedieze o TELEGRAMĂ DE SALUT CĂTRE GUVERNUL SOVIETIC. [...]

5 septembrie (miercuri). Ședința se deschide cu rugăciune și cu cântarea imnului: „Отчизна моя в небесах“ (O, cerule, patria mea...). La propunerea lui I. S. Prohanov am început dezbaterile problemei privind atitudinea creștinilor evanghelici față de Puterea Sovietică și față de serviciul militar în legătură cu Apelul semnat de frații: F. S. Saveliev, A. L. Andreev, V. T. Pelevin și I. S. Prohanov, publicat în ziarul „Izvestia VŤIK“, nr. 180 din 12.08.1923.

A fost audiat: a) textul Epistolei; b) explicările celor patru frați care au semnat-o. Apoi s-a trecut la schimbul de păreri, totodată au vorbit în baza Cuvântului lui Dumnezeu frații V. A. Svetlicinai și I. V. Karghel. par. 11. REZOLUȚIA CU PRIVIRE LA EPISTOLĂ

Audiind opiniile a 46 de delegați și cuvântul de încheiere al lui I. S. Prohanov, care a completat și a clarificat tot ce a fost expus de frați mai înainte, Congresul, după dezbateri îndelungate și după rugăciune, prin majoritatea voturilor (205 — pentru, 33 — s-au abținut, 20 — contra) a adoptat următoarea hotărâre:

„Audiind rapoartele cu privire la atitudinea Creștinilor Evanghelici față de Stat și față de serviciul militar și supunându-le dezbaterilor din toate punctele de vedere, cel de-al IX-lea CONGRES UNIONAL AL CREȘTINILOR EVANGHELICI CONFIRMĂ JUSTEȚEA MĂRTURISIRII NOASTRE DE CREDINȚĂ, care stabilește pentru fiecare creștin evanghelic necesitatea de a avea o atitudine sinceră față de puterea existentă și care recunoaște serviciul militar drept datorie, la fel ca impozitele. DE ACEEA CONGRESUL SE ALĂTURĂ LA EPISTOLA semnată de cei patru frați: F. Saveliev, A. Andreev, V. Pelevin și I. S. Prohanov și decide:

1) *a avea o atitudine sinceră față de Puterea Sovietică și a o susține multilateral pe baza Cuvântului lui Dumnezeu: „nu numai de frica pedepsei, ci și din îndemnul cugetului“ (Rom. 13: 1-5);*

2) *e inadmisibilă agitația împotriva serviciului militar și împotriva achitării impozitelor, căci aceste acțiuni sunt în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu (Rom. 13: 5-7) și de aceea Congresul le condamnă;*

3) *atitudinea Congresului față de toate puterile vrăjmașe, care duc lupta împotriva Puterii Sovietice, și față de emigrația noastră capitalistă și monarhică, față de toți care tind spre îmbogățire și spre exploatarea poporului — este negativă (Luc. 12: 15; 1 Tim. 6: 10, 17);*

4) *cu privire la binefacere și ajutorarea celor nevoiași Congresul a hotărât că trebuie acordat ajutor nu numai celor de o credință cu noi, ci și celorlalți (Rom. 12: 20);*

5) *să se recunoască serviciul militar în Rusia Sovietică drept prestație, adică drept o datorie pentru Creștinii Evanghelici; iar fiecare creștin evanghelic să-și facă serviciul potrivit convingerilor sale, în conformitate cu legile în vigoare ale Republicii Sovietice“.*

(Procesele-verbale ale Congresului al IX-lea Unional al CE, ed. Petrograd, 1923, pp. 13-14)

5.6. REZOLUȚIA CONGRESULUI al IX-lea din reg. ORIOL al CREȘTINILOR EVANGHELICI, care a avut loc la 14-18 octombrie 1925 în localul comunității CE de la Oriol

Președintele congresului — M. A. Orlov. La congres au venit 202 delegați cu drept de vot deliberativ și 38 de oaspeți cu drept de vot consultativ. 16 octombrie.

IV. Atitudinea față de Autorități și față de serviciul militar.

În ceea ce privește atitudinea față de Puterea Sovietică și față de serviciul militar Congresul se alătură pe deplin la rezoluția celui de-al IX-lea Congres Unional al Creștinilor Evanghelici. Congresul a aflat că unele persoane au veleitatea de a face agitație împotriva rezoluției Congresului al IX-lea sus-menționat, precum și împotriva conducătorilor Consiliului UCER. Pentru curmarea unor astfel de acțiuni ostile Congresul decide: toți cei care fac o astfel de agitație să fie excomunicați și să nu avem deloc părtaşie cu ei.

NOTĂ: fac agitație următoarele persoane de la Moscova: Cirikov, Belavin și Asiev. De ei trebuie să ne ferim și să nu-i primim. (Stenogramele celui de-al IX-lea Congres Regional Oriol al CE, edit. Oriol, 1925, p. 14).

**5.7. REZOLUȚIA CONGRESULUI AL X-LEA UNIONAL AL CREȘTINILOR EVANGHELICI
or. Leningrad, 30/XI—6/XII/’26, Casa Mântuirii, str. Jeleabov, 25**

Președintele Congresului — I. S. Prohanov. Prin vot unanim Congresul expediază o telegramă de salut Guvernului URSS.

După cântarea imnului „Ты помощь мне, Господь“ („Tu, Doamne, mă ajuți“) fratele I. S. Prohanov a rostit cuvântarea de călăuzire pentru congres „Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul“ (Apoc. 1: 8). „Cum putem formula sarcina principală a mișcării populare Evanghelice din Rusia? Această sarcină nu e decât restabilirea creștinismului autentic din ruinele bisericilor istorice binecunoscute... Congresul nostru constituie una din etapele de restabilire a creștinismului primar în țara noastră și noi trebuie să ne rugăm ca Domnul să binecuvânteze eforturile care vor fi depuse la acest congres pentru triumful creștinismului primar în URSS“.

3 decembrie (vineri)

par. 16. Pe ordinea de zi e înscrisă problema **atitudinii creștinilor Evanghelici față de serviciul militar.**

Fratele Ivan Stepanovici Prohanov dă o explicație deplină asupra problemei executării serviciului militar de către creștinii Evanghelici în timpul vechii orânduiri de stat și în epoca postrevoluționară. Apoi dumnealui dă citire rezoluției asupra problemei militare, adoptate de Plenara Congresului.

Fratele Ivan Veniaminovici Karghel ia cuvântul, totodată dă explicații asupra problemei date în baza Sfintei Scripturi.

Un șir de frați, în număr de 76 de persoane, iau cuvântul asupra problemei date.

Ca rezultat al votării, cu majoritatea voturilor (224 — pentru, 37 — contra și 73 s-au abținut), se adoptă următoarea rezoluție:

„Deliberând sub toate aspectele problema atitudinii creștinilor Evanghelici față de serviciul militar și subliniind adâncă noastră dragoste de pace și credința neclintită că va sosi timpul când oamenii „din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulilele lor cosoare“ (Isaia 2: 4), creștinii evanghelici consideră că, dată fiind existența statelor ce se dușmănesc între ele, Uniunea RSS e nevoită să aibă forțe militare pentru apărare și pentru menținerea ordinii în țară;

ținând seama de rezoluția celui de-al IX-lea congres unional al Creștinilor evanghelici asupra serviciului militar, precum și de Mărturisirea de credință a Creștinilor evanghelici în ce privește problema examinată, adoptată de congresele anterioare — unional și panrus — ale Uniunii Creștine Evanghelice;

căutând răspuns la problema serviciului militar al creștinilor evanghelici în izvorul credinței noastre și al cunoașterii spirituale, adică în Sf. Scriptură, și găsind că ea nu interzice serviciul militar activ sub toate aspectele lui (Ev. Luca 3: 14; 7: 2-10; Fapt. 10; Rom. 13: 1-8);

luând în considerație faptul că adesea rezoluția amintită a Congresului al IX-lea Unional al Creștinilor evanghelici nu e înțeleasă corect în provincii și se interpretează greșit, ceea ce duce la consecințe practice foarte grave;

și, în fine, recunoscând necesar a formula atitudinea creștinilor evanghelici față de serviciul militar în mod clar, ca să nu mai apară confuzii în problema dată, —

Congresul al X-lea Unional al Creștinilor Evanghelici, rămânând pe temelia înțelegerii corecte a mărturisirii noastre de credință, a decis:

A recunoaște orice serviciu militar drept dijmă, adică obligație pentru creștinii evanghelici conform dispozițiilor generale“.

Ședința a fost închisă aproximativ la ora 9 seara cu rugăciune.

(Stenogramele ședințelor Congresului al X-lea Unional al CE, ed. Leningrad, pp. 2, 18)

5.8. Permisunea OGPU și a NKVD din URSS pentru convocarea Plenarei CUCE în anul 1927
 „Ordinea de zi, expusă în proiectul permisiunii, e propusă de OGPU“

<p>Администрат.</p>	<p><u>В.-СРОЧНО.</u></p>	<p><u>СЕКРЕТНО.</u></p>
		<p>" 16 " сент. 1927 г.</p>
	<p>В СЕКРЕТАРИАТ</p>	<p>ЦК ВКП/б/.</p>
<p>Препровожда материал по вопросу о разрешении созыва в г. Ленин "Всесоюзного Сов Комиссариат Внут чение.</p>	<p>В месте с т каких либо возра го Пленума "всех разрешения повес</p>	<p>С своей стс испрашивается ра ния всех членов в 1926 году реж и посылку мест ся в г. Ленинград реформатской цеу нума совета испо жет быть разре</p>
<p>Вследствие и инструкции ВЦ (С.У.1922 г. № 4 на дача ответов за месяц до сро можно краткий ст</p>	<p><u>Приложение</u></p>	<p style="text-align: center;"><u>URGENT</u> <u>SECRET</u></p> <p>Administrat. 16 septembrie 1927</p> <p style="text-align: center;">Către SECRETARIATUL CC al PC(b)R</p> <p>Expediind materialele cu privire la permisunea convo-cării Plenarei așa-numitului „Consiliu Unional al Creștinilor Evanghelici“ în or. Leningrad în perioada 27/09—1/10/1927, Comisariatul Poporului pentru Afaceri Interne roagă să ne comunicați concluzia Dumneavoastră.</p> <p>Totodată NKVD comunică: OGPU nu are obiecții cu privire la permisunea convocării Plenarei amintite a CUCE, ordinea de zi, expusă în proiectul permisiunii, e propusă de OGPU.</p> <p>Din partea sa, NKVD consideră: întrucât se cere permi-siunea pentru convocarea adunării lărgite a tuturor mem-brilor organului executiv al congresului religios al crești-nilor evanghelici care a avut loc în anul 1926 și întrucât locul aflării acestui organ executiv e în or. Leningrad (str. Jeleabov, bl. nr. 25, localul fostei biserici reformate), pro-blema permisiunii plenarei organului executiv al creștinilor evanghelici de a-și convoca plenara în or. Leningrad poate fi soluționată în sens pozitiv.</p> <p>Dat fiind că, în virtutea legii din 12/VI/22 și a instruc-ției CECR pentru aplicarea acestei legi din 10/VIII/22 (Co-lecție de legi, 1922, nr. 40, art. 477, nr. 49, art. 624), NKVD e însărcinat să dea răspunsuri cu privire la permisunea ori interzicerea congreselor cu o lună înainte de termenul convocării acestora, NKVD cere să ni se comunice într-un termen pe cât se poate de scurt aprobarea Dumneavoastră.</p> <p><u>Anexă:</u> documentul amintit pe 2 foi.</p> <p style="text-align: center;">ЛОСҢ. КОМИСАРИАТУ ПОПОРУЛУ ПЕНТРУ АФАЦЕРИ ИНТЕРНЕ (Egorov)</p>
<p>ЗАМ. НАРОДНОГО КОМИССАРА ВНУТРЕННИХ ДЕЛ (Егоров)</p>		

(ASFR, fond 393, inv. 43a, dos. 12)

5.9. Materialele Plenarei CUCE din 27/IX—1/X/1927, or. Leningrad, apelul către toate comunitățile de a ține adunări de rugăciune de sărbătoare cu ocazia aniversării a 10-a a Revoluției din Octombrie

СОЮЗ СОВЕТСКИХ РЕСПУБЛИК Объединенное Политическое при Советском Союзе Секретариат «ВВГУ» №..... МОСКВА, Б. Садовая Телефон: ком. 1-11	URSS Direcția Politică de Stat Unificată de pe lângă Consiliul Comisarilor Poporului Secția Secretă 31 august 1927 Nr. 190194	Strict secret Nr. 190894 Ilizibil NKVD Din partea SS a OGPU nu sunt obiecții pentru a da permisiune evangheliștilor să convoace plenara Consiliului la 27 septembrie 1927 în or. Leningrad. Șeful SS a OGPU Deribas Șeful adjunct al subsecț. a VI-a a SS Poleanski
	Краткое содержание: О разрешении пленума	Съд. Секретариат Дерibas Пом. 6 отд. СО Полянский

Către
 COMUNITĂȚILE ȘI GRUPURILE
 CREȘTINILOR EVANGHELICI DIN URSS

Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri... pentru toți oamenii, pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru. (1 Tim. 2: 1-3)

Scumpi frați și surori, pace vouă!

Apropiata aniversare a 10-a a Revoluției din Octombrie a îndemnat Consiliul Unional al Creștinilor Evanghelici (50 de membri), la ședința sa plenară, care a avut loc în or. Leningrad, începând de la 27 septembrie 1927, să adopte o Decizie corespunzătoare (decizia e anexată pentru a v-o aduce la cunoștință) cu ocazia evenimentului amintit. Prin scrisoarea dată, semnată de frați, vă propunem ca, în zilele serbării aniversării a 10-a — la 6, 7 și 8 noiembrie a.c., 1927, să țineți adunări de rugăciune de sărbătoare cu caracter de chemare la pocăință și de zidire spirituală. În timpul citirii și explicării textelor respective din Sf. Scriptură să înălțați rugăciuni de mulțumire către Domnul Dumnezeu cu rugămintea de a binecuvânta Puterea Sovietică, precum și întreaga noastră țară, ca noi toți să ducem o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea.

Rugăm să ne comunicați prin o scrisoare specială cum ați îndeplinit rugămintea noastră.

Scumpi frați și surori, încredințându-vă în mâinile Domnului, credem că toate acestea vor servi la întărirea credinței noastre și la propășirea lucrării lui Dumnezeu în țara noastră.

Cu salut frățesc, frații Dvs. —

președintele CUCE:
 tov. președintelui:
 membrii Consiliului:

I. Prohanov
 I. Jidkov, V. Bâkov
 A. Karev, V. Dubrovski, N. Kazakov

(ASFR, fond 9550, inv. 15, dos. 124)

5.10. Rezoluția Plenarei CUCE cu ocazia aniversării a X-a a Revoluției din Octombrie

Convocându-se pentru soluționarea problemelor arzătoare Unionale în zilele aniversării a 10-a a Revoluției din Octombrie și a instaurării Puterii Sovietice în țara noastră, Plenara Consiliului Unional al Creștinilor Evanghelicilor menționează marile realizări ale Revoluției Proletare în deceniul trecut în sfera vieții politice, economice și sociale, precum și în sfera legislativă privind problemele vieții religioase din țară.

Ideile fundamentale ale Revoluției din Octombrie depășesc omenirea cu multe veacuri și reprezintă un fenomen neasemuit în istoria lumii.

Traducând ferm în viață ideea reorganizării sociale a întregii lumi, Puterea Muncitorească-țărănească a adus în realitatea noastră contemporană modul de viață social de la primii creștini (Fapt. 4: 32), unde „niciunul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște“ și unde era acceptată următoarea regulă de muncă: „Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce“ (2 Tes. 3: 10).

În sfera legislației religioase Revoluția din Octombrie a adus țării noastre temeliile adevăratei libertăți de conștiință, care se manifestă, în primul rând, în marele act al separării bisericii dominante de stat. Însăși existența unei biserici privilegiate în stat era un fapt al limitării drepturilor altor grupuri religioase, lucru prin care se încălca libertatea religioasă.

Odată cu traducerea în viață a legii cu privire la separarea bisericii de stat toate curentele religioase s-au dovedit a fi în aceeași situație juridică și a devenit posibilă atitudinea echitabilă din partea statului față de toate aceste curente fără excepții.

În timp ce în Franța a fost nevoie de 125 de ani pentru traducerea în viață a legii despre separarea bisericii de stat, Puterea Sovietică a realizat această măreață reformă timp de câțiva ani, ceea ce constituie un eveniment fără seamăn în istorie. Actele legislative ulterioare ale Puterii Sovietice au consolidat și mai mult principiul libertății de conștiință. Din numărul acestor acte fac parte:

1) Paragraful 13 al Constituției Uniunii Sovietice, care glăsuiește: „libertatea propagandei religioase și antireligioase e recunoscută pentru toți cetățenii“.

2) Hotărârea Comisariatului Poporului pentru Agricultură (Circulara Comisariatului Poporului pentru Justiție, a NKVD, a Comisariatului Poporului pentru Agricultură și a PC din Rusia din 15 august 1921), cu apelul către sectanți și către ortodocșii de rit vechi, persecutați anterior, de a colabora cu guvernul în ce privește cauza de restabilire a vieții economice a țării.

3) Hotărârea congresului al XIII-lea al PC din Rusia (Moscova, 1924), prin care sectanții au fost recunoscuți drept un element dorit în viața de muncă a țării și prin care s-a decis să nu se facă uz de represii ori de măsuri administrative în viața religioasă.

4) Art. 145 al noului Cod Penal, care ocrotește exercitarea cultului în asociațiile religioase de atentatele elementelor indecente etc.

Înlesniri deosebit de importante a adus Revoluția din Octombrie tuturor asociațiilor religioase populare, comunităților și persoanelor particulare, care se numesc sectanți sau ortodocși de rit vechi și care, în timpul vechiului regim, erau supuși la diverse prigoane și opresiuni pentru credință.

Lor li s-au oferit toate drepturile necesare pentru libertatea mărturisirii și pentru cultul social.

În toate cazurile când aveau loc unele neînțelegeri în provincii, Puterea centrală Muncitorească-țărănească emitea ordine de a înlătura orice încălcare a legii libertății de conștiință.

În special, cu privire la Asociația unională a creștinilor evanghelicilor Puterea Muncitorească-țărănească a dat dovadă de o atitudine echitabilă în cel mai înalt grad.

Pentru a dezminți zvonurile, răspândite de cei ostili Puterii sovietice, remarcăm aici, alături de cele expuse mai sus, actele binefăcătoare ale Puterii sovietice față de Consiliul Unional al Creștinilor Evanghelicilor, și anume: autorizațiile emise privind tipărirea Bibliei, a Noului Testament, a culegerilor de cântări duhovnicești, a revistei „Hristianin“ etc., precum și autorizația de înființare a cursurilor biblice pentru pregătirea predicatorilor Evangheliei.

Prețuind la justa valoare principiul libertății de conștiință, instaurat de Puterea sovietică pe teritoriul URSS, fiind recunoscători pentru orice traducere în viață în trecut a principiului menționat, dorind să contribuim prin toate mijloacele la restabilirea vieții gospodărești a țării de către Puterea Muncitorească-țărănească, — Plenara CUCE a decis:

1. A împuternici Prezidiul Consiliului Unional: în ziua aniversării a 10-a a Revoluției din Octombrie, să exprime față de Puterea sovietică Centrală înflăcăratele sentimente de mulțumire ale Plenarei pentru bunurile căpătate ale libertății de conștiință.

2. În baza versetelor din 1 Tim. 2: 1-2, în zilele aniversare — la 6, 7 și 8 noiembrie —, în toate comunitățile și grupurile UCER să se țină adunări de rugăciuni cu mare solemnitate.

3. Să se expedieze scrisori corespunzătoare prin toate comunitățile și grupurile Uniunii cu îndemnul de a organiza astfel de adunări.

Președintele CUCE:	I. Prohanov
Președinte adjunct:	I. Jidkov, V. Bâkov etc.
Secretarul CUCE:	P. Kapalâghin

octombrie 1927

(ASFR, fond 9550, inv. 15, dos. 124)

5.11. Apelul frătesc către toate secțiile, comunitățile și grupurile UCER, (privind atitudinea față de serviciul militar) din 5 noiembrie 1927

Scumpi frați, pace vouă!

Plenara Consiliului Unional, care a avut loc în or. Leningrad începând de la 27 sept. 1927, examinând toate cazurile de după congresul al X-lea în legătură cu traducerea în viață a rezoluției adoptate la el cu privire la serviciul militar, a ajuns la următoarele concluzii:

1. În perioada de la 6 decembrie 1926 până la 27 sept. 1927 au avut loc câteva zeci de congrese și plenare ale secțiilor CUCE și toate, aproape în unanimitate, s-au alăturat la rezoluția menționată.

2. Succesul traducerii în viață a rezoluției amintite confirmă pe cât se poate de strălucit veridicitatea orientării adoptate de congresul al X-lea unional al creștinilor evanghelici în timpul soluționării problemei menționate.

3. Totuși Plenara trebuie să menționeze unele cazuri care au avut loc după congresul al X-lea, și anume:

a) în unele locuri frații incompetenți, care n-au însușit corect chestiunea atitudinii față de stat, refuză să-și facă serviciul militar;

b) unii conducători n-au tradus în viață hotărârea menționată a congresului, neînțelegând ei înșiși importanța ei, și admiteau interpretări greșite, abătându-se de la adevăratul sens al rezoluției;

c) în unele biserici aveau loc neînțelegeri din cauza strecurării în comunități a unor oameni dezordonați.

4. Consiliul Unional a luat măsuri energice de înlăturare a tuturor cazurilor menționate și a altor cazuri similare, trimițându-și reprezentanții pentru a da explicații necesare și pentru a înrăuri asupra stării spirituale a comunităților.

Audiind rapoartele Prezidiului și ale Membrilor Consiliului Unional, Plenara se înflăcărează de dorința de a îndemna toate secțiile, comunitățile și grupurile creștinilor evanghelici la lichidarea definitivă a tuturor asperităților în problema menționată, ca Guvernul să vadă că creștinii evanghelici sunt gata să-și facă serviciul militar obligatoriu nu cu vorba, ci cu fapta, conform dispozițiilor generale pentru toți cetățenii URSS.

Plenara consideră necesar să atragă atenția și asupra următoarelor momente.

Creștinii evanghelici, depunându-și eforturile să aplice Evanghelia în viața lor practică pe cât se poate mai deplin și mai corect, uneori întâmpină greutăți în ceea ce privește interpretarea unor probleme. În toate cazurile importante problema neclară ajunge a fi examinată și soluționată de Congresele Unionale ale CE, ale căror hotărâri au evident o mare autoritate, căci aceste hotărâri sunt determinate de voia și votul reprezentanților marii majorități a bisericilor evanghelice. În special, rezoluția cu privire la serviciul militar obligatoriu, adoptată de Congresul al X-lea Unional al Creștinilor Evanghelici, a fost emisă prin marea majoritate a voturilor.

Nu e de prisos să menționăm că, în perioada de după congresul al X-lea, la CUCE au sosit scrisori de la unii frați din grupul mic care, la congresul al X-lea, s-au abținut de la vot sau au fost contra. În ele declară că Domnul le-a descoperit și lor, în sfârșit, înțelegerea dreaptă a problemei vizate și ei se alătură la hotărârea generală a congresului.

Am explicat deja că de îndeplinirea exactă de către noi a tuturor obligațiilor față de Stat, în special, a serviciului militar, depinde succesul răspândirii Evangheliei în URSS.

De aceea Plenara roagă toate secțiile, comunitățile, în care vor apărea neînțelegeri cu privire la problema serviciului militar, să înștiințeze imediat Consiliul Unional, care își va trimite lucrătorii săi pentru a da explicații necesare și pentru a traduce definitiv în viață rezoluția congresului al X-lea.

Președintele CUCE:

I. S. Prohanov

Președinte adjunct:

I. I. Jidkov, V. I. Bâkov

Membri:

A. V. Karev, A. Dubrovski, N. A. Kazakov

Secretar:

P. S. Kapalâghin

5 noiembrie 1927

(ASFR, fond 9550, inv. 15, dos. 125)

5.12. Demersul conducerii CUCE cu cerința de a înceta încălcarea libertății de conștiință în provincii, decembrie 1927

ВСЕСОЮЗНЫЙ
СОВЕТ
ЕВАНГЕЛЬСКИХ ХРИСТИАН

“Декабря 1927 г.

№ 6599/59

Ленинград, Столярный, 18.
Телефон № 590-51.

ЦЕНТРАЛЬНОМУ ИСПОЛНИТЕЛЬНОМУ КОМИТЕТУ СОЮЗА
СОВЕТСКИХ СОЦИАЛИСТИЧЕСКИХ РЕСПУБЛИК

Всесоюзного Совета Евангель-
ских Христиан,
Ленинград, Столярный пер. 18.

ДОКЛАДНАЯ ЗАПИСКА.

Сătre
COMITETUL EXECUTIV CENTRAL AL URSS

Consiliul Unional al Creștinilor Evanghelici
Leningrad, str-la Stolearnâi, 18

NOTĂ-RAPORT

Menționând cu adâncă recunoștință renumitele acte legislative ale Puterii Sovietice cu privire la libertatea de conștiință, suntem nevoiți să ne adresăm către CEC al URSS cu prezentul demers din următoarea cauză:

Din orașele: Ulianovsk, Vladikavkaz, Veatka și din alte locuri, de la sfaturile comunităților și de la secțiile noastre, am primit comunicări urgente că secțiile administrative locale le-au cerut conducătorilor sfaturilor creștinilor evanghelici să-și ia angajamentul că vor respecta strict următoarele:

I. la Ulianovsk: se vor abține de la acordarea vreunui ajutor (material sau prin trimiterea predicatorilor) altor organizații ale creștinilor evanghelici din gub. Ulianovsk, deoarece, potrivit explicațiilor din centru, zona de activitate a tot felul de predicatori, prezbiteri și a altor persoane, care propagă credințe, este limitată: pot activa doar în localul de rugăciune și în locul aflării tuturor membrilor ce intră în componența asociației religioase.

II. la secția administrativă a REG. AUT. OSETIA de la VLADIKAVKAZ reprezentantului creștinilor evanghelici Dadianov, după ce i s-a citit circulara, i s-a cerut să semneze: „mi s-a adus la cunoștință că pentru încălcarea oricărui punct din circulară mi se va aplica o amendă de 300 rub. etc.“

Și punctele sunt următoarele:

- 1) să nu se organizeze cercuri pentru tineri, pentru femei, cercuri corale și de lucru manual;
- 2) să nu se țină în comunități, la congrese discursuri cultural-educative, economice și politice;
- 3) să nu se organizeze Cursuri Biblice;
- 4) să nu se procure avuturi pentru comunitate cu titlu de proprietate

și PRINCIPALUL:

- 5) să nu se trimită evangheliști în alte comunități și grupuri fără permisiunea Secției administrative.

III. Secția administrativă de la Veatka — la 30 septembrie a.c. cu nr. 24628 a înștiințat Consiliul Creștinilor Evanghelici Gubernial de la Veatka cu privire la cele expuse mai jos, indicând că acestea sunt reguli reglementate pentru organizațiile religioase sectante, și anume:

„pct. 7. Pe viitor în statutele adoptate de asociațiile religioase sectante (la înființarea lor), trebuie să se indice poziția lor cu privire la îndeplinirea tuturor obligațiilor față de stat și, în special, cu privire la serviciul militar. Dacă în statut nu e inclus acest paragraf, atunci asociațiile sectante trebuie să prezinte la Secțiile administrative respective hotărâri speciale asupra problemei date.

pct. 8. Pentru neîmplinirea regulilor enumerate, persoanele vinovate, și în primul rând sfaturile parohiale vor fi trase la răspundere pe cale judiciară“.

Comunicările citate, din Ulianovsk, Vladikavkaz și Veatka, mărturisesc că dispozițiile date consi-

liilor creștinilor evanghelicici nu sunt hotărâri ale Secțiilor administrative locale, ci orientarea generală, ce vine de la NKVD al RSFSR.

Toate aceste comunicări din trei locuri diferite ale URSS, unde sunt asociațiile noastre, ne vorbesc despre unul și același lucru, și anume: unele laturi ale vieții comunităților noastre și ale sfaturilor alese la congrese, sunt supuse interzicerilor și limitărilor.

Punctul I al constrângerilor: INTERZICEREA DE DEPLASARE ÎN SCOPUL PREDICĂRII

Prima și cea mai grea regulă din cele menționate anterior e următoarea:

„Zona de activitate a predicatorilor sectanți se stabilește de Secția administrativă, persoanele menționate mai sus din numărul membrilor comunității date nu pot fi predicatori și nu pot desfășura nicio activitate religioasă în afara casei de rugăciune a comunității date și a domiciliului membrilor ei“ (Secția administrativă de la Veatka);

„Să nu se trimită evangheliști în alte comunități și grupuri fără permisiunea Secției administrative“ (Secția administrativă de la Vladikavkaz);

„Să se abțină de la acordarea vreunui ajutor (material sau trimiterea predicatorilor) altor organizații ale creștinilor evanghelicici, deoarece zona de activitate a tot felul de predicatori, prezbiteri și a altor persoane care propagă credințe este limitată, permițându-li-se a activa doar în localul de rugăciune și în locul aflării membrilor ce intră în componența asociației religioase“ — (Secția administrativă de la Ulianovsk).

Mișcarea evanghelică, care are mai bine de 50 de ani de existență oficială în Rusia (în prezent URSS) s-a condus în practica sa de învățătura bazată pe Evanghelie — că împlinirea poruncii directe a lui Hristos: „DUCEȚI-VĂ ÎN TOATĂ LUMEA, ȘI PROPOVĂDUIȚI EVANGHELIA LA ORICE FĂPTURĂ“ (Marc. 16: 15) este punctul principal și obligatoriu al mărturisirii ei de credință.

În timpul regimului țarist și al dominației bisericii ortodoxe, creștinii evanghelicici și alți credincioși apropiați lor au suferit multe persecuții, surghiunuri, judecări și întemnițări pentru dreptul de a merge dintr-un loc în altul ca să predice Evanghelia. În acele timpuri se emiteau felurite ordine și circulare, prin care predicatorii creștini evanghelicici erau privați de dreptul de a se deplasa liber, precum și de multe alte drepturi similare. Și când a bubuit tunetul primei revoluții (din februarie), și mai cu seamă al celei de-a doua (din octombrie), toate aceste interdicții și persecuții au dispărut și toată țara, totodată creștinii evanghelicici au auzit clar vocea liberă a Puterii Muncitorești-țărănești: „BISERICA ESTE SEPARATĂ DE STAT“, „LIBERTATEA DE PROPAGANDĂ RELIGIOASĂ ȘI ANTIRELIGIOASĂ ESTE RECUNOSCUTĂ PENTRU TOȚI CETĂȚENII“.

Acest punct și multe altele, atât în legea generală a URSS, cât și în legile particulare ale republicilor, au pus o temelie serioasă pentru adevărata libertate de conștiință și fiecăruia lucrător-evanghelist, ba și fiecărui creștin evanghelic își dădea seama că poate nu numai să creadă, ci și să mărturisească și să predice învățătura noastră și astfel să împlinească marea poruncă a Învățătorului nostru Hristos.

Potrivit învățăturii creștinilor evanghelicici, în comunități, alături de conducători poate predica Evanghelia fiecare membru al comunității fără nicio restricție. Și de acest drept se folosește fiecare creștin evanghelic în orice comunitate, oriunde ar nimeri și, pe deasupra, având indicația directă a lui Hristos de a predica Evanghelia tuturor, fiecare creștin evanghelic se consideră dator s-o facă oriunde s-ar afla, atât la adunările comunității sale, în care el este membru, cât și în oricare altă comunitate și oriunde i s-ar oferi posibilitatea, respectând, desigur, regula stabilită de lege de a înștiința puterea locală.

În baza indicațiilor lui Hristos, care i-a trimis pe ucenici să predice, precum și în baza practicii primelor biserici, care de asemenea trimitea evangheliști să predice, creștinii evanghelicici își au și ei evangheliștii lor care călătoresc în scopul predicării Evangheliei. Pe de o parte, ei predică Evanghelia vizitând alte comunități și grupuri, pe de altă parte, la dorința unor cetățeni, ei pot predica Evanghelia în orice loc.

Tot ansamblul de dispoziții legislative ale Puterii Sovietice, referitoare la religie, n-a împiedicat până acum un asemenea regim de viață al comunităților creștine evanghelice, iar cerințele menționate ale Secțiilor administrative subminează complet un atare mod de activitate al comunităților și al lucrătorilor lor.

Aceste cerințe ale Secțiilor administrative sunt în contradicție cu par. 4 al Constituției RSFSR cu privire la libertatea propagandei și totodată constituie un amestec în viața internă a comunității, căci numai comunitatea poate să ofere unei sau altei persoane dreptul de a predica și nicăieri în legi nu se indică nici posibilitatea, nici necesitatea unei limitări a predicatorilor, ca să nu predice în afara comunităților din care fac parte. [...]

II. În continuare urmează punctul că „MEMBRII COMUNITĂȚII SECTANTE SUNT "LEGAȚI" DE UN ANUMIT LOCAL DE RUGĂCIUNE“.

E absolut clar că membrii dvadțatkăi, care au luat în arendă localul de rugăciune, nu pot fi simultan și în altă dvadțatkă și că cei 50 de membri, care constituie comunitatea religioasă înregistrată, nu pot face parte simultan din altă comunitate religioasă înregistrată, dar a-i obliga pe alți membri să fie neapărat legați de un local sau altul va fi o strâmtorare a libertății credinciosului, care o dată dorește să meargă la o adunare, iar altă dată la altă adunare. Și după cum ortodocșii, luteranii și cei din alte culte nu sunt limitați să frecventeze obligatoriu un anumit local de rugăciune, tot așa și fiecare creștin evanghelic trebuie să aibă acest drept, adică să nu fie limitat în mod obligatoriu a activa numai în comunitatea în care este membru.

Dacă, potrivit legii URSS, fiecare cetățean are dreptul să profeseze orice religie, ori să nu profeseze niciuna, e clar că el nu trebuie limitat neapărat la a-și satisface necesitățile spirituale numai într-un local, ci trebuie să i se ofere libertate deplină în această privință. [...]

V. În continuare se menționează: „LA ADUNĂRILE RELIGIOASE ȘI LA CONGRESELE SECTANȚILOR E INTERZIS SĂ SE DELIBEREZE ȘI SĂ SE IA HOTĂRĂRI ASUPRA PROBLEMELOR CARE NU SE REFERĂ LA RELIGIE SAU LA CULTUL RELIGIOS, PRECUM: PROBLEMELE ECONOMICE, CULTURAL-EDUCATIVE etc.“

E evident că congresele locale ale creștinilor evanghelici sunt o oglindire a Congreselor Unionale. Ultimele două Congrese Unionale ale creștinilor evanghelici — al IX-lea și al X-lea din anii 1923 și 1926 — și-au desfășurat lucrările după programul aprobat din timp de organele centrale. Deși creștinii evanghelici sunt, după convingerile lor, cetățeni pe deplin loiali ai Puterii Sovietice și totodată străini de orice politică, totuși au fost nevoiți, din anumite motive, să pună în dezbatere la Congresele Unionale atitudinea lor față de Statul Sovietic și de serviciul militar, cu toate că această chestiune are și caracter politic. Și de aceea, pentru a o traduce în viața comunităților locale, sunt nevoiți să vorbească despre aceasta și să adopte hotărâri la congresele locale.

Tot așa stau lucrurile și cu problemele economice. Ele au fost înscrise pe ordinea de zi și puse în dezbatere la Congresele unionale, atât la cel de-al IX-lea, cât și la cel de-al X-lea, din motive absolut clare.

Guvernul Sovietic s-a adresat, la momentul oportun, către ortodocșii de rit vechi și către sectanții prigoniiți cu propunerea de a lua parte activă la restabilirea vieții gospodărești a țării. În cartea lui Ghiduleanov „Separarea bisericii de stat“ este chiar un compartiment special despre viața gospodărească a credincioșilor. Dar ei trebuie să aibă timp și posibilitatea de a vorbi cumva despre aceasta la adunările lor. Iar dacă vor fi lipsiți de dreptul de a aborda aceste probleme, atunci ei, pur și simplu, nu vor fi în stare să răspundă la chemarea Guvernului URSS, iar pe de altă parte nu vor fi în stare să pună la cale viața gospodărească a membrilor lor.

Sarcina creștinilor evanghelici este nu numai a vorbi despre marea învățătură a lui Hristos, ci și a traduce în viața lor practică marile principii ale vieții de muncă, indicate în Evanghelie, de aceea și în comunitățile noastre, și la Congresele noastre trebuie să avem posibilitatea de a trata aceste probleme la adunări. [...]

Și, bineînțeles, odată ce ele au fost puse în dezbatere la Congresele unionale, creștinii evanghelici trebuie să aibă posibilitate să vorbească asupra acestor lucruri și la congresele și adunările lor locale și să adopte hotărâri corespunzătoare.

VI. SECTANȚII NU AU DREPTUL SĂ ORGANIZEZE CERCURI PENTRU COPII, PENTRU TINERI ȘI PENTRU FEMEI etc.

În trecut creștinii evanghelici aveau cercuri speciale pentru tineri și pentru femei, adunări duminicale pentru copii etc. și toate acestea erau determinate de necesitatea vieții spirituale a credincioșilor.

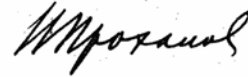
În ultimul timp însă nu avem niciun fel de cercuri. Dar, întrucât în comunități sunt femei-surori și sunt credincioși tineri, e clar că se țin adunări special destinate pentru cercurile indicate de persoane, care îndeplinesc anumite laturi ale muncii în comunitate. Și, conform sensului general al legii, nu trebuie să existe nicio piedică în această privință.

Recunoscând că pentru supravegherea generală a activității comunităților religioase e nevoie de o reglementare mai detaliată a activității comunităților și asociațiilor religioase, menționăm totodată că instrucțiunile enumerate ale Secțiilor administrative sunt în contradicție evidentă cu legile de bază ale URSS cu privire la libertatea religioasă, de aceea, prin prezenta, cerem Comitetului Executiv Central al URSS să anuleze dispozițiile Secțiilor administrative amintite anterior, pentru ca:

- 1) persoanele ce predică dintre creștinii evanghelici să aibă libertatea de a se deplasa și a munci și să nu fie limitate în mod obligatoriu a activa numai în comunitatea în care sunt membri;
- 2) activitatea membrilor bisericilor creștine evanghelice să nu fie limitată teritorial, doar la un anumit local de rugăciune, ci să aibă libertatea de a participa la adunările creștinilor evanghelici din diferite locuri.
- 3) Să aibă, în ordinea stabilită de lege, localuri corespunzătoare în scopuri religioase, să poată închiria, precum și să stabilească, prin împuterniciți, relații juridice cu persoane terțe sau cu organizații;
- 4) la congresele creștinilor evanghelici să nu se interzică a se delibera problemele actuale ale vieții lor, precum:
 - a) lucrarea evanghelizării,
 - b) problemele vieții lor gospodărești și culturale;
- 5) creștinii evanghelici să poată avea adunări pentru copii, tineri, femei etc.

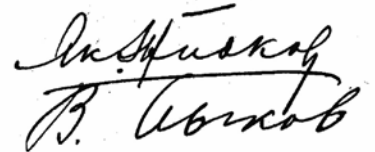
PREȘEDINTE

ПРЕДСЕДАТЕЛЬ-

Тов. ПРЕСЕДИТЕЛУИ

ТОВ. ПРЕДСЕДАТЕЛЯ:

decembrie 1927

(ASFR, fond 5263, inv. 2, dos. 5, f. 92-104)

5.13. Demersul conducerii CUCE cu cerința de a înceta încălcarea libertății de conștiință în provincii (februarie 1929)

CONSILIUL UNIONAL
AL CREȘTINILOR EVANGHELICI
19 februarie 1929, nr. 1866/59

NOTĂ-RAPORT

Am fost determinați să scriem prezenta notă-raport de următoarele circumstanțe din viața membrilor și comunităților Creștinilor Evanghelici, risipite pe tot teritoriul vast al Uniunii Republicilor Sovietice.

Primim din provincii un torent de scrisori, telegrame și comunicate de tot felul, din care se vede că asupra comunităților noastre și asupra membrilor lor se exercită o presiune cu caracter administrativ în diferite direcții. Conform legilor și ordinii generale, noi dăm indicații celor lezați, ca, în fiecare caz concret, să scrie petiții la instanțe și să obțină astfel satisfacerea legitimă în prejudiciile care li se provoacă încălcându-se legea. Pe de altă parte, știm că legile de bază ale URSS, referitoare la viața religioasă a cetățenilor, adoptate de instituțiile supreme ale Republicii noastre sovietice, nu pot fi schimbate de organele locale și nu pot depinde de feluritele devieri din viața politică a țării.

Toate acestea ne constrâng să depunem prezenta notă-raport, pentru a aduce la cunoștința Guvernului nostru Central situația generală a creștinilor evanghelici în problema dată.

Îndrăznim s-o facem mai ales și pentru că Marele Conducător al Sovietelor, Vladimir Ilici Lenin, precum și tot Guvernul nostru Sovietic a avut întotdeauna o atitudine foarte simțitoare față de încălcările de lege din provincii în problema religioasă, îndeosebi în viața așa-numiților sectanți, printre care se clasează și creștinii evanghelici, care, în timpul vechiului regim țarist, au fost persecutați mult pentru convingerile lor religioase, ceea ce conchidem și din cartea lui Ghiduleanov (ediția din 1926, p. 26), din hotărârile celui de-al XIII-lea Congres al PC(b) din Rusia: „E nevoie de o atitudine deosebit de atentă față de sectanți, mulți dintre ei au fost supuși unor persecuții cumplite în timpul regimului țarist și acum în mijlocul lor se observă un mare spirit de activitate“.

Mulți creștini evanghelici au îndurat în acea vreme întemnițări, surghiunuri și felurite lipsuri, și, din zi în zi, aceste persecuții ale regimului țarist și ale ortodoxiei militante deveneau tot mai grele

pentru creștinii evanghelici. Ei erau învinuiți ba de spionaj, ba că lucrează pe banii împăratului german și multe alte născociri de tot felul se răspândeau împotriva lor.

Acum însă ne pronunțăm cu mare îndrăzneală în fața Guvernului Sovietic, știind că el, deși e nereligios, tinde totuși să instaureze în viața religioasă a cetățenilor echitatea și libertatea conștiinței.

Consiliul Unional al Creștinilor Evanghelici consideră drept datorie a sa să menționeze cu recunoștință că Guvernul Sovietic, traducând în viață legile privind libertatea de conștiință, a fost întotdeauna simțitor față de necesitățile creștinilor evanghelici și le satisfăcea.

Nu putem trece sub tăcere autorizațiile oferite de Puterea Sovietică, precum permisiunea, eliberată creștinilor evanghelici în anul 1923, de a aduce din străinătate un anumit număr de cărți duhovnicești, de a tipări în țară literatura duhovnicească necesară, de a organiza cursuri biblice, de a ne folosi de localurile de cult și multe altele.

Pe deasupra, fiind Organul Executiv al Congreselor Unionale ale Creștinilor Evanghelici, suntem nevoiți să aducem la cunoștința Puterii încălcările de lege din ultima vreme cu privire la creștinii evanghelici.

Încălcările de lege din provincii față de comunități și față de membrii lor se manifestă, în special, în următoarele direcții:

1. Privarea de dreptul de vot,
reducerea din serviciu cu toate consecințele ce rezultă de aici.
2. Confiscarea localurilor de rugăciune.
3. Amestecul în rânduiala adunărilor Creștinilor Evanghelici și
4. Lezarea în drepturi a organizațiilor gospodărești ale Creștinilor Evanghelici.

1. PRIVAREA DE DREPTUL DE VOT etc.

În instrucțiunile privind alegerea în Soviete e indicat că sunt privați de dreptul de vot slujitorii cultului: preoții, diaconii, prezbiterii, predicatorii, dar nu sunt privați de dreptul de vot membrii Sfatului comunității religioase (v. Ghiduleanov, p. 19, I-a completare).

În realitate însă în comunitățile creștinilor evanghelici sunt privați de dreptul de vot nu numai prezbiterii, diaconii și predicatorii, cărora postul pe care îl dețin le este și profesie și care pot fi considerați slujitori ai cultului, ci și membrii Sfaturilor comunităților și chiar membrii de rând (uneori câte mai multe persoane concomitent din aceeași comunitate sau grup), care au predicat măcar o dată la adunare, deși ei nu sunt nicidecum slujitori ai cultului [...]

Privarea de dreptul de vot în practică are drept consecință eliminarea din Sindicate, concedierea, lipsirea de pensii, suprimarea dreptului de a se folosi de cooperatie, lipsirea de rația de pâine etc., lucru care în condițiile actuale e o nenorocire de nedescris, mai ales că în majoritatea cazurilor creștinii evanghelici au mulți copii.

Toate cazurile amintite, despre care ni s-a comunicat din provincii, sunt rezultatul aplicării greșite a legii electorale față de creștinii evanghelici [...]

Legea îi privează de drepturi pe slujitorii cultului, însă aceste privațiuni nu trebuie să se aplice față de ceilalți credincioși, cu atât mai mult față de familiile lor, dacă membrii lor sunt încadrați în producție, fiindcă aceasta ar fi o încălcare directă a spiritului, buchii și sensului legii, care stabilește: „SE ANULEAZĂ ORICE ÎNCĂLCĂRI DE DREPTURI, LEGATE DE PROFESAREA ORICĂREI CREDINȚE, ORI DE NEPROFESAREA NICIUNEIA“ (Decretul despre Separarea Bisericii de Stat, Ghiduleanov, p. 24 și 25).

II. CONFISCAREA LOCALURILOR DE RUGĂCIUNE

[...] Creștinii evanghelici, ca sectanți, erau supuși unor persecuții crude din partea puterii țariste, lucru care e menționat exact în hotărârea Congresului al XIII-lea al PC(b)R și de aceea nu aveau nicio posibilitate de a-și construi localuri de rugăciune, iar dacă și erau construite undeva, ele constituiau un număr foarte mic. În timp ce alte curente religioase — ortodocșii, catolicii, luteranii, precum și evreii, islamiștii — puteau să-și construiască case de rugăciune și construiau, iar unii dintre ei adesea chiar din contul statului. Acest motiv i-a determinat pe creștinii evanghelici să arendeze localuri pentru serviciile lor divine în case de locuit, în localuri de comerț sau în genere în clădiri ce nu erau destinate pentru servicii de cult. Pentru a ocupa astfel de încăperi, comunitățile creștinilor evanghelici erau nevoite să cheltuiască mijloace, sume mari de bani și, adesea, mai era nevoie și de o muncă colosală a membrilor pentru reparația parțială sau capitală, pentru curățarea localurilor etc.

Criza de locuințe a forțat Guvernul Sovietic să elibereze spații locative ocupate, iar lucrul acesta s-a răsfrânt în mod deosebit asupra creștinilor evanghelici, care, după ce au cheltuit sume mari pentru reparație, erau nevoiți să părăsească localurile închiriate. Iar din unele clădiri erau alungați chiar și atunci când ele nu făceau parte din categoria spațiului locativ, ci fuseseră mai înainte localuri de comerț etc. Erau alungați fără a se respecta măcar termenul prevăzut în contractul de arendă (Penza, Rostov pe Don etc.) Au fost cazuri când localurile erau confiscate nu în baza legii, ci în baza cererii unui grup de persoane, pornite împotriva religiei.

Ca urmare creștinii evanghelici nu au siguranța că localurile reparate de ei sau cele construite nu vor fi confiscate la fel. Dar ce să facă acum? Să caute localuri de cult sau să construiască altele noi? [...]

III. AMESTECUL ÎN RÂNDUIALA ADUNĂRILOR COMUNITĂȚILOR

Serviciile divine ale comunităților creștinilor evanghelici poartă diferite denumiri și au scopuri diferite în ceea ce privește satisfacerea necesităților spirituale ale credincioșilor.

În unele locuri ale URSS este interzisă organizarea adunărilor care sunt numite Cina Dragostei Creștine etc.

Rânduiala acestor adunări este următoarea: credincioșii aduc la adunare toate cele necesare pentru o masă comună. În timpul ei membrii bisericii fac comunicări despre viața lor spirituală, se declamă poezii duhovnicești, se cântă imnuri duhovnicești și adunările se încheie cu rugăciune. Asemenea adunări se făceau atât în biserica primară în timpul apostolilor, cât și în practica istorică a creștinilor evanghelici. Dacă interzicerea dată va fi legiferată, lucrul acesta va constitui un amestec în viața launtrică a credincioșilor, ceea ce e în o contradicție flagrantă cu legea separării bisericii de stat.

Următorul moment. Noi am primit de la comunitățile creștinilor evanghelici un șir de comunicări precum că li s-a interzis participarea grupurilor muzicale și a corurilor la adunările lor. [...]

Apoi, în timpul alegerilor în Soviete, în unele localități au fost interzise serviciile divine ale creștinilor evanghelici. Când se interziceau congresele creștinilor evanghelici pentru această perioadă, lucrurile puteau fi explicate, însă când, pentru această perioadă, se interzic serviciile divine, nu mai există nicio explicație, ci doar devine evidentă dorința de a împiedica, de a reține oarecum satisfacerea necesităților spirituale ale creștinilor evanghelici, deși alte curente religioase își țineau liber serviciile divine.

IV. LEZAREA ORGANIZAȚIILOR ECONOMICE ALE CREȘTINILOR EVANGHELICI

În anul 1922 în revista „Revoluția și Biserica“ nr. 1233 a fost inserat apelul Comisiei de Stat de pe lângă Comisariatul Poporului pentru Agricultură cu privire la colonizarea pământurilor libere. Acest apel e citat și în cartea lui P. V. Ghiduleanov, ediție a Comisariatului Poporului pentru Justiție, sub redacția procurorului RSFSR, P. A. Krasikov, p. 552-557, unde citim următoarele rânduri destul de importante:

„În condițiile actuale ale vieții din țara noastră, gospodăria individuală e un lucru anevoios, mai ales în procesul de colonizare a teritoriilor noi. Sectanții și creștinii de rit vechi din Rusia, ce fac parte în marea majoritate din populația rurală, au o experiență adesea multiseculară de viață de obște... De obicei ei pun la baza acestei năzuințe a lor cuvintele din Faptele apostolilor: «Niciunul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște». Și iată că acum a sosit timpul când toți sectanții, de orice confesiune ar fi... POT DEVENI CUNOSCUȚI și pot ști cu siguranță că nimeni niciodată nu va fi persecutat pentru învățătura sa. Puterea Muncitorească-țărănească a promulgat o reală libertate de conștiință și nu se amestecă deloc în chestiunile concepției religioase, oferindu-i fiecăruia o deplină libertate a credinței și a necredinței. [...]

Și noi le zicem sectanților și creștinilor de rit vechi de pe toată fața pământului: «Bine ați venit! Veniți și apucați-vă de lucru în mod solidar, începeți o activitate creatoare și plină de bucurie».

În baza celor expuse și a tendinței comune din mediul creștinilor evanghelici spre prelucrarea colectivă a pământului, au fost întemeiate un număr considerabil de comune și felurite colective agricole.

Unele dintre ele, din diferite motive, n-au rezistat. Dar s-a distins în mod vădit prin o gospodărire exemplară Comuna agricolă „Betania“ din gubernia Tver, ai cărei membri sunt adepți convinși ai vieții de comună.

Comuna amintită, primind o gospodărie absolut ruinată (fosta moșie „Koșeliovă“), prin o muncă silitoare, eroică a transformat-o în una exemplară și a avut un șir de mențiuni din partea organelor de Stat și expoziții în diferite ramuri agricole. Acum însă a fost desființată, o parte considerabilă a membrilor

ei au fost eliminați din ea, înlocuiți cu persoane de altă orientare și în locul ei a fost întemeiată o altă comună — „Budionnâi“.

Motivul principal care li s-a formulat a fost că membrii acestei comune se ocupă mai mult cu religia decât cu agricultura. În realitate însă, gospodăria lor avea un nivel înalt de dezvoltare culturală. [...]

Toate acestea au loc în timp ce președintele creștinilor evanghelici, I. S. Prohanov, care a fost de câteva ori peste hotare, în special, în Germania și America, și care se află și acum acolo, a făcut în repetate rânduri declarații în presă și în cuvântări la felurite congrese religioase, conferințe și întruniri și a dat lămuriri în rapoartele sale în sens favorabil cu privire la minunatele legi, la libertatea de conștiință, datorită cărora oamenii cu orientare religioasă pot trăi și își pot desfășura activitatea. Aceste declarații au contribuit considerabil la schimbarea părerilor despre URSS și despre conducerea ei în sens pozitiv în multe cercuri religioase de peste hotare, care au o mare influență acolo asupra vieții sociale a acelor țări.

Totodată creștinii evanghelici au demonstrat la congresele lor (al IX-lea și al X-lea din anii 1923 și 1926) și în practica lor că sunt adepți absoluți ai orânduirii Sovietice și și-au exprimat pregătirea de a contribui din răspuțeri, în latura ce depinde de noi, la zidirea unei vieți noi din cetățeni ai Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste instruiți, culți, abstenenți.

ȘI DE ACEEA RUGĂM:

1. Să nu fie privați de dreptul de vot creștinii evanghelici care nu sunt prezbiteri, nici predicatori profesionali rânduți prin punerea mâinilor. Cei care au fost privați injust de aceste drepturi, să fie repuși în drepturi, iar persoanele excluse din această cauză din Sindicate, să fie restabilite.

2. Legile cu privire la localurile de rugăciune să aibă simplitatea necesară, claritate și statornicie. Dacă, din anumite motive, comunitatea este silită să părăsească localul, atunci să i se ofere altul, chiar dacă are nevoie de reparație, aproximativ în același sector. De asemenea, să li se dea posibilitatea de a se folosi de localurile de cult și în cazurile când acestea nu sunt folosite în întregime de un alt curent religios. La cererile bisericilor, să li se ofere, pentru construcția caselor de rugăciune, loturi corespunzătoare și să nu se pună piedici în construcție, iar construcția localurilor să se permită ca și construcțiile particulare.

3. Să se înlăture orice amestec în viața internă a comunităților creștinilor evanghelici, precum: interzicerea unor adunări, interzicerea corurilor și a utilizării instrumentelor muzicale etc.

4. Să se dea posibilitate creștinilor evanghelici să dezvolte, în proporții mari, activitatea agricolă în sensul comunismului ori al colectivismului, atât în locurile unde trăiesc deja, cât și în locuri noi unde vor migra. Totodată să li se dea posibilitatea de a înființa aceste asociații agricole în o componentă dorită de ei.

Tov. PREȘEDINTELUI:

Ia. JIDKOV

V. BÂKOV

(ASFR, fond 5263, inv. 2, dos. 5, f. 30-39)

SUPLIMENTUL 6

„FOCARE DE ÎMPOTRIVIRE“

Documente de arhivă ale mișcării creștinilor-„krasnovorotți“ (or. Moscova, 1923–1939)

„A fost lichidat focarul mișcării c/r a credincioșilor krasnovorotți“ — scria, în anul 1938, într-un raport secret, șeful NKVD în regiunea Moscova. Primul întemnițat al comunității de la Krasnâe vorota — F. S. Saveliev, a.n. 1864 — a fost arestat la 13 decembrie 1923 la Moscova, a fost condamnat ca „evangelist-antimilitarist“ și închis într-un lagăr de concentrare pe un termen de trei ani. Ultimul întemnițat al aceleiași comunități — M. R. Ferber — a fost arestat, în 1948, la Berlin și, pentru susținerea materială a familiilor întemnițaților, a fost condamnat pe un termen de 25 ani detenție în lagăre de concentrare.

După cum se știe, în 1937, arestările loturilor de credincioșilor de la Moscova s-au încheiat cu sentința morții (împușcarea) pentru 19 membri ai acestei comunități.

În anii 1956-1959 martirii lui Hristos au fost reabilitați postmortem „din lipsa conținutului infracțiunii“; convingerile lor creștine nu constituiau o încălcare a normelor de drept, adoptate de statul ateist. Însă persecutorii au găsit de cuviință că pot intensifica represiunile luând drept bază hotărârile congreselor creștine din anii 1923, 1926, hotărâri impuse de ei, cu privire la problema militară. Au început să ceară îndeplinirea lor obligatorie, exercitând o presiune dublă asupra celor care nu se supuneau acestor hotărâri: pe de o parte, pe linia centrelor duhovnicești, credincioșii erau excomunicați din comunitățile CEB; pe de alta, cei ce nu erau de acord cu hotărârile date erau persecutați pe cale administrativă și penală: li se anula înregistrarea, li se confisca averea, erau privați de libertate sau chiar omorâți.

6.1. Extras din procesul-verbal al adunării comunității de la Moscova a CE (sectorul Smolensk) din 23.12.1923

<p>По вопросу о выходе из Всероссийского Союза Евангельских Христиан:</p> <p>* После всестороннего рассмотрения вопроса о выходе членс Московской Общины Евангельских Христиан Смоленского Района из Всероссийского Союза Евангельских Христиан решено большинство / 72 при 3 воздержавшихся / о момента настоящего решения считать СМОЛЕНСКИЯ РАЙОН МОСКОВСКОЙ ОБЩИНЫ В Ы Ш Е Д Ш И М из Всероссийского Союза Е...</p> <p>письменным за... По... ...23...дек</p>	<p>Cu privire la ieșirea din Uniunea Creștinilor Evanghelici din Rusia:</p> <p>După examinarea detaliată a problemei ieșirii membrilor Comunității Creștinilor Evanghelici de la Moscova, sectorul Smolensk, din Uniunea Creștinilor Evanghelici din Rusia, prin majoritatea voturilor (72 pentru și 3 s-au abținut), s-a decis: din momentul adoptării hotărârii date SECTORUL SMOLENSK AL COMUNITĂȚII DE LA MOSCOVA să se considere IEȘIT din Uniunea Creștinilor Evanghelici din Rusia. Consiliului Uniunii să i se comunice în scris.</p> <p>Confirm autenticitatea extrasului dat</p> <p>Secretar: (semnătura)</p> <p>23 decembrie 1923</p>
---	--

**6.2. Memoriul bisericii de la Krasnâe vorota către CECR
privind epistola UCER, publicată în ziarul „Известия” (22 decembrie 1923)**

CĂTRE COMITETUL EXECUTIV CENTRAL DIN RUSIA

De la Creștinii Evanghelici, membri ai Comunității de la Moscova
din sectorul Smolensk și din alte sectoare

Copie: Loç. preș. Consiliului Comisarilor Poporului — tov-lui KAMENEV
Împuternicitului pentru problemele cultelor în Republică —
tov-lui SMIDOVICI
COMISARULUI POPORULUI PENTRU JUSTIȚIE —
tov-lui KRASIKOV
JUDECĂTORIEI SUPREME A REPUBLICII
SECȚIEI CIVILE a JUDECĂTORIEI GUBERNIALE —
tov-lui SMIRNOV
TRIBUNALULUI MILITAR DIN REGIUNEA MOSCOVA
CC al PC din Rusia, secretarului — tov-lui IAROSLAVSKI
Redacțiilor ziarelor „ИЗВЕСТИЯ” și „БЕЗБОЖНИК”
Uniunii Creștinilor Evanghelici din Rusia — lui I. PROHANOV

MEMORIU

Noi, creștinii evanghelici ai comunității de la Moscova, vă expediem memoriul dat dorind să elucidăm corect atât atitudinea din trecut, cât și pe cea din prezent a Creștinilor Evanghelici față de problema militară, precum și să ne exprimăm atitudinea față de epistola Consiliului Unional al Creștinilor Evanghelici, publicată în ziarul „Известия” (nr. 180, 12.08.1923) la 12 august a.c., care i-a prezentat pe creștinii evanghelici într-un mod ce nu corespunde realității și i-a pus într-o situație neclară.

Judecătoriile guberniale, bazându-se pe conținutul „Epistolei” amintite, le refuză acum tuturor Creștinilor Evanghelici scutirea de serviciul militar, iar circulara Comisariatului Poporului pentru Justiție din 5 noiembrie a.c., cu nr. 237, chiar îi exclude complet pe Creștinii Evanghelici din numărul curentelor religioase cărora li se dă posibilitatea substituirii serviciului militar cu vreo altă prestație.

Considerăm că apelul amintit al Uniunii Creștinilor Evanghelici din Rusia (UCER) denaturează atitudinea reală a Creștinilor Evanghelici față de serviciul militar și că circulara menționată e în contradicție evidentă cu decretele: din 4 ianuarie 1919 și din 14 decembrie 1920, care oferă fiecărui cetățean dreptul, conform convingerilor sale, la o alternativă a serviciului militar.

Motivarea detaliată a atitudinii noastre față de „epistola UCER” o vom expune în continuare.

Considerăm de asemenea necesară inserarea în acest memoriu (din lipsă de o altă posibilitate) a combaterii notelor publicate în „ИЗВЕСТИЯ” și „БЕЗБОЖНИК” cu privire la apelul amintit și cu privire la Congresul al IX-lea unional al Creștinilor Evanghelici.

Sperăm că Puterea Sovietică va da atenția cuvenită celor expuse în memoriul dat, mai mult ca atât, va lua măsuri pentru corectarea circularei sus-numite și pentru încetarea atacurilor injuste împotriva Creștinilor Evanghelici în presă și în instanțele judiciare.

Cuvântarea lui Prohanov I. S.

În martie anul curent (1923), la Congresul Unional al Uniunii Ortodoxe a Bisericii Vechi Apostolice președintele UCER, Ivan Stepanovici Prohanov, a ținut o cuvântare de salut în numele Uniunii Evanghelice și și-a încheiat salutul cu citirea apelului, cenzurat preliminar, „O voce din Răsărit”.

În acest apel Prohanov I. S., adresându-se, în numele Uniunii Creștinilor Evanghelici din Rusia, către toate bisericile creștine și către toate cultele din Rusia și de pe tot globul pământesc, printre alte denaturări ale creștinismului, enumeră și crima participării majorității bisericilor creștine la războaie și omucideri și, referindu-se la atitudinea Uniunii Evanghelice față de problema militară, zice: „Născută în condițiile prigoanelor și persecuțiilor din timpul regimului țarist și călită în furtunile revoluției fără precedent, biserica evanghelică populară liberă din Rusia n-a participat la lupta sângeroasă din ultimul

timp. Membrii ei au declarat cu abnegație că nu doresc să ia parte în mod direct sau indirect la acțiunile militare“.

Peste câteva zile după cuvântarea ținută la congresul Uniunii Ortodoxe a Bisericii Vechi Apostolice I. S. Prohanov a fost arestat și a fost ținut închis câteva luni.

La eliberarea din închisoare, în luna iulie a.c., Prohanov a semnat, în numele Consiliului Suprem al Creștinilor Evanghelicilor, o nouă epistolă către credincioși cu privire la serviciul militar, contrar celui amintit („O voce din Răsărit“).

În această nouă epistolă, publicată în ziarul „Известия“ al CEC al URSS nr. 8 din 12 august a.c., semnată de patru frați: Prohanov I. S., Saveliev F. C., Andreev A. L. și Pelevin V. P., se declară, în numele Consiliului Suprem al Creștinilor Evanghelicilor: „Îi chemăm pe toți frații noștri să muncească fără obiecții în toate instituțiile militare și civile ale Republicii, precum și să-și facă serviciul militar în Armata Roșie și în genere să nu refuze a servi în rândurile ei, ci să se supună disciplinei și tuturor legilor Puterii sovietice“.

Cu privire la apelul „O voce din Răsărit“, în noua epistolă se afirmă că el nu era adresat credincioșilor din Rusia, ci exclusiv persoanelor care locuiesc dincolo de hotarele Rusiei Sovietice și apără interesele capitalismului (deși e evident că n-a fost așa).

Al IX-lea congres unional al Creștinilor Evanghelicilor

Congresul al IX-lea unional al Creștinilor Evanghelicilor, convocat la Petrograd îndată după eliberarea lui Prohanov I. S., care și-a ținut lucrările în prezența reprezentantului GPU tov. Tucikov (anume el a instruit procesul lui Prohanov când acesta se afla în penitenciar), după mari lupte interne și suferințe morale, a susținut, prin majoritatea voturilor, epistola lui Prohanov, prin urmare, și chemarea lansată către credincioși de a face serviciul în rândurile armatei (deși, din cauza caracterului confuz al problemei, această concluzie a fost, probabil, neclară pentru majoritatea participanților la Congres). [...]

Situația în timpul țarismului

În timpul puterii țariste, în pofida celor mai crude persecuții, o parte din creștinii evanghelicilor considerau imposibil pentru ei a participa la acțiunile militare. Conform situației-raport a Departamentului pentru problemele duhovnicești din Rusia (publicată în revista „Истинная Свобода“, nr. 1, 1920), de la începutul primului război mondial până la 1 aprilie 1919 cel mai mare procent al celor ce refuzaseră să servească în armată l-au constituit anume creștinii evanghelicilor. Situația-raport conține date despre 16 curente religioase, totodată 25—30% din numărul celor care au refuzat să servească în armată din toate curente le revin creștinilor evanghelicilor.

Acest document constată că, în timpul țarismului, mișcarea împotriva participării la acțiunile militare era foarte dezvoltată în mediul Creștinilor Evanghelicilor, în comparație cu alte curente religioase.

Desigur, datele din situația-raport oficială nu includ nici pe departe toate refuzurile de a servi în armată și menționează doar cazurile care au ajuns la cunoștința autorităților centrale și au fost înregistrate oficial de Departamentul sus-numit.

Cu privire la ceilalți Creștini Evanghelicilor, care se aflau în rândurile armatei, se știe că ei, cu toate că îmbrăcau mantaua soldățească și luau arma în mână, în lupte se străduiau totuși să împuște în aer, și nu în oameni.

Iar conducătorii duhovnicești renumiți ai Creștinilor Evanghelicilor (prezbiterul Belousov, evanghelistul Filippov, Krapivnițki, Vitușkin și mulți alții) au fost supuși unor persecuții crude în perioada țaristă, erau băgați în închisori, exilați în ținutul Narâm etc. La fel și în ce privește deschiderea și ținerea adunărilor creștine: guvernul țarist, de obicei, împiedica activitatea creștinilor evanghelicilor. [...]

Influența războiului mondial

Însă practica și experiența războiului mondial i-a silit pe creștinii evanghelicilor să înțeleagă și mai clar imposibilitatea lor de a se înrola în rândurile armatei și să înțeleagă netemeinicia absolută a opiniei fraților-creștini, care, luând arma, se justificau prin faptul că „vor împușca în aer“. Asemenea ostași, și din punct de vedere militar, desigur, demoralizau armata, dar principalul e că se înșelau ei înșiși și îi duceau și pe alții în rătăcire punându-și masca de soldat și rămânând înăuntrul lor oameni pașnici. Experiența războiului a arătat în mod evident că creștinii, care Îi sunt credincioși lui Dumnezeu și lui Hristos, nu trebuie să pună în concordanță nicidecum cuvintele: „să nu ucizi“, „iubiți pe vrăjmașii voștri“ (Mat. 5: 21, 44), „niciun ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el“ (1 Ioan 3: 15) cu vărsarea de sânge și cu omuciderea în războaie. [...]

De aceea spre sfârșitul războiului mondial numărul celor care refuzau să servească în armată nu se micșora, ci creștea, deși guvernul țarist intensifica represivile și, pentru refuz, tribunalele militare au început să dea sentințe nu numai de câte 10-20 de ani de muncă silnică, ci și ocna pe viață, totodată a început să fie aplicată bătaia cu nuiiele până la 70-100 de lovituri, de exemplu, cazul lui Hromov etc.

Cu toate acestea, datorită ororilor războiului, se consolida treptat concepția că orice participare la el e un păcat. Astfel, în pragul revoluției, când s-au rupt lanțurile a tot ce era încătușat, a tot ce tindea spre progres, a avut loc și în mijlocul creștinilor evanghelici o cotitură radicală în direcția refuzului definitiv de a participa la orice fel de acțiuni militare.

Această cotitură, care a început de la păturile de jos ale comunităților evanghelice, venea, mai întâi de toate, de la membrii de rând, dar sinceri și credincioși Domnului, care, în timpul țarismului, suferiseră deja în temnițe și ocne pentru refuzul de a se înrola în armată, precum și de la credincioșii care, în timpul aflării lor în rândurile armatei, s-au convins personal că a participa la război este un păcat. Și această cotitură i-a silit să se progreseze chiar și pe frații înapoiți, care tot mai crezuseră că nu e păcat să participe la război, și ei, la rândul lor, au silit tot centrul Evanghelic să ia o nouă atitudine față de război. [...]

După masacrul mondial incompatibilitatea creștinismului cu omuciderea a devenit atât de evidentă, încât chiar oamenii necredincioși și ateștii menționau păcatul participării creștinilor la acțiunile militare. [...]

Înainte de arestare, în apelul său „O voce din Răsărit”, Prohanov susținea, pe bună dreptate și în conformitate cu poziția creștinilor evanghelici, că Biserica Evanghelică n-a participat la lupta sângeroasă din ultima vreme și că membrii ei declarau, cu lepădare de sine, că nu doresc să participe la acțiunile militare.

Dacă e să ne amintim de șirurile lungi ale Creștinilor evanghelici martiri, care, încă pe timpul guvernului țarist, acceptau benevol moartea, ocna, temnițele și exilurile din cauza refuzului de a servi în rândurile armatei, precum și de arestările și multele cazuri de împușcare (înregistrate) în timpul războiului civil, atunci devine clar despre ce lepădare de sine vorbește Prohanov.

Decretul din 4 ianuarie 1919

Acest martiraj pentru credință pe de o parte și, pe de altă parte, nedorința Guvernului Sovietic de a merge, în primii ani, pe calea jandarmilor țariști și a judecătorilor au generat, în fine, apariția cunoscutului decret din 4 ianuarie 1919, care le oferea credincioșilor o alternativă a serviciului militar: substituirea lui cu alte activități cu caracter pașnic, de utilitate publică.

Atitudinea noastră față de epistola lui Prohanov și a altora

Ținând seama de cele expuse, noi, creștinii evanghelici ai Comunității de la Moscova, declarăm că, luând cunoștință de epistola Consiliului Suprem al Creștinilor Evanghelici, publicată în „Izvestia” pe data de 12 august, semnată de frații: Prohanov I. S., Saveliev F. S., Pelevin V. P. și Andreev A. L., care îi cheamă pe toți credincioșii să participe nemijlocit la acțiunile militare, precum și luând cunoștință de rezoluțiile Congresului al IX-lea de alăturare la această epistolă, — atât epistola cât și rezoluțiile ne-au provocat o mare durere.

Poziția noastră este următoarea: epistola dată e o denaturare evidentă a căii evanghelice pe care au mers până acum Creștinii Evanghelici, iar Prohanov însuși și cei care s-au alăturat lui sunt oameni care s-au abătut de la calea curată a lui Hristos.

Nu găsim necesar să analizăm, în memoriul dat, toate cauzele care l-au silit pe Prohanov și pe ceilalți semnatori ai epistolei să facă un apel către credincioși de a intra în rândurile Armatei Roșii. Vom menționa doar încă o dată că, până la arestarea sa, Prohanov, împreună cu toată Uniunea evanghelică, avea convingeri diametral opuse cu privire la serviciul militar și, fără îndoială, nu admitea participarea credincioșilor la război. [...]

O parte din Creștinii evanghelici, având o atitudine negativă față de serviciul militar conform convingerilor, admit încadrarea în serviciul sanitar, concepându-l ca pe o activitate cu caracter pașnic, de folos obștesc, lucru despre care am vorbit deja mai sus. Încă la Congresul al IX-lea Unional reprezentanții Comunității noastre de la Moscova au protestat împotriva epistolei și împotriva alăturării Congresului la ea. De aceea noi, Creștinii Evanghelici ai Comunității de la Moscova, declarăm că, în ceea ce privește serviciul în rândurile armatei, ne alăturăm, ca și mai înainte, la acei creștini evanghelici, care, și în perioada guvernului țarist, și pe timpul lui Kerenski, și după Revoluția din Octombrie, și până acum, nu considerau, nici nu consideră posibil să participe la ucideri și la acțiuni militare.

Ca și mai înainte, rămânem credincioși poruncilor Mântuitorului cu privire la dragostea de Dumnezeu și de aproapele (Mat. 22: 37-39; Ioan. 13: 34). Ca și mai înainte, continuăm să-i iubim pe toți oamenii fără

deosebire de clasă, de categorie socială, de naționalitate etc. (Col. 3: 9-11). Tindem, ca și mai înainte, să-i iubim și pe dușmani și credem în nestrămutarea poruncii „SĂ NU UCIZI“, ținând minte că „niciun ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el“ (Mat. 5: 21, 44; 1 Ioan 3: 15). Ca și mai înainte, noi mergem și vom merge și pe viitor spre acea Împărăție a păcii, a binelui și a dreptății, unde oamenii „din săbiile lor își vor făuri fiare de plug“, unde va dispărea minciuna, războiul, dușmănia și ura dintre oameni, orice inegalitate și apăsare, unde toți cei chinuți și istoviți de suferințe vor găsi, în sfârșit, odihnă, bucurie și libertate (2 Pet. 3: 13) și unde se va împlini, în sfârșit, rugăciunea noastră către Dumnezeu: „VINĂ ÎMPĂRĂȚIA TA; FACĂ-SE VOIA TA, PRECUM ÎN CER, AȘA ȘI PE PĂMÂNT“.

De aceea — neavând nimic comun cu contrarevoluția, nici cu apărătorii capitalismului, fiind străini de orice propagandă antimilitaristă directă și de neachitare a impozitelor, având o atitudine sinceră și loială față de puterea Sovietică și salutând inițiativele ei în ce privește zidirea pașnică a vieții muncitorilor, precum și fără a renunța la îndeplinirea îndatoririlor civile cu caracter pașnic și social-util — declarăm totodată că, potrivit credinței noastre creștine și convingerilor religioase, nu putem participa la acțiunile legate de omucidere.

Sperăm că Puterea Sovietică, care, în decretele sale, recunoaște libertatea conștiinței, nu ne va persecuta pentru credința noastră, cum ne-a persecutat guvernul țarist, ci dimpotrivă, ne va da posibilitatea, așa cum a făcut până acum, să ne încadrăm, ca alternativă a serviciului militar, în activități cu caracter pașnic, de utilitate publică.

Pentru ce suntem gata

Iar dacă Guvernul Sovietic, contrar așteptărilor noastre, va începe să ne persecute pentru convingerile religioase, de conștiință și pentru credință, suntem gata, cu ajutorul DOMNULUI NOSTRU ISUS HRISTOS, să și suferim, ținând minte CUVINTELE LUI:

„FERICE VA FI DE VOI CÂND, DIN PRICINA MEA, OAMENII VĂ VOR OCĂRÎ, VĂ VOR PRIGONI, ȘI VOR SPUNE TOT FELUL DE LUCRURI RELE ȘI NEADEVĂRATE ÎMPOTRIVA VOASTRĂ!“

Cu urări de pace către Dumneavoastră MEMBRII COMUNITĂȚII DE LA MOSCOVA A CREȘTI-NILOR EVANGHELICI.

Semnături:

1. Cerednik, 2. Piminova, 3. Zaharov, 4. Soboleva, 5. Karp Frolov, 6. Alekseeva, 7. Andreeva,
8. Savinova, 9. Antonov, 10. Jdanova, 11. V. Șișkin, 12. Horkov, 13. A. Mihailova, 14. Șceakurova,
15. Vancinova, 16. Liubovinkina, 17. Sciocikova, 18. Gorohova, 19. Lojinovecikaia, 20. Lebedeva,
21. Karniukova, 22. Gavrikova, 23. Trifonov, 24. Komkov, 25. Volkov, 26. Șighin, 27. Kalinin,
28. Spiridonov, 29. Evseeva, 30. Nikiforov, 31. Ciubenkov, 32. V. Urștein, 33. Sciocikov N.,
34. T. Gusev, 35. Prudnikov, 36. (ilizibil), 37. Andreeva, 38. Gurin, 39. Andronov, 40. Smirnova,
41. Avdoșin, 42. E. Trineak, 43. Pilatova, 44. P. Volodin, 45. Poleakova, 46. Kaștanov,
47. K. Morozov, 48. I. Podlegaev, 49. Konogov, 50. S. Fateev, 51. Potapova, 52. Romanova,
53. A. Morozova, 54. A. Fiodorova, 55. Vasiliev, 56. P. Aleksandrov, 57. Brandukova, 58. Gavrilina,
59. E. Gluhalina, 60. A. Krâlova, 61. D. Krașcin, 62. O. Fiodorova, 63. A. Glazkov, 64. Sciocikov A.,
65. Sciocikova S., 66. Koniușkova, 67. P. Trineak, 68. P. Fomichev, 69. Lizeakina, 70. E. S. Gorohova,
71. Din cauza analfabetismului pentru: Domitkova și 72. Smirnova a semnat Cirikov, 73. A. Savko,
74. D. Pripisnova, 75. A. Urștein, 76. K. Ignatova, 77. A. Belavin, 78, 79, 80 (ilizibil), 81. Ermolaeva,
82. Buzova, 83. Smokova, 84. Antonova, 85. Șitova, 86. Oserkina, 87. Troițki, 88. Isaev,
89. Pentru Kuznețov, 90. Pentru Savostenkevici, 91. Kuzmin, 92. Savina, 93. Assiev, 94. V. Lunin,
95. Borisova, 96. M. Ferber, 97. Jucikov, 98. Endin, 99. T. Gavrilov, 100. A. Troițkaia, 101. Dorohin,
102. Dorohin, 103. Aleksandrova, 104. Râhnik, 105. Orlova, 106. N. Samsakov, 107. V. Eremeev,
108. P. Nosova, 109. V. Cirikov.

Moscova, 22 decembrie, 1923

(ASR ISP, fond 89, inv. 4, dos. 165, f. 18-25)

6.3. Hotărârea Comisiei antireligioase de pe lângă Biroul Politic al CC al PC(b)R cu privire la lichidarea celor trei comunități ale creștinilor evanghelici (krasnovorotți) de la Moscova

Strict secret
A se păstra ca și cifrul

PROCES-VERBAL al Comisiei AR nr. 93 din 12 noiembrie 1927

S-A AUDIAT:

11. Cu privire la lichidarea a trei comunități evanghelice de la Moscova, care constituie focarul răspândirii propagandei antisovietice (antimilitariste). (tov. TUCIKOV).

S-A DECIS:

11. Recunoscând extrem de periculoasă existența acestor comunități, a însărcina OGPU să le lichideze.

(ASR ISP, fond 17, inv. 113, dos. 353, f. 48-49)

6.4. Memoriul comunității Creștinilor Evanghelici (krasnovorotți) de la Moscova către Comitetul Executiv Central al URSS cu privire la cazurile de persecuții ale comunității în anul 1928

Subsemnații, credincioșii Comunității (ce nu face parte din Uniune) a Creștinilor Evanghelici de la Moscova, considerăm necesar să aducem la cunoștința Dumneavoastră cazurile, enumerate mai jos, de persecutări ale comunității date din partea Direcției Politice de Stat.

1. ARESTAREA MEMBRILOR COMUNITĂȚII

În noaptea de 11 februarie și în zilele ulterioare au fost arestați membrii bisericii noastre:

1. SAMSAKOV Nikita Fiodorovici
2. ASSIEV Nikolai Vasilievici
3. EREMEEV Vasili Ilici
4. ISAEV Vladimir Andreevici
5. MASLOV Mihail Nikolaevici
6. POCIVALOV Vladimir Fiodorovici
7. BARANOV Semion Maksimovici
8. MIHALIOV Gheorghii Sâsoevici

2. ÎNCHIDEREA LOCALURILOR PENTRU ADUNĂRILE DE RUGĂCIUNE ALE COMUNITĂȚII

Tot la 11 februarie au fost închise localurile pentru adunările de rugăciune ale bisericii:

1. Localul din casa nr. 11 de pe strada Kalanciovskaia;
2. Localul din casa nr. 8 de pe strada Tulinskaia;
3. Localul din casa nr. 8 de pe stradela Votkovski;
4. Localul din casa nr. 26 de pe strada Kraineaia din sect. Cerkizov.

În timpul închiderii localurilor pentru slujbele creștine au fost smulse tăbliile cu orarul adunărilor, care erau fixate pe ușile încăperilor, a fost confiscată toată literatura religioasă: Evangheliile și Bibliile, culegerile de cântări duhovnicești și altă literatură, în timpul percheziției au fost rupte placardele cu citate din Evanghelie (Cazul a avut loc în localul nr. 11 de pe strada Kalanciovskaia.)

3. CONFISCAREA BUNURILOR CARE SE AFLAU ÎN LOCALURILE COMUNITĂȚII

Odată cu închiderea localurilor pentru adunările de rugăciune bunurile ce se aflau în ele au fost luate și date în folosință comunității creștinilor evanghelici care intră în Uniunea Creștinilor Evanghelici: bănci, mese, amvoane, dulapuri, armonii, veselă etc.; i-a fost transmisă de asemenea și literatura duhovnicească luată de la Biserică.

4. CAUZELE PERSECUTĂRII COMUNITĂȚII

Practica vieții precedente a comunității a arătat că motivul tuturor persecuțiilor membrilor ei este faptul că convingerile noastre nu admit participarea la vărsarea de sânge omenesc. În timp ce legile în vigoare asigură dreptul existenței legale a unor curente antimilitariste (molocanii, menoniții, duhoborți ș.a.), fără a considera contrarevoluționare convingerile lor, organele Guvernului Sovietic luptă cu noi, considerându-ne dușmani ai Puterii Muncitorești-țărănești. În demersurile către Organele centrale ale puterii comunitatea și-a explicat deja de câteva ori caracterul convingerilor, al activității și al condițiilor istorice și duhovnicești în care a apărut mișcarea dată.

Noile arestări, închiderea caselor de rugăciune și alte persecuții ne silesc să ne adresăm încă o dată Dumneavoastră cu privire la necesitatea încetării încălcărilor ce stârnesc revoltă ale libertății de conștiință și de religie, comise de Departamentul Politic de Stat față de membrii comunității noastre.

5. ÎNCĂLCĂRILE COMISE

Ațiunile enumerate sunt o încălcare a legilor de bază ale Republicii în ce privește problema libertății de conștiință.

1. Decretul din 23.01.1919 oferă fiecărui cetățean dreptul de a profesa orice religie. Nu încapă îndoială că cetățenii persecutați cumplit pentru convingerile lor religioase au fost privați de dreptul de a-și profesa liber credința și de aceea, persoanele care fac parte din comunitatea noastră, de fapt, au fost lipsite arbitrar de dreptul oferit de legea indicată.

2. Constituția RSFSR oferă tuturor cetățenilor libertatea de a propaga religia. Acest punct al legii de bază a Republicii Sovietice este încălcat cu privire la cetățenii care au fost lipsiți de lucrurile de primă necesitate, fără a mai vorbi de posibilitatea propagării convingerilor religioase, și care nu pot nici să-și țină serviciile divine, întrucât li s-au confiscat casele de rugăciune.

3. Rezoluția Congresului al XIII-lea al PC(b)R stabilește necesitatea grijii deosebite față de sectanții care au fost supuși la persecuții cumplite în timpul țarismului. În pofida acestei hotărâri a Partidului Comunist, OGPU recurge, în practică, la măsuri cu totul contrare.

4. Instrucțiunea Comisariatului Poporului pentru Justiție și a Comisariatului Poporului pentru Afaceri Interne din 19.03.'23 invocă drept circumstanțe, care au servit drept cauze pentru închiderea localurilor de rugăciune, următoarele activități ale bisericii: participarea la cuvântări contrarevoluționare, abuzul în ce privește exploatarea averii bisericii sau irosirea acesteia. Noi nu suntem vinovați nici de abuz, nici de irosire a averii, la fel suntem cu totul străini de cea mai mică activitate contrarevoluționară. Ocupația noastră este numai predicarea Evangheliei.

5. Însăși închiderea localurilor de rugăciune a avut loc fără respectarea cerințelor elementare ale legii. În pofida instrucțiunii Comisariatului Poporului pentru Justiție, a Comisariatului Poporului pentru Afaceri Interne din 19.03.'23 și a circularei Comisariatului Poporului pentru Justiție din 23.04.'24, comunității nu i s-a adus la cunoștință nicio hotărâre cu privire la închiderea casei de rugăciune și nu i s-a dat posibilitatea atacării acestei ordonanțe la Prezidiul CECR.

Închiderea localului s-a făcut pe calea unui atac prin surprindere, fără a li se da credincioșilor posibilitatea de a lua măsuri preventive.

6. SITUAȚIA DIFICILĂ A COMUNITĂȚII

După ce i s-au luat încăperile pentru adunările de rugăciune, comunitatea, care numără aproape 400 de membri, a ajuns în condiții de conspirativitate și e nevoită să existe ilegal. O asemenea situație a credincioșilor în timpul Puterii Sovietice este o încălcare strigătoare la cer a regulilor sistemului sovietic.

7. SCOPUL MEMORIULUI DAT

În baza tuturor celor expuse Vă rugăm să luați măsuri de înlăturare a încălcărilor comise. Și anume:

1. Să ni se dea posibilitatea de a avea iarăși încăperi pentru adunările de rugăciune.
2. Să ni se întoarcă bunurile confiscate.
3. Să fie eliberați membrii comunității noastre, enumerați în acest memoriu, care au fost arestați de Direcția Politică de Stat Unificată.

Pe originalul memoriului sunt 250 de semnături.

6.5. Extrase din nota-raport a Creștinilor evanghelici „trezvennici” cătore CC al PC(b)R din 15 mai 1924

Cazuri de încălcare a libertății de conștiință față de cetățenii din URSS

Toate cazurile referitoare la sfera încălcării libertății de conștiință în mijlocul muncitorilor din URSS pot fi împărțite în câteva categorii, și anume:

- A. Cazuri care rezultă din concepția ateistă a Guvernului Sovietic.
 - B. Cazuri referitoare la activitatea practică a Direcției Politice de Stat Unificate (OGPU).
 - C. Cazuri referitoare la problema serviciului militar.
- Să examinăm fiecare categorie aparte.

A. CAZURI CARE REZULTĂ DIN CONCEPȚIA ATEISTĂ A GUVERNULUI SOVIETIC

1. Atitudinea puterii de stat existente față de religie

Nu încapre îndoială că Guvernul Sovietic se călăuzește de ideile ATEISTE și are o atitudine negativă față de religie. Religia, după cum afirmă el, este vestigiul regimului precedent, capitalist, cu care la fel trebuie să lupte pentru a-l nimici și a zidi o orânduire nouă, comunistă. Astfel Puterea sovietică își pune drept sarcină să transforme toată Rusia într-o țară de atei. În felul acesta religia dominantă a republicii devine ateismul, care, în mod inevitabil, va avea drept rezultat oprimarea curentelor religioase existente, lipsindu-i astfel pe credincioși de dreptul la libertatea de conștiință. Actualmente omul credincios rus îndură la fiecare pas presiune asupra conștiinței sale în viața personală, în viața de familie și în cea obștească.

Orientarea ateistă a Puterii sovietice s-a resimțit deosebit de evident în educația copiilor și a tineretului din URSS, precum și în atitudinea față de propaganda religioasă și cea antireligioasă. De aceea vrem să supunem unei examinări multilaterale problemele enumerate.

2. Educarea copiilor și a tineretului în URSS

Separând biserica de stat, Puterea sovietică a exclus complet predarea cunoștințelor religioase în școală, ba mai mult decât atât, a interzis în genere, sub amenințarea răspunderii penale, predarea cunoștințelor începătoare despre Dumnezeu pentru copii și pentru tinerii de până la 18 ani.

Din concepția ateistă a puterii de stat existente a rezultat și tendința educării tineretului din țară în spirit ateist. Cu acest scop în locul influenței religioase se stabilește o influență sistematică antireligioasă și copiilor li se altoiește ateismul aproape că din leagăn. În felul acesta, una din sarcinile școlii contemporane este pregătirea ateștilor. Pentru atingerea acestui scop copilul este atras de la 9 ani în cercul pionierilor, de la 14 ani — în Comsomol, iar ulterior în PCR, unde tineretului i se altoiește pretutindeni concepții antireligioase. Părinții credincioși stau în fața unei mari dileme: ce să facă cu copilul lor? Să nu-l dea la școală nu pot, iar a-l da înseamnă, probabil, a perverti sufletul copilului prin ateism. Siliți de necesitatea extremă și neavând școli creștine speciale, părinții, călcându-și pe conștiință, își trimit copilul în școala ateistă și văd cu neliniște cum i se altoiește acolo concepții absolut străine învățaturii lui Hristos, iar principalul — li se nimicește credința în Dumnezeu.

Dar nu numai părinții îndură presiune asupra cugetului lor, ci și înșiși tinerii sunt puși într-o situație complicată. Dorind să-și continue studiile și să se înscrie la instituțiile superioare de învățământ, tineretul întâmpină mari piedici. După cum s-a dovedit, a nimeri într-o instituție superioară e posibil cu o singură condiție: trebuie să fii sau comsomolist, sau să fii, în mod obligatoriu, ateist. Și tânărul sau tânăra sunt puși în impas: sau renunți la tendința de a obține studii superioare, sau mergi să-ți faci studiile prin Comsomol, renunțând mai întâi la credința în Dumnezeu. Deci, pentru a deveni medic, inginer, agronom etc. trebuie să te faci mai întâi ateu. Instruirea tinerilor creștini în instituțiile de învățământ este extrem de grea, deoarece sunt nevoiți să se supună întregii programe de învățământ, în caz contrar, sunt exmatriculați. În Comunitatea noastră au fost cazuri când copiii părinților credincioși, educați în spirit creștin, au fost eliminați din școală pentru refuzul de a cânta

unele cântece care vin în contradicție cu convingerile lor, pentru refuzul de a dansa, de a participa la spectacole etc. E nevoie oare, după toate cele spuse, să mai demonstrăm că o asemenea stare de lucruri în ce privește educația tineretului exclude libertatea de conștiință și e absolut inacceptabilă în o țară care recunoaște libertatea religioasă? Violența exercitată asupra cugetului în sfera învățământului este o pată neagră, care defăimează URSS. Și sunt nevoiți să îndure această violență și părinții, și elevii, și chiar educatorii, deoarece un învățător cu concepții religioase trebuie ori să renunțe la ele și să-i educe pe copii în spirit materialist, ori să părăsească școala.

3. Propaganda religioasă

În baza art. 13 al Constituției RSFSR fiecărui cetățean al Republicii i se oferă dreptul de a face propagandă religioasă pe teritoriul ei. În primii ani după promulgarea acestei legi, libertatea predicării religioase era într-adevăr evidentă, dar în momentul de față se observă iarăși limitarea ei pe orice căi. Această limitare se extinde atât asupra propagandei orale, cât și asupra celei tipărite. Predica verbală întâmpină piedici pretutindeni. Dacă vreun credincios ar încerca să adune în jurul său câțiva oameni undeva în stradă sau în locuri publice și să le predice Evanghelia, acest grup ar fi împrăștiat neapărat de miliție, iar predicatorul ar fi arestat și amendat. Am avut chiar un caz când unul dintre membrii noștri, stând la rând la prăvălie, a fost arestat de miliție numai pentru că a început să vorbească cu cei din jur despre Dumnezeu și a fost dus la Comisariat pentru a i se întocmi un proces-verbal. În general, putem spune că actualmente pe stradă e aproape imposibilă orice activitate religioasă. Dacă e să comparăm cel puțin libertatea de care se bucură orice procesiune politică cu strămtorările pe care le îndură procesiunile religioase, nu începe îndoială că pentru cele din urmă nu există libertate. Demult nu se mai văd procesiuni ale ortodocșilor (numite „Drumul crucii“ sau altfel), ele au fost interzise și acum poți să mășăluiești pe străzi numai cu drapele roșii, dar e absolut interzis a-ți mărturisi deschis, în mod public, credința.

Cu privire la propaganda în public Guvernul Sovietic a rămas în urmă cu mult de țări, precum Anglia și America, unde fiecare cetățean poate mărturisi în mod public Biblia oriunde are posibilitate. Dar ce să mai vorbim de propaganda pe străzi când predica Evangheliei întâmpină piedici chiar în localuri! E destul să se adune, de exemplu, un grup de credincioși într-un apartament particular și să țină o adunare cu predicarea Evangheliei, că îndată urmează represii și amendări din partea miliției pentru adunarea neautorizată. Se ajunge până acolo, că nu se poate organiza nici chiar o sărbătoare familială (de exemplu, ziua de naștere) fără a fi anunțate organele miliției. Prin urmare, pentru a te ruga împreună cu prietenii apropiați în odaia ta trebuie să ai o permisiune specială. A cere asemenea permisiuni este absurd în o țară unde însăși legislația oferă fiecărui cetățean libertatea de a-și mărturisi credința. De la oamenii adunați pentru petreceri nu se cer asemenea permisiuni. Reiese că companiile care-și petrec timpul în beții nu au nevoie de permisiunea autorităților, iar pentru a citi Evanghelia și a te ruga ea este neapărată. Bineînțeles că o asemenea stare de lucruri e inadmisibilă.

Însă chiar având localuri permanente pentru adunările de rugăciune credincioșii se află mereu sub amenințarea de a le pierde. În ultimul timp unui șir întreg de comunități și grupuri, inclusiv grupului nostru, li s-au confiscat casele de rugăciune. Toate acestea se fac nu sub formă de persecuții pentru religie, ci se invocă întotdeauna alte motive: criza de apartamente etc. Însă în fiecare caz aparte se observă nu atât nevoia de localuri, cât tendința de a limita libertatea propagandei religioase și a împiedica activitatea grupurilor religioase. Lucrul acesta a devenit evident mai ales în procesul cu privire la casa noastră de rugăciune. Noi utilizam casa începând din anul 1914, făcusem reparație capitală în ea, și totuși am fost lipsiți de această încăpere, care, conform hotărârii Judecătoriei de la Krasnaia Presnea, a fost pusă la dispoziția direcției uzinei „Duks“. În însăși mersul judecății am văzut clar părtinirea totală a organelor judiciare și, când am protestat împotriva confiscării localului și am formulat argumente destul de convingătoare în favoarea noastră, ele nu și-au făcut efectul din simplul motiv că suntem oameni credincioși. Unii reprezentanți ai puterii, cărora ne-am adresat, ne-au spus deschis că toate acestea se fac „din considerente politice“. [...] În felul acesta propaganda religioasă orală întâmpină un șir întreg de piedici atât în viața personală, cât și în cea bisericească, ceea ce este în absolută contradicție cu spiritul art. 13 al Constituției și lipsește comunitatea de la Moscova de orice importanță.

4. Propaganda religioasă în presă

Într-o situație similară se află și presa religioasă. Dacă e să tragem o paralelă între libertatea de care se bucură presa antireligioasă și greutățile aproape că de neînving pe care le întâmpină presa religioasă, atunci devine clar ce fel de libertate are cea din urmă. A edita ceva nou acum e imposibil, nu pot exista

nici ziare, nici reviste religioase, toată literatura din depozite este nimicită, iar de peste hotare se poate primi câte ceva doar cu greutatea enormă și cu o mare taxă vamală.

Toate piedicile în calea propagandei, atât a celei orale, cât și în presă, devin destul de clare dacă ținem cont de concepția ateistă a Puterii Sovietice și de atitudinea ei față de religie ca „opiu pentru popor”. Dacă religia este un opiu pentru popor, un narcotic pentru populația Republicii, atunci e de la sine înțeles că se trasează linia de a se împiedica prin orice mijloace răspândirea ei. De aici rezultă și piedicile în calea propagandei religioase, de aici vine și oprimarea mărturisirii deschise a credinței în mijlocul populației URSS.

5. Propaganda antireligioasă

Limitând propaganda religioasă, Puterea sovietică oferă totodată o libertate nelimitată propagandei antireligioase, contribuie la tipărirea literaturii antireligioase, finanțează orice inovație antireligioasă și introduce lupta cu religia în programul zidirii culturale a URSS. Însăși propaganda se face, în cea mai mare parte, în spiritul luării în derâdere a religiei și a credincioșilor, ceea ce este evident o insultare a conștiinței celor care cred în Dumnezeu. Ceea ce pentru mulți este obiectul atenției pline de evlavie se ia în derâdere în caricaturile ateiste, în versuri etc. E îngrozitoare nu existența presei antireligioase, care își bate joc de conștiința credincioșilor, ci e îngrozitor faptul că aceste batjocuri se fac sub protecția binevoitoare a autorităților, sub conducerea lor și de aceea rămân nepedepsite.

Din cele expuse se poate constata clar că, de fapt, pe teritoriul URSS nu există o libertate deplină a conștiinței și a religiei. În pofida legislației țării, conștiința este oprimată și în familie, și la școală, și în societate. Legea cu privire la separarea bisericii de stat i-a pus pe credincioșii din Rusia într-o situație mai rea decât erau anterior. Mai înainte era oprimată numai conștiința sectanților, acum sunt supuși oprimirii toți credincioșii din Rusia.

B. CAZURI DIN ACTIVITATEA OGPU

1. Atitudinea GPU față de organizațiile religioase

Fiind un organ care îndeplinește sarcinile Puterii centrale (ale OGPU), GPU se conduce, în activitatea sa, de atitudinea Centrului față de religie ca față de un fenomen ostil vieții comuniste și de aceea și-a pus drept scop lupta cu orice curent religios.

2. Caracterul general al activității GPU cu privire la organizațiile religioase

GPU se răfuiește cu religia sub steagul luptei cu contrarevoluția și de aceea, formal, bineînțeles, ca și cum nici vorbă nu poate fi de persecuții pentru credință din partea lui. Însă un șir de cazuri dovedesc contrariul, ba însăși activitatea GPU dovedește că acest organ nu are o atitudine obiectivă față de comunitățile și grupurile religioase. Mai întâi de toate bate la ochi tendința de **a se infiltra în rândurile credincioșilor, fie în mod nemijlocit prin intermediul agenturii, fie exercitând influență asupra unor reprezentanți ai curentelor religioase**. Atât într-un caz, cât și în celălalt se urmărește scopul de a introduce dezbinare în rândurile credincioșilor, a-i scinda în pe cât se poate mai multe grupări, ca astfel să le slăbească puterile. Și, într-o oarecare măsură, scopul dat a fost atins. Fără a mai vorbi de rezultatele obținute în biserica ortodoxă, putem enumera un șir de cazuri ce privesc organizațiile pur sectante. Dintre cazurile de care dispunem, le vom menționa pe cele mai grăitoare, ale celor mai mari curente sectante.

3. Cazuri cu privire la Uniunea Creștinilor Evanghelici

Constrângerea aplicată față de președintele Uniunii CE din Rusia, I. S. Prohanov

În aprilie 1923 președintele Uniunii Creștinilor Evanghelici din Rusia, I. S. Prohanov, a fost chemat de la Petrograd la Moscova de reprezentantul GPU tov. Tucikov și a fost arestat. Motivul arestării a fost apariția apelului „O voce din Răsărit”, adresat de Uniune creștinilor din întreaga lume, în care era lansată chemarea de a trăi o viață curată și de a nu participa deloc la acțiuni fratricide. Deși acest apel a fost consimțit de autoritățile Petrogradului, GPU a considerat o astfel de activitate drept contrarevoluționară și l-a băgat pe I. S. Prohanov la închisoare, unde el s-a aflat timp de trei luni. În această perioadă GPU a exercitat o mare presiune asupra conștiinței lui I. S. Prohanov. Cu sănătatea șubredă, foarte bolnav, fiind supus presiunii, el a semnat o nouă epistolă, care, de fapt, e o renegare a celui dintâi apel și este absolut

contrară concepției Creștinilor Evanghelici. Dorind să-l susțină pe președinte, precum și să contribuie la eliberarea lui cât mai rapidă, epistola a fost semnată de încă trei membri ai Consiliului Unional: V. Pelevin, A. Andreev și F. Saveliev. Imediat după semnarea epistolei, Prohanov a fost pus în libertate și a luat parte la Congresul Mondial de la Stockholm. Noua epistolă a provocat o mare tulburare printre Creștinii Evanghelici și, fără îndoială, n-ar fi fost adoptată la următorul, al IX-lea, Congres Panrus dacă GPU nu și-ar fi depus toate silințele să comită o nouă violență, acum deja asupra întregului Congres.

Constrângerea aplicată Congresului al IX-lea al Creștinilor Evanghelici

Încă înainte de deschiderea Congresului la Petrograd a sosit reprezentantul GPU tov. Tucikov și a început să exercite presiune asupra participanților la plenară. Prin agenții secreți toate hotărârile plenarei erau transmise tovarășului Tucikov, lucru după care dumnealui chema la sine persoanele a căror purtare nu-l satisfăcea. Din cauza unei asemenea tactici, la plenară s-a creat o atmosferă insuportabilă și mulți membri ai Consiliului, care erau împotriva epistolei semnate, din teamă de consecințe, tăceau. Rezoluția adoptată de plenară a fost adusă la cunoștința lui Tucikov și, întrucât ea nu conținea ideea alăturării absolute la epistola lui Prohanov, soarta ei s-a decis în mod nefavorabil. Tov. Tucikov a cerut o nouă hotărâre, de aprobare a epistolei. Sub presiunea exercitată, plenara, după o mare luptă internă, a pregătit o nouă rezoluție de alăturare la epistolă, care a și fost propusă la Congresul al IX-lea.

Atmosfera de la plenară s-a transmis și la Congres, deoarece tov. Tucikov a început să exercite presiune asupra delegaților la Congres. În ziua deschiderii, el l-a chemat în mod demonstrativ chiar de la ședință pe președinte, I. S. Prohanov, și pe încă câteva persoane, dorind, probabil, să genereze de la bun început o atmosferă corespunzătoare în rândurile delegaților. În ziua când s-a pus în dezbatere problema apelului tov. Tucikov a apărut personal, dorind să comită și aici o nouă violență. Această zi a Congresului a decurs într-o atmosferă foarte încordată; drept rezultat, a fost adoptată, prin majoritatea de voturi, rezoluția de alăturare la epistolă, fapt care se explică doar ca fiind o consecință a presiunii din partea autorităților.

Constrângerea aplicată față de F. S. Saveliev

Printre cei adunați la Congres a fost un grup nu prea mare care a protestat și a votat împotriva acelei părți a hotărârii în care se menționează despre alăturarea la epistola lui Prohanov. Acest grup, și îndeosebi delegații Bisericii de la Moscova, au plecat de la congres menținându-și atitudinea de mai înainte față de epistolă. Prezbiterul Bisericii de la Moscova, F. S. SVELIEV (65 de ani), fiind din numărul celor care semnaseră epistola, după întoarcerea de la Congresul al IX-lea, a recunoscut în mod public că pasul făcut este o abatere de la adevărul Evanghelic.

Această pocăință a fost calificată de tov. Tucikov drept un act contrarevoluționar și, pe data de 14.XII.1923, tocmai în ziua când trebuia să aibă loc adunarea comună a întregii Biserici de la Moscova, F. S. Saveliev a fost chemat la GPU și a fost arestat. După patru luni de arest a fost exilat pe insulele Solovki. Toate s-au întâmplat numai pentru că F. S. Saveliev a procedat conform îndemnului conștiinței sale. Toți ceilalți membri ai Bisericii de la Moscova care nu s-au învoit cu hotărârea Congresului au nimerit și ei în numărul celor „suspecți din punct de vedere politic“ și li s-a anulat permisiunea de a se întruni la o nouă adunare de afaceri.

În toate cazurile enumerate se vede cât de brutal a fost încălcată libertatea conștiinței din partea GPU cu privire la Uniunea Evanghelică.

4. Cazuri ce privesc Uniunea Baptiștilor

Cu Congresul Uniunii Baptiste s-a întâmplat la fel ca și cu cel al Uniunii Evanghelice. GPU, în persoana tov-lui Tucikov, a exercitat și aici presiune asupra delegaților. Chiar în timpul congresului un șir de delegați au fost chemați la GPU, unde unii erau arestați, alții erau lăsați să plece și, bineînțeles, ca rezultat, congresul și-a desfășurat lucrările într-o atmosferă dificilă și hotărârea lui n-a fost luată în duhul libertății. Pe deasupra, la congres asistau și câțiva reprezentanți ai GPU. În timpul congresului și după el au fost arestați 21 de delegați. Unii dintre ei au fost puși în libertate, iar o parte, și anume: Glagolev, Prințev, Homeak, Șilov, Levendanto, Timoșenko au fost deportați. Totodată s-a dat dispoziție să fie deportați în locurile unde suferiseră pentru credință sectanții în timpul regimului țarist, și anume: ținutul Narâm și insulele Solovki. Cu alte cuvinte, Puterea Sovietică, în persoana GPU, s-a întors la vechea tactică a prigoanelor din timpul țarist.

5. Cazuri ce privesc comuna muncitorească „Трезвая жизнь” („O viață trează”)

Nu face excepție nici comunitatea noastră, ea a suferit în repetate rânduri presiune din partea Direcției Politice de Stat. Foarte multe a avut de îndurat Comunitatea de la activitatea președintelui GPU, Șpițberg, din a cărui inițiativă a fost supusă unor mari persecuții colonia noastră de la Tver și s-au făcut un șir de percheziții la Moscova. Comunitatea noastră a înaintat o contestație împotriva activității lui Șpițberg la autoritățile centrale și, ca rezultat, dumnealui a fost destituit din funcție. Acum ne exprimăm speranța de a vedea atenția cuvenită din partea Puterii Muncitorești-țărănești față de situația existentă. [...]

6. Cazuri ce privesc alte câteva grupuri religioase

Dintre alte grupuri religioase a suferit represiuni din partea Direcției Politice de Stat, de exemplu, Cercul Creștin studentesc de la Moscova. Unul din activiștii lui renumiți, V. F. Marținkovski, a fost arestat și, ulterior, expulzat din țară, iar Cercul și-a pierdut dreptul la existență legală.

În afară de aceasta a fost supusă persecuțiilor organizația religioasă „Armata Salvării”, care avea cele mai umane scopuri: a ajuta populația săracă, pe cei oropsiți și chinuiți. Această organizație și-a găsit adăpost și compasiune în aproape toate țările lumii, dar în țara care a declarat libertatea religioasă ea a întâmpinat persecuții cumplite. Unii membri ai organizației (Konstantinova, Neceaev și alții) au fost arestați, iar organizația însăși nu mai are dreptul la existență pe teritoriul URSS. Toate acestea sunt rezultatul activității GPU.

Rezumând toate cele expuse, se poate determina clar că Direcția Politică de Stat Unificată exercită presiune asupra libertății de conștiință a cetățenilor URSS și astfel, fără îndoială, încalcă toate legile țării cu privire la libertatea religioasă.

C. CAZURI PRIVIND SERVICIUL MILITAR

1. Starea de lucruri în general

În baza decretului din 4.01.1919 dreptul de a fi scutit de serviciul militar din motive de conștiință li se oferă tuturor celor care nu pot, conform conștiinței lor, să ia parte la omucideri. Și se poate menționa faptul îmbucurător că în primii ani după emiterea acestei legi cei care refuzau să servească în armată nu erau siliți să-și calce pe conștiință. Dar cu totul altfel stau lucrurile acum, situația s-a schimbat complet și, de fapt, decretul din 4.01.1919 poate fi considerat anulat.

2. Atitudinea Judecătoriilor Populare față de cauzele celor ce refuză să servească în rândurile armatei

În ultimii ani atitudinea Judecătoriilor Populare față de cei ce refuză să servească în rândurile armatei e absolut nesatisfăcătoare. Nefiind pregătite pentru rezolvarea unor astfel de probleme, organele judecătorești adeseori nu pot înțelege psihologia acestor tineri, de aceea refuză în genere a le elibera pe persoanele date de serviciul militar, aceasta se explică și prin faptul că Judecătoriile Populare nu au o atitudine obiectivă față de cei ce refuză să servească în armată.

3. Acceptarea forțată a serviciului militar din partea unor curente religioase

Cazurile, analizate anterior, din activitatea Direcției Politice de Stat Unificate ne-au elucidat prin ce metode s-a obținut acordul executării serviciului militar de către curente religioase mari precum creștinii evanghelici și baptiștii. Însă acceptarea forțată de către organizațiile menționate i-a pus într-o situație dificilă pe toți cei ce refuză se servească în rândurile armatei. Judecătoriile Populare, călăuzindu-se de epistola lui Prohanov din 12.08 și de rezoluțiile Congreselor, le refuză scutirea de serviciul militar membrilor acestor curente fără nicio dezbateră. În felul acesta, violența săvârșită asupra Congresului continuă acum și asupra conștiinței persoanelor aparte.

4. Circulara Comisariatului Poporului pentru Justiție din 05.11.1923

În fine, Comisariatul Poporului pentru Justiție a emis, pe deasupra, o circulară la 05.11.1923, care servește, de fapt, ca act de anulare a decretului din 4 ianuarie 1919, deoarece, conform ei, multe curente

religioase sunt excluse din numărul celor scutite de serviciul militar, și anume: creștinii evanghelici, bap-tiștii, credincioșii trezvenniki, tolstoștii etc.

Conform circularei, rămân numai curentele religioase puțin răspândite în URSS. Circulara le oferă dreptul de excepție persoanelor din alte curente religioase numai în cazul când ei înșiși sau părinții lor au suferit în timpul vechiului regim. O asemenea limitare, de fapt, exclude din numărul celor ce li se permite să nu servească în rândurile armatei aproape tot tineretul, deoarece, conform vârstei, în timpul regimului țarist ei erau copii, totodată părinții celor mai mulți dintre ei nu împărtășesc deloc convingerile lor religioase. Circulara sus-menționată a redus la zero toate permisiunile de a-i scuti pe credincioși de serviciul militar. [...]

Ca urmare a emiterii circularei date, în ultimul timp toți cei ce refuză să facă serviciul militar nu sunt scutiți de el și actualmente sunt trași la răspundere penală conform articolului 81 al Codului Penal, ca persoane care se eschivează de la executarea cerințelor legitime ale autorităților.

Din toate cele spuse cu privire la cazurile de încălcare a libertății de conștiință în legătură cu problema militară putem face numai următoarea concluzie: libertatea de conștiință aproape că nu există nici în această privință și decretul din 04.01.1919 poate fi considerat anulat.

Analiza generală a cazurilor de încălcare a libertății de conștiință și concluzia

În baza celor expuse ne putem imagina fără greș situația dificilă în care a ajuns libertatea conștiinței în țara noastră. Ateismul, devenind baza și concepția de care se călăuzește conducerea Uniunii Sovietice, a început o luptă înverșunată cu religia și, ca urmare, milioane de credincioși au ajuns lipsiți de posibilitatea de a-și manifesta convingerile religioase. Nu pot să-și educe copiii așa cum le dictează conștiința. E aproape cu neputință a-ți manifesta liber credința în predici; pentru a te ruga, trebuie să ceri permisiune; a tipări ceva cu conținut religios e imposibil. Ca rezultat, credincioșii întâmpină piedici pretutindeni. În fiecare ziar antireligios se ia în derâdere în mod grosolan tot ceea ce îi este scump omului credincios. Toate sferile ce se află sub conducerea organelor puterii centrale, precum și situația libertății de conștiință se întorc la starea de mai înainte, de pe timpul monarhiei. Au loc șantajări violente ale Uniunilor sectanților, continuă arestările credincioșilor și deportări în Ținutul Narâm, pe insulele Solovki etc. Deținutul condamnat pentru convingerile sale nimereste în condiții extrem de grele și, pe lângă greutatea materiale îndurate la închisoare, întemnițatul e supus și lipsurilor ce țin de viața spirituală. Nu are dreptul de a avea asupra sa Biblia, ea este confiscată în timpul percheziției, iar a transmite Biblia întemnițatului e imposibil. Întregi organizații religioase sunt silite să treacă în ilegalitate, asemuindu-se astfel, prin situația în care se află, creștinilor din primele veacuri, care se ascundeau în catacombe. Cugetul care, conform convingerilor religioase, refuză să facă uz de armă este călcat în picioare de autoritățile judiciare și cei mai sinceri și mai curați cetățeni ruși nu-și găsesc loc decât după gratiile închisorilor sau în exil. Și toate acestea au loc dată fiind existența unei largi libertăți legislative și religioase.

Unde-i totuși libertatea, dragi tovarăși? Situația s-a agravat atât de mult, Rusia a ajuns la un asemenea impas în problema dată, încât nu se mai poate continua astfel. Pe noi, sectanții, ne doare inima văzând această nedreptate și nu putem rămâne în tăcere. Toate aceste cazuri de încălcare a libertății de conștiință ne duc la următoarea concluzie dureroasă: în Rusia libertatea de conștiință există numai pe hârtie, iar în realitate nu e. O asemenea situație va avea neapărat urmări fatale pentru întreaga țară. În ce privește atitudinea sa față de religie în general și față de credincioși în special, Puterea sovietică a comis un șir de greșeli, care trebuie corectate fără întârziere.

15 mai 1924

(ASFR, fond 353, inv. 8, u.p. 8, f. 23-28)

6.6. Demersul lui P. I. Koloskov cu privire la încetarea persecuțiilor împotriva comunității de la Krasnâe vorota (15 ianuarie 1929)

„ROMA ARDE, IAR DE VINĂ SUNT CREȘTINII“

Către COMITETUL EXECUTIV CENTRAL
Către COMITETUL CENTRAL al PC(b)R

Copii:	tov-lui KALININ	tov-lui LUNACEARSKI
	-//- RĂKOV	-//- BONCI-BRUEVICI
	-//- SMIDOVICI	-//- SOLȚ
	-//- ENUKIDZE	-//- ROGOV
	-//- KISELIOV	-//- TOLMACIOV
	-//- MENJINSKI	-//- STALIN
	-//- LITVINOV	-//- VOROȘILOV
	-//- CICERIN	-//- KUIBĂȘEV

Stimați tovarăși!

Nu vă voi obosi cu enumerarea tuturor cazurilor de violență și persecuții recente, întâlnite din abundență acum în viața tuturor sectanților. Astfel, de exemplu, au fost supuși unor represalii crude creștinii evanghelici „krasnovorotți“, cărora, după arestarea prezbiterului, Saveliev, li s-au confiscat patru săli de rugăciune, au fost smulse toate firmele de pe casele de rugăciune, iar ușile localurilor au fost bătute în cuie, conducătorii au fost arestați și exilați în locurile cu cele mai grele condiții. Reprezentanții acestui curent religios, rămași la Moscova, sunt cei mai lipsiți de drepturi și cei mai oprimați: când se adună în număr de 10-15 persoane pentru rugăciune, sunt împrăștiați nemilos. Nu au unde oficia nici cele mai necesare ritualuri creștine: cununia, cina Domnului etc.

Acești „krasnovorotți“ s-au separat cândva de predicatorul renumit și conducătorul creștinilor evanghelici, PROHANOV, pe care autoritățile l-au silit, în 1923, să semneze un angajament de a propaga necesitatea și recunoașterea serviciului militar, promițându-i că nu vor dizolva Uniunea. Acum însă această Uniune este supusă represiunilor: cei ce o susțin sunt persecutați, casele lor de rugăciune sunt confiscate... (de exemplu, bis. sf. Petru și Pavel de pe str. Bolșaiia Iakimanka), la Leningrad a fost interzisă chiar și construcția unei noi case de rugăciune pentru comunitate; în provincii situația e și mai complicată: acolo adunările religioase sunt pur și simplu împrăștiate, iar conducătorii comunităților sunt exilați (așa a fost la Ivanovo-Voznesensk și în alte orașe; la Harkov au fost interzise deja corurile sectanților, au fost interzise chiar și repetițiile acestor coruri... au fost lichidate orchestrele, pe care le organizaseră sectanții pentru interpretarea cântărilor religioase... aceeași situație e și în or. Odesa).

La Moscova a fost supusă persecuțiilor și adunarea bapțiștilor, a fost deposedată de șapte case de rugăciune. În provincii situația e, desigur, mult mai deplorabilă — acolo nimeni nu ia în seamă nicio cerere și nicio invocare a legilor Țării Sovietice. [...]

PERSECUTĂRILE CREDINCIOȘILOR ÎN RUSIA SOVIETICĂ

Stimați tovarăși, am putea să aducem la nesfârșit exemple de lipsă de drepturi a oamenilor religioși din Țara Sovietică, dar cred că și cele amintite sunt suficiente. Noi suntem persecutați nu pentru încălcarea legilor statului în care trăim sau pentru infracțiuni pe care le-am fi săvârșit, ci pentru credința noastră, pentru convingerile noastre. Omul religios este acum în afara legii și reprezentații puterii locale fac cu el tot ce le trăsnește prin minte. Și nu numai în provincii, ci, după cum vedeți, și în centru, la Moscova.

Această stare de lucruri e inumană, e anormală...

Oricât e de mare și de impunător, după efectivul lui, partidul de la putere din Rusia, el e totuși doar o mână de oameni în comparație cu masele numeroase ale poporului. Și această mână de oameni, care, oficial, se consideră nereligioși, atești, vrea să dezrădăcineze în mod forțat credința și religia din masele poporului... În mii de cărți, broșuri, manifeste și în reviste (în marea majoritate, respingătoare și cinice,

precum „Безбожник“ [„Ateul“]), toate editate din banii poporului, această mână de oameni își bate joc de orice religie, de orice credință (în afară de a sa), iar când nici aceasta nu ajută, căci poporul e surd la predica nu prea inteligentă a ateismului, atunci aplică măsuri de violență, de felul celor descrise deja. [...]

Vi se pare că odată cu nimicirea bisericilor și cu închiderea caselor de rugăciune ale sectanților, precum și odată cu devastarea organizațiilor sectanților și cu exilarea cetățenilor religioși pe insulele Solovki și în alte locuri, în condiții insuportabile, veți nimici astfel religia și veți dezdădăcina credința din inimile oamenilor. Dar aceasta e o mare rătăcire. [...] Violența brutală n-a putut încă niciodată să dezdădăcineze din inimile oamenilor necesitatea de a crede și credința însăși, ba nici nu poate. [...] Asemenea încercări de nimicire violentă a credinței din oameni s-au făcut și mai înainte. Îmi voi permite să citez un fragment din cartea „Viața creștinilor din secolul al III-lea“.

„Începând din timpul lui Decius, în politica internă a Romei încep transformări radicale. Mai înainte guvernul, pe baza dreptului de stat, îi persecuta pe creștini pentru nesupunere față de legile imperiului, nesupunere exprimată prin refuzul de a aduce jertfe zeilor naționali și geniului (sau spiritului protector) împăratului; acum el se înarmează cu legi speciale îndreptate împotriva creștinilor ca corporație religioasă, emite noi legi represive, inițiază prigoane... Astfel, al doilea edict al împăratului Valerianus, apărut în anul 258, ordona: episcopii, prezbiterii și diaconii să fie omorâți, senatorii și cetățenii cu vază — exilați, iar averile lor să fie confiscare în folosul vistieriei împăratului; cimitirele să fie lipsite de protecția legilor de stat; oamenii din păturile de jos să ia adevărurile de la autoritățile locale cu privire la jertfele aduse zeilor Romei.

Acest edict a dat naștere, de pe o parte, lepădării aparente de Hristos a celor șovăielnici, iar pe de alta — martirajului triumfător și măreț prin caracterul său și prin numărul celor martirizați“.

Cât de mult se aseamănă toate acesta cu timpul în care trăim! Oare hotărârile analogice ale Puterii sovietice de a-i priva de drepturile cetățenești și umane pe cei care sunt clasați de autorități în rândul „slujitorilor cultului“ nu vă amintesc, tovarăși, de edictul împăratului Valerianus, emis de autoritățile romane cu 16 veacuri în urmă?... Și oare închiderea și devastarea caselor de rugăciune nu e același lucru, pe care îl practica împăratul Valerianus?... DAR ATUNCI ERA SECOLUL AL III-LEA, IAR ACUM E SECOLUL AL XX-LEA — SECOL AL CULTURII ȘI AL ILUMINĂRII!

Care sunt concluziile? Nici un împărat, oricât de crud, n-a putut opri propășirea creștinismului, căci rădăcinile lui nu sunt pe pământ și oamenilor nu le stă în putere să lupte cu Dumnezeu. [...]

Această notă-raport e alcătuită ... sub formă de protest împotriva persecuțiilor cumplite la care sunt supuși în prezent, sub Puterea sovietică, toți sectanții care locuiesc în URSS, lipsiți nu numai de dreptul electoral formal, ci, de fapt, și de dreptul la viață. Ei nu se pot angaja într-un serviciu de stat, nu pot să lucreze nici în agricultură, nici la fabrici, nici la uzine; ei sunt alungați din colhozuri, nu sunt înregistrați nici la Bursa Muncii; odată cu pierderea dreptului de vot își pierd și locuința, sunt defăimați în ziare și sunt abandonați de societate. Suferințele lor depășesc patimile creștinilor din timpul lui Nero. [...] Și toată această cruzime față de credincioși se manifestă contrar par. 13 din Constituția URSS, care proclamă libertatea de conștiință și de religie. Acest memoriu e înaintat în scopul înlesnirii destinului mucenicilor religioși persecutați.

15 ianuarie 1929

(ASFR, fond 393, inv. 43a, dos. 1776, f. 38-43)

6.7. Rechizitoriul din 1 decembrie 1937, în baza căruia cinci membri ai comunității de la Krasnâe vorota a „evangheliștilor-antimilitariști“ au fost condamnați la PC — împușcarea. (Sentința a fost executată pe poligonul Butovo la 8 decembrie 1937.)

<p style="text-align: right;">86</p> <p>“УТВЕРЖДАЮ” НАМ НАЧ УПР НКВД МО-МАЙОР ГОС БЕЗОПАСНОСТИ /ЯКУБОВИЧ/</p> <p style="text-align: center;">1/11 1937 г.</p> <p style="text-align: right;">ОБВИНИТЕЛЬНОЕ ЗАКЛЮЧЕНИЕ.-</p>	
<p style="text-align: center;">RECHIZITORIU</p> <p style="text-align: center;">în cauza penală nr. 5835 privind acuzarea următoare- lor persoane:</p> <p>PODLEGAEV Matvei Timofeevici, KARTAVOV Stepan Ivanovici, SOLDATOV Vasili Antonovici, KRAUTMAN Liba Ianovna, MUHORTOV Ivan Kapitonovici, SINENKOV Grigori Fiodorovici, PODLEGAEVA Maria Ivanovna</p> <p style="text-align: center;">conform art. 58 pct. 10 și 11 al CP al URSS</p> <p>La secția a IV-a a UGB a UNKVD din RM au sosit informații cum că în or. Moscova există un grup contrarevoluționar foarte ramificat de sectanți antimilitariști, care nu fac parte din comunitățile existente oficial ale sectanților.</p> <p>În afară de fostul predicator al grupului „krasnovorotși“ FATEEV Stepan Mihailovici, condamnat deja, rolul de conducători ai acestui grup c/r l-au avut și predicatorii ilegali: PODLEGAEV M. T., KRAUTMAN L. I., MUHORTOV I. K., precum și prezbi-terul și predicatorul ilegal care procește KARTAVOV S. I.</p> <p>Acest grup c/r ține adunări ilegale, face propagandă c/r defetistă pentru refuzul de a apăra URSS și Puterea sovietică făcând uz de armă, răspândește zvonuri c/r, acordă ajutor material celor exilați pentru activitate c/r și familiilor acestora și oficiază ritualuri religioase și rugăciuni în mod ilegal, prin apartamente, racolând și botezând noi membri ai grupului.</p> <p>Urmărirea penală în legătură cu procesul dat A CONSTATAT:</p> <p>Într-adevăr, în or. Moscova există un grup c/r foarte rami- ficat de sectanți antimilitariști, condus de un șir de predicatori</p>	<p>ному делу № 5835 о:- Тимофеевича, Ивановича Антоновича, ВНИ, Капитоновича, Я Федоровича, Ивановну 10 и 11 УК РСФСР.-</p> <p>сведения, о том, нная контр-револю- входящих в официаль- е, кроме ныне уже осуж- ФАТЕЕВА Степана Ми- едники ПОДЛЕГАЕВ М.Т. ющий нелегальный про- льные собрания, ведет шить СССР и Советской /р. слухи, оказывает ельность и их семьям озные обряды и моления н.-</p> <p>ОСТАНОВЛЕНО:- ада широко разветв- е, возглавляемая рядом В М.Т., КАРТАВОВЫМ</p>

Составляющие эту группу лица имели крепко уста-

ilegali și anume: PODLEGAEV M. T., KARTAVOV S. I., KRAUTMAN L. I., MUHORTOV I. K.

Persoanele care formează acest grup aveau legături strânse între ele și și-au opus izolarea lor activității oficiale a comunităților sectante existente, considerându-se un grup deosebit de sectanți antimilitariști (f. dos. 49-638, 65-71-79-80, 84-85).

Una din sarcinile principale ale membrilor acestui grup c/r este refuzul de a apăra URSS și Puterea sovietică cu arma în mână. Anume în această direcție făceau agitație c/r defetistă în mijlocul celor din jurul lor (f. dos. 50-52-57-63-84).

Membrii acestui grup c/r făceau sistematic adunări ilegale în apartamentele sectanților antimilitariști activi, actualmente condamnați: Fateev, Ciuneakov, Ivanușkin. De asemenea predicatorii ilegali îi vizitau sistematic pe tovarășii lor de idei și persoanele apropiate lor. La aceste adunări și vizite făceau agitație c/r, țineau predici antisovietice și oficiau ritualuri religioase și rugăciuni (f. dos. 63-63/a-63/b-75-77-84-85).

Membrii acestui grup c/r al sectanților antimilitariști făceau permanent în mijlocul persoanelor din jurul lor agitație contrarevoluționară de subminare, îndreptată împotriva siguranței în zidirea societății socialiste și răspândeau zvonuri c/r despre pieirea în curând a Puterii Sovietice cu interpretarea alegorică a bibliei.

Concomitent ei răspândesc zvonuri c/r calomnioase cum că „în URSS există persecuții împotriva credincioșilor“ și că sectanții exilați pentru activitate c/r „sunt întemnițați și suferă pentru credință“ (f. dos. 50-63/a-73-75-77-80-84-85).

Membrii acestui grup c/r acordau sistematic ajutor material sectanților antimilitariști, exilați pentru activitate c/r, și familiilor acestora (f. dos. 50-71-84-85).

În baza celor expuse mai sus sunt ACUZAȚI:

1. PODLEGAEV Matvei Timofeevici,
2. KARTAVOV Stepan Ivanovici,
3. SOLDATOV Vasili Antonovici,
4. KRAUTMAN Liba Ianovna,
5. MUHORTOV Ivan Kapitonovici,
6. SINENKOV Grigori Fiodorivici,
7. PODLEGAEVA Maria Ivanovna

pentru că au fost membri activi ai grupului c/r de sectanți antimilitariști,

особ-
к осо-
).-
к/р.
оружи-
окру-
).-
обира-
нгов
шкиной,
ли об-
ка ка-
анти-
ления.
группы
кую
ности в
р.слухи
ования-
ветни-
рующих“
ки” и
тель-
чески
)

1. ПОДЛЕГАЕВ Матвей Тимофеевич,
2. КАРТАВОВ Степан Иванович,
3. СОЛДАТОВ Василий Иванович,
4. КРАУТМАН Либа Яновна
5. МУХОРТОВ Иван Капитонович,
6. СИНЕНКОВ Григорий Федорович,
7. ПОДЛЕГАЕВА Мария Ивановна,

organizau și participau la adunările lor ilegale, făceau agitație c/r defetistă chemând la refuzul de a apăra URSS și Puterea Sovietică cu arma și răspândeau zvonuri c/r despre „pieirea în curând a Puterii Sovietice“ și ... despre „persecuțiile credincioșilor din URSS“, adică sunt acuzați de infracțiunea prevăzută de art. 58 pct. 11 al CP al URSS —

S - A DECIS :

Dosarul nr. 5835 privind acuzarea persoanelor: PODLEGAEV M. T., KARTAVOV S. I., SOLDATOV V. A., KRAUTMAN L. I., MUHORTOV I. K., SINENKOV G. F., PODLEGAEVA M. I. să fie transmis spre a fi examinat de troika UGB a UNKVD din RM, care va decide lista acuzațiilor.

ÎMPUTER. OPERATIV al SUBSECT. a VIII-a a SECT. a IV-a a UGB din RM
SUBLOCOTENENT AL SECURITĂȚII DE STAT — (Hohlov)

„SE APROBĂ“ ȘEFUL SUBSECT. a VIII-a a SECT. a IV-a
a UGB UNKVD din RM LOCOTENENT-MAJOR (Bulâjnik)

ȘEFUL SECT. a IV-a a UGB a UNKVD din RM
CĂPITAN AL SECURITĂȚII DE STAT (Peroiț)

груп-
галь-
каз от
остра-
го-
от-
Т.,
К.
суд.
В/.

„СОГЛАСНЫ“ НАЧ 8 ОТД 4 ОТД УГБ УНКВД МО
СТ ЛЕЙТЕНАНТ ГОС БЕЗОПАСНОСТИ: - Бульженик
НАЧ 4 ОТДЕЛА УГБ УНКВД МО
КАПИТАН ГОС БЕЗОПАСНОСТИ: - /Пероич/

Ф. 896

ВЫПИСКА ИЗ ПРОТОКОЛА

заседания тройки при Управлении НКВД СССР по МО от „ 29 “ XI 1937.

СЛУШАЛИ:	ПОСТАНОВИЛИ:
<p>Дело №5835 по обвинению: 22. ПОДЛЕГАЕВА Матвея Тимофеевича, 1893г.р.ур.д. Лугурово, Михневского р. Моск. обл., репрессирован НКВД два раза, сектант, же на арест. по этому делу Обвиняется в проведении к-р агитации, являлся руководителем секты.</p>	<p>ПОДЛЕГАЕВА Матвея Тимофеевича - РАСТРЕЛЯТЬ.</p>

Секретарь тройки

6.8. Rechizitoriul din 30.04.1939, în baza căruia, la 9 iunie 1939, 10 membri ai mișcării „krasnovorotți“ au fost condamnați la câte 5 ani LMC (9 din cei condamnați au decedat în lagăre)

<p>"УТВЕРЖДАЮ" Наказание СТАВШИ МАЙОР ГОСУДАРСТВ. БЕЗОПАСН (ЖУРАВЛЮВ) " 12/7/1939 г.</p>	<p>"АПРОБ" Şeful Direcției NKVD din RM MAIOR SUPERIOR AL SECURIT. DE STAT (JURAVLIOV) 12/VII/1939</p>
<p>Во 2- возврати антивоенн Фомич, С вич и др деятельн</p> <p>Прои</p> <p>В ра из к/лаг нелегаль военники МЕНОВ Ил Анна Мих Афанасий</p> <p>Все собой по быстро в сектанта деятельн</p> <p>Посл которые антивоен СЕМЕШОВ соде сек ленников ных пунк которых Одноврем мися на НИКОВЫМ г.Москвы</p> <p>ТЮТЯ некоторы риальную там, нах</p>	<p><u>RECHIZITORIU</u></p> <p>în cauza penală nr. 64 privind acuzarea persoanelor:</p> <ol style="list-style-type: none">1. TIUTEAKOV Aleksei Danilovici,2. CELOKAEV Aleksei Aleksandrovici,3. POJALUEV Afanasi Fomici,4. SEMEȘOV Ilia Anisimovici,5. ERMAKOV Egor Mihailovici <p>și al altora (în total 10 persoane) conform art. 58 pct. 10, par-tea I și pct. 11 al CP al RSFSR</p> <p>La Secția a II-a a UGB a UNKVD din RM au sosit informații că sec-tanții antimilitariști activi, întorși din lagăre de concentrare și exiluri, TIU-TEAKOV Aleksei Danilovici, POJALUEV Afanasi Fomici, SEMEȘOV Ilia Anisimovici, CELOKAEV Aleksei Aleksandrovici și alții și-au reluat activi-tatea sectară ilegală.</p> <p><u>Urmărirea penală în legătură cu procesul dat a stabilit:</u></p> <p>La Moscova și în raioanele regiunii s-au întors, în timp diferit, din lagăre de concentrare și exiluri sectanții antimilitariști activi, care și-au executat pe-deapsa pentru activitate sectară ilegală. Din numărul lor erau: TIUTEAKOV Aleksei Danilovici, SEMEȘOV Ilia Anisimovici, VARENNIKOVA Zinaida Ivanovna, VALEASTOVA Anna Mihailovna, CELOKAEV Aleksei Aleksan-drovici, POJALUEV Afanasi Fomici.</p> <p>Toate persoanele sus-numite, având legături strânse datorită activității sec-tare ilegale anterioare, au restabilit repede legătura între ele, precum și cu alți sectanți antimilitariști și și-au reluat activitatea c/r de sectă.</p> <p>După arestarea în or. Moscova a unui șir de predicatori ilegali, care se aflau în fruntea grupurilor ilegale ale sectanților antimilitariști și cu care aveau legături strânse TIUTEAKOV A. D., SEMEȘOV I. A. și alții, TIUNEAKOV A. D. a devenit conducătorul sectanților antimilitariști rămași în libertate. În apartamentele tovarășilor de idei, atât ale celor care locuiesc la Moscova, cât și ale celor din alte localități, ținea adunări sectare ilegale, la care îi preluca pe cei prezenți în spirit sectar antisovietic. Concomitent avea întrevederi în apar-tamentul său cu predicatorii sectanți ilegali, rămași în libertate, PRUDNIKOV V., LAVROV D. și GOLUBEV V. Cu același scop pleca din or. Moscova în or. Kirjaci.</p> <p>TIUTEAKOV A. D., dispunând de mijloace bănești personale considerabi-le, le acorda regulat ajutor material unora dintre tovarășii lui de idei. Le acorda ajutor și unor sectanți care se aflau în exil.</p>

Alți membri ai grupului (SEMEȘOV I. A., VARENNIKOVA Z. I. și VALEASTOVA A. M.) au realizat în or. MALOJAROSLAVEȚ o activitate sectară ilegală c-r similară. Pentru a conduce activitatea lor, în afară de TIUTEAKOV A. D., la ei venea și predicatorul sectant, aflat în ilegalitate, PRUDNIKOV V. ș.a.

La fel și al doilea grup, din care fac parte: PETUHOV F. D., ERMAKOV E. M., LARIONOV A. L., USTINOV M. I., tot din însărcinarea lui TIUTEAKOV A. D. și a altor predicatori sectanți aflați în ilegalitate, au ținut adunări ilegale prelucrându-i pe cei prezenți la ele în spirit antisovietic antimilitarist.

Predicatorul ilegal POJALUEV A. F., fiind unul din membrii activi ai organizației sectanților antimilitariști, după întoarcerea din lagărul de concentrare s-a așezat cu traiul în loc. Strunino, unde a organizat un grup ilegal de sectanți antimilitariști, devenind conducătorul lui. Mai târziu, când și-a schimbat reședința în alt raion, venea periodic în localitatea Strunino pentru a conduce acest grup. Concomitent POJALUEV A. F. pleca pentru a avea întrevederi cu alți membri ai organizației sectanților antimilitariști în orașele Kirjaci, Malojaroslaveț și altele. [...]

S - A DECIS :

Dosarul penal nr. 64, privind acuzarea persoanelor: TIUTEAKOV A. D., POJALUEV A. F., CELOKAEV A. A. și alții, să fie expediat procurorului or. Moscova pentru a deferi cauza justiției Consfătuirii Speciale a NKVD din URSS, care va decide lista acuzațiilor. [...]

LOCT. ȘEFULUI SUBSECT. a VIII-a a SECȚIEI a II-a a UGB
LOCOTENENT al SECURITĂȚII de STAT (Șișkin)

„APROB“ — LOCT. ȘEFULUI SECȚIEI URMĂRIRE PENALĂ a NKVD
din reg. Moscova SERGENT al SECURITĂȚII de STAT (Zaharov)

"СОТРАСЕВ" — ЗАМ НАЧ СЛЕД ЧАСТИ ОБЛ. НКВД МО
СЕРЖАНТ ПОСЛАДСТВ БЕЗОПАСН.

(Заров)

Notă informativă: în cauza dată, conform sentinței Consfătuirii Speciale a NKVD al URSS din 09.06.1939, au fost condamnați la 5 ani de LMC „pentru activitate sectară c/r“ persoanele:

1. Tiuteakov A. D.,	a.n. 1879	arestat la	26.08.1938
2. Pojaluev A. F.,	a.n. 1879	arestat la	26.10.1938
3. Celokaev A. A.,	a.n. 1876	arestat la	21.10.1938
4. Semeșov I. A.,	a.n. 1890	arestat la	19.09.1938
5. Petuhov F. D.,	a.n. 1903	arestat la	22.08.1938
6. Ermakov E. M.,	a.n. 1905	arestat la	11.08.1938
7. Larionov A. L.,	a.n. 1885	arestat la	08.09.1938
8. Varennikova Z. I.,	a.n. 1904	arestată la	20.10.1938
9. Valeastova A. M.,	a.n. 1902	arestată la	20.10.1938
10. Ustinov M. I.,	a.n. 1893	arestat la	22.08.1938

6.9. Notă informativă cu privire la dosarul de arhivă nr. У-12899

ТЮТЯКОВ А.Д., ЧЕЛОКАЕВ А.А., ПОЖАЛУЕВ А.Ф., СЕМЕШОВ И.А.,

TIUTEAKOV A. D., CELOKAEV A. D., POJALUEV A. F., SEMEȘOV I. A., ERMAKOV E. M., LARIONOV A. M., VARENNIKOVA Z. I., VALEASTOVA, PETUHOV, USTINOV sunt acuzați, ca membri ai grupului sectant ilegal antisovietic, că desfășurau o activitate antisovietică (f. dos. 9). Dintre ei TIUTEAKOV, CELOKAEV, POJALUEV, SEMEȘOV și VARENNIKOVA au executat pedeapsa în LMC pentru activitate sectară contrarevoluționară (f. dos. 20, 109). În apartamentele tovarășilor de idei țineau adunări ilegale ale sectei, adunări de rugăciune, la care participau predicatori ilegali, se citeau predici antisovietice. Expuneau calomniile revoluționare cu privire la Puterea Sovietică, au refuzat categoric să-și facă serviciul militar în rândurile ARMȚ. Făceau propagandă antisovietică în rândurile recruților (f. dos. 1-20).

Grupul contrarevoluționar îi unea pe toți sectanții: baptiști, evangheliști, krasnovoroțți, care au format un bloc. S-au înființat celule sectante ilegale, care se subordonau centrului.

Conducătorii acestui grup erau: GOLUBEV V. D., LAVROV D. D. și PRUDNIKOV V., care, fiind prezenți la adunările ilegale, dădeau însărcinarea de a desfășura activitatea sectară și în alte orașe și regiuni ale Uniunii. [...]

Ținând cont de faptul că în depozițiile martorilor e concretizat insuficient timpul și locul agitației antisovietice răspândite de acest grup, prezenta cauză de acuzare a lui TIUTEAKOV ș.a. urmează a fi examinată la Consfătuirea Specială de pe lângă Comisariatul Poporului pentru Afaceri Interne al Uniunii RSS.

Руководителями такой группы являлись: ГОЛУБЕВ В.Д., ЛАВРОВ Д.Д. и ПРУДНИКОВ В., которые при этом на нелегальных собраниях давали задание развернуть сектантскую работу в других группах.

Împutern. oper. al Secretariatului Consfătuirii Speciale
locotenent al securității de stat (Samoilov)
Șeful Sect. Secretariat a Consfătuirii Speciale
locotenent-major al securității de stat (Borovkov)

„SE APROBĂ“ ретизировано время и место проведения данной группой анти-

Șeful Sect. Secretariat a Consfătuirii Speciale a NKVD al URSS ТЮТЯКОВА и
căpitan al securității de stat (Markeev)

"30" aprilie 1939

or. Moscova

О/Упол. Секр-та Особого Совещания
лейтенант госбезопасности: (Самойлов)

Нач. Чтд. Секр-та Особого Совещания
ст. лейтенант госбезопасности: (Боровков)

„СОГЛАСНЫ“

Нач. Секр-та Особого Совещания НКВД СССР
капитан госбезопасности: (Маркеев)

30 апреля 1939 года.

гор. Москва.

6.10. File din dosarul predicatorului comunității de la Krasnâe vorota M. T. Saveliev. La 23 aprilie 1939 a fost condamnat la 5 ani detenție în LMC pentru că „era membru al grupului c/r de sectanți antimilitariști, frecventa adunările ținute ilegal, pleca în or. Saratov pentru a transmite coreligionarilor epistola c/r a lui Șilov, le oferea loc de mas predicatorilor care locuiau ilegal“. În 1956 a fost reabilitat.

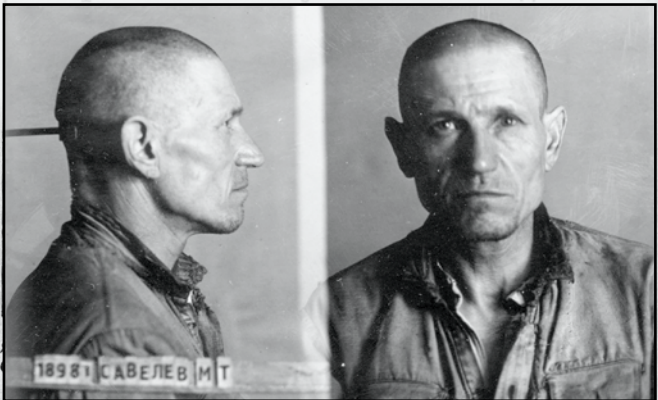
<u>СОВЕРШЕННО СЕКРЕТНО</u>	
АГЕНТУРНОЕ ДОНЕСЕНИЕ	
„10-е“ отделение 2-го отдела ГУГБ НКВД СССР	
<p>„10“ марта 1939г.</p> <p>К делу "Красноворотский очаг" ФАТЕЕВА Степана Степановича и лишь случайно оказался арестованным позднее всех своих единомышленников.</p> <p>2. В антисоветскую работу введен активистом ЧУНЯКОВым Ф.И. Он часто посещал дом ФАТЕЕВА и ЧУНЯКОВым.</p> <p>3. Разработку дела нельзя провести обособленно, тесно был связан и прежде новича, АНФИНОГЕНОВА Павла Григорьевича (Все трое уже отбывают наказание).</p>	<p style="text-align: right;">STRICT SECRET</p> <p style="text-align: center;">RAPORT DE AGENTURĂ</p> <p>САВЕЛЬЕВ Михаил, принадлежал к красноворотскому к.-р. очагу. ФАТЕЕВА Степана Степановича и лишь случайно оказался арестованным позднее всех своих единомышленников.</p> <p>De anexat la dosarul adeptului mișcării „krasnovorotți“ SAVELIEV Mihail.</p> <p>1. SAVELIEV Mihail era membru al focarului contrarevoluționar lichidat al creștinilor-„krasnovortți“ condus de FATEEV Stepan Mihailovici și doar întâmplător a fost arestat mai târziu decât toți tovarășii lui de idei.</p> <p>2. În grupul antisovietic al lui FATEEV SAVELIEV a fost introdus de activistul CIUNEAKOV Fiodor Ivanovici și adesea el era o verigă de legătură dintre FATEEV și CIUNEAKOV. El vizita des locuința lui Fateev, iar apoi se întâlnea cu CIUNEAKOV.</p> <p>3. Cercetarea și întocmirea documentară a cauzei lui SAVELIEV nu poate fi efectuată separat de a persoanelor cu care el avea legături strânse, în primul rând de a lui CIUNEAKOV Fiodor Ivanovici, de a lui ANFINOGHENOV Pavel Mihailovici și de a lui SINENKOV Grigori Feofanovici (toți trei își execută pedeapsa deja).</p>
ОБВИНЯЕТСЯ В ТОМ ЧТО:	
<p>ESTE ACUZAT DE:</p> <p>Era membru al grupului ilegal contrarevoluționar al sectanților antimilitariști. Frecventa adunările ilegale ale sectanților, recruta noi membri în grupul ilegal, pleca în or. Saratov pentru a transmite foi volante revoluționare și totodată oferea loc de mas predicatorilor care locuiau ilegal, adică este acuzat de infracțiunea prevăzută de art. 58 pct. 10 partea I și pct. 11 al CP al RSFSR.</p> <p>SAVELIEV M. T. nu și-a recunoscut vina de a fi membru al grupului c-r sectant, dar este demascată de depozițiile acuzatului Ciuneakov F. I. (f. dos. 63).</p>	<p>участником контрреволюционной нелегальной группы, присутствовал на нелегальных собраниях для вербовки новых участников, выезжал в гор. Саратов для проведения совещаний и одновременно проводившим проповедникам, в нарушение ст.58 п.10 ч.1 и п.11 УК РСФСР.</p> <p>В том, что состоял в сектантах, но освобождается от наказания обвиняемого Чуякова Ф.И. (л.д.63).</p> <p style="text-align: right;">(ВЕРШИНН)</p>
<p>ȘEFUL SECȚIEI DE ANCHETĂ A DIREȚIEI REGIONALE A NKVD DIN RM LOCOTENENT AL SECURITĂȚII DE STAT</p> <p style="text-align: right;">(VERȘININ)</p>	<p style="text-align: right;">(ВЕРШИНН)</p>

Выписка из протокола № 9.
EXTRAS DIN PROCESUL-VERBAL Nr. 9
 al Consfăturii speciale de pe lângă Comisarul Poporului pentru Afaceri Interne al URSS
 din 23 aprilie 1939

S-A AUDIAT: S-A DECIS:

Cauza nr. 66/RM privind acuzarea lui SAVELIEV Mihail Trofimovici, anul nașterii 1898, originar din reg. Saratov, s. Pesceanka, rus, cet. al URSS, fără partid, până la arestare lucra lăcătuș brigadier la depozitul de combustibil al gării feroviare de Vest.

SAVELIEV Mihail Trofimovici, pentru că era membru al grupului contrarevoluționar și pentru propagandă să fie închis în lagărul de muncă corecțională pe un termen de CINCI ani începând de la 29 august 1938.

Нач. Секретариата Особого Совещания при Народном Комиссаре Внутренних Дел

6.11. Cerere de informații de serviciu către împuternicitul Consiliului AR în regiunea Moscova din 6 august 1962 cu privire la mărturisirea de credință a sectanților krasnovorotți

Секретно .

Secret

Следотдел
 6 августа 62
 8/1348

УПОЛНОМОВИТ
 РЕЛИГИОЗНИХ
 СССР ПО
 ТОВ. ЛИШАНКОВ

Secția de anchetă penală
 6 august 1962

ÎMPUTERNICITULUI CONSILIULUI AFACERILOR RELIGIOASE DE PE LÂNGĂ SOVIETUL DE MINIȘTRI AL URSS ÎN or. MOSCOVA ȘI REGIUNEA MOSCOVA

TOV-LUI LIȘANKOV E. E.

В нашем производстве имеются проверенные материалы на группу лиц, являвшихся христианами. Из материалов этой секты выделена группа "красноворотцев - антикоммунистов".

С целью получения информации указанной реакционной группой "красноворотцев - антикоммунистов" зарегистрирована в соответствии с группой и было ли ей разрешено в случае отказа в регистрации.

În cadrul anchetei avem de verificat unele materiale cu privire la persoanele care fac parte din secta creștinilor evanghelici. Din materiale se vede că în anii '20 din secta dată s-a izolat un grup de credincioși, așa-numiții „antimilitariștii krasnovorotți”.

Pentru a căpăta o caracteristică pe cât se poate de completă a acestui grup sectant reacționar, Vă rog să-mi dați o notă informativă, în care să se indice pe scurt esența mărturisirii de credință a „antimilitariștilor krasnovorotți”, să se comunice dacă acest grup a fost înregistrat în conformitate cu legea în vigoare și dacă i s-a permis să țină servicii divine. În caz de refuzat înregistrarea, care au fost cauzele.

ЛОЦ. ШЕФУЛУИ СЕКЦІЕ ДЕ АНЧЕТĂ ПЕНАЛĂ А УКГБ ДЕ ПЕ ЛĂНГĂ СМ АЛ УРСС ДИН or. MOSCOVA ȘI REGIUNEA MOSCOVA

(Borisenkov)

ЗАМ НАЧАЛЬНИКА СЛЕДОТДЕЛА СМ СССР ПО г.МОСКВЕ

6.12. Notă-informativă a Împuternicitului Consiliului AR în or. Moscova și în RM cu privire la creștinii „krasnovorotși“ (antimilitariști)

Secret

În anii douăzeci unii credincioși ai asociațiilor religioase sectante — creștini evanghelici și bap-tiști — promovau concepții pacifiste și se pronunțau cu înflăcărare împotriva serviciului în Armata Roșie, împotriva apărării Patriei Socialiste făcând uz de armă.

În anii 1923 și 1926 la congresele creștinilor evanghelici și la cele ale bap-tiștilor s-au adoptat hotărâri de a servi în Armata Roșie conform dispozițiilor generale.

După congresul al X-lea al UCER și congresul al XXVI-lea al bap-tiștilor, care au avut loc în anul 1926, din asociațiile religioase de la Moscova s-a separat un grup de antimilitariști (pacifiști), care au desfășurat o activitate intensivă în mijlocul coreligionarilor. Acest grup își ținea adunările separat, în general la Moscova, în preajma stației de metrou „Krasnâe vorota“, de aici antimilitariștilor li se și trage denumirea: „krasnovorotși“.

Creștinii-„krasnovorotși“ își răspândeau influența asupra credincioșilor din alte orașe și regiuni ale Uniunii Sovietice.

În fruntea antimilitariștilor se aflau:

Belavin A. A. (a decedat).

Cirikov V. I., în vârstă de peste 80 de ani, locuiește în or. Reazan, nu desfășoară nicio activitate.

Samsakov N. F., are 80 de ani, domiciliază la Moscova, nu este membru al organizației creș-tinilor evanghelici bap-tiști.

Kriucikov K. P., a.n. 1903. Domiciliul: strada Pesceanaia, 18a, bl. 3, ap. 34. Este membru al bisericii din 1922. Până în ultimul timp a fost membru activ al corului comunității de la Moscova a CEB. Actualmente este exclus din membrii CEB pentru activitate rascalnică.

Antimilitariștii Golev S. T. (Reazan), Vanin L. V. (Suhumi) și alții răspândeau printre credincioși astfel de idei: „...dacă e să-ți faci serviciul militar, atunci fără armă“.

Ulterior unii antimilitariști au intrat în comunitățile CEB, o parte au rămas separați.

În ultimul timp Golev S. T. și Kriucikov K. P. s-au încadrat activ în munca „Grupului de iniția-tivă“, în a cărui componență predomină tineretul.

În convorbirile cu Împuternicitul Consiliului Afacerilor Religioase, la 24 februarie și la 30 mai 1962, Kriucikov K. P. a declarat deschis că susține pe deplin toate cerințele înaintate de „Grupul de inițiativă“, că pe fiul său Ghennadi Domnul Însuși l-a îndreptat pe această cale, iar pe urmele fiului mai mare merge și fiul mai mic Iuri:

— Sunt încântat că copiii mei au fost educați anume în acest duh!

Kriucikov n-a negat că în apartamentul lui se aflau pachete cu epistole ale „Grupului de inițiativă“, destinate pentru răspândire prin casele de rugăciune ale creștinilor evanghelici bap-tiști. Dar consideră că metoda, aleasă de „inițiativnici“, de răspândire a epistolelor este incorectă: ar fi trebuit să se înmâneze câte un exemplar fiecărui credincios personal. Kriucikov n-a putut nega nici faptul că în apartamen-tul său poposesc adesea „frați“ sosiți din alte localități, în special, membrii „Grupului de inițiativă“.

Toate acestea ne dau temeiul să facem următoarea concluzie: conducătorii „Grupului de inițiativă“ își trag rădăcinile din trecut, beneficiază de moștenirea creștinilor „krasnovorotși“.

Grupul „antimilitariștilor krasnovorotși“ desfășura o activitate antisovietică, prin urmare el nu pu-tea avea permisiunea organelor de stat pentru a ține adunări de rugăciune și altfel de adunări.

Împuternicitul Consiliului Afacerilor Religioase
în or. Moscova și în regiunea Moscova —

Lișankov

9/08/1962

**Documente de arhivă ale Uniunii Baptiste de Nord
(or. Leningrad, anii 1919-1938)**

**6.13. Scrisoarea prezbiterului comunității de la Petrograd, I. N. Șilov,
adresată Președintelui CCP, tov. Lenin V. I., or. Petrograd, 1919**

Stimate Vladimir Ilici!

Mai întâi de toate îmi cer scuze că Vă deranjez cu scrisoarea mea, căci știu că sunteți un om foarte preocupat de numeroase treburi curente. Totodată însă trag nădejde că Veți acorda timp examinării acestei scrisori. Iată despre ce e vorba. La mine au venit și vin membrii comunităților Creștinilor evanghelici bapțiști cu plângeri împotriva acțiunilor nedrepte și violenței de tot felul din partea autorităților locale, acțiuni ce vin în contradicție cu legea de bază, constituția, și cu decretul Consiliului Comisarilor Poporului, promulgat la 4 ianuarie anul curent.

Noi, bapțiștii, am fost persecutați întotdeauna de guvernul țarist și de preoțime pentru credința în Dumnezeu cel viu, care ne-a creat pe noi, a creat cerul și pământul și tot ce este pe ele, și pentru că am demascat și demascăm falsitatea învățaturii ortodoxe în predicile și în literatura noastră. Noi am atras și atragem atenția oamenilor asupra faptului că icoanele nu sunt Dumnezeu, că nu trebuie să ne închinăm la ele și că niciun fel de moaște nu există decât cele false. Acum, după ce am scăpat de un asemenea guvern, care le-a pricinuit mult rău credincioșilor eterodocși, suntem expuși iarăși la tot felul de persecuții și oprimări deja nu din partea guvernului ultrareacționar, ci din partea guvernului socialist, ceea ce n-ar trebui să fie. Iată câteva cazuri. Fratele nostru Horev Ivan Mihailovici, matroz, depuse cerere către tribunalul popular cu privire la refuzul de a servi în armată din motive de conștiință și, în baza decretului din 4 ianuarie 1919, prin hotărârea judecătorei populare, a fost scutit de serviciul militar, acesta fiind substituit cu lucrări civile de utilitate publică. Însă până acum hotărârea judecătorei populare n-a fost executată.

Autoritățile ne spun că judecătoria populară nu avea dreptul să elibereze militarii, că decretul nu este corect etc. Mulți frați îmi declară că nu mai pot rămâne în unitatea militară și sunt gata mai curând să fie împușcați (după cum sunt amenințați de autoritățile militare), decât să rămână și să facă serviciul în armată contrar cugetului. La 30 noiembrie același frate Horev a fost arestat și ținut închis 7 zile pentru că își invita tovarășii la adunarea creștină și le vestea cuvintele lui Dumnezeu. Acest caz mărturisește iarăși că prin arestarea lui Horev a fost încălcată legea de bază, constituția, care garantează libertatea deplină a propagandei religioase și antireligioase. Și când m-am adresat locțiitorului secției de procedură judiciară, tov. Murzin, cu privire la eliberarea cetățeanului Horev și i-am înmănat mandatul din partea Consiliului Unit al comunităților și grupurilor religioase, dumnealui, luându-l și citindu-l fugitiv, l-a pus în sertarul mesei. Eu i-am spus:

„E mandatul meu“. El mi-a răspuns: „Vom avea nevoie de el“ și l-a aruncat pe masă, nedorind să mi-l dea în mână și nedorind să discute cu mine. Am rămas uimit de atitudinea dumnealui. Așa ceva n-am văzut nici la jandarmi, nici la copoii guvernului răsturnat. În cazărmile Novomorsk (astfel mai era numită pe atunci Școala de navigație în imersiune de la Petrograd — *Nota trad.*) sunt 6 frați matrozi care au și ei certificate de eliberare emise de judecătoria populară, dar sunt reținuți contrar legilor existente și expuși batjocurilor și oprimărilor de tot felul. Însă aflarea lor printre matrozi n-a rămas fără consecințe: tovarășii lor, văzând viața curată și de o înaltă moralitate a fraților noștri, încep să vină la adunările credincioșilor, unde găsesc adevărul.

Există încălcări și din partea judecătorilor populari, care iau hotărâri și îi trimit pe credincioși pe linia întâi a frontului ca sanitari etc., deși decretul nu le oferă judecătorilor populari un asemenea drept.

...În războiul civil au fost împușcați câțiva frați de-ai noștri atât de albgardiști, cât și de armata sovietică. În timpul atacului albgardiștilor asupra Petrogradului guvernul estonian a împușcat șase persoane pentru refuzul de a îndeplini serviciul militar. Toate aceste cazuri dovedesc că nu putem participa, nici direct, nici indirect, la niciun război. Și niciun fel de violență, nici chiar moartea nu ne poate sili să renunțăm la convingerile pe care le avem potrivit Evangheliei Domnului nostru Isus Hristos. Avem frați care au fost condamnați de către guvernul răsturnat la munci silnice pentru refuzul de a servi în armată, dar în timpul revoluției au fost eliberați. Și chiar având la mână actul de eliberare de serviciul militar, ei sunt iarăși recrutați. Până la revoluție eu am stat la închisoarea din orașul Abo. O știu toți matrozii

de pe pozițiile Aboelond-Ghiser. Și declar că noi, care am îndurat în trecut tot felul de suferințe, nu ne putem trăda convingerile. Noi dorim să rămânem credincioși Domnului nostru până la moarte și credem că legile emise de Dumneavoastră sunt nu pentru a fi încălcate, ci pentru a fi traduse în viață. Vă rog, în numele tuturor credincioșilor, să le amintiți încă o dată tuturor autorităților să nu încalce legile în vigoare și să nu facă uz de tot felul de oprimări. În numele credincioșilor Regiunii de Nord, mă adresez Dumneavoastră cu rugămintea de a le permite predicatorilor noștri să călătorească liber, ca și propagandiștii antireligioși, lucru pentru care Îi vom fi recunoscători Domnului și Dumneavoastră, știind că în timpul de față Vă aflați în mâinile Domnului și că El Își înfăptuiește, prin Dumneavoastră, judecata asupra tuturor celor ce au încălcat legile Lui sfinte și nu s-au supus adevărului Lui. Un lucru doar vreau să Vă spun: vedeți să nu vi se îngâmfe inima ca și lui Nebucadnețar, care, după ce s-a ridicat împotriva Celui Preaînalt, a fost doborât și se hrănea cu iarbă. Nu vreau să vă lingușesc, eu vorbesc sincer și fără prefăcătorie, așa cum înțeleg. Sper că această scrisoare va fi examinată de Dumneavoastră și vor fi luate toate măsurile de înlăturare a tuturor confuziilor. Rămân în speranța la un răspuns pozitiv la scrisoarea mea“ (Revista „Источник из Камня“ [„Izvor din piatră“], 1919).

Notă informativă: HOREV Ivan Mihailovici (1892-1940), evanghelist al comunității baptiștilor de la Lenin-grad, arestat la 14.10.1938, condamnat la 5 ani LMC. A decedat în lagărul din or. Tavda, reg. Sverdlovsk.

6.14. STATUTUL UNIUNII COMUNITĂȚILOR CEB din REGIUNEA DE NORD, organizată la Congresul reprezentanților Comunităților de Nord ale Baptiștilor (Petrograd, 1-4 martie 1922)

I. SCOPUL

UNIUNEA COMUNITĂȚILOR CREȘTINILOR EVANGHELICI BAPTIȘTI DIN REGIUNEA DE NORD este o asociație de biserici locale, numite Comunități, înființate cu eforturile comune ale credincioșilor pe principiile indicate în Cuvântul lui Dumnezeu spre împlinirea poruncii Domnului Isus Hristos. Uniunea are scopul:

1) Să predice Evanghelia la orice făptură (Marc. 16: 15). 2) Să explice poporului adevărurile evanghelice, să lupte cu superstițiile și cu ignoranța spirituală, să contribuie și la iluminarea intelectuală. 3) Să contribuie prin toate mijloacele posibile la ridicarea nivelului vieții spirituale, la unitatea atât a Comunităților, cât și a credincioșilor aparte. 4) Să contribuie la orice servește drept manifestare a dragostei frățești, realizată atât prin susținerea reciprocă spirituală, cât și prin cea materială.

II. MIJLOACELE DE REALIZARE ȘI DREPTURILE UNIUNII

Scopurile sus-menționate ale UNIUNII CR. EV. BAPTIȘTI din REGIUNEA DE NORD se realizează prin toate mijloacele care nu vin în contradicție cu duhul Evangheliei: 1) A trimite pretutindeni, unde găsește de cuviință, vestitori (predicatori populari). 2) A trimite în Comunități, la rugămintea acestora sau cu acordul lor, predicatori pentru a munci în mijlocul lor un anumit termen. 3) A distribui Sf. Scriptură, tot felul de lucrări tipărite, culegeri muzicale cu note cu orientare spiritual-morală și de iluminare creștină. 4) A organiza cursuri de predicatori, de dirijori de cor și alte cursuri cu caracter spiritual sau școli de pregătire a lucrătorilor duhovnicești. 5) A organiza Congrese de afaceri, organizatorice, precum și de zidire spirituală, adică dedicate exclusiv problemelor de aprofundare a înțelegerii Sf. Scripturi și de ridicare a nivelului vieții spirituale. 6) În cazul abaterii de la adevărurile evanghelice, care îi unesc pe toți Baptiștii, sau în cazul comportării nedemne a membrilor Comunității, fiind tolerați de aceasta sau de conducătorii ei, Uniunea se convinge de veridicitatea faptului și are dreptul de a lua toate măsurile convenite spre însănătoșirea Comunității. 7) Poartă grijă materială și spirituală de orfani, văduve și invalizi, îndeosebi, de cei care și-au pierdut capacitatea de muncă în câmpul lui Dumnezeu și de familiile lor, precum și de toți cei ce au suferit de pe urma calamităților naturale și sociale.

III. COMPONENTA UNIUNII

1) În componența Uniunii pot intra Comunitățile care au peste 15 membri, recunoscute de sine stătătoare (adică nu Secții ale Comunității locale, pe lângă care s-au înființat), având cel puțin conducători neordinati, și care să se supună influenței Cuvântului lui Dumnezeu în tot ceea ce privește zidirea Bisericii.

2) Congresul regional poate exclude din componența Uniunii Comunitatea, recunoscută (din anumite cauze) nedemnă de a rămâne în componența ei, numai cu două treimi din numărul total de voturi.

IV. MIJLOACELE UNIUNII

Mijloacele Uniunii sunt alcătuite din donațiile benevole ale Comunităților în bani sau în natură pentru scopurile Uniunii.

V. CONDUCEREA UNIUNII

1) Toate problemele Congresului se rezolvă la adunarea de obște prin majoritatea de voturi. 2) Pentru conducerea Uniunii Congresul alege din rândurile sale următoarele persoane: președintele, ajutorul lui (locțiitorul) și doi membri ai Consiliului, secretarul și casierul. De fapt, anume aceste persoane formează Consiliul Uniunii, care administrează toate problemele până la următorul Congres. 3) Congresul este convocat de Consiliu nu mai rar de o dată pe an.

Din lipsa de ștampilă unională se aplică ștampila comunității

MEMBRII COLEGIULUI: (semnătura)

În locul Secretarului (semnătura)

UNIUNEA CREȘTINILOR EVANGHELICI BAPTIȘTI DIN REGIUNEA DE NORD

Petrograd, Ins. Vas., lin. 24, bl. 11.

(ASFR, fond 393, inv. 43a, dos. 1776, f. 99)

6.15. Stenograma ședinței congresului Regiunii de Nord a UBR (or. Petrograd, 2-3 martie 1922)

La Congres au venit reprezentanți: din partea Colegiului Consiliului Uniunii Bapțiștilor din Rusia — I. N. ȘILOV și M. D. TIMOȘENKO. Din partea Comunităților de la Petrograd: din cea rusă — I. S. GRUȘENKOV, M. N. IASNOVSKAIA, A. P. PETROV, E. G. ALEKSANDROVA, I. M. HOREV și I. Ia. URLAUB; din cea letonă — J. K. ZEMSARAI; din comunitatea nemțească — ȘMIDT; din cea estoniană — I. S. KAZIK; din partea Uniunii Comunităților Letone a Bapțiștilor din gub. Novgorod — A. I. KLAUPIK; din Comunitățile locale: de la Gatcina — V. G. MELIS, de la Toropeț — A. L. KOCIURA, de la Iamburg — E. K. IVANOV și de la Staraia Russa — B. I. GORNIK; predicatorul Uniunii Bapțiștilor din Rusia A. A. IAUHEAINEN și predicatorul Secției Regiunii de Nord G. M. MAKKONEN.

Congresul a fost deschis la ora 11 de fratele ȘILOV, la a cărui propunere cei adunați cântă imnul: „Мы бодрей на жизненном пути пойдем“ („Mai vioi pe calea vieții să pășim“), după care cer în rugăciune de la Domnul binecuvântare pentru lucrările Congresului. Fratele Șilov a dat citire numerelor celor 18 persoane sosite la congres, tuturor li s-a oferit dreptul de vot deliberativ. Organizarea congresului dat a fost permisă prin autorizația nr. 1396 din 15 februarie 1922 de la Secția de Administrare a Comitetului executiv gubernial Petrograd. Luând în considerație faptul că din cele șapte gubernii, din care se plănuia să se organizeze Regiunea de Nord a Uniunii Bapțiștilor din Rusia, au venit la congres reprezentanții din majoritatea Comunităților guberniilor: Petrograd, Novgorod, Pskov și Oloneț, Congresul, în unanimitate, se consideră împuternicit să se numească regional și a hotărât să-și înceapă lucrările. Este aleasă o Comisie pentru numărarea voturilor în timpul alegerii Prezidiului Congresului, în care au intrat frații: Petrov și Gornik. S-a hotărât să se aleagă Prezidiul, Președintele și locțiitorul prin vot secret, iar secretarul să fie ales prin vot deschis.

Prin majoritatea voturilor au fost aleși: Președinte al congresului — fr. Șilov și tovarăș al Președintelui — fr. Timoșenko. Secretar a fost ales fr. Gornik.

PRIMA ZI A CONGRESULUI

S-A AUDIAT: 1. Raportul împuternicitului și membrului Colegiului Congresului Bapțiștilor din Rusia, fratele Șilov, cu privire la convocarea Congresului.

S-A DECIS: Văzând din raportul fratelui Șilov că deja în 1918 se făcuse încercarea de a începe o muncă organizată în Regiunea de nord din jurul Petrogradului, Congresul dat hotărâște unanim să salute inițiatorii convocării lui și să reia activitatea duhovnicească în regiunea dată spre evanghelizarea ținutului și organizarea comunităților ce vor apărea, invitând la o muncă prietenoasă toate comunitățile

și grupurile baptiste din regiune indiferent de naționalitate. Ridicându-se în picioare, participanții la congres și-au exprimat astfel mulțumirea față de frații inițiatori pentru convocarea Congresului dat.

S-A AUDIAT: 2. Despre munca de evanghelizare. Fratele Șilov elucidează problema, atrăgând atenția celor prezenți asupra necesității arzătoare de a începe munca organizată de evanghelizare în Regiunea de Nord, și citește regulamentul cu privire la Uniunile locale ale Baptiștilor.

S-A DECIS: După o deliberare detaliată a problemei evanghelizării, spre împlinirea poruncii Domnului „Duceți-vă și faceți ucenici...” (Mat. 28: 19), congresul de față hotărăște să le propună tuturor, atât Comunităților, cât și celorlalți credincioși din regiune, să nu limiteze lucrarea de evanghelizare doar la trimiterea permanentă a câtorva evangheliști regionali, ci să se îngrijească la timp ca:

1) bisericile să răspândească Evanghelia în localitățile din apropiere, antrenând, pe măsura puterilor, toți membrii în această lucrare și

2) pe calea discuțiilor personale, a editării și răspândirii literaturii duhovnicești și prin alte mijloace să contribuie la succesul pătrunderii Cuvântului lui Dumnezeu în masele largi ale populației.

A însărcina conducerea Uniunii să folosească toate mijloacele pentru realizarea tezelor plănuite, precum și să elaboreze și să trimită prin Comunități un apel la munca cu sârguință.

S-A AUDIAT: 3. Despre atitudinea față de Organul central al Uniunii Baptiștilor din Rusia.

S-A DECIS: După discuții multilaterale, Congresul Regiunii de Nord (guberniile: Petrograd, Novgorod, Pskov și Oloneț) a Uniunii Baptiștilor din Rusia, plănuind să-și lărgască Uniunea Regiunii de Nord din contul celorlalte trei gubernii — Arhanghelsk, Vologda și Cerepoveț —, a hotărât să acționeze în deplină armonie cu Organul central — Uniunea Baptiștilor din Rusia — în baza regulamentului cu privire la asociațiile locale ale Comunităților, adoptat de Congresul Baptiștilor din Rusia care a avut loc la Moscova între 30 octombrie și 8 noiembrie 1921 (rezoluția a fost aprobată prin majoritatea de voturi, cu patru abțineri).

S-A AUDIAT: 4. Despre aderarea altor națiuni la Uniunea Regională de Nord: estoni, letoni, finlandezi, nemți etc.

Frații: Zemsarais, Șmidt și Kazik, ca reprezentanți ai Comunităților: letonă, nemțească și estoniană de la Petrograd, precum și fratele Melis, în numele finlandezilor din raionul Gatcina, își exprimă acordul deplin de a-și alipi comunitățile la Uniunea Regională de Nord a Baptiștilor.

Fratele Klaupik a declarat că el nu este împuternicit de Uniunea Comunităților letone din gub. Novgorod, care l-a delegat la congres, să decidă asupra problemei alăturării la Uniunea Regională de Nord.

S-A DECIS: Ținând seama de scopul comun al tuturor Creștinilor Evanghelicilor Baptiști (indiferent de naționalitate), și anume — predicarea veștii bune a mântuirii pentru lumea ce piere în păcate și orânduirea casei lui Dumnezeu —, în legătură cu acordul reprezentanților prezenți din partea letonilor, nemților, finlandezilor și estonienilor de a se alătura la congresul regional, după dezbateri ținute sub toate aspectele, Congresul regional de Nord decide: pentru atingerea cât mai curând a acestui scop, să se recunoască oportună afilierea celorlalte Comunități menționate mai sus și ale altor naționalități, care intră în regiunea dată, și să se dea însărcinare conducerii alese să întreprindă pași corespunzători în această direcție spre împlinirea cât mai curând a dorinței comune. [...]

S-A AUDIAT: 5. Dări de seamă din regiuni: despre viața și activitatea Comunităților și lucrătorilor Creștinilor Evanghelicilor Baptiști. În calitate de raportori au participat frații: Kociura, Makkonen, Klaupik, Ivanov, Melis, Iauheainen, Șmidt, Zemsarais, Kazik, Gornik și Șilov.

S-A DECIS: După audierea rapoartelor din regiuni, menționând, pe de o parte, toate greutățile provocate de împrejurările timpului în care trăim și, pe de alta, setea arzătoare de pretutindeni de a asculta cuvântul lui Dumnezeu și trezirea multora la o viață nouă, precum și tendința credincioșilor spre aprofundarea vieții duhovnicești, Congresul Regional a scos în evidență părerea generală cum că numai în mod organizat, într-o legătură strânsă a tuturor Comunităților Baptiste din Ținutul de nord e posibilă, pe viitor, o muncă rodnică și sănătoasă pentru Domnul. De aceea a luat hotărârea: să însărcineze con-

ducerea Congresului regional să dea o atenție deosebită localităților în care lucrarea lui Dumnezeu abia începe, trimițând încolo lucrătorii de care este nevoie și aprovizionându-i cu mijloacele necesare. De asemenea s-a hotărât să se contribuie prin toate mijloacele posibile la propășirea activității în regiunile mai prospere și să se evanghelizeze localitățile unde nu s-a predicat încă Evanghelia.

S-A AUDIAT: 6. Despre atitudinea față de manifestările anormale de pentecostalism în viața Comunităților ș.a.

S-A DECIS: Observând că în Comunitățile Baptiștilor se strecoară învățături îmbibate de duhul răătăcirii, care influențează în mod nimicitor asupra stării duhovnicești a membrilor Comunităților și care se manifestă prin strigăte anormale, căderi pe podea, cu scuturarea corpului etc., explicate prin acțiunea Duhului Sfânt, Congresul regional propune conducerii Congresului să avertizeze toate Comunitățile locale cu privire la astfel de fenomene anormale, propunându-le să primească predicatorii necunoscuți numai dacă au un certificat convenit de la conducerea Uniunii regionale sau a Uniunii Baptiștilor din Rusia. [...]

Conducerea aleasă (frații: Șilov, Șmidt și Petrov) îngenunchează, iar ceilalți participanți la Congres, ridicându-se în picioare, se roagă ca Dumnezeu să binecuvânteze activitatea Uniunii regionale nou-formate. Apoi participanții cântă imnul „ЗА ЕВАНГЕЛІЙСКУЮ БЕРУ” („NOI LUPTĂM PENTRU CREDINȚĂ...“).

Congresul a fost încheiat la ora 18 pe data de 3 martie 1922 cu rugăciune.

PREȘEDINTELE CONGRESULUI	—	I. N. ȘILOV
TOVARĂȘUL Președintelui	—	M. D. TIMOȘENKO
Secretar	—	B. GORNIK

(ASFR, fond 393, inv. 43a, dos. 1776, f. 102-103)

6.16. Scrisoarea lui I. N. Șilov din exil, 1936

„Descifrarea Epistolei contrarevoluționare a sectantului activ — prezbiter al bisericii baptiste, care se află în deportare — Șilov” (din dosarul de anchetă penală nr. 2306 al lui M. T. Saveliev).

Despre starea Bisericii lui Dumnezeu și ieșirea din situația în care se află

„Pentru ce mă lași să văd nelegiuirea, și Te uiți la nedreptate? Asuprirea și silnicia se fac sub ochii mei, se nasc certuri, și se stârnește gâlceavă”.

Habacuc 1: 3

„Ajută-ne, Dumnezeul mântuirii noastre, pentru slava Numelui Tău! Izbăvește-ne, și iartă-ne păcatele, pentru Numele Tău! Pentru ce să zică neamurile: «Unde este Dumnezeul lor?» Să se știe, înaintea ochilor noștri, printre neamuri, că Tu răzbuni sângele vărsat al robilor Tăi!”

Psalmul 79: 9-10

Toți copiii lui Dumnezeu sinceri și devotați Lui, gemând din cauza stării de plâns a ogorului lui Dumnezeu (poporul Său — 1 Cor. 3: 9), din cauza stării de sărăcie a inimilor credincioșilor, așteaptă cu durere înnoirea duhovnicească. Urmărind triumful celor răi, văzând în tot ceea ce face satana, pe de o parte, o încurajare a celor răi de a-L nega, de a-L huli și batjocori pe Dumnezeu și, pe de altă parte, o împotrivire înverșunată față de cei credincioși, care-L mărturisesc și Îl preamăresc pe Hristos, urmașii credincioși ai Domnului se chinuiesc zi și noapte în sufletele lor neprihănite: „Căci neprihănitul acesta, care locuia în mijlocul lor, își chinuia în toate zilele sufletul lui neprihănit, din pricina celor ce vedea și

auzea din faptele lor nelegiuite“ (2 Pet. 2: 8); își ridică ochii spre munți (Ps. 121: 1) și strigă: „Doamne, ce vrei să faci?“

Răspunsul este următorul: e nevoie de curățarea și de sfințirea minții și a inimii creștinilor, de înălțarea veșmintelor cu Sângele lui Isus Hristos și de îndreptarea tuturor gândurilor inimii spre Cuvântul lui Dumnezeu.

Trebuie să ne oprim din calea sărăcirii, să privim în jur, să ne recunoaștem toate păcatele, greșelile și, ca o consecință a lor, dezonoarea în care ne aflăm, să recunoaștem tot cu ce L-am mâniat pe Domnul și să ne pocăim sincer, să ne eliberăm cu hotărâre de toate influențele din exterior și să ne îndreptăm toate eforturile spre unirea tuturor credincioșilor într-un unic organism viu, în trupul lui Hristos.

Pentru atingerea acestui scop mare și sfânt, noi, credincioșii trebuie să ne ascundem cu trupul în K....., cu sufletul — în scorburile stâncilor, în Hristos: „*Du-te, poporul meu, intră în odaia ta, și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia*“ (Is. 26: 20).

În timpul de față aceasta este calea cea dreaptă și unică a lui Hristos, altă cale nu există.

Unul dintre mijloacele principale pentru învierea credincioșilor este rugăciunea (Est. 4: 1-16; Hab. cap. 3): „Ah! Doamne, să ia aminte urechea Ta la rugăciunea... robilor Tăi, care vor să se teamă de Numele Tău...“ (Neem. 1: 11);

Rugăciunea în taină, după ușa încuiată: „Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti“ (Mat. 6: 6);

Rugăciunea în grup: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor“ (Mat. 18: 20);

Rugăciunea prin învoire: „Vă mai spun... că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri“ (Mat. 18: 19);

Rugăciunea ascultată (Ioan 15: 7-8, 16-18; Fapt. 12: 5-9);

Rugăciunea cu statornicie: trebuie să ne rugăm așa, ca gemetele noastre să se ridice zi și noapte către Dumnezeu (Luc. 18: 1-8).

Să-L rugăm pe Dumnezeul triunic să ne înflăcăreze inimile de dragoste față de El și de dragoste reciprocă între noi, să-i aducă pe toți credincioșii la unitatea duhului și a vieții prin legătura păcii:

„*Doamne, fă inimile credincioșilor un adevărat templu al lui Dumnezeu și pe ei înșiși — o adevărată biserică a Ta (1 Cor. 3: 16; 1 Pet. 2: 5).*

Dăruiește-le tuturor credincioșilor un duh de înțelepciune, de tărie și de putere spre a-Ți sluji și a trăi după legea Ta.

Îndeamnă inimile credincioșilor să jertfească mijloace materiale pentru lucrarea Ta și pentru a-i ajuta pe cei întemnițați (1 Cor. 16: 1-4, 13; Evr. 13: 3).

Doamne, apără-i pe credincioși de prigonitori!

Doamne, eliberează-i pe întemnițații lui Hristos. Pune-i în fruntea turmei pe vechii păstori adevărați, care nu pot niciodată în niciun fel de împrejurări ale slujirii să fie necredincioși, părăsind turma, ci sunt gata să-și dea viața pentru oi (Ioan 10: 11-12; Fapt. 20: 28; 1 Pet. 5: 1-3).

Doamne, izbăvește-i pe credincioși de muncă în zilele sărbătorilor creștine.

Doamne, dăruiește o pocăință ca în zilele Ninivei (Iona 3: 5-9);

dăruiește o cârmuire a celor drepti (Exod. 2: 23-24; Prov. 28: 28; Is. 49: 8-26).

Evr. 13: 1-3; Mat. 25: 35-36.“

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin; și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos... Fraților, rugați-vă pentru noi. Spuneți sănătate tuturor fraților cu o sărutare sfântă. În Domnul vă rog fierbinte ca epistola aceasta să fie citită tuturor fraților. Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi cu toți! Amin“ (1 Tes. 5: 23-28)

(Textul rugăciunii este primit din Leningrad de la Izmailov Aleksei Prokopievici.

A fost confiscat în timpul percheziției la 2 noiembrie 1937.)

Copia scrisorii e certificată:

ÎMPUTERNICITUL OPERATIV AL SUBSECȚIEI a VIII-a
A SECȚIEI a IV-a a UGB A UNKVD din RM — HOHLOV
(semnătura)

**6.17. „AMINTIRILE UNUI PRIGONIT PENTRU DREPTATE“. A. P. Petrov
Din revista „Свет к просвещению“ („Lumină spre luminare“). 1936-1937**

Autorul acestor „Amintiri“, A. P. Petrov, s-a întors la Domnul în anul 1912. Până în 1921 a locuit în America. În 1922 A. P. Petrov, fiind prezbiter, a participat la congresul de constituire a Uniunii Baptiste de Nord. În 1926 toți membrii conducerii Uniunii Baptiste de Nord au fost arestați. În 1927 ei au fost exilați pe un termen de trei ani pe insulele Solovki (SLON).

PERCHEZIȚIE ÎN APARTAMENT. 30 NOIEMBRIE 1926

La ora unu după miezul nopții zornăi strident soneria trezindu-ne pe toți. Inima îmi presimțea ceva rău. Îmbrăcându-mă fără grabă, mă apropiam de ușă. Între timp soneria nu înceta să sune.

— Cine-i? — întrebai.

— Deschideți, e administratorul blocului!

Am recunoscut vocea administratorului. Deschizând ușa, văzui următorul tablou: lângă ușă, pe odihna scării stătea, fâstâcit, administratorul, în spatele lui erau: loțiitorul anchetatorului de la GPU (tov. Graciov), un tânăr de la secția secretă, un ostaș al Armatei Roșii cu arma și portarul.

Administratorul ceru învoirea să intre în apartament. Mi-am dat seama îndată ce se întâmplă și zisei: „Poftim, intrați, pe cunoscuți sunt bucuros să-i primesc oricând, chiar și noaptea“.

Tot grupul a intrat în antru. Încuind ușa după sine, Graciov scoase ordinul șefului GPU și mi-l prezentă. În el era scris: „Să se facă percheziție în apartamentul lui A. P. Petrov și el să fie arestat, dacă va fi necesar“.

După ce am citit documentul, i l-am întors lui Graciov, care mi-a comunicat: „Acum sunteți arestat“. „Minunat, mă sun“ — i-am răspuns.

„Arăta-ți-ne biroul Dumneavoastră“ — zise Graciov. Soldatul cu arma a rămas în antru lângă ușă, iar eu am pornit înaintea „oaspeților“ spre birou. Graciov a examinat atent biroul, dar nu s-a atins de nimic. Apoi zise: „Unde păstrați scrisorile de peste hotare?“

Am luat de pe etajeră un teanc mare de scrisori și l-am pus pe masă. Apoi Graciov a început să examineze biblioteca mea. Aju-torul lui și portarul au intrat în dormitor, au deschis cuferele, lăzile, au examinat totul minuțios, dar n-au luat nimic. Graciov m-a întrebat dacă am armă.

— Dumneavoastră cunoașteți bine convingerile mele, i-am răspuns. Un creștin nu poate lua arma în mână, deoarece Hristos a spus: „Toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri“.

— Ei, voi numai ziceți așa, dar tot luați arma când vă este greu.

Soția mea și sora ei se speriaseră de-a binelea. S-au trezit și copiii, dar stăteau liniștiți, nu plâneau. Percheziția a durat vreo trei ore. Scotocind totul și peste tot, ei n-au găsit nimic, deoarece la noi într-adevăr nu era nimic.

După percheziție s-au adunat toți în biroul meu și s-au așezat la masă. A fost întocmit și semnat actul de percheziție. Graciov telefonă la direcția GPU ca să i se trimită un automobil. Peste câteva minute intră șoferul și comunică că automobilul e la scară. Graciov îmi dădu o citație pentru a mă prezenta, pe data de 7 decembrie la ora 6 după masă, pe strada Gorohovaia la GPU la secția secretă. Apoi și-au cerut scuze pentru supărarea ce ne-au făcut-o, și-au luat rămas bun și au ieșit.

După plecarea lor ne-am adunat în odaia mea și i-am mulțumit Domnului că de data aceasta totul s-a sfârșit cu bine. L-am sunat pe fratele Șilov I. N., Președintele Uniunii Baptiste de Nord. Probabil, încă nu dormea, căci luă foarte curând receptorul. L-am întrebat: „Totul e în ordine?“

— Da, în ordine. Numai că la mine au fost acum oaspeți de la GPU, au făcut percheziție, au luat co-respondența, mi-au înmănat o citație ca să mă prezint pe 7 decembrie la secția secretă a GPU.

La stânga — I. N. Șilov. La dreapta — A. P. Petrov

I-am spus că au fost și la mine oaspeți și au plecat adineauri. Ne-am urat noapte bună unul altuia și ne-am culcat, încredințând totul în mâinile Domnului.

Dis-de-diminează am plecat la cancelaria Casei Evangheliei. Tot acolo locuia fratele Șilov. Ne-am istorisit unul altuia despre percheziția din timpul nopții. De la el au fost confiscate scrisori și procesele-verbale ale sfatului frățesc al comunității și ale consfătuirilor Uniunii Baptiste de Nord. Presimțeam că ni se pregătește ceva neplăcut.

Seara am adunat consiliul fraților și am făcut o dare de seamă cu privire la percheziția din timpul nopții și la arestarea corespondenței noastre. Din imprudență și încredere față de membrii consiliului, eu le-am povestit că Domnul a păstrat o scrisoare în timpul percheziției. N-am putut bănui nicidecum că unul dintre membrii consiliului frățesc era colaborator al GPU. El denunța tot ceea ce se hotăra la consiliu, în biserică, dădea informații exacte cu privire la predicatori, denunța cine și ce vorbea despre Puterea sovietică etc.

Acest „frate“ venise la Leningrad din îndepărtata Siberie, adusesse o referință exemplară cu privire la sine și de aceea comunitatea l-a primit în rândurile membrilor fără a-l pune la încercare, iar noi l-am ales chiar predicator pentru Uniunea de Nord, stabilindu-i o remunerație.

La puțin timp după primirea lui ca membru am primit o citație pentru a mă prezenta la secția secretă a GPU la anchetatorul Makarov. Când am venit, Makarov începu să discute foarte binevoitor, mă rugă să iau loc în fotoliu la masa lui de scris, aduse din odaia de alături un dosar voluminos și mă întrebă cu amabilitate despre noul nostru frate: cine e, de unde, îl cunosc sau nu și ce pot spune despre el.

Îi răspunsei că nu am niciun fel de informații despre omul acesta. Makarov o porni din altă parte. Mă întrebă care este profesia mea de bază. I-am răspuns că sunt mecanic, strungar de precizie, adică sculier.

— Dar spuneți-mi, cetățene Petrov, ce leafă primiți pentru munca dumneavoastră duhovnicească?

— Actualmente nu primesc nimic — îi răspunsei.

— Nu e normal, tovarășe Petrov. Cu specialitatea dumneavoastră și cunoscând limba engleză, să trăiți în sărăcie? La noi ați putea câștiga bani grei. Lăsați această prostie, Biblia dumneavoastră, intrați în serviciu la noi, o să vă scriem o recomandatie bună și o să vă dăm loc de muncă. Doar îndurați foame.

Am început să obiectez spunând că Biblia este pentru mine izvorul fericirii și scopul vieții. [...] Deși Makarov nu avea plăcere să asculte mărturia mea, totuși nu m-a întrerupt, ci doar zâmbea ironic din când în când. În sfârșit, zise:

— Cetățene Petrov, noi nu vom putea găsi limbă comună, nici dumneavoastră n-o să mă convingeți pe mine, nici eu pe dumneavoastră. Dar, ca un om onest, trebuie să ne ajutați. Știți că în comunitățile dumneavoastră sunt tot felul de oameni, din orice clase sociale și de orice situație și dumneavoastră îi primiți pe toți, oricine ar dori să fie membru. Totul este bine, dar în comunitățile dumneavoastră pot pătrunde dușmani ai Puterii sovietice, contrarevoluționari, ei pot să-și facă afacerile lor tenebroase, sub masca demurii voastre. Puteți da garanție pentru fiecare membru al comunității dumneavoastră că e un om loial și că nu va desfășura o activitate ilegală împotriva Puterii sovietice?

— Tovarășe Makarov, — am început eu — ați spus că la noi pot pătrunde elemente contrarevoluționare, dar la noi nu este loc pentru astfel de persoane, pentru că noi, în baza Cuvântului lui Dumnezeu, suntem loiali față de orice guvern pe care îl îngăduie Dumnezeu în țară. Noi nu putem să ne ridicăm cu arma în mână împotriva puterii, oricare ar fi ea. Ne rugăm pentru fiecare putere de stat. A fost în Rusia domnia dinastiei Romanov, o domnie puternică, dar Dumnezeu a cântărit-o în cumpăna Sa, ca și pe împărăția lui Belșatar, și a fost găsită foarte ușoară, așa că într-un timp foarte scurt tot ce fusese zidit a fost distrus. Și noi anume așa înțelegem: orice putere în țară este îngăduită de Dumnezeu. În comunitățile noastre nu pot fi contrarevoluționari. Noi urmărim cu minuțiozitate, dacă cineva dintre membri începe să facă propagandă împotriva puterii de stat, căutăm să-l oprim muștrându-l, și, dacă nu se corectează, îl excomunicăm.

— Tot ce spuneți e bine, zise Makarov, și totuși la voi sunt oameni periculoși pentru societatea noastră și pentru Statul sovietic. Este o persoană în comunitatea dumneavoastră pe care trebuie s-o ținem sub urmărire. Vă propun să vă ocupați de această treabă. O să vă remunerăm bine. Nu vom cere de la dumneavoastră nimic din ceea ce ar putea veni în contradicție cu convingerile pe care le aveți. Numai urmăriți această persoană, pe care o vă vom indica. Lucrul acesta n-o să vă amestece în activitatea duhovnicească, noi o să vă venim în ajutor și o să vă apărăm. Dacă, conform convingerilor dumneavoastră, nu sunteți împotriva Puterii sovietice, atunci trebuie să lucrați mână-n mână cu ea.

— De această treabă, tov. Makarov, nu pot să mă apuc, este împotriva conștiinței și convingerilor mele. [...]

Luându-și rămas bun, Makarov regreta mult că nu doresc să lucrez cu ei și mi-a propus să mă mai gândesc și apoi să-i comunic.

În comunitatea noastră erau într-adevăr colaboratori secreți ai GPU, care le dădeau acestor organe

informații despre noi. La ei treaba e aranjată cu tertip. Cel care se învoiește să lucreze în secret pentru ei, nimereste ca și cum în labelle tenace ale unui păianjen care-i stoarce toată vloga vieții. Colaboratorul secret trebuia să-l urmărească pe un alt colaborator secret, ca și el. Ei nu se cunosc ca colaboratori, dar denunță unul împotriva altuia. Makarov a vrut să mă atragă și pe mine într-o astfel de cursă când adusese mapa fratelui nostru și lucrătorului lor.

Dar să revenim la sfatul frățesc. „Eroul” nostru, predicatorul în cauză, fusese prezent la ședința de afaceri. Tot ceea ce se pusese în dezbatere devenise cunoscut secției secrete, precum și despre scrisoarea care nu nimerise în mâinile lui Graciov în timpul percheziției și care i-a alarmat pentru mult timp.

DE CE SPRE SFÂRȘITUL ANILOR '20 NECREDINȚA ȘI-A INTENSIFICAT ATÂT DE MULT LUPTA CU RELIGIA?

A fost fixată o dispută pentru săptămâna Paștelui pe tema: „A înviat oare Hristos?”.

Potrivnicul Evangheliei a vorbit mult, aproape două ore. El se străduia să demonstreze că Dumnezeu nu există, iar Hristos este un mit. Mult noroi a împroșcat el asupra religiei și asupra slujitorilor bisericii. La sfârșit i s-a dat cuvânt apărătorului religiei. El a ieșit în față, i-a rugat pe toți să se liniștească și s-a adresat auditoriului cu următoarele cuvinte: „Hristos a înviat!”

Aceste cuvinte au trezit sufletele auditoriului și din toate părțile răsună ca un tunet răspunsul: „Adevărat a înviat!”

Nu mai era nevoie de dovezi. Aceste cuvinte de răspuns ale auditoriului au combătut toate argumentele referentului. Credincioșii au plecat pe la casele lor cu pietate și cu duhul triumfând, iar potrivnicii lui Dumnezeu, înroșiți de răutate și de rușine, au dispărut pentru un timp.

GPU a înțeles că nu are putere să lupte împotriva Evangheliei. Oratorii și lectorii lor erau slabi și în multe locuri erau nevoiți să plece de la dispute recunoscându-se biruiți.

Așa se țineau în Rusia dispute și în multe locuri ele se sfârșeau spre slava Domnului. Uneori, în timpul disputelor apărătorii Adevărului pur și simplu se adresau către ascultători cu chemarea de a veni la Hristos și oamenii împovărați de păcate se pocăiau. [...] Niciun fel de lecții științifice nu-i puteau distra pe oameni de la ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu. Adunările noastre de la Leningrad erau arhipline de ascultători. Activitatea a început să ia amploare în toată Regiunea de Nord, din care făceau parte zece gubernii. Se țineau adunări în cele mai îndepărtate locuri ale Nordului. Revista ateistă „Безбожник” a început a scrie în mod deschis că bapțiștii au mari succese în toate localitățile și orașele, ziarele ateiste împroșcau cu tot felul de noroi asupra conducătorilor mișcării evanghelice numindu-i contrarevoluționari, trădători, spioni și slugi ale capitaliștilor etc.

Guvernul Sovietic a dat atenție vocii strigătoare a uniunii ateilor și a înființat în câteva orașe școli ale ateștilor, unde se ținea un curs special de luptă cu mișcarea evanghelică. Guvernul a pregătit mulți astfel de lucrători, dar ei nu aveau putere să biruie torentul viu al harului evanghelic. Uneori Domnul le descoperea lumina Sa potrivnicilor înșiși și îi făcea copii ai Săi, ca să-i facă de rușine pe adversari.

Atunci guvernul a început să dea uniunii ateilor sume de bani nelimitate. Piețele și librăriile erau ticsite cu tot felul de literatură orientată împotriva religiei. Fiecare muncitor era obligat să se aboneze la revista uniunii ateilor, indiferent dacă dorește sau nu, pur și simplu i se reținea costul din salariu și i se înmâna revista... Dar adevărul lui Dumnezeu își continua mersul biruitor. Evanghelia trezea la viață sufletele rânduie pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Dându-și seama de neputința lor, agenții GPU au început să aplice alte măsuri de luptă cu răspândirea Evangheliei. La noi la Leningrad numai o adunare se făcea în încăpere particulară, celelalte adunări se țineau în localuri arendate de la asociațiile locative. GPU a însărcinat asociațiile locative să ia pentru încăperile în care se predica Evanghelia o arendă de 10 ori mai mare decât se cerea conform legii, clasificând localurile noastre în categoria celor comerciale. După aceea comunității noastre îi era greu să plătească pentru încăpere, însă membrii bisericii se lipseau de cele necesare și plăteau totul. Dragostea lui Dumnezeu ardea în inimile lor și ei aduceau pe altarul slujirii Domnului tot ce puteau, simțind avertizarea Duhului Sfânt că și o astfel de libertate limitată nu va dura mult, curând vor veni zile când nu se va mai putea face nimic. Dușmanii lui Dumnezeu spuneau deschis: „Acum suntem ocupați de alte treburi, mai importante, dar degrabă le va veni și rândul bapțiștilor. Toți oamenii religioși sunt dușmani ai clasei muncitoare, de aceea ei trebuie nimiciți”.

Arenda mare pentru încăpere n-a oprit activitatea duhovnicească de evanghelizare a poporului rus. Dușmanii Evangheliei se mirau întotdeauna de abnegația credincioșilor și, nedorind să creadă că acoperă ei înșiși cheltuielile pentru arendă și pentru salarizarea predicatorilor, răspândeau calomniile în presă și la lecțiile ateiste cum că totul se finanțează cu mijloace de peste hotare. Această calomnie n-a avut succes.

Atunci organele GPU au însărcinat cu strictete toate comisiile tehnico-sanitare ca, la examinarea încăperilor în care se predica Evanghelia, să găsească motive pentru a interzice adunările. Localurile noastre de rugăciune erau arhipline, iar la sfârșitul adunării, când răsuna chemarea către cei adunați de a se consacra Domnului pentru slujire, adesea toți vizitatorii ridicau mâna și se consacrau cu lacrimi Domnului. [...]

Am descris toate acestea ca să știe toți în ce condiții grele se desfășura activitatea duhovnicească pre-tutindenți pe teritoriul URSS.

În 1926 organele GPU au dat indicație conducătorilor mișcării Evanghelice a Baptiștilor din Rusia să clarifice la congrese problema militară pe scara ÎNTREGII RUSII. Toți slujitorii mișcării Evanghelice, care erau împotriva serviciului militar obligatoriu conform dispozițiilor generale, dar se pronunțau ca fiecărui credincios să i se ofere libertatea de a lua o hotărâre individuală asupra serviciului militar, au fost declarați de GPU contrarevoluționari. Ei erau închiși în penitenciare, exilați în lagărele de concentrare de pe insulele Solovki. După ce Uniunea Federativă a Baptiștilor din Rusia și Uniunile locale au acceptat problema militară, au început arestările și deportările chiar și a slujitorilor care au promovat această faimoasă problemă după voia organelor GPU. Astfel au fost condamnați și unii și alții nu pentru religie, ci pentru contrarevoluție împotriva Puterii sovietice.

DOUĂ LUNI DE ARESTARE PREVENTIVĂ

La 7 decembrie 1926 eu și cu președintele Uniunii Baptiste de Nord, I. N. Șilov, trebuia să ne prezentăm, prin citație, la lucrătorul secret al GPU Makarov. În citație ni se stabiliseră ore diferite pentru prezentare. În seara din ajunul acelei zile, în adunările noastre, ne-am rugat Domnului, împreună cu toți membrii, să ne păzească și să ne dea înțelepciune ca să răspundem după voia Lui.

Dar mai întâi vreau să explic scopul chemării noastre la Makarov. Conducerea Uniunii Baptiste din Rusia a fixat congresul la Moscova la mijlocul lunii decembrie 1926. Fiind prezbiter al bisericii din Casa Evangheliei de la Leningrad și secretar al Uniunii de Nord, eu trebuia să fiu delegat la acest congres. Conducerea Uniunii Baptiste de Nord nu era de acord ca problema militară să se pună în dezbatere la congres. Noi eram convingși că e mai bine să n-o atingem deloc, ci să-i permitem fiecărui credincios să ia o hotărâre individuală după cum îi dictează conștiința, orientându-se după modelul învățaturii evanghelice. GPU, prin agenții săi secreți, cunoștea foarte bine poziția noastră în chestiunea dată și a înțeles că prezența noastră la congres îi poate împiedica să-și impună decizia în această problemă, de aceea a hotărât să nu admită plecarea noastră la congres.

Așadar, venind la timpul indicat în citație la GPU, am primit de la comandant permis pentru a intra la lucrătorul GPU. Găsind biroul lui, am sunat. Mi s-a deschis. Sala de așteptare era iluminată slab. În acest semiîntuneric sufletul îmi fu cuprins de un fior. Am prezentat citația și permisul. Mi s-a comunicat că Makarov acum nu e, în curând va veni. Am rămas să aștept în această odaie obscură. Mă rugam în inima mea Domnului și îmi încredințam soarta în mâinile Lui. Deși priveam cu îndrăzneală în viitor, simțămintele îmi prevesteau ceva rău. Am așteptat mult până ce a venit, în sfârșit, Makarov. M-a invitat să intru și mi-a propus să iau loc alături de masa lui de scris. M-a întrebat cum trăiesc, ce e nou în comunitate, voi pleca sau nu la Moscova la congres etc.

Era și în biroul lui semiîntuneric, becul electric avea un abajur și ilumina numai masa de scris. La celălalt capăt, în partea opusă, ședea ajutorul lui, Graciov, care făcuse percheziție la mine. După câteva întrebări și după răspunsurile mele Makarov a început să înscrie totul într-un formular mare tipărit. A scris numele, prenumele și patronimicul meu, mi-a pus vreo 30 de întrebări.

După întrebări Makarov a adus teancul meu de scrisori și a început să le examineze. În aceste scrisori era una de peste hotare, de la fratele N., când fusese acolo. După ce citi această scrisoare, atitudinea lui față de mine se schimbă brusc. Am simțit că acum va găsi motiv pentru a mă închide. Fața i se schimonosi, își căscă larg ochii, care, în semiîntuneric, păreau și mai siniștri. Strigă la mine din răspuțeri:

- Știți cine e N. al vostru?
- Știu, i-am răspuns liniștit.
- Și dacă știți de ce corespondanți cu el?!
- Eu îl cunosc ca pe un creștin fidel, bun și onest.

Makarov începu să înjure aruncând cuvinte brutale și necenzurate la adresa lui N. și zicând: „El e dușman al clasei muncitoare, deci trebuie să fie și dușman al tău, dacă ești loial față de noi“.

- Am început să vorbesc deja mai cu îndrăzneală în apărarea fratelui N., înțelegând că totuna voi fi arestat.
- Ești învinuit ca contrarevoluționar conform articolului 58, punctele 4 și 6.
- Sunt gata să merg la închisoare, în lagărul de concentrare, unde vreți.
- Pentru asemenea lucruri, pentru legăturile și corespondența cu dușmanul nostru înverșunat, va fi

puțin închisoarea și exilul în lagărul de concentrare! Vă așteaptă ceva mult mai rău!

— Mai mult decât a mă omorî nu veți putea face nimic, iar dacă, pentru Numele Domnului, va fi nevoie de moartea mea, sunt gata.

Makarov telefonă cuiva și îmi luă geanta. În birou intră ostașul de gardă. Makarov îi dădu mandatul de arestare și zise: „Conduce-ți-l la șeful GPU“.

Fratele Șilov ședea deja lângă ușa biroului lui Makarov și auzea totul. Trecând pe alături, i-am spus încet: „Sunt arestat“. Am fost condus în biroul șefului GPU. Pe divan ședea câțiva soldați din echipa de escortă înarmați cu puști cu baionete. Șeful mi-a ordonat să mă așez alături de ei. Am așteptat vreo 30 de minute urmărind viața acestui birou sumbru. Sub biroul șefului se aflau subsolurile unde erau trimiși arestații și, după ce erau siliți să se dezbrace de toate hainele, de lenjerie, erau împușcați. Cât timp m-am aflat în birou, au fost aduși de câteva ori arestați. Șeful semna mandatele și îi trimitea în diferite locuri de detenție. În sfârșit, a venit și rândul meu. Mi-a pus câteva întrebări și a ordonat să fiu dus pe strada Șpalernaia în Casa de Detenție Preventivă.

Din localul GPU am plecat, prin piața Dvortovaia, pe strada Millionnaia. Era ger. Stelele licărind luminau bine cerul nordic. Străzile iluminate erau aglomerate de oameni — toți se grăbeau la căminele lor. Pentru prima dată în viață mergeam însoțit de escortă prin Petrogradul zgomotos. Oamenii se opreau și mă examinau. Pentru o clipă ca și cum mi se făcu rușine de starea mea de arestat, dar amintindu-mi că toți urmașii lui Hristos au fost prizonieri, m-am îmbărbătat.

Ieșind pe cheiul Dvortovâi, am văzut peste râul Neva luminile din sectorul Petrogradului unde locuia scumpa mea familie, care încă nu știa că sunt arestat și trimis la închisoare și mă aștepta. Mi se făcu greu pe suflet. Ochii mi se umplură de lacrimi și, ridicându-mi privirea spre cer, m-am rugat Domnului să-i mângâie pe cei scumpi inimii mele, iar pe mine să mă susțină.

În celulă am început să mă pregătesc de culcare. Căciula mi-am pus-o sub cap, vestonul l-am așternut sub mine, iar cu paltonul m-am învelit. Mai întâi am îngenuncheat lângă pat și m-am rugat Domnului, ca să mă binecuvânteze și să mă păzească. Abia am reușit să mă culc că temnicerul stinse imediat lumina și celula mea se scufundă în întunericul nopții. După o zi istovitoare am adormit repede și m-am odihnit în tihnă toată noaptea.

Dimineața, când m-am trezit, celula mea era iluminată de un bec electric, afară era întuneric, dar pe cer se iveau deja zorii. Era foarte frig, mă dureau picioarele. Sculându-mă din pat, am îmbrăcat vestonul și am început să merg repede prin cameră ca să mă încălzesc. Se deschise fereastră și mi se dădu o bucată de pâine (trei pătrimi dintr-un funt*) și o cană de apă fierbinte — tainul pentru toată ziua. În curând se auzi zăngănit de chei și zgomot de uși trântite. Zgomotul acesta se apropia și în sfârșit zăngăni și lacătul meu. În cameră intră șeful de serviciu al secției ținând în mână o foaie. Trecu repede spre geam, îl examinează și, văzând că totul e în ordine, se întoarse spre mine: „Aveți vreo cerere către anchetator sau procuror?“ „Cereri nu am, i-am răspuns, numai că în cameră e foarte frig“.

— Nu-i nimic, tinere, rabdă. Tu mai ai șubă, la noi alții stau aproape goi. Trebuie să te deprinzi cu toate. Anchetatorul te va chema la interogatoriu, dacă îți vei recunoaște vina și nu vei minți, atunci te vor muta curând în o cameră comună, unde e și cald, și vesel, iar dacă vei minți, aici vei pune mâinile pe piept — zise ofițerul de serviciu și ieși.

Iarăși zăngăni cheia în lacăt și am rămas singur. În suflet începu să mi se strecoare tristețea și, treptat, ea îmi cuprinse toată ființa. M-am rugat Domnului și pacea îmi umplu iarăși sufletul și mi se făcu ușor pe inimă. Undeva, probabil, suferă în singurătate și fratele meu I. N. Doamne, susține-l, dă-i putere să îndure totul și să-Ți rămână credincios în toate. Prinzând curaj, am început să mă plimb prin celulă și să cânt:

„O, nimenea în lumea toată pe sfinți nu-i va putea-nrobi!
Cu Domnul, ești în libertate, chiar trupul de-i înlănțuit.
Căci gândul, înrobit de rele, de Domnul e eliberat,
Și nu-s nici lanțuri, nici zăbrele să țină sufletul legat!“

Cântam încet, dar cu voce. Îndată ce am terminat prima strofă, se deschise ușa și dădu buzna temnicerul:

— Aici e strict interzis a cânta cântece! — strigă el cu voce supărată. — Puteți nimeri în carceră! N-ați fost încă acolo? Vă previn!

Ușa se încuie. Ce să fac? Să merg neconținut? Mă dor picioarele de frig. Apropiindu-mă de măsută, am îngenuncheat. Deodată ușa se deschise cu zgomot și în celulă iarăși dădu buzna temnicerul:

— Ce faci aici? — strigă el supărat. Luat prin surprindere, m-am zăpăcit și, pentru moment, nici nu știui ce să-i răspund, iar apoi, venindu-mi în fire, i-am spus:

— Eu sunt creștin, cred în Dumnezeu și mă rugam Lui.

Temnicerul începu să înjure și îmi ordonă să nu mai îngenunchez pentru rugăciune. Rămânând singur, m-am

* Funt — unitate de măsură a greutateii egală cu 453,6 grame.

așezat pe pat și mă rugam. Sufletul mi s-a ușurat și mi s-a umplut de căldură, simțeam prezența Celui care umple cu Sine toată lumea. Seara s-a deschis fereștrua și mi s-a dat o cană de apă fierbinte, dar pâine nu mai aveam.

Șezând în celulă, mi-am analizat toată viața trăită înaintea Domnului. Tot ce a trecut nu mai întorci, ca să corectezi. Și atunci am făcut o făgăduință înaintea lui Dumnezeu: dacă Domnul îmi va da posibilitatea să ies în libertate, voi prețui timpul și îmi voi consacra totul pentru a-I sluji lui Dumnezeu și aproapelui. Mi-am petrecut seara în aceste cugetări și nici n-am observat cum a venit timpul stingerii. Temnicerul strigă: „Culcarea!“ Am îngenuncheat și l-am mulțumit Domnului pentru ziua care a trecut. Lumina a fost stinsă și celula se scufundă în întunericul nopții. Peste fiecare jumătate de oră celula era iluminată pentru o clipă. Mult timp n-am putut adormi. Gândurile îmi roiau prin minte.

Așa au trecut în celula închisorii trei săptămâni. În tot acest răstimp au avut loc multe evenimente cu coșmaruri de tot felul. Noaptea adesea se auzeau gemete și strigăte sfâșietoare ale sărmanilor oameni — jertfe ale samavolniciei inumane. Unii, în pofida vigilenței temnicerului, izbuteau să inventeze metode de a-și pune capăt zilelor și tuturor suferințelor. Un caz îngrozitor m-a uluit. Un ins de vârstă mijlocie a fost chinuit mult timp într-o celulă, fiind silit să se recunoască vinovat de infracțiuni politice pe care el nu le săvârșise. Istovit de torturi, a hotărât să se sinucidă. Într-o noapte a fost chemat de anchetator la interogatoriu. Camera lui se afla la etajul trei. Odihna scării nu ajungea până în partea opusă, erau doar niște gratii cu înălțimea până la brâu. Mergând pe odihna scării înaintea temnicerului, el sări iute peste gratii și căzu jos pe podeaua de ciment. Suferințele lui s-au sfârșit. O, câți oameni și-au ieșit din minți în aceste celule! Numai Dumnezeu știe.

INTEROGATORIUL

La 24 decembrie 1926, la miezul nopții, temnicerul mă trezi. Mă cuprinse neliniștea. De obicei, noaptea arestații sunt duși la împușcare. În biroul anchetatorului ședea Makarov și încă trei inși. Makarov mi-a propus să iau loc vizavi de masă.

— Cum te simți, cetățene Petrov? Nu ți-i urât singur în celulă? — mă întrebă Makarov.

— Eu nu sunt singur — i-am răspuns.

Eram acuzat conform art. 58 al CP al RSFSR, pct. 4, 6. Un punct era cu privire la spionaj, altul — cu privire la legăturile cu burghezia internațională și cu dușmanii Puterii sovietice. Am fost învinuit de corespondența cu fratele N. Interogatoriul a durat mai mult de o oră. Makarov s-a năpustit iarăși cu înjurături asupra fratelui N. I-am obiectat apărându-l pe fratele:

— El nu este de acord cu dumneavoastră numai pentru că luptați cu religia. În această chestiune nu numai N. vă critică, ci noi toți vă criticăm. Vă este greu să aruncați „cu piciorul înapoi în vârful unui țepuș“, lupta cu Dumnezeu vă este peste puteri.

Makarov zise:

— Cetățene Petrov, noi știm că proveniți din clasa muncitoare, cunoaștem situația dumneavoastră. Rupeți orice legături cu fratele N., cu acest dușman al clasei muncitoare, începeți să lucrați mână-n mână cu noi și nu răspândiți acest opiu religios în mijlocul populației.

— Niciodată nu voi cădea de acord că noi răspândim opiu. Oare învățătura lui Isus Hristos poate fi numită opiu sau băutură amețitoare? Noi am simțit influența binefăcătoare a Evangheliei în viața noastră. Evanghelia anume că îi scoate pe oameni din amețeața păcatului spre o viață adevărată.

— Și comunismul, și socialismul îi învață pe oameni să trăiască onest și moral — obiectă Makarov.

— Pentru acest scop ați construit și închisori, ca să-i înfrânați pe oameni. Însă închisorile nu-i corectează, ci doar îi strică — i-am răspuns eu.

Interlocutorii mei se grăbeau undeva. În această noapte creștinii sărbătorec Nașterea Domnului Isus Hristos.

— După sărbători o să te transferăm în secția a IV-a, unde nu vei fi singur, acolo veți fi câțiva. Îți propun să lucrezi cu noi când te vei duce în cameră. Gândește-te — îmi spuse Makarov în încheiere.

În celulă l-am mulțumit Domnului și m-am culcat. Gândurile mă tulburau: este noaptea în care creștinii își amintesc Nașterea Domnului, toți frații și surorile se bucură, Îl preamăresc pe Dumnezeu, iar scumpa mea familie e cuprinsă de mâhnire că eu nu sunt în mijlocul lor. M-am rugat în gând Domnului să-mi mângâie soția și copilașii. O bucurie tihnită îmi umplu inima și am adormit liniștit.

La 28 decembrie am fost transferat la etajul 4, unde era secția a IV-a, în camera comună nr. 205. Pe paturi am văzut doi bărbați. Temnicerul mi-a adus un panou de scânduri și o saltea umplută cu paie. În curând am făcut cunoștință cu tovarășii de cameră. Ei m-au întrebat pentru ce sunt arestat. Le-am răspuns:

— Sunt predicator al Evangheliei și sunt învinuit de corespondența cu frații noștri după credință de peste hotare, dar acesta nu este adevăratul motiv. Uniunea noastră de Nord este împotriva obligării credincioșilor de a merge în armată cu arma în mână și s-a pronunțat pentru a da fiecăruia libertatea de a de-

cide de sine stătător în baza învățăturii evanghelice. Fiecare să procedeze conform propriilor convingeri.

Apoi am discutat despre Dumnezeu. Ei m-au rugat să cânt ceva și eu am început să cânt încet „O, образ совершенный, Любви и чистоты“:

Desăvârșit, Isus, ești și de iubire plin,
Cu inimă supusă, o, Împărat divin!
Spre fruntea-nsângerată privește duhul meu
Și vreau cu viața toată să Te urmez mereu.

Într-o zi, în timpul plimbării deținuților din alte camere, am aruncat o privire prin geam printre gratii, unde se plimbau arestații, și l-am văzut în curte printre ei pe fratele Șilov. Inima începu să-mi bată cu bucurie că e viu și sănătos.

Era arestat și fratele N., dar eu nu știam. Altă dată, privind cu băgare de seamă prin geam, am observat într-un grup de deținuți care se plimbau fața cunoscută a fratelui N. Pășea vioi, cu fața ridicată în sus. Fratele N. lucra și el în Uniunea Baptistă de Nord ca evanghelist. Activitatea lui duhovnicească avea succes. Adunările erau arhipline. Multe suflete și-au găsit odihnă la picioarele lui Hristos ascultând predicile lui. Era și el convins că problema militară nu trebuie impusă tuturor în mod forțat, ci fiecare să procedeze conform convingerilor sale.

ÎNTREVEDEREA CU SOȚIA

Într-o zi de marți, zi de întrevederi, temnicerul a anunțat și numele meu. Eram foarte bucuros. Am fost chemați vreo 20 de persoane. Fiecăruia i s-a comunicat numărul geamului la care putea vorbi. Am fost conduși într-o încăpăre de demisol. În mijlocul camerei erau două rânduri de gratii din sârmă ghimpată, una din partea întemnițaților, alta din partea vizitatorilor. Între gratii era o trecere cu lățimea de vreun metru pe unde se plimbau doi temniceri, care urmăreau ca întemnițații să nu transmită bilețele și ascultau totodată discuțiile. De-a lungul rândului de gratii erau geamuri.

Când m-am apropiat de geamul meu, toți au început să strige așa de parcă se aflau la o mare distanță unul de altul, de aceea nu se putea înțelege cine și ce vorbește. Fiecare striga din răspuțeri, ca să acopere vocile celorlalți. Cei care aveau voci slabe sau cei în vârstă stăteau lângă gratii și doar plângeau privindu-se unul pe altul.

Vizavi de mine stătea Liza mea, dar nu mi-a fost ușor s-o recunosc în semiîntuneric. Începu să vorbească ceva cu vocea ei slabă. Văzându-i lacrimile, nu m-am putut stăpâni și am început și eu a plânge. Mult m-am străduit să prind măcar vreun gând din vorbele ei, dar nu reușeam. Totuși câte ceva am reușit să aflu: că acasă totul e bine, Domnul nu-i părăsește și le dă toate cele necesare, că biserica se roagă pentru noi și trage nădejde că vom fi puși în libertate.

Răsună vocea puternică a temnicerului că întrevederea s-a sfârșit. Timpul întrevederii a durat jumătate de oră. Ne-am făcut semn cu capul unul altuia, ne-am fluturat din mână și eu trebuia să mă depărtez de gratii.

Când am ieșit din camera de întrevederi, mă podidiră lacrimile. Mă cuprinse o adâncă durere că oamenii sunt cruzi și fără inimă — m-au despărțit de familia scumpă și mă țin între aceste ziduri ale închisorii. Ce rău le-am făcut? Dar îmi veniră în minte cuvintele apostolului Pavel: „Toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniiți“. Și în suflet îmi pătrunse o lumină neobișnuită, pe neobservate, mă umplu o bucurie și o pace divină și m-am gândit: „Doamne, așa trebuie să fie! Facă-se voia Ta!“ Inima mi se înflăcăra: „Să lucrez, să lucrez pentru Împărăția lui Dumnezeu fără a-mi cruța viața“.

LA ANCHETATOR

În februarie 1927 am fost chemat de anchetatorul Makarov la interogatoriu:

— Nu veți putea lucra cu noi având astfel de convingeri — începu el ancheta. — Știți că la Moscova a avut loc congresul baptiștilor voștri și a fost adoptată o rezoluție cu privire la problema militară într-o direcție mai bună decât mai înainte? Baptiștii dumneavoastră s-au învoit cu propunerea noastră de a recunoaște serviciul militar obligatoriu pentru toți membrii Uniunii. Ce veți face acum și ce atitudine veți lua față de hotărârea congresului?

— Acum noi nu putem face nimic, deoarece ne aflăm la închisoare. În comunitățile noastre fiecare are convingerile sale asupra problemei date — i-am răspuns anchetatorului.

— Care e părerea dumneavoastră personală asupra acestei rezoluții?

— Cum pot să vă răspund la această întrebare când nu cunosc deloc rezoluția congresului și nu știu ce s-a hotărât acolo?

— Cu regret, eu nu am această rezoluție. Am citit-o în ziarul „Известия“. Probabil, ea a fost expedită

deja Conducerii Secției dumneavoastră de Nord și trebuie să adoptați această hotărâre și în bisericile dumneavoastră, iar apoi și în Uniunea de Nord. Trebuie să semnați un angajament că sunteți de acord cu rezoluția și că o veți traduce în viață. Dacă semnați că sunteți de acord, vă pun în libertate, iar dacă nu, veți pleca la Marea Albă și pe insulele Solovki.

Tăcu un timp, apoi zise:

— Întoarceți-vă în cameră și gândiți-vă bine, deseară o să vă chem.

Anchetatorul părea tulburat.

Am ieșit din biroul lui și m-am întors în cameră. Tovarășii mei au observat neliniștea și tristețea de pe fața mea. După prânz m-am culcat pe patul de scânduri și am căzut pe gânduri: „De ce sunt atât de încăpățânat? Dacă frații au rezolvat astfel la Congres problema militară în interesul statului, nu mă voi încăpățâna nici eu și nu mă voi expune suferințelor de prisos. Cât de mult aș vrea să ies în libertate și să muncesc cu o mare sârguință în comunitate și în Uniune, să fiu în mijlocul familiei scumpe! Dar nu, nu pot semna un asemenea angajament. Poate că frații au adoptat din frică sau din alte motive această rezoluție, pe care eu n-o pot accepta“.

Seara am fost chemat iarăși la anchetator.

— Ei, ce ziceți? Ați hotărât să semnați?

— Nu, cetățene Makarov, nu pot semna, pentru că nu știu sub ce aspect a fost acceptată de Uniunea noastră problema militară.

— De ce nu mă credeți pe mine? Dacă Congresul CEB din Rusia a recunoscut această chestiune obligatorie pentru toți membrii, atunci Secția dumneavoastră de Nord trebuie să-l urmeze și să recunoască această hotărâre.

— De ce mă siliți să semnez? Oare eu sunt singur în Conducere? Nu mă apuc să rezolv de unul singur această problemă. Cum v-a hotărî majoritatea, așa va fi. În adunările noastre fiecare membru își are convingerile personale și hotărârile noastre nu vor fi obligatorii, deoarece membrii bisericii merg după Hristos, nu după noi, și împlinesc voia Lui. Dacă rezoluția congresului nu corespunde convingerilor vreunui dintre membri, el este liber de ea. Rezoluțiile congresului sunt acceptabile în măsura în care nu contravin convingerilor personale ale membrului bisericii și învățaturii evanghelice.

— Dar care convingeri ale dumneavoastră personal pot fi împotriva legii statului? — mă întrebă anchetatorul.

— Dacă ați emite o lege care interzice predicarea Evangheliei, această lege nu va fi obligatorie pentru noi, deoarece legea lui Dumnezeu este mai presus decât legile statului — i-am răspuns.

— Cetățene Petrov, trebuie să lucrați mână-n mână cu noi. Noi zidim o viață nouă, în care toți vor fi egali și fericiți. Mai târziu vă veți convinge că vom putea să făurim raiul pe pământ și fără Dumnezeul vostru. [...]

ÎN LIBERTATE

Era deja ora 9 seara. În cameră intră temnicerul și îmi ordonă să-mi iau lucrurile și să plec în cancelarie. Adunându-mi lucrurile și luându-mi rămas bun de la tovarășii de cameră, am ieșit în coridor.

Lângă masa temnicerului de gardă mai stăteau câteva persoane, printre care era și fratele Șilov. Fratele N. nu era. Când actele au fost gata, ni s-a cerut să dăm o declarație de nepărsire a or. Leningrad și ni s-au eliberat permise. Ne-au spus că suntem liberi și putem pleca. Luându-ne lucrurile am pornit spre ieșire. [...]

A treia zi după eliberare ne-am adunat pentru a discuta asupra problemelor Uniunii. Au fost invitați frații care fuseseră delegați, din partea comunității de la Leningrad, la Congresul din decembrie 1926. Frații au prezentat o dare de seamă cu privire la Congres. Ne-au comunicat că Congresul a adoptat rezoluția cu privire la problema militară și că credincioșii trebuie să recunoască serviciul militar obligatoriu, deși în notă se menționează: „conform convingerilor proprii“.

Frații ne-au mărturisit că Congresul a fost foarte nereușit. Reprezentanții GPU au asistat la fiece ședință și înregistrau toate părerile expuse. Își dădea silința mai ales cekistul E. Tucikov. În mâinile lui, după cum am aflat, se aflau mii de întemnițați la Moscova. El avea putere ca și vechiul împărat babilonian Nebucadnețar. Totul se făcea după voia și cu puterea lui. Mii de suflete au plecat din viață înainte de vreme după voia „tovarășului Tucikov“. Un om nemilos. Evreu. Istoria va înregistra toată activitatea lui sângeroasă și lumea va afla cândva toate grozăviile săvârșite de el. Tucikov e un om instruit și nu este brutal în discuții, dar știe a tortura sufletul.

După una din consfăturile noastre frățești am hotărât să plec la Moscova și să aflu amănunțit despre Congres. La Moscova frații erau bucuroși de eliberarea noastră, regretau că noi n-am putut participa la Congres. Problema militară a fost întotdeauna o problemă neclarificată, iar la Congres toți au ajuns la un comun acord și au emis rezoluția comună. Ei mi-au istorisit toate amănuntele Congresului, subliniind că

delegații Secției de Nord își apărau cu multă dârzenie convingerile și nu erau de acord deloc cu rezoluția. Pentru această râvnă au fost lipsiți chiar de dreptul de vot la Congres. Mi s-au înmănat procesele-verbale dactilografiate. Din ele am aflat că problema militară a fost foarte gravă și importantă la congres. Ei i s-a acordat mult timp, au fost date ascultării două referate speciale. Un referat a fost prezentat de secretarul Uniunii P. V. Ivanov-Klâșnikov, altul — de președintele Uniunii din Extremul Orient Iak. Iak. Vins.

Raportorii pledau pentru acceptarea de către bapțiști a serviciului militar obligatoriu conform dispozițiilor generale. Au fost și referate împotriva acestei hotărâri, dar ele n-au fost dactilografiate, GPU nu a permis tipărirea lor. Referatele în care raportorii se pronunțau împotriva serviciului militar au fost și ele bogate în dovezi convingătoare și în texte din Sfânta Scriptură, dar majoritatea voturilor au fost pentru acceptarea serviciului militar obligatoriu pentru credincioși în rând cu toți cetățenii.

PLANUL NEREUȘIT AL LUI MAKAROV

După întoarcerea de la Moscova am hotărât să mă duc la anchetatorul Makarov și să-i spun care este părerea mea cu privire la problema militară. Makarov m-a primit și a început să mă întrebe ce mai nou se aude pe la Moscova. I-am răspuns pe scurt și voiam deja să vorbesc amănunțit privitor la rezoluția Congresului de la Moscova, dar Makarov mă întrerupse cu o voce lingușitoare: „Acum, tovarășe Petrov, probabil, vă veți împlini promisiunea dată, de a semna acest angajament? În el sunt scrise doar trei rânduri“.

Am simțit cu toată făptura un pericol ascuns. Măinile începură să-mi tremure. Am citit cele trei rânduri tipărite cu caractere negre: „Mă oblig să fiu colaborator pe lângă secția secretă a GPU“.

Ridicându-mi privirea întrebătoare spre Makarov, îl întreb: „Ce înseamnă aceasta? Glumiți sau ce vreți să spuneți?“

Makarov, tulburat, un minut a stat în tăcere, apoi, roșind, zise:

— Da, cetățene Petrov, când v-am eliberat din închisoare, mi-ați promis că veți semna. Dacă nu v-ați fi dat cuvântul, nu v-aș fi eliberat.

— Greșiți, cetățene Makarov, nu v-am dat o asemenea promisiune și nu voi semna angajamentul. Eu am promis că voi semna privitor la rezoluția Congresului Bapțiștilor. Și numai în cazul când rezoluția congresului nostru nu va fi în contradicție cu convingerile mele. Vreți să mă siliți să fiu colaboratorul dumneavoastră secret, dar cu așa ceva nu mă învoiesc și permiteți-mi să vă părăsesc.

Makarov se învineți de furie și luă o poză amenințătoare:

— Nu, nu veți pleca niciodată de aici! Până ce nu semnați acest angajament nu veți vedea lumina soarelui!

— Cum nu vi-i rușine să mințiți și să recurgeți la astfel de procedee! — i-am obiectat lui Makarov. — Cum de vă lasă conștiința să faceți asemenea propuneri și prin metode atât de necinstite?! Știți că nu v-am dat o asemenea promisiune, și totuși, mințind în față, mă siliți s-o fac. Credeți că mă tem de închisoare? Greșiți! Chiar dacă va trebui să mor, nu voi accepta niciodată să fiu trădător! — am sfârșit eu.

Makarov începu să injure, mă amenința cu lagărele de pe Solovki. Apoi ieși și mă lăsă singur în birou. Rămânând singur, am hotărât mai bine să mor decât să accept compromisul cu propria-mi conștiință și să fiu trădător. Dar câți frați au căzut în această cursă! Unii spun singuri deja că sunt angajați în serviciu ca colaboratori secreți și se pocăiesc, iar alții tănuiesc, dar sunt demascați totuși și excomunicați din biserică...

Peste câteva minute Makarov se întoarse în birou și declară că mă lasă să plec acasă, nu mă va aresta, dar va trebui să-i dau informațiile necesare. Mi s-a dat ordin să denunț tot ceea ce vor găsi ei de cuviință. Am înțeles că GPU n-o să mă lase în pace, dar Domnul să mă ajute, nu voi ceda înaintea cekiştilor. Acasă soția a observat tulburarea mea, dar i-am explicat că întotdeauna e așa după vizitele la GPU.

Viața a intrat iarăși în făgașul ei. În fiecare seară eram la adunare. Am uitat chiar că sunt urmărit pretutindeni.

Peste o lună — un sunet de telefon. Am ridicat receptorul, era Makarov.

— Măine pe la ora 10 să intrați la noi pe strada Gorhovaia.

— Bine, lenjeria de pat s-o iau?

— Nu.

I-am comunicat soției, precum și fratelui Șilov și l-am rugat să mă susțină în rugăciuni. A doua zi am sosit la Makarov. De data aceasta avea o înfățișare gravă.

— Ei, cetățene Petrov, v-ați uitat îndatorirea? Timp de o lună așteptăm ceva de la dumneavoastră, dar nu primim nimic.

— Eu n-am promis să Vă dau ceva — i-am răspuns. — Și-apoi nici nu avem ce denunța. Pot să vă comunic că adunările noastre sunt arhipline, oamenii ascultă cu nesaț Cuvântul lui Dumnezeu și în luna precedentă noi am botezat 30 de persoane. Comunitatea noastră a crescut. La dispute acum nu mai suntem invitați, pentru că ateștii au înțeles că biruința e de partea noastră. Iată tot ce Vă pot comunica.

— Pe astea le știm și singuri, zise Makarov. Știm că la voi treaba merge strună, nu am nevoie de asemenea informații.

— Alțeva nu Vă pot comunica nimic — i-am răspuns.

El începu să mă amenințe, scoase revolverul din buzunar și îl puse pe masă, gândind că astfel mă va speria, dar nu i-a reușit nimic. În sfârșit, m-a lăsat să plec și mi-a ordonat ca data viitoare să-i dau neapărat informații.

CONGRESUL REGIUNII DE NORD A UNIUNII BAPTISTE

La una din consfăturile Uniunii Baptiste de Nord, în luna aprilie, s-a hotărât să se convoace congresul Regiunii de Nord. A fost fixat pentru data de 1 iunie 1927. În ajunul congresului m-a chemat Makarov și mi-a ordonat să aduc datele personale cu privire la toți delegații adunați, dar s-o fac așa, ca delegații înșiși să nu știe. Am înțeles că poate avea loc o confuzie și de aceea, în seara din ajunul congresului, când sosiseră toți delegații, am anunțat că GPU cere informații exacte despre fiecare delegat. [...] Dimineața frațele Șilov a primit de la Makarov, prin telefon, ordinul să trimită la el 11 delegați enumerând numele lor, inclusiv pe al meu. Toți delegații aveam o presimțire neplăcută. N-au fost chemați toți, ci doar 11 persoane. Printre acești 11 au fost doi care n-au rezistat presiunii și nu s-au menținut pe pozițiile adevărului. GPU a vrut să mă prindă în labele sale tenace, dar nu i-a reușit. Marele Dumnezeu era cu mine și n-a îngăduit vrăjmașului să mă biruie.

Când toți cei 11 am venit la secția secretă a GPU, la Makarov, el ne-a chemat în cabinet pe câte unul și l-a întrebat pe fiecare ce părere are despre rezoluția Congresului de la Moscova. Pe cel care nu era de acord cu această rezoluție, îl certa și ne-a ordonat s-o adoptăm neapărat la Congresul nostru. S-a ridicat o mare larmă mai ales când Makarov discuta cu fratele Șilov. Ivan Nikitovici era un luptător călit, cu experiență și nicio amenințare nu influența asupra lui. Primind însărcinare de la Makarov să acceptăm „problema militară“, am plecat toți în casa de rugăciune.

Seara a avut loc o adunare binecuvântată, delegații țineau cuvântări de salut, predicau. Sala era arhiplină. Prima zi a decurs în mod binecuvântat. Delegații au făcut dări de seamă cu privire la activitatea duhovnicească a bisericilor locale, apoi au urmat dările de seamă ale Conducerii Uniunii. În a treia zi a Congresului a fost supusă deliberării „problema militară“... După multe discuții am hotărât să emitem o rezoluție care să-i ofere fiecărui membru al bisericilor noastre dreptul de a lua hotărâre de sine stătător în problema serviciului militar, conform convingerilor proprii.

„Dacă creștinul pasibil de a servi în armată este convins că poate să se înscrie în rândurile Armatei și să facă serviciul militar conform dispozițiilor generale, noi trebuie să-l considerăm totuși frate și să avem părtaşie cu el. Dacă însă cineva dintre membri este convins că nu poate face serviciul în armată, nu avem dreptul să-i forțăm convingerile și conștiința“.

Pentru această rezoluție au votat aproape toți, cu mici excepții. În aceeași seară Makarov m-a chemat la el.

— Ei, ce hotărâre a adoptat Congresul privind problema militară?

— Nu prea plăcută pentru dumneavoastră, i-am răspuns.

— Știam eu că o veți soluționa nu în favoarea noastră.

I-am pus pe masă rezoluția pe care el o înșfăcă cu ambele mâini și începu s-o citească. După ce termină de citit, tulburat, își aținti spre mine privirea supărată și strigă:

— Știți ce-am să fac acum cu voi?! V-ați bătut joc de mine, dar să țineți minte că și eu îmi voi bate joc de voi!

Makarov luă cerneala roșie, bară rezoluția noastră și o scrise din nou pe placul său. Rezoluția lui glăsuia: „Noi, Congresul, acceptăm pentru noi și pentru toți membrii bisericilor noastre îndeplinirea serviciului militar obligatoriu conform dispozițiilor generale“.

Terminând de scris rezoluția, o împături și mi-o dădu zicând: „Du-te acum și transmite-o prezidiului să o adopte, iar pe cea anterioară rupeți-o. Transmite-le tuturor că, dacă vor face așa cum zic eu, atunci o să vă mai răbdăm, în caz contrar vom vorbi altfel cu voi“.

Prezidiul mă aștepta în sala casei de rugăciune. După ce am deliberat propunerea lui Makarov, prezidiul a hotărât să nu schimbăm rezoluția Congresului și totul a rămas așa cum a hotărât Congresul.

La ora unu după miezul nopții în casa de rugăciune au sosit „oaspeți“. Au făcut percheziție în apartamentul fratelui N. și l-au dus la GPU. Concomitent s-a făcut percheziție și la fratele A. A fost arestat și el. Au vrut să facă percheziție în apartamentul fratelui Șilov, dar aflând că el nu e acasă, au sigilat casa și au plecat. În timpul percheziției la fratele S. au fost confiscate aproape toate registrele de venituri și cheltuieli ale Uniunii, el era casier...

În dimineața zilei de 21 iulie am hotărât să intru la GPU și să aflu ceva despre soarta fraților. Luându-mi rămas bun de la soție și de la copii, am plecat încredințându-mi calea Domnului meu. Înăbușindu-mi sentimentele alarmante că nu-i voi vedea mult timp, sau poate că niciodată, pe cei scumpi inimii mele, am intrat în clădirea GPU. Comandantul mi-a dat permis și iată că stau în fața lui Makarov. Zâmbetul lui suspect îmi dădu prilejul să presupun că soarta mea este hotărâtă deja. I-am spus că am venit să aflu despre soarta fraților. Makarov a răspuns că ei trag ceea ce au meritat, și-apoi ei înșiși au ales. Mi-a spus că sunt arestat și eu. Însoțit de doi ostași cu baionete, am fost trimis iarăși pe strada Șpalernaia în Casa de Detenție Preventivă.

Traversând piața Dvortovaia, auzii fluierătura prelungă a unei locomotive din gara Finlandeză și gândul îmi zbură spre casă, unde mă aștepta familia, copilașii. Zadarnice vor fi astăzi așteptările lor.

Ușa închisorii se deschise și intrarăm în curtea cunoscută. Comandantul ordonă să fiu condus în secția a patra. Am fost percheziționat, mi s-a luat totul și am fost închis în camera nr. 205.

În cameră inima îmi fu copleșită de tristețe, ochii mi se umplură de lacrimi: „La ce bun? Ce rost au aceste încercări grele? Oare nu se poate fără ele? Eu voi putea îndura totul, dar mi-au rămas copiii, cum vor trăi ei acum? Câte griji cad pe umerii soției! Leafă de la comunitate nu primesc. Cine îi va susține acum? Eu nu voi mai putea să le port de grijă”. Mă înăbușeau lacrimile. M-am apropiat de fereastră, mi-am ridicat privirea spre cer și ruga mea s-a înălțat la Tronul Tatălui. După o scurtă rugăciune am simțit în suflet ușurare și lumină, de parcă o rouă binefăcătoare îmi răcori duhul. Dumnezeu a amintit atât de clar inimii mele că El este Tatăl orfanilor și Apărătorul văduvelor și nu-i va părăsi niciodată. Sufletul mi se umplu de pace și bucurie.

LA ANCHETATOR

Peste două săptămâni după arestare am fost chemat la anchetator. El mi-a declarat că sunt acuzat conform art. 58 pct. 6. L-am întrebat:

— De ce mă învinuiți de spionaj? Doar știți bine că nu sunt spion?

— Nu vi-i totuna ce articol e scris? — răspunse el.

— Vă înțeleg, nu ne puteți judeca pentru convingeri religioase, un asemenea articol nu există. Și dacă nu este articol, înseamnă că nu e nici infracțiune. Mă veți trimite pe insulele Solovki, dar pentru ce? Vă împiedicăm noi cu ceva? Dacă mulți dintre noi sunt convinși că nu trebuie să luăm arma în mână și să omorâm, n-o vom ridica niciodată nici împotriva dumneavoastră!

După interogatoriu am fost băgat iarăși în celulă.

Acum eram cinci frați în această închisoare. Articolul de acuzare era același pentru toți. Voiam să vorbim și să ne mângâiem unii pe alții, dar n-o puteam face și ne rămânea doar să ne rugăm. În fiecare zi nu pierdeam momentul să ne urmărim unul pe altul prin geam în timpul plimbării și iubirea noastră reciprocă deveni aici mai mare decât în libertate. Așteptam sfârșitul anchetei penale, trăgeam nădejde că vom fi transferați în camerele comune și atunci vom fi împreună. [...]

Ferestrele camerei noastre dădeau în curte, erau fără panouri de fier și de aceea puteam vedea tot ce se făcea acolo. Pe la ora 12 noaptea în curte intră un automobil. Zgomotul îi trezi pe toți din camera noastră. Am întrebat ce s-a întâmplat și ce e cu zgomotul acesta în curte noaptea. Mi s-a spus că a sosit „corbul negru”, ca să ducă pe cineva la împușcare. Vine în fiecare noapte la această oră după jertfele sale. Vuietul motorului a încetat. Se auziră pașii escortei. Camera noastră era alături de scara ce ducea în curtea de serviciu. Se instaură o liniște de mormânt, toți așteptam să vedem ce va urma. Nimeni nu era sigur că nu va fi luat acum el și, cu răsuflarea întretăiată, ne ciuleam urechile la fiecare foșnet, ca să auzim dacă nu cumva se apropie cineva de ușa noastră.

Peste puțin timp ușile „corbului negru” s-au deschis. Se auziră pașii câtorva inși. Ușa de la intrarea principală se deschise scârțâind și în curte ieșiră câțiva soldați din escortă cu jertfele. Un moment înfiorător. Ușile automobilului se închiseră cu zgomot, zăngăni cheia și automobilul ieși în stradă. Stând culcat pe pat, îmi imaginam ce simt cei care sunt duși acum la împușcare. Dacă ar fi născuți pentru o viață nouă, atunci moartea ar fi pentru ei intrarea în cer. L-am întrebat pe vecinul de pat din ce secție sunt luați arestații la împușcare.

— Unii condamnați la moarte stau în celule și știu că situația lor e gravă, dar majoritatea stau în camerele comune. Condamnatul la moarte este plasat în camera comună în mod special, pentru a-l liniști. El nu știe că urmează a fi împușcat. I se spune că totul e bine, i se permite întrevvedere cu soția și este trecut în camera comună. După legile închisorii în camerele comune trebuie să se afle deținuții ale căror cauze nu sunt grave. Nimerind aici, condamnatul la moarte își imaginează că pericolul a trecut și chiar

visează să iasă în libertate. Deodată, noaptea, vine temnicerul de gardă, îl trezește și îi spune să iasă. Au fost multe astfel de cazuri. Îndată ce apare „corbul negru“ fiecare se gândește: „Nu cumva după mine?“

Mult timp n-am putut adormi. Înaintea ochilor îmi apăru clar execuția celor duși din închisoare: o groapă săpată, răsună câteva împușcături, câteva gemete și totul s-a sfârșit!

La finele lunii septembrie am fost chemat la anchetator și mi s-a declarat că ancheta penală a luat sfârșit, că acum trebuie să semnez ultimul proces-verbal și dosarul meu va fi expedit la Moscova.

— Cum se va examina dosarul meu, în prezența mea sau fără mine?

— Procesul va avea loc fără dumneavoastră — răspunse anchetatorul. — Dacă infracțiunea ar fi evidentă, atunci am fi organizat o judecată publică, dumneavoastră însă nu veți fi judecat de tribunal, ci de Consfătuirea Specială a NKVD.

— Dar este injust a judeca fără vină, ba încă în lipsa acuzatului. Nici nu-mi trecea prin minte mai înainte că puterea Muncitorească-țărănească poate să procedeze astfel — am zis eu.

— Vă sfătuiesc să nu mai vorbiți așa — spuse el în încheiere.

La rugămintea mea temnicerul m-a trecut în altă cameră, unde se aflau frații. Eram foarte bucuroși și petreceam mult timp în discuții. Iar peste o săptămână mi s-a permis întrevedere cu soția, unde am putut să ne dăm mâna și să vorbim liniștit, fără a striga. Câtă bucurie a fost!

Către Anul Nou 1928 am primit colete cu provizii. Dimineața am pus toate produsele la un loc și am luat împreună dejunul, prânzul și cina. I-am invitat și pe prietenii din cameră, au luat masa împreună cu noi. Cât de mult doream în acele zile să fim în mijlocul fraților și surorilor! Viața de închisoare ne-a făcut să conștientizăm adânc datoria noastră în lucrarea duhovnicească, dar eram siguri că nu vom fi puși în libertate și ne pregăteam de o viață nouă plină de încercări, de lipsuri, posibil, — și de moarte. A trecut luna ianuarie cu gerurile ei. În februarie soarele se ridica deja mai sus și în curte era mai vesel. S-a sfârșit a șaptea lună de arestare. Acum doream să ieșim cât mai curând dintre aceste ziduri sumbre. Au fost formate multe convoaie de arestați, am văzut multe lacrimi, iar „corbul negru“ tot ducea și ducea deținuții la odihna veșnică.

Doream să aflăm ce soartă ne așteaptă. Nu ni se va mai permite să muncim în biserică printre frați și surori. Pentru noi era destinată o altă cale. O, cum n-am fi vrut să părăsim munca în câmpul duhovnicesc! Însă Dumnezeu vrea să ne conducă acum pe altă cale — pe calea crucii, ba, poate, și a morții.

Facă-se voia Lui!

SENTINȚA

La 4 februarie, înainte de prânz, în coridorul nostru a intrat „pupăza“ (așa o numeau deținuții pe doamna din cancelarie). Toți ne-am potolit încordându-ne atenția și așteptând chemarea pentru înmânarea sentinței: unde și pentru câți ani. Stăteam toți lângă gratii ca niște fiare închise în cușcă. Cel dintâi a fost chemat fratele Șilov. Întorcându-se în cameră, ne-a comunicat: „3 ani“. Era puțin tulburat, fața i se îmbujorase, mâinile îi tremurau. Apoi am fost chemat eu. M-am apropiat de masă. Doamna mi-a citit cu voce tare sentința: 3 ani în lagărele de concentrare de pe insulele Solovki. Am semnat decizia, apoi m-am întors în cameră și le-am comunicat fraților.

Toți cinci am primit termenul de trei ani în lagărele de pe insulele Solovki. Am scris ilustrate pentru a le expedia acasă și a informa rudele despre deportarea noastră din Leningrad. Mult timp n-am putut adormi în acea seară cugetând la viitorul nostru, la întemnițarea pe insulele Solovki, de unde aproape că nimeni nu se întoarce viu. Mulți mor acolo de felurite boli, îngheață de frig, se îneacă, se sinucid, dar cei mai mulți sunt împușcați. Totuși nu ne întristam peste măsură, ca alții, ci eram vioi, încredințându-I totul Domnului.

Seara am petrecut-o aranjându-ne lucrurile și produsele, deoarece pentru a doua zi dimineața se plănuise trimiterea convoiului nostru pe insulele Solovki. Am discutat cu deținuții despre Împărăția lui Dumnezeu, ne străduiam să-i convingem să-și dăruiască Domnului inimile și să-I slujească Lui. I-am îndrăgit pe toți deținuții, care, la fel ca noi, își duceau crucea fără a fi infractori față de stat. Iată și ultima zi. Măine de-acum vom fi duși în Nordul îndepărtat și friguros. Acolo ne așteaptă din nou închisoarea, numai că alta. [...]

Solovki! Numai la auzul denumirii deja îți îngheața sufletul. Aceste lagăre sunt un mormânt pentru morții vii! Numai printr-o minune deținutul putea să se întoarcă de acolo. Cât de crudă și nedreaptă este lumea, mă gândeam eu. De ce să-i privezi de libertate pe semenii tăi? Pentru ce să-i desparți de familie? La ce bun? Fratele se ridică împotriva fratelui! Un frate îi aruncă altuia ștreangul pe gât, ca să-l înăbușe! O, sărmano lume fără Hristos! Cât de anapoda e totul la tine! Cât de sumbre sunt locașurile tale împodo-

bite, cât de întunecoase sunt străzile tale iluminate de electricitate! Te afunzi cu fiecare zi într-un întuneric tot mai adânc și mai adânc! Ai proclamat libertatea tuturor oamenilor, ideile tale de fraternitate și egalitate se propagă pe toate străzile și la toate răscrucile. O, lume! Tatăl tău este diavolul! De aceea toți cei ce s-au lăsat ispitiți de cuvântările tale au devenit brutali și cruzi...

CUM AM FOST PETRECUȚI DIN ÎNCHISOARE

Temnicerul anunță: „Cei care pleacă cu convoiul, ieșiți!“ Luându-ne rămas bun de la tovarășii de cameră, am ieșit în coridor. În încăpere apăru escorta cu puști și săbii. Tuturor celor ce urma să fie trimiși cu convoiul de arestați li s-a dat pâine pentru patru zile și câte un hering. S-a adunat toată administrația închisorii în frunte cu șeful Bogdanov. Am fost aliniați în rânduri ca soldații. Șefii închisorii ne transmiteau în paza escortei.

După percheziționarea lucrurilor personale ni s-a ordonat să ne adunăm iute toate lucrurile și să le scoatem în curte pentru a fi încărcate într-un car. Apoi ni s-a dat comanda să ne aliniem în flanc. Șeful a dat citire îndatoririlor întemnițatului pe drum: „Cel care se va abate măcar cu un pas va fi împușcat“. Se interzicea a privi înapoi mergând prin oraș, a face semne cuiva, a vorbi. Noi stăteam în flanc, în curând am început să simțim suflarea gerului și unii au prins a tremura de frig, fiindcă erau îmbrăcați prost.

Total era gata de plecare. Șeful a ordonat escortei să-și încarce puștile, să scoată săbiile din teacă și să le țină pregătite. S-au deschis porțile negre de fier și am pornit cu pas încet spre ieșire. Era un timp frumos, se simțea bine gerul. Pe cer lumina tihnit luna și, ca și cum salutând alaiul nostru, ne mângâia cu razele ei argintii. În stradă am simțit deja o altă lume. În jur forfotea viața. În sens opus treceau în goană automobile cu faruri luminoase, tramvaie și trăsurii. Noi mergeam prin mijlocul străzii, iar pe trotuar ne însoțeau o mare gloată de oameni. Acolo erau și rudele noastre, care veniseră să ne vadă pentru ultima dată. Mulțimea se străduia să se apropie cât mai mult de convoiul nostru, dar escorta nu permitea. La lumina lunii și a felinarelor noi distingeam ușor fețele scumpilor noștri frați și surori care veniseră să ne petreacă. Ne-au recunoscut și ei pe noi și, ajungând în dreptul nostru, se opreau și ne făceau o plecăciune adâncă în semn de respect. Mergeam ca niște eroi biruitori. Un sentiment deosebit de solemn îmi umplea inima pentru dragostea fraților și surorilor. Într-o asemenea stare de spirit nu-ți este frică să mergi nici în lagărul de concentrare, nici chiar la moarte. La răscruce se aduna atâta public, încât nicio avertizare nu-i mai putea opri pe oameni și ei se apropiau foarte mult de deținuți. Îmi luam rămas bun în gând de la cei scumpi inimii mele și de la orașul nostru mare. Înaintea ochilor se întindea banda largă și luminoasă a bulevardului Nevski dispărând în întuneric și îndreptându-se spre insula Vasilievski. Iată și Ligovka* cu aleile ei. Lângă gară se îmbulzeau mase de oameni. Se apropiau birjarii aducând călătorii, se opreau automobile și tramvaie. Adio, oraș al lui Petru, unde am crescut, maturizându-mă, și am trăit atâția ani!... M-ai adăpostit de la vârsta de 14 ani. Oțelăria Putilov și șantierul naval de lângă Marea Baltică m-au călît în lupta pentru existență. [...]

Ne-am apropiat de poarta gării, care dădea în curtea cu birje a stației de mărfuri. Lângă poartă era o mulțime de oameni, printre ei erau frații și surorile noastre după credință. Trenul pentru convoiul de arestați stătea vizavi de stația de mărfuri. Noi, toți frații, ne străduiam să ne ținem împreună, ca să nimerim în același vagon. Iarși controlul, eram strigați pe nume, aliniați în rânduri și începu îmbarcarea. Toți frații am nimerit în același vagon și în același compartiment. În loc de 6 persoane în compartiment au fost ticsite 15. Fiecare compartiment era o cușcă încuiată cu lacăt. L-am rugat pe soldatul din escortă să ne permită să aprindem o lumânare în compartiment, el ne-a permis cu bunăvoință. Cineva privi prin geam și văzu o mulțime de oameni ce stăteau vizavi de vagonul nostru. Vagonul era încercuit de soldații escortei, care nu le permitea oamenilor să se apropie. Privind atent în mulțime, ne-am văzut rudele noastre, frații și surorile după credință. Ne-am bucurat foarte mult. Întrucât în compartimentul nostru ardea lumina, ne-au recunoscut și ei. Cuiva i-a venit în gând, ca și cum împlinind dorința noastră, s-o pună vizavi de vagon pe soția unuia dintre noi și să aprindă alături o bucăciță de ziar. Flacăra îi luminează fața și noi am văzut-o clar pe soră. Astfel surorile se succedau și flacăra lumina ba o față, ba alta, inclusiv pe a soției mele. Am făcut și noi la fel: veneam fiecare lângă geam iluminând fața cu lumânarea. Aceasta a fost ultima noastră întrevedere tăcută la Leningrad.

Șeful escortei a observat manevra noastră și a dat ordin să fie alungați toți și să stingem lumânarea. Apoi soldatul din escortă a ordonat tuturor să se culce. Ne-am aranjat toți cu greu, culcându-ne pe o parte unul lângă altul. Să te întorci nu puteai nicidecum. În vagon era îngheșuală. Nu aveai cu ce respira. Fratele

* Ligovo — până în anul 1918 denumirea localității Urițk (din 1925 oraș), care din 1963 intră în raza Leningradului, astăzi: Sankt-Petersburg.

A., care suferea de astmă, se înăbușea. Dispoziția solemnă a alaiului nostru a trecut. Acum intram în gura cuptorului aprins. Și acesta era doar începutul. Cine știe ce va fi mai departe?

Mi-am încredințat soarta în mâinile Domnului. Am adormit cu greu în acea îngheșuală.

INSULELE SOLOVKI (un cimitir viu)

Mai nu demult insulele Solovki erauenerate ca loc sfânt pentru ortodocși, unde mulți dintre ei se adunau anual pentru închinare. Acolo fusese construită o mănăstire minunată pentru bărbați cu cămine pentru frații călugări. Mănăstirea fusese întemeiată de un călugăr renumit, Izozim, și de prietenul lui, Savvati.

Insulele Solovki se află în Marea Albă din Oceanul Arctic, în strâmtoarea golfului Onega. Marea Albă își are frumusețea și splendoarea ei. Apa e străvezie-străvezie. Dacă plutești cu barca pe un timp liniștit poți vedea toată vegetația la o mare adâncime, peștii și viețuitoarele marine. Când stai pe malul mării într-o zi cu soare, nu poți distinge linia orizontului, unde se sfârșește cerul și începe apa. Marea Albă e o copie exactă a cerului. În ea sunt multe insule. Unele sunt acoperite de păduri nordice și de iarbă, iar altele nu sunt decât niște stane de piatră. Vara aici e scurtă, uneori zăpada acoperă insulele până la jumătatea lunii mai, iar în septembrie încep deja gerurile. Iarna sunt ninsori abundente, gerul ajunge la 30°. Vara acolo e ploioasă. Pe mare deseori se dezlănțuie furtuni. În general clima e foarte aspră.

În anii 1921-1922 guvernul sovietic a hotărât să înființeze pe insulele Solovki lagăre pentru deținuți. Pe insula principală erau multe construcții mănăstirești: chili, capele, biserici, cămine pentru călugări și aziluri de noapte pentru pelerinii veniți. Toate aceste încăperi au fost confiscate, călugării și slujitorii bisericilor au fost alungați. Totul a fost transformat într-un enorm lagăr de concentrare. Ulterior tot acest sistem de administrare a fost denumit „СЛОИ“ (Соловецкие лагеря особого назначения — Lagărele cu Destinație Specială de pe Solovki). Locașul de pe insulele Solovki s-a transformat într-o închisoare

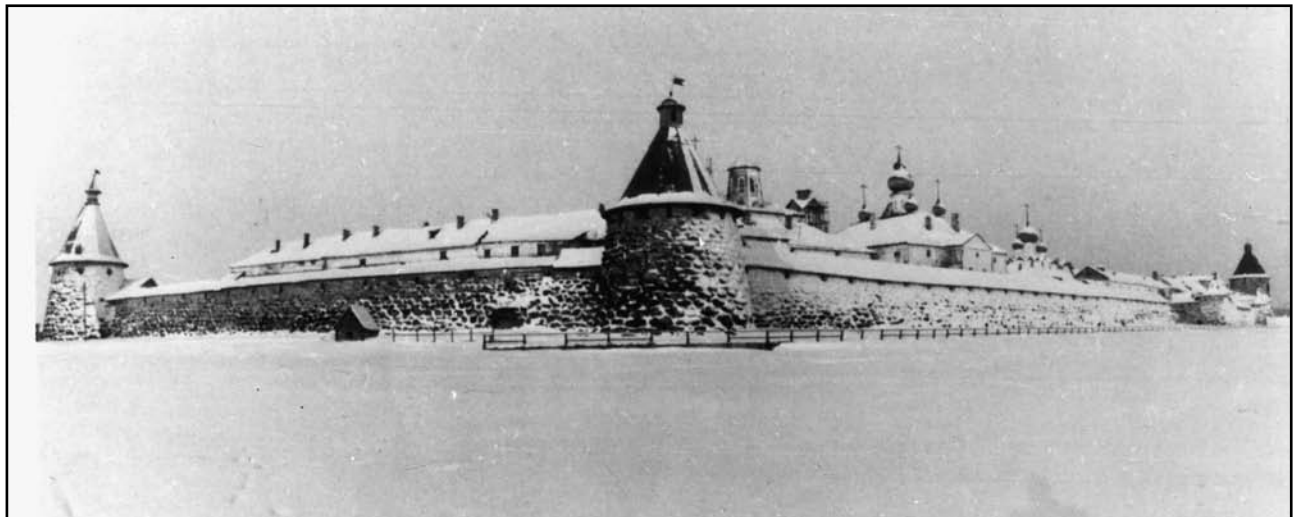
îngrozitoare, în care și-au găsit deja mormântul sute de mii.

Numărul deținuților din lagărul de pe insulele Solovki, în afară de secțiile lui numeroase, ajunge la 30 de mii. Majoritatea deținuților sunt intelectuali. Veți întâlni acolo mulți preoți ortodocși, diaconi, episcopi, arhierei, dascăli. Acolo sunt și ingineri, și învățători, și profesori universitari, și foști fabricanți, sunt și mulți predicatori ai Evangheliei, atât bapțiști, cât și creștini evanghelici. Sunt și infractori de drept comun, dar foarte puțini. De obicei, aici sunt trimiși deținuții politici. Ei nu au nici bogății, nici lucruri de preț — totul li s-a confiscat.

Pentru poporul nostru rus fusese deschisă larg ușa mântuirii prin predicarea Evangheliei, dar oamenii n-au primit harul mântuitor, n-au

Ins. Solovki, poarta Nikolski. 1927

Mănăstirea Soloveț transformată în „СЛОИ“

primit jertfa sfântă a Fiului lui Dumnezeu de pe Golgota, l-au primit pe un altul, pe cel care de la început este mincinos și tatăl minciunii, el nu stă în adevăr, căci de la început a fost ucigaș (Ioan 8: 44). Acum înțeleg cum va fi viitoarea împărăție a antihristului. O, sărmanii păcătoși, care nu l-au primit pe Isus ca Domn al lor! De-ar ști ce îi așteaptă chiar și în viața aceasta!

Administrarea lagărelor de pe insulele Solovki, precum și supravegherea, este toată în mâinile deținuților înșiși și lucrul acesta se răsfrânge foarte crud asupra deținuților. Un om cinstit nu va accepta niciodată să fie

în serviciul de supraveghere, acolo se angajează oameni cu un trecut întunecos, infractori. Au fost cazuri când acești angajați împușcau vreun deținut fără ca acesta să fi avut vreo vină. Ei sunt crezuți întotdeauna, iar deținutul nu. Supraveghetorul poate spune că deținutul a încercat să fugă și de aceea l-a împușcat.

Condițiile sanitare în lagărele de pe Solovki sunt extrem de rele. Medicul e dintre deținuți și i se dă un ordin strict să nu elibereze de la lucru bolnavii dacă nu au febră. Acolo nu sunt oameni sănătoși, toți sunt bolnavi, excepție fac doar foarte puțini.

În perioada când eram întemnițat în lagărele Solovki, pe insula MEACI, norma zilnică de producție constituia 20 de bușteni de om. Copacii trebuie doborâți, curățați de crengi, tăiați în bușteni de o anumită lungime, apoi acești bușteni trebuie aranjați într-o grămadă sau în două. Nici nu vă puteți imagina ce suferă acei sărmani deținuți care nu pot îndeplini norma zilnică. Ei sunt lăsați pe noapte în pădure cu escorta, care le ordonă să aprindă un foc mare, îi aliniază pe toți în front la 20 de pași de foc și ei trebuie să stea toată noaptea în frig fără a se mișca și fără a vorbi unul cu altul. A doua zi li se aduce câte un funt de pâine. După ce mănâncă pâinea, ei trebuie să meargă în rând cu toți la sectorul de lucru și să îndeplinească

Deținuții la tăierea pădurilor, 1935

Deținuților li se împarte prânzul, 1935

Ins. Solovki, tăierea pădurilor

norma, altfel iarăși vor fi nevoiți să stea toată noaptea în frig. Unii stăteau în pădure câte o săptămână. Erau înapți de muncă, erau înfometați, chinuiți de nesomn. Ei blestemau totul pe lume — înjurau și huleau și administrația, și pe Dumnezeu, și pe sine înșiși. Erau cazuri când, după ce stăteau toată noaptea în frig, unora le înghețau mâinile, picioarele și alte extremități ale corpului. În 1929 s-au maltrat singuri 66 de inși, și-au tăiat degetele, mâinile, se tăiau la picioare și se schilodeau, ca să se izbăvească astfel de munca în pădure. Odată, ducându-ne la punctul sanitar după terminarea lucrului, am văzut că tot drumul de la sectorul de lucru și până la punctul sanitar era numai sânge. Un deținut și-a tăiat înadins picioarele și fusese dus încolo sângerând.

Vă imaginați la ce stare ajunge omul de-și taie conștient mâna? Ce luptă sufletească se ascunde după toate acestea! Un astfel de sistem putea născoci numai cel care „de la început a fost ucigaș“. În aceste lagăre viața omului nu are niciun preț. Omul e la nivelul insectelor. Supraveghetorii criminali cu înclinații de sadism beneficiază aici de o putere nelimitată asupra bietelor jertfe.

Deținuților nu li se plătește absolut nimic pentru munca lor, li se dă numai tainul de produse, echipament și barăci strâmte și murdare pentru a înnopta, pline de păduchi și de alte insecte: ploșnițe, șvabi, iar vara — muște și țânțari.

Foarte mulți mor de scorbut, de tifos. Unii mor în urma a tot felul de maltratări și torturi, mulți sunt împușcați. Acolo în fiecare zi oamenii se spânzură, se îneacă, își taie mâinile și picioarele. Fugarii, de obicei, sunt uciși pe loc, unde sunt ajunși. Suferințele de nedescris împietresc inimile oamenilor, îi fac închiși în sine și brutali. Noi, credincioșii, le mărturiseam despre dragostea lui Dumnezeu, dar ea le era neînțeleasă, ei își împietriseră inima chiar împotriva lui Dumnezeu. Acum înțeleg starea viitoare a păcătoșilor în iad, unde nu vor putea ajunge niciodată la pocăință, la fel ca diavolul.

Cei ce cred în Dumnezeu și suferă în detenție în rând cu toți, trăiesc o altă viață. Ei pot să-L preamărească pe Dumnezeu și în cuptorul de foc. Fără a învinui sau a huli pe cineva, se străduiesc să-i mângâie și pe alții. Ei știu că nici un fir de păr de pe capul lor nu va cădea fără voia Tatălui lor ceresc. I s-au supus Lui și Îi sunt recunoscători pentru toate. Ce-i drept, calea este aspră și grea, dar El nu-i părăsește, El le dă putere.

CUM ERAU ÎNTÂMPINAȚI DEȚINUȚII ÎN LAGĂRELE DE PE SOLOVKI

Când am ajuns la locul destinat, ni s-a ordonat să coborâm din vagoane și am fost aliniați câte 5 persoane în rând. Ne-au mânat ca pe o turmă de berbeci la compania de carantină, care era la vreo doi sau trei kilometri de stație. Escorta se purta foarte crud cu noi.

Iată și punctul de carantină. Direct pe malul mării sunt vreo zece barăci mari. Fiece baracă e împrejmuită cu sârmă ghimpată. Iarăși se face apelul după listă. Cel chemat pe nume trebuie să treacă dincolo de gardul de sârmă ghimpată și acolo să se alinieze iarăși în rând. Era un timp geros. Mulți dintre deținuți erau îmbrăcați ușor și tremurau de frig, mai ales dintre cei de dreptți comun, mulți erau aproape goi.

În sfârșit, controlul s-a terminat. Șefii locali, comandanții de companii și alții au ieșit toți dincoace de sârma ghimpată. Ni s-a ordonat: „Dreptți!“ Șeful companiei de carantină ni s-a adresat nouă, novicilor, cu o cuvântare. Mai întâi ne-a înjurat, ca pe contrarevoluționari și dușmani ai Puterii sovietice, apoi a început să expună îndatoririle fiecărui deținut și ce pedeapsă se cade pentru încălcări. Apoi șeful companiei strigă: „Bun venit, voinicii companiei de muncă!“

— Să trăiți! — răsună răspunsul molatic și răzlețit. După drumul lung tuturor li se uscască gâtul, voiau să mănânce și să bea, dar cel mai mult voiau să se odihnească.

— Ce-i asta?! Nu aud nimic! Mai tare! — zise șeful companiei supărat.

— Să trăiți! — au răspuns deținuții, deși tare, dar nu într-un glas. Unul termina, iar altul abia începea. Șeful strigă iarăși cu vocea sa brutală de bas:

— Mai tare! Mai tare! Să se audă de la șaizeci de verste! Toți într-un glas!

Iarăși au răsunit vocile răzlețite: „Să tră-ă...“, iar unii strigau: „Ză-dar...“* Șeful își ieși din fire, pe câțiva arestați i-a „decorat“ cu câte un pumn după ceafă, pe alții i-a palmuit, dar fără niciun succes. Această comedie a continuat aproape o oră. Oamenii

* În rusă — e ca și cum un joc de cuvinte „здрав...“ — „зря...“

Un detașament de deținuți. Un lagăr din nordul Uralului.

istoviți strigau întruna cu vocile răgușite, dar nu puteau nimeri nicidecum toți într-un glas: „Să tră...“

După practica cu „Să tră“ a început practica numărării pe rând. Mult timp s-au străduit șefii să-i disciplineze pe acești deținuți chinuți, dar n-au reușit. Câte înjurături aruncau! Îl înjurau pe Dumnezeu, înjurau de Hristos, înjurau de tot ce e curat și sfânt. Inima și sufletul îmi erau atât de ofensate de acea atmosferă extrem de brutală, încât fui cuprins de groază! Să fi ajuns oare creația Creatorului nostru la o asemenea stare? Oamenii aceștia vărsau din vistieria inimii lor tot ce era acolo murdar, întunecos, crud...

Ne cuprinse pe toți deprimarea: ce va fi mai departe? Șefii s-au supărat că nu putem răspunde toți într-un glas: „Să tră!“ N-a ieșit nimic nici cu numărarea pe rând. Întrăit, șeful dădu comanda: „Puneți toate lucrurile grămadă și aliniați-vă iarăși!“ După ce ne-am pus toate lucrurile grămadă, iarăși răsună comanda: „Drepti!“ Toți eram plini de nedumerire: ce va fi mai departe? Pentru că arestații n-au răspuns toți într-un glas „Să tră!“, toată formația, aproape 200 de persoane, a fost pusă să alerge prin curte de-a lungul grilajului de sârmă ghimpată.

O, nu voi uita niciodată această priveliște înfiorătoare! Sărmanii oameni bătrâni, bolnavi, flămânzi — toți trebuia să alerge fără a rămâne în urmă unul de altul. Cine, de ce și cu ce scop are nevoie de această tortură?! Ea e fără sens și fără vreun profit pentru cineva. Tortură de dragul torturii. Mult timp am fost goniți prin curte. Cei bătrâni și slabi cădeau sub picioarele altora, erau ridicați și trebuia să alerge iarăși. Mulți alergau cu lacrimi în ochi, se auzeau blesteme, gemete adânci. Șefii, între timp, râdeau răutăcios și își băteau joc urmărind această scenă — rodul mișeliilor și invențiilor satanice. În timpul alergării mulți erau maltratați pentru că nu izbuteau să se țină de ceilalți. După ce s-au distrat pe săturate bătându-și joc de noi și blestemându-ne, șefii au oprit alergarea. Prima tortură a trecut.

O baracă a deținuților

Iarăși au fost rostite câteva înjurături la adresa noastră, iar apoi ni s-a ordonat să ne apropiem câte unul de lucrurile noastre și să ni le ducem la ușa barăcii. A început percheziția. Iarăși desfăceau totul, rupeau, iar ceea ce, după părerea lor, e interzis, luau. În sfârșit, am ajuns în baracă. Încăperea era destul de mare, paturile — în două caturi. După ce toți au fost repartizați, ni s-a adus prânzul: câte o ceașcă de supă cu fasole și câte o cană de apă fierbinte. Încăperea era arhiplină și locuri pe paturi nu erau îndeajuns pentru toți, ca să se culce. Din această cauză, printre deținuții înrăiți și istoviți, au început certuri și încăierări. Unii, disperăți, ședeau cu privirea absentă și mult timp nu-și puteau veni în fire: ce va fi mai departe? Trezindu-mă, am văzut pe mine o sumedenie de ploșnițe de cele mai mari dimensiuni, care se înfipseaseră în corpul meu istovit. Îngrozit, m-am ridicat imediat și n-am mai putut adormi până dimineața.

* * *

În anul 1930 membrii Conducerii Uniunii Baptiste de Nord au fost eliberați din lagăre, dar nu s-au aflat mult în libertate. Peste o lună iarăși au fost arestați și, conform hotărârii Confătuirii Speciale a OGPU din 18 septembrie 1930, au fost deportați pe câte 3 ani în Ținutul nordic. I. N. Șilov, V. V. Mamulin și I. I. Levart și-au suferit exilul la Vologda, A. P. Petrov — în or. Arhanghelsk. Calea lor pământească s-a sfârșit pe undeva prin lagărele GULAG-ului și prin așezările pentru deportați.

Din cauza poziției lor dârze cei din exterior nu le-au permis să muncească în biserică. Ei n-au vrut „să lucreze mână-n mână“ cu ateii. Uniunea Baptistă de Nord a fost lichidată, slujitorii au decedat în detenție, mormintele lor au rămas necunoscute. Ei au stat în spărtură apărând Biserica lui Dumnezeu și I-au rămas credincioși Domnului până la sfârșit. Murind, ei puteau spune împreună cu apostolul Pavel: „De aceea vă mărturisesc astăzi, că sunt curat de sângele tuturor“ (Fapt. 20: 26). Cei care, după exemplul Domnului, „și-au dat viața pentru oi“ aveau în inimile lor această frumoasă mărturie.

6.18. Întemnițării bisericii CEB de la Leningrad (1927-1930)

Notă informativă de arhivă cu privire la membrii Conducerii Uniunii Baptiste de Nord:

Ivan Nikitovici Șilov — președintele Uniunii Baptiste de Nord, domiciliu: or. Leningrad, ins. Vasilievski, linia 24, bl. 11, ap. 7. Născut pe data de 18 aprilie 1887, întors la Domnul în 1911, iar în 1912 a fost botezat. În 1914 s-a căsătorit cu sora în Domnul Olga Mihailovna, o soră foarte modestă și blândă, care a purtat fără cârtire toate greutățile vieții, întrucât Ivan Nikitovici se afla puțin timp în sânul familiei.

La 30 aprilie 1919 V. G. Pavlov l-a rânduit prin punerea mâinilor pe Ivan Nikitovici pentru slujba de prezbiter în Casa Evangheliei. În 1923 el a participat la al III-lea Congres Mondial al Bapțiștilor la Stockholm.

Prima dată Ivan Nikitovici a fost arestat în 1917, este eliberat în timpul revoluției.

A doua oară a fost arestat la 5 decembrie 1923 de organele OGPU, fiind învinuit „de propagandă împotriva serviciului în Armata Roșie la Congresul Uniunii Baptiste din Rusia în noiembrie 1923“. Prin Hotărârea Comisiei NKVD de condamnare la exiluri administrative din 28 martie 1924, Șilov I. N. a fost deportat în gubernia Iakutsk pe un termen de doi ani.

A treia oară a fost arestat la 07.12.1926 de RP al GPU în Regiunea militară Leningrad cu o săptămână înainte de al XXVI-lea congres al bapțiștilor. A fost pus în libertate la 08.02.1927.

A patra oară a fost arestat la 07.07.1927. Era învinuit, conform art. 17 și 58-4, 6 ale CP al RSFSR, că „...aflându-se în fruntea Uniunii Baptiste de Nord, traducea în viață directivele de peste hotare, făcând agitație pentru refuzul credincioșilor de a servi în rândurile armatei“. Conform hotărârii Consfătuirii speciale de pe lângă Colegiul OGPU din 13 ianuarie 1928, a fost trimis în lagărele de pe insulele Solovki pe un termen de 3 ani.

Conform hotărârii Consfătuirii speciale de pe lângă Colegiul OGPU din 28 iulie 1930, Șilov I. N. a fost exilat în ținutul de Nord pe un termen de trei ani. Și-a executat exilul în or. Vologda.

S-a întors în 1934 și peste un an a fost iarăși condamnat la 5 ani. I. N. Șilov a primit cununa de martir la vârsta de 51 de ani. Stepele din regiunea Karaganda, unde era situat KARLAG-ul, au devenit ultimul lui adăpost. „Certificatul de arhivă“ de la Procuratura generală a republicii Kazahstan, datat din 22.06.2010, mărturisește:

„[...] La 25 august 1935 Șilov Ivan Nikitici, a.n. 1886 [...] pentru participare activă la lucrările organizației contrarevoluționare, a fost condamnat de Consfătuirea specială de pe lângă NKVD din URSS la detenție în LMC pe 5 ani. [...] La 25 octombrie 1935 a sosit din închisoarea de la Petropavlovsk pentru a-și executa pedeapsa în Karlag-ul NKVD din URSS.

La 2 septembrie 1937 a fost arestat de secția a III-a a Karlag-ului NKVD pentru înființarea unui grup sectant contrarevoluționar și la 10 septembrie 1937 a fost condamnat de Troika Direcției NKVD din regiunea Karaganda la pedeapsa capitală, împușcare. La 15 septembrie 1937 sentința a fost executată“.

Familia Mamulin, anul 1936

Mamulin Vasili Vasilievici, anul nașterii 1895, secretar al Uniunii Baptiste de Nord, a fost arestat la 29 iulie 1927. Conform hotărârii Consfătuirii speciale de pe lângă Colegiul OGPU din 13 ianuarie 1928, a fost trimis în lagărele de pe insulele Solovki pe termen de trei ani. La 8 februarie 1931 a fost exilat în ținutul de Nord pe termen de trei ani.

Petrov Aleksei Petrovici, anul nașterii 1885, a fost arestat la 7 decembrie 1926. Eliberat la 8 februarie 1927. Arestat din nou la 21 iulie 1927. Conform hotărârii Consfătuirii speciale de pe lângă Colegiul OGPU din 13 ianuarie 1928, a fost trimis în lagărele de pe insulele Solovki pe termen de 3 ani. Eliberat la 21 martie 1930. La 4 aprilie — exilat în

Ținutul de Nord pe termen de trei ani. Exilul și l-a executat în or. Arhanghelsk.

Alekseev Grigori Ivanovici, anul nașterii 1895, a fost arestat la 30 iunie 1927. La 13 ianuarie 1928 a fost trimis în lagărele de pe insulele Solovki pe termen de trei ani. Eliberat la 30 decembrie 1929. La 18 septembrie 1930 exilat în ținutul de Nord pe termen de trei ani.

Levart Ivan Iakovlevici, anul nașterii 1901, a fost arestat la 9.12.1926. Eliberat la 8 februarie 1927. Arestat din nou la 30 iunie 1927. La 13 ianuarie 1928 a fost trimis în lagărele de pe insulele Solovki pe termen de trei ani. Conform hotărârii Consfătuirii speciale de pe lângă Colegiul OGPU din 28 iulie 1930, a fost exilat a doua oară în ținutul de Nord pe termen de trei ani. Și-a executat exilul în or. Vologda.

Alekseev Vasili Savelievici, anul nașterii 1878, a fost arestat la 20 ianuarie 1931. La 20 februarie 1931 a fost închis într-un lagăr de concentrare pe termen de 5 ani.

6.19. Un mare nor de martori

Martirii bisericii CEB de la Leningrad (1937–1939)

...Fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori... să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Evr. 12: 1

„Secția a IV-a a Direcției Securității de Stat a UNKVD din regiunea Leningrad a demascat și a lichidat în mod operativ organizația contrarevoluționară fascistă teroristă a bapțiștilor” — scria lucrătorul NKVD la finele anului 1937. Din septembrie 1937 până în martie 1938 au fost câteva procese a unor loturi de creștini, care s-au încheiat cu sentința capitală dată membrilor comunității bapțiștilor.

La 28 septembrie 1937 troika de pe lângă NKVD al URSS din reg. Leningrad i-a condamnat la împușcare (dos. nr. П-61422) pe:

1. **Kozlov Ivan Mihailovici**, a.n. 1878, prezbiter, arestat la 20.08.1937, împușcat la 4 octombrie 1937.
2. **Grinfeld Nikolai Ivanovici**, a.n. 1870, arestat la 14.08.1937, împușcat la 4 octombrie 1937.
3. **Skripko Gheorghi Stepanovici**, a.n. 1873, arestat la 01.09.1937, împușcat la 4 octombrie 1937.
4. **Obodovski Nikita Andreevici**, a.n. 1873, arestat la 14.08.1937, împușcat la 4 octombrie 1937.
5. **Tanning Aleksandr Iakubovici**, a.n. 1869, arestat la 25.08.1937, împușcat la 4 octombrie 1937.
6. **Findeizen Karl-Rudolf Arminovici**, a.n. 1874, arestat la 25.08.1937, împușcat la 4 octombrie 1937.
7. **Gusev Ivan Nikolaevici**, a.n. 1880, arestat la 25.08.1937, împușcat la 4 octombrie 1937.
8. **Mihailov Nikita Mihailovici**, a.n. 1897, arestat la 25.08.1937, împușcat la 4 octombrie 1937.

Conform hotărârii troicii de pe lângă NKVD al URSS din reg. Leningrad de la 30 decembrie 1937, au fost condamnați la împușcare (dos. nr. П-42977):

1. **Sizov Vasili Fiodorovici**, a.n. 1901, arestat la 09.12.1937, împușcat la 2 ianuarie 1938.
2. **Șivî Vilghelm Mihailovici**, a.n. 1893, arestat la 09.12.1937, împușcat la 2 ianuarie 1938.
3. **Șepâriov Mihail Fiodorovici**, a.n. 1907, arestat la 09.12.1937, împușcat la 2 ianuarie 1938.
4. **Nefedov Stepan Gherasimovici**, a.n. 1886, arestat la 09.12.1937, împușcat la 2 ianuarie 1938.
5. **Danilov Vasili Andrianovici**, a.n. 1888, arestat la 09.12.1937, împușcat la 2 ianuarie 1938.
6. **Izmailov Aleksei Prokopievici**, a.n. 1905. Prima dată a fost arestat în 1930. A doua oară — în 1931. A treia oară — la 9 decembrie 1937. Împușcat la 2 ianuarie 1938.
7. **Levin Vasili Iakovlevici**, a.n. 1911, arestat la 11.12.1937, împușcat la 2 ianuarie 1938.
8. **Șeffe Pavel Nikolaevici**, a.n. 1894, arestat la 09.12.1937, împușcat la 2 ianuarie 1938.
9. **Andreev Semion Andreevici**, a.n. 1896, arestat la 11.12.1937, împușcat la 2 ianuarie 1938.
10. **Semionov Nikolai Feoktistovici**, a.n. 1876, arestat la 11.12.1937, împușcat la 2 ianuarie 1938.

La 20 martie 1938 troika de pe lângă NKVD al URSS din reg. Leningrad i-a condamnat la împușcare pe:

1. **Kosinov Piotr Gavrilovici**, anul nașterii 1889.
2. **Stoialov Aleksei Maksimovici**, anul nașterii 1877.
3. **Krasovski Ivan Leontievici**, anul nașterii 1877.
4. **Șeffe Viktor Nikolaevici**, anul nașterii 1889.
5. **Aron Ferdinand Iakovlevici**, anul nașterii 1882.
6. **Fiodorov Piotr Vasilievici**, anul nașterii 1886.
7. **Vegner Iulian Mihailovici**, anul nașterii 1907.
8. **Tiușin Aleksei Alekseevici**, anul nașterii 1887.
9. **Ivanov Vasili Ivanovici**, anul nașterii 1882.
10. **Kehman Piotr Karlovici**, anul nașterii 1884.

Lista întemnițaților CEB, membri ai comunității baptiste de la Leningrad, condamnați în anii '30 în dosare individuale:

Sviridenok Trofim Stepanovici, a.n. 1887, arestat la 8 august 1937. Condamnat la pedeapsă capitală conform hotărârii troicii din 26 august 1937. A fost împușcat la 26 august 1937.

Zemmel Alfred Ghenrihovici, a.n. 1873, arestat la 6 iulie 1937. Condamnat la pedeapsă capitală conform hotărârii troicii din 26 august 1937. A fost împușcat la 26 august 1937.

Tugov Pavel Ivanovici, a.n. 1891, arestat la 5 august 1937. Condamnat la pedeapsă capitală conform hotărârii troicii din 3 septembrie 1937. A fost împușcat la 6 septembrie 1937.

Omelicev Ivan Nemlotovici, a.n. 1892, arestat la 5 august 1937. Condamnat la pedeapsă capitală conform hotărârii troicii din 3 septembrie 1937. Împușcat la 6 septembrie 1937.

Kuiavski Nikolai Vladimirovici, a.n. 1904, arestat la 19 august 1937. Condamnat la pedeapsă capitală conform hotărârii Consfătuirii speciale din 3 septembrie 1937. A fost împușcat la 15 septembrie 1937.

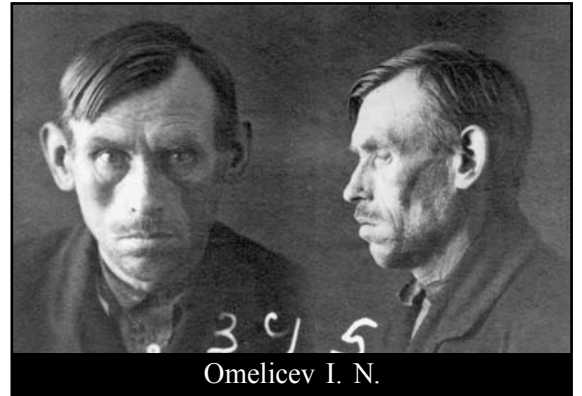
Izmailov Nikolai Prokopievici, a.n. 1903, arestat la 20 octombrie 1937. Conform hotărârii troicii din 25 noiembrie 1937, a fost condamnat la 10 ani în lagăre de muncă corecțională. A decedat în lagăr în 1946, în ajunul eliberării.

Kuzmenkov Pavel Iakovlevici, a.n. 1911, arestat la 21 septembrie 1937. Conform hotărârii troicii din 25 noiembrie 1937, a fost condamnat la 10 ani în lagăre de muncă corecțională. A decedat la 10 octombrie 1945 în LMC de la Peciora al MAI al URSS.

Klaupik Ernest Andreevici, a.n. 1899. Conform hotărârii Consfătuirii speciale a OGPU din 27 februarie 1934, a fost condamnat la 3 ani lagăre de concentrare. La 29 decembrie 1939 a fost condamnat a doua oară de Consfătuirea specială a OGPU la 5 ani de exil, și-a executat exilul în Kazahstan, st. Cinili. A decedat la 15 august 1956.

Rulis Karl Iakovlevici, a.n. 1900, arestat la 02.01.1938. Condamnat la pedeapsă capitală conform hotărârii Consfătuirii speciale din 20 ianuarie 1938.

Sokolov I. S. — ultimul martir al bisericii de la Leningrad. Săvârșea slujba de prezbiter în vremea extrem de grea a blocadei Leningradului. În 1946 a murit tragic în condiții enigmatice. A fost găsit cu capul în jos în fântâna de lângă casă la Șuvalov.

6.20. Horev Ivan Mihailovici (1892-1940)

*Din amintirile lui M. I. Horev
despre tatăl dumnealui:*

„Tatăl meu, Ivan Mihailovici Horev, s-a născut în anul 1892 în regiunea Pskov. S-a întors la Domnul în 1912 la vârsta de 20 de ani. Pe atunci era matroz pe navă la Petrograd. Odată, împreună cu tovarășii de slujbă de pe vapor, a mers la «Casa Evangheliei» de pe insula Vasilevski. La adunarea creștină Duhul Sfânt i-a atins inima și el s-a pocăit împreună cu câțiva camarazi. Iubindu-L pe Domnul, le mărturisea și matrozilor despre Isus Hristos. A fost luat drept rebel și a fost arestat. Primul termen, aproximativ 17 zile, a stat încă în timpul puterii țariste. Curând după revoluția din 1917 a fost arestat a doua oară pentru refuzul de a lua arma în mână. Prezbiterul bisericii de la Petrograd, I. N. Șilov, a făcut demers pentru eliberarea matrozului I. M. Horev și în curând a fost pus în libertate.

În anii '20 Ivan Mihailovici a fost rânduit evanghelist și făcea călătorii de evanghelizare în regiunile Pskov, Velikie Luki și Novgorod.

În martie 1922 a participat la congresul Uniunii Baptiste de Nord, la Petrograd.

Nu voi greși, dacă voi spune că tata a fost un om al credinței. Încrederea lui în Dumnezeu a pus în inima mea o temelie trainică a credinței.

Noi locuim la Leningrad. În 1938 toate casele de rugăciune au fost închise, slujitorii au fost arestați. Aștepta arestarea și tatăl meu. Și au venit după el la 14 octombrie 1938. Noi, copiii, dormeam când zornăi insistent soneria în apartamentul nostru. Lucrătorii NKVD-ului i-au prezentat tatei mandatul de arestare și au început să facă percheziție. Înainte de a ieși din casă, tata s-a rugat pentru ultima dată împreună cu familia. El a spus cam în felul următor: «Doamne, eu îmi iubesc foarte mult copiii și soția. Îmi este scump căminul familiei. Dar cel mai mult în astă lume Te iubesc pe Tine, de aceea am ales calea îngustă și spinoasă. Ție Ți încredințez familia cu toate cerințele și nevoile ei. Îngăduie-mi, Doamne, să cred că Tu Ți asumi toată răspunderea pentru copiii mei, pentru toată familia mea. Știu, Stăpâne Doamne, că întotdeauna ești credincios făgăduințelor Tale. Și, când se vor sfârși pribegiile mele și mă voi înfățișa înaintea tronului Tău, ca să-Ți dau slavă, voi vedea acolo și familia mea. Binecuvântat fie Numele Tău în această despărțire!».

«Corbul negru» stătea vizavi de geamul casei noastre și noi am putut vedea bine cum tata, sub paza soldaților NKVD, apropiindu-se de automobil cu o mică desagă în spate, privi în direcția noastră. Ușa se închise și automobilul l-a dus pentru totdeauna.

Copiii au fost fotografiați a doua zi după arestarea tatei

Peste un an după arestarea tatei (în 1939) am mers la școală în clasa întâi. Îmi amintesc, învățătoarea m-a scos în fața clasei și a spus: «Copii, vedeți acest băiețel? El este fiul unui dușman al poporului. Să nu vă jucați cu el». (Tatăl meu fusese condamnat la cinci ani privațiune de libertate pe baza articolului 58 al CP al RSFSR, iar articolul acesta se referea la infracțiuni de ordin politic.) Eu tăceam. Când am venit acasă i-am povestit totul mamei și am întrebat-o: «De ce tăticul e numit dușman al poporului?» Ea m-a mângâiat: «Feciorașule, hai să îngenunchem și să-L preamărim pe Dumnezeu că tatăl tău a fost învrednicit să meargă la închisoare. De Isus Hristos oamenii și-au bătut joc și mai mult. Rabdă, dragul meu».

La 14 octombrie 1938 tata a fost condamnat la 5 ani de lagăre ca «membru al organizației baptiste contrarevoluționare fasciste». A fost trimis sub escortă în orașul Tavda, reg. Sverdlovsk. Lagărul de acolo există până în prezent. În 1940, la vârsta de 48 de ani, în lagărul de la Tavda, el a trecut în veșnicie împărțind soarta multor întemnițați din acei ani. Ultima lui scrisoare a fost scurtă: «Draga mea, dacă vei auzi că am murit, să nu crezi, căci cel credincios nu moare, ci trece din moarte la viață». A scris această scrisoare cu vreo oră-două înainte de trecerea în veșnicie. Mama mea a rămas văduvă la 38 de ani cu patru copii mici, fără mijloace de existență. Dar a suportat fără cârtire toate necazurile vieții.

În 1941, în timpul blocadei Leningradului, familia noastră a fost ocolită de primejdia morții prin înfometare nu pentru că am avut rezerve mari. Tata nu ne-a lăsat moștenire materială. Secretul e altul. El ne-a lăsat ca moștenire credința și încrederea în Dumnezeu. Astăzi noi suntem cei mai bogați din lume, fiindcă Îl credem pe Dumnezeu cel viu și adevărat. Dacă tata ne-ar fi lăsat ca moștenire o mare avere, mulți bani, atunci familia noastră ar fi avut aceeași soartă ca mulți alții care au murit de foame în timpul blocadei. Însă Dumnezeu este credincios Cuvântului Său. Am trăit ocrotiți de grija deosebită a Domnului».

În dosarul penal al lui Ivan Mihailovici, în unul din procesele-verbale ale interogatoriilor anchetatorilor a scris: „Încetați lupta împotriva anchetei!“ Într-adevăr, tot ceea ce suportau credincioșii în timpul anchetelor

penale în anii '30 era o luptă, care s-a încheiat cu biruința întemnițatului: „Nu și-a recunoscut vina“ (extras din rechizitoriul emis de procuror în cauza lui Horev I. M.).

„Horev I. M. a decedat la 16 iulie 1940 și e înhumat la cimitirul din or. Tavda. Dată fiind vechimea evenimentului, locul exact al înmormântării nu s-a păstrat. Arhiva nu dispune de altă informație.“

(Certificat de la centrul de informații al Direcției Afacerilor Interne din reg. Sverdlovsk)

Un cimitir pentru deținuți

SUPLIMENTUL 7

DE LA PRIVILEGII LEGISLATIVE — LA REPRESALII DE MASĂ

7.1. Extras din articolul „Libertatea conștiinței și persecuțiile religioase!“, L. Ghinzburg

În anul 1917 L. Ghinzburg (tovarășul de idei al lui Lenin) scria:

„Gândirea ferecată s-a smuls din lanțurile grele: prin toată țara s-a rostogolit ceea ce, atrăgând spiritele și încălzind inimile, a trezit conștiința de sine a poporului, i-a dat putere și i-a insuflat curaj spre o luptă îndârjită și hotărâtoare; s-a trezit ceea ce se definește printr-un singur cuvânt: «Libertate».

Oricât de scumpe le sunt fiecărui cetățean și alte libertăți, totuși, cea mai scumpă și dorită este, bineînțeles, libertatea conștiinței. Prin această libertate subînțelegem atât dreptul nelimitat al fiecărui cetățean de a se călăuzi în toate chestiunile morale exclusiv de convingerile proprii, cât și, indisolubil legată de acest drept, lipsa de orice constrângere (cu alte cuvinte, el nu poate fi obligat să comită acțiuni și fapte interzise de conștiință, nici nu i se poate interzice a face ceea ce îi dictează conștiința).

După cum, fără aer, nu poate exista viață pe pământ, tot așa, fără această libertate, care întrunește libertatea gândirii și libertatea convingerilor, nu poate avea loc o dezvoltare spirituală amplă a poporului.

Deși acest adevăr e cunoscut din vremuri străvechi [...] totuși abia acum putem, în fine, să ne lăudăm că posedăm această comoară din plin.

De ce viața socială devia de la calea dezvoltării nu numai în vremurile idolatriei, ci deviază și acum, în timpul creștinismului; rătăcește îndelung prin labirinturile întunecimii, înecându-se în prejudecii și tradiții; se înroșește adesea de șiroaie de sânge omenesc și, apărând marele precepte ale lui Hristos, totodată torturează și maltratează oameni în Numele lui Hristos? Cauza acestui fenomen deplorabil este că libertatea conștiinței și gândul religios indisolubil legat de ea, atât în vremurile idolatriei, cât și în timpul creștinismului, se află sub influența politicii. Oamenii slabi, vrând-nevrând, sunt nevoiți să-și supună conștiința și convingerile opiniilor și intereselor claselor de stat; iar cei puternici, care își apără ferm convingerile, pier în flăcările rugurilor, pe eșafode și în spânzurători, putrezesc în temnițe, în caverne și în celule de închisori, dar nu se lasă înfrânți. În toate aceste prigoane guvernul și clerul merg mână în mână când au nevoie să înăbușe scânteile Dumnezeiești ce izbucnesc în sufletele omenești. O fac de frică, ca nu cumva să aibă de suferit interesele lor.

S-au rupt lanțurile seculare, au fost aruncate fiarele grele ce încătușau sufletele, deasupra țării înnoite flutură cu mândrie drapelul libertății.

Acum, când a venit timpul să dăm socoteală de dorințele și năzuințele noastre, trebuie să ținem minte că unul din principiile de bază, pe care se va zidi viața abia apărută a Rusiei înnoite, trebuie să fie libertatea autentică. Iar prima cerință a acestei libertăți trebuie să fie libertatea religioasă. Noi am văzut câte au avut de pățimit cei care refuzau să accepte ordinele și dispozițiile puterii și ale clerului în chestiunile credinței; am văzut că toate constrângerile și limitările... i-au silit pe eterodocși să facă zid în jurul religiei și convingerilor lor; și noi înțelegem că în o republică liberă, precum e Rusia, toți cetățenii trebuie să fie egali, indiferent de religie și de naționalitate. Și dacă toate religiile vor fi egale, atunci niciuna nu va avea drept de preferință față de alta și, în felul acesta, problema religiei de stat, a religiei dominante decade de la sine (p. 40-41).

Separarea bisericii de stat impune o stare a lucrurilor când biserica nu numai că e lipsită complet de caracterul dominant, statal și când statul nu-i recunoaște niciun drept social, niciun privilegiu față

de alte confesiuni, ci și când statul refuză, în genere, să acorde măcar cât de cât vreun ajutor material sau orice alt ajutor riturilor religioase și slujitorilor ei, recunoscând legale toate religiile, întocmai cum și lipsa oricărei religii: conștiința nu trebuie forțată, ea trebuie să fie liberă! Vrei — crede! Nu vrei — nu crede! Numai trăiește cinstit, după dreptate, după conștiință!

Orice comunitate religioasă trebuie să fie una din numeroasele asociații, permise în țară, de care guvernului nu trebuie să-i pese, precum nici lor nu trebuie să le pese deloc de guvern. Atunci unora le va dispărea sentimentul trufaș de superioritate a religiei lor, iar altora — simțământul amar și de ofensă pentru umilirea religiei lor. Și atunci se va instaura dragostea frățească și echitatea între oameni, va sosi timpul la care visa și Moise, și Hristos: conștiința umană, nestrâmtorată de nimeni, liberă și neîntinată, va dicta de la sine condițiile unei vieți libere.

Mai sunt și alte condiții de care depinde viața cetățenilor ruși, viața deplină, neizolată și nestrâmtorată de nimic. Atare condiții sunt: libertatea presei, libertatea cuvântului, libertatea întrunirilor și a asocierii, libertatea fiecărui individ aparte apărându-i-se dreptul de a-și mărturisi curajos și fără frică opiniile și convingerile religioase și politice.

S-a sfârșit perioada întunericii beznă, când prin toată biata noastră țară vlăguită și oropsită se auzea numai strigătul amenințător al guvernului: «Să nu îndrăznească nimeni să aibă o opinie deosebită!» Iar dacă și cuteza cineva să-și expună în scris sau oral opiniile proprii [...] atunci plătea scump pentru îndrăzneala sa... Câte mii de oameni au fost omorâți pentru că au vrut să trăiască așa cum le dicta conștiința și încercau să creeze o astfel de viață și pentru poporul rus! Pentru binele lui, ei și-au sacrificat propria viață, propria bunăstare și fericire.

Așadar: Conștiința trebuie să fie liberă!“

(L. Chinzburg, „Libertatea conștiinței și persecuțiile religioase!“ M., 1917. Editura „Haġar“)

Iată care erau lozincile și promisiunile noii puteri în anul 1917. Și, în anii '20, o mare parte din credincioși au căzut în ispită fiind ademiniți de aceste lozinci ale Puterii sovietice despre libertate, egalitate și fraternitate. „E proclamată libertatea religioasă deplină!“, — a declarat solemn V. G. Pavlov în anul 1923. În Declarația Uniunii Baptiste din Extremul Orient era scris:

„Țara Sovietică Socialistă [...] apropiindu-se de idealul evanghelic, are drept scop egalitatea și fraternitatea generală, eliberarea lumii de asuprire și nedreptăți. [...]

Noi, bapțiștii ruși [...] nutrim speranța că, în marea URSS, scumpă inimii noastre, nu vom rămâne în urma fraților noștri după credință din Occident. [...] Ba și părerea noastră cu privire la revoluția socială și la puterea muncitorilor ne permite să sperăm la realizarea visului nostru scump, fie și cu trecerea timpului și măcar în parte. [...]

Rezoluția adoptată de congresul regional al bapțiștilor, care a avut loc în or. Habarovsk la 15-19 iunie 1925, exprimă opinia tuturor bapțiștilor din Extremul Orient“.

(Președintele Uniunii Baptiste din EO — Iak. Vins; Secretarul Uniunii — G. Șipkov)

La **8 august 1929** a intrat în vigoare Hotărârea CECR și a CCP „Despre asociațiile religioase“, în același an a încetat editarea revistelor „Hristianin“, „Baptist“, au încetat cursurile biblice, activitatea de editură, au fost închise pretutindeni mii de case de rugăciune.

În anul 1965 Consiliul Bisericii CEB a expediat un memoriu către Comisia Constituțională cu rugămintea de a anula Hotărârea „Despre asociațiile religioase“:

„Pentru realizarea planului de luptă pe cale fizico-administrativă, în scopul nimicirii religiei și a bisericii, la 8 aprilie 1929 a fost adoptată o Hotărâre [...] care trebuia să reducă la zero libertatea credinței. [...] Această hotărâre i-a lipsit pe cetățeni de posibilitatea de a beneficia de dreptul la libertatea conștiinței [...] și a legiferat traducerea în viață a programului represiunilor de masă. Drept consecință, a fost moartea a mii de credincioși. Mureau cu miile în lagăre și închisori. Zadarnic îi așteptau copiii, soțiile, rudele. Ei nu vor mai afla niciodată unde zac osemintele lor. Numai Dumnezeu știe locul mormintelor comune, în care au fost aruncați cu grămadă creștinii.

Putem oare afirma că toate aceste coșmaruri au rămas în trecut? Nu! Crimele încă n-au încetat! Ele mai continuă. Și iată o dovadă convingătoare: acum, când citiți această scrisoare, chiar în timpul acesta, sute de credincioși sunt lipsiți, în mod ilegal, de libertate, zac în închi-

sori, în lagăre și exiluri; unor părinți credincioși li s-au luat copiii [...] adunările credincioșilor sunt adesea împrăștiate de milițieni și drujinari (voluntari), iar casele sunt confiscate. [...]

Viitoarea prosperitate a sute de milioane de oameni e în mâinile Dvs. Noua Constituție trebuie să confirme: va păși guvernul țării noastre pe calea libertății, a egalității și a fraternității în ceea ce privește atitudinea sa față de credincioși și de biserică sau va urma, ca și mai înainte, calea abuzului și a violenței, care va duce nu la prosperitate, ci la pedeapsa Domnului, ce se va revărsa asupra întregului popor. [...]"

14 aprilie 1965 (Gh. K. Kriucikov, „Marea trezire a secolului XX“, 2011, pp. 420-425).

Abia în anul 1990, după 60 de ani (!) de existență, a fost recunoscut pentru prima dată caracterul criminal al Hotărârii din anul 1929 „Despre asociațiile religioase“. Ziaristul D. Radâșevski scria:

„Pogromul legiferat (al tuturor religiilor), care a adus Rusiei mai mulți martiri decât cele nouă veacuri ale istoriei creștine, a început în anul 1929 — odată cu adoptarea Hotărârii «Despre asociațiile religioase», care a rupt-o cu decretul lui Lenin...“

(D. Radâșevski. „Изгнанные за веру“ [„Prigoniți pentru credință“], în ziarul „Московские новости“ [„Noutățile Moscovei“], 1990, nr. 18, p. 16).

7.2. Decretul „Despre scutirea de serviciul militar general obligatoriu din motive religioase“

1. Persoanelor care, din cauza convingerilor religioase, nu pot face serviciul militar, să li se ofere dreptul, în baza deciziei Judecătoriei Populare, să-l substituie cu serviciul sanitar în spitalele militare de boli infecțioase ori cu altă muncă social-utilă corespunzătoare la alegerea recrutului, pe care s-o execute un termen egal cu termenul stabilit al recrutării semenilor.

2. Pentru a adopta o hotărâre de substituire a serviciului militar obligatoriu cu altă obligație civilă, Judecătoria Populară cere expertiza „Consiliului Unit al Comunităților și Grupurilor Religioase“ de la Moscova, în fiecare caz aparte. Expertiza trebuie să se extindă atât asupra faptului că convingerea religioasă vizată exclude participarea la serviciul militar, cât și asupra faptului că persoana vizată acționează sincer și conștiincios.

3. Ca derogare, Consiliul Unit al Comunităților și Grupurilor Religioase, conform hotărârii unanime, are dreptul de a face demersuri deosebite către Prezidiul Comitetului Executiv Central al Sovietelor din Rusia cu privire la eliberarea totală de serviciul militar, fără vreo substituire a lui cu altă obligație civilă, dacă poate fi dovedită în mod cert inadmisibilitatea unei atare substituiri din punctul de vedere nu numai al convingerii religioase în general, ci și al literaturii sectante, precum și al vieții individuale a persoanei respective.

Notă: Intentarea și instruirea procesului cu privire la eliberarea unei persoane de serviciul militar se oferă atât celui chemat sub arme, cât și „Consiliului Unit al Comunităților și Grupurilor Religioase“, totodată Consiliului i se oferă dreptul de a face demersuri privind judecarea cauzei de către Judecătoria Populară de la Moscova.

Președintele Consiliului Comisarilor Poporului	—	V. Ulianov (Lenin)
Comisarul Poporului pentru Justiție	—	Kurski
Șeful cancelariei Consiliului Comisarilor Poporului	—	V. Bonci-Bruevici
Secretar	—	L. Fotieva

4 ianuarie 1919

(ASFR, fond 1235, inv. 55, dos. 2, f. 94-96)

7.3. Circulară privind aplicarea decretului din 4 ianuarie 1919 „Despre persoanele care se eschivează de la serviciul militar general obligatoriu, invocând așa-numitele convingeri religioase“

La aplicarea prevederilor decretului din 4 ianuarie 1919 s-au depistat abuzuri din partea unor profitori, care se eschivează de la serviciul militar general obligatoriu în rândurile Armatei Roșii și în așezămintele ce o deservesc și care caută să inducă în eroare judecătorii populare și tribunalele revoluționare și, în felul acesta, să folosească acest decret doar ca o metodă comodă, formală, oferită de Republica Sovietică, de a se eschiva, sub drapelul religiei, de obligațiile civile generale.

Centralizarea comisiei de expertiză la Moscova, prin Consiliul Unit al Comunităților și Grupurilor Religioase, a creat multe incomodități: atât din cauza târăgănării birocratice (de ea se folosesc uneori, artificial, profitorii), ce are loc în urma extinderii din ce în ce mai mult a teritoriului RSFSR, cât și din cauza nedorinței unor curente religioase și a unor reprezentanți ai lor de a reclama expertiza anume de la Consiliul Unit al comunităților și grupurilor religioase de la Moscova. Din aceste motive Comisariatul Poporului pentru Justiție dispune să se ia drept călăuzire următoarele indicații:

1. Persoana care dorește să beneficieze de aplicarea prevederilor decretului din 4 ianuarie 1919 e datoare să depună la Judecătoria Populară cerere de aplicare a decretului față de ea nu mai târziu de termenul de prezentare a semenilor săi la cercul* de recrutare.

Notă: Persoanele, cărora li s-a amânat încorporarea din alte motive (boală, concediu etc.) nu pot fi examinate ca persoane cu privire la care poate fi aplicat decretul despre scutirea de serviciul militar general obligatoriu din motive religioase.

2. Odată cu depunerea cererii la tribunalul militar solicitanților li se eliberează o adeverință de la cancelaria Judecătoriei Populare în care se indică ziua depunerii cererii și ziua judecării. Termenul de judecată trebuie fixat nu mai târziu de două săptămâni de la data depunerii cererii de acționare în judecată. Această adeverință servește numai ca dovadă că persoana dată trebuie să se prezinte la dezbaterile judiciare în ziua fixată de judecatorie și indicată în adeverință.

Tot soiul de expertize, adeverințe, certificate, eliberate uneori de așa-numitele consilii unite ori de alte grupuri religioase, de persoane sau de organizații particulare (care le convin de minune petiționarilor) nu pot avea, în niciun caz, vreo însemnătate sau putere oficială, în afară de menirea lor directă de a servi drept material judiciar, care trebuie supus cercetării și deliberării judecătorești.

3. În cazul când, către termenul prezentării la cercul de recrutare, n-a fost emisă hotărârea Judecătoriei Populare privind eliberarea de serviciul militar general obligatoriu, cel ce se eschivează e obligat să prezinte, la cererea autorităților respective, adeverința Judecătoriei Populare menționată în par.2. Dacă n-o prezintă, este declarat persoană ce se eschivează de la respectarea decretului și trebuie considerat dezertor.

4. Judecătorii Populare, în caz de necesitate, au dreptul să invite, la aprecierea lor, în calitate de experți, atât reprezentanți ai Consiliului Unit de la Moscova al grupurilor și comunităților religioase, cât și reprezentanți ai altor curente religioase, care ar putea explica judecării o împrejurare sau alta, ce are însemnătate în cauză. Judecătorii Populare nu sunt strâmtorate în dreptul lor de a se adresa, în afara unui sau altui expert, către organizații sovietice și persoane destul de competente în problema dată.

COMISARUL POPORULUI pentru JUSTIȚIE — Kurski
 Șeful Secției a VIII-a — P. Krasikov
 Secretarul Cancelariei Generale a CECR (semnătura)

(Publicat în ziarul „Известия“ ВТІК, nr. 172 din 6 august 1920)

* Cerc de recrutare — instituție militară, ale cărei funcții erau recrutarea și încorporarea celor supuși serviciului militar. În prezent — „comisariat militar“.

**7.4. Extras din scrisoarea lui N. N. Iakovlev adresată lui P. V. Pavlov
(Peski, gub. Voronej, 29.08.1920)**

Scumpe Pavel Vasilievici!

La Dumneavoastră la Consiliul Unit a sosit o cerere de la un frate din Kalaci gub. Voronej, semnată de mine. În ea este descris următorul caz: la Kalaci au fost arestați frații din patru comunități: o parte sunt bapțiști și trei frați sunt creștini evanghelici, în total — 200 persoane. A venit Tribunalul diviziei a 40-a și 100 de frați dintre ei au fost condamnați; probabil, fiecare al treilea, a fost condamnat la împușcare — 34 persoane au fost împușcate: într-o noapte mai întâi 20 de persoane, iar în noaptea următoare 14 persoane. Frații se rugau înainte de execuție, care a avut loc lângă mormintele lor; unii, numai răniți, în agonie, au fost aruncați în mormânt și îngropați în pripă de vii. Un frate stătea alături de ceilalți pe marginea mormântului și, pe când se ruga, o mână puternică l-a împins spre soldații ce împușcau. Ei nu l-au observat în momentul acela, a fost o orbire și el a reușit să plece pe la spatele lor. Ca martor ocular, el poate confirma personal aceste lucruri. Frații omorâți erau căsătoriți, aveau copii, care acum sunt copleșiți de durere, iar 66 de frați se află la închisoarea de la Kalaci, alți 100 de frați au fost trimiși la închisoarea din Voronej. Ce-i așteaptă pe acești 166 de frați — nu se știe. Ei toți depuseseră cerere la Judecătoria Populară privind refuzul serviciului militar din motive religioase. Preotul din localitate a rămas satisfăcut de cele întâmplate, și-a făcut cruce că, în sfârșit, au început să lichideze erezia.

Vă rog, când veți primi cererile lor, faceți tot ce vă stă în puteri, ca să-i salvați pe cei arestați, ei aveau și adevăruri de la Judecătoria, dar nici ele n-au fost luate în seamă.

(ASFR, fond 1235, inv. 55, dos. 2, f. 93)

7.5. Scrisoarea lui V. Bonci-Bruevici către președintele CECR, tov-lui KALININ

PERSONAL

Am primit o comunicare cu privire la împușcarea a 34 de persoane dintre sectanții creștini evanghelici și bapțiști. Au fost împușcați în or. Kalaci, gub. Voronej de către Tribunalul militar al diviziei a 40-a la sfârșitul lunii august a.c., deși ei depuseseră cerere la Judecătoria Populară, precum că, în baza decretului din 4 ianuarie 1919, conform convingerilor religioase, nu pot satisface serviciul militar.

Este extrem de necesar a se verifica urgent această informație și a da o atenție deosebită încălcării flagrante a decretului din 4 ianuarie 1919. Detaliile descrise ale execuției acestor 34 de persoane sunt atât de înspăimântătoare, încât, involuntar, îți atrag atenția prin o desconsiderare totală a vieții omului în ultimele lui clipe tragice. Majoritatea celor executați erau căsătoriți și familiile lor sunt acum în o situație foarte dificilă.

În afară de aceasta, tot aici se comunică și că 66 de persoane se află la închisoarea de la Kalaci, iar 100 sunt trimise la cea din Voronej, din aceleași motive.

E necesar să se cerceteze totul în mod urgent — Vlad. Bonci-Bruevici.

P.S. Nu e oare acesta rezultatul lămuririi Decretului din 4 ianuarie 1919 de către sect. VIII-a a Comisariatului pentru Justiție?

Moscova, Kremlin 26.10.1920, nr. 9488

(ASFR, fond 1235, inv. 55, dos. 2, f. 92)

7.6. Solicitare de grațiere a baptistului V. Pohodiuk, condamnat la pedeapsa capitală (împușcare), adresată lui V. I. Lenin, februarie 1921

or. Omsk

[până la 5 februarie 1921]

Subsemnatul, Vlas Pohodiuk (29 ani), la 3 februarie am fost condamnat de către Tribunalul militar revoluționar din Siberia la împușcare doar pentru că sunt adept al bap­ tismului și că am tradus în viață principiul slujirii unicului Dumnezeu și, din motive de credință, am refuzat să fac serviciul în armată și să port arma. În numele dragostei de oameni și al echității cer să nu se admită execuția și să mi se ofere posibilitatea de a-mi continua viața conform credinței mele.

Vlas Pohodiuk

(ASRN, fond 1146, inv. 1, dos. 25, f. 6-10)

7.7. Telegrama secției I-a a TMR din Siberia, președintelui TMR al Republicii privind emiterea sentinței de moarte lui V. Pohodiuk

or. Omsk

3 februarie 1921

La 3 februarie, ora două și treizeci de minute, Secția I-a a TMR din Siberia a condamnat la împușcare ostașul Armatei Roșii din regimentul de rezervă nr. 33 Pohodiuk Vlas, 29 de ani, țaran, din cauza demoralizării rândurilor Armatei Roșii prin agitația ostilă puterii sovietice, considerând-o o țară de „tâlhari și ucigași“, din cauza refuzului de a executa ordinul și din cauza că ostașul se sustrage obligațiilor de muncă sub pretextul convingerilor religioase; crima a fost comisă în luna ianuarie anul curent. Nr. 349*.

Președintele secției TMR din Siberia, Lurie.

Conform cu originalul — secretarul Sorokin

(ASRN, fond 1146, inv. 1, dos. 25, f. 3. Copie dactilografiată și autenticată a telegramei)

7.8. Adresă a TMR din Siberia către secția I-a a TMR din Siberia privind cauza lui V. Pohodiuk

or. Omsk

5 februarie 1921

Tribunalul militar revoluționar din Siberia, examinând în ședință preliminară la data curentă copia sentinței secției I-a a Tribunalului militar revoluționar din Siberia din 3 februarie 1921 în cauza lui Pohodiuk Vlas, a decis: executarea sentinței sus-menționate să nu fie suspendată.

Președintele Tribunalului militar revoluționar din Siberia [semnătura lipsește]

Secretar superior [semnătura lipsește]

(ASRN, fond 1146, inv. 1, dos. 25, f. 12)

7.9. Petiția lui A. P. Petrov, adresată lui V. I. Lenin, privind punerea în libertate a lui I. S. Prohanov și a participanților la congresul tineretului din or. Tver (31 mai 1921)

Răspunsul lui V. I. Lenin la această petiție

A fost transmisă „tov. Vladimir Ilici Lenin personal“.
31 mai 1921, Nr. 2806

Președintelui Consiliului Comisarilor Poporului din RSFSR, tov. LENIN
de la cetățeanul Aleksei Petrovici Petrov, domiciliat în SUA
temporar se află în satul Precisto-Kamenka, gub. Tver

PETIȚIE

Domiciliind în Statele Unite ale Americii de Nord din anul 1908, am fost împuternicit de o sută de familii de comuniști creștini, care constau din creștini Evanghelici și Baptiști, să vin în Rusia cu scopul de a obține, prin demersuri, alocații și loturi de pământ pentru migrarea lor în Rusia și organizarea unei comune creștine. Asupra acestei probleme trebuia să-mi dea unele sfaturi și indicații cetățeanul Ivan Stepanovici Prohanov, care e renumit în America și în genere peste hotare în comunitățile religioase ale tuturor curentelor ca un activist spiritual de vază al mișcării evanghelice din Rusia, deținând postul de președinte al Uniunii Creștinilor Evanghelici din Rusia și al Uniunii Tineretului Creștin din Rusia.

Însă, venind în Rusia, am aflat că cet. I. S. Prohanov, ca rezultat al arestării întregului congres al VI-lea al Uniunii Tineretului Creștin din Rusia, care a avut loc la 5 mai a.c., în timpul de față se află, împreună cu alți unsprezece participanți la Congres, în Lagărul de muncă silnică din or. Tver. Acest fapt mi-a produs o mare durere, cu atât mai mult că am sosit dintr-o țară, în care, în tot timpul aflării mele acolo, n-am auzit niciodată de vreo constrângere a întrunirilor, a congreselor religioase sau a organizațiilor respective. Sunt absolut convins că vestea despre arestarea întregului congres al Uniunii Tineretului Creștin și a activistului religios I. S. Prohanov, dacă se va strecura peste hotare, va produce în cercurile religioase din toate țările lumii o rezonanță zguduitoare.

Faptul este cu mult mai trist dacă luăm în considerație că constituția Republicii Sovietice (art. 13) le oferă tuturor cetățenilor o libertate deplină a propagandei religioase și antireligioase. Pe de altă parte, știu precis că cetățeanului I. S. Prohanov și Uniunii Creștinilor Evanghelici, precum și Uniunii Tineretului Creștin le este străină politica și activitatea lor se concentrează exclusiv în sfera problemelor religioase.

În baza celor expuse, aș ruga să se reexamineze cauza cet. I. S. Prohanov, precum și cauzele celor 11 participanți la Congresul Tineretului Creștin din Rusia, închiși în lagărul de concentrare de la Tver, și să fie eliberați pe cât e posibil mai curând, ca să pot comunica această veste îmbucurătoare confrăților mei, comuniștilor creștini, precum și tuturor Creștinilor Evanghelici și Baptiștilor din America, a căror mare majoritate, ce numără milioane, ține de clasa proletarietului muncitor, căruia îi aparțin și eu, cel care scrie aceste rânduri cu speranța deplină că rugămintea mea va fi satisfăcută.

A. P. Petrov — semnătura

(ASR ISP, fond 2, inv. 1, dos. nr. 19054, f. 1-4)

CONSILIUL COMISARILOR
POPORULUI
Petrograd

cet-lui Aleksei Petrovici PETROV

Ca răspuns la scrisoarea dumneavoastră, primită de tov. Lenin la 31 mai, vă aduc la cunoștință că arestarea lui I. S. P. PROHANOV și a altor persoane se explică prin activitatea lor contrarevoluționară și nu este o consecință a apartenenței lor la Uniunea tineretului creștin din Rusia.

ȘEFUL CANCELARIEI CCP

(ASR ISP, fond 5, inv. nr. 1, dos. nr. 209, fila 1)

**7.10. Hotărârile și rezoluțiile Congresului I panrus
al asociațiilor agricole și de producție ale sectanților, 29 martie 1921**

Tovarășului Vladimir Ilici Lenin

Se expediază de asemenea tovarășilor: M. I. Kalinin
I. A. Teodorovici
A. A. Vițenko
A. V. Lunacearski
F. E. Dzerjinski
N. I. Muralov
V. D. Bonci-Bruevici

Consiliul CONGRESULUI I PANRUS AL ASOCIAȚIILOR (COLECTIVELOR) AGRICOLE ȘI DE PRODUCȚIE ALE SECTANȚILOR Vă expediază hotărârile și rezoluțiile lui pentru a lua cunoștință în prealabil de spiritul general și orientarea lui.

Notele explicative necesare ulterioare și comunicările vă vor fi expediate suplimentar de către Conducerea Consiliului Congresului.

Consiliul Congresului speră că Guvernul Sovietic în persoana Dumneavoastră se va arăta înțelegător față de vocea Congresului, ca vocea a milioanei de sectanți muncitori din Rusia și va satisface toate doleanțele noastre exprimate în hotărârile congresului

Președinte: V. Certkov
Membri: Vas. Zagorski
Serghei Bulâghin

29 martie 1921, nr. 43

APEL

**al Congresului I panrus al asociațiilor agricole și de producție
ale sectanților către popoarele din toată lumea**

Noi, participanții la Congresul panrus, reprezentanți ai sectanților, fiind parte integrantă a poporului muncitor din Rusia, mărturisim în fața întregii omeniri că ne sunt sfâșiate inimile de durere și suferim profund în sufletele noastre văzând această vrăjmășie și violențele de care e plină viața actuală a oamenilor.

Ne exprimăm dorința fierbinte ca toți oamenii care cred în violență să-și dea seama cât mai curând de toată grozăvia nesfârșitelor vărsări de sânge pe pământ și să pășească cât mai curând pe calea unei viețuiri frățești pașnice, cu adevărat bune, ceea ce doresc cu înflăcărare inimile și sufletele sfâșiate de dușmănie și de ură ale tuturor popoarelor.

Ne exprimăm adâncă încredere că omenirea nu va vedea o viață nouă, mai bună și în zadar va tinde să se elibereze de suferințele și nenorocirile care s-au abătut asupra ei atâta timp cât oamenii nu-și vor întoarce inimile spre Dumnezeu și nu vor păși pe calea iubirii după cuvântul lui Hristos: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra“.

Noi, participanții la Congres, considerăm că un pas practic imediat în direcția indicată ar fi anularea serviciului militar și a prestației în muncă și că eliberarea omenirii de orice proprietate în spiritul iubirii și al unității ar fi o apropiere reală de o viață nouă, mai bună, frățească.

Noi, participanții la Congresul I panrus al asociațiilor agricole ale sectanților, trimitem salutul nostru frățesc tuturor popoarelor de pe pământ, dorind să se instaureze cât mai curând pacea și unitatea întregii omeniri într-o mare familie unică, frățească, mondială.

Congresul roagă Guvernul Sovietic să difuzeze apelul dat prin radio către toate popoarele lumii.

(ASFR, fond 130, inv. 5, dos. 92 f. 180-202)

7.11. Anexă la documentele Congresului I panrus al asociațiilor agricole și de producție ale sectanților către popoarele din toată lumea:

În problema libertății conștiinței și a cultelor Congresul atrage atenția Puterii Sovietice asupra faptului că libertatea conștiinței și a cultelor include nu numai libertatea convingerilor religioase și a credinței omului, ci și libertatea de a-și mărturisi credința, adică realizarea practică a faptelor corespunzătoare, care decurg din aceste convingeri religioase sau din ceea ce îi dictează conștiința. (Adoptat în unanimitate.)

Date fiind numeroase informații despre persoanele împușcate pentru refuzul de a face serviciul militar și pentru nedorința de a vărsa sânge frățesc din motive de conștiință și pe baza convingerilor religioase (persoane ce aparțin, în marea majoritate, curentelor sectante), CONGRESUL I PANRUS AL ASOCIAȚIILOR AGRICOLE ȘI DE PRODUCȚIE ALE SECTANȚILOR își exprimă protestul împotriva acestor împușcări și se pronunță pentru anularea imediată a pedepsei capitale, ca fiind un fenomen rușinos și nedemn în societatea umană.

În virtutea hotărârii Consiliului Comisarilor Poporului din 14 decembrie 1920, persoanele înrolate deja în rândurile armatei, dar care nu pot, din cauza convingerilor religioase și a conștiinței, să-și facă serviciul militar, sunt lipsite de dreptul de a fi scutite de el.

Reprezentanții CONGRESULUI I PANRUS AL COLECTIVELOR AGRICOLE ȘI DE PRODUCȚIE ALE SECTANȚILOR mărturisesc că, drept consecință a acestei hotărâri, închisorile, lagărele de concentrare și alte locuri de detenție încep să se umple iarăși cu mucenici pentru credință, care, din cauza convingerilor religioase și a conștiinței, nu doresc să mai participe la acțiunile militare. Ba au loc în Republică și cazuri de împușcare a acestor persoane.

Constatând astfel existența persecuțiilor, în Republica Sovietică, pentru convingerile religioase și pentru viețuirea după îndemnul conștiinței, precum și remarcând că majoritatea celor ce refuză să facă serviciul militar provin din mediul sectant, CONGRESUL I PANRUS AL ASOCIAȚIILOR AGRICOLE ȘI DE PRODUCȚIE ALE SECTANȚILOR nu poate trece sub tăcere aceste prigoane îndreptate împotriva celor ce refuză să facă serviciul militar. El vă atrage atenția asupra necesității anulării imediate a tuturor dispozițiilor Puterii Sovietice care conțin vreo restricție oricât de mică a libertății conștiinței și a libertății cultelor în general, precum și care conțin, în special, vreo restricție pentru persoanele ce refuză să facă serviciul militar pe baza convingerilor religioase și a îndemnului cugetului, **INDIFERENT DE FAPTUL DACĂ SUNT SAU NU ÎNROLATE ÎN ARMATĂ.**

În afară de aceasta, Congresul vă atrage atenția asupra necesității eliberării imediate de sub arest și amnistierii tuturor persoanelor supuse arestului sau oricăror altor pedepse pentru refuzul de a face serviciul militar din motive religioase sau din îndemnul cugetului.

CONGRESUL I PANRUS AL ASOCIAȚIILOR (colectivelor) AGRICOLE ȘI DE PRODUCȚIE ALE SECTANȚILOR a hotărât unanim să se adreseze către Puterea Sovietică prin Consiliul Congresului cu demers de a-i elibera pe membrii uniunilor sectante, mobilizați în rândurile armatei și la prestație în muncă, pentru a se întoarce în organizațiile lor.

Luând în considerație numeroasele arestări ale sectanților în legătură cu propovăduirea credinței lor, de exemplu: arestarea întregului Congres bisericesc regional al creștinilor evanghelici, arestarea conducătorilor de vază ai Uniunii Creștine Studentești, arestările din organizația religioasă Armata Salvării și un șir de alte cazuri similare și chiar cazuri de împușcări pentru refuzul de a face serviciul militar din cauza convingerilor religioase, precum și luând în considerație alte strămătorări ale sectanților în sfera vieții lor religioase (închiderea și confiscarea caselor de rugăciune, interzicerea adunărilor religioase, a orfelinatelor și taberelor sectante, confiscarea ștampilelor de la organizațiile religioase, restricțiile în răspândirea literaturii religioase și alte fapte similare), CONGRESUL I PANRUS AL COLECTIVELOR AGRICOLE ȘI DE PRODUCȚIE ALE SECTANȚILOR, deliberând problema din punctul de vedere al vieții lăuntrice ideologice a comunităților și comunelor sectante, precum și audiind rapoartele din bisericile locale, mărturisește că toate faptele enumerate constituie o încălcare directă a libertății conștiinței și cultelor și sunt o persecuție evidentă împotriva părții sectante a poporului muncitor rus. Congresul, apărând interesele multor milioane de sectanți din Rusia, roagă Guvernul sovietic să înceteze imediat arestările, persecuțiile și orice alte constrângeri ale sectanților în sfera manifestării credinței lor și a convingerilor conștiinței, precum și să fie puși în libertate toți cei arestați anterior din aceste motive.

Congresul împuternicește Consiliul Unit și Consiliul Congresului să ducă toate tratativele necesare cu Puterea Sovietică în această problemă.

Întrucât la Congres au ajuns informații despre persecuțiile începute din partea Puterii Sovietice împotriva Consiliului Unit al Comunităților și Grupurilor Religioase, care este exponentul necesităților sectanților în sfera apărării libertății de conștiință, Congresul consideră necesară continuarea activității Consiliului Unit fără piedici. CONGRESUL I PANRUS AL COLECTIVELOR AGRICOLE ȘI DE PRODUCȚIE ALE SECTANȚILOR însărcinează Consiliul Congresului, ales de el, să ducă toate tratativele în această problemă.

Reieșind din principiul libertății conștiinței și cultelor, în legătură cu organizarea școlilor în mediul sectanților, Congresul constată necesitatea unei libertăți de conștiință depline și în sfera de educare și instruire a copiilor sectanților. (Adoptat în unanimitate.)

7.12. Aviz privind hotărârile și rezoluțiile Congresului I panrus al colectivelor agricole și de producție ale sectanților expediate la Consiliul Comisarilor Poporului

În ceea ce privește hotărârile și rezoluțiile menționate anterior, trebuie să recunoaștem:

1. Afirmațiile și referirile la împușcările, arestările și persecuțiile de masă nu sunt confirmate prin fapte și sunt absolut neîntemeiate. În special, nu sunt veridice următoarele informații: arestarea congresului creștinilor evanghelici de la Perm (toți sunt în libertate), arestarea conducătorilor de vază ai uniunii creștine studențești (e arestat inginerul Marținkovski, acuzat de activitate contrarevoluționară) etc.
 2. Referirea la faptul că prin hotărârea Consiliului Comisarilor Poporului din 14/12/20 cei înrolați deja în rândurile armatei, dar care nu pot, pe baza convingerilor religioase sau a îndemnurilor conștiinței, să facă serviciul militar, sunt privați de dreptul de a fi scutiți de el (v. rezoluția nr. 3) e o denaturare conștientă a hotărârii menționate a CCP, în care e scris, în pct. 1: „persoanelor care nu pot, în baza convingerilor religioase, să facă serviciul militar, să li se ofere dreptul, conform hotărârii judecătorei populare, de a li se substitui serviciul militar cu serviciul sanitar pe același termen, în special în spitalele militare infecțioase sau cu o altă muncă social-utilă la alegerea recrutului“. Conform pct. 4, „în cazuri excepționale TRIBUNALULUI I SE OFERĂ DREPTUL DE A-L SCUTI ABSOLUT DE SERVICIUL MILITAR FĂRĂ A-L SUBSTITUI CU VREO ALTĂ PRESTAȚIE dacă la judecată va fi dovedită în mod special inadmisibilitatea acestei substituirii din punctul de vedere nu numai al convingerilor religioase în general, ci și pe baza literaturii sectante și, în primul rând, pe baza modului de viață al persoanei respective“ (decretul CCP din 14/12/20, „Известия“, ВТІК, 21/12/20, nr. 287).
 3. Să li se propună participanților la Congres, în fiecare caz aparte, să depună individual la organele respective, cereri de amnistie sau plângeri privind acțiunile unor reprezentanți sau organe ale puterii.
- P. 7. „A se recunoaște că nu există motive întemeiate pentru a schimba regimul existent de educație, conform căruia, în ceea ce privește instruirea copiilor sectanților în sfera religiei, este recunoscut dreptul instruirii particulare. (p. 9 al decretului CCP despre separarea bisericii de stat; Собрание Узаконений [Culegere de legi], 1918, nr. 62, p. 685). Cât privește instruirea de cultură generală, ea este organizată și condusă exclusiv de stat.
- P. 8. A se recunoaște că răspândirea literaturii sectante se admite numai conform dispozițiilor generale, totodată nu se admite, în nicio formă, utilizarea tipografiilor, a hârtiei și a altor mijloace de producție poligrafică, ele trebuie transmise imediat la organele și instituțiile de stat respective.

Din cele indicate rezultă următoarea concluzie: considerând că

1. Congresul, probabil, a fost plănuț de organizatorii lui ca o demonstrație politică antisovietică și
 2. convocând Congresul dat, activiștii consiliului unit al comunităților și grupurilor religioase urmăreau un anumit scop: de a se consolida pe cale indirectă — adică prin instituirea unui Consiliu PERMANENT al Congresului,
- precum și constatând că nu există niciun temei — nici de ordin politic general, nici economic — de a le atribui drepturi sau privilegii deosebite organizațiilor religioase (după cum se recomandă asociațiile sectante) în detrimentul întregii noastre politici bisericești, —

a se recunoaște necesar:

să se organizeze o comisie, în a cărei componență să intre reprezentanți ai Comisariatului Poporului pentru Justiție, ai Comisiei Extraordinare de luptă împotriva contrarevoluției, a sabotajului și a speculației din întreaga Rusie, ai Comisariatului Poporului pentru Agricultură și ai Inspecției Muncitorești-țărănești pentru a elabora și a prezenta la CCP propuneri cu privire la organizația asociațiilor sectante în centru și în provincii — (*semnătura*).

(ASFR, fond 130, inv. 5, dos. 92 f. 180-202)

7.13. Apelul Comisariatului Poporului pentru Agricultură din RSFSR către sectanți de a organiza comune agricole (5 octombrie, 1921)

Comisia pentru colonizarea sovhozurilor, a pământurilor libere și a fostelor moșii de către sectanți și de către adepții curentului religios de rit vechi

Către sectanți și către adepții curentului religios de rit vechi, care locuiesc în Rusia și peste hotare

Revoluția din Octombrie, făurită de mâinile muncitorilor uniți cu țărănimea, a dat o deplină posibilitate tuturor oamenilor muncii să-și aplice cunoștințele și să muncească la prelucrarea pământului. Țăranii, strămtorați multe veacuri de moșieri, și-au lărgit considerabil loturile de pământ și au început a desțeleni nu numai pământurile lor, ci și pe cele care au trecut în proprietatea lor. Totuși în țara noastră vastă, cu o populație incomparabil de mică în raport cu teritoriul ei, s-au găsit multe pământuri pustii, nelocuite. Aceste pământuri au rămas în proprietatea statului și o parte au trecut în gospodăriile sovietice (sovhozuri — *Nota red.*), altă parte sunt pustii până în prezent. În afară de aceasta, după războiul civil s-a format un fond considerabil de pământuri libere, lăsate în voia soartei de către albgardiști. Aceste pământuri au rămas și ele la dispoziția statului [...].

Sectanții și adepții curentului religios de rit vechi din Rusia, ce fac parte, în majoritatea lor, din rândurile țărânimii, au o experiență, adesea seculară, de viață în comune. Știm că în Rusia sunt multe secte, ai căror adepți, potrivit învățaturii lor, tind mereu spre o viață de obște, comunistă. De obicei, iau drept bază a năzuinței lor cuvintele din „Faptele apostolilor”: „Nici unul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște”. Mulți sectanți au tradus strict în viață aceste precepte și au trăit în comunități, în comune. În toate vremurile toate guvernele, toate puterile și toate legile din întreaga lume au fost întotdeauna împotriva unei astfel de vieți. Din această cauză în toate țările, inclusiv în Rusia, sectanții erau arși pe ruguri, omorâți, torturați, nimiciviți în închisori, autoritățile sfâșiau comunitățile lor, îi deportau la diferite margini ale pământului și îi persecutau în fel și chip, iar ei rămâneau neclintii în convingerile lor și, murind, le porunceau fraților după credință să continue această luptă, această viață de obște.

Vrând-nevrând sectanții au fost nevoiți să treacă în ilegalitate și organizarea comunităților trebuia să rămână adesea în taină. Aparținând în cea mai mare parte celei mai sărace clase a populației, sectanții își găseau toată mângâierea în aceste comune, în ele își puneau toată nădejdea la un viitor mai bun.

Și iată acum a sosit timpul când toți sectanții, de orice confesiune ar fi, chiar și cei mai tainici, care până acum se temeau să se descopere [...] absolut toți pot ieși din clandestinitate și pot ști cu siguranță că nimeni niciodată nu va fi persecutat pentru învățatura sa.

Puterea Sovietică Muncitorească-țărănească a promulgat o reală libertate de conștiință și nu se amestecă deloc în chestiunile concepției religioase, oferindu-i fiecăruia o deplină libertate a credinței și a necredinței.

Atât comunitățile sectante amintite, cât și multe altele ([...] creștinii liberi, trezvenniki, o parte din creștinii evanghelici și din bapțiști și multe altele) declară deschis că ele, conform sensului învățaturii lor, al concepției lor, al tuturor visurilor și tendințelor sociale, doresc să se consacre pe deplin cauzei de organizare a comunelor, a cooperativelor de producție, a gospodăriilor colective și să se stabilească în sovhozuri pe baza unor contracte speciale în calitate de forță de muncă de stat vie și permanent activă, să muncească acolo realizând toate aspectele acestei vieți colective, cultivând grâne, depunându-și eforturile la dezvoltarea tuturor ramurilor agriculturii.

Examinând cu multă băgare de seamă aceste grupări ale poporului și ascultând de glasul conștiinței acestor mase populare, Comisariatul Poporului pentru Agricultură consideră că timpul de față e cel mai potrivit pentru a chema la o muncă agricolă creatoare aceste mase populare, în marea majoritate, țărani și meseriași. Acestea sunt așa-numitele mase sectante și cele ale curentului de rit vechi, organizate deja în comunități, ai căror membri, cunoscându-se bine unii pe alții, sunt uniți de o năzuință comună și asociați în curente religioase, care s-au afirmat prin o capacitate de muncă remarcabilă, prin onestitate, conștiinciozitate și sinceritate. Având o atitudine de încredere față de sectanți și față

de adepții curentului religios de rit vechi și dându-le posibilitatea să-și realizeze visurile de demult de a se îndeletnici cu prelucrarea pământului asociindu-se în comunități mari din toate colțurile lumii, Comisariatul Poporului pentru Agricultură speră că comunitățile sectanților își vor îndeplini datoria față de patrie și, la încrederea acordată, vor răspunde cu o muncă exemplară, cu organizarea unor gospodării-model, cu ridicarea nivelului de producție agricolă la înălțimea cuvenită.

Pentru prima dată de când există Rusia, sectanților de toate curentele și adepților curentului religios de rit vechi, care mai nu demult erau prigoniți și s-au depărtat acum destul de mult de biserica ortodoxă, ce îi stăpâna și îi oprima adineauri, li se oferă posibilitatea unei reuniuni largi pe tărâmul muncii în toate ramurile agriculturii...”

Revoluția Muncitorească-tărănească și-a atins scopul: cu mână puternică și cu voință de fier, ea a zdruncinat temeliiile societății vechi, a lumii vechi, surpând-o, ca, odată cu pieirea ei, să zidească o viață nouă, înfloritoare, liberă. Toți cei care luptau cu lumea veche, care sufereau sub povara ei — iar sectanții și adepții curentului de rit vechi sunt în numărul lor — toți trebuie să participe la crearea noilor forme de viață.

Și noi le zicem sectanților și creștinilor de rit vechi de pe toată fața pământului: „Bine ați venit! Veniți și apucați-vă de lucru în mod solidar, începeți o activitate creatoare și plină de bucurie“.

Fără îndoială, în această direcție urmează să se facă o mare deplasare a maselor sectante și a adepților curentului de rit vechi. Va fi nevoie de mari eforturi și de mult timp pentru stabilirea lor la locurile noi. Pentru această mare lucrare Comisariatul Poporului pentru Agricultură pe lângă Gospodăria Colectivă Sovietică Principală (GLAVSOVKOLHOZ) a creat o Comisie specială care se numește: „**Comisia pentru colonizarea sovhozurilor, a pământurilor libere și ale fostelor moșii de către sectanți și de către adepții curentului religios de rit vechi**“ — prescurtat ORGKOMSEKT.

Toți sectanții și adepții curentului de rit vechi, care doresc să se stabilească pe aceste pământuri libere, pe fostele moșii sau în sovhozuri, sunt invitați să înștiințeze imediat comisia în modul următor: să trimită împlerniciți cu toate informațiile scrise: ce sectă sau curent al celor de rit vechi, câte persoane doresc să se stabilească sau să se unească într-o comună, cu ce s-au îndeletnicit mai înainte, ce inventar au, cu ce fel de lucrări agricole vor să se îndeletnicească, de ce ajutor au nevoie, și-au ales pământ sau nu și alte informații asemănătoare. În afară de aceasta, trebuie să aducă modelul de contract dintre comunitate și Comisariatul Poporului pentru Agricultură.

Dacă din unele motive nu pot trimite împlerniciți, atunci trebuie să expedieze toate aceste date informative prin o **scrisoare recomandată** pe adresa comisiei: Moscova, NARKOMZEM*, Ilinskie vorota, Staraia ploșcead, Boiarskii dvor, ORGKOMSEKT.

Trebuie să începeți îndată această activitate, ca, în perioada de iarnă, să reușiți a vă pregăti pentru prelucrarea de primăvară a pământului și pentru însămânțarea a noi câmpuri.

Toate organele locale ale puterii trebuie să le acorde ajutorul cel mai amplu împlerniciților acestor grupuri ale populației pentru călătoria la Moscova, dându-le autorizație pentru călătorie. De asemenea e nevoie de un ajutor energetic pentru soluționarea tuturor problemelor, îndeosebi a celor agricole, la locurile de trai ale acestor împlerniciți, oferindu-le fără întârziere toate informațiile necesare.

Rugăm ziarele și revistele, îndeosebi cele provinciale, să publice acest apel.

Comisia pentru colonizarea pământurilor libere, a Sovhozurilor și a fostelor moșii de către sectanți și de către adepții curentului religios de rit vechi:

Membrul Colegiului GLAVSOVKOLHOZ	A. Bițenko
Membrul Comisiei	Vladimir Bonci-Bruevici
Membrul Comisiei	N. Mihailov
Membrul Colegiului CP pentru Agricultură	M. Cesunov

Moscova

5 octombrie, 1921

(ASFR, fond 1235, inv. 58, dos. 50, f. 235-236)

* NARKOMZEM — Comisariatul Poporului pentru Agricultură.

7.14. Demers al prezidiului Uniunii Creștinilor Evanghelici din Rusia către prezidiul CECR privind fondarea în or. Petrograd a Cooperăției panruse „Согласие“ [„Acordul“] (14 februarie 1922)

CONSILIUL SUPREM
al UNIUNII CREȘTINILOR
EVANGHELICI din RUSIA
PREZIDIUL (UCER)
14 februarie 1922
nr. 1136

Către PREZIDIUL COMITETULUI
EXECUTIV CENTRAL
DIN RUSIA
de la Consiliul Suprem al UCER
(or. Petrograd, str. Perovskaia, 3)

CERERE - MEMORIU

Noua linie a economiei politice, adoptată de Puterea Sovietică, necesită mari eforturi pentru ridicarea și dezvoltarea tuturor laturilor vieții economice a țării. Date fiind împrejurările, Guvernul Sovietic a adoptat un șir de legi îndreptate spre atingerea acestui scop. La ele se referă, între altele, și legea de înlesnire a organizării comunelor de muncă de către sectanți și aprovizionarea lor cu mașini agricole și materiale comandate de peste hotare. Aceste legi le oferă sectanților și înlesniri pentru organizarea a tot felul de cooperative.

În componența Uniunii CE din Rusia sunt organizații de muncă, care, având nevoie de unelte agricole și de alte materiale, sunt gata să le comande în schimbul produselor agricole: cânepei, inului etc. Soluționarea acestor probleme e posibilă numai prin intermediul organizării unei cooperății panruse, care ar putea stabili și executa, în baza regulilor în vigoare, schimbul de marfă în sensul indicat.

De aceea Consiliul Suprem al UCER mijlocește pe lângă Prezidiul CECR cu privire la autorizarea pentru unii activiști în câmpul muncii ca să fondeze la Petrograd Cooperăția panrusă cu denumirea: Cooperăția „СОГЛАСИЕ“ („ACORDUL“), al cărei statut se anexează.

Cooperăția menționată va fi o întreprindere pur economico-agricolă și nu va avea nicio legătură organizatorică cu instituțiile religioase ale Uniunii.

Raionul de activitate al cooperăției trebuie să fie teritoriul RSFSR, întrucât comunele de muncă ale sectanților există în tot spațiul țării. Pe de altă parte, întreprinderi industriale de muncă au coreligionarii noștri din Germania, Franța, Anglia și din America, de aceea procurarea și transportarea în Rusia a feluritelor materiale pentru această cooperăție trebuie facilitate până la extrem, lucru care va contribui la realizarea cu succes a noii politici economice.

O asemenea organizație necesită resurse materiale colosale, care, de obicei, se iau de la Stat în o formă sau alta, dar totuși aceste resurse sunt insuficiente și organizațiile similare existente gem din cauza lipsei lor. Însă fondatorii cooperăției „СОГЛАСИЕ“ au de gând să utilizeze legăturile lor anterioare pentru a lua credite în interiorul Rusiei și peste hotare. Pentru comoditate în activitate cooperăția „СОГЛАСИЕ“ trebuie să aibă filiale în diverse locuri ale Rusiei.

Dorind să contribuie la folosirea cu succes a navigației de către cooperăție în primăvara care vine, precum și la folosirea cu succes a campaniei de însămânțare și de lucrări agricole ulterioare de către organizațiile de muncă, fondatorii ei intenționează să se apuce energic de lucru imediat după obținerea autorizației.

În vederea realizării acestor planuri, Consiliul Suprem al UCER roagă insistent prezidiul CECR să nu refuze a ne da, cât mai curând posibil, autorizația cerută pentru fondarea cooperăției „СОГЛАСИЕ“.

просим не отказать в скорейшем по возможности выдаче просимого разрешения на учреждение кооперации "СОГЛАСИЕ".

ПРЕДСИДНИКЪ ВЪСШЕГО СОВЕТА
ЕВАНГЕЛИЧЕСКОГО СЪЮЗА
ХРИСТИАНЪ

Президиума

Иванов
Матвеев

(ASFR, fond 1235, inv. 58, dos. 34, f. 37)

7.15. Scrisoarea circulară a CC al PC(b)R nr. 30 „Cu privire la atitudinea față de organizațiile religioase“

or. Moscova

16 august 1923

Către toate comitetele guberniale, regionale, ținutale, naționale ale CC și către birourile CC. CC propune tuturor organizațiilor de partid să dea o atenție deosebită unui șir de încălcări grave, admise de unele organizații în sfera propagandei antireligioase și, în genere, în sfera atitudinii față de credincioși și de cultura lor. [...]

Comitetul executiv regional Irkutsk, dintr-o trăsătură de condei, a curmat, la 26.VI a.c., existența tuturor asociațiilor baptiste din întreaga gubernie și a închis casele lor de rugăciune „din considerente politice“. [...]

Aceste organizații și organe ale puterii, probabil, nu înțeleg că, prin acțiunile lor grosolane, lipsite de tact împotriva credincioșilor, care reprezintă majoritatea covârșitoare a populației, pricinuesc daune incalculabile Puterii Sovietice, amenință să zădărnicească realizările partidului în sfera demoralizării bisericii și riscă să lucreze în folosul contrarevoluției. Reieșind din cele spuse, CC decide: [...]

4) a se interzice arestările „cu caracter politic“, întrucât ele nu sunt legate de acțiuni evident contrarevoluționare ale „slujitorilor bisericii“ și ale credincioșilor; [...]

6) a le explica membrilor de partid că scopul nostru în lucrarea de destrămare a bisericii și dezrădăcinare a prejudecăților religioase depinde nu de persecuțiile împotriva credincioșilor (ele nu vor face decât să întărească prejudecățile religioase), ci de atitudinea plină de tact față de credincioși, criticând cu răbdare și cu chibzuință prejudiciile religioase, dând o elucidare istorică serioasă ideii despre dumnezeu, cult, religie etc.

7) responsabilitatea pentru traducerea în viață a directivei date să se pună pe seama secretarilor comitetelor guberniale, regionale, pe seama birourilor regionale, a CC naționale și a comitetelor ținutale.

Totodată CC avertizează că o asemenea atitudine față de biserică și de credincioși nu trebuie totuși să slăbească nici câtuși de puțin vigilența organizațiilor noastre în sensul supravegherii minuțioasă, ca biserica sau asociațiile religioase să nu transforme religia în o unealtă a contrarevoluției.

Secretarul CC — I. Stalin

(„Архивы Кремля“ [„Arhivele Kremlinului“]. Cartea I „Политбюро и церковь“ [„Biroul politic și biserică“], 1922-1925, M.-Novosibirsk, 1997, pp. 414-417
ASRN, fond 1, inv. 2, dos. 245, f. 265)

7.16. Scrisoarea circulară „Sectele și Puterea Sovietică“, septembrie 1923

Datorită prigoanelor, numărul sectanților a început să crească rapid și, ascunzându-se de felurite persecuții, au pus temelia unei organizații clandestine trainice și consecvente precum secta baptiștilor. [...] În pofida persecuțiilor din partea guvernului, secta baptiștilor a devenit o organizație trainică în toată Rusia și își lărgeste neîncetat activitatea.

Vom fi nevoiți să opunem puterii organizate, consecvente și dârze a sectanților puterile noastre încercate, întrucât [...] măsurile represive aici nu numai că nu vor avea efect, ci vor fi chiar dăunătoare. [...] Toată lupta noastră cu organizațiile sectante trebuie dusă în mod planificat, intensiv (altfel dușmanul ne-o va lua înainte) și cu un mod de tratare deosebit de prudent acolo unde partea majoritară a comunității o constituie sectanții în vârstă, care se simt, într-o oarecare măsură, „revoluționari“, oameni care au suferit pentru dreptate și al căror trecut e legat de toată istoria întunecată a sectarismului din timpul oprimării țariste. Numai cu o astfel de tactică și cu asemenea tratări se poate obține succes în lupta cu propagarea sectarismului. **Represiunile nu vor ajuta.**

(„Известия“ [„Știri“], Biroul Siberian al CC PC(b)R, nr. 63, 1923, septembrie)

**7.17. CIRCULARA secretă nr. 11/s din 20 noiembrie 1925
CĂTRE TOATE SECȚIILE ADMINISTRATIVE DISTRICTUALE, REGIONALE
ȘI GUBERNIALE DIN SIBERIA**

Secret

or. N-Nikolaevsk

20 noiembrie 1925

În legătură cu hotărârea Congresului Șefilor Secțiilor administrative guberniale din RSFSR și în scopul studierii depline și minuțioase a vieții și activității organizațiilor religioase, îndeosebi în sfera atitudinii lor față de Puterea Sovietică, precum și în sfera influenței slujitorilor cultului asupra populației, Secția administrativă ținutală Siberia PROPUNE:

1. Fără vreun amestec în viața internă a organizațiilor numite, să se stabilească o supraveghere sistematică a activității lor în sensul desfășurării ei în limitele schițate strict într-un contract-model, precum și în limitele Decretului despre separarea bisericii de stat și să nu se admită niciun fel de abateri de la calea indicată de Decretul menționat.

2. Această supraveghere trebuie să se realizeze pe calea următoare:

- a) asociațiile și grupurile de credincioși să prezinte procesele-verbale ale adunărilor lor;
- b) să se efectueze controlul sistematic al acestor procese-verbale,
- c) controlul periodic real al bunurilor de cult, al sumelor bănești și al gestiunilor bănești;
- d) să se culeagă în secret informații despre slujitorii cultului și despre persoanele care conduc activitatea unei sau altei asociații sau grup de credincioși.

3. În timpul efectuării controlului e necesar să se dea o atenție deosebită următoarelor momente:

- a) se ține sau nu inventarul obiectelor de cult cu evaluarea fiecărui obiect în ruble (galbeni) [...];
- b) ce mod de păstrare a bunurilor de cult și ale sumelor bănești se practică, cu alte cuvinte, se păstrează în biserică toată averea și toți banii sau există cazuri de păstrare a lor de unele persoane în afara locașului de cult, precum și au fost sau nu cazuri de predare a averii altor asociații fără știrea organelor administrative;
- c) cât de mare e capitalul grupului și pe ce cale se efectuează colectele de bani și ale donațiilor; în special, dacă nu se fac colecte silite; dacă nu sunt cazuri de vizitare pe la case a cetățenilor care nu fac parte din asociație, mai ales dacă n-au fost cazuri de colectare a banilor cu farfuria, lucru care nu trebuie admis nicidecum, întrucât o astfel de colectă nu poate fi supusă niciunei evidențe;
- d) cum e organizată într-un grup sau altul, în comunitate ori asociație evidența colectelor de bani, gestiunea și controlul, pentru ce necesități se cheltuiesc banii colectați, cine e însărcinat să efectueze cheltuielile și în fața cui prezintă dări de seamă aceste persoane însărcinate.

4. În timpul efectuării controlului în direcția indicată în această circulară, e extrem de necesar să se respecte tactul și să nu se admită nicidecum acțiuni care ar putea să jignească într-un fel sau altul sentimentul religios al credincioșilor.

5. Toate cele indicate mai sus trebuie traduse în viață nu pe calea unor campanii, ci în ordine de lucru sistematic și planificat.

6. În dările de seamă trimestriale, începând cu 1 octombrie a.c., va trebui, probabil, de elucidat mai deplin atitudinea asociațiilor și grupurilor de credincioși față de Puterea Sovietică, precum și gradul de influență a slujitorilor cultului asupra populației cu indicarea exemplelor concrete (indicând raportul procentual dintre numărul grupurilor de credincioși inspectate și numărul general al lor în regiune).

Șeful interimar al Secției adm. ținutale Siberia	—	MIROȘNIK
Șeful Secției politice generale	—	BATIN
Șeful Secției supravegherii administrative	—	KONONOV

(ASFR, fond 393, inv. 43a, dos. 1053, f. 206-208)

7.18. Circulara secretă a OGPU nr. 2139/s din 23 iulie 1926 privind „recunoașterea necondiționată a serviciului în Armata Roșie“ în timpul înregistrării comunităților CEB

Strict secret

Direcția Politică de Stat Unificată
Direcția Comandantului
sectorului al IV-lea
AL PAZEI DE FRONTIERĂ din Feodosia
Secția raională a GPU din Crimeea
23 iulie 1926
Nr. 2139/s

SUPRAVEGHEREA ADMINISTRATIVĂ
A SECȚIEI RAIONALE DE MILIȚIE FEODOSIA

1) Comenduirea vă aduce la cunoștință că, odată cu primirea acestei circulare, la înregistrarea comunităților tuturor sectelor va trebui să cereți de la ele procesul-verbal care să conțină hotărârea privind recunoașterea necondiționată a serviciului în Armata Roșie conform dispozițiilor generale.

Fără un astfel de proces-verbal, comunitățile să nu fie înregistrate.

2) Dacă majoritatea comunității nu recunoaște indiscutabil serviciul militar și minoritatea se va despărți din acest motiv, să se declare reînregistrarea întregii comunități și să se ceară recunoașterea atât de la majoritate, cât și de la minoritate.

Cerința să fie motivată prin faptul că comunitatea fusese înregistrată în întregime și separarea de ea a unei părți (dată fiind scindarea) cere reînregistrarea.

Despre toate cazurile care vă vor fi cunoscute și cu care noi nu suntem la curent, rugăm să comunicați la Comenduire.

3) În cazul tentativelor unor asemenea comunități și grupuri de a nu îndeplini cerințele de mai sus și de a-și continua activitatea fiind neînregistrate, conducătorii să fie trași la răspundere.

Prezenta nu se extinde asupra duhoborilor.

Pe lângă cele expuse, Vă amintim că trebuie să fie adunate urgent listele tuturor membrilor botezați ai comunităților sectante, născuți în 1904, care urmează a fi încorporați.

Informațiile și listele să fie adunate de urgență și să fie prezentate în mod secret la Comenduire.

R.p. al Comandantului sect. al IV-lea al SP a GPU din Crimeea	—	ODÂN
Comandant adjunct al Biroului de documente operativ-secrete	—	VASILIEV
Împuternicitul Secției Secrete	—	MANUȘIN
Șeful biroului supravegherii administrative al Secț. de miliție din Feodosia	—	semnătura

(ASFR, fond 393, inv. 43a, dos. 1577, f. 15)

7.19. Circulară secretă a CECR nr. 260/s din 22 august 1927

SECRET
CIRCULARĂ**COMITETELOR EXECUTIVE CENTRALE
ale REPUBLICILOR AUTONOME,
COMITETELOR EXECUTIVE ȚINUTALE, REGIONALE ȘI GUBERNIALE**

Conform informațiilor ce vin la Prezidiul Comitetului Executiv Central din Rusia, se observă că decretul despre separarea bisericii de stat și a școlii de biserică nu întotdeauna se traduce în viață în măsură deplină cu privire la unele grupuri și organizații sectante. Astfel, s-a constatat că multe organizații sectante posedă proprietate, își extind activitatea dincolo de limitele admise de lege etc.

În scopul unei traduceri în viață mai consecvente a legilor de bază privind separarea bisericii de stat și a școlii de biserică, precum și în scopul neadmiterii unor privilegii pentru organizațiile sectante față de alte culte, Prezidiul Comitetului Executiv Central din Rusia propune să se ia drept linie de conduită următoarele recomandări:

1. Nicio asociație religioasă, inclusiv cele sectante, nu beneficiază, nici nu poate beneficia de drepturile persoanei juridice, ca urmare, nu poate nici să procure, nici să înstrăineze bunuri, să-și asume obligații, să urmărească în justiție ori să fie în calitate de reclamat.

2. Să se limiteze teritoriul de activitate a tot felul de predicatori, prezbiteri și alte persoane, care predică învățături sectante, permițându-li-se activitatea doar în localul de rugăciune și în locuințele membrilor sectei, care intră în componența comunității date.

3. Să se interzică la adunările religioase și la congresele sectanților dezbaterile și soluționarea problemelor care nu se referă la religie și la cultul religios precum: probleme economice, politice, culturale și de instruire etc.

4. Să se stabilească pentru grupurile sectante reguli de deschidere și închidere a localurilor de rugăciune analogice cu regulile existente pentru toate asociațiile religioase de alte confesiuni.

5. Să li se interzică organizațiilor sectante crearea feluritelor cercuri, secții și a altor organizații religioase speciale pentru copii, tineri, femei etc.; să nu se admită nici organizarea adunărilor pentru copii sau pentru femei sub formă de cercuri sau grupuri corale, biblice, literare, de lucru manual sau de altă activitate, cu condiția însă de a nu se interzice frecventarea de către copii a repetițiilor corale generale și a adunărilor pentru maturi.

6. A se înregistra în continuare numai Statutele acelor grupuri și comunități ale sectanților, atât a sectelor vechi, cât și a celor nou-înființate, în care va fi indicată atitudinea pozitivă față de îndeplinirea tuturor prestațiilor către stat și, în special, a serviciului militar obligatoriu. Obligația dată nu e neapărat să fie inclusă în statutul grupului sau al comunității, dar în asemenea caz, organizațiile sectante trebuie să prezinte la organul de resort o decizie specială privind această chestiune.

Având în vedere toate acestea, în continuare să nu se înregistreze sub aspect de organizații sectante grupurile și comunitățile nou-înființate care nu recunosc plătitarea impozitelor, serviciul militar general obligatoriu și în genere orice prestații obligatorii către stat.

7. Prezidiul Comitetului Executiv Central din Rusia propune Comitetelor Executive Centrale ale Republicilor Autonome, comitetelor executive ținutale, regionale și guberniale să emită, din partea lor, instrucțiuni necesare, ce rezultă din circulara dată, pentru organele inferioare ale puterii.

Președintele Comitetului Executiv Central din Rusia — M. Kalinin
Secretarul ad-interim al CECR — Ian. Poluiian

Moscova, Kremlin,
22 august 1927, nr. 260/s

(ASFR, fond 5446, dos. 457, f. 32)

**7.20. Dispoziția comitetului executiv către secția Veatsk a creștinilor evanghelici
(30 septembrie 1927)**

COMITETUL EXECUTIV

GUBERNIAL VEATSK

Secția administrativă

30 septembrie 1927

**Către SECȚIA GUBERNIALĂ VEATSK
a CREȘTINILOR EVANGHELICI**

1. Asociațiile religioase sectante organizate deja, precum și cele nou-înființate, nu beneficiază de drepturile persoanei juridice, ca urmare, nu pot nici să procure, nici să înstrăineze bunuri, să-și asume obligații, să intenteze acțiuni ori să fie în calitate de reclamat.

2. Teritoriul de activitate al predicatorilor, prezbiterilor și al altor persoane care predică dogme sectante se determină de secția administrativă gubernială sau județeană de resort și de aceea persoanele indicate din numărul membrilor comunității sau grupului dat nu pot să predice nici să desfășoare vreo activitate religioasă în afara casei de rugăciune a comunității sau a grupului dat, precum nici în afara locuințelor membrilor ei.

3. Locul casei de rugăciune trebuie să fie determinat pentru fiecare comunitate și grup sectant, și membrii lui sunt legați de un anumit local de rugăciune (adică sunt limitați să frecventeze doar localul care e în folosința acestui grup sau comunități), adresa localului trebuie indicată exact.

4. La adunările religioase și la congresele sectanților se interzice dezbaterile și soluționarea problemelor care nu se referă la religie și la cultul religios, precum: probleme economice, politice, culturale și de instruire etc.

5. Deschiderea unor localuri de rugăciune noi de către grupurile sectante poate fi efectuată exclusiv cu permisiunea Secției administrative.

6. Asociațiile sectante nu au dreptul să creeze felurite cercuri, secții și alte organizații religioase speciale pentru copii, tineri, femei; să nu se admită nici organizarea adunărilor pentru copii sau pentru femei sub formă de cercuri sau grupuri corale, biblice, literare, de lucru manual sau de muncă. De aceea, dacă există pe lângă comunitățile sau grupurile ce intră în componența asociației Dumneavoastră felurite cercuri, ele trebuie dizolvate imediat. Se admite frecventarea de către copii a repetițiilor corale generale și a adunărilor pentru maturi.

7. În continuare în Statutele adoptate de organizațiile religioase sectante, la înființarea lor, trebuie să fie indicată atitudinea privind îndeplinirea prestațiilor către stat și, în special, a serviciului militar obligatoriu. Dacă obligația dată nu e inclusă în statut, asociațiile religioase trebuie să prezinte la Secțiile administrative respective o decizie specială asupra acestei chestiuni.

8. În cazul nerespectării regulilor enumerate, persoanele vinovate și, în primul rând, sovietele parohiale vor fi trase la răspundere pe cale judiciară.

Șeful ad-interim al Secției administrative guberniale N. SORMAH (semnătura)

Șeful adjunct al biroului supravegherii administrative (semnătura)

22/IX/27

(ASFR, fond 393, inv. 43a, dos. 1633, f. 31)

7.21. Scrisoarea lui V. Certkov către membrul prezidiului CECR P. Smidovici în apărarea creștinilor evanghelici arestați, membri ai bisericii de la Krasnâe vorota (10 iunie 1927)

Mult stimate Piotr Ghermanovici!

În ultimul timp în or. Moscova, în gubernia Moscova și în altele se observă persecuții sistematice (arestări, detenție, exiluri) ale reprezentanților curentului Creștinilor Evanghelici, care, din motive de conștiință, nu acceptă serviciul militar activ.

Sunt supuse represiunilor menționate nu numai persoanele pasibile de încorporare pentru efectuarea stagiului militar și care refuză să-și facă serviciul militar din motive de conștiință, ci toți creștinii evanghelici care aparțin curentului dat și care nu acceptă serviciul militar.

În lista anexată la prezenta, listă nici pe departe deplină a celor arestați, un șir de persoane indicate în ea au fost arestate indiferent de încorporarea nemijlocită a lor pentru serviciul militar activ, ci exclusiv pentru orientare antimilitaristă.

Sunt arestate atât persoane aparte, cât și loturi de câte 5, 6, 10 persoane etc. Totodată sunt arestați pentru convingerile religioase nu numai bărbați, ci, pe alocuri, și femei. Astfel, în or. Râbinsk au fost arestate 6 persoane concomitent, la Staroselie și Gjatsk (Gubernia Smolensk) au fost arestate, timp de o săptămână, 18 persoane. Totodată au fost cazuri de arestare a femeilor.

Conform informațiilor de care dispunem, toate persoanele arestate, amintite în lista anexată, sunt, bineînțeles, din numărul celor care au o atitudine negativă față de serviciul militar nu din motive avide, egoiste sau politice, ci exclusiv în virtutea convingerilor, absolut sincere, pur religioase.

Luând în considerație că printre creștinii evanghelici a fost întotdeauna, atât în prezent, cât și în trecut (adică în vremurile țarismului și până la Revoluție), un anumit număr de membri care, absolut sincer, din motive religioase, refuzau să execute serviciul militar, dovedindu-și sinceritatea cu prețul martiriului și al îndurării cu dârzenie a persecuțiilor provocate de guvernul țarist; ținând seama de faptul că Guvernul Sovietic nu prevede, în legea sa, persecuții împotriva curentelor religioase care mărturisesc sincer concepții religioase antimilitariste, — persecuțiile descrise, împotriva Creștinilor Evanghelici, care capătă, în ultimul timp, un caracter de masă, sunt, fără îndoială, un fenomen anormal, căruia ar trebui să-i dați o atenție deosebită.

După cum ne arată practica multiseculară, persecuțiile pentru credință n-au putut servi nici odată ca mijloc de dezrădăcinare a ei, ci, de obicei, doar trezeau un mai mare avânt și o mai mare aprofundare a sentimentului religios. Probabil, nici persecuțiile actuale împotriva Creștinilor Evanghelici nu vor fi o excepție în această privință și vor da același rezultat negativ pentru persecutori.

Cu toate acestea un șir întreg de persoane sunt supuse acum unor suferințe evident injuste și nemeritate.

Stimate Piotr Ghermanovici, aducându-Vă la cunoștință aceste lucruri, sper că nu Veți refuza să le ușurați soarta.

Cu sincer respect pentru Dumneavoastră — V. Certkov.

10 iunie 1927

(ASFR, fond 5263, inv. 2, dos. 5, f. 89-92)

7.22. În anexa la petiția lui V. Certkov e inserată lista întemnițaților din biserica de la Krasnâe vorota și a celor din comunitățile cu care ea era unită în duh și care declaraseră despre ieșirea din componența UCER

Lista anexată, incompletă, îi privește pe Creștinii Evanghelici arestați de GPU indiferent de recrutarea în armată, exclusiv pentru tendințele lor religioase antimilitariste.

Informații mai amănunțite despre aceste persoane, precum și lista Creștinilor Evanghelici arestați pentru refuzul de a servi în rândurile armatei vor fi transmise suplimentar.

**DATE DESPRE CREȘTINII ARESTAȚI DE GPU PENTRU TENDINȚE
RELIGIOASE ANTIMILITARISTE**

I. or. Moscova

1. Saveliev Fiodor Savelievici
2. Cirikov Vasili Ivanovici
3. Belavin Aleksandr Anempodistovici
4. Danșin Semion Ermolaevici
5. Frolov Nikolai Petrovici

II. Gubernia Smolensk (raioanele Gjatsk și Staroselie)

1. Kojuhov Egor Egorovici
2. Kojuhov Dementi Egorovici
3. Socihin Fiodor Gavrilovici
4. Babuhin Mihail Matveevici
5. Kagakov Ivan Afanasievici
6. Gardeev Iakov Iakovlevici
7. Kaiukov Leonid Efimovici
8. Kaiukov Andrian Efimovici
9. Sorokin Vasili Fiodorovici
10. Ognev Nikifor
11. Orehov Nikolai Ivanovici
12. Agheev Mihail Iosifovici
13. Borisov Daniil Borisovici
14. Lavrov Fiodor Borisovici
15. Șapov Fiodor Ivanovici
16. Golubev Grigori
17. Ghepper Leonid
18. (Fără nume) Serghei Klimovici

III. Râbinsk

1. Gapeev Kirill Semionovici
2. Evseev Aleksei Alekseevici
3. Kudreavțev Mihail Ivanovici
4. Denisov Aleksandr Ivanovici
5. Alfiorov Ivan Nikiforovici
6. Delukov Iakov Vasilievici

**VI. Exilați în Ținutul Zâreanski
din Kaluga**

1. Alekseev
2. Andreev ->-
3. Palomoșnov ->-

7.23. Scrisoarea șefului secretariatului președintelui Comitetului Executiv Central din URSS despre cazurile de represiune a slujitorilor cultului, expuse în demersurile creștinilor persecutați (14 martie 1930)

SECRET. PERSONAL

La CC al PC(b) din Rusia, tov-lui ORDJONIKIDZE

În legătură cu politica colectivizării agriculturii și a deschiaburirii, trasată de partid și de puterea sovietică, din diferite locuri vin numeroase petiții adresate tov-lui Kalinin de la slujitorii cultelor, în care ei se plâng de o extremă lipsă de drepturi și de abuzul de putere al organelor locale cu privire la ei. Într-adevăr, ei și familiile lor se află într-o situație dificilă. Nu există niciun semn al celei mai elementare legalități revoluționare cu privire la ei, ca „lișeneți”^{*}. În provincii domnește o totală samavolnicie și neînțelegere a politicii partidului în ce privește această problemă de importanță politică. Toate măsurile organelor puterii locale sunt îndreptate spre a fi „deschiaburiți” și slujitorii cultului împreună cu chiaburii. Această „deschiaburire” contrară legii se efectuează sub pretextul replătirii impozitelor. Se străduiesc a-i supune impozitelor pe slujitorii cultului pe toate liniile și într-o asemenea măsură, încât ei nu sunt în stare să îndeplinească cerințele ce li se înaintează. Și atunci li se confiscă toată averea, chiar lucrurile de primă necesitate pentru familie, iar familia este expulzată. Se iau asemenea măsuri uneori pe cale judiciară, mai des — administrativă. Totodată această expulzare nu se limitează numai la evacuarea din locuință. Sunt cazuri când slujitorii cultului sunt exilați pe mulți ani în locurile îndepărtate ale Uniunii RSS (de exemplu, în guber. Vologda). În locurile de exploatare forestieră slujitorii cultului și membrii familiilor acestora sunt mobilizați pentru lucrările din sfera dată fără a se ține seama de vârstă, sex, de starea sănătății. Pe alocuri aceste persecuții ale slujitorilor cultului se transformă în adevărate batjocuri.

De exemplu, au fost cazuri de mobilizare a slujitorilor cultului din regiunea Barnaul pentru curățarea cocinilor de porci, a grajdurilor, a closetelor etc.

E posibil să nu corespundă totul realității în aceste petiții. Dar dacă aceste plângeri sunt adevărate măcar pe jumătate, chiar și atunci ele merită o atenție deosebită.

Reieșind din cele expuse, M. I. Kalinin m-a însărcinat să Vă rog să dați o deosebită atenție problemei privind situația slujitorilor cultului în timpul de față și s-o aduceți la cunoștința organelor supreme respective pentru a fi soluționată.

Drept ilustrare anexăm un șir de exemple din scrisorile și petițiile slujitorilor cultului, precum și câteva copii de pe aceste petiții.

Cu salut comunist —

Șeful secretariatului Președ. CEC și al CECR

14 martie 1930

(ASFR, fond 5263, inv. 1, dos. 7, f. 71)

* Lișeneț — (în limba rusă: лишенец — fără drept de vot), era o persoană lipsită de dreptul de vot din URSS în perioada anilor 1918-1936. Privarea de dreptul de vot a fost o măsură de represiune îndreptată împotriva unor persoane etichetate ca "inamici ai poporului muncitor". A fi lipsit de dreptul de vot însemna mult mai mult decât a nu avea dreptul să aleagă, să fie ales. Un lișeneț nu putea ocupa nicio funcție plătită de stat sau vreo poziție guvernamentală, nu putea avea acces la instituturile de învățământ superior, sau de învățământ mediu tehnic. Lișeneții nu puteau beneficia de anumite privilegii și subsidii: sprijinul statului pentru găsirea unui loc de muncă, repartizarea de locuință din fondul locativ de stat, dreptul la pensie, etc. Ei nu puteau fi membri ai colhozurilor sau a oricărei alte forme de cooperative.

La fel și membrii familiilor celor declarați lișeneții deveneau în mod automat persoane private de dreptul de vot.

În timpul sistemului raționalizării alimentelor din 1929-1930, lișeneții nu aveau dreptul să primească rații.

7.24. Hotărârea Comitetului Executiv Central și a Consiliului Comisarilor Poporului din URSS „Despre lupta cu elementele contrarevoluționare din organele de conducere ale asociațiilor religioase“ (11 februarie 1930)

SECRET

Aprobat de Prezidiul CEC al Uniunii RSS
11 februarie 1930 (nr./o 27, п.)
Dos. nr. 043/s

HOTĂRÂRE
a Comitetului Executiv Central
și a Consiliului Comisarilor Poporului din Uniunea RSS

În scopul luptei cu tentativele elementelor ostile puterii sovietice de a folosi asociațiile religioase ca puncte de sprijin pentru activitatea contrarevoluționară, Comitetul Executiv Central și Consiliul Comisarilor Poporului din Uniunea RSS hotărăsc:

A le propune guvernelor republicilor unionale să însărcineze imediat organele împuternicite cu înregistrarea asociațiilor religioase să revadă componența organelor de conducere ale acestor uniuni în scopul excluderii din ele (în baza art. 7 și 14 ale legii RSFSR cu privire la asociațiile religioase din 8 aprilie 1929, precum și în baza articolelor analogice din legile altor republici unionale) a chiaburilor, a lișeneților și a altor persoane ostile puterii sovietice.

A nu se permite pe viitor pătrunderea unor astfel de persoane în aceste organe, refuzându-li-se sistematic înregistrarea asociațiilor religioase date fiind condițiile menționate.

Hotărârea dată se extinde asupra asociațiilor religioase ale tuturor cultelor, confesiunilor, curentelor religioase etc., însă traducerea în viață în regiunile naționale trebuie să se facă cu o mare precauție.

Președintele Comitetului Executiv Central al Uniunii RSS	—	M. KALININ
Președintele Consiliului Comisarilor Poporului din Uniunea RSS	—	A. RÂKOV
Secretarul Comitetului Executiv Central al Uniunii RSS	—	A. ENUKIDZE

Kremlin
11 februarie 1930

(ASFR, fond 5446, dos. 457, f. 32)

7.25. Circulara expedită tuturor CC ale PC naționale, Comitetelor ținutale, Comitetelor regionale, Comitetelor guberniale și Comitetelor districtuale „Despre măsurile de intensificare a activității antireligioase“ (14 februarie 1929).

În circulară se susține: „organizațiile religioase... sunt unica organizație contrarevoluționară existentă în mod legal“.

Tuturor CC ale PC naționale, Comitetelor ținutale, regionale, guberniale și districtuale

Despre măsurile de intensificare a activității antireligioase

(Aprobată de CC al PC(b)R la 24 ianuarie 1929)

1. În pofida înviorării activității organizațiilor religioase și a eforturilor lor continue de a se adapta la noile condiții sociale, CC constată că în URSS are loc procesul dezrădăcinării religiei. Acest proces se caracterizează prin: desființarea formelor vechi ale creștinismului și în parte ale islamului, creșterea numerică a membrilor „Uniunii ateilor“, reducerea creșterii sectelor în unele regiuni, abaterea țăranilor și a unei părți a muncitorilor de la ținerea sărbătorilor religioase, introducerea treptată a noilor forme de trai în mediul țăranimii, creșterea neconținută a încrederii față de școala sovietică, micșorarea numerică a școlilor confesionale din Orient și scăderea autorității lor, susținerea activă a educației antireligioase în școală de către corpul didactic, intensificarea mișcării sociale a muncitorilor și țăranilor în favoarea închiderii localurilor de rugăciune etc.

Totodată avântul construcției socialiste și a atacului socialist împotriva elementelor chiaburești-nepmane stârnește împotrivirea păturilor capitaliste burgheze, ceea ce își găsește expresia și pe frontul religios, unde se observă intensificarea activității feluritelor organizații religioase, care se unesc adesea în blocuri și se folosesc de situația legală și de autoritatea tradițională a bisericii.

Organizațiile bisericesti și religioase profită de greutățile construcției socialiste în scopul mobilizării elementelor reacționare și puțin conștiente ale țării, precum și în scopul contraatacului împotriva măsurilor puterii sovietice și ale partidului comunist.

CC dă o atenție deosebită intensificării activității unor organizații religioase în ultimul timp chiar în unele raioane muncitorești. Fără îndoială, afluența noilor cadre de muncitori de la sate în industrie și în lucrările de construcție aduce cu sine influența stării de spirit de la sat, iar existența greutăților economice intensifică această influență, dând naștere la fenomene precum colectele pentru construirea bisericii la Sobinka și în alte localități ale guberniei Vladimir, pentru manufactura din Iarțevo (gub. Smolensk), în districtele Perm și Kuban etc.; pe alocuri — atragerea în masă a muncitorilor în organizațiile sectante, în special înființarea cercurilor de rugăciune ale evangheliștilor și baptiștilor, a frățiilor și „surorităților“ etc.

Odată cu întețirea luptei de clasă la sat, ca una din formele acestei lupte, se intensifică în mod deosebit activitatea organizațiilor religioase printre păturile reacționare și puțin conștiente ale țăranimii. Activiștii organizațiilor religioase iau parte activă la munca antisovietică a chiaburimii, folosindu-se adesea de consiliile bisericesti ca de aparate ale influenței lor la realegerile în soviete, făcând agitație împotriva predării grânelor organelor de colectare, împotriva școlii sovietice, împotriva măsurilor de colectivizare și restructurare socialistă a agriculturii, împotriva activității partidului, comsomolului, împotriva mișcării de tineret, împotriva muncii noastre în mijlocul femeilor și împotriva altor activități sociale și culturale ale puterii sovietice și ale partidului.

Îndeosebi se intensifică activitatea organizațiilor sectante (ale evangheliștilor, ale baptiștilor, ale adventiștilor ș.a., precum și ale celor catolice), care întrețin legături cu organizațiile capitaliste din Europa și din America și care întrebuintează procedee mai subtile în lupta pentru influență, se adaptează la mutațiile și schimbările sociale ce au loc în țară și își camuflează adesea activitatea cu firma „colhoz“, folosind uneori, în acest scop, credite și mijloace ale statului.

2. Unica organizație antireligioasă din țară — „Uniunea ateilor“ —, în ultimii ani, a obținut, fără îndoială, rezultate pozitive, a crescut numeric, a creat în jurul său un activ din muncitori și țărani atești fără de partid, a consolidat editarea și răspândirea literaturii antireligioase periodice și neperiodice și a îmbunătățit calitatea ei, a elaborat mai minuțios măsuri de propagandă antireligioasă pe baza întocmirii concepției materialismului științific.

Însă CC consideră necesar a vă atrage atenția că actualmente „Uniunea ateilor“ nu este încă o organizație de masă și nu prezintă o putere destul de considerabilă, capabilă a se împotrivi efectiv activității organizațiilor religioase. Numărul membrilor ei este încă relativ mic, crește insuficient, din contul păturilor muncitoare fără de partid, al femeilor, al tineretului și al unei părți a țărănimii sărace și mijloace, precum și din contul muncitorilor de la întreprinderile mari. Ea nu este suficient de centralizată, are legături slabe în provincii cu diferite întreprinderi științifice, laboratoare, muzee, asociații benevole etc., a antrenat slab în activitatea antireligioasă intelectualitatea progresistă de la sat, forțele științelor naturale și ale artei, folosind insuficient pentru lupta cu religia presa sovietică și de partid din provincii.

CC al partidului vă atrage atenția asupra faptului că organizațiile de partid, comsomoliste și alte organizații obștești acordă „Uniunii ateilor“ și muncii de propagandă antireligioasă un ajutor foarte neînsemnat (din ianuarie până în iunie 1928, din 128 de comitete de partid 64 n-au discutat deloc problema propagandei antireligioase), iar comitetele de partid în care această problemă a fost pusă în discuție, în majoritatea cazurilor, s-au limitat la adoptarea rezoluțiilor cu caracter general fără a asigura posibilități reale de realizare a lor. ULCT din US aproape că nu acordă nicio atenție propagandei antireligioase sistematice. În sindicate, în marea majoritate, nu se realizează activitatea antireligioasă, iar pe alocuri se observă o atitudine neutră față de problema religiei. Nici în Armata Roșie nu este organizată propaganda antireligioasă sistematică și de masă. Edițiile antireligioase sunt încă într-o cantitate neînsemnată, iar presa periodică (ziarele și revistele) nu acordă atenție suficientă propagandei antireligioase. Cinematografia, teatrul și celelalte forme ale artei de influență și educare a maselor nu acordă încă până acum o atenție cuvenită sarcinilor propagandei antireligioase. Astfel, organizațiile religioase nu întâmpină o împotrivire cuvenită față de activitatea lor.

3. CC vă atenționează că succesele propagandei antireligioase sunt frânate prin faptul că în rândurile membrilor de partid, ale membrilor sindicatelor, ale comsomoliștilor și ale altor organizații sovietice se observă subaprecierea unor fenomene precum întărirea influenței reacționare a organizațiilor religioase nu numai asupra maselor largi de muncitori și țărani, ci și, pe alocuri (îndeosebi în Orientul musulman și în Bielorusia), asupra aparatului de jos al puterii sovietice; subaprecierea fenomenelor precum discursurile politice ale sectanților, dezvoltarea tiparului religios, îmbibarea literaturii artistice cu idei religioase și mistice, dezvoltarea largă a activității organizatorice și economice a societăților religioase (dezvoltarea cooperativelor sectanților, a caselor de ajutor reciproc pe lângă ele, munca de instruire culturală, de binefacere etc.); subaprecierea unor fenomene precum munca organizațiilor religioase în mijlocul femeilor și al copiilor, pătrunderea slujitorilor cultului în organizațiile obștești, lipsa luptei cu deservirea materială a sărbătorilor religioase de către organizațiile sovietice etc.

Dar și acolo unde se duce lupta cu influența religioasă, ea este dusă incorect adesea. Pe de o parte, în locul propagandei antireligioase aprofundate în mijlocul maselor care nimeresc sub influența organizațiilor religioase, propagandă strâns legată de toată construcția socialistă, se duce o luptă anticlericală superficială cu popii; pe alocuri se iau măsuri administrative neîntemeiate: închiderea bisericilor, interzicerea administrativă de a oficia ritualurile religioase (în Est) fără o necesitate socială întemeiată și fără o pregătire cuvenită a opiniei publice a muncitorilor. Lucrul acesta nu numai că nu slăbește, ci dimpotrivă, mărește influența preoțimii și a sectanților.

Pe de altă parte, se observă adesea un alt mod de tratare incorectă a problemei: se consideră inadmisibilă luarea a orice fel de măsuri administrative cu privire la sectanți și la organizațiile religioase. De lucrul acesta profită conducătorii sectelor, desfășurând pretutindeni, sub steagul propagandei religioase, o propagandă antisovietică, chemând la neîndeplinirea legilor sovietice și a dispozițiilor puterii sovietice. Bineînțeles, o asemenea activitate nu poate fi tolerată. Dar fiecă măsură administrativă luată cu scopul încetării unei asemenea activități trebuie să fie însoțită de explicări în mijlocul maselor muncitoare cum că măsurile administrative se iau împotriva activității antisovietice și nu împotriva activității societăților religioase, ele nu sunt „persecuții“ pentru credință sau pentru oficierea nemijlocită a cultului.

Totodată trebuie să delimităm activitatea conducătorilor organizațiilor religioase de tendințele religioase ale maselor. Conducătorii organizațiilor religioase folosesc la tot pasul credința doar ca un paravan al activității lor antisovietice. Tendințele religioase ale maselor, în majoritatea cazurilor, se trag din ritmul lent al construirii socialismului. Trebuie să ne învățăm a slăbi influența conducătorilor prin o propagandă iscusită și să atragem masele la participarea largă la construcția socialistă, trezindu-le și organizându-le pe această bază pe lângă soviete.

4. În scopul depășirii neajunsurilor menționate în sfera luptei cu religia, CC propune:

a) Organizațiile de partid și cele comsomoliste să organizeze imediat conducerea sistematică a propagandei antireligioase, dând atenție, în primul rând, realizării practice a hotărârilor adoptate anterior, atât în centru, cât și în provincii, mai ales în problema educației masei de partid, comsomoliste și de pionieri, lichidând subaprecierea importanței luptei cu religia, luptând cu orice șovăieli în rândurile lor, cu serbarea sărbătorilor religioase în mediul lor, cu ținerea datinilor religioase etc. Susținând prin toate mijloacele activitatea unicii societăți antireligioase benevole — „Uniunea ateilor“ —, încadrându-și membrii organizațiilor (mai ales pe cei care pot face propagandă antireligioasă și cultural-instructivă în mase) în „Uniunea ateilor“, partidul și comsomolul trebuie să-i oblige pe membrii lor să racoleze în rândurile acestei uniuni muncitori și țărani fără de partid și să ia parte activă la lupta cu religia. Organizațiile de partid și cele comsomoliste trebuie să acorde o atenție deosebită organizării largi a propagandei antireligioase în mijlocul femeilor, bazându-se în această lucrare pe activitatea secțiilor de femei, atrăgând în lupta activă cu religia adunările de delegați, întetind activitatea antireligioasă în centrele (muncitorești) de influență intensă a sectanților și a altor organizații religioase. Organizațiile de partid și comsomoliste trebuie să dea o atenție cuvenită luptei cu religia în colhozuri și sovhozuri, în mijlocul argățimii și sărăcimii de la sat, făcând aceste pături sociale și grupuri de țărani un sprijin în lupta antireligioasă la sat, legând această luptă de sarcinile zilnice ale construcției socialiste, de restructurarea vieții de la sat, de creșterea nivelului ei cultural.

b) O sarcină deosebit de grea în ce privește propaganda antireligioasă le revine sindicatelor, care, după structura lor, se află într-o situație deosebită — în componența lor intră și muncitori religioși, de aceea de la sindicate se cere o cu atât mai mare energie, stăruință, perseverență în organizarea propagandei antireligioase. Frațiunile sindicatelor trebuie să depășească cu hotărâre atitudinea nepăsătoare, care se observă în multe cazuri, față de educația antireligioasă a membrilor sindicatelor, ținând minte că fără lupta cu religiozitatea muncitorilor sindicatele nu-și pot îndeplini sarcina primordială — a fi o școală a comunismului. Să acorde o atenție deosebită educației antireligioase a femeilor (uniunea textiliștilor, uniunea lucrătorilor din sfera alimentației publice) și a păturilor înapoiate ale clasei muncitoare (cei veniți de curând de la sat, sezonieri, șomeri, adică uniunea muncitorilor agricoli în sfera forestieră de la sat etc.), oferind pentru activitatea antireligioasă încăperile cluburilor, mijloace și eforturi de instruire culturală.

c) Frațiunile sovietelor trebuie să-și asume inițiativa de a elabora un șir de activități în cadrul cărora s-ar putea organiza masele largi la lupta cu religia; inițiativa de a utiliza corect fostele localuri și pământuri ale mănăstirilor și bisericilor; de a organiza, în fostele mănăstiri, comune agricole puternice, stații agricole, centre de închiriere a mașinilor, întreprinderi industriale, spitale, școli, cămine școlare ș.a., fără a permite, sub niciun pretext, existența organizațiilor religioase în aceste mănăstiri. Totodată examinarea problemelor legate de caracterul utilizării tuturor acestor localuri și gospodării trebuie să se facă la adunările lărgite, de masă și să nu se rezolve numai de organele de conducere ale sovietelor (de comitetele executive).

d) Comisariatul Poporului pentru Învățământ trebuie să adopte cu mai multă hotărâre politica de înlăturare a elementelor de neutralitate a școlii față de religie, care își găsește expresia în așa-numita educație nereligioasă. Să fie însărcinat a organiza la nivel înalt pregătirea antireligioasă și perfecționarea învățătorilor, mai ales a celor din școlile superioare; să introducă un ciclu antireligios corespunzător în școlile profesional tehnice și în instituțiile pedagogice superioare; să introducă un asemenea curs și la cursurile fără frecvență, elaborând metode de propagandă antireligioasă în școală; să introducă rectificări corespunzătoare în programele școlare, dând o atenție deosebită școlilor de nivelul doi, alocând sume speciale pe linia Direcției Generale pentru Instruire Politică, Direcției Generale pentru Învățământ Profesional și Direcției Generale pentru Educație Socială și Învățământ Tehnic. Să-și pună drept sarcină a organiza în timpul apropiat secții antireligioase în cadrul Comitetelor executive ale partidului pentru pregătirea cadrelor înalt-calificate de antireligioși, precum și să utilizeze în acest scop Asociația Instituțiilor de Cercetări în Științe Sociale (РАНИОН) din Rusia și Academia comunistă, să consolideze și să lărgescă practica organizării cursurilor și universităților antireligioase serale și duminicale pentru muncitori și a altor forme de pregătire a activului antireligios din sânul muncitorilor.

e) A recunoaște necesară explicarea regulată și mai aprofundată a problemelor luptei cu religia în paginile presei periodice, mai ales în ziarele și revistele de masă.

f) Direcția Generală pentru Instruire Politică să acorde o atenție deosebită dezvoltării și consolidării rețelei de instituții de instruire politică în locurile de o mai mare influență a organizațiilor sectante și

a altor organizații religioase: izbe de lectură, case populare, muzee Timireazev, muzee și cabinete anti-religioase, biblioteci, înzestrând aceste instituții cu cinematografe mobile, cu instalații radio, organizând acolo cicluri de lecții antireligioase și aprovizionându-le cu literatură antireligioasă.

g) Direcția Generală pentru Arte să acorde ajutor și să-i stimuleze pe lucrătorii artei în munca de creare a pieselor teatrale și de cinema antireligioase, a beletristicii, a operelor picturale și a altor lucrări de artă, evitându-se bufoneria și operele care pot agrava fanatismul religios.

h) Direcția Generală pentru literatură și edituri, acordând susținere muncii Sovietului Central al Uniunii Ateilor, precum și Uniunilor ateilor din provincii, totodată să lupte cu hotărâre împotriva tendinței editurilor religioase de a-și răspândi în masă producția și de a depăși, în propaganda lor, limitele problemelor strict religioase. Să lupte întocmai și împotriva editării operelor mistice.

i) A atrage atenția Editurilor de stat asupra inadmisibilității editării operelor mistice și reeditării operelor artistice cu tendințe religioase și mistice foarte pronunțate. În ce privește clasicii — să nu se admită editarea în masă a unor astfel de opere ale lor. Să se acorde o atenție deosebită traducerii și editării literaturii artistice antireligioase pentru copii și tineret.

j) Comitetul pentru lucrările de editură să includă în planul aprovizionării, de primă importanță, cu hârtie editura „Uniunii ateilor“ și să înceteze a aproviziona cu hârtie editurile și organizațiile religioase.

k) Comisariatul poporului pentru Afaceri Interne și OGPU să nu admită în niciun caz încălcarea legislației sovietice de către societățile religioase, avându-se în vedere faptul că organizațiile religioase (consiliile bisericești, mutavalliatele*, societățile sinagogice etc.) sunt unicele organizații contrarevoluționare care acționează legal și au influență asupra maselor. NKVD să dea atenție faptului că până acum localurile comerciale și locative municipale se dau în arendă pentru adunările de rugăciune, adesea în sectoarele muncitorești. Școlile, tribunalele, înregistrarea actelor civile trebuie să fie luate complet din mâinile clerului. Comitetele de partid și cele executive trebuie să pună problema utilizării oficiilor stării civile în scopul luptei cu clerul, cu datinile bisericești și cu vestigiile vieții din trecut.

l) Cooperativele și colhozurile să dea atenție necesității de a lua în posesie cantinele vegetariene și alte asociații cooperative create de organizațiile religioase și sectante ca societăți meșteșugărești-industriale și de alte feluri. Uniunea industrial-meșteșugărească să se îngrijească de crearea a noi industrii meșteșugărești în regiunile unde se confecționează obiecte de cult (zugerăvirea icoanelor etc.).

m) Direcția Politică a Consiliului Revoluționar Militar** al URSS (ИУРП) trebuie să introducă propaganda antireligioasă în munca zilnică de educație din Armata Roșie, punându-și scopul de a pregăti din ostașii roșii cadre antireligioase active pentru sat, legând propaganda antireligioasă de examinarea problemelor economice și a altor probleme ce țin de sat și elucidând amănunțit rolul de clasă al religiei și al organizațiilor religioase în timpul țarismului, precum și rolul organizației antireligioase în țările capitaliste, mai ales în perioada războiului imperialist, a războiului civil. În sistemul general de educație politică trebuie să se dea atenție instruirii ateiste mai aprofundate a corpului de comandă.

n) Frațiunile asociațiilor benevole (mai cu seamă Asociația "Долой неграмотность" ["Jos analfabetismul"], Осоавиахим***, Техмасс [Tehnica — maselor], Lupta cu alcoolismul, Tânăru naturalist, Asociații-șef**** ș.a.) trebuie să mai dea atenție în munca de educație și problemelor luptei cu religia, legând-o de sarcinile lor primordiale.

o) Organizațiile sovietice și economice să pună capăt cu hotărâre practicii de aprovizionare a sărbătorilor religioase, iar organizațiile care utilizează munca sectanților în armata muncii să aloce mijloace bănești pentru instruirea politică a ostașilor din armata muncii, atrăgând atenția Uniunii ateilor și a Comitetului de instruire politică asupra necesității de a desfășura activitatea antireligioasă în mijlocul lor.

Secretarul CC L. KAGANOVICI

Nr. 10400/s, 14 februarie 1929

(ASFR, fond 5263, inv. 2, dos. 7, f. 1-2)

* Mutavalliat — organul executiv pentru organizarea și activitatea unei moschei.

** Consiliul Revoluționar Militar — organ colegial suprem de conducere a Armatei Muncitorești-țărănești în anii 1918-1934.

*** Осоавиахим — Общество содействия обороне, авиационному и химическому строительству СССР — Asociația de contribuție la apărare, la construcția aeronautică și a industriei chimice în URSS (1927-1948).

**** Asociații-șef — mișcare obștească de înlăturare a analfabetismului, în cadrul căreia organizațiile urbane luau șefia asupra localităților rurale pentru a învăța carte populația analfabetă, a efectua propagandă antireligioasă etc.

UCAZURI, HOTĂRĂRI, INSTRUCȚIUNI CU PRIVIRE LA REPRESIUNILE CREDINCIOȘILOR ÎN ANII 1937-1948

7.26. Ordinul secret nr. 00447

ORDINUL OPERATIV AL COMISARULUI POPORULUI PENTRU AFACERI INTERNE AL UNIUNII RSS Nr. 00447

Cu privire la operația de represiune a foștilor chiaburi, infractori și a altor elemente antisovietice

30 iulie 1937

or. Moscova

Din materialele anchetelor în cauzele cu privire la formațiunile antisovietice se constată că în sate s-a stabilit un mare număr de foști chiaburi, anterior supuși represiunilor, care se ascund acum de represiuni, au evadat din lagăre, din exiluri și din așezările de muncă. S-au stabilit mulți clerici și sectanți, supuși anterior represiunilor, foști participanți activi la acțiunile armate antisovietice. La sat au rămas aproape neatinse numeroase cadre ale partidelor politice antisovietice (eseri, gruzmeki*, dașnaki**, musavatiști***, ittihadisti**** ș.a.), foști participanți activi la răscoale banditești, cadre ale albgardiștilor, ale detașamentelor de represalii, precum și repatriați etc.

O parte din elementele enumerate mai sus, plecând de la sat în orașe, s-au infiltrat la întreprinderi industriale, în sfera transportului și pe șantiere de construcție.

În afară de aceasta, în sate și orașe se cuibăresc până acum o mare parte din cadrele de infractori de drept penal — hoți de vite și de cai, hoți-recidiviști, jefuitori ș.a., care și-au executat pedeapsa, care au evadat din locurile de detenție și care se ascund de represiuni. Insuficiența luptei cu aceste contingente de infractori a creat pentru ei condiții în care rămân nepedepsiți, condiții ce stimulează activitatea lor criminală.

După cum s-a stabilit, toate aceste elemente antisovietice sunt instigatorii principali a tot felul de crime antisovietice și diversioniste atât în colhozuri și sovhozuri, cât și în sfera transportului și în unele ramuri ale industriei.

În fața organelor securității de stat stă sarcina: a nimici în modul cel mai necruțător toată această bandă de elemente antisovietice, a apăra poporul sovietic muncitor de uneltirile lor contrarevoluționare și, în fine, a o sfârși o dată pentru totdeauna cu lucrarea lor de subminare a bazelor statului sovietic.

În virtutea celor expuse, ORDON: DE PE 5 AUGUST 1937 ÎN TOATE REPUBLICILE, ȚINUTURILE ȘI REGIUNILE SĂ SE ÎNCEAPĂ OPERAȚIA DE REPRESIUNE ÎMPOTRIVA FOȘTILOR CHIABURI, ÎMPOTRIVA ELEMENTELOR ANTISOVIETICE ACTIVE, PRECUM ȘI ÎMPOTRIVA INFRACTORILOR.

ÎN RSS UZBEKĂ, TURKMENĂ, TADJIKĂ ȘI KIRGHIZĂ OPERAȚIA SĂ SE ÎNCEAPĂ PE DATA DE 10 AUGUST a.c., IAR ÎN EXTREMUL ORIENT, ÎN ȚINUTUL KRASNOIARSK ȘI ÎN REGIUNEA SIBERIEI DE EST — PE 15 AUGUST a.c.

În timpul organizării și îndeplinirii operației să se țină cont de următoarele:

I. CONTINGENTELE CARE URMEAZĂ A FI SUPUSE REPRESIUNILOR

1. Foștii chiaburi care s-au întors după ispășirea pedepsei și își continuă activitatea antisovietică de subminare.

2. Foștii chiaburi care au evadat din lagăre sau din așezările de muncă, precum și chiaburii care se ascund de deschiaburire, care înfăptuiesc o activitate antisovietică.

3. Foștii chiaburi și elementele sociale periculoase, compuse din formațiuni de răsculați, formațiuni fasciste, teroriste și banditești, care și-au ispășit pedeapsa, care se ascund de represiuni sau au evadat din locurile de detenție și apoi și-au reluat activitatea criminală.

* Gruzmek — abreviere formată prin aglutinarea cuvintelor грузинские меньшевики (menșevicii gruzini).

** Dașnak — membru al partidului național armean „Dașnakțutun“ („Uniune“).

*** Musavatist — membru al Partidului național din Azerbaigean «Müsavat» («Egalitate»).

**** Ittihad — Uniune, Unitate — partid azerbaigean de orientare panislamică de la înc. sec. al XX-lea.

4. Membrii partidelor antisovietice (eserii, menșevicii gruzini, musavatiști, ittihadisti și dașnaki), foștii albgarđiști, jandarmi, funcționari, membrii detașamentelor de represalii, bandiții, complicii lor, persoanele care practică transportarea mărfurilor, reemigranții care se ascund de represiuni, persoanele care au evadat din locurile de detenție și își continuă activitatea antisovietică.

5. Membrii cei mai ostili și activi ai organizațiilor, lichidate acum, de cazaci-albgarđiști răsculați, ai formațiunilor contrarevoluționare fasciste-teroriste și de spioni-diversioniști, care au fost identificați conform materialelor verificate ale anchetei și agenturii.

De asemenea urmează a fi supuse represiunilor și elementele acestei categorii care actualmente se află sub arest, în ale căror procese ancheta penală a fost terminată, dar cauza n-a fost judecată încă de organele judiciare.

6. Cele mai active elemente antisovietice din rândurile foștilor chiaburi, detașamente de represalii, bandiți, albgarđiști, activiști sectanți, clerici și alții, care acum se află în lagăre, închisori, în colonii și așezări de muncă și continuă să desfășoare acolo o activitate antisovietică de subminare.

7. Infracțorii (bandiții, jefuitorii, hoții-recidiviști, contrabandiștii-profesionali, bișnițarii-recidiviști, hoții de vite și de cai) care desfășoară o activitate criminală și întrețin legături cu mediul criminal.

Trebuie supuse represiunilor și elementele acestei categorii care actualmente se află sub arest, în ale căror procese ancheta penală a fost terminată, dar cauza n-a fost judecată încă de organele judiciare.

8. Elementele criminale care se află în lagăre și în așezări de muncă și desfășoară acolo o activitate criminală.

9. Urmează a fi supuse represiunilor toate contingentele enumerate care se află la momentul dat în sate (în colhozuri, sovhozuri, la întreprinderi agricole) și în oraș (la întreprinderi industriale și de comerț, în sfera transportului, în instituțiile sovietice și pe șantierele de construcție).

II. DESPRE MĂSURILE DE PEDEAPSĂ, APLICATE CELOR SUPUȘI REPRESIUNILOR, ȘI NUMĂRUL ACESTOR PERSOANE

1. Toți chiaburii, infracțorii de drept penal și alte elemente antisovietice supuse represiunilor se împart în două categorii:

a) din prima categorie fac parte toate elementele foarte ostile dintre cei enumerați mai sus. Ei urmează a fi arestați imediat și, după examinarea cauzei lor de troikă, SĂ FIE ÎMPUȘCAȚI.

b) din categoria a doua fac parte toate celelalte elemente, mai puțin active, dar totuși ostile. Ele urmează a fi arestate și închise în lagăre pe termene de la 8 până la 10 ani, iar elementele mai înrăite și periculoase pentru societate să fie închise pe termene similare în pușcării conform sentințelor date de troikă.

2. Potrivit datelor de evidență prezentate de Comisariatele Poporului republicane ale NKVD și de șefii direcțiilor ținutale și regionale ale NKVD, se stabilește următorul număr de persoane care urmează a fi supuse represiunilor:

(Datele sunt numai pentru Federația Rusă)

		Prima categorie	A doua categorie	ÎN TOTAL
1—8, 14 (<i>Datele nu sunt primite de la FSB</i>)				
9.	RSSA Bașkiră	500	1500	2000
10.	RSSA Bureato-Mongolă	350	1500	1850
11.	RSSA Daghestan	500	2500	3000
12.	RSSA Karelă	300	700	1000
13.	RSSA Kabardino-Balkară	300	700	1000
15.	RSSA Komi	100	300	400
16.	RSSA Kalmâkă	100	300	400
17.	RSSA Mari	300	1500	1800
18.	RSSA Mordovia	300	1500	1800
19.	Nemții din RSSA Povolgia	200	700	900
20.	RSSA Osetia de Nord	200	500	700
21.	RSSA Tatară	500	1500	2000
22.	RSSA Udmurtă	200	500	700
23.	RSSA Ceceno-Ingușetă	500	1500	2000
24.	RSSA Ciuvașă	300	1500	1800

25.	Ținutul dintre Marea Azov și Marea Neagră	5000	8000	13000
26.	Ținutul Extremului Orient	2000	4000	6000
27.	Ținutul Siberia de Vest	5000	12000	17000
28.	Ținutul Krasnoiarsk	750	2500	3250
29.	Ținutul Ordjonikidze	1000	4000	5000
30.	Ținutul Siberia de Est	1000	4000	5000
31.	Regiunea Voronej	1000	3500	4500
32.	Regiunea Gorki	1000	3500	4500
33.	Regiunea de Vest	1000	5000	6000
34.	Regiunea Ivanovo	750	2000	2750
35.	Regiunea Kalinin	1000	3000	4000
36.	Regiunea Kursk	1000	3000	4000
37.	Regiunea Kuibâșev	1000	4000	5000
38.	Regiunea Kirov	500	1500	2000
39.	Regiunea Leningrad	4000	10000	14000
40.	Regiunea Moscova	5000	30000	35000
41.	Regiunea Omsk	1000	2500	3500
42.	Regiunea Orenburg	1500	3000	4500
43.	Regiunea Saratov	1000	2000	3000
44.	Regiunea Stalingrad	1000	3000	4000
45.	Regiunea Sverdlov	4000	6000	10000
46.	Regiunea de Nord	750	2000	2750
47.	Regiunea Celeabinsk	1500	4500	6000
48.	Regiunea Iaroslavl	750 (în original e greșit: 7500)	1250	2000

3. Cifrele confirmate sunt aproximative. Însă comisarii poporului ai NKVD din republici și șefii direcțiilor ținutale și regionale ale NKVD nu au dreptul să le depășească în mod arbitrar. Nu se admite niciun fel de mărire de sine stătătoare a cifrelor.

În cazurile când împrejurările vor cere mărirea cifrelor fixate comisarii poporului ai NKVD din republici și șefii direcțiilor ținutale și regionale ale NKVD sunt obligați să-mi prezinte cereri corespunzătoare motivate.

Micșorarea cifrelor, precum și trecerea persoanelor destinate pentru represiuni din prima categorie în a doua și invers se permite.

4. Familiile condamnaților (din ambele categorii), de regulă, nu sunt supuse represiunilor.

Excepție fac:

a) familiile ai căror membri sunt capabili de activitate antisovietică. Membrii acestor familii, cu permisiunea specială a troicii, urmează a fi internați în lagăre sau în așezări de muncă.

b) Familiile persoanelor supuse represiunilor conform primei categorii, care locuiesc în zonele de frontieră, urmează a fi strămutate dincolo de linia zonei de frontieră în interiorul republicilor, ținutului și regiunilor.

c) Familiile celor supuși represiunilor conform primei categorii și care locuiesc la Moscova, Leningrad, Kiev, Tbilisi, Baku, Rostov pe Don, Taganrog și în raioanele: Soci, Gagrî și Suhumi urmează să fie strămutate din aceste locuri în alte regiuni la alegerea lor, cu excepția zonelor de frontieră.

5. Toate familiile persoanelor din prima și a doua categorie să fie luate la evidență și să se stabilească supravegherea lor sistematică.

III. ORDINEA ÎNFĂPTUIRII OPERAȚIEI

1. Operația să fie începută pe 5 august 1937 și terminată în termen de patru luni.

În RSS Turkmene, Tadjikă, Uzbekă și Kirghiză operația să fie începută pe 10 august a.c., iar în regiunea Siberia de Est, ținuturile Krasnoiarsk și Extremul Orient — pe 15 august a.c.

2. În primul rând să fie supuse represiunilor contingentele care se referă la prima categorie.

Contingentele ce se referă la a doua categorie să nu fie supuse represiunilor până la emiterea unei dispoziții speciale.

În cazul când comisarul poporului al NKVD din republică, șeful direcției sau secției regionale

a NKVD, terminând operația cu privire la contingentele din prima categorie, va considera posibilă începerea operației cu privire la contingentele din categoria a doua, el este obligat, înainte de a începe această operație, să ceară sancțiunea mea și numai după primirea ei poate începe operația.

Cu privire la toți arestații care vor fi condamnați la întemnițare în lagăre sau închisori pe măsură ce va fi dată sentința, să mi se raporteze: câte persoane, pe ce termene de închisoare sau de lagăre au fost condamnate. După primirea acestor date voi da indicație în ce ordine și în ce lagăre să fie trimiși condamnații.

3. În conformitate cu împrejurările și condițiile locale, teritoriul republicii, ținutului și al regiunii să se împartă în sectoare operative.

Pentru organizarea și desfășurarea operației, în fiecare sector să se formeze un grup operativ, condus de un lucrător responsabil al Direcției NKVD din republică, ținut sau regiune, care să se poată isprăvi bine cu sarcinile operative importante pe care le va fi primit.

În unele cazuri șefii ai grupurilor operative pot fi numiți șefii capabili și experimentați ai secțiilor orașenești și raionale.

4. Grupurile operative să fie completate cu numărul necesar de lucrători operativi și să li se dea mijloace de transport și de legătură.

În dependență de cerințele împrejurărilor operative grupurilor să li se dea detașamente de milițieni și de militari.

5. Șefii grupurilor operative să fie însărcinați a fi responsabili de evidența și identificarea celor ce urmează a fi supuși represiunilor, să conducă ancheta penală, să confirme rechizitoriile, precum și să fie responsabili de executarea sentințelor troiciei.

Șeful grupului operativ poartă răspundere de organizarea și executarea operației pe teritoriul sectorului său.

6. Se adună informații amănunțite de constatare și materiale compromițătoare cu privire la fiecare persoană supusă represiunilor. În baza lor se alcătuiesc listele pentru arestare, care sunt semnate de șeful grupului operativ și expediate, în 2 exemplare, pentru examinare și aprobare Comisarului Poporului pentru Afaceri Interne, șefului direcției sau secției regionale a NKVD.

Comisarul Poporului pentru Afaceri Interne, șeful direcției sau secției regionale a NKVD examinează lista și sancționează arestarea persoanelor enumerate în ea.

7. Pe baza listei aprobate șeful grupului operativ execută arestarea. Pentru fiecare arestare se perfecțează un mandat de arestare. În timpul arestării se face o percheziție minuțioasă. Se confiscă în mod obligatoriu: arme, muniții, echipament militar, substanțe explozibile, substanțe toxice, literatura contrarevoluționară, metale prețioase (monede, lingouri și giuvaierice, valută străină), dispozitive de multiplicat și corespondența.

Toate lucrurile confiscate sunt consemnate în procesul-verbal al percheziției.

8. Arestații să fie adunați la anumite centre conform indicațiilor Comisarului Poporului pentru Afaceri Interne, ale șefului direcției sau secției regionale a NKVD. În aceste centre de concentrare a arestaților trebuie să fie încăperi pregătite pentru plasarea lor.

9. Arestații trebuie să se afle sub o pază strictă. Se iau toate măsurile pentru a preveni evadarea sau alte excese.

IV. ORDINEA CERCETĂRII

1. Pentru fiecare arestat sau lot de arestați se intentează o acțiune de cercetare penală. În procesul anchetei trebuie identificate toate legăturile criminale ale arestatului.

2. După încheierea anchetei dosarul este expediat spre a fi examinat de troică.

La dosar se anexează: mandatul de arestare, procesul-verbal al percheziției, materialele confiscate în timpul percheziției, actele personale, ancheta arestatului, materialul de evidență provenit de la agenții secretei, procesul-verbal al interogatoriului și un scurt rechizitoriu.

V. ORGANIZAREA ȘI MUNCA TROICILOR

(Listele nominale ale troicilor NKVD din URSS nu sunt scoase de la secret de FSB)

2. La ședințele troicilor poate participa procurorul republican, ținutul sau regional (acolo unde el nu intră în componența troiciei).

3. Troika își efectuează lucrarea fie aflându-se în localurile de stabilire a direcțiilor NKVD, fie în cele ale secțiilor regionale ale NKVD, fie deplasându-se nemijlocit în sectoarele operative.

4. Troika examinează materialele primite cu privire la fiecare arestat sau lot de arestați, precum și cu privire la fiecare familie aparte ce urmează a fi strămutată.

În dependență de caracterul materialelor și de gradul pericolului social pe care îl prezintă arestatul, troika poate trece persoanele desemnate pentru represiune din categoria a doua în prima categorie și persoanele stabilite pentru represiune din prima categorie în cea de a doua.

5. Troika dresează procese-verbale ale ședințelor sale, în care înscrie sentințele date de ea cu privire la fiecare condamnat.

Procesul-verbal al ședinței troicii este expediat șefului grupului operativ pentru executarea sentinței. La dosarul de anchetă penală se anexează extrase din procesele-verbale cu privire la fiecare condamnat.

VI. ORDINEA EXECUTĂRII SENTINȚEI

1. Sentințele sunt executate de persoane indicate de președinții troicii, așa-numiții comisarii poporului ai NKVD din republici, de șefii direcțiilor sau secțiilor regionale ale NKVD.

Drept temei pentru executarea sentinței servește: extrasul autentificat din procesul-verbal al ședinței troicii (în care este indicată sentința cu privire la fiecare condamnat) și o prescripție specială cu semnătura președintelui troicii, înmânate persoanei care execută sentința.

2. Sentințele condamnaților din prima categorie se execută în locurile și în ordinea indicată de comisarii poporului pentru afaceri interne, de șefii direcțiilor sau secțiilor regionale ale NKVD cu păstrarea în taină deplină și obligatorie a timpului și locului executării sentinței.

Documentele cu privire la executarea sentinței sunt anexate la dosarul penal al fiecărui condamnat într-un plic aparte.

3. Trimiterea în lagăre a persoanelor condamnate din categoria a doua se realizează pe baza ordinelor de repartiziție primite de la GULAG-ul NKVD-ului din URSS.

VII. ORGANIZAREA CONDUCERII OPERAȚIEI ȘI DAREA DE SEAMĂ

1. Îl însărcinez cu conducerea generală a operației pe locțiitorul meu: Șeful Direcției principale a securității de stat — comandantul corpului — tov. Frinovski.

Pentru realizarea conducerii operației să se formeze un grup special în frunte cu el.

2. După executarea sentințelor procesele-verbale ale troicii să fie expediate imediat șefului Secției a VIII-a a NKVD din URSS cu anexarea fișei de evidență potrivit formularului nr. 1.

Pentru condamnații din prima categorie, împreună cu procesul-verbal și cu fișa de evidență, să se expedieze și dosarul.

3. Despre mersul și rezultatul operației să se raporteze prin comunicate la fiecare cinci zile, pe datele: 1, 5, 10, 15, 20 și 25 ale fiecărei luni prin telegraf și amănunțit prin poștă.

4. Despre toate noile formațiuni contrarevoluționare descoperite în procesul realizării operației, despre apariția exceselor, evadărilor peste hotare, despre formarea grupurilor de bandiți și tâlhari și despre alte incidente excesive să se raporteze prin telegraf imediat.

La organizarea și realizarea operației să se ia măsuri exhaustive ca să nu se admită: trecerea în ilegalitate a celor ce urmează a fi supuși represiunilor; evadarea lor din locurile de trai și, mai ales, peste hotare; organizarea grupurilor de bandiți și tâlhari; apariția a orice fel de excese.

Să se descopere la timp și să se curme repede încercările de a întreprinde vreo acțiune contrarevoluționară.

COMISARUL POPORULUI pentru AFACERI INTERNE al URSS
COMISARUL GENERAL al SECURITĂȚII DE STAT

(EJOV)

НАРОДНЫЙ КОМИССАР ВЪТРЕННИХ ДЕЛ СССР
ГЕНЕРАЛЬНЫЙ КОМИССАР ГОСУДАРСТВЕННОЙ БЕЗОПАСНОСТИ

(EJOV)

7.27. Dispozițiile secrete ale CCP din URSS nr. 2148-466ss „Despre alocațiile pentru întreținerea copiilor ai căror părinți sunt persecutați“ (15 decembrie 1937) și despre supravegherea de către NKVD a „orientării politice a copiilor internați și a procesului de educare a lor“ nr. 1257-289ss (1 august 1937)

Strict secret

DISPOZIȚIE nr. 2148-466ss
a Consiliului Comisarilor Poporului al Uniunii RSS
15 decembrie 1937, or. Moscova, Kremlin
privind alocațiile pentru întreținerea copiilor
părinților persecutați.

Consiliul Comisarilor Poporului al Uniunii RSS decide:

A se alocă din fondul de rezervă al Consiliului Comisarilor Poporului al Uniunii RSS, până la finele anului 1937, 4 milioane ruble pentru întreținerea suplimentară și transportarea a 10 000 de copii ai părinților persecutați, internați în căminele pentru copii ale Comisariatelor Poporului pentru Învățământ. Din ele 2,5 milioane ruble să fie transferate pentru a fi puse la dispoziția Comisariatelor Poporului pentru Învățământ din RSFSR, RSSU, RSS Kazahă și RSSB conform locurilor oferite de ele în căminele pentru copii și 1,5 milioane ruble să se alocă Comisariatului Poporului pentru Afaceri Interne al URSS pentru cheltuielile de transportare a copiilor.

Președintele CCP
al Uniunii RSS — (V. Molotov)
Șeful Serviciului Administrativ al CCP
din Uniunea RSS — (N. Petrunicev)

ASFR, fond 5446, dos. 497, f. 47

Сов.секретно.

В-Убсе

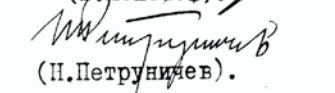
Союза ССР

Москва, Кремль

содержание детей
елей.

Союза ССР постановляет:

фонда Совнаркома Союза ССР
и перевозку 10.000 детей
вместаемых в детских домах
года - 4 миллиона рублей,
перевести в распоряжение
ХСР и ВССР соответствен-
мест в детских домах и 1,5
аркомвнуделу СССР на расхо-

(В.Молотов).

(Н.Петруниев).

Strict secret

HOTĂRÂRE nr. 1257-289 ss
a Consiliului Comisarilor Poporului al Uniunii RSS
1 august 1937, Moscova, Kremlin

Consiliul Comisarilor Poporului al Uniunii RSS decide:

[...] 4. A-i obliga pe toți Comisarii Poporului pentru Afaceri Interne din republicile unionale și pe șefii Direcțiilor NKVD din ținuturile și regiunile unde vor fi internați copiii să supravegheze orientarea politică a copiilor internați, învățătura și viața lor educativă.

Președintele CCP
al Uniunii RSS (V. Molotov)

Șeful cancelariei
CCP al Uniunii RSS (P. Petrunicev)

ASFR, fond 5446, dos. 497, f. 27

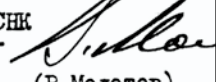
ПОСТАНОВЛЕНИЕ №1257-289

Совета Народных Комиссаров

1-го августа 1937

Совет Народных Комиссаров Союза ССР

[...] 4.-Обязать всех наркомов Внутренних и начальников УНКВД краев и областей, наблюдать за политическим настроением в учебной и воспитательной жизни.

Председатель СНК
Союза ССР -
(В.Молотов).

Управляющий Делами
СНК Союза ССР -
(Н.Петруниев).

7.28. Hotărârea CCP al URSS din 16.05.1937 ce preconizează „Norma articolelor de îmbrăcăminte și cazarmament pentru condamnați și pentru persoanele ce se află sub anchetă penală, ținute în închisorile Direcției principale a Securității de Stat a NKVD din URSS

Strict secret

Anexa nr. 2

la hotărârea CCP din URSS nr. 793-18 ss

din 16 mai 1937

NORMA

**ARTICOLELOR DE ÎMBRĂCĂMINTE ȘI CAZARMAMENT PENTRU CONDAMNAȚI ȘI PENTRU
PERSONELE CE SE AFLĂ SUB ANCHETĂ PENALĂ, ȚINUTE ÎN ÎNCHISORILE
DIRECȚIEI PRINCIPALE A SECURITĂȚII DE STAT A NKVD DIN URSS**

Denumirea obiectelor	Condamnații			Pers. aflate sub anchetă penală		
	% limi- tei asi- gurării	Norma pentru 1 pers.	Terme- nul de folosință	% limitei asigurării	Norma pentru 1 pers.	Terme- nul de folosință
<u>Efecte pentru bărbați</u>						
Cămăși de vară	100	1	1 an	100	1	1 an
Șalvari de vară	100	1	1 an	100	1	1 an
Șepci	100	1	2 ani	—	—	—
Bocanci de piele	100	1	1 an	50	1	1 an
Paltoane scurte	100	1	2 ani	20	1	2 ani
Cămăși de iarnă	100	1	2 ani	—	—	—
Șalvari de iarnă	100	1	2 ani	—	—	—
Căciuli	100	1	3 ani	—	—	—
Pâslari	50	1	3 ani	5	1	3 ani
Bluze de corp	100	2	1 an	100	1½	1 an
Indispensabili	100	2	1 an	100	1½	1 an
Prosoape	100	1½	1 an	100	1½	1 an
Batiste	100	2 buc.	1 an	—	—	—
Obiele	100	2	1 an	50	2	1 an
Plăpumi	100	1	2 ani	100	1	2 ani
Cearșafuri	100	2	3 ani	100	1½	3 ani
Fețe de pernă	100	2	3 ani	100	1½	3 ani
Făță de saltea	100	1	3 ani	100	1	3 ani
<u>Efecte pentru femei</u>						
Bluze de vară	100	1	1 an	50	1	1 an
Fuste de vară	100	1	1 an	50	1	1 an
Haine de finet	100	1	1 an	50	1	1 an
Cămăși pentru femei	100	2	1 an	75	2	1 an
Chiloți de damă	100	2½	1 an	75	2½	1 an
Ciorapi de damă	100	2	1 an	50	2	1 an
Basma	100	1	1 an	25	1	1 an

Șeful cancelariei Consiliului Comisarilor Poporului al Uniunii RSS (M. Arbuзов)

(ASFR, fond 5446, dos. 493 f. 30)

7.29. În baza Ucazului Prezidiului Sovietului Suprem al URSS mii de creștini întemnițați în anii '40, după expirarea termenului de 5, 10 ani de închisoare, au fost condamnați la 20 de ani de deportare fără a fi puși în libertate

30.04.41

U C A Z
al PREZIDIULUI SOVIETULUI SUPREM al URSS

Privind pedeapsa complementară — 20 de ani de deportare

1. Să se dea indicație că, în afara pedepselor prevăzute de legea în vigoare, judecățile pot aplica deportarea pe un termen de 20 de ani.

Deportarea pe un termen de 20 de ani poate fi aplicată ca pedeapsă complementară față de persoanele condamnate pe un termen de 5 ani și mai mult.

2. Pedeapsa indicată la pct. 1 poate fi stabilită prin decizie judecătorească față de persoanele condamnate pe un termen de 5 ani și mai mult pentru: crime contrarevoluționare, delapidarea proprietății socialiste, banditism, jaf, omor premeditat, viol săvârșit în grup, huliganism agravat repetat, falsificarea semnelor monetare și a titlurilor de valoare, furt repetat, contrabandă calificată, speculă premeditată, pentru procurarea, păstrarea și vânzarea armelor de foc.

3. Persoanele deportate sunt obligate să execute o muncă social-utilă la alegerea condamnatului la indicația organelor Comisariatului Poporului pentru Afaceri Interne.

4. A se indica: membrii familiei persoanelor condamnate la deportare au dreptul să locuiască împreună în locul deportării.

5. Pentru evadare din locul deportării cei vinovați sunt supuși, conform sentinței judecății, la întemnițare pe un termen de la 5 până la 10 ani cu stabilirea ulterioară în localitatea unde fusese deportat.

6. Regiunile de deportare și ordinea de execuție a surghiunului se determină prin o dispoziție aprobată de Consiliul Comisarilor Poporului din URSS.

7. Să se propună Sovietelor Supreme ale republicilor unionale să introducă în codurile penale modificări în conformitate cu prezentul ucaz.

Semnături:

(ASRIC, fond 89, lista 18, dos. 5, f. 2-3)

7.30. Articolul 58 din Codul Penal al RSFSR

58¹. Este recunoscută contrarevoluționară orice acțiune [...] îndreptată spre doborârea, subminarea sau slăbirea securității externe a Uniunii RSS și a cuceririlor revoluției proletare în domeniul economic, politic și național. [...]

58². Răscoala armată sau intervenția în scopuri contrarevoluționare pe teritoriul sovietic a bandelor înarmate, luarea puterii în centru sau în provincii cu aceleași scopuri și, în special, cu scopul de a răpi de la Uniunea RSS și de la o republică unională o parte din teritoriul ei sau de a anula tratatele încheiate de Uniunea RSS cu alte state,

se pedepsește cu pedeapsa capitală — împușcarea sau declararea ca dușman al oamenilor muncii, cu confiscarea averii, cu ridicarea cetățeniei republicii unionale și, prin urmare, a cetățeniei Uniunii RSS și cu expulzarea de pe teritoriul Uniunii RSS pentru totdeauna...

58³. Legătura cu state străine ori cu reprezentanți ai lor în scopuri contrarevoluționare, precum și orice contribuție acordată unui stat străin, care e în stare de război cu Uniunea RSS sau care luptă cu ea, organizând intervenții sau blocade,

se pedepsește ca și crimele prevăzute în art. 58² al prezentului Cod.

58⁴. Ajutorul acordat, prin orice mijloace, acelei părți a burgheziei internaționale, care, nerecunoscând egalitatea în drepturi a sistemului comunist, ce vine în schimbul sistemului capitalist, caută să-l răstoarne, precum și ajutorul acordat organizațiilor sau grupurilor sociale care se află sub influența acestei burghezii sau sunt organizate nemijlocit de ea pentru desfășurarea activității ostile împotriva Uniunii RSS,

se pedepsește cu privațiune de libertate pe un termen nu mai mic de trei ani cu confiscarea totală sau parțială a averii, cu mărirea termenului, în cazuri deosebit de grave, până la pedeapsa capitală — împușcarea sau declararea de dușman al oamenilor muncii cu ridicarea cetățeniei [...].

58⁵. Îndemnarea unui stat străin sau a unor grupuri sociale din el, pe calea legăturilor cu reprezentanții lor, pe calea folosirii de documente false ori prin alte mijloace, la declararea războiului, la intervenția armată în treburile Uniunii RSS sau la alte acțiuni ostile, în special: la blocadă, la răpirea proprietății de stat a Uniunii RSS ori a republicilor unionale, la ruperea relațiilor diplomatice, la anularea tratatelor încheiate cu Uniunea RSS etc.

se pedepsește ca și crimele prevăzute în art. 58² al prezentului Cod.

58⁶. Spionajul, adică răpirea sau culegerea de informații care prezintă, prin conținutul lor, un secret de stat ocrotit special, cu scopul de a le transmite unui stat străin, unor organizații contrarevoluționare sau unor persoane particulare,

se pedepsește cu privațiune de libertate pe un termen nu mai mic de trei ani, cu confiscarea totală sau parțială a averii, iar în cazurile când spionarea a provocat sau ar fi putut provoca consecințe deosebit de grave pentru interesele URSS — cu pedeapsa capitală — împușcarea sau declararea de dușman al oamenilor muncii cu ridicarea cetățeniei [...].

58^{7*}. Subminarea industriei de stat, a transportului, a comerțului, a circulației monetare sau a sistemului de credit, precum și a cooperării, cu folosirea corespunzătoare a instituțiilor și întreprinderilor de stat sau împiedicarea funcționării lor normale în scopuri contrarevoluționare, precum și folosirea instituțiilor și întreprinderilor de stat sau împotrivirea la funcționarea lor normală, în interesele foștilor proprietari sau în interesele organizațiilor capitaliste interesate,

se pedepsește ca și crimele prevăzute în art. 58² al prezentului Cod.

* Infrațiunea definită de acest articol era cunoscută și sub numele de sabotaj, iar infractorii erau calificați ca "sabotori".

58⁸. Comiterea actelor de terorism, îndreptate împotriva reprezentanților Puterii sovietice sau împotriva activiștilor organizațiilor revoluționare ale muncitorilor și țăranilor și participarea la realizarea unor asemenea acte chiar și de persoane ce nu fac parte din vreo organizație contrarevoluționară, se pedepsește ca și crimele prevăzute în art. 58² al prezentului Cod.

58⁹. Distrugerea sau avarierea cu scopuri contrarevoluționare (prin explozie, incendiere sau prin alte metode) a căilor ferate și a altor căi și mijloace de comunicație, a căilor de telecomunicație publică, a conductelor de apă, a depozitelor obștești și ale altor construcții, proprietăți de stat sau obștești se pedepsește ca și crimele prevăzute în art. 58² al prezentului Cod.

58¹⁰. Propaganda sau agitația, care conțin chemarea de a răsturna, de a submina ori de a slăbi Puterea sovietică sau chemarea la comiterea unor crime contrarevoluționare (art. 58²—58⁹ ale prezentului Cod), precum și difuzarea, producerea sau păstrarea literaturii cu același conținut se pedepsește cu privarea de libertate pe un termen nu mai mic de șase luni.

Aceleași acțiuni săvârșite în timpul tulburărilor de masă ori cu întrebuițarea de prejudecăți religioase sau naționale ale maselor, ori în timp de război, ori în locuri declarate pe picior de război, se pedepsesc ca și crimele prevăzute în art. 58² al prezentului Cod.

[...]

(Editura de stat de literatură juridică. Moscova, 1950)

7.31. Circulara MGB al URSS din 26 octombrie 1948, nr. 66/241ss, în a cărei bază întemnițării creștini, după executarea termenului în lagăre, erau condamnați iarăși la surghiun

MINIȘTRILOR SECURITĂȚII de STAT din REPUBLICI
 ȘEFILOR DIRECȚIILOR MGB din ȚINUTURI și REGIUNI
 PROCURORILOR REPUBLICILOR, ȚINUTURILOR și REGIUNILOR
 PROCURORILOR MILITARI ai REGIUNILOR MILITARE și ai TRUPELOR MAI

În conformitate cu hotărârea Sovietului Miniștrilor al URSS din 21 februarie 1948 cu nr. 416-159ss privind trimiterea în exil a tuturor spionilor, diversioniștilor, teroriștilor, troțkiștilor, a celor de dreapta, a menșevicilor, eserilor, anarhiștilor, naționaliștilor, emigranților albi* și a membrilor altor organizații și grupuri antisovietice, eliberați, după executarea pedepsei, din lagăre și închisori după sfârșitul Marelui Război pentru Apărarea Patriei —

PROPUNEM:

1. Pe măsura demascării spionilor, diversioniștilor, teroriștilor, troțkiștilor, a celor de dreapta, a menșevicilor, eserilor, anarhiștilor, naționaliștilor, emigranților albi și a membrilor altor organizații și grupuri antisovietice, puși în libertate după executarea pedepsei în lagăre și închisori după sfârșitul Marelui Război pentru Apărarea Patriei, inclusiv a celor al căror termen de pedeapsă a expirat în timpul războiului, dar au fost reținuți în lagăre și închisori până la terminarea războiului, — toate aceste persoane să fie arestate de șefii organelor MGB, făcându-se formele de arestare în ordinea stabilită de lege.

Celor arestați să li se formuleze vina în conformitate cu conținutul infracțiunii, pentru care și-au executat pedeapsa în lagăre și închisori.

Ancheta penală să se facă în direcția demascării legăturilor antisovietice și a activității inamice după eliberarea infractorilor din închisori și lagăre. La sfârșitul anchetei penale dosarele să fie trimise organelor de resort. Dacă în procesul anchetei penale nu vor fi obținute astfel de informații, dosarele să fie expediate la Consfătuirea Specială de pe lângă MGB al URSS pentru a li se aplica arestațiilor deportarea în conformitate cu Ucazul Prezidiului Sovietului Suprem al URSS din 21 februarie 1948. Dosarele să se întocmească în ordinea stabilită de lege cu anexarea copiilor sentințelor judecătorești sau a extraselor din hotărârile Consfătuirii Speciale (troika), precum și a certificatelor similare din dosarele de arhivă.

2. Șefii organelor MGB și procurorii, înainte de arestarea categoriilor de criminali indicate la pct. 1, să studieze minuțios dosarele de arhivă ale acestor persoane, pentru a nu admite arestări neîntemeiate.

Cât privește cei condamnați pentru aceleași infracțiuni de fostele troici ale NKVD-UNKVD, să se adopte hotărârea de arestare și deportare a lor doar în cazul siguranței de justețea condamnării lor de troică.

Bătrânii, invalizii neputincioși și grav bolnavi, în cazul lipsei de materiale probatoare privind activitatea lor inamică, să nu fie arestați după eliberarea din lagăre și închisori.

3. Trimiterea în deportare să se facă cu convoiul de arestați după primirea hotărârilor adoptate de Consfătuirea Specială de pe lângă MGB al URSS.

Persoanelor trimise în deportare să li se acorde ajutor la transportarea lucrurilor personale (haine, lenjerie, încălțăminte) în limitele normelor stabilite de trupele de escortă ale MAI. Să se transfere sumele de bani luate de la cei arestați și să li se întoarcă, prin Direcția MGB, la locul deportării.

Să se permită mutarea membrilor familiei celor exilați la locul deportării acestora. Prin decizia Sovietului Miniștrilor al URSS din 21 februarie 1948, nr. 416-159ss, organele locale ale puterii sovietice sunt obligate, la propunerea organelor MGB, să-și dea contribuția la mutarea familiilor celor deportați, la plasarea lor în câmpul muncii și la asigurarea cu locuință la locul deportării.

4. Șefii organelor MGB și procurorii poartă răspundere personal pentru aplicarea corectă a deciziei Sovietului Miniștrilor al URSS din 21 februarie 1948 privind trimiterea în deportare a categoriilor de infractori enumerate mai sus.

MINISTRUL SECURITĂȚII de STAT al URSS — V. ABAKUMOV
 PROCURORUL GENERAL al URSS — G. SAFONOV

26 octombrie 1948, nr. 66/241ss

(„Сборник законодательных и нормативных актов о репрессиях“, partea I, Kursk, 1999)

* Emigrant alb (белоземigrant) — cetățean al Rusiei Țariste care a părăsit țara pe durata revoluției din 1917 sau pe durata războiului civil (1917-1922). Emigranții albi erau priviți ca o amenințare pentru statul sovietic, ca o sursă de spioni și de complotiști contrarevoluționari.

**7.32. Circulara secretă către șefii direcțiilor KGB din ținuturi și regiuni
nr. 108ss din 24 august 1955 privind falsificarea datei și a cauzei decesului
celor condamnați la pedeapsa capitală**

STRICT SECRET

**PREȘEDINȚILOR COMITETELOR SECURITĂȚII DE STAT
de pe lângă SOVIETELE MINIȘTRILOR ale REPUBLICILOR UNIONALE și AUTONOME
ȘEFILOR DIRECȚIILOR COMITETELOR SECURITĂȚII DE STAT din ȚINUTURI și REGIUNI
de pe lângă SOVIETUL MINIȘTRILOR al URSS**

Se stabilește următoarea ordine de examinare a cererilor de informații ale cetățenilor privind soarta persoanelor condamnate la PC (*pedeapsă capitală – Nota trad.*) de către fostul Colegiu al OGPU, de troicile RP ale OGPU și ale NKVD-UNKVD, de către Consfătuirea Specială de pe lângă NKVD al URSS, precum și de Colegiul Militar al Curții Supreme a URSS în cauzele anchetate de organele securității de stat:

1. La cererile de informații ale cetățenilor privind soarta celor condamnați pentru activitate contrarevoluționară la PC de către fostul Colegiu al OGPU, de troicile RP ale OGPU și ale NKVD-UNKVD, de către Consfătuirea Specială de pe lângă NKVD al URSS organele KGB vor comunica oral că persoanele vizate au fost condamnate la 10 ani în LMC și au decedat la locul întemnițării.

Asemenea răspunsuri se vor da, de regulă, numai membrilor familiei celor condamnați: părinți, soție-soț, copii, frați-surori. Cetățenilor care locuiesc în afara centrelor regionale, ținutale și republicane răspunsurile orale li se vor da prin aparatele raionale ale KGB, iar acolo unde atare organe nu există – prin aparatele raionale ale miliției, în conformitate cu notificarea în scris a organului KGB în fiecare caz aparte.

2. În caz de necesitate, la soluționarea chestiunilor de proprietate și de drept (legalizarea moștenirii, partajul, perfectarea pensiei, înregistrarea căsătoriei) de către rudele condamnaților și în alte cazuri, la cererea rudelor, se face înregistrarea decesului celor condamnați la PC la Oficiile Stării Civile în localitatea unde a domiciliat până la arestare, după care lucru rudelor li se eliberează, după modelul stabilit, un certificat de deces al celui condamnat.

În aceeași ordine se înregistrează decesul celor condamnați la PC dacă ulterior ei au fost reabilitați.

3. Deciziile de înregistrare a decesului celor condamnați în cauzele anchetate de organele securității de stat se adoptă de președinții comitetelor se-

curității de stat de pe lângă Sovietele Miniștrilor ale republicilor unionale și autonome, de șefii direcțiilor ținutale și regionale ale KGB (inclusiv ai direcțiilor regiunilor de subordonare republicană și ținutală).

4. Dispoziții către Oficiile Stării Civile de a înregistra decesul condamnaților se dau de către organele KGB prin direcțiile de miliție. În ele se comunică: numele, pronumele, patronimicul, anul nașterii și data decesului celui condamnat (se indică în limita a zece ani de la ziua arestării), cauza decesului (cu aproximație) și domiciliul celui condamnat până la arestare.

5. Înregistrarea la Oficiile Stării Civile a decesului celor condamnați de Colegiul Militar al Curții Supreme a URSS se face la directiva Colegiului Militar al Curții Supreme a URSS.

6. Despre răspunsurile date reclamanților privind decesul celor condamnați secțiile de evidență și arhivă ale KGB și ale direcțiilor KGB trimit notificări la secțiile speciale nr. 1 ale MAI și ale direcțiilor MAI, unde s-a făcut ancheta, pentru a se nota în cartoteca operativ-informativă, indicându-se obligatoriu data și cauza decesului, comunicate reclamantului. Dacă decesul a fost înregistrat la Oficiul Stării Civile, în fișele cartotecilor operativ-informative ale MAI–DMAI se face înscrierea: „Decesul a fost înregistrat la Oficiul Stării Civile“. Totodată secțiile de evidență și arhivă ale KGB–UKGB expediază notificări la Secția întâia a MAI al URSS pentru a se face astfel de notări și în Cartoteca centrală operativ-informativă.

Dacă cei condamnați, în rezultatul reexaminării cauzei, au fost reabilitați și scoși din evidența operativă, notele privind răspunsurile date reclamanților se vor face în fișele de evidență privind clasarea procesului.

7. Corespondența cu reclamanții privind soarta celor condamnați la PC se anexează la dosarele de urmărire penală din arhivă.

**Președintele Comitetului Securității de Stat
de pe lângă Sovietul Miniștrilor al URSS
general de armată I. SEROV**

**Nr. 108ss
24 august 1955
or. Moscova**

7.33. În timp ce, conform ucazurilor ilegale, mii de creștini se chinuiau în detenție, conducătorii VSEHB, pentru a face pe placul ateilor, afirmau, fără frică de Dumnezeu, că în țară nu sunt întemnițați pentru Hristos.

В С Е С О Ю З Н Ы Й С О В Е Т
 Б А П Т И С Т О В
 CONSILIUL UNIONAL
 AL CREȘTINILOR EVANGHELICI BAPTIȘTI

Пре) Președinte I. I. Jidkov Secretar general A. V. Karev *apre*

Тов. președintelui M. I. Goleaev

M. A. Orlov

Сасиер I. G. Ivanov

11 septembrie 1950

Nr. 256/1186

Москва. Почтамт
 520

Scumpi frați în Hristos, redactori ai revistei „Baptist Times“!

În paginile revistei dumneavoastră din 8 iunie anul curent a fost inserat articolul domnului Guildhaume Myrrdin-Evans, intitulat: „Moștenirea noastră e libertatea“.

Ne miră faptul, că a putut cineva să insereze într-un organ atât de solid al baptiștilor precum „Baptist Times“ această minciună evidentă și clevetire conștientă, de care e îmbibat tot articolul sus-numit al domnului Evans. [...]

Comunicările privind munca silnică și numărul întemnițaților în URSS se răspândesc ca din cornul abundenței de pe buzele și de sub condeiul dușmanilor plini de ură ai Uniunii Sovietice, și nu ne miră faptul, deoarece scopul acestor comunicări e a ponegri și a înjosi autoritatea țării noastre socialiste, de care ea se bucură după merit înaintea a milioane de oameni simpli din întreaga lume.

Dar suntem indignați până în adâncul sufletului, când, în unison cu corul răuvoitorilor plini de ură ai URSS, se aude vocea membrului frățietății noastre baptiste, care, încălcând poruncile lui Hristos despre dragoste și dreptate, vorbește și scrie o minciună și clevetire vădită.

Dar domnul Guildhaume Myrrdin-Evans [...] **face o comunicare mincinoasă cu privire la mortalitate în lagărele sovietice** vrând să clevetească astfel URSS de atitudine inumană față de întemnițați.

Dacă domnul Evans ar fi vrut să fie un creștin sincer și cinstit, atunci, înainte de a scrie un articol precum cel inserat „Moștenirea noastră e libertatea“, ar fi luat cunoștință mai întâi de polemica cu privire la așa-numita „muncă silnică“ în URSS, care s-a dezlănțuit la sesiunea Consiliului social și economic al ONU din august anul trecut, și ar fi luat în seamă vocea reprezentantului sovietic A. A. Arutiunean, care a demonstrat cu o destulă temeinicie că politica sovietică e o politică progresivă și cea mai umană cu privire la persoanele care au comis o infracțiune sau alta.

Consiliul Unional al Creștinilor Evanghelici Baptiști adeverește acest fapt.

Îi putem asigura în mod hotărât pe toți cititorii mult stimatei reviste „Baptist Times“ că **niciun cetățean al Uniunii Sovietice nu e condamnat, nici nu e întemnițat pentru convingerile sale religioase și toate comunicările peste hotare privind persecuțiile pentru convingeri religioase din Uniunea Sovietică sunt o născocire și un neadevăr.** [...]

Primiți salutul nostru frățesc și cele mai bune urări de bine!

Frații dumneavoastră după credință:

PREȘEDINTELE VSEHB

— I. I. Jidkov (semnătura)

SECRETAR GENERAL

— A. V. Karev (semnătura)

11 septembrie 1950, nr. 256/ 1186

ПРЕДСЕДАТЕЛЬ Всесоюзного Совета евангель-

ских христиан-баптистов — И. И. ЖИДКОВ

ГЕНЕРАЛЬНЫЙ СЕКРЕТАРЬ: — А. В. КАРЕВ

SIGLE ȘI ABREVIERI:

AC	— Arhiva centrală
a.c.	— anul curent
ad-interim	— care ține locul titularului
AMB	— Alianța Mondială Baptistă
AMCM	— Arhiva municipală centrală de la Moscova
a.n.	— anul nașterii
AR	— Afaceri Religioase
ARA	— Administrația Americană de Ajutorare a țărilor europene, ce au suferit în Primul Război Mondial (American Relief Administration)
ARMȚ	— Armata Roșie Muncitorească-țăărănească
art.	— articol
a-s	— antisovietic
a/s	— agent secret
ASFR	— Arhiva de Stat a Federației Ruse
ASL	— Arhiva de Stat a Letoniei
ASRIC	— Arhiva de Stat a Rusiei de Istorie Contemporană
ASR ISP	— Arhiva de Stat a Rusiei de Istorie Social-politică
ASRN	— Arhiva de Stat a regiunii Novosibirsk
ASRO	— Arhiva de Stat a regiunii Omsk
ASRT	— Arhiva de Stat a regiunii Tomsk
AZȘ	— Adventiști de Ziua a Șaptea
BOR	— Biserica Ortodoxă Rusă
CAR	— Comisia antireligioasă (Comisia de realizare a separării bisericii de stat) de pe lângă CC al PC(b)R
căt.	— cătun
CB	— Consiliul Bisericilor
CC	— Comitetul Central
CCE	— Creștini de credință evanghelică
CCP	— Consiliul Comisarilor Poporului
CEB	— Creștini Evangheliști Baptiști
CEC	— Comitetul Executiv Central (ЦИК — <i>Центральный Исполнительный Комитет</i>)
CECR	— Comitetul Executiv Central din întreaga Rusie (ВЦИК — <i>Всероссийский Центральный Исполнительный Комитет</i>)
CER (VЧeK)	— Comisia Extraordinară de luptă împotriva contrarevoluției, a sabotajului și a speculației din întreaga Rusie (ВЧК — <i>Всероссийская чрезвычайная комиссия по борьбе с контрреволюцией, спекуляцией и преступлениями по должности</i>)
CP	— Codul penal
c-r	— contrarevoluționar
c/s	— colaborator secret
CSI	— Comunitatea Statelor Independente
d.H.	— după Hristos
dos.	— dosar
DS	— Direcția Secretă
EO	— Extremul Orient
f.	— fila, filele
FBE	— Federația Baptistă Europeană
FSB	— Serviciul Federal al Securității (ФСБ — <i>Федеральная служба безопасности</i>)
GLAVLIT	— Direcția Generală pentru literatură și edituri
GPU	— Direcția Politică de Stat (ГПУ — <i>Государственное политическое управление</i>)
GUGB	— Direcția Generală a Securității Statului (ГУГБ — <i>Главное управление государственной безопасности</i>)
GULAG	— Direcția Generală a Lagărelor de muncă corecțională și a așezărilor de muncă (ГУЛАГ — <i>Главное управление исправительно-трудовых лагерей и трудовых поселений</i>)
INO	— Secția Străinătate (ИНО — <i>Инностранный отдел</i>)
inv.	— inventar
LMC	— Lagăr de muncă corecțională
Locț.	— locțiitor
KARLAG	— Rețeaua LMC de la Karaganda
KGB	— Comitetul Securității de Stat (КГБ — <i>Комитет государственной безопасности</i>)
MAI	— Ministerul Afacerilor Interne

MGB	— Ministerul Securității de Stat (<i>МГБ — Министерство государственной безопасности</i>)
NKVD	— Comisariatul Poporului pentru Afaceri Interne (<i>НКВД — Народный комиссариат внутренних дел</i>)
N.P.P.	— Nume, prenume, patronimic (prenumele tatălui)
OGPU	— Direcția Politică de Stat Unificată (<i>ОГПУ — Объединенное государственное-политическое управление при СНК СССР</i>)
ONU	— Organizația Națiunilor Unite
p.	— pagina, partea
par.	— paragraf
PC	— pedeapsă capitală
PC(b)R	— Partidul Comunist (bolșevic) din Rusia
PC(b)US	— Partidul Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice
pct.	— punctul
PCU	— Partidul Comunist din Ucraina
PCUS	— Partidul Comunist al Uniunii Sovietice
pp.	— paginile
reg.	— regiunea
RFG	— Republica Federativă Germană
RM	— Regiunea Moscova
RP	— Reprezentantă Plenipotențiară, Reprezentant Plenipotențiar
RSFSR	— Republica Sovietică Federativă Socialistă Rusă
RSSB	— Republica Sovietică Socialistă Bieloruscă
RSSU	— Republica Sovietică Socialistă Ucraineană
s	— secret
s.	— sat
Siblag	— rețeaua LMC din Siberia
SLON	— Lagărele de la Solovki cu destinație specială (<i>СЛОИ — Соловецкие лагеря особого назначения</i>)
SM	— Sovietul Miniștrilor
SPS	— Secția Politică Secretă
S.Pt.	— Sankt Petersburg
SR	— secția raională
SS	— Secția Secretă, Secția Specială, Securitate de Stat
SS al URSS	— Sovietul Suprem al URSS
ss	— strict secret
SUA	— Statele Unite ale Americii
sup.	— superior
TMR	— Tribunal militar revoluționar
tov.	— tovarășul
UBR	— Uniunea Baptistă din Rusia
UCEBR	— Uniunea Creștinilor Evanghelici Baptiști din Rusia (actuală)
UCER	— Uniunea Creștinilor Evanghelici din Rusia
UER	— Uniunea Evanghelică din Rusia
UFB	— Uniunea Federativă Baptistă din URSS
UGB	— Direcția Securității de Stat (<i>УГБ — Управление государственной безопасности</i>)
ULCT	— Uniunea Leninistă Comunistă a Tineretului
UMGB	— Direcția Ministerului Securității de Stat
UB CEB	— Uniunea Bisericilor Creștinilor Evanghelici Baptiști
UIB CEB	— Uniunea Internațională a Bisericilor Creștinilor Evanghelici Baptiști
UBN	— Uniunea Baptistă de Nord
u.p.	— unitatea de păstrare
UNKVD	— Direcția Comisariatului Poporului pentru Afaceri Interne (<i>УНКВД — Управление Народного комиссариата государственной безопасности</i>)
URSS	— Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste
US	— Uniunea Sovietică
UTCR	— Uniunea Tineretului Comunist din Rusia
v.	— vezi
CUCE	— Consiliul Unional al Creștinilor Evanghelici
VSEHB	— Consiliul Unional al Creștinilor Evanghelici Baptiști din URSS (<i>ВСЕХБ — Всесоюзный совет евангельских христиан-баптистов</i>)
VȚIK	— Comitetul Executiv Central din Rusia (<i>ВЦИК — Всероссийский центральный исполнительный комитет</i>)

LISTA CRONOLOGICĂ A PRINCIPALELOR EVENIMENTE ISTORICE

- 29 mai 1884** — Pașkov și Korf au refuzat să semneze angajamentul de a înceta predicarea Evangheliei; hotărârea țarului Aleksandru al III-lea de a-i expulza din țară.
- august 1891** — a fost adoptată „Rezoluția consfăturii clerului ortodox cu privire la decăderea din drepturile părintești a sectanților și cu privire la educarea copiilor în credința ortodoxă”; în CP este introdus art. 189 (închiderea sectanților în cetate până la 48 de luni „pentru propaganda sau scrierea cărților religioase cu scopul de a-i atrage pe alții”) și art. 196 („Pentru răspândirea învățăturilor eretice sau sectante ori complicitate la aceste fapte — deportare în Siberia, în ținuturile transcaucaziene”).
- 17 aprilie 1905** — Ucazul țarului „Despre consolidarea principiilor toleranței religioase”.
- 11-19 iulie 1905** — Primul Congres mondial al baptiștilor la Londra; delegați din Rusia: D. I. Mazaev, V. V. Ivanov, V. G. Pavlov.
- 17 octombrie 1905** — Țarul Nikolai al II-lea a semnat un manifest care oferea cetățenilor Rusiei posibilitatea exercitării serviciilor divine publice.
- 21 octombrie 1905** — a fost înființat primul partid creștin-democrat „Uniunea libertății, dreptății și a dragostei de pace”. Fondatori: menonitul P. M. FRIZEN, creștinul evanghelic I. S. PROHANOV, baptiștii — V. G. PAVLOV și N. V. ODINȚOV.
- 14-19 sept. 1909** — la Petersburg a avut loc primul congres panrus al creștinilor evanghelici, s-a ținut o rugăciune patriotică „pentru Majestatea Sa Împăratul”, din partea congresului a fost trimisă o adresă de salut „Majestății Sale Împăratului de la participanții la Congresul I panrus al CE, servi devotați ai Majestății Sale”.
- 27 sept. — 7 oct. 1909** — Congresul panrus al baptiștilor la Rostov pe Don; la congres a fost aleasă o delegație care să exprime mulțumire guvernului pentru legea despre toleranța religioasă dăruită.
- Anul 1911** — Congresul mondial al baptiștilor în or. Philadelphia (SUA).
- Iulie 1914** — Începutul Primului Război Mondial — Germania a declarat război Rusiei.
- 17 aprilie 1915** — Adresa de salut a 130 comunități ale CE către Majestatea Sa Împăratul Rusiei.
- 23 februarie 1917** — Revoluția din Februarie (Rusia).
- 2 martie 1917** — țarul Nikolai al II-lea semnează abdicarea, punând capăt cărmuirii de 300 de ani a dinastiei Romanov. Guvernul provizoriu a proclamat libertatea cuvântului, a presei, a asocierii, a întrunirilor, despre anularea tuturor limitărilor de clasă, naționale și de religie și a anunțat o amnistie pentru toți deținuții politici și religioși.
- 17 martie 1917** — I. S. Prohanov a înființat partidul creștin-democrat „Воскресение” („Învierea”).
- 30 martie 1917** — scrisoarea președintelui UMB, R. S. MacArthur, adresată profesorului P. Miliukov.
- Aprilie 1917** — P. V. Pavlov și M. D. Timoșenko au expus „Cerințele politice ale baptiștilor”.
- 20-27 aprilie 1917** — după o pauză de 6 ani, la Vladikavkaz a avut loc Congresul panrus al baptiștilor; congresul a expediat o telegramă de salut Guvernului provizoriu.
- 17-25 mai 1917** — al IV-lea Congres panrus al creștinilor evanghelici (la Petrograd) a salutat partidul creștin organizat de Prohanov.
- 14 august 1917** — cuvântarea lui I. S. Prohanov la Consfătuirea de stat a Guvernului provizoriu.
- 25 oct. (7 noiem.) 1917** — Revoluția din Octombrie.
- 23 ianuarie 1918** — Decretul „Despre separarea bisericii de stat și a școlii de biserică”.
- 10 iulie 1918** — a fost adoptată prima Constituție sovietică; art. 13: „Despre libertatea propagandei religioase și antireligioase”.
- 4 ianuarie 1919** — Decretul „Despre scutirea de serviciul militar general obligatoriu din motive religioase”.
- 27 mai — 6 iun. 1920** — Congresul panrus al baptiștilor, or. Moscova, președinte — I. N. Șilov.
- 5 mai 1921** — „pentru propagandă contrarevoluționară” a fost arestat I. S. Prohanov și încă 11 participanți la Congresul al VI-lea panrus al tineretului creștin, care a avut loc în or. Tver.
- Anul 1921** — Țara a adoptat linia Noii politici economice (NEP).
- 29 martie 1921** — a avut loc „Congresul I panrus al asociațiilor agricole și de producție ale sectanților”, au fost adoptate rezoluții privind probleme civile, economice, politice, precum și problema instruirii copiilor în afara școlilor de cultură generală.

- 5 octombrie 1921** — hotărârea Comisariatului Poporului pentru Agricultură al RSFSR „Către sectanții și credincioșii de rit vechi care locuiesc în Rusia și peste hotarele ei” cu chemarea de a colabora cu guvernul în lucrarea de restabilire a economiei țării — a se stabili pe pământurile libere și a înființa comune.
- 30.10 — 08.11.1921** — Congresul panrus al baptiștilor (98 delegați din 3650 de comunități), care a avut loc la Moscova, a expediat o scrisoare de mulțumire lui V. I. Lenin și Guvernului sovietic.
- 1-10 decembrie 1921** — în or. Petrograd a avut loc al VIII-lea Congres panrus al creștinilor evanghelici.
- 1922-1941** — anii editării ziarului „Ateul”; ca urmare, în august 1924 s-a înființat societatea prietenilor ziarului „Ateul”, iar în aprilie 1925 a avut loc primul congres al societății prietenilor ziarului „Ateul”, la care a fost creată societatea unificată antireligioasă cu denumirea „Uniunea ateilor”; după al II-lea congres, din 1929, — „Uniunea Ateilor Militanți”. A fost condusă permanent de E. M. Iaroslavski.
- 14 februarie 1922** — Uniunea CE din Rusia a expediat Prezidiului CECR o cerere-memoriu privind permisiunea de a înființa la Petrograd o cooperare panrusă cu denumirea „Acordul”.
- 1-4 martie 1922** — la congresul reprezentanților comunităților baptiste din Regiunea de Nord, care a avut loc la Petrograd, a fost înființată Uniunea Baptistă de Nord în componența Uniunii Baptiste din Rusia; președinte al uniunii a fost ales I. N. Șilov.
- 14 septembrie 1922** — pe lângă Biroul politic al CC al PC(b)R a fost înființată o Comisie antireligioasă secretă; la ședința Biroului politic a fost adoptată hotărârea: „a însărcina GPU ... să asiste permanent la congresul (baptiștilor) și să prezinte la Biroul politic un raport cu privire la curentele care au apărut la el”.
- 15 septembrie 1922** — I. S. Prohanov a publicat apelul Uniunii CE din Rusia „O voce din Răsărit”, adresat „tuturor bisericilor și cultelor creștine din Rusia și de pe tot globul pământesc”.
- 16 martie 1923** — cuvântarea lui Prohanov la Congresul Unional al Uniunii Ortodoxe a Bisericii Vechi Apostolice, s-a dat citire apelului „O voce din Răsărit” (or. Moscova).
- 5 aprilie 1923** — arestarea lui Prohanov la Moscova, din ordinul SS a OGPU, pentru apelul antimilitarist; a fost eliberat în iunie 1923, după ce a scris o nouă „Epistolă a Uniunii CE din Rusia” cu apelul „de a executa serviciul în Armata Roșie și a se supune tuturor legilor Puterii sovietice”.
- 12 iunie 1923** — hotărârea Comisiei antireligioase de pe lângă CC al PC(b)R „De a-l folosi pe Prohanov pentru destrămarea sectanților (schimbarea concepției lor cu privire la Armata Roșie)”.
- 21-27 iulie 1923** — al III-lea Congres mondial al baptiștilor la Stockholm (Suedia); I. S. Prohanov, în fruntea delegației rusești din 16 persoane, a insistat să fie arborat în sala Congresului drapelul roșu al țării Sovietelor în rând cu celelalte drapele.
- 12 august 1923** — „Apelul UCER” cu chemarea de a satisface serviciul militar sub arme a fost publicat în ziarul „Izvestia TIK” (nr. 180).
- 16 august 1923** — Circulara CC al PC(b)R „Despre atitudinea față de organizațiile religioase” (semnată de secretarul CC, I. V. Stalin) privind aplicarea tacticii de destrămare cu privire la sectanți.
- 27 august 1923** — Biserica de la Krasnâe vorota a CE a hotărât, la adunarea membrilor, să condamne „Apelul UCER”, publicat în ziarul „Izvestia” (nr. 180) și „la congresul al IX-lea să-și exprime protestul față de acest apel”.
- 1-10 octombrie 1923** — al IX-lea congres al UCER (la Petrograd) a adoptat hotărârea de „a se alătura la apelul UCER”, publicat în ziarul „Izvestia”, de „a recunoaște serviciul militar obligatoriu drept dijmă”.
- 5 noiembrie 1923** — circulara Comisariatului Poporului pentru Justiție a anulat Decretul din 1919 despre scutirea de serviciul militar din motive religioase.
- 5 decembrie 1923** — în baza hotărârii Comisiei antireligioase de pe lângă CC al PC(b)R organele Secției Operativ-Secrete a OGPU, la congresul Uniunii Baptiste din URSS au fost arestați 21 de delegați (I. N. Șilov ș.a.).
- 12 decembrie 1923** — hotărârea Comisiei antireligioase de pe lângă CC al PC(b)R de „a însărcina GPU să ia măsuri de neutralizare a influenței evangheliștilor detașați, care nu recunosc serviciul militar”.
- 13 decembrie 1923** — scrisoarea de salut către Puterea sovietică din partea Congresului al XXV-lea al Uniunii Baptiste din Rusia.
- 14 decembrie 1923** — arestarea lui F. S. Saveliev — prezbiterul comunității CE de la Krasnâe vorota.
- 22 decembrie 1923** — memoriul comunității de la Krasnâe vorota către membrii guvernului despre starea lor gata de a suferi pentru Hristos; demers privind eliberarea prezbiterului, F. S. Saveliev.

- 23 decembrie 1923** — Comunitatea CE de la Krasnâe vorota a adoptat hotărârea de a ieși din componența Uniunii CER.
- 23 ianuarie 1924** — scrisoarea Colegiului UBR către CC al PC(b)R în legătură cu decesul lui V. I. Lenin.
- 12-17 mai 1925** — al IV-lea congres al bapțiștilor din Ucraina (or. Harkov).
- 15-19 iulie 1925** — Uniunea Baptistă din Extremul Orient, la congresul regional de la Habarovsk, a adoptat rezoluția: „Concepția bapțiștilor din Extremul Orient cu privire la revoluția socială și la Puterea sovietică”.
- 14-18 octombrie 1925** — Congresul regional de la Oriol al Creștinilor Evanghelici a hotărât: cei care nu sunt de acord cu hotărârea congresului al IX-lea al UCER cu privire la problema militară „să fie excomunicați din biserică și să nu se întrețină niciun fel de legături cu ei”.
- 20 octombrie 1926** — s-a născut Ghennadi Konstantinovici Kriucikov — președintele UIB CEB.
- 30.11—6.12.1926** — ultimul congres, al X-lea, al UCER (or. Leningrad). Au elucidat problema atitudinii față de serviciul militar I. V. Karghel, I. S. Prohanov.
- 7 decembrie 1926** — cinci membri ai Conducerii Uniunii Baptiste de Nord au fost arestați cu o săptămână înainte de începerea celui de al XXVI-lea congres al Uniunii Federative a Bapțiștilor.
- 14-18 decembrie 1926** — ultimul congres, al XXVI-lea, al Uniunii Federative a Bapțiștilor (or. Moscova). A fost adoptată hotărârea cu privire la problema militară, a răsunat chemarea lui P. V. Ivanov-Klășnikov: „Biserica trebuie nu numai să se supună statului, ci și să colaboreze cu el”.
- 1 iunie 1927** — la Petrograd a avut loc ultimul Congres al Uniunii Baptiste de Nord.
- 7 iulie 1927** — arestarea lui I. N. Șilov și a membrilor conducerii UBN la Petrograd, toți au fost condamnați la câte 3 ani privațiune de libertate.
- 22 august 1927** — circulara secretă a Comitetului Executiv Central din Rusia nr. 260/s despre limitarea activității predicatorilor, despre înregistrarea numai a acelor comunități care dau dovadă de loialitate față de „îndeplinirea tuturor obligațiilor de stat...”
- 27 sep. — 1 oct. 1927** — Plenara UCER la Leningrad a adoptat hotărârea de a serba aniversarea a 10-a a Revoluției din Octombrie, de a organiza adunări solemne de rugăciune pe 6, 7, 8 noiembrie 1927”.
- 12 noiembrie 1927** — hotărârea Comisiei Antireligioase de pe lângă CC al PC(b)R: „Despre lichidarea a trei comunități evanghelice de la Moscova, deoarece ele sunt focare de răspândire a propagandei antisovietice (antimilitariste)...”
- 15-20 decembrie 1927** — Congresul constitutiv al Uniunii bapțiștilor din guberniile centrale ale RSFSR (Moscova) a adoptat Declarația privind „Instaurarea și apărarea unei orânduiri sociale echitabile”.
- 11 februarie 1928** — primul val de represiuni: la Moscova au fost închise patru localuri pentru adunările de rugăciune ale comunității CE de la Krasnâe vorota, au fost confiscate bunurile bisericii, opt membri ai bisericii au fost arestați.
- 15 februarie 1928** — Prohanov a primit permisiunea de a pleca în America, de unde nu s-a mai întors în Rusia.
- 25 aprilie 1928** — Comisia antireligioasă de pe lângă CC al PC(b)R a aprobat proiectul UCER despre construirea „orașului Soarelui” în Siberia și a emis permisiunea „de a alege un loc pentru construirea unui oraș religios”.
- 10-13 mai 1928** — al V-lea congres al bapțiștilor din Ucraina, or. Harkov, președinte — A. P. Kostiuikov.
- 25 iunie 1928** — al IV-lea congres Mondial al bapțiștilor, or. Toronto (Canada).
- Decembrie 1928** — a încetat editarea revistei „Бaптист Укpaины”, ultima revistă ieșită de sub tipar a fost nr. 11.
- 15 ianuarie 1929** — demersul plin de îndrăzneală al lui P. I. Koloskov „Roma arde, iar de vină sunt creștinii” adresat către 16 membri ai CC al PC(b)R „cu scopul de a ușura soarta martirilor religioși persecutați”.
- 14 februarie 1929** — a intrat în vigoare circulara secretă a CC a PC(b)R „Despre măsurile de intensificare a activității antireligioase”, centrele religioase „sunt unica organizație contrarevoluționară care acționează legal și are influență asupra maselor”.
- 3 martie 1929** — a fost arestat P. V. Ivanov-Klășnikov și condamnat la 3 ani de exil; au încetat cursurile biblice.
- 8 aprilie 1929** — a fost emisă Hotărârea CECR și a CCP „Despre asociațiile religioase”; Prezidiul CEC din Rusia a hotărât: „A se crea o comisie permanentă pentru problemele cultelor”; comisia a început închiderea în masă a localurilor de rugăciune ale tuturor cultelor.

- 18 mai 1929** — a fost modificat art. 4 al Constituției RSFSR: „libertatea credințelor religioase și libertatea propagandei antireligioase este recunoscută pentru toți cetățenii”, propaganda religioasă este interzisă și cade sub pedeapsa codului penal.
- 8 iunie 1929** — pe lângă CC al PC(b)R are loc Consfătuirea unională cu privire la problemele propagandei ateiste.
- 10 iunie 1929** — a fost convocat Congresul al II-lea al ateilor militanți; a încetat editarea revistei „Баттист”.
- 5 februarie 1930** — la Leningrad a fost închisă „Casa Evangheliei” și localul a fost dat în folosință uzinei „Electroaparat”, care l-a transformat în club.
- 26 aprilie 1930** — al doilea val de represiuni: la Moscova au fost arestați șase membri ai comunității de la Krasnâe vorota și, conform hotărârii judecătii din 22.06.1930, „condamnați la trei ani de detenție în lagăre de concentrare”.
- Mai 1930** — a fost confiscată clădirea Uniunii Federative a Bapțiștilor, arendată în 1927; au fost confiscate 10 mii de Biblii tipărite, dar încă nelegate; au fost arestați: A. P. KOSTIUKOV — președintele Uniunii Baptiste din Ucraina, A. A. ANANIN — președintele Uniunii din Siberia, P. I. Vins și alți slujitori. La Plenara UFB a avut loc alegerea noii conduceri, în componența ei au intrat: N. V. Odințov, P. I. Dațko, M. D. Timoșenko; sub presiunea celor din exterior au fost introduși în componența Conducerii: I. I. Bondarenko, V. I. Kolesnikov.
- Anul 1931** — I. V. Karghel îi scrie o scrisoare lui I. I. Jidkov și către sfatul bisericii de la Leningrad cu privire la hotărârile greșite ale congreselor al VIII-lea, al IX-lea și al X-lea privind serviciul militar.
- 20 mai 1931** — la Moscova 25 de membri ai comunității de la Krasnâe vorota au fost condamnați la câte 3 ani de exil, 10 membri au fost închiși pe 5 ani în lagăre de concentrare, trei persoane au fost lipsite de dreptul de a locui în 12 orașe ale țării; K. P. Kriucikov, dirijorul corului din comunitate, a fost condamnat la 5 ani de lagăre.
- 15 mai 1932** — prin hotărârea Guvernului URSS, cu semnătura lui Stalin, s-a declarat „cincinalul ateist”, în care s-a pus drept scop: către 1 mai 1937 „Numele lui Dumnezeu trebuie să fie uitat pe teritoriul țării”.
- Anul 1933** — au fost arestați membrii Conducerii UFB: N. V. Odințov, P. I. Dațko, P. V. Pavlov; au preluat conducerea Uniunii: președinte — V. I. Kolesnikov și secretar — I. I. Bondarenko.
- 5 martie 1935** — la Moscova au fost arestați: V. I. Kolesnikov și I. I. Bondarenko; la 7 aprilie 1935 au fost condamnați la 5 ani cu învinuirea: „foștii colaboratori secreți ai SPS a GUGB în problemele bapțiștilor s-au deconspirat unul în fața altuia”; Uniunea bapțiștilor și-a încetat existența.
- Anul 1935** — a decedat I. S. Prohanov, președintele UCER; A. V. Karev a fost condamnat la 5 ani de lagăre.
- Anul 1936** — scrisoarea deschisă a lui I. N. Șilov din exil către credincioșii CEB: „Despre starea bisericii lui Dumnezeu și ieșirea din această situație”; el îi chema la curățare și sfințire pe credincioșii împrăștiați.
- 6 ianuarie 1937** — s-a făcut recensământul populației. „La întrebarea cu privire la atitudinea față de religie au răspuns afirmativ câteva milioane de oameni. Recensământul a depistat un procent enorm de credincioși în țara enormă...” (din darea de seamă a Comisiei asupra recensământului din 1937).
- 30 iulie 1937** — N. Ejov a semnat ordinul NKVD al URSS nr. 00447/ss „Despre operația de represiune... a elementelor antisovietice... a activiștilor sectanți, a clericilor”.
- 1 august 1937** — hotărârea Consiliului Comisarilor Poporului al URSS nr. 1257-289/ss de „a-i obliga pe toți șefii direcțiilor NKVD... să supravegheze orientarea politică” a copiilor dușmanilor poporului, ai căror părinți vor fi supuși represiunilor, „să supravegheze... procesul de educare și de instruire a lor”.
- 5 august 1937** — pe tot teritoriul URSS a început operația secretă a NKVD de arestare în masă și de împușcare a „dușmanilor poporului”.
- 19 august 1937** — Troika Direcției NKVD al URSS din regiunea Moscova i-a condamnat la împușcare pe martirii bisericii din or. Kolomna (P. I. Hrapov ș.a.); sentința a fost executată la 20 august 1937 pe poligonul Butovo.
- 9 octombrie 1937** — V. I. Kolesnikov și I. I. Bondarenko au fost condamnați la împușcare.
- 19 noiembrie 1937** — au fost condamnați la împușcare 7 membri ai comunității de la Krasnâe vorota: S. M. Fateev, P. A. Aleksandrov, A. M. Zinoviev, A. L. Dunaev, A. S. Șuleatiev, I. V. Batmanov, M. T. Azarkin.

- 22 noiembrie 1937** — la vârsta de 88 de ani a trecut în veșnicie Ivan Veniaminovici Karghel.
- 1 decembrie 1937** — la Moscova au fost condamnați la împușcare 5 membri ai comunității de la Krasnâe Vorota: L. I. Krautman, M. T. Podlegaev, S. I. Kartavov, V. I. Soldatov, I. K. Muhortov.
- 9 decembrie 1937** — conform hotărârii Troicii UNKVD din regiunea Harkov, Elena Ivanovna Karghel a fost condamnată la pedeapsa capitală — împușcarea; sentința a fost executată la 16 ianuarie 1938 în or. Sumî.
- 4 ianuarie 1938** — este condamnat la 8 ani privațiune de libertate I. I. Jidkov — președintele Uniunii Creștinilor Evanghelici; funcția de președinte a fost preluată de M. A. Orlov; au evitat represiunile numai M. A. Orlov, A. L. Andreev, P. I. Ter-Avanesov, V. I. Bâkov și M. I. Goleaev.
- 11 martie 1938** — Troika UNKVD din reg. Moscova l-a condamnat la împușcare pe P. I. Koloskov (a.n. 1898), prezbiterul comunității evangheliștilor-trezvenniki de la Moscova, și pe 7 membri ai comunității: V. V. Hohalin (a.n. 1893), Z. I. Belmer (a.n. 1880), I. M. Ciudaev (a.n. 1899), V. M. Makeev (a.n. 1906), M. M. Pavlov (a.n. 1900), A. V. Tropâghin (a.n. 1879), V. N. Nevolina (a.n. 1886).
- 12 martie 1938** — conform hotărârii Troicii UNKVD din reg. Novosibirsk, a fost condamnat la împușcare Gheorghii Stepanovici Baturin în dosarul unui lot de arestați în număr de 156 de persoane; a fost împușcat pe 17.03.'38.
- Noiembrie 1938** — a fost încheiată operația secretă a NKVD cu privire la împușcarea „dușmanilor poporului”.
- 7 martie 1939** — președintele Uniunii baptiste N. V. Odințov (a.n. 1864), a fost condamnat la împușcare conform hotărârii Colegiului Militar al Judecătoriei Supreme a URSS, sentința a fost executată în aceeași zi, a fost înhumat la Moscova pe teritoriul mănăstirii Donskoi.
- 15 aprilie 1939** — Dațko Pavel Iakovlevici (a. n. 1885) e condamnat la împușcare conform hotărârii Colegiului Militar al Judecătoriei Supreme a URSS; sentința a fost executată pe 16.04.'39 la Moscova.
- 1 septembrie 1939** — a intrat în vigoare legea „Despre serviciul militar general obligatoriu”.
- 9 iunie 1939** — ultimul proces al unui lot de creștini ai comunității de la Krasnâe vorota: conform hotărârii Consfătuirii speciale de pe lângă NKVD al URSS, 10 pers. au fost condamnate la 5 ani de lagăre, din ei 9 au decedat în lagăre.
- 30 aprilie 1941** — a fost semnat Ucazul prezidiului SS al URSS „Despre pedeapsa complementară — surghiunul pe termen de 20 de ani”; era aplicată față de toți deținuții din lagăre, care fuseseră condamnați conform art. 58 al CP al RSFSR.
- 22 iunie 1941** — începutul Marelui Război pentru Apărarea Patriei
- 1947** — funcțiile Uniunii Ateilor Militanți au fost preluate de Societatea unională „Знание” („Știința”).
- 30 august 1948** — la Berlin a fost arestat lucrătorul misiunii „Licht im Osten” Max FERBER (a.n. 1899). La 29 august 1949 Tribunalul militar l-a condamnat la 25 de ani de lagăre.
- 26 octombrie 1948** — circulara Ministerului Securității de stat al URSS nr. 66/241-ss „despre deportarea tuturor deținuților eliberați, după executarea pedepsei, din lagăre și închisori în perioada postbelică”.
- 6 noiembrie 1948** — telegrama VSEHB adresată lui I. V. Stalin cu ocazia celei de a 31-a aniversări a Revoluției din Octombrie.
- 19 februarie 1949** — Baturin Nikolai Gheorghievici e condamnat la 10 ani de lagăre de către Consfătuirea Specială pe lângă Ministerul Securității de Stat al URSS.
- 9-12 mai 1952** — conferința conducătorilor tuturor bisericilor și asociațiilor religioase din URSS în or. Zagorsk.
- 9 noiembrie 1952** — excluderea a 42 de membri „antimilitariști” din biserica de la Makeevka; corul comunității a fost desființat.
- 6 martie 1953** — adunările de rugăciune ale VSEHB „în legătură cu decesul lui I. V. Stalin”.
- 24 august 1955** — ordinul KGB-ului nr. 108/ss despre falsificarea datelor și cauzei morții celor condamnați la pedeapsa capitală (împușcare): „La cererile de informații ale cetățenilor cu privire la soarta celor condamnați la pedeapsa capitală [...] să se comunice oral că cei din urmă au fost condamnați la 10 ani de detenție în LMC și au decedat în locurile de detenție...”
- Anul 1956** — demascarea și condamnarea cultului personalității lui Stalin, înlăturarea ministrului MGB, L. Beria; dosarele creștinilor supuși represiunilor au fost reexamine, majoritatea întemnițaților au fost reabilitați post-mortem.
- Anul 1959** — aprobarea programului cincinal al partidului, care avea drept scop a-l arăta la televizor pe ultimul slujitor al cultului și a o sfârși cu religia organizată.

- 13 august 1961** — înființarea Grupului de inițiativă pentru convocarea Congresului unional al bisericii CEB.
- 15-17 octom. 1963** — din inițiativa Consiliului pentru Afaceri Religioase și cu acordul CC, la Moscova a avut loc consfătuirea unională (congresul fals) al VSEHB cu scopul de „a submina influența Comitetului organizatoric”.
- 11 ianuarie 1964** — întemnițatul N. K. Hmara a fost torturat și omorât în pușcăria de la Barnaul.
- 23 februarie 1964** — înființarea Consiliului Rudelor celor Întemnițați.
- Anul 1964** — Comitetul organizatoric a editat materialul „Despre sfințire”.
- 22 septembrie 1965** — Delegația credincioșilor CEB e primită în audiență la Kremlin de către președintele Prezidiului SS al URSS, A. I. Mikoian. Conducător al delegației CEB — N. Gh. Baturin.
- Anul 1968** — Consiliul pentru Afaceri Religioase permite organizarea cursurilor biblice ale VSEHB.
- 9-11 decembrie 1969** — a avut loc congresul VSEHB sub controlul președintelui KGB, lu. Andropov.
- 6 decembrie 1970** — Consiliul Bisericilor a editat documentul „Toți să fie una...”
- 11-13 decembrie 1974** — a avut loc congresul VSEHB cu scopul de a „submina autoritatea Consiliului Bisericilor”.
- 4 octombrie 1988** — a decedat subit N. Gh. Baturin — secretarul CB, condamnat pentru credința în Dumnezeu de șapte ori, s-a aflat în detenție 24 de ani. După mărturia unor funcționari sus-puși: „Baturin n-a murit cu moarte proprie”.
- 13 decembrie 1988** — este eliberat înainte de termen ultimul întemnițat — N. E. Boiko, or. Odesa.
- 1-2 iulie 1989** — Consfătuirea unională a slujitorilor frățietății CB CEB la Rostov pe Don, la care, pentru prima dată după consfătuirea din 1969, a participat nemijlocit președintele CB, Gh. K. Kriucikov, după 20 de ani de slujire în condiții de conspirativitate.
- 1 octombrie 1990** — Sovietul Suprem al URSS a adoptat legea „Libertatea de conștiință și organizațiile religioase”.
- 25 octombrie 1990** — Sovietul Suprem al RSFSR a adoptat „Legea privind libertatea cultelor». Prin aceste legi se anulează toate restricțiile juridice față de libertatea cultelor și de activitatea asociațiilor religioase care existaseră în legislația sovietică a cultelor.
- 17-18 august 1991** — la Nahabino (regiunea Moscova) a avut loc conferința Unională consacrată aniversării a 30-a a frățietății UB CEB cu participarea tuturor membrilor Consiliului bisericilor CEB.
- 19 august 1991** — a avut loc puciul — lovitura de stat: în noaptea de pe 18 spre 19 august a fost înlăturat de la putere președintele țării, M. S. Gorbaciov, Kremlinul a fost înconjurat de tancuri.
- 22 august 1991** — președintele URSS, M. S. Gorbaciov, a semnat ordinul de interzicere a activității PCUS, a declarat dizolvarea Partidului Comunist.
- 25 decembrie 1991** — M. S. Gorbaciov și-a declinat competența de președinte al URSS, de pe casa guvernului a fost coborât drapelul roșu al statului, țara a fost denumită „Rusia”; de ziua Nașterii Domnului Hristos și în anul aniversării a 30-a a frățietății ateismul organizat a capitulat.
- 10 octombrie 2001** — la congresul UIB CEB (or. Tula) slujitorii Consiliului Bisericilor, în prezența a 670 de delegați, au înălțat o rugăciune de pocăință curățând locașul sfânt al casei duhovnicești de păcatele fostelor uniuni ale CEB. Denumirea UB CEB se schimbă în Uniunea Internațională a Bisericilor CEB.
- 18 decembrie 2003** — conducătorii uniunilor protestante au semnat concepția socială unică a bisericilor protestante din Rusia, au pornit pe linia de colaborare cu statul.
- 13 ianuarie 2004** — a fost produsă o explozie în casa de rugăciune de la Tula, însă Dumnezeu ne-a păzit de jertfe omenești și ne-a ajutat s-o restabilim și mai frumoasă.
- 5-6 octombrie 2005** — al V-lea congres al frățietății, la care Gh. K. Kriucikov a consolidat pozițiile frățietății reformate: „Locul bisericii în această lume nu e nici «sub conducerea statului», nici «deasupra lui», ci «în afara statului». Iată poziția noastră pe veci”.
- 13 decembrie 2005** — atentatul la viața președintelui CIB CEB, Gh. K. Kriucikov (infarct produs din exterior). Dumnezeu a prelungit viața robului Său credincios cu un an și șapte luni — spre a-Și arăta slava Sa.
- 6-7 iulie 2006** — La consfătuirea lărgită a Consiliului Internațional al Bisericilor CEB, din inițiativa lui Gh. K. Kriucikov, este creată Secția istorico-analitică pe lângă CIB CEB.
- 1 aprilie 2007** — în centrul Moscovei (bulevardul Petrovski), cu participarea președintelui frățietății, Gh. K. Kriucikov, au început adunările creștine în prima casă de rugăciune a bisericii de la Moscova a UIB CEB.

CUPRINSUL SUPLIMENTULUI

SUPLIMENTUL 1. ARTICOLE, CUVÂNTĂRI, DĂRI DE SEAMĂ.....	210
1.1. „Vocea profetică”, Gh. K. Kriucikov.....	210
1.2. „Făgăduința de a fi o biserică de neînvinș” Gh. K. Kriucikov.....	218
1.3. „Dumnezeu ne călăuzește pe calea cea dreaptă” Gh. K. Kriucikov.....	221
1.4.1. Binecuvântare sau deficiență? V. M. Horev.....	229
1.4.2. Programul de secularizare a bisericii.....	233
1.5. „Mișcarea evanghelică din Rusia și partidele politice” V. Popov.....	238
SUPLIMENTUL 2.	
PARTICIPAREA UNIUNILOR CEB LA ACTIVITATEA POLITICĂ, SCRISORI CĂTRE GUVERN	242
2.1. Înființarea partidelor politice creștine în anii 1905, 1917.....	242
2.2. Cuvântarea lui I. S. Prohanov la Consfătuirea de Stat (or. Moscova, 14 august 1917).....	243
2.3. Petiția comunității de la Sankt-Petersburg adresată lui P. N. Miliukov (29 mai 1909).....	244
2.4. Adresă de la participanții la Congresul I Panrus al Creștinilor Evanghelici Majestății Sale Împăratului.....	245
2.5. Apelul social-revoluționarilor către congresul baptiștilor din septembrie 1909.....	247
2.6. Salutul a o sută treizeci de comunități ale Creștinilor evanghelici adresat Domnitorului întregii Rusii.....	249
2.7. Scrisoarea președintelui AMB, R. St. MacArthur, adresată lui P. N. Miliukov, 30 martie 1917.....	250
2.8. Scrisoare de mulțumire adresată lui V. I. Lenin de către Congresul panrus al UB, noiembrie 1921.....	251
2.9. Scrisoare de salut către Puterea Sovietică din partea Congr. al XXV-lea panrus al UB, 13/XII/1923.....	252
2.10. Declarație adresată CC al PC(b)R din partea Colegiului UBR în legătură cu decesul lui V. I. Lenin.....	253
2.11. Declarația secției Tver a CUCE din Rusia în legătură cu decesul lui V. I. Lenin.....	254
2.12. Apel către bisericile CUCE în legătură cu decesul lui V. I. Lenin (27 ianuarie 1924).....	255
2.13. Notă-raport cu privire la adunările de rugăciune în legătură cu decesul lui I. V. Stalin.....	256
SUPLIMENTUL 3. MREJELE OGPU-NKVD-MGB-KGB.....	257
3.1. Raport cu privire la activitatea de informare și de agentură a CE în rândurile slujitorilor cultului.....	258
3.2. Procese-verbale ale CAR de pe lângă Biroul politic al Direcției Centrale a PC(b)R. Anii 1922-1929.....	259
3.3. Raportul de activitate al CAR către Biroul politic al CC al PC(b)R, asupra muncii efectuate (1922).....	263
3.4. Telegramă poștală a șefului secției din gubernia Omsk a RP a GPU în Siberia.....	264
3.5. Directiva nr. 32/s a secției administrative a jud. Omsk cu privire la măsurile de extirpare a baptilismului.....	264
3.6. Directiva nr. 476/s a RP al OGPU în Siberia către șefii secțiilor guberniale ale GPU.....	265
3.7. Circulara nr. 673/s a Biroului Siberian al CC al PC(b)R cu privire la noua tactică de luptă cu sectanții.....	265
3.8. Telegramă poștală a RP al GPU în Siberia.....	266
3.9. Raportul lui E. A. Tucikov prezentat șefului SS a OGPU, T. D. Deribas, asupra muncii efectuate, 1923.....	267
3.10. Raportul lui E. A. Tucikov prezentat șefului SS a GPU, T. P. Samsonov, cu privire la „linia de luptă”.....	268
3.11. Notă-raport cu privire la cheltuielile SS a OGPU pe anii 1924-’25.....	268
3.12. Darea de seamă a lui E. A. Tucikov către V. R. Menjinski, cu privire la activitatea subsecției, 1923.....	269
3.13. Darea de seamă cu privire la preoțime și la secte pe perioada: 1 iulie — 15 septembrie 1923.....	271
3.14. Darea de seamă informativă a CAR prezentată la Plenara CC PC(b)R asupra muncii efectuate.....	271
3.15. Darea de seamă a lui E. A. Tucikov „privind starea grupărilor” și activitatea subsecției.....	273
3.16. Comunicatul GPU privind activitatea de agentură în secte — tov-lui Molotov, la secretariatul CC al PC(b)R.....	273
3.17. Nota-raport a lui E. Tucikov privind problema înregistrării asociațiilor religioase.....	275
3.18. Planul de cheltuieli pentru munca GPU în grupurile religioase din Ucraina în semestrul I al a. 1928.....	276
SUPLIMENTUL 4. Documente ale Uniunii Baptiste din Rusia (anii 1922-1930).....	278
4.1. Corespondența SS a GPU cu NKVD privind nepermiterea convocării congresului UBR, 4.09.’22.....	278
4.2. Date statistice privind membrii bisericii ai UFB din URSS la data de 1 ianuarie 1929 și datele statistice ale Consiliului AR privind numărul caselor de rugăciune și al comunităților CEB în anii 1917 și 1928.....	279
4.3. Corespondența Direcției GLAVLIT cu SP privind suspendarea editării rev. „Cuvântul adevărului”.....	280
4.4. Epistola Consiliului UBR către toată frățietatea baptistă din URSS, 1.02.1924.....	281
4.5. Rezoluția congresului al IV-lea al Uniunii Baptiste din Ucraina, 12-17 mai 1925.....	283
4.6. Demersul UB către NKVD privind permisiunea congr. al XXVI-lea și punerea de acord a programului.....	284
4.7. Rezoluția congresului al XXVI-lea al UFB din URSS (Moscova, 14-18 decembrie 1926).....	285
4.8. Raportul lui P. V. Ivanov-Klâșnikov „Cu privire la poziția față de stat și față de serviciul militar”.....	286

4.9. Rapoartele Consiliului AR privind hotărârile congreselor din anul 1926 asupra problemei militare.....	292
4.10. Circulara Consiliului Afacerilor Religioase din 5 ianuarie 1953.....	293
4.11. Cuvântarea lui P. V. Ivanov-Klâșnikov la Congresul Mondial al Bapțiștilor (25 iunie 1928).....	294
4.12. Declarația Consiliului Uniunii Baptiste din Extremul Orient (anul 1926).....	296
4.13. Demersul UB de Sud-Est privind autorizația pentru convocarea congresului la 25.06.1927, la care „să se elucideze problema recunoașterii serviciului militar de către congresul al XXVI-lea al bapțiștilor...”.....	298
4.14. Demers privind autorizația de a convoca la Moscova congresul guberniilor centrale ale UB, 1927.....	299
4.15. Autorizația SS a OGPU pentru convocarea la Moscova a congresului UB din guberniile centrale.....	300
4.16. Declarația cu privire la instaurarea și apărarea unei orânduiri sociale echitabile.....	301
4.17. Extras dintr-o scrisoare a lui N. V. Odiņov în timpul aflării sale la închisoare în anii interbelici.....	302
4.18. Demersurile UFB din URSS cu privire la credincioșii persecutați din or. Samara și or. Kerçi.....	304
4.19. Copiile angajamentelor pentru slujitori, în care se conțin obligații de a îndeplini instrucțiunile din circulara secretă a CECR nr. 260/s din 22.08.1927.....	305
4.20. Cererea Uniunii Baptiste Volga-Kama din 13 octombrie 1927.....	306
4.21. Memoriu al consiliului UFB din URSS, datat din 25 ianuarie 1929, în legătură cu arestările slujitorilor și cu confiscarea caselor de rugăciune.....	308
4.22. Demersul UFB din URSS către CEC privind autorizația de a se tipări în URSS 50 000 de Biblii, 1927. Autorizația emisă de Glavlit privind editarea a 10 000 Biblii, 17.08.27.....	312
4.23. În anul 1928 tirajul a fost redus până la 2 500 ex., iar în anul 1929 autorizația a fost anulată.....	313
4.24. Cererea permisiunii pentru delegația din Rusia de a pleca la Congresul Mondial Baptist, 1928.....	314
4.25. «Fondul Biblic Rus» solicită informații asupra motivelor reținerii editării Bibliilor.....	315
4.26. Petiția UBC privind închiderea casei de rugăciune a bisericii de la Moscova, 1926.....	316
4.27. Petițiile comunității a III-a de la Moscova în legătură cu confiscarea localului de rugăciune, 1929.....	317
SUPLIMENTUL 5. DOCUMENTE ale UCER (anii 1921-1929).....	318
5.1. Petiția UCER, în care se solicită permisiunea de a convoca congresul panrus al CE în or. Petrograd și avizul dat de Secția administrativă a NKVD.....	318
5.2. Programul Congresului panrus al CE (12-20 iulie 1921), transmis pentru confirmare la NKVD.....	319
5.3. Apelul UCER „O voce din Răsărit” către curentele religioase de pe tot globul pământesc, 1922.....	320
5.4. Petiția creștinilor „duhobori” și a protestanților privind eliberarea lui I. S. Prohanov (12.06.1923) Răspunsul lui P. Smidovici către secretariatul CC al PC(b)R cu privire la I. S. Prohanov (25.10.1923).....	323
5.5. Rezoluția congresului al IX-lea al UCER (or. Petrograd 1-10.10.1923).....	324
5.6. Rezoluția congresului al IX-lea din reg. Oriol al CE (14-18.10.1925).....	324
5.7. Rezoluția congresului al X-lea unional al creștinilor evanghelici (or. Leningrad, 30.11-6.12.1926).....	325
5.8. Permișiunea OGPU și a NKVD din URSS pentru convocarea Plenarei CUCE în anul 1927 „Ordinea de zi, expusă în proiectul permisiunii, e propusă de OGPU”.....	326
5.9. Materialele Plenarei CUCE din 27.09—1.10.1927, or. Leningrad, apelul către toate comunitățile de a ține adunări de rugăciune de sărbătoare cu ocazia aniversării a 10-a a Revoluției din Octombrie.....	327
5.10. Rezoluția Plenarei CUCE cu ocazia aniversării a X-a a Revoluției din Octombrie.....	328
5.11. Apelul frățesc al CUCE privind atitudinea față de serviciul militar (5 noiembrie 1927).....	329
5.12. Demersul conducerii CUCE de a înceta încălcarea libertății de conștiință în provincii, 1927.....	330
5.13. Demersul conducerii CUCE de a înceta încălcarea libertății de conștiință în provincii (feb. 1929).....	333
SUPLIMENTUL 6. „FOCARE DE ÎMPOTRIVIRE”.....	337
DOCUMENTE DE ARHIVĂ ALE MIȘCĂRII CREȘTINILOR-„KRASNOVOROTȚI” (or. Moscova, 1923-1939).....	337
6.1. Extras din procesul-verbal al adunării comunității de la Moscova a CE din 23.12.1923.....	337
6.2. Memoriul bisericii de la Krasnâe vorota către CECR privind epistola UCER, publicată în ziarul „Известия”, 22 decembrie 1923.....	338
6.3. Hotărârea CAR cu privire la lichidarea celor trei comunități ale CE (krasnovorotți) de la Moscova.....	342
6.4. Memoriul comunității CE (krasnovorotți) de la Moscova cu privire la cazurile de persecuții din 1928.....	342
6.5. Extrase din nota-raport a CE „trezvenniki” către CC al PC(b)R din 15 mai 1924.....	344
6.6. Demersul lui P. I. Koloskov privind încetarea persecuțiilor împotriva creștinilor-„krasnovorotți”, 1929.....	350
6.7. Rechizitoriul din 1 decembrie 1937, în baza căruia 5 membri ai comunității de la Krasnâe vorota a „evangheliștilor-antimilitariști” au fost condamnați la PC — împușcarea.....	353
6.8. Rechizitoriul din 30.04.1939, în baza căruia 10 membri ai mișcării „krasnovorotți” pe data de 9.06.1939 au fost condamnați la câte 5 ani LMC.....	356

6.9. Notă informativă cu privire la dosarul de arhivă nr. Y-12899.....	358
6.10. File din dosarul predicatorului comunității de la Krasnâe vorota M. T. Saveliev.....	359
6.11. Cerere de informații cu privire la mărturisirea de credință a sectanților krasnovorotți, 1962.....	360
6.12. Notă-informativă cu privire la creștinii „krasnovorotți“ (antimilitariști).....	361
DOCUMENTE DE ARHIVĂ ALE UNIUNII BAPTISTE DE NORD (or. Leningrad, anii 1919-1938).....	362
6.13. Scrisoarea prezbiterului comunității de la Petrograd, I. N. Șilov, lui V. I. Lenin, or. Petrograd, 1919.....	362
6.14. Statutul Uniunii comunităților CEB din Regiunea de Nord (Petrograd, 1-4 martie 1922).....	363
6.15. Stenograma ședinței congresului Regiunii de Nord a UBR (or. Petrograd, 2-3.03.1922).....	364
6.16. Scrisoarea lui I. N. Șilov din exil, 1936.....	366
6.17. „Amintirile unui prizonit pentru dreptate“. A. P. Petrov, anii 1936-1937.....	368
6.18. Întemnițării bisericii CEB de la Leningrad (1927-1930).....	385
6.19. Un mare nor de martori.....	386
6.20. Horev Ivan Mihailovici (1892-1940).....	387
SUPLIMENTUL 7. DE LA PRIVILEGII LEGISLATIVE — LA REPRESALII DE MASĂ.....	389
7.1. Extras din articolul „Libertatea conștiinței și persecuțiile religioase!“, L. Ghinzburg.....	389
7.2. Decretul „Despre scutirea de serviciul militar general obligatoriu din motive religioase“.....	391
7.3. Circulară privind aplicarea decretului „Despre persoanele care se eschivează de la serviciul militar“.....	392
7.4. Extras din scrisoarea lui N. N. Iakovlev adresată lui P. V. Pavlov (Peski, gub. Voronej, 29.08.1920).....	393
7.5. Scrisoarea lui V. Bonci-Bruevici către președintele CECR, tov-lui KALININ.....	393
7.6. Solicitare de grațiere a lui V. Pohodiuk adresată lui V. I. Lenin, februarie 1921.....	394
7.7. Telegramă adresată președintelui TMR privind emiterea sentinței de moarte lui V. Pohodiuk.....	394
7.8. Adresă a TMR din Siberia către secția I-a a TMR din Siberia privind cauza lui V. Pohodiuk.....	394
7.9. Petiția lui A. P. Petrov privind punerea în libertate a lui I. S. Prohanov etc. Răspunsul lui V. I. Lenin.....	395
7.10. Hotărârile și rezoluțiile Congresului I panrus al asociațiilor agricole și de producție ale sectanților, 1921.....	396
7.11. Anexă la documentele Congresului I panrus al asociațiilor agricole și de producție ale sectanților către popoarele din toată lumea.....	397
7.12. Aviz privind hotărârile și rezoluțiile Congresului I panrus al colectivelor agricole și de producție ale sectanților expediate la Consiliul Comisarilor Poporului.....	398
7.13. Apelul Comisariatul Poporului pentru Agricultură de a organiza comune agricole, 1921.....	399
7.14. Demers al UCER privind fondarea în or. Petrograd a Cooperăției panguse „Согласие“.....	401
7.15. Scrisoarea circulară a CC al PC(b)R nr. 30 „Cu privire la atitudinea față de organizațiile religioase“.....	402
7.16. Scrisoarea circulară „Sectele și Puterea Sovietică“, septembrie 1923.....	402
7.17. CIRCULARA secretă nr. 11/s din 1925 către toate secțiile administrative din Siberia.....	403
7.18. Circulara OGPU din 23.07.1926 privind „recunoașterea necondiționată a serviciului în Armata Roșie“.....	404
7.19. Circulară secretă a CECR nr. 260/s din 22 august 1927.....	405
7.20. Dispoziția comitetului executiv către secția Veatsk a creștinilor evanghelici (30 septembrie 1927).....	406
7.21. Scrisoarea lui V. Certkov către P. Smidovici în apărarea creștinilor-„krasnovorotți“ arestați, 1927.....	407
7.22. Anexa la petiția lui V. Certkov.....	408
7.23. Scrisoare privind cazurile de represiune a slujitorilor cultului, 14 martie 1930.....	409
7.24. „Despre lupta cu elementele contrarevoluționare... ale asociațiilor religioase“, 11 februarie 1930.....	410
7.25. Circulara „Despre măsurile de intensificare a activității antireligioase“, 14 februarie 1929.....	411
UCAZURI, HOTĂRĂRI, INSTRUCȚIUNI CU PRIVIRE LA REPRESIUNILE CREDINCIOȘILOR, anii 1937-1948.....	415
7.26. Ordinul secret al lui Ejov nr. 00447.....	415
7.27. „Despre alocațiile pentru întreținerea copiilor ai căror părinți sunt persecutați“ (15 decembrie 1937) și despre supravegherea de către NKVD a „orientării politice a copiilor internați...“.....	420
7.28. Hotărârea CCP din 1937 ce preconizează „Norma articolelor de îmbrăcăminte și cazarmament pentru condamnați și pentru persoanele ce se află sub anchetă penală...“.....	421
7.29. Ucazul Prezidiului SS al URSS în baza căruia creștinii întemnițați au fost condamnați repetat.....	422
7.30. Articolul 58 din Codul Penal al RSFSR.....	423
7.31. Circulara MGB în a cărei bază, după executarea termenului în lagăre, întemnițații erau condamnați la surghiun.....	425
7.32. Circulara secretă către șefii direcțiilor KGB din 24 august 1955 privind falsificarea datei și a cauzei decesului celor condamnați la pedeapsa capitală.....	426
7.33. VSEHB neagă că în țară sunt întemnițați pentru Hristos, 1950.....	427

PENTRU NOTE

Dacă dispuneți de informații care ar completa sau ar preciza datele din această culegere sau dacă doriți să vă împărtășiți istoria familiei, a rudelor dumneavoastră, să ne expediați copiile de pe fotografii și de pe documente istorice, să aflați despre posibilitatea de a lua cunoștință de dosarul penal al vreuneia dintre rudele dumneavoastră, condamnată în anii '30 pentru credințioșie față de Dumnezeu, scrieți scrisoare la Secția istorico-analitică pe adresa:

г. Москва, 111402, а/я 7

„Noi suntem
succesorii slujitorilor
bisericii din anii 1920-'30,
ai orientării lor duhovnicești,
cu excepția
păcatelor dumnealor.
Trebuie să continuăm
linia celor ce l-au fost
credincioși lui Dumnezeu
și să spunem, fără a ne
rușina, că nu noi am muncit
în acea perioadă,
ci ei au muncit, iar noi
am intrat în munca lor.
În general, mergem și acum
cu Domnul nostru,
Isus Hristos, și dorim
să-l rămânem
credincioși în toate!“

Gh. K. KRIUCIKOV